DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

PDF NOKTASI
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

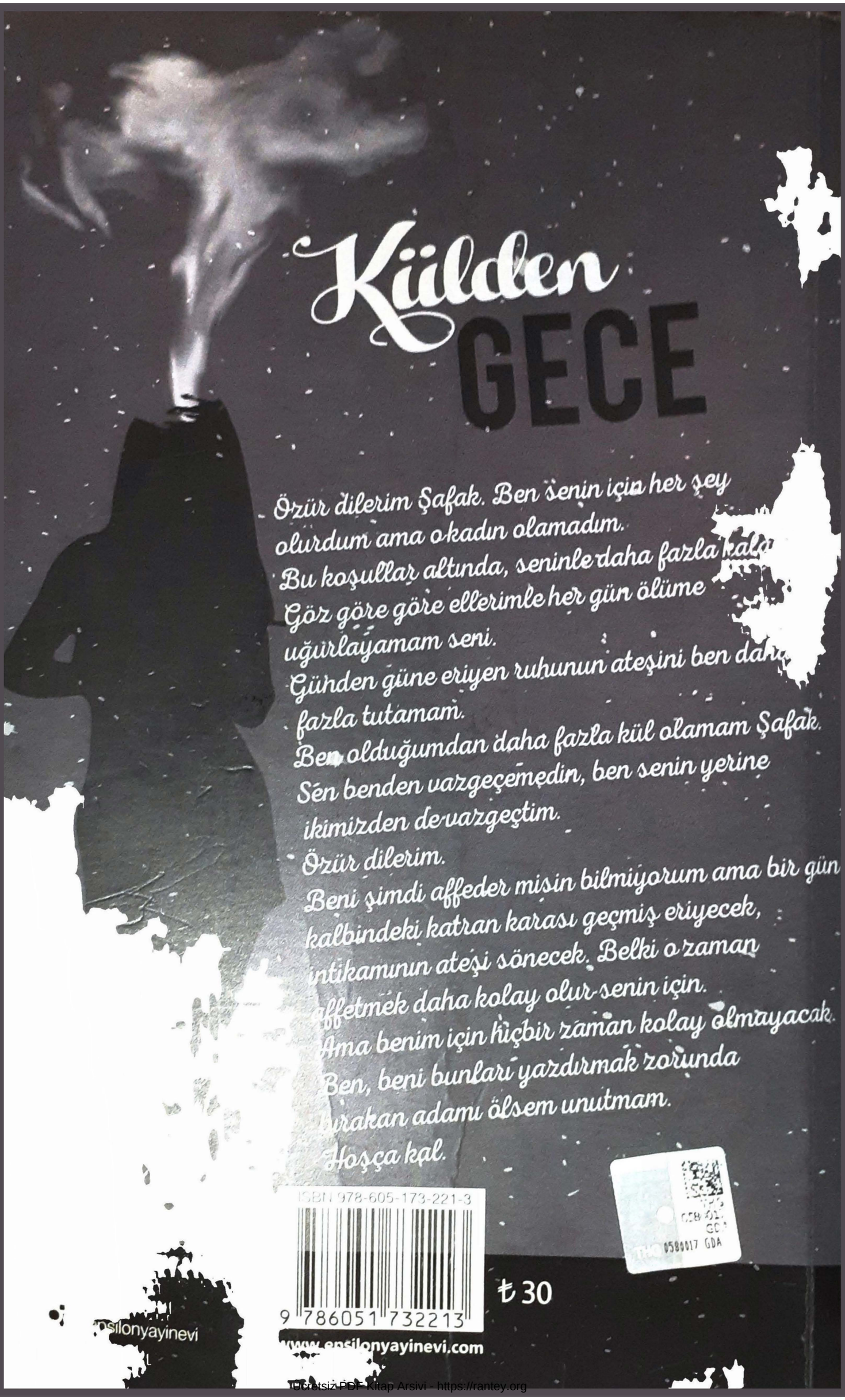

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BENDİS

Bir şeyler içmek için buradaydım.

Barın loş ve sahneye doğru göz alan havasının, duman ve nargile kokusuyla birleşiminin üstesinden gelmek, bar masasına oturduğum anda kolaylaşmaya başlamıştı. Kapıdan girdiğinizde gördüğünüz ilk manzaranın kızı duvara sıkıştırarak yemeye çalışan bir adam olunca -ellerini takip edemeyeceğim bir hızla genç kızın üzerinde dolaştırıyor, müziğin sesine haz sesleri karışıyordu- buraya asla alışamayacağınızı düşünüyorsunuz.

Fakat tam bu noktada beni içeriye girmeye teşvik eden şeyi görmüş, şu an oturduğum masayı da tam bu nedenden dolayı seçmiştim.

Güzel, simsiyah saçlı ve ışıklar yüzünden siyah gibi görünen çekici çekik gözlü adam, kollarını sıyırdığı beyaz ütülü gömleği ve siyah pantolonuyla ne kadar uymuyorsa, aynı anda bu tehlikeli ve etkileyici bara o kadar yakışıyordu. İşte benim güzel, gece nedenim.

Tam karşısındaki bar taburesine çökerken, içimden kendime ne kadar garip davrandığımı söylüyordum. Normalde hayatım boyunca erkeklerle belli bir yere kadar yakınlaşmıştım ve bunların hepsi uzun soluklu konuşmalar, bakışmalar ya da etkileşimler sonucunda olmuştu. Ama şimdi o, onu ilk gördüğüm yerde, sahnenin hemen yanındaki büyük masanın üzerine eğilmiş, sırtındaki bütün kasların gerilmesine neden olacak kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kasılmış yüz ifadesiyle dururken, bir şeyler çok ani bir şekilde nüksetmeye başlamıştı.

Onun hakkında aynı anda birçok şey söyleyebilirdim, mesela çekiciydi. Bunu masada erkeği olmasına rağmen onu hayranlıkla izleyen çevredeki her kadından anlayabilirdim. Yakışıklılığı göreceli olabilirdi fakat çekiciliği her kadını aynı derecede cezp edebilirdi. Keskin bakışlarını masasında ayakta durmaya devam eden adamların hepsinin üzerinde dolaştırıyor, hepsine sanki tüm gücün sahibi oymuş gibi nerede durmaları gerektiğini duruşuyla gösteriyordu. Bir şey hakkında tartıştıkları diğer adamların yüzlerinden belli oluyordu. Hepsinin kemikli yüzleri kalın kaşlarla çevrelenmişti ve çatık kaşları iki yamuk çizgi halinde duruyordu. Birisinin eli sanki her an kaldırıp yumruk indirecekmiş kadar temkinli, fakat alacağı tepkiden korkuyormuş gibi masanın altındaydı. Diğerleri görüş alanımda değildi ama o kadar uzun zamandır masayı izliyordum ki dört kişi olduklarını anlayabilmiştim.

Aldığım içkiyi, bacak bacak üstüne atmış, sırtım bar tezgâhına yaslanmış şekilde yudumlarken aslında tasvir ettiğim kadar cesur olmayan, her zaman insanlar tarafından masum sanılmama neden olan ürkek bakışlarımla dosdoğru onları izliyordum. Ortamdan soyutlanmıştım.

Soğukkanlılığı buradaki herkesin önünde eğilmesine neden olabilirdi.

Tam onun oldukça sakin göründüğünü düşünüyordum ki masanın üzerinden uzanıp karşısında, eli masanın altında duran adamı gömleğinin yakasından kavradı ve yüzüne yakınlaştırmak için onu masanın üzerine doğru çekti. Kolunda atan damarı dahi görebildiğimi hissediyordum. Hatta doğru tasvir etmem gerekirse, sanki damarı bendim. Öyle sık ve hızlı nefes alıp veriyordum ki onun damarı olabilirdim.

Adını dahi bilmediğim birinin damarıydım.

Barın arkasındaki çocuk bir anda iki elini birden masaya yaslayarak öne eğildi ve düşmanına atlamayı bekleyen bir sırtlan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi sırtı gerildi. İçkimi masanın üzerine bırakırken ona doğru dönmeden ama duyacağı bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordum. Sesimi duymasına ve çenesini biraz daha sıkmasına rağmen hiçbir şey söylememeyi seçti.

Kısa bir an sonra onun gür kükreyişiyle ortamdaki tüm müzik kesildi ve insanların başları birer misket gibi o yana dönerken adamı masanın kenarından geçirdiğini ve tam karşısına aldığını fark ettim. Gözlerimi ondan ayırdığıma bin pişman olmuştum, yüzünü şu an tamamen görebiliyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi yüzünde dolaştırdığım sırada sessizlik sayesinde ne söylediğini duyabilmiştim.

"Canını bile alırdım o şerefsizin, sadece parasını aldığım için dua edeceğine bir de bana dayısını mı gönderiyor!" Sözleri insanların birer birer mekânı terk etmesine sebep olmuştu. Bunları duyanların daha fazla kalmaya niyetli olmayacağını tahmin etmek zor olmazdı. Yalnızca diğer adamlar ve o adamların korumaları içeride kaldığında kimse beni fark etmemişti. Herkes eğlencenin bittiğini söylese de ben burada içki içip dans ederek eğleniyordum. Korku ve heyecan bedenime aynı anda saplanan iğne ucu gibi irkilmeme neden olsa da duraksadım, beni fark etmelerini ve sonrasında kötü olaylar silsilesiyle hayatımın diğer her anında olduğu gibi cebelleşip durmak istemiyordum.

Ölüm umurumda olmazdı ama diğer her şey canımı çok sıkıyordu.

Hakan hâlâ boyunun ölçüsünü almamış olacak ki yanındaki kadının dahi mekânı terk etmesinin ardından öfkesini gecemin sebebinden çıkarmak istemişti. Ellerini kaldırıp onun boynundaki elinin üzerine koydu ve, "Sen kendini fazla büyük görüyorsun Şafak efendi! Bu iş burada bitmedi," diye gürledi. "Peşinde olduğum tek şey senin o Kaf dağına ulaşan burnunu yerin dibine sokmak!"

Güldü. Onun gülüşünü ilk gördüğüm anıydı bu ve lezizdi fakat şu an odaklanabildiğim bir şey değildi. Diğer eliyle adamın elini kavrayıp bedeninin arkasına doğru çevirdiği sırada, adamın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - Tüm Hakları Saklıdır

bir koruması Şafak'ın üzerine yürüyünce arkamdaki bara yüklenen sırtlan bir anda bar tezgâhının üzerinden kayarak benim tarafıma geçti fakat Şafak göz ucuyla bunu gördüğünde başını ona, yani benden tarafa, yani bana, evet bana, çevirerek gözleriyle orada kalmasını söyledi. Üzerime alınıp olduğum yere daha çok sindim. Bana demediğini bildiğim halde emirlerine uymam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Fakat bu his korkudan doğan bir zorunluluktan ziyade, resim çizerken sigara içmek gibiydi benim için. Keyifli bir riyakârlıktı.

"O iş biraz zor Hakan. Çünkü ben yerin dibini görürsem, oraya asla yalnız gitmem." Herkes suskunlaştı. "Şimdi topla köpek sürünü ve bir daha bu kapının önünden dahi geçemeyeceğin bir semte yerleş. Çünkü bir kez daha o it yeğenini kapımın önünde ağlar halde bulursam o dükkânını başına yıkacağım."

Şafak adamı sertçe iterek bırakınca adam sendeledi fakat korumalarından birinin yardımıyla doğrulunca adamı sinek kovar gibi silkeleyerek kendinden uzaklaştırdı. Bir an için Şafak'ın bunu yapmayacağını düşündüm fakat içimde kanıtın ne olduğundan emin değildim. Sadece bence yapmazdı. Yapmaz gibi geliyordu. Adam kendini öyle yukarıda görüyordu ki aslında bulunduğu dip yüzünden normal bir adam ona yüce görünüyordu.

Adam üzerini düzelterek, "Senden korkmuyorum," dedi. Şafak bir adım daha üzerine gittiğinde adam birkaç adım gerileyerek korumasının elindeki ceketini aldı ve görüşeceğiz der gibi baktıktan sonra hızla mekânın çıkışına doğru yürümeye başladı. Şafak onun gidişini takip ederken bana sırtını dönmüştü. Kimsenin burada olduğumdan haberi olmadığı için içkimi elimden bıraktım ve ben de çıkmak üzere ceketimi aldım. Çantamdaki paranın birazını masanın üzerine bıraktığım sırada Şafak arkasını döndü ve ilk baktığı doğrudan ben oldum. Evet, ben. Daha önce bir kez dahi göz teması kurmadığı ben.

"Burada ne işin var?" diye sordu, birazcık yüksek sesle. Rahat bir tavırla siyah deri ceketimi üzerime geçirdim ve oturduğum yerden indim. "Muhabbet koyulaşınca kalmanın daha eğlenceli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

olacağını düşündüm," dedim. "O adamı neyde yendin? Yani bu kadar parayı ne için verdiğini merak ettim."

Haddim olmayarak bir işin içine ilk kez bu kadar girmiyordum. Genelde ters teperdi, gitmemi söylerlerdi ve ben de giderdim ama bu sefer peşini bırakmayacaktım.

"Bilardo." Biraz önümde duran adam cevaplayınca Şafak dişlerini sıktı. Gözlerini ona çevirince adam başını sallayarak arkasını döndü ve hızlı adımlarla arkadaki kapıdan içeriye girip gözden kayboldu.

"Bilardo..." Dudaklarımı ıslatarak gözlerimi yavaşça mekânda gezdirdiğim sırada, "Kapatıyoruz," dedi ters bir tavırla. Bu gitmemi söylemenin en kibar yolu olmayabilirdi fakat ona göre oldukça kibardı. Üzerimi düzelttim. Yavaş adımlarla tam önüne geldiğimde boy farkından dolayı başımı kaldırıp ona baktım. Tam gözlerinin içine bakmamdan rahatsız olmuş gibi başını kaldırdı ve çenesi dik bir şekilde az önce oturduğum yere bakmaya başladı.

"Benimle bilardo oyna," dedim. Güldü. Bu keyifli değil alaycı bir gülüştü. Dudaklarının kıvrılışını bu denli yakından görmek beni garip hissettirdi. Ona karşı hissettiğim şey hazdan daha öteye geçemeyecek kadar zayıftı. Ondan hoşlanmamıştım bile, sadece onu çekici bulmuş ve etkilenmiştim. Sadece onu istiyordum. İstemekte haklı olduğumu da biliyordum üstelik. "Normalde bahisleri kaçta başlatıyorsan iki katını veririm."

Beni umursamadı. Başka hiçbir anlamı olmayan bu tavrının beni öfkelendirmesini beklemiyordum. Duygularımı genelde gerçekten önemsediğim şeyler için göstermeyi öğrenmiştim ve şu an, dişlerimi neden sıktığıma bir anlam vermekte zorlanıyordum. Ellerimi yumruk haline getirdiğim sırada, arkadan gelen sesle Şafak'ın koruması olan adamın girdiği kapıdan çıktığını fark ettim.

Şafak yan taraftaki masaya doğru döndü ve hiçbir şey söylemeden sandalyeye yerleşirken elini kaldırdı. "Güven!" O adamın adını öğrenmek o an bana başka bir şey düşündürmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sustum. Peşini bırakmayacaksam aksi davranmam gerektiğini biliyordum. Başka hiçbir şey söylememesine, sadece parmaklarını şıklatmasına rağmen Güven denen adamın elinde bir bira şişesiyle yanımıza geldiğini fark ettiğimde sinir katsayım beş kat daha arttı. Çoktan yanaklarımın ve dudaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Umursanmamak en nefret ettiğim şeydi ve bu adam bunu umursamamak bir yana duymuyormuşçasına yapmayı beceriyordu! Az önce haz aldığım, bakmaktan dahi eğlendiğim adam şu an yumruklamak istediğim bir kum torbası gibi görünüyordu gözüme. Hırçınlaşmamak için hiçbir şey söylemedim.

İlk sesini çıkaran Güven oldu. Kemikli ellerini masaya yerleştirerek üzerime doğru eğildi. "Duymadın sanırım güzelim, kapatıyoruz," dediğinde bakışlarım masadan kalkan Şafak'a döndü. "Senin vereceğin para içinde açmaya niyetimiz yok görüldüğü üzere." Şafak'ın kalktığını görmemişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp neredeyse kovulduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak dişlerimi biraz daha sıktım. Şafak'ın köşedeki bilardo masasına doğru yürüdüğünü fark ettiğimde Güven uzanıp kolumu kavradı fakat sertçe kolumu çekerek ondan uzaklaşırken, "Bırak!" diye hırladım. Tam o sırada bilardo masasının ortasındaki lambaya bağlı ip çekilerek ışık Şafak tarafından açıldığında ona öyle büyük bir dikkatle bakıyordum ki arkasında durduğu lambanın ışığında uçuşan tozları görebiliyordum. Sanki o tozlar ciğerime dolmuş gibi bir hisle yutkunduğumda, Şafak arkada ardı arkasına duran ıstakalardan siyah şeritli olanını kavradı. Gözlerini bir an dahi bana çevirmeden masaya yürüdü ve üçgen şekilde dizili topları beyaz topla tek vuruşunda darmadağın ettiğinde Güven sonunda başını o tarafa çevirebilmişti.

Şafak'ın masaya eğilen gergin bedeni yavaşça yükseldi ve artık ışığın hafif loşluğundan dolayı yüzünün yarısını görebiliyorken Güven'in sesini duymuyordum ama sanırım o da konuşmuyordu.

Şafak bana baktı. "Bütün öfkemi senin bu aşırı isteğini ma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saya gömerek yok etmeyi planlıyorum," dedi. "Güven, hepiniz çıkın. Mekânı boşaltın."

Güven, "Emredersin abi," diyerek yanımdan ayrıldığında birkaç dakika sonra masanın diğer ucundaydım. O kadar hızlı bir şekilde oraya geldim ve hiç bilmediğim bilardonun havasıyla bir kasırganın sarmalayışı gibi sarmalandım ki. Gözlerimi ne ondan ne de gözlerinden alabiliyordum. Çok dikkatli ve keskin bakıyordu. Sanki kemiklerimi sayabiliyormuş gibi hissediyordum kendimi. İşte şimdi, yine damarıydım. Bu kez keskin bir korkunun kesif kokusunu alabiliyordum nefesimden.

"Bilardo oynarken tek bir kuralım var; benimle asla göz göze gelme. Yoksasını açıklamama gerek yok sanırım. Nedenleri de seni ilgilendirmez." Onun bunu söylemesinin ardından bilardo masasının ışığı dışında mekândaki bütün ışıkların kapatılması durumun ciddiyetini anlamamı açısından yeterli olmuştu. Fakat tüm bu cesaretimin yanı sıra bir problemimiz vardı. O da ben bilardo oynamayı bilmiyordum. Bildiğim tek şey okuduğum kitaplardan duyduğum terimlerdi, o kadar. Ama bunu ona söyleyerek onu tanıma şansımı yok etmek istemiyordum. Tanrım! Onunla neden tanışmak istiyordum bilmiyordum! Sadece ondan etkilenmiştim işte ve bu gece evime onunla konuşmadan gitmek benim 'anı yaşa' anlayışıma pek uymuyordu. Tabii bel kıvrımımdaki dövmeye de.

Ben buydum işte, kararlarımı aniden verip hiçbir pişmanlık yaşamamak üzere yaşardım. Keşke'lerimi her zaman iyi ki'lerim yapabilmeyi becermiştim.

Ben ona bakıyordum fakat onun da dosdoğru bana baktığının farkında değildim. Kendime geldiğimde bakışlarındaki yorgunluk ve öfke, bedenimi sarssa da bir şey söylemedim. Ağzımı açamıyordum! Neredeydi benim o lak lak bir türlü kapanmayan ağzım? Bir türlü susmayan dilim?

"İstekanı alacak mısın yoksa korkup pes mi etmeye karar verdin?" Gözlerindeki alaycı bakış damarlarımı yakıyordu resmen. İşte yine gelmişti, onu yumruklamak istediğim bir kum torbası haline getiren iç sesim! Dişlerimi sıktım. Omuzlarım gerildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pes etmedim. Sadece..." Sustum. "Boş ver." Yerimden hareket ettim, arkasındaki dolaptan rastgele bir isteka seçip yanına döndüğümde yüzünde hiç merak yoktu. Hayatı boyunca her şeyi merak etmiş, sorularıyla bir bütün oldukça insanların gözünde soru makinesi haline gelmiş biri olarak bana, onun bu donuk hali öylesine çok batıyor ve rahatsızlık veriyordu ki, o söylemese bile ben kendimi açıklamak, anlatmak ihtiyacı hissediyordum. Tabii bunun onun bu soğuk havasından kaynaklandığını da düşünmüyor değildim. O uzak durdukça ona dair bir şeyler bilme merakımı daha çok kamçılıyordu. Derin bir nefes alıp, "Başlayalım," diye geveledim ağzımın içinde huysuzca.

Bana baktı, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra gözlerini gözlerime çevirip belki devirmesini veya aşağılayıcı bir şekilde bakmasını bekledim ama her seferinde yaptığı gibi gözlerini gözlerime hiç çevirmeden yeniden istekasına çevirdi.

Derin bir nefes aldım ve benim için gittikçe uzayacak olan bu geceden almak istediğimi alarak çıkmayı umdum. Bir de şu acemi şansı dedikleri şeyin beni bulmasını ve ortaya yatırılan bahsi kazanmayı istiyordum, aksi halde ağabeyimle ne yapacağımı bilmiyordum. Yine de bir yoluna bakmaya çalışacaktım, belki ona bir bahane sunup kurtulmanın bir yolunu bulabilirdim... Yani, en azından öyle umuyordum.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldıktan sonra onu izlemeye başladım. Belki bu süre içerisinde onunla bir şeyler konuşma fırsatı bulabilirdim. Günlerdir onu izliyordum. Başlarda kız arkadaşlarımla birlikte gelip bir şeyler içiyor, biraz takıldıktan sonra ayrılıyor, evlerimize dönüyorduk. Genelde onlarla birlikte evime dönerdim ama bundan bir hafta önce ağabeyimle ettiğimiz kavga yüzünden kendimi birkaç saat daha burada kalmaya ikna eder durumda bulmuştum. Kızlar gitmişti, bazıları tanıştıkları erkeklerle yollarına devam ederken bazıları da ailelerinin yanına dönmüştü. Bense bugün oturduğum yerin biraz daha ilerisinde oturmuştum fakat tıpkı bugün olduğu gibi tam bilardo masasına doğru bakan bir yerdeydim. Onu izlemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başlarda onunla oynayan adamın tavırları dikkatimi çekmişti. Fazla dik kafalıydı, yüzünde hep bir öfke hep bir 'şimdi dövecek' ifadesiyle taş gibi orada duruyordu. Şafak'ın dikkatimi çektiği an adam kaybettikten sonra sergilediği tavırdı.

Normal bir adam karşısındakiyle alay ederdi, hiçbir şey söylemese dahi dudaklarında alaycı bir gülümseme oluşurdu. Orada arkadaşlarının yanına gidip onların sırtlarına vurur ve övgülerini zevkle alırdı fakat o, ne kaybeden adama bir kez daha baktı ne de yanındaki insanlara. Az önce oturduğu masaya oturdu, yine aynı şekilde elini kaldırıp Güven denen adamdan birasını istedi. Ve tüm gece, ortalık boşalana kadar orada oturup içkisini içti. Yanına gelip onunla konuşmak isteyen kadınlarla konuşuyordu, ağzını çok az hareket ettirdiğini görmeme rağmen gecenin sonunda o kadınlardan biriyle buradan ayrılıyordu, bu da sanırım anlaşabildikleri anlamına geliyordu. Yani benim kitabımda bu demek oluyordu.

Oyun boyunca çok az becerebildiğim şekilde bilardo oynadım. Çok da kötü değildim, çabuk öğrenen birisi olmama rağmen çok az şeye ilgi duyardım. İlgi duyduklarımı da sonuna kadar gitmezsem içim asla rahat etmezdi.

Tıpkı bu adamda olduğu gibi. Onu bu kadar zaman izledikten sonra bunu sonuna kadar götürmezsem içim asla rahat olmayacaktı.

Şu bir haftadır çizdiğim resim sayısı normalde çizdiğim resim sayısının yarısı kadar bile etmezdi ve sırf kafamın içinde şu adam var diye sevdiğim şeyleri kaybetmeyecektim. Onunla konuşacaktım, onun basit, sıradan ve alelade bir adam olduğunu gördükten sonra kendi hayatıma dönebilecektim.

Fakat yanılıyordum.

Yanıldığımı hissetmeme rağmen henüz hiçbir şey bilmediğimi de biliyordum.

İçinde birçok şey barındıran biri gibi bakıyordu. Onun gözleri bana başka birinin gözlerini anımsatıyordu. Ve bundan nefret ettim. Ondan da onun gözlerinden de. Bana hiç bakmayan, güzel gözlerinden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soğukluğuna kattığı o renkler gözlerimi almıştı, onun kendisiyle örselediği ışığı birini kör etmeye yetecek ölçüde güçlüydü fakat ne o bunun farkındaydı ne de ben onun inanacağı insanlar listesinde herhangi bir yerdeydim. Gerçi onun... Birilerine inanabilme eğilimi gösterebildiğinden pek emin değildim. Sanki dış dünya ile ilişkisini tamamen kesmişti, gözleri soğuk ve donuktu. Hiçbir şeyi veyahut hiç kimseyi ilgi çekici bulmadığına emindim.

Onun gibi her şeye karşı soğuk ve donuk olduğum zamanlarda bunu tasvir edebildiğim tek bir manzara vardı: Gece. Geceyi çizerdim. Gece bana göre kimileri için sonsuz neşeyi kimileri için sonsuz kederi simgelerdi. Herkesin her şeyi bulabileceği tek manzaraydı. Çizerken de pek çok şey hissedebilmenin yanı sıra tamamen hissizliğe bulandığım anlarda olmuştu.

Ben bu adama... Gece dedim.

Gece.

Sahipsiz bir gecede tanıdığım, gece kadar uzak ve soğuk bir adam.

***

Omuzlarını gevşetmek için yavaşça ikisini geriye yatırdı ve başını da arkaya atarken ruhuma her bakışında gittikçe daha çok harlanan bir ateş bırakan gözleri yumuldu. Derin bir nefes aldım onu izlerken, görkemli bedeni bilardo masasına yaslı bir halde gerinirken ben de elimde olmadan belimi esnetme ihtiyacı hissettim. Omuzlarım tüm oyun boyunca o kadar çok kasılmıştı ki bunun oyunun gerginliği olmadığını çok iyi biliyordum. Onun gerginliğiydi. Onun atmosferime bıraktığı buz kütlelerinin zihnimde neden olduğu yanma hissiyle oluşan korku ve endişenin gerginliğiydi. Umutsuzca gözlerimi yeniden araladığımda doğrulmuş, istekasını masanın üzerine bırakarak bana dönmüştü.

"Bu oyunun sonunda kazanacağını gerçekten düşünüyor musun?" Omuz silktim. Nükseden öksürük krizlerimin bir sebebi de bu adamın fazlaca havaya saldığı özgüveniydi. Onla-

Ücretsiz PDF kitap Arşivi: https://...

ri yutacak haldeydim neredeyse. "Mutlu sonlara inananlardanım." Bu kez o güldü. Başını eğerek güldüğünde bunun hem can sıkıcı hem de büyük bir haz olduğunu fark etmek nefessiz kalarak önümdeki masaya tutunmama neden oldu.

Bu tavrını alaycı bulmak benim için ikinci bir darbe yerine geçerken elimde olmadan öfkeli ve gergin bir tonda, "İnancın yok mu? Mutlu sonlara?" diyerek üstüne gittim. Dudaklarındaki gülümseme yerini yine o durgun, dudak ucunun kıvrıldığı ifadesine bürünürken kaşlarını kaldırarak reddetti beni. İstekasını yeniden alırken gözlerini yüzümden ayırarak yeniden toplara döndü. "Sonlara inancım yok." Yüzündeki ifade içimi darmaduman etti. Fakat bir an sonra tüm o yıkıntı dağıldı ve yerini koca bir kasırgaya bırakırken hedefini belirlediği topa vurdu. Vurduğu topla beraber üç topu da deliklerine gönderirken istekasını masadan kaldırdı, ucunu yere koyarak bana doğru döndükten sonra, "Bir sona inanmak, ölümü kabullenmektir. Bu yüzden ben kendi sonsuz cehennemimde yaşıyorum," dedi. Bu cevap bana suskunluğu armağan etmişti. Susmam gerektiğini bilsem de kendimi tutamadım.

"Bir sonun olduğuna inanmazsan yaşadığın her gün boştur. Sonsuzluk sana bir gelecek vaat ederken bir son sana 'şimdiyi' hediye eder." Bana baktı, gözlerinde saf merakı da gördüm umursamazlığı da. Bu adamda farklı olan şey buydu işte, birilerinin düşüncelerini önemsiyor muydu yoksa umursamıyor muydu anlamıyordum. İnsanın kafasını karıştırıyordu.

Bana doğru yaklaşırken düşüncelerimi susturmaya çalışsam da pek başarılı olamamıştım. Sanki yakınlaştıkça kemikli yüzü daha belirgin hale geliyordu. Tam önümde, ondan beklemeyeceği kadar yakınımda bir süre bekledikten sonra, "Sence şimdi, bir gelecekten daha mı önemli?" diye sordu. Kaşlarının arasında beliren kalın çizgiden ve hafifçe kırışan alnından merakını gideremediğini anlamıştım. Dudaklarım hafifçe aralandı fakat ona bakmak, çoktan solmuş bir çiçeği yeniden yaşatmaya benziyordu. Sanki ne söylersem söyleyeyim kendi doğruları onun için birer kanundu ve yıkılması imkânsızdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bazen insan 'şu an'da olmazsa gelecekte hiç olamaz. Sen... Şu an burada mısın mesela? O bahsettiğin sonsuz cehennemin neresindesin?" Bir süre yalnızca kaşları hâlâ çatık bir şekilde yüzümü izledi. Sanki bana bakarsa bu cümlemden başka cümleleri de görebilir ve böylece beni çözebilirdi fakat onu daha da öfkelendiren, kaşlarını biraz daha çatıp geriye çekilmesine neden olan beni çözememesiydi. Başını hafifçe, belli belirsiz iki yana sallayarak geriye çekildi ve arkasını dönüp yeniden oyununa konsantre olurken zihninde dönen çarkların ve akan kirli suyun sesini duyabiliyordum. Düşünüyordu. Fakat hiçbir şey söylememeye devam ederek bu gece ki son konuşmamızı, hafif kıvrık dudaklarıyla mühürledi. O imzası gibi olan, hafif kıvrık dudakları.

★★★

Bedenime bir rehavet çökmüştü. Kaybediyordum.

Nasıl bilmiyordum ama kaybettiğimi biliyordum.

Ona baktığımda gözlerini masadan hiç ayırmıyordu. Sıkılmış mıydı? Öfkeli de görünmüyordu... Kesin bilmediğimi anlamıştı. Peki, neden hâlâ bir şey söylemiyordu? Ellerimin terini üzerimdeki sıkı siyah pantolona sildikten sonra yavaşça istekamı tuttum ve masanın üzerine eğilerek vuracağım topa odaklanmaya başladım. Az önce silmeme rağmen üstüme çöken stresten dolayı ellerim hâlâ terli gibiydi. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Sanki hiçbir şey bilmiyor gibiydim. Lisede gördüğüm fizik dersleri? Topa nereden vurursam diğerlerini de vurarak deliğe girmesini sağlardım? Ne kadar hızlı vurmalıydım? Sanki bütün evrensel kurallar boğazıma kaçmış gibi sessizce öksürdüm. Ben masanın bir tarafındaydım ve hâlâ salondaki tek ışık onun durduğu diğer uçla benim durduğum kısmın ortasındaki ışıktı. Havada asılıydı ve aydınlattığı alan yalnızca bizi kapıyor, arkamızdaki koltukları bile içine almıyordu. Bayılacak gibiydim.

Ağabeyime vereceğim parayı buraya bırakıp gitme ihtimalimi neden hiç göz önünde bulundurmamıştım?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derin bir nefes aldım. Onunla da konuşamamıştım. Açıkçası ondan korkmuyordum. Ağabeyimle başa çıkabilen birinin her şeye karşı yürek yemiş gibi dik durabildiğini tecrübe etmiştim. Bu yüzden ondan korkmuyordum ama nedense karşısında eğilip bükülmek beni rahatsız edecekti, bunu biliyordum. Yenilirsem yüzünün hiçbir ifade almaması beni daha çok sinirlendirecekti. Alay etse sözle karşılık vererek bir şekilde toparlayabilirdim, gülse 'hahaha çok komik, ezik' diyerek onu yerebilirdim ama biliyordum, hiçbir şey yapmayacak ve hatta yüzüme bile bakmadan çekip gidecekti.

Bu beni daha da öfkelendiriyordu.

Bir an öfkemi kontrol edemedim. Toplara vurmadan önce gözlerimi kaldırdım, yüzüne çok az da olsa vuran ışıktan yararlandım ve gözlerimi, tam gözlerinin derinlerine çevirdim. Onu ilk kez o kadar yakından görmüşüm gibi ciğerlerimdeki hava çekildi. İstekayı öfkeden sıkı tutmuyor olsaydım çoktan düşüreceğimden emindim fakat tek düşünebildiğim neden gözlerinden bu denli korktuğuydu. Bir kadına yalnızca bakarak onu etkileyebileceğinin farkında değil miydi? Yoksa derdi birilerini etkilemek değil miydi? Peki bilardoda kazanmak neden önemliydi onun için? Bunca zaman hiç yenilmemiş olmasına rağmen neden hâlâ oynamaya devam ediyordu?

Gözleri çok güzeldi.

Uzun siyah kirpikleriyle örtülmüş kahverengi, siyaha dönük bakışları beni masanın üzerinden tam önüne getirdi. Dizlerimin titrediğini hissedebiliyordum. Buna cesaret etmenin bir bedeli olacağını hiç düşünmemiştim ve tam o anda bedelini ödediğim ana gelmiştik. İstekasıyla hedef aldığım topa öyle sertçe vurdu ki top benim yaslandığım tarafa çarpıp geriye ona doğru giderken hiç hızını azaltmamıştı neredeyse. Diğer toplara da çarparak her şeyi darmadağın eden o beyaz top sonunda ona doğru yuvarlandığında gözlerini benden çekti, istekasını öfkeyle masanın üzerine attı.

"Oyun bitti, evine dön!" diye bağırdı arkasını dönerken. Az

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evvel oturduğu masadaki birasını aldı ve arkasını dönüp Güven'in girdiği kapıdan çıkıp gitti.

Çıkıp gitti. Kulaklarım uğulduyordu. Sanki kelimeler artık hiçbir anlama gelemeyecek kadar boştular. Sustum. Onun vurduğu topun diğer toplarla birlikte masaya çarpışının sesi dinene kadar sessizce orada öylece elimde istekayla dikildim. Dişlerimi sıkmaktan dişlerim ağrımıştı ve az önce yaşadığım stresin ortadan kalkmasıyla şakaklarımda derin bir sızı baş göstermişti. Ne yapacaktım? Gözlerine bakmıştım ve o kuralları konusunda net olduğunu bariz bir şekilde göstermişti...

Aptallık etmiştim ama gözlerine bakarken hissettiğim şeyleri düşününce bu aptallık birden güzel düşüncelerle yer değiştiriyordu.

Gözlerini çizmek istedim. İstekayı masanın üzerine atıp terlemiş ellerimi pantolonumda kuruttuktan sonra pantolonumu çekiştirerek düzelttim. Oyun sırasında çıkardığım deri ceketimi alıp mekândan ayrılırken onun düşündüğünün aksine hayal kırıklıklarımı kucağımda toplamış halde değildim. Aksine, ilk kez zihnimde o varken ilham alabilecek bir şey bulmanın mutluluğunu taşıyordum yeni doğmuş bir bebek heyecanıyla kollarımda.

TEKAND

Tekerrür edecek olan tek şey zamandı. Kayıplar yeniden yaşanacak, duygular yeniden suyun dibine batacak ya da suyun yüzeyinde insana yaşamayı zehir edecekti. Duygulardan nefret ederdim.

Özellikle de kendiminkilerden. Hırslarımdan, öfkelerimden, korkularımdan, en çok da... Sevgilerimden.

Birilerini sevmelerimden nefret ederdim. Sevdiğim herkese, her şeye zarar vermeye başladığım gün, cehennemin bu dünyada olduğunu anlamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu yüzden bunu anladığım gün bırakmıştım birilerinin bakışlarında anlamlar, duygular aramayı. Birçok duyguyu aynı anda barındıran şey güç demekti. Fakat bu güç aynı zamanda güçsüzlük ve zaafa yol açabildiği ölçüde kaderi belirleyecek kadar kudretli olabilirdi. İşte bu yüzden gözlerime bakılmasından hoşlanmıyordum. Gözlerime bakılması demek, birilerinin gözlerine bakmak demekti ve ben bunu yaptığım anda kayıplarım yeniden yeşeriyordu.

Yeniden kaybetmeye başlarsam bu kez, şu an olduğum adamdan daha kötüsü olacaktım. Şayet hâlâ öyle bir şey mümkünse...

Kapının açılışıyla elimdeki fotoğrafları yavaşça oturduğum deri koltuğun koluna bıraktım. Gelen Güven'di. Önceleri yakın arkadaşlarımdan birisiydi. Yaklaşık bu yedi kişilik gruptan sadece üçüyle görüşmeye devam ediyordum. O üçü de benimle birlikte burada çalışıyordu.

Güven elindeki bira şişesini bana uzatınca onu reddetmedim. Bu gece çok fazla içmemiştim ama yine de zihnimin kapıları açıktı. Konuşmaya değil, düşünmeye ayrılan zamanlarım bu aralar gittikçe çoğalıyordu. Yanıma oturdu. Bacakları hafif aralık bir şekilde yerleşip dirseklerini bacaklarına yaslayarak bira şişesini bacaklarının arasında tutmaya başladı.

"Nasılsın?" Durgun.

"Her zaman ki gibi."

"Hakan'ın ayıbı büyük oldu." Hakan... Aptal herifin teki. Benimle birebir kavga edecek bile gücü olmayan, birilerinin doldurmuşuna gelip kapıma dayanan hıyarın teki.

Omuz silkerek boş verdim. O da fazla üzerinde durmadı.

"Durgunsun biraz, o kız canını sıkacak bir şey mi söyledi?"

"Hangi kız?" Bal gibi de onu hatırlıyordum. Yanından ayrıldığımdan beri onu düşünüyordum.

Güven gözlerini devirdi. "Şu sana kafa tutan cılız şey."

"Kuralı çiğnedi." Neden söyledim ki bunu şimdi?

Güven'in gözleri şaşkınlıkla açılırken, "Ona kuralı söylememiş miydin?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona soğuk, boş bir bakış attım. "Tabii ki söyledin! Cesarete bak... Onu birkaç sefer gördüm, birasını falan da hep ben verdim. Sakin bir tip gibi görünüyordu, bak sen şuna içinden neler çıkmış!"

Aynı boş bakışı atmaya devam ettiğimi görünce kaşları çatıldı. "Eee çıkarkenki mutluluğu neydi o zaman? Bir hevesle, mutlulukla ayrıldı az önce mekândan."

Benim de kaşlarım çatıldı bu kez. Dosdoğru baktığım duvardan gözlerimi ayırırken, "Mutlu muydu?" diye sordum.

Güven yeri izlemeye son verirken, "Öyleydi," dedi. "Küçük bir motoru var, ona koşa koşa gitti resmen."

Yüzüm yine ifadesiz bir hal alsa da kafamın içinde ona dair bir yer hâlâ canlılığını koruyordu. Biradan birkaç yudum daha alırken ikimiz de sessizdik. Güven'in söyleyeceği bir şey var gibiydi, öyle olmasa çoktan kendi gece hayatına akmanın bir yolunu bulurdu. Hiçbir geceyi pas geçmediği gibi, bazı geceler turnayı birkaç gözünden vururdu.

"Abi." Bu bir seslenişti ve işte sorusu geliyordu. "Ulaşabildin mi?" Dişlerim bir anda birbirine kenetlendi.

"Yok Güven." Birayı yere bırakıp ellerimi kavuşturdum ve isteka tuta tuta kurumuş ellerimi birbirine sürterek, "Hâlâ aynı," dedim. Onlarla bunu konuşmaktan pek hazzetmesem de merak etmelerini, endişelenmelerini anlıyordum bu yüzden arada bir sorularını cevaplamayı es geçmiyordum.

Uzandı, yavaşça omzumu sıvazladıktan sonra, "Boş ver," dedi. "Nasılsa bir gün dönecek, kabullenecek. Senden vazgeçemez o, bilirsin."

Ben kendimden vazgeçebilmişken o neden benden vazgeçemesin ki?

Başımı sallayarak onayladım. Hafifçe sırtına vurarak sabit bir ifadeyle başımı kaldırdığımda, "Biz Doğuş'la çıkıyoruz," dedi. "Gelmek ister misin?" Kaşları oyunbaz bir havayla kalktı, muzip bir tonda, "Takılırsın," dedi. "İyi gelir."

Aslında çıkmayı düşünmüyordum ama çıkmanın bu gece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana daha iyi geleceğine karar verdim. Hakan yüzünden bütün mekânı boşaltmamız gerekince işimi de göremeyecektim.

Onu onayladım. Koltukta duran deri ceketimi aldım, telefonumu ve motorumun anahtarını da aldıktan sonra, "Çıkalım," dedim sırıtarak. "Tekand kaybolursa gece söner, biliyorsun."

BENDİS

Dilim uyuşmuştu. Zihnimin içinde gittikçe bulanıklaşan görüntülerden sıyrılıp diğer duyu organlarımın beni uyandıran şeyi anlayabilmesi için kendime zaman tanıdım. Homurtular, mırıldanmalar eşliğinde bakışlarımı sonunda uyuyakaldığım masanın zemininden kaldırıp tam karşı duvarımda asılı olan saate çevirdiğimde beni uyandıran şeyin yatak odamdaki komodinin üzerinde çalmakta olan alarmım olduğunu anlamıştım.

Üzerimdeki bel kıvrımımı bile örtmeyen siyah askılı bluzumun açıkta bıraktığı belimi ovuştururken hâlâ dank edebilmiş değildi gecikmiş olduğum. Tam başımı çevirip uyuyakaldığım masa yüzünden tutulmuş boynumu ovuşturacağım sırada çalan sesin alarmımın değil telefonumun olduğunu anlamıştım ve saati de aynı anda idrak ederken sandalyeye takılan ayağımla birlikte yere düşmeyi dahi önemsemeden yatak odama koştum.

Son çalışında yetiştiğim telefonu açıp kulağıma yaslarken aynı anda kot pantolonumu bulmaya çalışıyordum. Bulmuştum fakat resim çizmeye onunla başladığım için üzerine bulaştırdığım boyayı görünce karar değiştirerek siyah pantolonumu giydim.

"Efendim Azra?"

"Alo Bendis? İyi misin? Neredesin?" Sanırım hastalandığımı bu yüzden işe gelmediğimi düşünmüştü ama yanılıyordu.

"Uyuyakalmışım, hemen geliyorum!"

"Her zamanki gibi yani? Resim mi çiziyordun? Bu sefer seni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu denli cezbeden şey neydi küçük hanım?" Sesinde alaycı bir tonlama olsa da içten içe bana anaç bir şekilde yaklaştığını bildiğim için gülmekle yetindim.

"Geldiğimde anlatırım, öpüyorum!" Telefonu kapattım, yatağa attıktan sonra üzerime beyaz gömleğimi giyip yavaşça yakasını açtım. Elimle kolyemi yokladım, orada olduğuna emin olduğum sırada lavaboya yürüyordum. Omzuma kadar gelen saçlarımı parmaklarım yardımıyla tararken kâkülümü düzeltim, elimi yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçalayıp botlarımı giydim ve üzerime de siyah yağmurluğumu aldım. Sigara paketimi almak için yeniden resim odama döndüğümde çizdiğim gözlere takıldı bakışlarım. Bir çift göz bir bakışta nasıl bu kadar çok şey hatırlatabilir ve hissettirebilirdi?

Bunu düşünmeyi kestim. Paketimi aldım, telefonumla birlikte çantama koyduktan sonra anahtarlarımı alıp evden çıktım. Motoruma bindim. Özel bir operatörün müşteri hizmetleri bölümünde çalışan müşteri temsilcisiydim. Gün içinde sayısız deliyle konuşunca insanın normal biri olarak kalması imkânsız oluyor. Sorununu hemen çözemediğimiz için sayıp söveni mi ararsınız, bizim elimizde olmayan nedenlerden dolayı bekletildiği için kaba davrananı mı, öylesine arayıp taciz edeni mi yoksa kendini peygamber sananları mı?

Türkiye; herkesin empati yapmayı bildiği ama kimsenin yapmak istemediği bir ülke.

Herkes en zor iş benim işim diyor, yolda giderken yanından geçtiğim inşaat çalışanlarını düşünüyorum böyle zamanlarda, evlere temizliğe gidip cama çıkan kadınları, iş için bütün gün sıcağın altında ilan dağıtmaya çalışan üniversite öğrencilerini düşünüyorum...

Benim işim en zor iş demiyorum tüm gün ne yaşarsam yaşayayım, onları düşünüyorum ve bence en zor iş dünyaya dayanıp göğüs germek.

Bu yüzden herkes aslında kahramandır; herkes kendisi için en yüce şey neyse odur. Asıl savaş hayatın yüzüne iki tokat da senin vurabilmendir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonunda işyerime gelebildiğimde herkes çoktan işine gömülmüş, herkes telefonlarını bekliyor, sorunları halletmek üzere bilgisayarlarına bakıyorlardı.

Yakın arkadaşım Azra'nın yanına geldiğimde kulaklığını çıkardı, hafifçe ayaklanıp elini omzuma koyarak yanaklarımı öperken, "Neredesin ya hu?" diye sordu. Dudaklarında o her zamanki neşeli gülümsemesi vardı. Azra hayata iki tokat vurabilenlerdendi. Annesi onu doğurup bir yetimhaneye bıraktıktan ve ortadan kaybolduktan sonra onu hiç arayıp sormayan iki ebeveynin hayaliyle belli bir yaşa gelmiş, hemen ardından kendi hayatını kurup o tür boş hayallerin peşinden gitmeyi bırakmıştı. Tabii bu hayali bırakabilmesi için, onu istemeyen annesiyle görüşmesi, onu istemediğini bir de kendisinden duyması gerekmişti. O zamanlar yanındaydım, bir süre bütün işten güçten elini çekip evine kapanmıştı. Yemeğini yapıp evini temizlerken ve kollarına saçma sapan resimler çizerek onu güldürürken tüm bunları atlatmasına yardımcı olmuştum.

Birkaç yıldır da çok yakın iki arkadaştık ve sonrasında kiminle tanışırsak tanışalım ikimizin arasındaki bağı hep özel tutmuştuk.

"Uyuyakalmışım dedim ya." Onu geçiştirecek değildim ama dün geceyi tüm detayları anlatmadan önce gerçekten bir şeyler elde edebilmek istiyordum. Bu yüzden ona neden uyuyakaldığımı açıklayamazdım. "Çizecek bir şeyler bulmuştum, onu çizerken uyuyakalmışım."

"Bendis Hanım!" Kalın, gür sesle birlikte yerimde sıçradığımda Azra tek gözünü kapatmış, dudaklarını sertçe birbirine bastırmış bir halde bana dönük kalakalmıştı. Patronumuzdu. Cengiz Bey. Evliydi, dedikodulara göre iyi gitmiyordu evliliği, karısı geçenlerde evi terk etmişti ve iki çocuğuna tek başına bakmaya çalışıyordu. Keldi, hafif göbekli, sakalsız, küçük gözlü ve tombul yanaklı bir adamdı. Dışarıdan bakıldığında sevecen bir yaşlı olmasına rağmen ruhu pislikten görünmüyordu.

İşaretle orta parmağını bitiştirip kaldırdı ve odasını işaret ederken arkasını dönüp yürümeye başladı. Azarı yiyecektim, bi-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

liyordum. Hepimiz biliyorduk. Yavaşça, gergin bir şekilde elimi enseme atarak kısa saçlarımı dağıtıp tutamları çekiştirdim.

Yüzümde baygın bir ifade oluşunca Azra bacağımı okşayarak köşedeki Suzan'ı gösterdi.

"Her gün geç kalıyor, onu da azarlayıp masasına geri gönderdiğine göre sana hiçbir şey yapmaz," dedi. "Hem bu ikinci-" Bana bakıp tek gözünü yumdu ve tatlı bir şekilde dudak büzdükten sonra, "Üç?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Bu haline gülerek saçlarını karıştırdım ve, "Altıncı oldu," dedim ve yerimden kalkıp, "Geliyorum şimdi," diye homurdandım Cengiz Bey'in peşine takılırken. O odasına girdikten birkaç saniye sonra, sürgü kapı kapanmadan ben içeriye girdim. Masasına geçerken, "Geç kalma sebebiniz nedir?" diye sordu. Üzerindeki gömlek düzgün ütülenmemişti, pantolonunun da kat çizgileri belli olmuyordu. Karısı hâlâ evde değildi demek... Ütüsünü kendi yapıyordu. Ayrıca her zaman alyansının olduğu eli bugün boştu. Ama alyansının izini görebiliyordum. Kravatını yanlış bağlamıştı ve odası her zaman koktuğu gibi temiz kokmuyordu.

Bir süre sonra buranın müdavimi olduğumu anlayıp sesine odaklanmaya çalıştım.

"Uyuyakalmışım efendim."

"Bir kez daha olursa, sizi bir konuda bir daha uyarırsam konuyu bir üstümle görüşmek zorunda kalırsınız. Bildiğiniz üzere müessesemizin en önemli kuralı disiplindir. Tertip ve düzen, ihlal edilemez."

"Kravatınız efendim, kravatınızı yamuk takmışsınız. Ve bu sabah ayakkabınızı temizlememişsiniz." Elimde olmadan söyleyince bir kez de kendimi düzeltme ihtiyacı hissettim. "Yani tertip ve düzen dediğiniz için söyleme ihtiyacı hissettim."

Bir anda kızarıp bozardı. Uzanıp kravatının yakasını hafifçe çekiştirerek düzeltmeye çalışırken, "Tamam!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Tamam, bir kez daha olmasın, şimdi işinize dönebilirsiniz!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkamı döndüm, dudaklarımdaki küçük kıvrımı yok edemeyerek masama gittim.

TEKAND

Tişörtümün kenarını düzelterek omuzlarımı çekiştirdim ve deri ceketimi üzerime geçirirken pantolonumun cebinden sigaramı ve anahtarlarımı çıkardım. Kızın evinden ayrılıp motoruma binmeden önce sigaramı yaktım. Kurumuş dudaklarımla sigarayı kolaylıkla tutarak motora bindim ve sokakta feryat ederek atılan motoru bizim çocuklarla her zaman buluştuğumuz kafeye sürmeye başladım. Dün gece Güven de ben de birileriyle ayrılmıştık gittiğimiz mekândan. Doğuş dört yıllık sevgilisi, Sedat da üç yıllık eşi yüzünden bizim gece hayatımıza ayak uyduramıyordu fakat pek umursadıkları söylenemezdi. Sedat'a göre gerçek aşk, bazı fedakârlıklar gerektirirdi. Buna gözlerimi devirmiştim hep, hep de yapacağımı biliyordum.

Hayatlarını sevdikleri kadınlara göre şekillendirmişlerdi.

Benim asla yapmayacağım bir şekilde.

Işıklara geldiğimde yavaşça ayaklarımı yere indirdim ve dudağımdaki sigaranın külünü yere silkerken başımı çevirip tam yanımda duran benim motorumdan küçük motorunun üzerindeki, omuzlarına kadar inen siyah saçlarını bir çabayla şekle sokmaya çalışan kıza baktım. Dikkatim nedensizce ona kaymıştı fakat onun dün gece bana kafa tutan kız olduğunu anlayınca bir nedene sahip olmuştum. Kırmızı ışık boyunca saatini kontrol etti, acelesi olduğu belliydi fakat altındaki o motorla her nereye gitmeye çalışıyorsa oraya biraz daha geç kalacağı kesindi. Yüzünde, sıkıntılı, boğulmuş bir ifade aradım, tavırlarındaki acele bana bunu hissettirmesine rağmen şekilli dudakları ifadesizdi. Tıpkı boş yeşil gözleri gibi. Nasıl bir yeşildi bilmiyordum fakat bakınca insanın ruhunda ferahlatıcı bir manzara beliriyordu.

Onu izlerken saniyelerin nasıl geçtiğini anlamadım. Sigaram bitmek üzereydi ve o, aynı acceleyle küçük motorunu çalıştırıp

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yanımdan ayrılırken arkamdaki arabadan yükselen kornayla arkaya doğru boş bir bakış attım. Çok ağır hareketlerle ayaklarımı yerleştirdim ve motora abanarak ona hız kazandırırken, en az başta olduğum kadar yavaş davrandım. Arkamdaki araba artık çileden çıkmış şekilde korna çalarken gaza bastım ve öyle hızlı bir şekilde ışıkları geçtim ki ardıma dönüp baktığımda onun o boktan arabasını küçücük görüyordum.

Umursamadım.

Motoru kafenin önüne çekerken Sedat'ın elinde bir tepsi kahveyle masaya geçtiğini görmüştüm. Her zamanki gibi onu kahve almaya göndermeyi başarmışlardı. Yine gecikmiştim. Deri ceketimi düzelterek mekâna girdiğimde Sedat bana sırtı dönük şekilde oturuyordu, kahveleri masaya dağıtırken, "Nerede lan bu adam, arayın işim gücüm var benim," deyişini işittim. Sırıtarak arkasından omuzlarına sertçe vurup, "Boş konuşma Sedat," diyerek azarladım onu.

"Hele şükür be abi, neredesin kaç saattir?"

"On dakikadır bekliyoruz Sedat." Güven'in onu bozuşuyla Sedat kahvesine dönerken tam karşısındaki sandalyeye oturdum. Bacaklarımı aralayarak telefonuna gömülmüş Doğuş'u hafifçe dürttüğümde şaşkın bakışlarını kaldırıp masaya çevirdi. "Oo, abi, hoş geldin!"

Güven gülerek ensesine vurup, "Ne yazıyorsun lan sen?" dediğinde masanın üzerinde Güven'in benim için aldığı gazeteye uzandım ve kahvemi de kendime yaklaştırırken masadaki muhabbete kulak verdim.

"Hiç ya. Sedef ailesiyle tatile gidiyor ve bu sabah yola çıkacaklardı, onunla konuşuyorum."

Güven birkaç saniye duraksadı. Doğuş'un keyfinin bozuk olduğunu anlayınca üzerine gitmek istememişti ama onu neşelendirmek de yine ona düşecekti, biliyordu. Doğuş hepimizden küçüktü.

Ona yaşça en yakın Güven olduğundan yine en iyi anlaştığı insan da oydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen niye bozuksun lan o zaman? Ne güzel işte kız gidiyor, gezsin eğlensin."

Göz ucuyla izlediğim Doğuş'un dudakları birbirine yapıştı, kelimeler sanki lekeliymiş gibi çıkmakta güçlük çekiyordu ve o da kıza karşı duyduğu temiz duyguları bu harflerle kirletmek istemiyordu. Ne saftı! Kadınlar... Kadınlar güçtü. Kullanmasını bildiğinde en güçlü silahın haline gelebilirler, namluyu kendine çevirdiğin anda elinde patlayabilirlerdi.

Zihnimde o kız canlandı. Sahi, adı neydi?

"Gezsin tabii abi, eğlensin de..." Bir şeyler geveler gibi oldu. Telefonunu kapatıp masanın üzerine bırakırken kahvesini alıp arkasına yaslandı ve ayağını dizinin üzerine koydu. "Kaç yıldır birlikteyiz, biz bir tatile gidemedik..." diyerek asıl derdini belli edince Güven'in de modu düşer gibi oldu. Söyleyecek bir şeyi yoktu. O bu sevgili işlerinden anlayacak son insandı, nasılsa. Tabii, benden sonra. Grupta kimse bana böyle şeyler hakkında danışmazdı.

Doğrusunu yapıyorlardı.

Güven bir çare bulamayınca imdadına Sedat yetişti. Önlüğünün üzerine giydiği ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken, "Doğuş," dedi. "Oğlum ben İrem'le evlenene kadar bir gece yan yana yatmadım. O kız kaç kez sende kaldı? Bazı şeylere yanlış taraflardan bakıyorsun. Eminim o da üzülüyordur beraber olamadığınız için ama sen burada bu halde olursan onun aklı sende kalır, bir gram keyif alamaz gidip gideceği tatilden. Bencillik etme. Tamamen de umursamaz davranma, istediğini bilsin ama boğazına dizme."

Masadaki bütün bakışlar Sedat'a dönse de ben okumadığım gazeteme bakmaya devam ettim. Bu konuda bir fikir belirtemeyecek kadar konuya uzaktım ve bundan da hayli hoşnuttum.

Doğuş haklı olduğunu söyleyerek konuyu kapattığında sonunda derin bir nefes alarak bıkkınlıkla gözlerimi onların üzerinde dolaştırdım.

"Ne konuşuyorsunuz yarım saattir?" diye homurdandım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra. "İşiniz gücünüz yok mu sizin? Hadi, dağılın." Sedat gözlerini devirerek yerinden kalktı ve, "Aman, sana kaldık sanki soğuk nevale," dediğinde masadan kalkar gibi yaptım.

Bunun üzerine birkaç adım geriye çekilerek "Tamam lan, gidiyoruz işte," diye homurdandı. Sırıtarak yerime geri otururken Güven de yerinden kalktı.

"Ben de mekâna geçeyim abi, gelen giden olur biliyorsun." Başımı salladım. Sedat, Güven'e onu mekâna bırakmayı teklif ettiğinde Güven onu onaylayarak ceketini giydi, beraber kafeden çıkarlarken Doğuş da kahvesini almış kapıya doğru ayaklanmıştı.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum, yerimde daha rahat bir pozisyon alırken. Gözlerim gazeteydi ama onu izlediğimi biliyordu.

"Bilmiyorum, babamın yanına şirkete uğrayacağım sanırım."

"Özetle?" dedim boş bir sesle.

"Boşum yani."

"Nereye gittiler?" Birkaç saniye bekledi, kimden bahsettiğimi anlamaya çalışırken kaşları çatılmış, eli ensesine gitmişti.

"Kim?" Başımı kaldırıp alaycılığı kenarlarından sızan bir bakış attığımda kaşlarını kaldırarak, "Haa," dedi. "Sedefleri diyorsun." Başımı yeniden gazeteme çevirdiğimde, "Antalya'ya gittiler," dedi. "Babası bu sene orada bir yazlık aldı."

Birkaç saniye bekledim, ona söyleyeceğim şey konusunda vicdanımın rahat olup olmadığını düşündüm fakat bir sorun olacağını sanmıyordum. Eminim kızın bile hoşuna gidecekti.

"Bu gece yola çık. Antalya'ya git, onlar ne kadar kalacaksa o kadarlığına bir yer kirala."

"Ne?" Bu çocuğun bu huyundan nefret ediyordum işte. Fazla şaşırıyor ve tepki gösteriyordu. Yeniden başımı kaldırdım. Karşımdaki sandalyeye meraklı bir şekilde otururken, "Karşısına mı çık diyorsun? Kızmasın? Hoşuna gider mi?" diye hevesle atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi devirerek, "Her kadın onun için bir şeylerin göze

alındığını görmeyi sever. Sürprizleri severler," dedim. "Şimdi kaybol, karalar bağlayacağına çözümler üret."

Hevesle yerinden kalktığında elimde olmadan uzanıp bileğini tuttum. "Ama Doğuş, onu sakın zor duruma düşürecek şeyler yapma, ona saygı duy ve kendini kötü hissetmesine neden olma."

Elini yavaşça elimin üzerine koyarak birkaç kez vurdu ve, "Tamam abi," dedi. "Yapmam, eyvallah." Elini çekti ve arkasını dönüp hızlı bir şekilde mekândan ayrılırken dudaklarındaki gülümseme o kadar aptalcaydı ki, yeniden gözlerimi devirerek gazeteme döndüm.

Çocuktu, çocuk.

Bütün günü bu kafede oturarak geçirmek fikri beni cezbetmiyor değildi. Buraların en gözde kafelerinden biriydi ve güzel bir yerdi, beni tanıdıkları için kahvem bittiğinde bana ne getireceklerini bilirlerdi, gazetem her sabah hazır olurdu ve benim masam hiçbir zaman dolu olmazdı.

Yine de asla bir saatten fazla burada durmazdım.

Kahvemi bitirip yerimden kalktım ve gazetemi masaya bırakırken ceketimi düzelttim.

Etrafa göz gezdirdim, oturduğum ilk andan beri gizli bir şekilde yaptığını sanarak beni izleyen kız grubuna boş bir bakış atıp kafeden çıkarken telefonumu kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Hiç.

Boğazımdaki demir parmakların yok olmasını bekledim.

Fakat oradaydılar.

Hiç gevşememişlerdi.

Her zamanki gibi.

Suçluluk zehirli bir sıvı gibi kanıma karışarak bana bastırılmış bütün duyguların vicdan azabını yaşatırken motorumu çalıştırdım. Hız yaptım, kendimi şehrin dışında boş bir yere atana kadar hızlandım. Kazanmıştım. Peki neyi? Neyle savaşıyordum? Neydi yarışım? Vicdanım? Korkularım? Acılarım? Hepsi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olası hayatım boyunca kazanmak ilk kez can yakıcıydı ve her şeyin tek suçlusu bendim.

BENDİS

O adamı son görüşümün üzerinden geçen bir haftanın ardından işyerinde bazı şeyler biraz daha yoluna girmişti. Artık geç kalmıyordum fakat yine de çok geç saatlere kadar onun gözlerini tamamlamak için uyanık kalıyordum. Bir şey sanki hiç yerine oturmuyordu. Çiziyordum, kahverengi göz, belki de yaptığım en kolay çizimdi fakat adamın bakışlarındaki bir şeyi resme almak öylesine zordu ki, yıllardır çizdiğim her şeye inat, bütün ilişiğimi kesmek istediğim resim kalemim bile bazen bana acıyarak kâğıdın üzerinde kaymayı bırakıyordu.

Zihnim onunla öylesine doluydu ki, bu doluluk mantık içeren her şeyi yok ediyordu. Onu görmeye bile yeniden gidecek halde değildim. Ağabeyime vermem gereken parayı bahse yatırdıktan sonra maaşımı erken çekip çekemeyeceğimi düşünüyordum fakat bunun apaçık bir şekilde imkânsız olduğu ortadaydı. Patronumuz beni severdi ama eğer bana böyle bir ayrıcalıkta bulunacak olursa diğerlerini dizginleyemeyeceğinin farkındaydı.

Umutsuzca çenemi avucumun iç kısmına yerleştirerek boş bilgisayar ekranını izlemeye koyulduğum sırada yan tarafımdaki sandalyenin çekildiğini ve Azra'nın öfleyerek yanıma oturduğunu fark ettim. Bozuk havamı hissetmemesi için hemen yüzümü toparladım. Ondan yardım isteyemezdim. İşyerine yakın bir ev tutmak için maaşının çoğunu şu an kaldığı eve veriyordu ve kalanıyla da zor geçiniyordu. Duyarsa yardım etmeye kalkacaktı ve onu bunun içine sokmak istemiyordum.

Sandalyemi ona çevirerek düşüncelerimi zihnimin kuytularıma ötelerken, "Neyin var?" diye sordum. Ruhumun öteleyemediği tek şey geçmişti sanırım. Şimdiyi yaşamaya bu denli alışmışken bir şeyleri yeniden düşünmek beni yormuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://rantev.org

"Hani sana bir üst komşumdan bahsetmiştim Sema diye, bayram tatili için Kir'i ona bırakacaktım fakat o da tatilde çok yoğun olacağını bu yüzden bakamayacağını söyledi!" Öfkeyle saçlarını çekiştirdi. Kir, Azra'nın küçük gri renkteki kedisiydi. "Kir'i nereye bırakacağımı bilmiyorum. Biliyorsun, Nimet Teyze çok kötü durumda. Çoluğu çocuğu da yok, yanında olmam lazım ama oraya Kir'i götüremem." Nimet Teyze de Azra'ya yetimhaneden çıktıktan sonra evini açan yaşlı bir kadındı. Son zamanlarda sağlığı epeyce bozmuş, bu yüzden Azra'yı yanında istemişti.

"Söylemiştim işte sana, ben bakarım diye. Küçücük kedi bana nasıl yük olsun Azra?"

"Ya ne bileyim işte... Taşıması getirip götürmesi olmasın diye onu ayarlamak istemiştim ama o da olmadı... Ciddi misin? Bak zor olur yapamam diyorsan anlarım, sorun yok gerçekten."

Gözlerimi devirdim. Uzanıp elini tuttuktan sonra yavaşça okşadım ve, "Saçmalama!" diye azarladım onu. "Kir'i sevdiğimi biliyorsun zaten, bakarım hiç sorun olmaz!" Kir'i gerçekten severdim. Çok uysal çok tatlı bir kediydi. Tek istediği gün ortasında biraz kucakta yatıp sevilmekti o kadar, onun dışında hep yatağında yatardı.

Bir anda mutlulukla kollarını bana doladı ve işyerinde olmamızı umursamadan çığlık atarak, "Yaaa!" diye ciyakladı. "Bendis! Çok teşekkür ederim... Çok mutlu oldum!"

Gülerek sırtına vurdum ve onu geriye doğru çekerken, "Salaksın," dedim. "Bu zamana kadar söylemediğin kabahat zaten." Yerime döndüm. "Ne zaman yola çıkıyorsun?"

Çalan telefon konuşmamızı bölünce, "Sonra konuşuruz, sigara molasına çıkarken haber ver," dedi. Başımı sallayarak onu onayladım, önüme dönüp telefonu açarken ve kendimi tanıtırken kendi sorunlarımı düşünmemeye çalıştım. Kir'e bakacak ve kendime hemen para kazanabileceğim bir iş bulacaktım. Yoksa ağabeyimin parasını ödeyemeyecektim ve bunu yapmayı hiç mi hiç istemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

***

Öğle yemeğini sevdiğim restoranda yedikten sonra kahve içmek üzere işyerimize daha yakın bir yere giderken Azra benim koluma girmişti ve telefonda Nimet Teyze'ye bayram tatiline kadar bakacak olan kadınla konuşuyordu. Ben de yeri izliyordum her zaman olduğu gibi.

Çocukluğumdan kalan bir özgüven eksikliği göstergesiydi yürürken yeri izlemek. Konuşmayı çok sevmeme, kimseye boyun eğmeyecek kadar dik durmama rağmen içten içe kendimi ezik kız gibi görmemden kaynaklanan bir şeydi.

İnsan dış dünyaya ne kadar güçlü görünürse görünsün kendi içinde yalnızlığa çıkıyorsa her kapısı, aslında karanlığın çocuğudur.

Fakat bu karanlık tehlikeye değil, yalnızlığa gebe olan tiryaki karanlıktır.

Önüme bakmadığım için sıklıkla insanlara çarptığım düşünülse ve sık sık bu konuda uyarılsam da aslında öyle değildi.

İnsanların ayaklarını ve gölgelerini takip edebiliyordum. Bu yüzden etrafına bakan birinden daha dikkatli yürüyordum.

Fakat yürüdüğümüz yolun kalabalığından ötürü biri omzuma sertçe çarparak geçince başımı kaldırdım, kaşlarım çatılı bir şekilde arkama dönüp bana çarpan çocuğa baktığım sırada gözüme çarpan ilanla bakışlarım kısıldı. Zihnimin içinde para sayan küçük kurt dişlerini bilerken omuzlarımı gerdim. Duruşumu şaşkınlıkla karşılayan arkadaşımda benim gibi arkasına dönüp baktığım yere bakmaya başladığında, "Ne? Ne oldu?" diye sordu.

Kaşlarımı daha sert çatarak ona doğru döndüm ve, "Biri omzuma geçirdi de," dedim, gördüğüm ilandan bahsetmek istemediğim için. Gülerek kolumu çekiştirdi ve, "Boş ver!" dedi. "Bu şehir böyle!"

Haklıydı. Umursamadım. Zaten umursamamıştım ama o böyle söyleyince dönmemin nedenini ilana yormayı seçtim.

Başımı sallayarak yeniden onunla yürümeye başladığım sıra-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

da bu kez bakışlarım yere odaklıydı, dalıp gitmiştim. Bu yüzden daha dikkatsizdim fakat yine de gideceğimiz kafeye gelene kadar kimseye çarpmadım. Masamıza geçtiğimizde Azra telefonu kapatmıştı.

"Ne olmuş?" diye sordum. Elimi kaldırıp garsonu çağırdığımda bir şey söylemedi. Garson siparişlerimizi alıp yanımızdan ayrıldığında çantasını yanımızdaki boş sandalyeye koyup masaya eğildi. Konuşurken dikkat kesilirdi. Benimkisinin aksine yüzünün daha çok dikkat çekmesini sağlayan siyah saçları omuzlarından göğsüne dökülürken sıcakladığını belli edercesine onları geriye itti ve yüzünü ovuşturduktan sonra, "Bilmiyorum," dedi. "Nimet Teyze iyiyim diyor, bakıcısı durumunun pek de iyi olmadığını söylüyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak uzanıp masadaki ellerini tuttum.

"Onu öyle görmek istemiyorum Bendis."

"Onu o halde yalnız bırakamazsın, senden başka kimsesi yok."

"Benim de ondan başka kimsem yok." Elimi sıktı. "Sen başkasın. O anlamda söylemediğimi biliyorsun." Biliyordum, önemi yoktu. Gülerek ellerini daha sıkı tuttum.

"Biliyorum canım. Zor olduğunu biliyorum, keşke seninle gelebilsem ama yalnız olmak istemiştin." Başını salladı.

"Hayır, hayır, bunu yalnız yapmak istiyorum... Ama... Uzakta da olsa hâlâ birileri olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu."

Bu hissi bilirdim. Ağabeyimle yaşadığım şey tam olarak buydu. Artık babamın, annemin ölümünden sonra bizi bırakıp gitmiş olması canımı yakmıyordu bile. Umurumda olan tek şey benden büyük olmasına rağmen hiç o kafaya bürünememiş küçük erkek kardeşimdi ve onun da umurunda olan son şey, benim iyi olup olmamamdı. Yalnızdım, kendimi onun da olduğuna ikna etmeye çalışsam da ortada olan gerçek buydu.

Belki de en acı yanı, birilerinin olduğu yalanını söylemek zorunda kalmaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zaman antika gibiydi, değeri geçip gittiğinde anlaşılacaktı. Bu yüzden, tıpkı zaman gibi, elimizden akıp giden insanların da değerini zaman geçtikçe anlayacak, onları arayacaktık.

Ağabeyimin ben olmadığımda değerimi anlayacağı gibi.

"Bunca zaman yalnız başına başa çıktığına göre, daha fazlasını yapabilirsin... Hem... Hani şu adam, geçen gün görüştüğün... Onunla durum nasıl? Belki de artık yalnız değilsindir?"

Sevgi bazen gerçekten iyileştirici olabiliyordu. Bir şeyi ya da birini sevmek, bazı şeyleri yoluna koymak konusunda size güç verebiliyordu. Bu yüzden resmi seviyordum. Hiçbir hedef koymaksızın yaptığım ve her seferinde kendimi dünyadan soyutlayabildiğim için huzur bulduğum şeydi.

Bir anda dudaklarında keyifli ama yine de buruk bir gülümseme oluştu.

"Semih... Bilmiyorum Bendis, çok tatlı çok iyi biri ama..."

"Ama?"

Bir süre sessizce durdu, zihninden hiçbir kelime dışarıya çıkmaya cesaret edemese de ben onu duydum. Bu adam yüreğine sefil bir ihtiyaç tohumu bıraksa da Azra da onu büyük bir aşk çiçeğine çevirecek güç yoktu.

"Bilmiyorum, hani birine bakarken böyle kalbin boğazındaymışçasına atar ya da ona bakarken ona akıverecekmişsin gibi hissedersin, onun bir şeyi olma aşkı belki ona duyacağın aşktan daha büyük gelir ya bedenine..." Bunu hissetmiş gibi anlatıyordu ve bu zihnimde koca bir soru işareti doğmasına neden olsa da aklımın bu hislerin tanıdıklığıyla dağılması ona bunu sormamama neden oldu. "Öyle bir şey olmadı işte, sadece onunla konuşmak hoşuma gidiyor, iyi biri, beni önemsiyor ama ona âşık olmadığıma eminim."

"Sanki aklında başka biri varmış gibi söyledin." Olduğunu anlamıştım ama ona kızamadım. Ben de yaptıklarımı ona anlatamamıştım.

Gözlerini kaçırdı, o sırada garson kahvelerimizi bırakmaya gelince hafifçe geriye çekildim ve sırıtarak onu izlerken omuzlarımı işveli bir şekilde kaldırıp indirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Yaaa!" dedim gülerek elleriyle yüzünü kapattığında. "Çok kötüsün! Bana neden daha önce söylemedin?"

Elleriyle yüzünü tamamen kapatarak, "Ya, utandırma!" dediğinde uzanıp bileğini tuttum ve ellerini indirirken, "Hemen anlatıyorsun!" dedim. "Hemen! Hemen!"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Hani geçen hafta bir bara gitmiştik ya?" dedi. Zihnim korku çanlarının üzerine adımlar atarken gözlerimi arkadaşımın gözlerinden bir an dahi çekmeden yavaşça nefes aldım.

"E, evet?"

Azra utançla kızaran yanaklarını saklamak ister gibi başını öne eğdi ve ben de korkuyla solan tenimle baş başa kalırken gözlerimi tavana kaldırıp huzursuz bir nefes aldım.

"Evet, ne oldu o barda?"

Dudaklarını büktü ve sonunda söyleyeceği şeye hazırdı.

"Orada Güven diye bir adamla tanıştım. Şu... Şu barmen. Esmer olan." Derin bir nefes alarak gülerken onun neye güldüğümü bilmesem de kendimi tutamamıştım. Bir an onun 'ondan' bahsedeceğini sanmıştım... Ona âşık olduğunu sandım! Korkudan ölüyordum...

"Ne? Neden gülüyorsun?" O da güldü ama neye olduğunu kestiremediğine emindim.

"Hiç, hiçbir şey. Evet, tanıyorum onu. Ne olmuş ona?"

"Tanıyor musun?"

"Yani, gördüm anlamında." Başını sallayarak uzanıp elimi tuttu. "Çok, çok değişik bir adam o Bendis. Onda değişik bir şeyler var, ne zaman bara gitsem kendimi onun yanında buluyorum... Serserinin teki ve her gece başka biriyle olduğunu da biliyorum... Ama... Söylediğim tüm o şeyler onun yanındayken oluyor. Sanki... Ona akıyormuşum gibi..."

İçim bir garip oldu. Azra yıllardır erkeklerden kaçan, onlarla ilişki kurmaktan korkan bir kadın olmuştu. Yani, babasının ve annesinin durumu göz önüne alındığında bu çok da mantıksız değildi fakat şimdi onu bir erkek hakkında böyle heyecanlı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

heyecanlı görünce bunu bastırmaya çalıştığını anlamak güç değildi.

"Peki... Ne kadar zamandır konuşuyorsunuz?"

"Gülay sayesinde gitmiştik bara ilk, hatırlıyor musun? Sen abinin yanına gideceğin için bize katılmamıştın... İlk o gün konuştuk. Bir ay önce falan. Sonra ne zaman gitsek konuşmaya başladık..."

Gözleri huzurlu bir şekilde daldı. Onu daldığı yerde gördüğü her neyse ondan ayırmak istemedim. Zihninin ilk kez, yıllar sonra ilk kez dalacak bir şeyler barındırması hoşuma gitti hatta. Onu mutlu görmek beni mutlu eden nadir şeylerden biriydi.

Sonra daldığı yerden ayrılıp elime doğru yüzünü kapattı ve, "Çok garip hissediyorum!" diye ciyakladı sessizce. "Ona âşık mıyım sence?"

Bunu sorması gereken son insandım.

"Bilmem." dedim. "Sence âşık mısın?"

Gözlerimin içine baktı.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama dudakları dudaklarımın üzerindeyken, havayı tüm hücrelerimde hissedebiliyorum, annem olsaydı sanırım buna aşk derdi."

***

İş çıkışında, evden önce iş ilanı gördüğüm o yere gitmiştim. Bayram tatili boyunca çalışabileceğimi söylediğimde işverenimin gözleri parlamıştı resmen. Günlük alacağım parayla üç günde ağabeyime vereceğim parayı tamamlardım. Yol boyunca tüm bunları hesaplarken, düştüğüm şu hal yüzünden sinir krizi geçirmenin defalarca kıyısından dönmüş, o yüzdüğüm kıyılarda boğulmanın verdiği hüznü, 'iyi ki'ye çevirmenin mutlaka bir yolu olması gerektiğini düşünmüştüm.

O beni uyarmıştı, gözlerine bakarsam oyun biterdi ve ben kaybetmiş sayılırdım. Kurallar gayet açıktı fakat inatlaşmıştım. Ona bakmak istemiştim, her ne saklıyorsa görmek istemiştim! Öfkeyle kapımı itip açarken ve anahtarımı masanın üzerine çar-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

parak kapımı kapatırken saçlarımı bileğimdeki lastik tokayla zar zor topladım ve koridordaki aynanın önünde bulduğum tel tokalarla kâkülümü geriye doğru yapıştırıp üzerimdekileri çıkarmaya başladım.

Sonunda iç çamaşırlarımla kaldığımda resim odama gelebilmiştim. İçim öyle sıkkındı ki, kendimi bu gece kalkıp ağabeyimin yanına gitmek ve ona hakaretler savurup kendine bir iş bulmasını söylememek için zor tutuyordum. Beni mengene gibi saran korkum olduğu müddetçe de bir şey yapamayacaktım.

Resim masama oturup bitirmeye çalıştığım resmi kenara iterek başka bir şey için kalemimi hazırlamaya başladığım sırada merdivenlerden gelen sesle yerimden sıçradım. Kaldığım apartmanda genellikle yaşlılar olduğundan belli bir saatten sonra giriş yapılması çok güçtü, bu yüzden geç saatlerde ayak sesi duyuyorsam bunun kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Işıkları kapatmak için geç kalmıştım.

Odama koştum ama bu sırada koridorda yere bıraktığım çantamı aldım. Üzerime askılı bluzumu ve şortumu giymiş bir yandan da telefonumu çantamda arıyordum ki kapım çalındı.

Çantamı yatağımın üzerine bırakırken sessizce odanın ortasında, gıcırdayan parkelerimin üzerinde durdum. Kapım tekrar çalınana kadar yerimden hiç kıpırdamadım. Onun geldiğini biliyordum.

Üçüncü çalışta yerimden ayrıldım ve kapıya doğru adımlarken saçlarımı çekiştirerek kendime sabır diledim.

Açmalıydım. Tanrım! Ona ne kadar kızarsam kızayım onu terk edemiyordum. Bana ihtiyacı vardı!

Kapıyı açmadan önce yüzümü sıvazlayarak son kez derin bir nefes aldım ve dudaklarımı hafifçe ıslatırken yavaşça kilidi çevirip kapıyı açtım.

Karşıma yine o 'ben harikayım' gülüşüyle çıktığında, bunun da tıpkı o günlerden biri olduğunu anlamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kızım, abini kapıda bekletmeye utanmıyor musun sen, ha?"

★★★

Ağabeyimin ileri derecede alkolik oluşu, annemin ölümünün ardından gelen, içimizin karanlık ve yalnızlıkla tanışmasına öncülük eden o sonbahara denk geliyordu.

Bundandır yazları hiç sevmeyişim. Hep kötü şeylerin habercisi olmuştur, boşluğa düştüğüm zamanların ateşini çakan kibritin ucudur.

İçimde harlanacak olan o yalnızlığa karşı gittikçe büyüyen alışkanlığa, ağabeyime karşı duyduğum hassasiyeti ve ona yıllarca yapmış olduğum 'anneliği' ekleyince, içki parasını almak için kapıma dayandığı zamanlarda kendimi korumak için edindiğim palavralara da sığınamaz hale gelmiştim.

Annem öldüğünde on sekiz yaşındaydım. Üniversite sınavının ardından istediğim okula çok iyi bir puanla girebiliyor olmanın sevincini bile yaşayamadığım o yaz günü, annemin çok erken yaşlarda yakalandığı hastalığın sonuncu evresine girdiği vakitlerdi ve hayallerimin de bir anlamda suyunu çektiği zamanlardı.

Sonraki günler, evin kirasını ödeyebilmek ve kendimize bakabilmek için ağabeyimle el ele verip bir yerlerde çalışmaya başlamamıza tekabül ediyor. Ağabeyim bir barda barmen olarak ben de bir kafede kasiyer olarak çalışmaya başlıyorum, fakat onun tercih ettiği yol benim kapılarıma çıkmaz oluyor. Ağabeyim alkolik olunca işten atıldı, daha sonra da bir yerde dikiş tutturamadı.

Sonra... Güzel Sanatlar'ı maddi sebeplerden ötürü yarım bırakmak zorunda kalışımla işler iyice sarpa sardı. Umutsuzluk dört bir yanımı ele geçirdiğinde bu iş çıktı karşıma. Kafede çalışarak, ağabeyimin kapıma dayanıp, bazen bağırıp çağırarak bazen daha ileriye gidip boğazımı sıkarak cebimden almayı alışkanlık edindiği parayı ancak karşılayabiliyordum.

Başlarda beni kandırmıştı. İyi olduğunu, artık alkolü bıraktığını ama yeni bir işe girmek için henüz erken olduğunu söyleyerek para istemişti. Bu tarz bahanelerle bir süre benden para aldı. Vermek istemeyince zorlamalar, bağırıp çağırmalarla

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantep.org

mahalleyi ayağa kaldırmalar, bana fiziksel ve ruhsal olarak zarar vermeye başlamalar sonucunda yeniden parayı almayı devamlılık haline getirdi.

Onun yüzünden üç evden atılmıştım ve bu, cebimdeki parayla tutabileceğim en iyi ve son evdi. Bu yüzden kapıyı açmazsam, bu kapının bana bir daha açılmayacağını biliyordum.

Bir şey söylemedim.

Para almaya gelmemişti. Sadece, parasını almak için gelmesine az kaldığını söylemek için buradaydı. Sanki ona para 'verdiğimi' unutmama izin veriyordu...

Omuz silkerek salona geçtiğim sırada arkamdan geldiğini, ayağıyla kapıyı kapattığını koridorla salon arasındaki duvarda boydan boya asılı olan aynadan görebilmiştim. Ceketini düzelterek, "Pışt!" dedi, arkamdan gelip salona girdiğinde koltuğa rahat ve geniş bir tavırla oturmuştu. Aralık olan uzun ince bacaklarına bakarken tam karşısındaki tekli koltuğumun kol kısmına oturmuş, kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

"Niye pas vermiyorsun Güneş?"

Kaşlarım çatılırken dudaklarımı ıslattım.

"Tamam, paranı hazırlamam gerektiğini hatırladım abi, şimdi gidebilirsin."

Bu kez onun kaşları çatıldı. Dilini damağına vurarak hafifçe ağzını araladı ve gözlerini odanın içinde dolaştırırken gözlerinde muzip bir tavır vardı. Alkollü olmadığı zamanlar ona yemek yapardım ya da birlikte dışarıya çıkardık fakat artık o hallerini bulmak neredeyse imkânsızdı. Tıka basa alkolle dolu olmadığı zamanlarda bile artık eskileri hatırlamıyordu. Beni nasıl sevdiğini hatırlamıyordu. Beni koruyup kollaması gerektiğini, kaç yaşına gelirsem geleyim kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğini söylememesi gerektiğini hatırlamıyordu.

O artık yalnızca içkilerin adını hatırlıyordu, bir de benim evimin adresini.

Ah... Hakkını yemeyeyim, bir de önceleri onun hayatına tıpkı ilahi bir ışık gibi geldiğimi söylediği zamanlarda bana taktığı lakabımı, Güneş'i hatırlıyordu. Eskiden göğüs kafesimde,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

küçük bir kutunun içinde nefessiz, havasız ve ışıksız yaşayan, neredeyse ölü kalbimi kıpırdatan, onu okşayan bu söz şimdilerde yalnızca midemi bulandırıyordu tıpkı onun içkiye karşı duyduğu bu tamahkâr arzusunun yaptığı gibi.

Derin bir nefes alırken solgun dudakları acıyla dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona bakarken, bazı kelimelerin gittikçe anlamsızlaştığına ve denizin dibindeki küçük birer kum tanesi gibi sonsuzluğun içinde yuvarlandığına şahit oluyordum. Anne, baba, kardeş, dost, sevgi, sadakat, ilgi, alaka... Bunlar kitabımda henüz varlığını bana yalnızca birkaç kez hatırlatabilmiş, eski ve riyakâr sözcüklerdi.

Eskiden, canım yanmadan önce koca bir çocuktum. Kimsenin inkâr edemeyeceği kadar temiz bir kalbim vardı, insanlara yardım etmeyi, kötülükten iyilik doğurmayı severdim. Dünyayı ben kurtaramazdım, biliyordum ama en azından inanıyordum. İnancım vardı. Her şeye.

"Buraya para için gelmedim." Şaşkınlık dilimin kemiğine takılıp düşerken ve parçalara ayrılırken dudaklarımı birbirine bastırarak cam kırıklarımı dökmemek için kendimi sıktım.

Dilimi dişlerimin üzerinde dolaştırdığım sırada kaşlarım çatılmış, alnım hafifçe kırışmış bir halde, vücudumun nedensizce gevşeyişini şaşkınlıkla karşılamıştım. Buraya para için gelmediyse ne için geldiğini bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştık.

Omuzlarım güçsüzleşip düşerken ağabeyim öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslayarak ellerini önünde birleştirmişti. Yüz ifadesinden sarhoş olduğunu anlayabiliyordum ama anlayamadığım bir şey daha boyuyordu yüzünü bambaşka renklere... Pişmanlık mıydı bu? Yanlış mı görüyordum? Yoksa öyle mi görmek istiyordum bilmiyordum.

"Buraya... Aramızdaki bazı şeyleri düzeltmek için geldim Güneş." Kalbim tekledi. Orada eriyip patates püresi gibi yere uzanmamak için kendimi öyle zor tuttum ki, irademe gözyaşlarımın kurbanı olup kendini darağacına asarken bakışlarımı daha fazla bana dikkatle bakan gözlerinde tutamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kelimeler zehir gibi aktı.

"Bazı şeyleri yanlış yaptığımı ve seni incittiğimi biliyorum. Ama..." Toparlayamadı. Bunu kafasının yoğunluğuna ve dilinin uyuşukluğuna verdim. Tepkisizce onu izliyordum. "Annemin ölümünden sonra... Başa çıkamayacağımdan korktum."

Bir şeyler oldu. Bir an önce külçe gibi iki yanımda asılı duran kollarım, yerin dibine batan bacaklarım kıpırdandı. Pişman mıydı? Tüm bu zaman boyunca onu düzeltmeye, yeniden bana döndürmeye çalışmalarımın bir sonu var mıydı? Bitiyor muydu her şey?

Yutkundum. Yerimden kalkmıştım bile.

"A-abi?"

"Korktum Bendis. Sana bakamamaktan, iyi bir hayat verememekten, kötü biri olmaktan korktum." Dilim dolandı. Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya ve tenimde ateş parçaları halinde düşmeye başladılar.

Tam önünde durdum.

Uzandım, parmakları yıpranmış saçlarının arasına daldı. Ağabeyim bir anda ağlayarak kollarını belime doladığında ve başını yana çevirerek karnıma yasladığında hiç beklemediğim bir hıçkırık dudaklarımdan çıktı. Beni öyle sıkı sarmıştı ki bu tutuş kelimelerin boğazıma sardığı tasmayı aklıma getirdi.

Pişman mıydı?

Ayağa kalktı. Kollarıyla beni, gerçek bir ağabey gibi sarmalarken her şeyin iyi olabileceğine dair hâlâ inancı olan yanım onu kollarıyla sımsıkı sardı. Dudaklarımdan çıkan hıçkırıklar artık omzuna doğru hapsolurken, "Abi..." diye fısıldadım.

"Özür dilerim Bendis... Özür dilerim! Söz veriyorum... Her şeyi daha iyi hale getireceğim... Söz veriyorum!" Onu daha sıkı sardım. Başımı boynuna gömüp, yıllardır onun kollarına duyduğum ihtiyaçla sarsılarak ağlamaya başladığımda, bu hayatta ne olursa olsun beni terk edip gitmeyen tek kişinin o olacağına inanmıştım...

Hıçkırıklarım boğazımdaki bütün kelimeleri dışarıya çıkarsa da onları sesimle birleştirip bir şeyler söyleyemiyordum. Ona

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fantey.org

öfkeliydim, ne olursa olsun canımı yaktığı, beni terk edilmiş hissettirdiği zamanlar olmuştu... Ama yine de şimdi bana sarılıyor ve af istiyordu.

Ben ona dayanamazdım ki! Ona, hayır diyemezdim. Diyememiştim de.

Kollarımla onu daha sıkı sardım ve bir süre, salonun ortasında birbirimize sarılmış halde durduk. Bir şeyler konuşmak istediği aşikârdı. Bu yüzden ayrıldığımızda bize kahve yapıp geri geldim. Gece yarısına kadar birlikte oturup konuştuk. Temelleri fazla sağlam olmayan kurtuluş hayallerinden bahsetmesini keyifle dinledim, ona destek olmak için sıklıkla gülümsedim, kötü olduğunda ona sarılıp unutmasını sağlamaya çalıştım.

Ne kadar aksini iddia ederse etsin, anneme çok düşkündü. Onun ölümünden benden daha fazla etkilendiğini görebiliyordum. Sanki bir parçasını bir yerde unutmuş gibiydi.

Annemle aralarında hep çok özel bir bağ olmuştu zaten. Ayrımcılık gibi değildi, hiçbir zaman annem bana kötü davranmazdı ama onu daha çok sevdiğini bilir ve bu durumu ben de severdim.

Umursamazdım. Üzülmezdim.

Kimsenin sevgisine muhtaç olmamıştım.

Ama yalan değil, bir yere ait olmayı özlemiştim.

Şimdi yeniden bir yere ait hissetmeye başlamıştım. Ağabeyim buradaydı ve bundan sonra, içkiyi bırakıp benimle birlikte kalmak istediğini, çalışıp ikimize iyi birer gelecek verebileceğini söylüyordu. Eğer istersem üniversite sınavlarına bile yeniden hazırlanabileceğimi ve istediğim şeyi yapabileceğimi söylediğinde bir süre sessizce onu izlemiş, daha sonra yalnızca teşekkür ederek ona sarılmıştım. İçimdeki garip his sürekli neden bunca zaman sonra böyle olduğunu sorgulasa da bir tarafım ona delicesine inanıyordu. Çocukluğumdan beri sırtımı ona yaslayarak büyüdüğümü düşününce bu hallerinin bana yabancı olmadığını biliyordum. Belki eskisi gibi olmayı o da gerçekten özlemiştir diyordum kendi kendime. Kendimi de buna inandırmaya çalışıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona salondaki koltuğu hazırladım, yanına bir su ve uyku hapı bıraktıktan sonra odama geçtim. İçkiyi bırakma aşamasında zorlandığını, bu yüzden uyumakta güçlük çektiğini söylediğinde bir zamanlar kullandığım haplardan hâlâ olduğunu söylemiştim.

Yatağıma uzandığımda, bir süre hiçbir şey yapmaksızın yalnızca tavanımı izledim ve sessizliği dinledim. Zihnimin içinde birbirinin dişlerine bir av gibi takılan düşüncelerimin geliştiği yollar başımın ağrımasına yol açsa da ağabeyimin hemen yan odada yatıyor olması, yarın sabah güne artık yalnız başlamayacağım düşüncesi ve artık her ay ona para vermeyecek oluşum bedenimin gevşemesine neden oldu. Yatağa yığılıp kalmadan önce komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve Azra'yı aradım.

Telefonu kulağıma yakın bir yere yatağın üzerine koyduktan sonra yana döndüm ve bakışlarımı arama ekranının üzerinde tutarak, "Azra?" dedim. Uykulu bir sesle, "Efendim hayatım?" dediğinde dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Küçük bir kız gibi dizlerimi kendime çektim ve ellerimi yanaklarıma koyarak çocuk gibi sırıttım.

"Azra, abim geldi." Birkaç saniye boyunca karşı taraftan hiç ses gelmeyince başımı kaldırıp telefonu kontrol ettim fakat hâlâ hatta olduğunu görünce gülümseyerek başımı yastığıma geri koydum. Sanki yetmiş yıllık bu mezarlıkta ilk kez bir delik açılmışçasına soludum havayı. Ve bunu başka hiçbir şeyin başaramayacağını biliyordum. Ağabeyim... Benim için çok özeldi. Ve ne olursa olsun öyle olacağına inanmak istiyordum.

"Polisi aramamı ister misin?" Sesi ayılmış gibiydi. Kendine gelmeye çalıştığını anladım. Gülerek onu geçiştirince, "Ne oldu?" diye sordu. Sesindeki endişe tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. Evet, ağabeyim hakkında anlatabileceğim tüm iyi şeyleri tüketmiştim ve bir zaman sonra sıfırı da tüketir olmuştuk, bu yüzden bu endişesini anlıyordum ama her şey yolundaydı. İlk kez, ağabeyim bana dönmek istediğini ve pişmanlığını ifade etmişti.

"Abim... Pişman olmuş Azra, iyileşmeye karar vermiş. O...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

iyi olacak." Bir anda gözyaşları yanaklarımdan dökülmeye başlasa da bu benim mutluluğumu parçalara ayıramamıştı.

Birkaç saniye yeniden, fakat mırıltılar eşliğinde sustuktan sonra, ses tonunda emin olmadığını hissetmemi gerektirecek bir şüpheyle, "Nasıl yani? Bunca zaman sonra mı?" diye sordu. "Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama gerçekten pişman görünüyordu... Ona inanmak istedim Azra. Bunca zamandır bunu bekliyorum... Çok yoruldum..."

"Biliyorum, biliyorum hayatım..." Gözlerini yumup derin bir nefes aldığını hayal ettim ve hemen ardından gelen nefes sesi bunu doğruladı. Dudaklarımı birbirine bastırarak suskunluğumu örselediğim sırada, "Tamam," dedi. "Tamam, yarın sabah konuşalım. İşe geldiğinde hepsini konuşacağız tamam mı? Ah... Çok şükür kardeşim, sonunda mutlu bir uyku uyuyabilirsin."

Gülümsedim.

"Seni seviyorum," dedim, dişlerimi dudaklarıma bastırıp gülümsemeye çalıştığım sırada.

"Ben de seni seviyorum kardeşim. İyi geceler." Telefonu kapatıp kenardaki komodinimin üzerine koyduktan sonra derin bir nefes alarak tavana döndüm. Yarın sabah hislerim konusunda bir nebze de olsa sakinleşmiş ve durulmuş olacak, böylelikle daha doğru adımlar atacaktım.

Sadece...

Sadece tek istediğim, iki kişilik de olsa bir aileye yeniden sahip olabilmekti.

Ağabeyime yeniden sahip olabilmek...

TEKAND

Hayatta bazı şeyler bir kibritin yanışı gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir kibriti, çok az bir basınçla bir kez dahi olsa sürttüğünüz-

de oluşan kıvılcımın sonrasında getireceği hiçbir şeyi engelleyemezsiniz. O kibrit yanar... Yandığı gibi beraberindeki her şeyi de küle çevirir.

Zihnimin içinde gittikçe koyulaşan bu zift ayaklarıma bulaşıp tabanlarımı yakarken, zaman geçtikçe azalsa da yürüdüğüm yolda ilerledikçe acıyla dolu birer haykırışa dönüşüne de şahit olmuştum.

Bir ağacın kökü gibi gittikçe derine ilerleyen ruhumun, geride bıraktığı o koskoca acıyı ve yangını umursayacak değildim.

Fakat kendi içimde yarattığım korkunç depremlerin, tsunamilerin ya da başkalarının tabiriyle heyelanların farkındaydım. Bunu kendime yapan yine bendim ama bundan ötürü bir suçluluk duyuyor değildim.

Elimdeki istekayı tam önümde duran on üç numaralı topun en hassas noktasına vurmak üzere masanın üzerine yerleştirirken, düşmanıma bakmamaya çalışıyordum fakat ona bakmadığım her an, zihnimin içindeki varlığı çok daha güçlü bir hal alıyordu.

İstekayı çok sert bir şekilde topa geçirirken sırtım gerildi, omuzlarım yükselirken gözlerimi yeniden ona çevirdim. Elinde, o her zaman kullandığım istekam ve gözlerindeki o korkunç, öfkeli, suçlayıcı ifadeyle bana bakan ben.

Hayata karşı duyduğum bu yoğun özgüvenin tek sebebi buydu.

Benim en büyük düşmanım, ancak yine ben olabilirdim ve işte öyleydi. Tam karşımdaydı.

Gözlerindeki ifade tıpkı her gece rüyalarımda bana yaptığı gibi, cehennemi ayaklarıma getirdiğinin bir kanıtıydı.

"Yine buradasın."

Kelimelerindeki mızraklar yerlerini uçları ateşle harlanmış birer bıçakla değiştirmişti.

Hiçbir şey söylemedim. Gözlerimi ondan ayırmadan masanın etrafında yavaşça döndüm ve yeniden, topa vurabileceğim bir yerde eğilip gözlerimi topla aynı hizaya çekerken, iğneleyici, rahatsız edici sesi duydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Asla susmayacaktı.

"Kendini bunlarla mı oyalıyorsun? Tüm bunlar, o zift gibi karanlık kalbindeki suçluluk hissini yok ediyor mu?" O da benim gibi, masanın etrafında dönüp tam karşıma geldi. Bir an için gözlerim, bana yine aynı oyunu oynuyorlardı. Benim siluetimin yerini o kız aldı. Onun gözlerinin, düşmanımın gözlerinden tek farkı, içimde yarattığı o küçücük ışıktı. Neden böyle oluyordu? Onun gözlerinde gördüğüm şey neydi? Gözlerimi yumup onu o küçük motosikletinde hayal ettim. Kendimi durduramadım. Onu neden hemen önümde, kollarımın arasında, bilardo masamın üzerinde otururken ve o küçük, içinde her ne barındırıyorsa cesaretini de gittikçe örseleyen bakışlarıyla yüzüme bakarken hayal ediyordum?

"O?" Kızın yerini, yine o cansız ve öfkeli siluetim aldı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme oluşmuştu. Kendimi sıkıyordum. Omuzlarım öyle gerilmişti ki, istekayı parmaklarımın arasında parçalamamak işten bile değildi. Yine de o istekayı kaldırıp onun vücuduna indirememek, kıramamaktan daha berbat hissettiriyordu. "Şimdide onu mu hayal ediyorsun?" Sesindeki, o üzerinize döküldüğü anda sizi taşa çeviren çimento kadar sert alay ciğerlerime vurduğunda gözlerimi yumarak sert bir nefes aldım. Boynumdaki ve kollarımdaki damarların tenimi zorladığını hissedebiliyordum.

"Ne zaman kabul edeceksin güzel şeylerin senin başına asla gelmeyeceğini?"

Hırlar gibi sert bir nefes alarak çok sert bir şekilde istekaya vurdum. Hızımı alamıyordum, hemen yanındakine, yanındakine ve yanındakine vurdum. Toplar her bir köşeye hızla dağılırken omuzlarımı biraz daha sıktım ve istekanın parmaklarımın arasındaki gıcırtısını dişlerimin gıcırtısından duyamaz olmuştum.

"Sen birilerine hep kötü şeyler yaşattığın gibi, kendine de yalnızca kötü şeyler getireceksin!" Hırladım. İstekayla önümdeki bütün taşlara tek tek vururken hırlayışlarım kısık kısık nefes alıp vermelere dönse de kendimi durduramıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | https://kantey.org

"Kes!" diye bağırdım istekayı biraz daha sıkarak masaya eğilirken ve elimi iki tarafa yaslayıp sakinleşmek umuduyla gözlerimi yumduğumda.

"Kendinden böylesine nefret ederken, birisinin seni sevebileceğini düşünmen sence de çok aptalca değil mi?"

"Sus lan, sus! Kes sesini artık!" Bir şeylerin sertçe çarptığını duydum. Sesler daha büyük şeylere dönüşüyorlardı. Ellerim boşaldı. "Tüm bu zaman boyunca sana durmanı, uslanmanı söyleyen herkese karşı geldin... Durmadın... Sen bir canavarsın! Onu sen öldürdün... Hepsi senin suçun!"

"Onu öldürmek istemedim! Gelmemesini söyledim, gitmesini söyledim! Onu ben öldürmedim!"

"Abi?" Ellerim yeniden, sanki zemin yeni var olmuş gibi masaya tutunurken etrafımdaki her şeyin varlığını yeniden idrak etmeye başlamıştım. "Abi, Şafak Abi?" Güven'in endişe dolu sesiyle kendime geldiğimde iki elimi yasladığım masayı sımsıkı sarmıştım fakat bir şey vardı. Masaya ne denli sıkı tutunursam tutunayım kayıyormuşum gibi geliyordu. Islaklık hissediyordum. "Şafak Abi! Sedat! Sedat ilk yardım çantasını getir!"

Güven'in kolumu sardığını ve beni bir yere çektiğini fark edince olduğum yere çakıldım. Yavaşça başımı sallayarak gözlerimi yumup açtım. Sanki günlerdir gözlerimi kapalı tutuyormuşum gibi bir süre ışığa alışmaya çalıştıktan sonra omuzlarımdaki tüm yük azalmış gibi yavaşça bedenimdeki yük azaldı. Fakat yükümü Güven'e vermedim.

"Bana tutun abi!" Gücümü ona verirsem zorlanacağını biliyordum ve hiçbirinin beni böyle görmesini istemiyordum. Kolumu sallayarak Güven'i kendimden uzaklaştırdım. "Abi dur, bırak yardım edelim."

"Çekil git." Onu sertçe kendimden uzaklaştırırken arkamı dönüp ağır adımlarla deri koltuğuma yürüdüm ve kenara bıraktığım bira şişemi almadan önce kendimi, yere konulan içi dolu çuval gibi koltuğa bıraktım. Birkaç saniye sonra avucumda hissettiğim ıslaklık ve sıcaklık, şişenin zeminiyle birleştiğinde parmaklarıma bulaşan ve pantolonuma dökülmeye başlayan ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nın yeni farkına varabilmiştim. Fakat umursamadım. Bu başıma ilk kez gelen bir şey değildi ve sonda olmayacağını biliyordum. Bira şişesini yavaşça masanın üzerine koyduktan sonra başımı geriye yatırdım. Gözlerimi tavana diktim ve yavaşça parmaklarım avuç içime kapanacak şekilde elimi sıktım.

Sızı.

Sanki derimin altında bir şeyler parçalanıyormuş gibi bir sızı.

Gittikçe yoğun bir renge bürünen kan, parmaklarımın arasından sızıyordu.

Ne kırmıştım?

Soğuğu ve sıcağı hissediyordum.

Acıyı ve huzuru.

Cesareti ve korkuyu.

"Beni yalnız bırak." Sesimi duyduğundan bile emin olamadım bir süre ama bir şey daha söyleyecek değildim.

Birkaç dakikalık bir suskunluğun ardından, "Abi yapma, izin ver Sedat bir baksın. Çok kötü görünüyor," deyişini duydum.

"Çık git dedim lan, çık git. İyiyim. Bir rahat bırak." Derin, içinde binlerce vazgeçiş barındıran bir nefes aldıktan sonra, "Sen bilirsin abi," dedi. "Ama yine de ilk yardım çantasını buraya bırakıyorum. Kendin sar bari."

Bir şey söylemedim.

Yürüdü, kapıyı açıp çıktı ve kapıyı kapattı.

BENDİS

Birini tam yeniden kazandığınızı düşündüğünüz sırada, karnınızın orta yerinde, daha önceki binlerce kaybın gölgesi niyetine çöken o karanlığın bir benzeriyle açmıştım gözlerimi her zaman yapayalnız uyandığım ama bu sabah binlerce güzel hisle evime.

Telefonu kontrol ettiğimde Azra'nın yarın sabah yola çıkaca-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ğına, biletini aldığına ve bavulunu neredeyse hazırladığına dair bir mesaj dışında Güliz'in -Güliz 20 yaşında çok âşık olduğu adamla evlenmiş, daha sonra hamile kalmış, çocuğu doğuracağı sıralarda sevdiği adamla yollarını ayırmak zorunda kalmış ve çocuğunu tek başına büyütmüş bir kadındı- arkadaş grubumuza kızının fotoğrafını attığını fark ettim. Kızı Beliz, henüz ilkokula gitmesine rağmen çok güzel konuşuyordu ve kelimeleri ağzından çıkarırken dudaklarının aldığı şekli hepimiz çok sevdiğimizden Güliz bize sürekli onun videolarını ve fotoğraflarını gönderiyordu. Konuşmayı, yakında bir şeyler yapmak üzere anlaşarak bitirdiklerini görünce arayı sonra okumaya karar vererek yatağımdan kalktım.

Bir arkadaş grubumuz vardı; Güliz, Sema, Azra ve ben. Sema, Azra ve ben aynı işyerinde farklı taraflarda çalışıyorduk. Güliz ise Azra'yla benim eskiden çalıştığımız işyerinde çalışıyordu. Uzun yıllardır arkadaş sayılırdık ve birbirimizi de çok severdik.

Telefonumu komodinin üzerine bıraktım, üzerime uzun bir eşofman ve kısa kollu bir tişört geçirdikten sonra odamdan çıktım. Salona gitmeden önce kahvaltıyı hazırlamaya ya da en azından ikimize birer kahve yapmaya karar vermiştim. Mutfağa geldiğimde suyu kaynaması için ısıtıcıya koydum ve iki tane kupa hazırladıktan sonra dolabı açıp onun sevdiği ne yapabilirim diye bir süre düşündüm. Hazırlayacaklarımı kafamda oturttuktan sonra hazır olan kahveleri aldım ve ağır, yorgun adımlarla ağabeyimin, yani salonun kapısına geldim. Dün gece rahat olması için kapısını kapatmıştım. Yavaşça kapıyı tıklatarak seslendim. "Abi?"

Cevap gelmedi.

Tekrar vurdum. "Abi? Uyandın mı? Hadi kalk."

Derin bir nefes alıp zihnimde yeşeren tonlarca anıyı uzaklaştırdım ve kapıya tekrar vurup son bir kez, haberdar etmek niyetiyle seslendim.

"Abi? Giriyorum bak." Tekrar ses gelmeyince, sesimin titremesini engelleyemeyerek "Abi?" diye fısıldadım ve kahveleri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yere koyduktan sonra yavaşça kapıyı araladım. Gördüğüm manzarayla bağdaştırdığım ilk şey, annemin ölümünden sonra daha da ıssızlaşan, yapayalnızlaştıkça kendi içine dönen soğuk duvarların bulunduğu odadaki tek yataktı. Lakin bunun sebebi, eşya azlığı değil ruh azlığıydı. Ağabeyim yoktu. Tıpkı annemin de olmadığı gibi.

Göğüs kafesime saplanan acı, kendimi koltuğun kenarına oturur halde bulmama neden olduğunda hissettiklerimin mızrak gibi kalbime saplandığını hissedebiliyordum.

Düşüncelerimin bana açtığı savaşa karşı gelemezdim, oturduğum yerden kalkıp üzerimi en fazla beş dakikada değiştirdim. Anahtarımı ve telefonumu alıp evden çıktım. Motoruma binerken, saçlarımı evde bulduğum kalemlerden biriyle zorlukla topuz yapabilmiştim. Kısa oldukları için sürekli dökülseler de toplanmış olmaları bile ferahlamama neden oluyordu. Ağabeyimin sözde bana sığınışından önce yaşadığı yere geldim.

Yol boyunca kendimi hiçbir şey düşünmeden yalnızca ağaçlar neden yeşil, toprak neden kahverengidir gibi sorularla oyaladım. Cevapları olmayışı onlardan vazgeçmemem gerektiğini hatırlatırdı her zaman. O küçük harabenin önüne gelene kadar bir kez dahi ağabeyim hakkında düşünmedim fakat motordan indiğim anda düşünceler de üzerime çullandılar. Kaçmaya çalıştığım her söz, her kelime zihnimi kanla bıçakla kuşatırken kendimi kapısında bulduğum ev gözümde bir an zindana dönüştü. Kapıya vurmak üzere kalkan elim derinden yükselen bir sızıyla eski yerine geçerken dudaklarımı birbirine bastırarak saçlarımın arasındaki kalemi alıp kendime zaman yaratmaya çalıştım.

Söyleyecekleri şeyleri duymaya hazır mıydım? Hiçbir zaman olmayacaktım fakat hâlâ ona kendimi inandırmakla, onu geri kazanmakla uğraşmaya hazırdım. İçimde bir yerde buna karşı çok güçlü ve zincirlerle birbirine bağlanmış bir umut ve inanç vardı.

Tabii umut kuru ekmekti, inanç ise su.

Biri boğazıma takılır, diğeri de beni bir kaşıkta boğardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahle.org

Derin bir nefes alırken kendime bu kadar güçlü olduğumu söyledim. Kapıyı çalıp birkaç adım geriye çekildiği sırada kapıyı ağabeyimin arkadaşlarından Hasan açtı.

"Abim nerede?" Sanki onu kaçırmışlar gibi davranarak onları püskürtebilmeyi umdum ama Hasan, geçmeye çalıştığımı anlayınca kolunu karnıma bastırarak beni sertçe geriye itti ve sendeleyerek hafif bir çığlık attım.

"Bas git!"

"Ne?" Gözlerimi öyle büyük açmıştım ki adamın gözlerinden bunu görebiliyordum. "O dün gece bana geldi ve şimdi durup dururken ortadan kaybolamaz! Abim nerede Hasan? O nerede?!"

O sırada ağabeyimin başı, Hasan'ın omzunun üzerinden görününce sanki onu burada bulmasam hâlâ benimle olduğuna inanacağıma dair kendime söylediğim her yalan başımdan aşağıya kaynar su gibi döküldü. Ona has olan gülümsemesi dudaklarındaydı, sanki her şeyin başından beri planlı olduğunu ben salağım da anlamamışım gibi. Geldiği ilk dakikadan beri bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum, hiç doğru gelmiyordu. Fakat inanmak istemiştim. Ona inanmanın beni böyle darmadağın edeceğine inanmak istememiştim daha doğrusu.

"Ah bakın, kim gelmiş! Güneş!" Alkollüydü. Sanki kelimeleri birbirine geçiyor, diline dolanarak yepyeni prangalar oluşturuyordu aramızda. "Benim küçük katilim!" Gözlerinde bir anda oluşan öfke kaburgalarımı parçalamak isteyen organlarıma saplanırken gözlerim yumuldu, acı dudak kenarlarımda oluşan çizgilerden göğüs kafesime damlarken "A-abi..." diye fısıldadım fakat söylenecek hiçbir şey yoktu. Hatırlamayı kendime dahi yasakladığım şeyler bana hükmediyordu. Gözyaşları gözlerime doluşurken abim Hasan'ı içeriye gönderdi ve kapıyı kendisi tutarken, "Neden geldin?" diye sordu.

Hiçbir şey söyleyemedim. Hâlâ o kelimedeydim: Katil.

Ruhumun tüm keşmekeşine rağmen sahiplendiği birçok kelimenin özü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aheste aheste o güne dönen zihnimi durdurmak için tırnaklarımı çıplak tenime geçirirken dişlerimi sıkmış, kollarımı koruma maksadıyla gövdeme örtmüştüm.

"Sadece birkaç dakika için bile olsa... Seni affedeceğimi mi sandın? Bir aile olabileceğimizi mi sandın!" Ses tonu yükseldikçe anılar daha keskin bir hal alıyordu ve tenimde yarattıkları bu kâğıt kesikleri divanesi olduğum acının kucağına atıyordu beni. "Zavallı. İnsanlar bana zavallı gözüyle bakıyorlar ama... Nasıl biri olduğunu bilseler..." Sesindeki öfke katman katman tenime işlese de kelimeler dudaklarımdan fırar edemiyor, yalnızca gözyaşlarım kurtulabiliyordu bu zindandan.

"Asıl zavallı sensin Bendis. SENSİN! Ve ne yaparsan yap, üzerine ne koyarsan koy bu değişmeyecek. O kadar zavallı ve aptalsın ki, birinin seni sevebileceğini sandın! Birinin sana yeniden iyi şeyler hissedebileceğini sandın!" Gözlerindeki aşağılayıcı tavır ben görmeden, günden güne büyüyormuş. O an bunu görmüştüm gözlerinde. Zihnim tamamen boşalırken kapıyı kapatmak üzere hafifçe itti. "Sadece bir geceliğine buraya gelemeyecek durumda olduğum için sana geldim. Sadece bu yüzden. Hâlâ yalnızsın ve hâlâ, aynaya baktığında hep hatırlayacağın o ansın Bendis."

"Öyle söyleme..." Ardı arkası kesilmeden dudaklarımdan dökülen hıçkırıklar konuşmamı güçleştirse de kendimi söylemekten alıkoyamadım. "B-ben onu öldürmedim... Yemin ederim... Abi... B-ben yapmadım... O-"

"Sus!" Sesi artık uğultuya dönüşüyordu. "Her şey eskisi gibi. Değişen hiçbir şey yok. Parayı getir ve benden uzak dur."

Benim aşağılık biri olduğumu düşünüyor fakat benden para almaya devam ediyordu. İşte içkinin ona yaptığı şey buydu. Aramıza keskin çizgiler çekmesine izin vermiyordu bağımlılığı. Ben de bunu ona yakınlaşmanın, bir şekilde suçsuzluğumu kanıtlamanın bir yolu olarak görmek istiyordum fakat zaman geçtikçe daha imkânsız bir hal alıyordu.

"Abi-" Kapı yüzüme kapandı. Bir süre orada öylece, kendimi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://kitaplig.org

toparlayana kadar bekledim. Gözümün önünde uçuşan kelimeler yok oldukça uzaklaştım evden. Bazı şeyleri bilinçli bir şekilde yaptım ama eve ne zaman geldiğimi, ne zaman kendimi masaya oturur halde bulduğumu ve bir şeyler çizmeye başladığımı kestiremiyordum. Tek bildiğim, parmak uçlarımda çizikler, yaralar oluşacak kadar hızlı bir şekilde boyayla uğraştığım ve bir şeyler çizdiğimdi. Ne çizdiğime bakmadan kendimi duşa atarken parmak uçlarım sızlıyor, gözyaşlarımı silmek için boyalı ellerimle dokunduğum gözlerim inanılmaz bir acıyla yanıyordu.

Duşa girdim.

Buz gibi su.

Her şeyi hissettim.

Varlığı da yokluğu da.

Aşkı da acıyı da.

Kaybı da varoluşu da.

Ölümü de... Ölüm.

Yaşam neydi?

Her gün katlanarak artan acıyla yaşayan bu beden, yaşamın bir parçası mıydı?

Her şeyin başı neydi?

Su tenime nüfuz ederken sanki ona söylemek isteyip de söyleyemediğim her şey bedenimden akıp gitti. Geriye yalnızca katıksız bir boşluk ve sessizlik bırakırken suyu kapatmış, sırtımı yasladığım soğuk duvarda dizlerimi kendime çekerek oturmuş ve annemi hayal etmiştim. Bana söylediği sözlerini...

"Hayat artık benim için bir esaretten ibaret Bendis... Kızım, benim güzeller güzeli kızım. Ay yüzlü kızım benim. Gece saçlı kızım..." Hıçkırıklar daha şiddetli bir hal alıyor, nabzım tenimin altında sanki beni parçalayıp aşmak ister gibi atıyordu. Tenimi çepeçevre saran soğuk su ve olası sıcak su yüzünden oluşan sızıları saymıyordum bile.

Sanki içten içe, ruhen dayanılmaz bir sanrı çekiyordum.

Birini öldürmüştüm, evet.

Kendimi. Her gün, her gece ve her saniye.

Fakat onu öldürmemiştim.

Kendimi öldürür, yine de onu öldürmezdim. Ben yapmamıştım.

Fakat artık, bazı şeylerin silikliği ve yalnızlığı kendim hakkında şüpheye düşmeme neden oluyordu.

Onu ben mi öldürmüştüm?

TEKAND

Masanın üzerindeki kahveyi sımsıkı kavramış olan sargılı elimi izlerken, tam karşımda oturan Sedat'a gözlerim diğer elimdeki gazetedeymiş gibi göstermeye çalışıyordum. O diğerlerine nazaran bazı şeylerin daha çok farkındaydı, bu yüzden elim hakkında bana soru sormayan tek kişiydi.

Üzerinden geçen birkaç günün ardından dikkatler üzerimden iyice çekilse de bazen hâlâ Sedat'ı elime bakarken, bazen de bir soru sormak istercesine yüzümü izlerken buluyor fakat bunları konuyu dağıtarak geçiştirmeyi başarıyordum.

"Ben kalkıyorum Tekand." Sedat masadaki bardağından kalan son yudumu içerken gözlerini ellerimden ayırmıştı. "Kahveni soğutma. Ayrıca pansumanını erteleme."

"İşine git."

Sanki 'işte yine püskürtüyor' dercesine gözlerini devirdi ve sandalyesini iterek masadan kalktıktan sonra, "Görüşürüz," dedi. Cevap vermedim. O kafeden çıkıp gittikten sonra gazeteyi bir kenara bırakarak hafifçe elimi ovuşturmaya başladım. O gün, krizi geçirdiğim gün, elimi istekaları koyduğum cam dolaba geçirdiğimi çok sonraları idrak edebilmiştim. Krizin etkisiyle sanki yerime gömülmüşüm gibiydi fakat birçok anlamda birçok yerde hissetmiştim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak kahvemden birkaç yudum aldıktan sonra yavaşça geriye yaslanarak camdan dışarıyı seyretmeye başladım.

Ta ki içeriden gelen bağrışlara kulak kesilene kadar.

Kaşlarım çatılırken önce bir erkek sesi geldi, kafenin gürültüsünden ne söylediklerini anlamak güçtü fakat hemen arkasından gelen bir kadına ait olduğu belli olsa da güçlü bir ses yükselince kafedeki sesler bir anda kesildi. Herkes başını benim gibi personel girişinin olduğu tarafa çevirirken kesik elimi koltuğa bastırarak kalkmak üzere hazırlandım. Fakat benim bir şey yapmama gerek kalmadan, "Al işini bir tarafına sok!" diye bağırarak çıkan kısa saçlı kız, bütün kafenin yeniden sessizliğe gömülmesine neden oldu.

"Sen kimsin lan benimle böyle konuşuyorsun!" Hemen arkasından çıkan iri yarı adam kızın kolunu kavrayınca yerimden kalktım. Sorun o olması değildi.

Kız başını çevirip alaycı ifadeyle, "Eğer bedenime bakmak yerine zahmet edip özgeçmişimi okusaydın görürdün kim olduğumu!" diye hırladığında araya girmeme gerek olmadığını anlamıştım. Öyle dişli bir şekilde atılıyordu ki adamın üstüne, sanki tek başına bütün dünyayla savaşabilirdi. Keskin, sivri dilliydi. Bu iyiydi, ne için iyi olduğundan emin değildim ama hayat baz alındığında, çok ve haklı konuşan çok ekmek yerdi.

"Bak!" Tam adam elini kaldırdığında, artık kendisini daha fazla korumasına izin vermenin bir anlamı olmadığını anladım. Kızın kolunu kavrayıp onu kendisine çekmeye ve kaldırdığı elini ona vurmak üzere yükselttiğinde bir anda kızın kolunu kavradım ve onu kendi bedenime doğru çekip adamın mengene gibi sarmalayan ellerinden aldığımda ne olduğunu anlamasa da elini benden geri çekmedi. Bakışlarının beni bulduğu görsem de dönüp ona bakmadım.

Onu arkama doğru çekerek elini bıraktığımda kafede oturan adamlar da benim arkamda toplanmaya başlamışlardı.

"Ona el mi kaldırdın?" diye sordum, oldukça sakin ve tedirgin edici bir sesle. Adam hiçbir cevap vermeksizin öfkeyle ona bakmaya devam ederken, "Ona el mi kaldırdın lan!" diye bağırdım. Sesimin gürlüğü kafede yankılanırken öfkeli gözleri bu kez bana döndü.

"Evet birader, sana ne, seni ne-" Suratında aniden patlayan yumruk sesinin kesilmesine ve aynı zamanda diğer adamlarında birkaç adım bana yaklaşmasına neden oldu.

Adamın elini tutup çevirdim ve bana arkasını dönmesini sağlayıp elini sırtına doğru bastırıp, "O elini kırıp köpeklere yedirdiğimde, bunun kimi ilgilendirdiğini görürsün!" diye hırladım ve sonra onu kasaya yaslayarak diğer elimle saçını kavrayıp başını sertçe masaya çarptım. "Bir daha sadece ona değil, herhangi bir kadına, herhangi bir yerde el kaldırdığını görürsem... Eğer duyarsam..."

Kafasını tekrar sertçe masaya vururken, "Bu kez çok daha kötüsünü yaparım! Duydun mu lan beni?" diye bağırdım. Arkamda seslerin yükseldiğini duyuyordum fakat adamı tekrar sertçe masaya çarparken pek umursadığım söylenemezdi. Ellerimi adamın üzerinden çekerken diğer adamların etrafımıza doluştuğunu ve benim yerimi almak için sabırsızlandıklarını görebiliyordum. Adamı yüzü gözü kan içinde yere bırakırken ellerimi pantolonuma sürterek hafifçe omuzlarımı kaldırdım ve arkamı döndüğümde Bendis'i benim koltuğuma oturmuş, ona uzattıkları suyu içerken buldum.

Fakat oraya o kadar ait değildi ki yani o korkmuş, ürkmüş, ilgiye muhtaç kadın profiline. Ona doğru yürürken gözlerindeki nefreti görmemek imkânsızdı. Elleri titriyordu fakat öfkeden olduğunu biliyordum, dudaklarını dişlerine geçiriyordu ama öfkeden olduğunu biliyordum, çok hızlı nefes alıyordu fakat öfkeden olduğunu biliyordum, korkudan ya da üzüntüden değildi.

Ve üzerime atılışı da kurtarılmış bir kadının mutluluğundan ya da minnetinden ötürü değildi.

"Beni korumana ihtiyacım yok, tamam mı? Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok!"

"Biliyorum."

Hızlı ve beklenmedik cevabım karşısında duraksadı. Bu beni ister istemez güldürürken, dudaklarımda gördüğü kıvrımın onu şaşırttığını büyüyen koca siyah gözlerinden anlamıştım.

"Ne?"

"Seni korumak için yapmadım. Yapılması gereken buydu, kendi vicdanım için yaptım."

Özensiz bir şekilde kalemle topladığı saçından önüne düşen tutamları öfkeli ve hırçın bir tavırla geriye iterken, onunla karşılaştığım diğer seferlerdeki sakinliğinin çehresinin kenarlarından aktığını görebiliyordum.

"Bir daha yapma."

"Umarım bir daha yapmak zorunda kalmam."

İri, siyah gözleri olabildiğine büyürken bu kez şaşkınlıktan ötürü değil, konuşmanın gidişatındaki bir sonraki görüşmeler mesajından ötürü olduğunu anlamıştım. Hafifçe, kupkuru küçük dudaklarını ıslatarak geriye doğru çekildi ve, "Sana bunun için teşekkür etmeyeceğim," dedi. Ellerimi siyah pantolonumun cebine yerleştirirken omuzlarımı kaldırıp indirerek umursamaz bir şekilde güldüm.

"Keyfin bilir."

Bir süre bana baktı. Etrafımızdaki insanlar ağır ağır dağılırken, "Seni şikâyet edecektir," dedi. "Buna değmezdi."

Kaşlarımı çattım. "Neye değmezdi?"

"Bu riski almaya değmezdim, beni kurtarmak buna değmezdi."

Bir süre sessizce durdum. Ona böyle hissettiren şey her neyse, çok acımasızcaydı. Ona, kötülüğü durdurmanın bütün riskleri göze almaya değeceğini söylemek isterdim fakat kelimeler sanki benden ayrılmak istemiyormuş gibi dilime yapışmışlardı.

Yalnızca küçük yüzüne bakarken içimden geçenleri söylemenin daha kolay olduğunu fark ettim ama bunun yerine, "Değerdi," dedim. "Ama değmeseydin de, bunu riske atmak benim seçimimdi."

Gözleri doldu. Böyle bir şey beklemediğim için şaşkınlık bakışlarıma zehir gibi yayıldı. Pantolonumun içindeki ellerimi hafifçe kıpırdatmama rağmen bir şey yapmadım. Bir süre ağır ağır yüzümü izledi. O an ona hiç dikkatli bakmadığımı fark ettim.

Makyajla örtmeye çalıştığı yorgunluğunun o an gözlerinin her köşesine akan gözyaşlarından görünüyordu.

Sanki bir süre, sırtına saplanan bir hançerle ayakta durmak zorunda kalmış biri gibi bakıyordu.

"Seni buradan götürelim." Uzandım, ceketimi kapıp, küçük elini kavrayıp kendi büyük avucumun içine aldıktan sonra hiç kimseye bakmadan onu kafeden çıkardım. Yan tarafa park ettiğim motoruma gidene kadar elimi hiç bırakmadı fakat tutmak yerine boş bir şekilde asılı duruyordu. Peşimden bir uçurtma gibi yalnızca ilerlediğini hissedebiliyordum. Ona ne olmuştu? En son gördüğümde daha canlıydı.

Motorun yanına geldiğimde kaskımı alıp ona uzattım. "Tak şunu."

Bir kaska bir de bana baktı.

Ruhsuz, solmuş dudaklarını araladı fakat içine güçsüz bir nefes çekmekten öteye gidememişti. Uzanıp kaskı kavradı, titreyen elleriyle kaskı kaldırıp başına geçirmeye çalışışını bir süre sessizce izlesem de sonunda dayanamadım ve uzanıp bileğini kavradığım gibi onu kendime çektim. Kalçası hafifçe motora yaslandığında başını kaldırdı ve yorgun, bitap haldeki bakışları gözlerime çarptığında bir damla ağır ağır yanağına döküldü.

Ona neyinin olduğunu sormak istedim.

Sormadım.

Bir süre sakince onu izledikten sonra elimi neden yaptığımın farkında olmayarak boynuna koydum. Soğuk teni parmaklarımın altında öyle hızlı yükselip alçalıyordu ki, kendisini sıktığını buradan anlamak bile mümkündü. Elimi arkaya doğru uzatarak saçında toka görevi gören kalemi çıkardım ve yere atarken gözleri kaleme kaydı fakat çok üzerinde durmadı.

Çenesini tutup başını kaldırdı ve kaskı başına geçirirken gözlerimi yüzünden hiç ayırmadım. Dikkatle onu izlerken elini karnıma doğru koyduğunu yeni fark etmiştim. Baskı uygulamıyordu fakat varlığını hissedebiliyordum.

"Oldu." Ondan bir adım uzaklaştığımda parmakları geriye

çekildi. Başka hiçbir şey söylemeden motora bindim. Arkama binmesini beklerken aynadan ona bakıyordum.

Kollarını belime dolamak yerine parmaklarıyla tişörtümün kenarlarını tuttuğunda "Sıkı tutun," dedim. "Sadece bir kez uyarırım."

"Bilmez miyim?" Küçük bir kız çocuğu gibi çıkan ince sesine elimde olmadan sırıtınca kollarını sıkıca belime doladı. O geceyi düşündüğünü tahmin etmek zor değildi. "N-nereye gidiyoruz?" O sırada motoru çalıştırdım.

Motoru feryat ederek harekete geçirirken, "Ne yapmak istiyorsan yapabileceğin bir yere," dedim. "Özgür olabileceğin bir yere."

BENDİS

Bazen gücümüzün bir sınırı vardır. Söylenenin ya da bilinenin aksine güç asla sonsuz değildir ve asla, her zaman kullanılmaz. Mutlaka patladığı ya da asıl merkezine biri ayak bastığı anda durdurulamadığı bir yer vardır fakat aksi durumlarda güç yalnızca fokurdayan bir volkandır. Bu yüzden gücümü kullanırken bazen diğer insanların göremediği durumlarla karşılaşabiliyorum. Çok büyük bir olaya tepki vermediğim için güçsüz, çok fazla tepki verdiğim korkak olarak görüldüğümü biliyorum fakat bunu ne anlayabiliyor ne de umursayabiliyorum.

Sadece tepkilerimi kontrol etmek için kendimi sıkıyor ya da bir an volkanımı durduramıyordum.

Bugün yaşadığım iki olayın birbirinden çok farklı ve çok farklı ağırlıklara sahip olmalarına rağmen en ağırına verdiğim o sessizlikle, daha sakin karşılamam gereken o olay konusunda patlamaya geçmemin sebebi buydu. Ağabeyimle yaşadığım, yaşamakta olduğum sorun için gücüm yoktu. Hayatta diğer her konuda dimdik ayakta durabilecekken o söz konusu olduğundan ayaklarım birbirine dolaşır, kelimeler soğuk bir su gibi bedenime akardı.

Bazen bunu düşündüğümde kendi kendime kararlar alabilecek, uygulamasam da güce sahip olurdum fakat artık, sanırım buna dahi gücüm kalmamıştı.

Bırakmıştım. Ağabeyim benim için çözülmesi imkânsız bir bulmacaydı. Ve ben, sonucunda ondan tamamen kopmaktan öyle çok korkuyordum ki verdiğim değeri yutup içerlemek bana ağır geliyordu.

Yıllarca ona annelik yapmaya çalışırken, babam da bizi terk edip gittikten sonra evin tüm işlerini sırtlanırken ne çocuk olmaya ne de kalmaya vaktim olmuştu fakat ona hiçbir zaman canımın ne kadar yandığını söylemezdim. Çünkü o duygusaldı, ağır başlı ve korkaktı. Konuşamaz, yazıp çizemez, kendini kontrol edemezdi. Bu yüzden ön plana çıkan nefreti de ben üstlenirdim.

Her şeyi doğru yapmadığımın farkındaydım, yapmak gibi bir niyetim de yoktu ama bu denli aşağılanmış hissetmeyi de hak etmediğimi biliyordum. Onu her zaman sevmiştim.

Hep sevmiştim.

Ama artık, ona karşı hissettiğim tek şeyin sevgi olduğundan emin değildim.

Başımı hafifçe eğip deri ceketinin üzerinden sırtına yaslarken, rüzgâr yüzünden uçuşan saçlarımı zaptetmekle uğraşmıyordum. Onu öyle sıkı tutuyordum ki parmak uçlarımın uyuştuğunu hissedebiliyordum fakat sanki onu sıkıca tutmazsam, bana dönen gözlerini kaybedecekmişim gibiydi. Beni korumasına ihtiyacım yoktu, kendi başımın çaresine bakabilirdim fakat beni koruduğu, umursadığı için, normal bir kadını korur gibi olsa da, hoşuma gitmişti. Kurtarılmaya değer olduğumu düşünmesinin üzerine gözlerim dolmuştu. Karşısındaki küçük, üzerine sıcak süt dökülmüş bir kedi gibi olmak istemiyordum ama gücü ve merhameti, göstermiyormuş gibi yapsa da beni öyle sıkı sarmalıyordu ki, içi yünlü bir kaban gibi, kendimi durduramamıştım.

Gözlerime bakarken, belli belirsiz canlanan endişe tohum-

larından beslenmiştim o an ve beni alıp götürmesini gerçekten istemiştim.

Kırmızı ışıkta durmak için motoru yavaşlattığı sırada bir elini hafifçe karnına koyduğum ellerimin üzerine koydu. Motor dururken başını yana doğru çevirdi ve, "Biraz daha sıkarsan boğulacağım," dedi, sesindeki alayı gizlemeden. Elimi yumruk haline getirip hafifçe karnına geçirirken başımı eğip görkemli sırtına biraz daha sığındım.

Başını çevirdi mi, bakmaya devam mı etti bilmiyordum fakat nefesleri yavaşladı. Birkaç saniye sonra kırmızı ışık bitti, motoru yeniden feryat ettirerek yerinden kaldırırken karnı kasıldı.

Sırtını dikleştirdi, dik durması garibime gitmişti fakat bunu özellikle yapmadığını görebiliyordum. Kasıntı durmuyordu fakat sanki hiçbir zaman bulunduğu ortamdan memnun olmayacakmış gibi görünüyordu.

Motor yeniden durana kadar kaskın izin verdiği ölçüde sırtına yaslı bir şekilde kaldım. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da rüzgârın yanaklarımı kurutmasına izin veriyordum. Bir yandan ona olan bağlılığımı bir yandan da ona olan nefretimi düşünüyordum.

Çünkü sevgi, zamanla, karşılık bulamadıkça öfkeye ve nefrete dönüşebiliyordu; tıpkı nefretin başarısızlığa uğramış sevgi oluşu gibi.

Mezarlığa geldiğimizde ağlayışım yeni duraksamış, gözyaşlarım kupkuru bir şekilde yanaklarımda yağmur tarafından dağıtılmış bir resim gibi kalmıştı. Makyajım yüzümü berbat hale sokmuştu, hissedebiliyordum fakat umursamayacak haldeydim.

Motoru sanki her zaman orada olduğunu bildiği bir aralığa çekerken buraya sıklıkla geldiğini düşündüm. Sonra, buraya her geldiğinde ne yapıyor olabileceğini... Merak kemiklerimin arasına sızan bir yılan gibi ilerlerken motoru durdurdu. "İn," diyerek emrettiğinde bunun hükmetmek değil haber vermek amacı taşıdığını düşünmek istedim. Çok kabaydı. Sanki yıllardır ininden çıkmamış bir ayı gibi. Bu saçma sapan düşünceye

gözlerimi devirirken yavaşça bacağımı motordan kurtararak aşağıya indim. Kaskı çıkarttığım sırada motoru yerleştirdi ve o da uzun bacaklarını ondan kurtarırken gözlerini motorundan hiç ayırmıyordu. Gözü gibi bakmak değildi bu bakış, sanki motoru görmek ona ürpertici bazı şeyleri hatırlatıyormuş gibi omuzları dikleşmişti.

Kolundaki saati çevirerek düzelttikten sonra elimdeki kaskı hızlı ve kaba bir şekilde elimden aldı ve motorun aynasına astıktan sonra bana doğru döndü. Hiçbir şekilde gözlerime bakmıyordu. Bundan nefret ediyordum!

"Çok konuşma." Yanımdan geçerken suratında hiç ifade yoktu. "Sesten hoşlanmıyorum."

Sabırla avuçlarımı sıktım, dişlerimi sıkmak yerine dişlerimi dudaklarıma geçirirken önden fazla ilerlediğini fark edip başımı göğe kaldırıp sabır dilemekten vazgeçerek peşine takıldım. Arkadan inip kalkan, hafifçe kavislenen sırtını izlerken ellerimle yanaklarımdaki makyaj kalıntılarını zorlukla sildim. Yanaklarımı kurularken ve omuzlarımı dikleştirerek ona uyum sağlamaya çalışırken mermer basamaklara gelene kadar yürüdük. Oraya geldiğimizde kendimi daha fazla tutamayarak, "Beni neden buraya getirdin?" diye sordum. İstifini hiç bozmaksızın merdivenleri indi ve karşıdaki basamakları tırmanırken yeniden ikimiz de sessizliğe gömüldük. Etrafı izliyordum. Şehrin belki de en çok bakım yapılan mezarlığındaydık. Etrafta rengârenk çiçekler ve yeni yeni olgunlaşmaya başlayan ağaçlar vardı.

Kuşların sesleri ilahi bir ağıt gibiydi. Sanki hepsi, göç eder gibi hep bir ağızdan hüznün melodisini ötüyorlardı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuzlarımı dikleştirdim ve o ilerlerken, geniş sırtını ve kavisli omuzlarını izlemeye devam ettim.

Bir şeyler söylemeliydim. Fakat içimden konuşmak gelmiyordu. İlk kez, içimden konuşmak gelmiyordu. Mezarlıkları sevmezdim. Annemin ölümünden önce gelip ziyaret etmekten hoşlanırdım, eğer yukarıda bir yerlerdeyseler kendilerini yalnız

hissetmemeleri için hepsinin mezarına bir şeyler bırakmaya bayılırdım. Fakat annemin ölümünden sonra buradan olabildiğince uzağa taşınmış ve kendime buraya gelmeyi yasaklamıştım.

Biz, onlar kendilerini kimsesiz hissetmesinler diye mezarlarına çiçekler dikip, onları beslerken, onların ruhundan yeni bir can yaratırken, ağlarken, bazen ağlamamak için kendimizi sıkarken; onların bizi hiç düşünmeden terk edişlerini anladığımda, bırakmıştım gelmeyi.

Annem bizi terk etmişti. En başta da beni. Küçük, el kadar doğan bebeği Bendis'ini terk etmişti.

Ben de onu vicdanıyla baş başa bırakmıştım.

Ben nasıl tek başıma kaldıysam, bunu onun da yaşamasını istemiştim.

Belki kendimi de cezalandırıyordum fakat umurumda değildi, ilahi adalet beklemek kemiklerimi eritmekten ileriye gitmiyordu. Gözlerimin önünde annemin öldüğü anın görüntüleri ağır ağır oluşurken, yemyeşil bir ağacın aşağıya sarkan, intihara meyilli dalları gibi çökmüştü geçmişin sisli bulutu gözlerime. Dudaklarım kururken, sürekli pantolonuma sürtmekte olduğum ellerim sızlamaya başlamıştı. Burada olmaktan hoşlanmıyordum. Burada olmak beni mahvediyordu. Ruhumu emen eski bir dost gibiydi her şey. Sanki küçük, zehirli bir böcek dilimi kemirmeye başlamıştı.

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Omuzlarım kasılmıştı, gözlerimi kapatıp derin derin nefesler alıp verirken ölüm anı, cenaze ve sonra, onsuz geçen her gün gözlerimin önünden gökyüzünden dökülen birer yıldız gibi yok oluyordu.

Kemiklerimin arasına sızan, vardan yok eden ve acıyı hiç bilmediğim bir boyuta taşıyan bu hisle başa çıkamıyordum. Nasıl tüm bunlarla yalnız başa çıkıyordum?

Annemin cümlelerini hatırladım: *Aile* dünyadaki en kutsal şeydir *Bendis. Fakat sen bu dünyanın ta kendisisin. Bu yüzden önce kendini düşün. Her şeyden ve herkesten önce sen. Unutma, ben olsam da olmasam da* güzel kızım.

Artık ne kadar önemli olduğumu bilmiyorum anne. Detay-

lar gittikçe göz alıcı ve karmaşık bir hale geliyor. Sana gelmek istiyorum. Kollarında uzanmak ve kokunu içime çekerek bana yapılan her türlü çirkinliği ve zorbalığı gülümseyerek, senin koruman altında olmanın güvencesiyle anlatmak istiyorum...

Kaybın gözlerinde yok oluyorum anne.

Yok olduğumu her adımda daha çok hissetmek, bir an evvel yok olmaktan daha kötü.

Olduğum yerde durdum. Savaşmaktan yorgun bir şekilde ellerimi saçlarımın arasına atarken, "Şafak!" diye seslendim, sanki sabrım onun yüzünden tükenmiş gibi. Lakin o beni şu an hayatta hissettiren tek şeydi. Bağırmamıştım ama sesimi bir tık da olsa yükseltmiştim. "Lütfen bana neden burada olduğumuzu söyle."

Sesimdeki korkuyu sezdiğini gösterircesine kaşları çatıldı bana dönerken. Gözleri kısılırken, "İyi misin?" diye sordu, sorumu görmezden gelerek. Bana doğru birkaç büyük adım atarken ne hissettiğini anlamakta güçlük çekiyordum. Gözlerimin önünde buğulu bir cam varmış gibi hissediyordum. Şafak'ı görmüyor, yalnızca sesini işitebiliyordum.

"İyiyim," dedim, kendimi toparlamak için omuzlarımı dikleştirirken. "İyiyim, sadece... Buraya neden geldiğimizi merak ediyorum."

Bileğimi kavradı. Beni tutan ellerinin uyguladığı kuvvet, kendimi yerin dibinde bulmama engel olmuştu. Ona doğru kaydım, omzum göğsüne çarpsa da bunu umursamadık.

Önüne geçip yola devam etmek üzere başımı eğip toparlanmaya çalıştığım sırada, "Çünkü burada seni ölüler dışında kimse duyamaz," dedi. "Ve burada ağlayanları kimse ayıplamaz. Dünyanın en güçlü insanı bile ölüm karşısında zayıftır."

Kelimeleri öyle farklı anlamlara getiriyordu ki önümdeki bu kapkaranlık yolda bana ışık olan tek şey içi zifiri karanlıkla dolu birkaç kelime oluyordu. Başlarda onun basit bir adam olduğunu sanıp ona karşı hissettiğim bu şeyin biteceğini sanmam çok aptalcaydı. Bu adam, basit olamayacak kadar özeldi. İçinin doluluğunu, ruhunun zindanlarında saklıyordu sadece.

Bir süre sessizce önünde durduğumuz mezara baktım. Ar-

dından başımı kaldırıp etrafa bakınırken girdiğimiz kapıdan çok uzakta olduğumuzu fark ettim. Hiçbir şey söylemeden sessizce başımı yeniden mezar taşına çevirirken onun öylesine bir mezar seçtiğini düşündüm. Mezar taşında yazan ismi okurken, birdenbire tüylerim diken diken olmuştu: *Sezin Tekand.*

Genç kız öldüğünde 19 yaşındaymış.

Bir anda, nedensizce gözlerimin önünde on dokuz yaşındaki kendim canlandı. Ardından benim yüzüm, annemin terler içindeki acı dolu yüzüne dönüşürken gözlerimi hızla kapattım ve kendimi korkunun pençesinden kurtarırken terleyen alnımı elimin tersiyle sildim.

"Ölüm insanlığın en zayıf iki halkasından biri."

"Diğeri ne?" Başımı ona çevirdim. Benden uzun olduğu için başımı kaldırırken ellerinin ceplerinde ve gözlerinin de mezar taşında olduğunu gördüm. Yüzünde hiçbir ifade görmemiş olmama rağmen bir şeylerin onun ruhunda da çakıl taşlarından ibaret olduğunu görebiliyordum. Gözlerimi onun kemikli yüzünde dolaştırırken dudaklarını hafifçe ıslattı. Başını bana doğru eğerken, göğsünün kasıldığını tişörtünün üzerinden bile görebiliyordum.

"Tutkular," dedi, sanki kelime onun dudaklarından yeni bir anlam kazanmış gibi çıktı. "Söz konusu ölüm ve tutkularımız olduğunda ya onlardan korkup kaçarız ya da onun kölesi haline geliriz."

"Ölüm bu kadar basit değil."

"Senin için." Kaşlarını kaldırarak beni konu dışı bırakırken ve bunun benim düşüncem olduğunu söyleyerek kenara çekilirken, bunun beni öfkelendirdiğini ona göstermemek için kendimi sıktım. Fakat söylediği ya da düşündüğü şey öylesine bencilceydi ki kendimi durduramadım.

"Ölüm bu kadar basit değil!" diye bastırdım yeniden. Annemi düşündüm.

"Ölmek kolay, asıl zor olan geride kalıp yaptıklarınla ve yapmak zorunda kaldıklarınla yüzleşebilmek."

Yüzümü buruşturdum. "Onların yüzleşmediklerini nere-

den biliyorsun?" Annemin aslında gitmek istemediğine dair inancımı baltalamasına izin vermeyecektim. Başından beri öyle olduğunu bilsem de kendimi kandırmak, onu iyi hatırlamak için bir yoldu benim için. Belki tek yoldu.

"İnsanın yaptığı hatanın bedelini ödemesi için, sevdiklerini bu hata yüzünden kaybetmesi gerekir."

"Ben kimin bedelini ödüyorum o zaman! Daha on iki yaşındaydım!" Sanki dünya her yürüdüğümde canımı yakan bir anda irili ufaklı çakıl taşlarına dönüştü. "Ben kimin bedelini ödedim?"

Bir anda, dudakları sanki daha önce hiçbir şey söylememiş gibi örtüldü. Onun suskunluğu bana kendi cümlelerimi hatırlatırken öfkeden ne söylediğimi yeni fark edebilmiştim. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Kasılmaktan ağrımaya başlayan bedenimi zorlukla onun aksi yöne doğru birkaç adım da olsa uzaklaştırırken ağlamamak için sıktığım gözlerimi zorlukla araladım.

"Her neyse."

Hiçbir şey söylemedi fakat sessizliğinden, zihninin içinde dönen sesleri duyabiliyordum sanki. Birlikte biraz ilerideki dalları genişçe iki yana açılmış, altındaki bankı gölgeleyen ağaca doğru yürümeye başladık. Onunla hayal ettiğim şekilde tanışmamıştık. Aslına bakılırsa, onunla henüz tanışmamıştık. Adımı bilmiyordu.

Ben onun adını bilmeme rağmen, ona henüz hiç adını söyleyememiştim.

Birlikte banka geldiğimizde ağaca yakın tarafa ben oturdum, o da yanıma otururken sessizliğini hiç bozmadı. Sırtımı sert banka yaslarken ellerimi bacaklarımın üzerine koymuş ve başımı belli belirsiz ona doğru çevirmiştim. Omzunun dört parmak yukarısında biten, kahverengi saçları arkadan küçük bir tokayla toplanmıştı. Sakalları iyice uzamıştı fakat kemikli yüzünün bütün detayları ortadaydı. Gözleri dikkatle karşımızdaki manzarada dolaşmaya devam ederken, "Şafak?" diye fısıldadım, farkında olmadan. "Eline ne oldu?"

Sanırım bunu sormamı beklemiyordu. Bakışlarını önce eline ardından bana doğru çevirirken, boynundaki o damar gittikçe belirginleşti. Bana bakmıyordu, sadece benden tarafa baktığını belli ediyordu. Bakışlarını yeniden eline çevirirken, "Seni ilgilendiren bir şey değil," dedi. Ses tonundaki o zift karası tersleyiş omuzlarımı düşürmeme neden olsa da duraksamak istemedim. Ona gerçekten değer veriyordum. Uzanıp elini kavrarken, "Ne zaman oldu?" diye sordum. Biriyle kavga mı etmişti? O gece ben gittikten sonra başka bir şey mi olmuştu yoksa? "O gece mi oldu bu?"

Kaşları çatıldı. Sessizliğini, anlamayışına yormak istedim ve dudaklarını hiç açmadan sorduğu binlerce sorudan birini cevapladım. "O gece, ben gittikten sonra o adam geri mi geldi? Kavga mı ettiniz?"

Sanki bu çok aptalca bir şeymiş gibi dudaklarında hafif bir kıvrım ve kaşlarında sert bir çatılma oluştu. Kendimi aptal hissetmemek için çok çaba harcamam gerekti. Fakat bu adam, daha ağzını dahi açmadan insana aptalmış gibi hissettirmeyi tek bir bakışıyla becerebiliyordu!

Bundan nefret ettim.

Ona bakmak, o gece bakışlarında gördüğüm şeyi yeniden canlandırıyordu. Bana bakmasını sağlamak istiyordum, gözlerini istiyordum! O kahrolasıca, içinde binlerce anlam barındıran, görmek istememe rağmen çok arzulamama neden olan gözlerini!

Ve yapacaktım.

Görecekti.

TEKAND

"Ateş olsa cirmi kadar yer yakar." Gözlerimi yeniden karşıya çevirirken dudaklarımdaki kendini beğenmiş gülümsemeyi engelleyemedim. O geceyi hatırlayınca ona karşı öfke duymam gerekiyordu ama şimdilik bunu görmezden gelebilirdim.

Kıkırdayarak başını eğdiğini göz ucuyla görmüştüm. Omuzlarım kasıldı. Başımı ona çevirdiğimde başını kaldırmış, dudaklarındaki o küçük, göz alıcı kıvrımı hiç bozmadan bana bakıyordu. Neden böyle görünüyordu?

Nasıl görünüyor?

Böyle işte, bilmiyorum. Farklı?

Saçmalık. O da diğer kızlar gibi gülüyor.

Siktir et.

Gülüşü neden beni ilgilendirsin ki.

Başımı yeniden manzaraya çevirirken, "Ne oldu?" diye sordu. Benimle konuşurken ne zaman dişlerini çıkaracağını ne zaman sakinleşeceğini kestirmek çok kolaydı. Şu an küçük bir kedi yavrusu gibiydi.

"Hiçbir şey."

BENDİS

Gözlerini devirdiğine emindim. Uçurumun altından uzanan denizi izlerken onun sesini duymak, kalabalığa karışmak gibi değildi. Sanki su dalgalarıyla aynı ritimde çıkıyordu kelimeler dudaklarından. Bu yüzden ona söylediğimin aksine rahatsız olduğumu pek söyleyemezdim.

"O gece hiç öyle görünmüyordu?"

Hiçbir şey söylemedim. "O gece hiç de böbürlenmemesi gerektiğini biliyormuş gibi değildi."

"Öyle mi?"

"Beni korkutmadın." Bu inandırıcı değildi. Adamla konuşurken ona bakmıştım, gözlerinde dehşet verici korku dolu bir ifade vardı.

Güldüm. "Eminim öyledir."

"Evet öyle." Başımı sallayarak onu ciddiye almadığımı belli ettiğimi görünce bu kez öfkesini yumruk yaptığı elini omzuma geçirerek göstermeye karar verdi. Vuruşunun hafifliğinden ötü-

rü gözlerimdeki alay gittikçe büyürken başımı çevirip ona baktığımda buna daha fazla öfkelendi. Tam elini göğsüme vurmak üzere kaldırdığında bileğini kavradım.

"Benimle alay etme!"

Sessiz kalmaya devam ettim. "Senden korksaydım orada bir dakika dahi durmazdım."

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve dudaklarımda hafif bir sırıtışla yeniden ona dönerken o geceyi hatırlamanın beni keyiflendirdiğini fark ettim.

"Senin de olayın bu değil mi?" Anlamadı, kaşları çatılırken devam ettim. "Meraklısın. Merakın her şeye üstün geliyor. Kendini durduramıyorsun."

Kaşlarını kaldırarak gözlerini bir süre yüzümde tuttuktan sonra, "Hayır," dedi. "Hayır, olayım bu sayılmaz. Ama benim olayımın ne olduğu seni pek ilgilendirmez." Kesin bir karar vermiş gibi omuz silkip önüne döndü. "Ve bir daha ağzımı açmayacağım!" Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve birkaç saniye sonra onun da beni taklit ederek kollarını göğsünde birleştirdiğini fark ettim.

Birkaç dakika boyunca gerçekten sessiz kaldı, hiçbir şey söylemeden karşıyı izlerken, elimde olmadan göz ucuyla onu izliyordum. Küçük alnını örten kahverengi kâkülleri uçuşuyor, dolgun küçük dudakları çok az aralık duruyordu. Gözlerini öfke mi yoksa rüzgârdan ötürü anlamadığım bir şekilde kısmış olsa da kaşlarının çatıldığını görmemle öfkeli olduğunu anlamam bir oldu. Bu kısacık anda dahi sessiz kalışı bana ciddi bir kırgınlığı işaret etse de birkaç saniye sonra hırçın bir tavırla yükselen sesi, arkama rahatça yaslanıp gevşememe neden olsa da kullandığı kelimelerle duraksadım.

"Hayır ya! Meraklı falan değilim ben, sadece... İlgilendiğim şeylerin üzerine çok düşüyorum o kadar. O gece de ilgilendiğim şey sendin."

Ne?

Ne?

Ne demiştim ben ona?

Ona bunu sahiden söylemiş miydim?

Başımı yere doğru eğerken sanki başımdan aşağıya bir çuval çimento boşaltmışlar gibi yerin dibinde çıkan izime bakıyordum. Ne yapmıştım? Elimi kaldırıp hafifçe saçlarımın arasına daldırırken ve saç tutamlarımı kavrayarak çekiştirdiğimde Şafak hiçbir şey söylemiyor fakat bana bakmaya devam ediyordu. Bense ona bakamıyor, aksi yönlerdeki her şeyi ezberlemeye çalışırmışçasına dikkatle bakınıyordum.

Tanrım! Bunu söylediğime gerçekten inanamıyordum... Kelimeleri hiçbir zaman kontrol edemezdim ama etmeliydim işte!

Onun yanında etmem gerektiğini bilmeliydim!

Dudaklarımı birbirine bastırarak bir şey söylemesini, aşağılamasını ya da ne bileyim görmezden gelmesini beklerken hiçbir şey söylememeye devam etti. Bunun anlamı neydi emin olamıyordum. Hiçbir şey söylemeye değmeyecek bir itiraf olarak mı görüyordu, yoksa böyle bir şey beklemediği için ne diyeceğini bilemiyor muydu? İkinci seçeneği hemen yok ettim. Onun hiçbir zaman ne diyeceğini bilemediği bir an olmadığına kanaat getirmiştim.

Sessizliğimi, hırçın bir suskunlukla devam ettirdiğimde göz ucuyla başını önüne çevirdiğini ve oturuşunu hiç bozmadan karşıya bakmaya başladığını fark ettim. Fakat ben daha hiçbir şey yapamadan oturduğu yerden kalkınca şaşkınlıkla ona doğru döndüm. Deri ceketinin omuzlarını düzelterek arkasını dönüp yürümeye başladığında şaşkınlıktan birkaç saniye ne yapacağımı bilemedim.

Birkaç saniye sonra kendime gelebildiğimde, "Şafak!" diye bağırdım. Yerimden kalkıp koşarak peşine takılırken neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Bu zamana kadar birilerine ilgimi çektiklerini söylediğimde hiç böyle bir tepki almamıştım açıkçası. "Şafak! Ne oldu? Nereye gidiyorsun?"

Rahat bir tavırla yürümeye devam ederken hiçbir şey söy-

lemedi, sanki sesimi duymuyormuş gibi davranıyordu. Geniş omuzları kasılmıştı, bunu ona çok az bir mesafe arkasından koşarken bile fark edebiliyordum... Sonunda yanına ulaşmayı başarıp kolunu kavradım. Nefes nefese, "Şafak!" diye inlediğimde onu durdurmayı başarabilmiştim. "Şafak... Ne oldu? Neden gidiyorsun?"

Gözlerini başımın üzerinden arkaya çevirse de bana dönmüş olması beni dinlediği anlamına geliyordu. Omuzlarımı düşürerek kolunu biraz daha sıkı kavrarken "S-seni ilgi çekici bulmuş olmam senin için sorun mu?" diye sordum, hem cevabının korkusundan hem de koştuğum için yorgunluğumdan titreyen sesimle. Bakışlarımı yüzünde zorlukla tutarken onun kolunu tutan elimi sımsıkı kavradı ve kolunu elimden kurtardıktan sonra kendi eliyle benim kolumu kavradı. Beni kendisine doğru sertçe çekerek aramızdaki o koca mesafeleri, uçurumları aşarken, "Bunun bana sorun yaratabilecek kadar büyük bir şey olduğunu nereden çıkardın?" dedi. Sesindeki acımasızlık boğazıma taşlar dizerken, sanki bütün harflerini yutabilirmişim gibi yutkundum.

Ona bakarken bir anda bulunduğum yeryüzünün kan damlacıkları halinde parçalandığını hissettim. Kana bulanmıştım. Bunun beni bu denli inciteceğini hiç düşünmemiştim.

Kendimi toparlamaya çalıştım fakat biliyordum ki bundan sonra her ne söyleyeceksem isteğimin çok dışında olaylara sebep olacaktım.

Korkuyordum.

"Güzel..." dedim, kelimeler dilimde kâğıt kesikleri bırakırken. "Benim için de büyük bir şey değildi. Senin bana göre bir adam olmadığını anlamıştım."

Dakikalar saniyeleri parçalayarak üzerlerine çıkıp onları akrep ve yelkovanın savaşına mahkûm ederken, göğsüm neredeyse onun göğsüne yaslı, dudaklarım kupkuru, ellerim onun kaslı kollarında duracak şekilde bir süre kaldık. Ona bakmıyordum. Ama yanaklarımdan saç uçlarıma, saç uçlarımdan dilimin altına kadar her yanımın yandığını hissedebiliyordum.

Bedenim onun beni mengene gibi sarmalayan eli yüzünden hâlâ bedenine yaslıyken, "Güzel." dedi, oldukça derinden gelen bir sesle. "Öyle kalsam iyi olur."

Bir anda beni bıraktı. Geriye doğru sendeleyerek kayarken önümden çekildi ve arkasını dönüp yürümeye başladığında ben başımı dikleştirip kendime sakin olmayı öğütlemiştim. Ona karşı ne hissettiğimden emin değildim fakat bir şekilde, ona yakın olmak istiyordum. Tıpkı o gece yaptığım gibi, bundan kaçacak değildim. Onunla arkadaş olabilirdim, en azından bu şekilde yanında kalıp zamanla aramızda hiçbir şey olmayacağına alışabilirdim. Onu başka kadınlarla görmek beni ondan uzaklaştırabilirdi.

"Merak etme!" diye bağırdım arkasından yürümeye başlarken. "Senden daha fazla ilgimi çeken biri oldu bile."

Yanlış bir şey mi söylemiştim yoksa lafı tam yerine mi oturtmuştum emin değildim fakat bu sözüm üzerine durdu, arkası hâlâ bana dönükken bir süre sessizce durduktan sonra yavaşça başını çevirdi. Bunun üzerine ona yaklaşmış olmanın verdiği özgüvenle saçlarımı düzelterek "Korkmana gerek yok Şafak. Zaten biriyle birlikteyim," dedim. Yanından geçip bu kez önünden yürümeye başladığım sırada göğüs kafesimin orta yerinde bir bomba patlamış gibi hissetmiştim. Alabora olmuştum. Ne söylediğim yalan ne de sonradan bana getirecekleri umurumdaydı.

"Öyle mi?" Sesindeki alaycılık başka bir duyguya izin vermiyordu resmen. "Kimmiş o zavallı adam?"

Durdum. Başımı gökyüzüne kaldırarak sinirle güldükten sonra ona döndüm. Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Sana ne?" dediğimde ellerini ceplerine koyarak omuz silkti. "Kim olduğunun ne önemi var ki? Önemli olan, sana karşı hiçbir şey hissetmiyor oluşum. Buna odaklanmaya çalış."

Başını hafifçe yana eğerek bakışlarını kısıp dosdoğru yüzüme bakmaya başladığında, direncim kırılmasın diye göğsümde birleştirdiğim avuçlarımı sıktım. Hiçbir şey söylemeden bana

bakmaya devam ederken dimdik duruşu, benim aksak attığım adımlarla dalga geçiyor gibiydi. Bu adam insanı kanser edebilirdi!

"Doğru."

Başka hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı ve yanımdan geçip girdiğimizde kapıya doğru ilerlerken ben de peşinden onu sessizce takip ettim. Her yerim ağrıyordu. Onunla ayrıldığım anda kendime yeniden iş bakmaya başlamam gerekecekti. Kapıya yaklaştığımızda son kez etrafımıza baktım. Beni neden buraya getirmişti acaba? Buraya sık sık geliyor muydu?

"Şafak?"

Bana dönmeden cevapladı. "Ne?" Gözlerimi devirerek adımlarımı hızlandırdım ve ona biraz daha yaklaştığımda çekinmeden sordum.

"Beni neden buraya getirdin?" Aramızda hatırı sayılır bir sessizlik oldu. Yavaş yavaş ilerlemeye devam etse de zihnindeki düşüncelerin kırmızı ışığını bulduğumu hissetmiştim. Tavırlarında aniden gözlemlediğim durgunluk beni merakın kör kuyusuna atsa da sessizce peşinden ilerlemeye devam ettim.

Sonunda, sanırım sessizliğinin yeni farkına varmış olacak ki hafifçe boğazını temizledi.

"Bilmiyorum." Bunu öyle bir tonda söylemişti ki sanki kendi kendisine bu soruyu sorduğunu fakat daha önce de bir cevap bulamadığını göstermek ister gibi çekinceliydi. Fakat birkaç saniye içinde ses tonu değişti. "Yani bir nedeni yok."

"Burada bir tanıdığın mı var? Onu ziyarete mi geliyorsun?" Demir kapıyı açarken duraksayarak bana doğru döndü. Bir eliyle deri ceketinin yaka kısmını düzeltirken diğer eliyle kapıyı sımsıkı kavramıştı. Demir kapı ellerinin altında gücünün eziciliğiyle kıvranırken, "Hayır," dedi, az önce kapıya uyguladığı o ezici baskı şimdide kelimelerindeydi. Bakışlarımı kaldırıp yüzüne bakabildiğimde, çenesindeki, çukurlaşan yanaklarındaki, alnındaki; kısacası şekilli yüzündeki her parçanın kadim bir yaratıcı tarafından yaratıldığına emin olmuştum.

Böylesi bir özeni, başka hiçbir şeyde göremeyecek olduğumdan emin olduğum gibi.

Yüzünün her köşesinde yıldız tozu gibi kayıp gitmek istedim. Geceyle konuşmalarım bundan, geceleri gökyüzüne içimi çekişim bundandı...

"Üzüldüğünde buraya mı geliyorsun?" Önce sorunun bir anlamı olabileceğini düşündüm fakat yüzüne şöyle bir bakınca bunun ne denli anlamsız olduğunu fark etmiştim. O üzülse de bir şeylere sığınabilecek son adamdı. Tek sığınağı, kendi güçlü kemik araları olabilirdi.

Kaşlarını çatarak beni alaya alınca bu konudaki düşüncem tescillenmiş olmuştu.

"Peki öfkelendiğinde?"

Yine sadece alay ederek sorumu yerin dibine soktu.

"Peki... Yalnız hissettiğinde? Hepimiz... Yalnız hissettiğimizde bir şeylere sığınmak isteriz."

Bir süre sessizce kapıyı tutmaya devam etti. Çok zeki bir adamdı. Söyleyeceği şeyleri defalarca tartmadan konuşmuyordu, bana öyle aykırı bir huydu ki bu. Benim her düşündüğümü dile döken şu kemiksiz dilimle onun kapana sıkışmış zihni, birbirine hiç uymuyordu.

Omuz silkti. "Ben istemem."

Kapıyı açıp çıktı ve motoruna doğru yürürken az önceki konuşmayı yapmamışız gibi bana doğru başını çevirerek "Sen neye sığınıyorsun?" diye sordu. "Ona mı?"

"Kime?" Bir anda aptal bir surat ifadesiyle ona bakmaya başladığımda rahat bir tavırla ellerini ceplerine yerleştirdi. "Ona. O benden daha çok ilgini çeken adama," diye açıkladı. Ses tonunda saçma sapan bir şey, yeniden umutlanmama neden olsa da onun benimle yalnızca alay ettiğini anlamak zor değildi. Bakışlarında bunun işaretleri uçuşuyordu.

"Hayır," dedim, bu konuda yalan söyleyemeyecektim. "Ben... Resimlerime sığınıyorum."

Suratında değişik bir ifade oluştu. Adını koyamasam da ho-

şuma giden bir bakıştı bu, değişik ve ilgiliydi. Bakışları birkaç saniye için ellerime kaydı, parmaklarıma bakarken dudaklarında hafif, her zamanki kadar keskin olmayan bir gülümseme oluştu.

"Ne? Ne oldu? Neden gülüyorsun?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey."

Gözlerimi devirerek, "Ya yapmasana şunu!" diye sızlandığımda ellerini ceplerinden çıkararak arkasını döndü ve motoruna doğru yürümeye başladığında, "Ne yapıyorum ki?" diye sordu. Ben inatlaştıkça onun daha da inatlaşacağını bilsem de elimde olmadan devam ettim. Kendimi tutamıyordum! Beni öfkeden deliye çeviriyordu.

"Sürekli 'hiçbir şey' diyorsun! Sürekli! Başka kelime bilmez misin sen?"

Hızlanarak ona yetişmeye çalıştım. Fakat adımları benimkilere nazaran oldukça büyüktü. Bana cevap vermiyordu. Motoru bu yol taşlı ve topraklı olduğu için uzağa park etmişti. Bu yüzden o kurtulmak adına büyük adımlar attıkça ben de hızlanmaya çalışıyordum. "Şafak! Ya cevap versene be adam!" Peşinden koşmaya devam ediyordum. Aramızda ne ara bu kadar büyük bir mesafe açılmıştı bilmiyordum ama rezil olmamak ve ona yetişmek için büyük adımlar atmaya çalışıyordum.

Tam uzanıp kolunu kavrayacağım sırada bulunduğum taşlı yolun, 'taşından' nasibimi almış bulundum. Ona seslenmemden ve yakınlığımızdan ötürü olacak ki, tam yeri boylayacağım sırada kollarımdan kavrayarak beni bir anda tutmasıyla attığım çığlık boğazımda takılı kalmıştı. Tam düşerken ellerimi onun bir an sonra belime yerleşen elinin üzerine koydum. "Şafak..." Refleks olarak adı dudaklarımdan çıktığında, "Bendesin," diye karşılık verdi.

Ondaydım.

Ellerimi omuzlarına çıkararak beni kaldırmasına izin verdiğimde yavaşça başını boynumun yanına doğru eğdi. Beni dimdik bir şekilde yere bırakmaya çalışırken, "Dikkat et," diye uyardı. Başının yanındaki başı, hafifçe boynuma vuran nefesi

ve içime dökülen kelimeleri benliğimi üç köşesinden kıstırırken parmaklarımı omzuna gömerek ona sarılır gibi oldum. Derin bir nefes alırken, farkında olmadan kokusunu derinlerime çektim ve o öyle bir andı ki, bunca zaman onun etkileyici biri olduğunu düşünürken hep yanılmıştım. Kokusunu aldığım an, onun etkileyici, karizmatik ya da ne bileyim, bu tarz basit sıfatlarla yerilmeyecek biri olduğunu fark etmiştim.

O çok başkaydı. Bambaşkaydı ve ondaki bu bambaşkalık kadim yaratıcının benim için sunduğu bir ziyafetten fazlası olamazdı.

Başımı hafifçe boynuna doğru çevirerek yavaşça kalktım, nefesim yanağını okşadı. Belli belirsiz yanağım sakallarına dokunmuştu. İçim titredi. Belimi tutarak beni kendisinden ağır ağır uzaklaştırırken sanki onun da bu akıma kapıldığını hissetmiştim. Ne kadar inkâr ederse etsin, şu an vücutlarımızın arasında varlığını koruyan elektrik akımının bir anlamı olmalıydı...

Fakat bunu ona göstermek, düşündüğüm kadar basit olmayacaktı.

Ama yapacaktım.

Gösterecektim.

Bunun için yakınında olmam gerekiyordu o kadar.

Ondan etkilenmeye devam ettiğimi belli edersem tamamen uzaklaşacaktı.

Ellerimi omuzlarına yerleştirdim ve, "Senin yüzünden oldu!" diye somurttum onu kendimden uzaklaştırmak için geriye iterek ellerimi üzerinden çekerken. "Sen hiç saygı diye bir şey duydun mu? İnsanlar konuşurken birbirlerinin gözlerine bakarlar! Ya da en azından birbirlerine bakarlar be!"

"Daha konuşacak mısın?"

"Konuşacağım! Ama yok, sen kimsenin gözlerinin içine bakmazsın değil mi? Doğru!"

Hiçbir şey söylemiyor, yalnızca keskin bakışlarını yüzümde tutmaya devam ediyordu. Hâlâ gözlerime bakmıyordu! Bu insanın kendini çok aşağılık hissetmesine neden oluyordu. So-

nuçta birisi gözlerinin içine bakarak konuştuğunda ya da sizi öyle dinlediğinde bu önemsendiğinizi hissettirirdi. Bu adam, sadece bununla da değil, parmağının kıpırdayışıyla bile hiçbir şeyi umursamadığını açıkça gösteriyordu ve ben buna katlanamıyordum!

"Hayatında kimse olmadı mı? Şu taş gibi görüntünün ardında gerçekten bir şeyler var mı yoksa bomboş musun çok merak ediyorum Şafak," dedim. "Çünkü ne var biliyor musun? Boş verdiğinde daha iyi şeyler olduğunu sandığın bu hayat, vazgeçtiğinde çok daha anlamsız görünüyor."

"Bana hayat dersi verecek konumda olduğunu mu sanıyorsun?" Yine alaşağı edilmiştim. Dişlerimi sıktım, bir işe yaramadı. Dişlerimi dudaklarıma geçirdim, bir işe yaramadı. Ellerimi kaldırıp saçlarımın arasına yerleştirirken zorlukla derin bir nefes aldım ve, "Sen kim olduğunu sanıyorsun peki?" diye hırladım. "Neden sürekli saldırı halindesin? Kendini korumaya bu kadar mı ihtiyacın var?"

"Yanlış pencere." Başını iki yana sallayarak, sanki karşısında bir çocuk varmış gibi güldü ve yanımdan geçip yeniden motoruna doğru yürümeye başlarken başka hiçbir şey söylemedi.

"Hah! Bir de şu ortaya bir şey atıp kaçmaların var!" diye konuşmaya devam ettim peşi sıra ilerlerken. "Ne demek oluyor bu 'yanlış pencere' şimdi?"

Aslında düşündüğümde bunu bulabileceğimi biliyordum fakat ona öylesine gıcık olmuştum ki, kendimi onunla zıtlaşmaktan alamıyordum. Ne söylese batıyordu sanki; boğazını sıkmak istiyordum, o güzel boğazını. Sonunda artık sesten sıkılmış olacak ki bana doğru döndü ve ellerini göğsünde birleştirirken, "Açıkladığımda susacak mısın?" dedi. Kendimi daha fazla sıkamadım. İçimdeki öfkeyi belli etme ihtiyacıyla ayağımı sertçe yere vurdum ve gözlerimi devirirken, "Kelimenin tam anlamıyla öküzsün ama tamam, susacağım!" diye tısladım.

Gözlerini dikkatle birkaç saniye bende tuttuktan sonra derin bir nefes alarak, "Kendimi koruma içgüdüsüne senin söylediğin

ölçüde sahip olsaydım yaptığım hareketleri açıklama ve onları savunma ihtiyacı hissederdim. Ben sadece susuyorum," dedi. "Bu da kimsenin düşüncelerini önemsemediğim anlamına geliyor."

"Peki neden?" Ona doğru yürüdüm, elimde olmadan kendimi tam önünde, ona az önceyi saymazsak ilk kez bu denli yaklaşmış halde buldum. "Sana zarar verdikleri için mi?" Sanki başımızdan aşağıya kül dökmüşler gibiydi. Gri gökyüzü varlığını üzerimize örtmüştü. Başını eğdi.

"Hayır." Bir adım geri çekildi. Sanki bir şeyler daha söyleyecek gibiydi fakat hiçbir şey söylemedi. "Gidelim."

Elini belime yerleştirdi ve beni hafifçe iterek önüne geçmemi sağladı. "Önümden yürü, düşüp bir taraflarını yaralayacaksın." Gözlerimi devirsem de bir şey söylemedim. Önüme düşen tutamları geriye doğru iterek kulağımın arkasına sıkıştırdım ve rüzgâr yüzünden dağılan kâküllerimi düzelttim. Elini belimden çekmesini hiç istemedim ama birkaç saniye sonra sanki elinin hâlâ belimde olduğunu yeni fark etmiş gibi bir anda elini çekti. Başımı hafifçe çevirdiğimde ellerini ceplerine soktuğunu gördüm.

Dudaklarımı hafifçe ıslatarak, sonunda motora ulaşmış olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes alıp omuzlarımı düşürdüm. Cebindeki anahtarı çıkarırken, "Nereye gideceksin?" diye sordu. Tam o sırada telefonum çalınca ikimizin de bakışları bir anda cebime kaydı. O başını başka yere çevirirken ben elimi cebime atıp zorlukla telefonumu çıkardım. Ekranda ağabeyimin adını görünce bakışlarımı kaldırıp yeniden Şafak'a çevirdiğimde, göz ucuyla bana baktığını görmek istemiş fakat değil göz ucuyla bana bakmayı doğrudan motoruna baktığını görmüştüm. İlgisini bile çekmemiştim.

Derin bir nefes aldım ve telefonu kapatıp cebime geri koyarken, "Beni aldığın yere geri gitmeliyim," dedim, motora doğru adımlarken. Motora bakmayı kesip gözlerini bana çevirdiğinde biçimli kaşları çatılmış, parmakları sakallarının arasına karışmıştı.

"Neden?"

"Çalışmalıyım."

"O adamın yanında çalışamazsın." Sesindeki baskı iliklerime kadar ağır ağır işlenmiş bir ilmek gibi gelirken sanki söylediği şekli kendisi de sonradan fark etmiş gibi, "Seni işe geri almaz," diye düzeltti. Bu ister istemez gülümsememe fakat ona göstermemek için başımı eğmeme neden olsa da içimdeki kıpır kıpır hissi durduramadım.

"Biliyorum," dedim. "Sanırım çalışacak yeni bir yer bulmam gerekecek." Derin bir nefes aldım.

"Bulaşık yıkamak zorunda değilsin."

"Asıl işim bu olmadığı için şanslıyım, berbat bir bulaşıkçıyım!" Güldüm.

Sanki gülüşüme şaşırmış gibi gözlerinde şaşkınlığın izlerine rastladım. Kaşları biraz daha çatılırken, "Asıl işin ne?" diye sordu.

"Ben müşteri hizmetlerinde çalışıyorum."

Buna daha çok şaşırdı fakat bunu görebildiğiniz tek yeri göz kenarlarıydı.

"Resim çiziyorsun, müşteri hizmetlerinde çalışıyorsun ve bulaşık yıkıyorsun." Açıklama ihtiyacı hissettim.

"Resim benim hobim. Gerçek işim müşteri hizmetleri. Birkaç gün için çalışıp para kazanacak bir yere ihtiyacım var, bu yüzden girdiğim iş bulaşıkçılık."

"O benden daha çok ilgini çeken adam sana ihtiyacın olan parayı veremiyor mu?" Konuyu yeniden oraya getirmesi içimde kıpır kıpır olan şeylerin dozunu arttırsa da belli etmemek için omuz silktim.

"Ondan istemedim, isteseydim verirdi." Ya tabii, öyle biri olsaydı elbette verirdi.

"Neden?"

"Neden bunu bu kadar umursuyorsun?" Omuz silkti.

"Umursamıyorum. Senin orada çalıştığından haberi var mı? Bugün yaşadığın şeyi ona anlattığında sana sormayacak mı ne-

den orada çalıştığını?" Kelimelerimin altında büyük hendekler açıyordu. Beni dibe çekmeye çalıştığını öyle net gösteriyordu ki, gözlerindeki kibir bunu açıkça ortaya seriyordu. Omuz silktim.

"Anlatmam, olur biter."

Başını eğip iki yana salladıktan sonra, "Sen mi?" dedi. "Sen başına gelen bir şeyi nasıl anlatmadan durabilirsin?"

Ofladım. Başımı gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Sandığın gibi değilim," dedim. "Neyi konuşup neyi konuşmayacağımı bilirim."

Ellerini havaya kaldırıp hafifçe sırıtarak teslim oluyormuş gibi salladı ve ardından, "Tamam," dedi. "O zaman gelip benimle çalış."

Kaşlarım çatıldı, yüzümü buruştururken, "Ne?" diye sordum. "Nasıl yani?"

"İhtiyacın olan parayı sana ben sağlarım. Çok bir şey yapmana gerek yok, için rahat olsun diye."

"Olmaz öyle şey." Bir anda öfkelendiğimi fark edince gerildiğini fark ettim. "Senden böyle bir şey istemedim ben. Bana bir iş vereceksen, ver. Para vereceksen, paran senin olsun."

Uzandım ve motorun aynasına taktığı kaskı aldım. Boyunluğunu açmaya çalıştığım sırada, "Tamam, tamam dur," diyerek elimdeki kaska uzandı. "Yanımda çalış. Garsonluk yapabilirsin. Güven'in bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Ben birkaç güne yeni birini bulana kadar benimle çalışırsın, gitmek istediğin zamanda paranı alıp çıkarsın."

Elimde olmadan gülerken buldum kendimi. Paramı onun için harcamıştım ve şimdi kaybettiğim parayı ondan geri mi alacaktım? Tanrım, bu nasıl bir döngüydü böyle?

"Ne oldu?"

"Bir sebepten ötürü para vermem gereken birisi var ve onun parasını geçen gün seninle konuşabilmek için bahse yatırdım. Ve sen şimdi o parayı senden geri almamı söylüyorsun."

Omuzlarını kaldırıp indirdikten sonra kaskı koluna geçirip elini bana uzattı. "O parayı oynayarak kaybetseydin geri alamaz-

dın ama sebeplerinin farklılığından ötürü benimle çalışmanı istiyorum. Kimsenin parasını boşuna almam." O kendisini para verilmeyecek bir sebep olarak nitelendirse de kendimi bir anda bunun aksini iddia ederken bulmuştum. Çünkü öyleydi. Onu tanımak için iki katını da yatırmak zorunda kalsaydım, iki katını da yatırırdım.

"Boşuna değildi," dedim, bakışlarımı gözlerine çevirirken. "Verdiğim tüm paraya değerdin."

TEKAND

Silah kullanmayı ilk öğrendiğim gün, poligonda otuz iki atış yapmıştım. Atışları, atış yaptığım tahtayı bambaşka şeyler hayal ederek yapardım ve hiçbirini ıskalamamıştım bu zamana kadar. Hayatım boyunca da aldığım kararların sonuçlarını ne denli ağır ödersem ödeyeyim, hiç hayatı ıskaladığımı düşünmemiştim.

Ama o gece, bu heyecanlı, mistik bir şekilde cesaretli kızın bana geldiği geceyi ıskaladığımı biliyordum.

Daha doğrusu, yine miskin bir kararla ertelediğim tüm duygularımın bu kez hedef odaklı değil, parçalamak, zarar vermek odaklı olduğunu kavramakta gecikmiştim.

Karşımda bu sıklıkla itiraflarda bulunan ama eğer farkındaysa dahi farkında olmadığını büyük bir ustalıkla gösteren, kelimeleri seçerken düşünmeyi bir kenara bırakın bir kez olsun süzgeçten geçirmeyi dahi bilmeyen bu küçük, sersem kızın, hayatıma bir şekilde bir ihtiyaçtan ötürü aldığım diğer bütün kadınların aksine, elinde bir içkiyle masama değil benim ruhumu kanata kanata akıtmayı seçtiğim tek yer olan bilardo masama gelmeyi cesaret eden tek kadındı.

Tüm bu cesaretinin bedeninden gelmediğini biliyordum. Ona şöyle bir bakınca, bileklerinden kıvrılmış hafif yırtıkları dar pantolonuyla ve üzerine giydiği salaş kenarları hafifçe pan-

tolonun içine sokulmuş bir şekilde sarkan beyaz tişörtüyle fazla bir şey vaat etmediği ortadaydı. Bir şeyler vaat etmesi için konuşması yeterliydi. Kelimeleri her nasıl buluyorsa, dilinin kemiksizliğini umursamadan, onları allayıp pullamak için uğraşmadan buluyordu ve bu, yıllarca gördüğüm eğitime aykırıydı.

Bize görevde haykırmayı, görev dışında sükûtu öğretmişlerdi.

"Her şeye değdiğimi söylerler." Onun bu bambaşka duygular barındırdığını düşündüğüm kelimelerini, kendimi beğenmiş bir tavırla bastırırken gözlerinden geçen o bir anlık 'yine mi' duygusunu görmüş fakat umursamamıştım. Ona karşılık bir adım atmadığımı ve atmayacağımı anladığında, o küçük kafasının içindeki büyük dünyasında ne hayal ediyorsa onu bir an önce küle dönüştürmeyi öğrenecekti.

Aramıza uzattığım elimi hafifçe sallayarak konuyu dağıttım. "Ne diyorsun? Benimle çalışacak mısın?"

Bir süre kararsız büyük gözleri ellerimle yüzüm arasında dolaştıktan sonra, hafifçe dudağının kenarını ısırdı ve derin bir nefes alıp, tüm seçenekleri o kafasının derinliklerindeki değirmenlerde öğüttükten sonra elini uzattı ve küçük eli büyük elimin içine yerleşirken olabildiğine güçlü bir tavırla elimi sıktı.

"Tamam," dedi. "Ama çalışacağım. Parayı ancak o şekilde alırım."

Hafifçe sırıttım ellerimize bakarken. "İki güne ağlayarak yanıma gelirsen para falan vermem."

Gözlerini devirdi ve sesini kalınlaştırarak beni taklit etmeye başladı. Söylediklerimi o saçma sapan, genzinden çıkardığı sesle söylemeye çalışırken ellerimi belime yerleştirdim ve dümdüz bir surat ifadesiyle ona bakmaya başladığımda, "Çok komiksin sen!" diye homurdandı. Uzanıp kolumdaki kaskı çekiştirerek benden aldıktan sonra bir çırpıda bandını çıkarıp kafasına geçirdi. Küçücük kafası büyük kaskın içinde adeta kayboluyor, bu haliyle çok komik görünüyordu.

Bir süre ona bakıp başımı iki yana salladıktan sonra elimi hafifçe kaskına vurarak, "Çocuk," dedim. Tam anlamıyla çocuk.

Önüne bindiğimde, ellerini hızlı bir şekilde belime yerleştirdi. Deri ceketimi sımsıkı kavrarken parmaklarının karnıma dokunduğunu hissedebiliyordum.

Aynadan ona baktığımda kafasındaki koca kaskı umursamadan bana dil çıkardığını fark ettim.

Bu kız deliydi. Ya deliydi ya da deli olmak zorundaydı. Aksi halde durdurulması imkânsız savaşlar vermek zorunda kalacaktım. Hissediyordum. Ve bu kız, bunu ıskalamayacaktı.

Kafamdaki deli saçması düşünceleri yok edebilmek için, "Şimdi nereye?" diye sordum. Ne kadar çok konuşursa o denli ses olurdu ve bu da benim düşünmemi engellerdi.

"Motorumu almak için oraya geri dönmeliyiz."

Motoru çalıştırdım. Başka hiçbir şey sormadan motoru sürmeye başladım ve oraya gelene kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Fakat kayda değer bir şey düşünse mutlaka ağzını açacağını hissedebiliyordum. Gerçi o kayda değer olmasa da ağzını kapatabilir miydi emin değildim. Kafenin arkasındaki yoldan içeriye girdiğimde, "Buraya hep gelir misin?" diye sordu, kask yüzünden boğuklaşan sesini umursamadan. Çevremdeki kadınların işveli seslerini düşününce nasıl da çocuksu kalıyordu.

"Kısmen."

"O ne demek?"

Cevap vermedim. Motoru daha önce park ettiğim yere geri koyduğumda, "Hıı?" dedi, hâlâ cevap bekliyormuş gibi.

"O demek işte, hadi in." Kendisini zorlukla yüksek motordan aşağıya bırakırken aynı zamanda kaskını çıkarmaya çalışıyordu. Sendeleyerek de olsa inmeyi başardığında ve oflayarak kafasındaki kaskı çıkarıp bana uzattığında, "Sen... Katlanılmaz bir adamsın!" diye tısladı. Gülerek bana uzattığı kaskı alıp motorun arkasına koydum ve ellerimi göğsümde birleştirirken, "Eee?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Beni annene mi şikâyet edeceksin?"

Bazen hayatta, tek bir kelimenin dünyanın dönüş hızını yavaşlattığı anlar vardır. Tam da şu an sanki o anlardan birindey-

dik. Bana kaskı uzattığı eli havada askıdaki bir palto gibi asılı kalırken ve hafifçe aralık olan şekilli küçük dudakları bütün bir nefesi içine çeker gibi kapanırken çok yanlış bir noktada durduğumu yeni fark etmiştim.

"Her neyse! Al şu motorunu da bir an önce gidelim." Birkaç saniye boyunca öylece durmaya devam etti. Sanki onun düştüğü uçuruma bir ip atmışım da korkuyla ona uzanmaya çalışıyormuş gibi bir irkilmeyle omuzları sarsıldı ve gözleri hızlı bir şekilde etrafı izlemeye son vererek toparlandı. Yeniden omuzları sarsıldı ve bakışları bana ulaşabildiğinde başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

Ters yöne doğru döndü, köşeye park ettiği motosikletine yürüdüğü sırada kaskı sertçe yerine bıraktım ve ellerimi pantolonuma hafif bir kuvvetle bastırırken dişlerimi sıktım. Motoruna ulaştığında kâküllerini düzeltti ve omuzlarını hafifçe gerdikten sonra motora bindi. Başını kaldırıp küçücük bir an bana baktığında dikkatle onu izliyordum. Bakışlarımı çekmedim. Doğrudan ona baktığıma şaşırdığını belli edercesine büyüdü gözleri. Dudakları hafif bir kıvrımla renklenirken motorunu daha sıkı kavradı ve çalıştırırken, "Hazır mısın?" diye seslendi. "Yarışalım mı?"

Dudağımın kenarı serseri bir gülümsemeyle kıvrıldığında motorunu çalıştırmış bana doğru geliyordu.

"Olmaz." Gülüyordum ama onunla yarışacak değildim elbette.

"Ne oldu? Korktun mu?" Sırıtarak tam yanımda durdu. Benim devasa motorumun yanında onun o küçücük motoru bile komik görünürken, benim yaptığım hızla onun yapabileceği hızı karşılaştırmak bile insanın gülmesine neden olabilirdi.

"Çok korktum," dedim gözlerimi devirirken. "O canavar beni yer."

Göz ucuyla motorunu işaret etmiştim.

Dil çıkararak somurttu ama vazgeçecek gibi değildi. "Sakın!" diye tısladı öfkeyle çatılan kaşlarının altından bana bakarken. "Sakın bir daha Leke'm hakkında öyle konuşmaya cüret etme!"

Yüzünde saçma sapan bir ifade oluştu ve tehditkâr bir tavırla işaret parmağını bana doğru salladı.

"Leke mi?"

"Evet! Nesi varmış?"

Omuz silktim. Farklı bir isim koyma anlayışı vardı. Eminim altında yatan bir hikâyesi vardı ama şimdi onu soramazdım. Sormaya yeltensem anlatacağını biliyordum ama sormak istemiyordum.

"Hiç." Önüme döndüm. "Hadi, gidelim."

"Şey, Şafak?" Bakışlarımı karşımda belirlediğim noktadan hiç ayırmadım.

"Ne?" Adımı söylerken diline bulaşan utangaçlığın nedenini hiç bilmiyordum ama duymak hoşuma gidiyordu.

"İşe ne zaman başlamamı istersin?"

"Çalıştığın her gün için yüz lira alırsın. Kafandaki parayı kaç gün çalışarak bitirebileceğine sen karar ver."

Bir süre sessiz kaldı.

"O halde bu gece başlayayım," dedi, motorunu çalıştırırken. "Eve gidip üzerimi değiştireyim. Bir saat içinde barda olurum, tamam mı?"

Ona bakmadan başımla onayladım.

"En geç bir buçuk saat sonra işinin başında ol." Motoru çalıştırdım ve ayağımı yukarıya kaldırdıktan sonra, "Sadece bir kez uyarırım," dedim. motoru çalıştırıp yanından hızla geçerek sokaktan ayrılırken aynadan onun yüzünü buruşturup daha önce yaptığı gibi beni taklit etmeye çalıştığını görmüştüm.

BENDİS

O yanımdan ayrıldıktan sonra gözümü devirmiş, fazla egolu sözlerinin taklidini yapmış ve daha sonra da eve gitmek üzere sokaktan ayrılmıştım. Eve gidene kadar kaskımın camında sanki

sürekli onun yüzü canlanmıştı... Kendimi hiç olmayan bir şeyi kovmaya ve dikkatimi toplamaya çalışırken bulmuştum.

Çok değişik, gıcık, katlanılmaz bir adamdı. Bunları kendisinin de gayet iyi bildiğini biliyordum ama bazen... Bazen çok... Başka bakıyordu gözleri. Bunun benimle alakalı olduğunu sanmıyorum. Beni korumak için adama saldırdığında sarf ettiği cümleleri söylerlerken de gözleri öyle değişik bir hal almıştı.

İçinde çok başka hisler ve duygular barındırdığı kesindi ama hâlâ neden böyle kaba davrandığını bilmiyordum. Açıkçası onu anlamak, onunla bir şeyler yaşamaktan daha önemli bir hal almıştı benim için. Onu anlamak istiyordum, onu duymak ve bunu yapabilen tek insan olmak istiyordum. Bu yüzden aramızda özel bir bağ kurmak derdindeydim. Anlamıştım ki, onunla sadece birlikte olamaz ya da onun sevgilisi olamazdım. Bu hem benim, hem de onun için fazla basit kalıyordu.

Fakat yıllar önceki düşüncelerim beynimin kuytularından, ellerinde mızraklarıyla koşarak çıktıklarında ve bana bu düşüncelerin, yalnızca bir çıkış kapısı olduğunu, onun da aşk olduğunu söylediklerinde bu düşüncelerimi çocukluğuma verdim. O âşık olacak türde bir adam değildi, değer verebilirdi, belki sevebilirdi ama aşk, onun bu derinliğinde benim boyumu aşardı.

Onu sadece iki kez gördüğümü varsayınca kendisine dair bu denli yoğun duygulara ve düşüncelere sahip olmak bana oldukça saçma geliyordu, özellikle bu yönünü düşününce kendimi aptal gibi hissediyordum. Fakat eğer annem burada olsaydı, tüm bu hissettiklerimi ona anlatabilseydim, bana hislerimi takip etmeye devam etmemi çünkü hayatın yalnızca bunlardan ibaret olduğunu söylerdi.

Motorumdan inip apartmana doğru yürürken elimi sırtıma attım ve tişörtümün örttüğü, sol omzumda yer alan dövmeme hafifçe dokundum. Hayatım boyunca çok az şeyle ruhsal bir bağlantı kurduğumu biliyordum. Bu dövmede onlardan biriydi. Dokunduğum anda sanki verdiği enerji bana her şeyi yapabileceğimi, her şeyle başa çıkabileceğimi söylüyordu.

Apartmana girdiğimde arka cebimdeki telefonu çıkardım ve ağabeyimden gelen diğer bütün aramaları görmezden gelirken ilk basamağı bile çıkamadan onun sesiyle duraksadım. Ağabeyim benim kapımdaydı. Kapıyı yumrukluyor, adımı söylüyordu. "Aç kapıyı!" Tatilde olduğumu biliyordu. Herkes bayram tatilindeydi. Şükürler olsun ki apartmandaki herkes tatil yerlerine gitmişti. Korkuyla yerimde donup kaldım. Beni bulursa bana ne yapacağını düşünmek hoşuma gitmemişti.

Geriye doğru bir adım attığım sırada, "BENDİS!" diye kükredi. İrkilerek yukarıya baktım, beni görüp görmediğini anlamak için başımı aralıktan yukarıya uzattıktan sonra beni görmediğine emin olup koşarak apartmandan dışarıya çıktım. Motoruma yeniden bindim ve bara doğru yol alırken kendimi ağlamamak için sıktım. Sıktıkça kelimeler boğazımda birer kanca haline gelse de, ayaklarımdaki yanık izlerine yaptığım gibi o yaralarımı da kimseye söyleyecek değildim.

Motoru alabildiğine hızlı bir şekilde önce anayola ardından da şehrin içine soktum. O kadar hızlı gidiyordum ki kaçarak uzaklaştığım ev gözümde canavara dönüşüyordu. Zihnim öyle bir karmaşanın esiri olmuştu işte.

Tüm yol boyunca ağabeyimin bin bir türlü yüz ifadesi gözlerimin önüne gelmişti. Bir tarafta anlamsızca Şafak'ın bakışlarını bir tarafta da ağabeyimin öfkeli gözlerini görüyordum. Sonunda motoru can havliyle, sanki ağabeyim peşimden geliyormuş gibi hızlı bir şekilde Şafak'ın motorunun yanına çekerken telefonumun çalışını yol boyunca yaptığım gibi yok saydım.

Telefon ağabeyimin yapmayacağı şekilde ısrarla çalarken daha fazla dayanamayarak telefonumu çıkardım ve ekranda Azra'nın adını görünce derin bir nefes aldım.

"Azra!" Nefes nefese açtım telefonu. Onunla konuşmayı öyle çok özlemiştim ki!

"Bendis? Canım iyi misin? Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve dudaklarımı hafifçe ıslattıktan sonra, "Konuşmamız lazım," dedim. "Bu gece Tenha'ya gelebilir misin?"

Bir an için barın adını ilk kez söylediğimi fark ettim. Tenha... Nasıl da Şafak Tekand'lık bir isimdi... Ancak onun koyabileceği tarzda bir isimdi bu.

"Gelirim canım, gelirim ama iyi misin sen, korkutma beni Bendis? Bir şey mi oldu?"

Sesindeki endişe kemik gibi her yanıma batarken, ondan bir şey saklamanın üzüntüsüyle omuzlarımı düşürdüm ve dolan gözlerimi gökyüzüne bakarak durdurmaya çalıştım. Burnumu çekerek yeniden telefona döndüğümde, "Hayır, hayır çok acil bir şey değil. Sadece... Biraz dertleşmeye ihtiyacım var. Lütfen gel, gelmeden önce bana haber ver," dedim.

Anlaştık, telefonları kapattıktan sonra telefonu yeniden cebime koyup barın kapısına doğru yürüdüm.

Buna hazır mıydım, emin değildim ama yapmalıydım. Artık sadece ağabeyim için de değil üstelik.

***

Bir insanın size baktığını anlamak için onunla kaç kez göz göze gelmeniz gerekiyor?

Bara girip elime içkileri aldığımdan beri onunla milyonuncu kez göz göze geldik. Hepsinde de ben tesadüfen bakmış bulunuyor fakat hep yakalanıyordum. Bu durumda bu, onun beni izlediği anlamına mı geliyordu? Beni izliyor olabilirdi. Sonuçta onun barındaydım, beni kontrol ediyor ya da iyi çalışıp çalışmadığımı görmek istiyor olabilirdi.

"Bendis." Güven'in sesiyle Şafak'a bakmaktan vazgeçerek bar tezgâhına doğru döndüm ve, "E-efendim?" dedim uzattığı bardakları görmeden. Başını eğip göz ucuyla bardakları gösterdiğinde, "Aaa evet, tamam bunlar nereye?" diye sordum kekelemeyi bırakamayarak. Bardakları yavaşça masanın üzerine bıraktı ve masaya doğru eğilerek bana yaklaştı.

"Şimdi bardakları bırak, derin bir nefes al ve bana bak." Derin bir nefes aldım ve dediğini yaparak gevşemeye çalıştım. Bar koltuğuna oturduğum sırada elimi saçlarımın arasına atıp hafif-

çe çekiştirdiğimde "Onun dikkatini çekiyorsun," dedi. "Dalgın insanlardan hoşlanmaz."

Başımı sallayıp yeniden derin bir nefes aldım ve, "Tamam," dedim, ellerimi göğüs hizamda havaya kaldırarak hızlı hızlı nefes alıp verirken. "Tamam, anladım. Ama bir şey söyleyeyim mi? Bu bar manyak bir yer. Ben de geceleri milletin nerede olduğunu merak ederdim!"

Sırıttı. O Şafak'tan daha sık gülüyordu. Çok daha cana yakındı. Beni de çabucak kabullenmişti, üstelik geldiğime de çok memnun kalmıştı.

"Buradalar," dedi. "Budalalar, aptallar ve korkaklar dışında herkes buradadır."

Güldüm. Gözlerimi devirip derin bir nefes daha aldım ve bar koltuğundan kalkarken ellerimle saçlarımı düzelttim. Üzerimdeki servis önlüğünü de düzelttikten sonra hızlı bir şekilde masadakileri alıp dağıtmaya başladım. Tüm gece bu işi yapan birine göre hâlâ hızlı olduğumu biliyordum, kendi işimi yaparken de hep Azra'dan azar yerdim: "Biraz yavaş ol, kotayı yükseltip duruyorsun."

Elimde olmadan düşüncelerime güldüm.

Elimdekileri bitirip bar tezgâhına geri döneceğim sırada normal yolumdan değil, onun olduğu taraftan dönmek istedim. Elimdeki tepsiyi kendime doğru eğdikten sonra yanına yaklaştım. Sadece onun oturduğu yerde sandalye vardı. Sanırım yalnızca ona özel olduğunu belirtmek için yapılmıştı. Onu bir barda herkes gibi eğlenerek dikilirken görmek imkânsızdı bence. Yanına yaklaştığımı görünce bana bakmasına neden olmak beni daha da eğlendirdi.

"N'aber?"

Düz düz baktı.

"Eğleniyor musun?"

Hâlâ düz bir ifadeyle bakmaya devam edince elimde olmadan sırıttım.

"Gülmek kötü bir şey değil, biliyorsun değil mi?"

"Güldüğümü bildiğini sanıyordum." Alaylarını kast ediyordu. Göz devirdim. "Ortada gülünecek bir şey görmüyorum."

Yeniden gözlerimi devirip sıkıntılı bir şekilde iç çektikten sonra "Beni demoralize etme."

Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam edince, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum.

"Ne içiyorum?" diye sordu göz ucuyla bardağını gösterirken. Ne olduğunu anlamamıştım. Hiçbir cevap vermeyince, "Rakı," dedi. "Barda hiç rakı gördün mü?"

Kısaca kendisinin yeniden özel olduğunu ve bu ayrıcalığı burada başka kimseye tanımaktan yana olmadığını söylemek istiyordu. Dişlerimi sıkarak omuzlarımı yükseltip indirdim ve elimi kaldırıp teslim oluyormuş gibi göğüs hizamda tutarken, "Zorsun," dedim. "Çok ama çok zorsun."

"Kişilik."

"Hayır bu kişilik değil Şafak." Bana dikkatle baktı, ne söyleyeceğimi merak ettiğini onda ilk kez gördüm. "Bu sana yapılmış bir yama."

Kaşları çatılmadı ya da yüzünde alaycı, sen anlarsın ki bakışı oluşmadı. Sadece baktı. Bakışlarında ne olduğunu da anlamadım ama yanlış olmadığımı hissedebiliyordum. Bir süre sessizce ona baktım. "Bazen bazı yaralar yama tutmaz derler. O yaraları ancak başka bir uzvunu kurban ederek örtebilirsin. Ve sen-"

"Duygularımı mı?" diye sordu, alaycı bir tavırla sırıtarak. Bunu ciddiye almıyordu fakat ben de ona istediğini vermiyordum.

"Hayır," dedim. "Kalbini. Her şeyin sonu insanın kalbidir. O körelmeye başladığında, duygular hiçbir işe yaramaz."

"Yanılıyorsun," dedi. "Kalp ne kadar karanlıktaysa duygular o kadar karanlıktır. Kötü kötüdür, iyi iyidir ta ki iyi, iyi olmanın yaraladığını fark edene kadar. Her şey duygudadır."

Sessizlikle sözlerini mühürlerken, onun yüksek ölçekli egosunun mantıklı tarafını yenip, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşmesini bekledim. Fakat olmadı. O

dümdüz, hiçbir duygu belirtmeksizin bana bakarken, "Bazen tüm iyi niyetli duygulara rağmen kalp paramparça olmuştur. Yanılıyorsun, bazen insanın canı ne denli yanarsa yansın, duygular ne kadar incinmiş olursa olsun, kalp inandığından vazgeçmez. Bazen duyguların zifiri karanlıkta da olsa kalbin seni hâlâ iyi bir şeylerin kaldığına ikna etmeye çalışır," dedim. "Kalp susmaz. Sadece kişi onu dinlemeyi reddeder."

Bana baktığını görüyordum fakat ona inat ona bakmadım. Arkada elini kaldırdığını gördüğüm adama doğru döndüm fakat ilerlemeden önce başımı ona doğru eğerek, "Ama unutma," dedim. "Her yaradan sonra bir uzvunu örterken, sonunda hiçlikten başka bir şey olmazsın."

Yanından ayrıldım. Siparişi alıp bar tezgâhına döndüğümde Güven bir kızla konuşuyordu. Azra'yı düşündüm. Telefonumu çıkarıp mesaj atıp atmadığına bakacağım sırada onu kapıdan girerken görünce gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Güven'i böyle gördüğünde hissedeceği yıkıntıyı düşününce göğsüm sıkıştı. Omuzlarımı düşürmeye dahi zaman kalmadan kendimi ona doğru yürürken buldum. Beni görür görmez gözleri ışıldadı. Bakışlarını etraftan çekip bana çevirdiğinde kollarımı açıp onu sımsıkı sarmadan önce omuzlarını tutup onu barın dışına çıkardım.

"Bendis, Bendis dur." Hızlı bir şekilde onu çıkarınca ne olduğunu anlamadığı için şaşkınlıktan kekeledi. "Ne oluyor?" Sonunda onu duvarın kenarına getirdiğimde durdum ve bu kez onu kollarımla sımsıkı sararken, "Azra!" diye inledim. Sevinçle onu sımsıkı sarmaladığımda o da ellerini belime yerleştirdi ve, "Ne oldu?" diye sordu. "İyi misin sen?"

"İyiyim, iyiyim. Bunları konuşuruz daha sonra."

"Neden çıktık içeriden? Otursaydık ya bir yere." Onu görmek istediğini anlamak zor değildi fakat Güven... Bilmiyorum! Onun hissettiği şeyleri karşılamak istiyormuş gibi değildi.

"Çok sesli içerisi, biraz burada duralım."

"Bendis delirdin mi sen? Kızım aceleyle geldim zaten, bir

şeyler içeyim! Ayrıca dur bakayım." Ellerimi tutup beni geriye doğru itti ve önümdeki önlüğe baktıktan sonra, "Yuh!" dedi şaşkınlıkla. "Oha kızım ne oldu? Niye önlük taktın sen?"

Derin bir nefes aldım ve, "Tamam," dedim. "Anlatacağım, sen nasılsın? Saçlarına bir şey mi yaptın? Çok güzel görünüyor!"

Bir şeyler olduğunu anlamış gibi kaşları çatıldı.

"Bendis hiçbir şey yapmadım saçlarıma. Bana ne olduğunu söyleyecek misin? Neden içeriye girmiyoruz?"

"Çünkü... Doğru söyle kestirdin mi sen saçlarını?"

"Bendis!" Ayağını yere vurarak öfkeyle soluduğunda derin bir nefes alarak başımı yere eğdim. "Tamam be! Tamam... Tamam, girelim içeriye," dedim öfkeyle. Onu korumaya çalışıyor fakat onu koruduğumu ona söyleyemiyordum.

Bana arkasını döndü ve içeriye doğru yürümeye başladı.

İçeriye girdi, az önce onu kapıp dışarıya çıkardığım yerde adımları durunca başımı hafifçe yana eğerek arkasından Güven'e baktım ve Azra'nın Güven'i sırıtarak tezgâha eğilmiş, bir kızın boynunu okşarken gördüğünü anladım.

Ah, Güven! Ah!

"Bunu bana yaptığına inanamıyorum!" diye hırladı Azra, elini yumruk yaparak masaya koyarken. Göz ucuyla arada bir Güven'e bakarken, onun arkasında duran Güven'in de ifadesiz bir şekilde onu izlediğinden haberi yoktu. Gözlerimi kısarak Güven'e bakarken başımı hafifçe salladım ve gözlerini başka yöne çevirmesini anlatma çabama karşılık beni yanıtsız bırakmadı ve bakışlarını salonun başka bir yerine çevirirken hafifçe sırıttı. Hâlâ gülebiliyordu! Ah...

Azra ağlamazdı. Yani çok sık ağlayan bir kız değildi. Ancak gerçekten zarar görürse ağlardı fakat şu an, sanki sulu gözmüş gibi dudakları ve çenesi titriyor, sıktığı dişleri artık öfkesini göstermekte yeterli gelmiyordu. Mahvolmuştu.

O gün onunla konuşurken bu denli kaptırdığını fark etmemiştim ama şimdi gözlerinin içinde, o gözyaşları yüzünden pa-

rıldayan yerinde bile Güveni görünce göğüs kafesime kesif bir ağrı dadanmıştı.

"Canım." Uzanıp masanın üzerindeki elini tuttum ve yavaşça parmaklarımı parmaklarını gevşetmek için etrafına sararken, "Sakin ol," dedim. "Seni eve götürmemi ister misin?" Çalışıyordum fakat bunu önemsemedim. O her şeyden, herkesten daha önemliydi benim için. Bu yüzden bana ihtiyacı varsa ben her zaman orada olurdum.

Derin bir nefes aldı. Ellerini indirip güzeller güzeli, ona da çok yakışan siyah elbisenin üzerine koyarken, "Hayır," dedi. "Hayır, tamam. İyiyim ben. İyiyim. Bir lavaboya gideyim, kendime gelince dönerim, sen de anlatırsın bu üniforma ne anlama geliyor, tamam mı?" Bir süre sessizce ona baktım ve emin olup olmadığını sorarcasına başımı yana eğdim. Başını iki yana sallayarak yeniden, kısık ve güçsüz bir sesle, "İyiyim," dedi. Başımı salladım.

"Tamam güzelim, eşlik edeyim mi?"

Başını iki yana sallayarak reddetti. Yanımdan kalktı, ağır aksak adımlarla lavaboya kadar yürüdükten sonra sonunda gözden kaybolduğunda bir anda yerimden fırladım ve koşarak Güven'in olduğu yere geldim. Bana döndüğünde yüzünde dümdüz bir ifade vardı.

"Ne oldu? Hesap sormaya seni mi gönderdi?"

Gözlerimi kıstım. "Hayır."

Masaya dirseklerini yaslayıp bana doğru eğildi. "Göndermez zaten. Kimse bana hesap soramaz."

Bir süre gözlerine baktım. Alaycı bir şekilde gülerek başımı aramıza doğru eğdim ve tepsiyi göstererek, "Sipariş," dedim. "Siparişleri dağıtmaya geldim."

Bozguna uğradığını belli eden bir sesle, "Siparişler?" dedi. Kaşları çatılmış, yüzünde anlamadığını gösteren bir ifade belirmişti. Kendisini ele verdiğinin farkındaydı. Eğer gerçekten umurunda olmasaydı, gerçekten bir şeyler beklemeseydi sorma ihtiyacı dahi hissetmezdi. Ortada ikisine dair de bir şeyler oldu-

ğu belliydi fakat ben karışmayacaktım. Azra bu şekilde kendisini rahat hissetmezdi, biliyordum.

Geriye çekildim ve, "Evet," dedim. "Ben burada çalışıyorum, hatırladın mı?"

O da geriye çekildi ve hazırladığı içkileri tezgâha yerleştirdikten sonra hiçbir şey söylemedi. Sırıtarak tepsiyi aldım ve arkamı dönüp dağıtmak üzere hareket edeceğim sırada etten bir duvara çarptım. Tam elimdekilerin düşmemesinden yana şükürler edeceğimi düşündüğüm sırada çarptığım kişinin Şafak olduğunu fark etmemle küfürler boğazıma dizildi. Yutkunarak başımı kaldırdığım sırada gözlerini üzerime dikmiş, öylece dimdik bana bakıyordu.

"B-bir şey mi oldu?"

"Oldu mu?" Sorusu karşısında kaşlarımı çatarak ona bakmayı sürdürünce ellerini iki yanımdan tezgâha yasladı ve, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Şafak ne diyorsun hiçbir şey anlamadım. Hiçbir şey olmadı, izin ver işimi yapayım." Sitem ederek bir elimle tepsiyi kavradım ve diğerini göğsüne yerleştirerek onu itmeye çalıştığım sırada bileğimi kavrayışıyla duraksamak ve yüzümü buruşturmak zorunda kaldım.

"Şafak, ne yapıyorsun?" Gözlerimde dehşetin oluşmasına engel olamadım. Sanki yaptığı şeyin farkında değildi. Kolumu sıkmıyordu fakat onun uyguladığı en küçük kuvvet benim küçük bileklerimde koca bir baskıya neden oluyordu. Gözleri üzerimdeydi, sanki ateş saçıyorlarmış gibi ya da küçük uçları ateşten yakılmış mızraklar gönderiyordu vücuduma. Vücudunun vücudumla sağladığı yakınlık yutkunup durmama ve dudaklarımın kurumasına neden oluyordu. Sanki binlerce şey söylediği halde kelimeleri bana ulaşamıyordu, üzerinde tutmayı sürdürdüğü kendisini anlamadığım bir şekilde koruduğuna inandığı koruma kalkanından geçip bana gelmiyordu kelimeleri.

Bir anda kolumu bıraktı. Bir adım geriye çekilip aramızda hatırı sayılır bir mesafe bıraktıktan sonra, "Devam et," dedi.

Kenara doğru çekildi ve vücudu bu kez sağa doğru dönüktü. Hiçbir şey anlamadım ama kendimi uzaklaşma ihtiyacı içinde hissederek hızlı bir şekilde önünden kaydım ve ondan uzaklaşırken kendimi, yanından geçerken fark ettiğim hızlı nefeslerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken buldum. Kalbim büyük bir şiddetle çarparken kelimeleri toparlayamıyordum fakat hızlı bir şekilde siparişleri dağıttım. Onun olduğu yere dönmek istemiyordum. Barın kalabalığı bir an olsun dinmiyordu. Biri kalksa yerini hemen bir başkası alıyordu ve bu döngü, insanı çıldırtırcasına yineleniyordu.

Başımı çevirip az önce beni tabiri caizse sıkıştırdığı yere döndüğümde bu kez Güven'le konuştuğunu fakat bunun 'konuşmaktan' daha fazlası olduğunu görebiliyordum. Karnı tezgâha dokunacak kadar yakında fakat dik duruyordu. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine sıkıştırmıştı ve oldukça sakin bir görünüm çiziyordu buradan bakıldığında. Fakat bakışlarınızı onun yüzüne doğru çevirdiğinizde boynundaki yalnızca öfkelendiğinde ve güldüğünde kendisini belli eden damarı net bir şekilde seçebiliyordunuz. Ve bu korkutuyordu. Özellikle de dudakları gülmek namına hiçbir mimik için kıvrılmadıysa.

Yanlarına doğru yürümeye devam ettiğim sırada Azra'nın geldiğini fark edince tam olarak oraya varamadan yönümü değiştirmek zorunda kalmıştım fakat Şafak'ın, "Bir daha olmasın," dediğini ve Güven'in de karşılık olarak sırıtıp, "Onunla ilgilenmiyorum," dediğini duymuştum. Kaşlarım çatılsa da Azra söz konusu olduğunda bunlar zihnimden uçup gitmişti.

Yanına varana kadar Azra'nın gülüyor olduğunu görmek güçtü. Dudaklarındaki o kendisini gülmek olarak kandırabileceği fakat beni asla ikna edemeyeceği kıvrımı görünce kalbim biraz daha parçalandı. Az önce oturduğum yere geri otururken, "Bir şeyler içelim," dedi. "Sert olsun."

"Azra bu doğru bir seçim mi emin değilim."

Güldü. Elimi tutarak hafifçe sıktıktan sonra, "Bendis! İyiyim ben, merak etme. Hepsi aynı işte, boş verelim," dedi. Hepsi

aynı değil demek istedim fakat neye dayanarak söyleyeceğimi bilmediğimden dudaklarımı birbirine bastırarak sözlerini sessizlikle taçlandırdım.

"Ne istersin?" diye sordum.

"Ne içelim?"

"Ben içemem."

Bir süre anlamayarak bana baktıktan sonra, "Ah!" diye inledi, elini alnına sürterken. "Doğru. Sen burada çalışıyorsun."

Başımı sallayarak onayladığım sırada, "Tamam," dedi. "Her zaman içtiğimizden alayım ben. Yarın yola çıkacağım, o kadar delirmeye gerek yok." Bu kararı beni mutlu etti. Sırıtarak uzanıp saçlarını karıştırdım ve, "Aferin!" dedim. "Getiriyorum, bekle."

Yerimden kalkıp Güven'e doğru döndüğüm sırada Şafak'ı hâlâ aynı yerinde sadece tek fark bu kez otururken bulmayı beklemiyordum. Ne yapıyordu anlamıyordum, Neden yerinde değildi? Kaşlarım çatılsa da önemsemedim. Güven'in yanına gidip Azra'nın içkisini söylerken ona hiç bakmadım. Onun da bana bakmadığının farkındaydım fakat ortamımızda, yani ikimizin paylaştığı o garip hava hüzmesi için garip elektrik akımları oluştuğundan emindim. Bu ne demekti bilmiyordum, o kadar.

Azra'yla biraz oturmak istediğim için ondan izin almak zorundaydım. Orada oturup iş yapmamam hoşuna gitmeyecekti büyük ihtimalle. Ona döndüm. Tedirgin bir sesle, "Şafak?" dedim. Bakışlarını salondan çekip bana çevirirken elinde rakı bardağını masaya bıraktı.

Sadece baktı ve içimdeki gür sesi cevapladı. *Ne?*

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve dudağımı ağzımın içine çekerek hafifçe ısırdıktan sonra "Bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum.

Başını hafifçe yana eğdi ve başını sallayarak, "Söyle," dedi. Derin bir nefes aldım ve tam karşısındaki bar taburesini çekip oturduktan sonra, "Şu arkadaki kız var ya," dedim. Göz ucuyla Güven'in bizi dinlediğini görebiliyordum. Başımı çevirip Gü-

ven'e baktığımda Şafak rahatsız olduğumu fark etmiş olacak ki başıyla gitmesini söyledi. Güven yan tarafa doğru geçip bizden uzaklaşırken Şafak, "Konuş," dedi.

"Azra benim arkadaşım. Bu gece biraz keyfi yok. Biraz yanında oturabilir miyim? On dakika yeter."

Bana bakmaya devam ediyordu fakat ben çenesine bakıyordum. Damarı eskisi kadar belirgin değildi.

"Tamam," dedi. "On dakikayı geçmesin."

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdığımda şaşkınlığımın göz kenarlarımdan aktığını hissedebiliyordum. "Ne?" Tekrar sordum. "Tamam mı dedin?"

Sessizce bakınca bir anda heyecanlandım ve sırıtarak oturduğum yerden kalkarken, "Teşekkür ederim!" diye cıvıldadım. "Teşekkür ederim!"

Dudağının kenarının hafifçe kıvrıldığını gördüğümde ellerimi dizlerime yerleştirdim ve kalktığım yere geri otururken siparişi beklediğimi hatırladım. Derin bir nefes alarak dirseğimi masaya yasladım ve yanağımı da avuç içime yasladıktan sonra ona bakmaya başladım. O ise barını izliyordu. Bu adam nasıl biriydi gerçekten hiç anlamıyordum. Bugün, farkında olmadan kelimeleriyle beni kanatmıştı. Fakat hâlâ ona bakıyor, onunla çalışıyor ve onu izliyordum. Bunu yapmak bazen garip hissettirse de çoğunlukla kendimi garip şekilde yumuşacık bir kabanla sarmalanıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Güven bardağı yanıma bıraktığında, o gürültüyle Şafak bakışlarını bana doğru çevirdi ve benim onu izlediğimi fark edince kaşları hafifçe çatıldı.

Aptal gibi bir süre daha ona bakmaya devam ettim. İçkiyi umursamadım, beni görmüş olmasını umursamadım. Yalnızca kemikli yüzüne bakıyor ve dudakları sanki hareket ediyormuş gibi bana söylediği şeyleri içimdeki sesinden dinliyordum.

Uzandı, hafifçe parmağıyla dizime dokunduktan sonra, "On dakikadan başladı," dedi. Gözlerim saniyesinde dizimdeki temasına çevrildi. Parmaklarını geriye çekerek kendi dizinin üze-

rine geri koyduğunda sanki birisi beni tokatlamış gibi kendime geldim. Silkelenerek, "Hı?" dediğimde başıyla Azra'yı işaret ederek, "On dakika," diye hatırlattı. "Şimdi git."

Silkelendim, saçma sapan da olsa bir saniye etrafa bakındıktan sonra içkiyi aldım ve yerimden kalkıp Azra'nın yanına döndüm.

Bar sandalyesine otururken içeceği onun önüne bırakmıştım. Nefes nefese bir şekilde birkaç saniye durup ona baktığımı fark edince, "Ne oldu kızım aptala dönmüşsün, surata bak," dedi. Yüzümü buruşturarak onu taklit ettim ve, "Aptal!" diye tısladım. "Dalga geçeceğine dinle, on dakikadan az vaktim kaldı."

"Ne için?"

"Patronum burada oturmam için on dakika izin verdi."

Başını yana doğru eğdi ve Güven'in önünde oturan Şafak'ı göstererek, "Şu hödük mü?" diye sordu. "Ben şimdi gösteririm ona on dakika ne demekmiş! Köle mi çalıştırıyorsun be?"

Tam kalkmak için hazırlandığı sırada kolunu kavradım ve korkuyla onu yerine oturturken, "Saçmalama!" diye homurdandım. "Otur oturduğun yere. Dinle beni, bu işe ihtiyacım var Azra."

"Neden? Kızım senin zaten bir işin yok mu? Niye bir de burada çalışıyorsun ki?"

Derin bir nefes aldım ve, "Şimdi beni iyi dinle, geçen gün abime ödemek için kenara ayırdığım parayı Şafak'la bilardo oynamak için bahse yatırdım ve kaybettim," dedim. Bunu öyle normal bir sesle söylemiştim ki Azra'nın da ilk tepkisi normal bir şey duymuş gibi, "Eee, sonra?" oldu.

Birkaç saniye sessiz bir şekilde bana baktıktan sonra tepkisini verdi. "Oha Bendis, oha! Şafak Tekand'la bilardo masasının başına mı geçtin?" Tekand? Şafak Tekand? Soyadını bilmiyordum. Zihnim o karmaşada dağıldı. Bir şey düşünmeme kalmadan Azra kollarımı kavradı ve beni sarsarak, "Kızım sen aklını peynir ekmekle mi yedin?" dedi. "O adam insanın canını alır sen hangi

cesaret onunla bilardo oynamaya kalktın! Ayrıca sen bilardonun B'sini bilmezsin be!"

Gözlerimi devirerek başımı yere eğdim ve ölü taklidi yapmaya başladım. Tanrım, al beni. Lütfen.

"Bana bak, tüm paramı kaybettim deme sakın! İnat ettim deme!"

"Ay, hayır!" İki elimi önümde hızlı hızlı sallayarak komik bir şekilde onu uzaklaştırmaya çalıştım. "Bir sus da anlatayım n'olur, vaktim yok diyorum."

"Of tamam be, anlat dinliyorum."

Omuzlarımı düşürdüm ve göz ucuyla Şafak'a baktığımda onun da bizden tarafa baktığını fark ettim. İçten içe sırıtsam da şu anki ortama uygun olmadığını anlayarak dudaklarımı sıktım.

"Onunla ilgileniyordum. Bir yolunu bulup konuşmak istedim ve aklıma başka bir şey gelmedi. Ağabeyime ayırdığım kadarını yatırdım ve kaybettim. Şimdide o parayı yerine koymak için çalışmam gerekiyor."

"Kızım çalışacak onca yer varken yine gelip bu adamın barında mı iş buldun? Sen manyak mısın?"

"Of Azra ya, salak değilim herhalde. Ben teklif etmedim, o etti." Buna daha çok şaşırdı. Gözleri kocaman olurken ve bir eli bayılmamak için tezgâhı sımsıkı sararken uzandı, tenimi iki parmağı arasına sıkıştırıp kıstırdı. Yüzümü buruşturarak geriye kaçtığımda, "Tüm bunlar olurken bana neden anlatmadın!" diye tısladı. Uzandı, yeniden tenimi sıkıştırırken, "Daha önemlisi, neden önce benden istemedin! Neden bana sormadan böyle işlere başvuruyorsun kızım sen?" diye kızdı. Öfkelenmişti gerçekten. Öfkeleneceğini biliyordum ama onu düşündüğüm için söylemek istememiştim.

"Ya bir dursana, ne çimdikleyip duruyorsun beni ya." Sitem ederek geriye kaçtım ve yüzümü buruştururken, "Kafanda bir sürü şey vardı zaten, bir de ben dert olmak istemedim. Anla işte, söyleyemedim," dedim, mahcup bir şekilde başımı eğerken.

"Biz dost değil miyiz Bendis?" Sesindeki kırgınlığı duymak

beni daha da kötü hissettirdi. "Dostlar birbirinden saklar mı böyle şeyleri? Ben bir şey yapamasam bile kızlar mutlaka bir şeyler yapardı. Şimdi onlara ne diyeceksin?"

"Lütfen. Lütfen böyle söyleme. Abim dün gece geldi, iyi davrandı, barışmak istedi, birlikte bir hayat kurmak istediğini söyledi. İnandım, sabah uyandığımda yoktu. Yanına gittiğimde beni kandırdığını söyledi. Kalacak bir yere ihtiyacı var diye kalmış yanımda... Hepsi yalanmış... Birkaç gündür kendimde bile değilim Azra affet, n'olur. Çok özür dilerim."

Sanki o da gece onu arayışımı, sesimdeki mutluluğu anımsamış gibi bir anda darmadağın oldu. Beklemediğim bir hızla beni kolumdan tutup kendisine çekip kokusunun en yoğun, en anne gibi geldiği yere beni bastırırken, "Tamam!" dedi inleyerek. "Tamam, tamam özür dileme. Halledeceğiz. Burada çalışmak zorunda değilsin, bir yoluna bakarız Bendis. Bu adama katlanmak zorunda değilsin."

"Hayır, hayır bir şey istemiyorum. Gerçekten. Bu aptallığı ben yaptım, ben ödeyeceğim bedelini de. Kızlara sen anlat, ben geniş bir zamanda hepinizle buluşup her şeyi detaylı bir şekilde anlatacağım. Tamam mı?"

Derin bir nefes aldı ve saçlarımı okşamayı keserek hafifçe geriye çekildi. Yanağımı kavradıktan sonra, "Tamam canım," dedi. "Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım yanağımdaki elini kavrayıp aşağıya indirerek. Diğer kolumu da onun kolunun yanına uzattım ve kollarımızın iç kısmına yaptırdığımız yin yang dövmelerine baktım. Onun kolunda yang, benim kolumda yin vardı. Tıpkı ruhlarımızda olduğu gibi, güneşli ve ferah olan ruh, onun pozitif enerjiyle dolu ruhuydu. Benimkisi ise bulutlu ve kasvetli. Negatifliğin altın çağı.

Onun da bakışları aramızda tutmakta olduğum kollarımıza çevrildi ve dudakları hafifçe kıvrılırken, "Etme," dedi. "Dostuz biz."

Tüm yanlışlara ve doğrulara rağmen, bir felaket anında yan

yana gelebilmekti yin yang. Birbirine hiç uymayan iki şeyin, bir sebepten ötürü sevgiyi aşağılarcasına birlikte olabilmesiydi. Ve biz, Azra ve ben, dostluğumuzun en başından beri tam olarak böyleydik. O her şeyin en iyisini hak ettiğine tüm kalbimle inandığım, kalbinin temizliğiyle ruhuma bembeyaz ruhlar akıtan dostumken, ben tüm enerjimi korkularımdan, kayıplarımdan ve acılarımdan alırdım.

Ve bildiğim tek bir şey varsa o da onun mutlu olmasını sağlamam için, bende kalan son iyi şeyi de harcamam gerekirse bunu yapacağımdı.

O bir şekilde, hayatıma kim girerse girsin hep bir köşesinde bana gülümseme kaynağı olmasını isteyeceğim türden biriydi.

"Seni seviyorum." Uzandım, onu kollarımın arasına alırken ve başımı omzuna yaslarken "Benimle kal, lütfen," diye fısıldadım. Kıkırdayarak kollarıyla beni sımsıkı sardı ve, "Ben de seni seviyorum," dedi. "Gitmeyeceğim, söz veriyorum."

Birbirimizden ayrılmadan birkaç dakika boyunca öyle kaldıktan sonra, kendimi ağlayacak gibi hissetmeye başlayınca ayrıldım kollarından. Tüm bu düşünceleri bir anda sırtlanmak hoşuma gitmemişti.

"Tamam, şimdi sen eve geç, yarın sabah Kir'i almak için geleceğim." Başını sallayarak onayladı beni. İçkisini içmeyeceğini biliyordum. Burada kalmak için bir nedeni yoktu. Ayrıca yarın sabah erkenden kalkması gerektiğinden şimdi gitse birkaç saate ancak uyuyabilirdi. Güven'i unutup uyumaya odaklanabilirse o da en iyi ihtimaldi tabii.

"Tamam hayatım, gidiyorum ben. Sen de dikkatli oluyorsun, burada pek olmaz ama biri sırnaşırsa kafasına bardağı geçiriver." Gülerek eline vurdum ve gözlerimi devirerek yerimden kalkarken, "Söz veriyorum, bardak değil şişe geçireceğim, tamam mı?" dedim. Öyle bir an içinde düşündüm kendimi ve saniyeler içinde o sahneyi ne zaman canlandırsam beni koruyup kollayan kişinin Şafak olduğunu görüyordum... Öyle mi olsun istiyordum sahiden? Bu bir ihtiyaçtan fazlası. Koruyup kollamasına

ihtiyacım yoktu, bunu arzuluyordum. İkisi çok farklı şeylerdi. Ah, tanrım! Bu adam yüzünden hayatımdaki renk skalasının sürekli uç noktalarında yürüyordum.

Birkaç dakika sonra Azra'yı uğurlamıştım. Bar tezgâhına doğru yürüdüğüm sırada Şafak'ın artık onu bıraktığım yerde oturmadığını fark ettim. Bardağı oradaydı ama kendisi yoktu. Etrafa bakarak sonunda Güven'in durduğu yere geldim ve bar taburesi çekip otururken hâlâ etrafıma bakmaya devam ediyordum.

Neredeydi? Önceden oturduğu yerinde de oturmuyordu. Zaten oraya geri dönecek olsa bardağını burada bırakmazdı. Derin bir nefes alıp tam Güven'e onun nerede olduğunu sormaya döneceğim sırada, "Birini mi arıyorsun?" diye soruşuyla yerimden zıpladım. Nefesim tekledi. İrkilerek biraz geriye kayıp ona doğru döndüğümde elim göğsüme yerleşmiş, dudaklarım hafifçe aralanmıştı.

"Hasta mısın sen!" diye zırladım öfkeyle elimin tersiyle göğsüne vururken. "Ödümü kopardın."

Arkasına yaslandı, dudaklarında hafif bir sırıtışla kollarını göğsünde birleştirirken omuzlarını kaldırıp indirdi ve hiçbir şey yapmamış gibi umursamazca gülmeye devam etti. Sinirle elimi yumruk yapıp göğsümde tutmaya devam ederken derin bir nefes aldım ve, "Senin çocukça uğraşlarına ayıracak vaktim yok benim," diye sızlandım. "Müsaade et, işimi yapayım."

Ona neden böyle davrandığımı o an anlayamamıştım ama suratındaki bozgunu belli etmemeye çalışsa da dudaklarının kıvrımının çölde sizi karşılayan serap misali yitişini gördüğümde nedenini anlamıştım. Onu öfkelendirdiğimde ya da ters teptiğimde tepkilerini açığa vuruyordu. Tabii bunun için olağanüstü bir çaba harcamam gerekeceğini bilsem de şimdilik durumu buna yormayı tercih ediyordum.

Güven'in tezgâha bıraktığı siparişleri alıp yanından ayrıldığımda yüzündeki ifadeyi görmüyordum ama içten içe meraktan çürüyüp mumyalanmaya hazır iskelet haline gelebilirdim.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim ve kendime henüz ona caka satacak kıvamda olmadığımı hatırlattım. O çok kontrollü bir adamdı. Etrafındaki şeyleri yönetmeyi değil de kendi içinde, duygularını yönetebilmeyi gayet iyi beceriyordu fakat biri ne kadar iyi saklanırsa saklansın, karşıdaki saklanmak olduğunu anladığı anda oyun bitmiştir. Ve ben saklandığını biliyorum. Tıpkı saklamaya çalıştığı şeylerin ruhunda birer diken oluşturduğunu bildiğim gibi.

***

Bütün gece onun göz hapsinde olmayı hiç umursamadan, hatta bunun farkında değilmişim gibi siparişleri dağıtmaya ve Güven'le sohbet etmeye devam ettim. Bütün siparişler bittiğinde, ufak tefek hesaplar ödenmek üzere rafa kaldırıldığında saat sabaha doğru dört buçuk olmak üzereydi. Güven'in ve ona bakmasam da dik duruşundan ve yüzündeki o keskin ifadeden anlaşılacağı üzere Şafak'ın enerjisi hâlâ bitmemişti. İkisi de oldukça canlı görünüyorlardı fakat onların aksine ben, yerlerde sürünecek hale gelmiştim. Sorunum uykusuzluk değildi, resim çizerek çok gece uykusuz işe gittiğim olmuştu ama hiç uyku uyumadan, neredeyse hiç yemek yemeden, sanki her saniye yer ayaklarımın altından kayıp gidiyormuş gibi hissediyorken çalışmak, alışık olduğum bir durum değildi.

Sonunda yorgun bir şekilde tezgâha geldiğimde ve elimdeki tepsiyi masanın üzerine bırakıp Şafak'la aramızda bir sandalye kalacak şekilde oturduğumda Güven benim için soğuk bir su doldurdu ve onu tezgâha koyup eliyle bana doğru ittiğinde ona bakıp güldüm. "Teşekkür ederim." Yorgun bir şekilde suyu aldım, tek bir dikişte suyu sonuna kadar içince Şafak'ın dikkatini çektiğimin farkındaydım fakat ona yine bakmadım. Aslında göz ucuyla sürekli onu izliyordum, insan kendini ona bakmaktan alamıyordu ama kendimi kaptırmamaya gayret ediyordum.

Sonunda bardağı masanın üzerine bıraktığımda bakışlarımı, iddialı bir tavırla onun gözlerine çevirdim ve, "Ne oldu?" diye sordum. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Açıkçası azmin göz yaşartıcı bir hal almaya başladı," dedi, kollarını göğsünde birleştirmekten vazgeçerek bir elini masaya yerleştirdiğinde. "Bu gece Tenha'nın en kalabalık gecesiydi ve sen altından gayet iyi kalktın."

Gülerek bardağı elimde çevirdim ve Güven'e doğru geri uzatırken, "Ağlayarak sana gelmeyeceğim Tekand," dedim. "Kafanın içindeki aciz kadın imajımın devamını görmek için sabırsızlandığını biliyorum ama ben yerin dibini görürsem, oraya asla yalnız gitmem."

Şafak sırıtarak geriye doğru yaslandı ve eline aldığı rakı bardağını dikerken sıvının boğazından kayıp gidişini görebiliyordum. O sürekli atıp duran damarının olduğu yerin bile sallanmasına neden olacak bir sertlikle sek rakıyı içerken, nasıl bu hale geldiğini düşünüyordum. Sek rakının herkesin harcı olmadığı ortadaydı. Bu adam nasıl bir adamdı da yaptığı her şey gerçekten sadece ona özeldi? Nasıl başkasının üzerinde böylesine yabani ve kaba görünecek şeyleri kendi üzerine dikilmiş bir kaban gibi kabul ettirebiliyordu?

"İşte şimdi aynı dili konuşuyoruz," dedi gülerek. Onu izlediğim sırada adama söylediği cümleyi hatırlayışım ve bunu ona, karşılıklı bir atışmada söylemiş olmam hoşuna gitmişti. Nedensiz bir şekilde, ona dair bir şeyleri hatırlamamdan hoşlandığını hissediyordum fakat buna anlam veremiyordum.

Elindeki bardağı yeniden masaya bıraktığında yarılanmış olan bardağın dibe yaklaşmış olduğunu gördüm. Dehşete kapılmıştım, nasıl bu kadar fazla içip sarhoş olmuyordu bu adam? Ya da sarhoş muydu? Sarhoşken nasıl oluyordu?

"Fakat yanıldığın bir nokta var."

Bacak bacak üstüne attım. Kollarımı göğsümde birleştirmiş ona bakarken kendimden emin görünmeye çabaladığımı fark ettirmemeye çalışıyordum. Aciz bir kadın değildim, korkak, sindirilmiş ya da kendisi sinmeyi seçmiş bir kadın hiç değildim. Güçlüydüm, güçlü olduğumu biliyordum, dilim keskindi, sindirilmeyi asla kabul etmezdim ama her insanda olduğu gibi has-

sas noktalarım, kayıplarım ve yalnızlıklarım vardı. Bu adamın onlara erişmesine izin vermek içimde anlaşılması imkânsız bir sızı oluşturuyordu.

"Neymiş o?"

"Aciz olduğunu hiç düşünmedim."

Bir süre aramızda hatırı sayılır bir sessizlik oluştu. Dudaklarım hafif aralık, zihnim bir anda bomboş bir halde ona bakakalırken, gerçekten beni hiç zayıf görüp görmediğine dair kafamdaki tüm soru işaretleri dağılıp gitti. Beni bugün öyle ağlarken görmüş olmasının ardından bunu düşünmemesi hoşuma gitmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı eğdim ve utangaç bir tavırla elimde olmadan gülümsedim. Bunu görüp görmediğini umursamadım o an.

"Güven!" Gür sesi, bir anda benim darmadağın olmuş, havalarda gezen aklımı yerine getirdi. Başımı kaldırıp ona baktığımda onun doğrudan Güven'e baktığını gördüm.

"Efendim abi?"

Güven yanımıza geldiğinde Şafak avucunun iç kısmıyla rakı bardağına bastırdı ve, "Bir bardak doldur," dedi. "Yarısına kadar, sek olmasın."

Başımı çevirip Güven'e baktım. Birlikte mi içeceklerdi? Güven'in alnı kırıştı, gözleri kısılırken, "Kim için?" diye sordu. "Sen sek içersin."

"Doldur sen." Başıyla ona gitmesini ve bir an evvel halletmesini ifade eden bir hareket yaptıktan sonra Güven dolabın altındaki rakı şişesini çıkardı. Yanında boş bir bardak daha çıkardıktan sonra yarısına kadar rakı yarısına kadar da su doldurdu ve tezgâhın üzerinde bırakıp işine geri döndü.

Ben Şafak'a baktım, o ise gözlerini bir saniye dahi ayırmadan rakı bardağına baktı. Sek değildi, demek ki o içmeyecekti. Ben mi içecektim?

Rakı bardağını bana doğru iteledi.

"Bu geceden sonra bunu hak ettin."

Birkaç saniye boyunca tabiri caizse trene bakan bir öküz misali sırayla önce bardağa sonra da ona baktım. Kelimeler dilime dolaşırken ve ayakları takıldığı için boğazımdan aşağıya geri yuvarlanırken tek bir kelam etmek dahi mümkün olmadı. Şafak Tekand, bana kendisiyle rakı içmeyi mi teklif ediyordu?

"Ne?"

İlk tepkim elbette bu olmuştu.

"İç." Bardağı bana doğru itmeyi bırakıp geriye çekildi ve kendi bardağından birkaç yudum alıp bırakırken, "İşini kutlayalım," dedi. Sesindeki ton bana kötü şeyler hissettirmiyordu fakat söz konusu bu adam olduğundan iyi şeyler hissetmeye çalışmak da pek mümkün değildi.

Bardağı kavradım. Daha önce hiç içmediğimi ona söylemedim. Birkaç yudum alıp işime geri dönmek üzere yanından ayrılırdım ve bu geceyi böyle bitirip evime giderdim, diye düşünüyordum. Bira bana etki etmezdi ya da şarap ve viski. Çok fazla tüketen biri olmadığım için sarhoş olmuşluğum çok yoktu fakat rakının beni çarpacağını düşünüyordum.

Hatta düşünmüyordum.

Çarpacağına emindim.

Olacaktı.

TEKAND

Hiç rakı içmediğini bir anda gerginleşen bakışlarından anlamak mümkündü. Omuzları kasıldı, kendisini geriye doğru çekmek istediğini fakat korkak görünmemek için sıktığını görebiliyordum. Onu tanıyordum ama bu tanışıklık nasıl bir anda oluşmuştu emin değildim.

Rakı bardağını eline alıp küçük bir yudum aldığında kötü bir tada sahip olduğunu düşünmesine anlam verebilirdim. Fakat yüz ifadesinde kötü bir tada sahip olduğunu düşündüğünü

gösteren hiçbir şey olmadı. Kendini sıksa bunu görebilirdim ama o sanki yeni keşfettiği ve tadını beğendiği bir şeyi içer gibi yeniden bir yudum daha aldığında, içimde saçma sapan tarifsiz bir keyif oluştu.

Üçüncü yudumu daha büyüktü.

Ve omuzlarındaki gerginlik kayboldu.

Dördüncü yudum üçüncüye nazaran daha küçüktü fakat rakıyı damağında dolaştırdığını hissetmiştim resmen. Onu keyifle içiyordu. Hoşuna gitmişti. Yavaş gitmesi gerektiğini düşünen tarafımı dinleyerek, "Yavaş," diye uyardım. "İlk sefer için fazla hızlısın."

Sanki ilk seferi olduğunu anlamam için filozof olmam gerekiyormuş gibi bir şaşkınlıkla yüzüme baksa da gevşemişti bir kere. Yorgunluk ve uyku onu esir alsa da rakının tadı ayık kalmasına neden oluyordu. Gözleri mahmurlaştı. Karşımda konuşurken sıktığı elleri açıldı ve bir yudum daha alırken bana bir cevap vermek istemedi.

"Rakı içerek sarhoş olmam değil mi? Olmamalıyım."

"Rakı sarhoş etmez. Acı acıyı, rakı sızıyı söker atar," dedim. "Belki hiç olmadığın kadar ayık olursun."

Güldü. Dudaklarındaki kıvrım keyifli bir sese dönüşürken tatlı tatlı başını yana eğdi. "O sensin Tekand," dedi, bir dirseğini masaya yasladı, yanağını da avucunun içine yaslarken bir yudum daha aldı rakısından. Sanırım bunun rakının bendeki etkisi olduğundan bahsediyordu. Kendisinde aynı etkiyi yaratmayacağından... Bu kadar hızlı gitmesi tehlikeliydi ve bir şeyler geveliyordu ama onu durdurmak istemiyordum.

Rakı bardağımı almadan önce uzanıp elindeki bardağı aldım ve masanın üzerine geri bırakırken, "Yavaş ol," diye tekrar uyardım. "Su gibi içilecek bir şey değildir rakı."

"Ama..." Böyle dili dolanır gibi oldu. Bu denli hızlı vurmasını beklemediğim için dikkatle onu izliyordum. "Ama tadı böyle acı ya, hani." Birkaç dakika benden onay almak için durunca sonunda gözlerimi devirerek, "Evet," dedim. Kıkırdayarak,

"Çok güzel o acılık işte... Çoooğk-" dedi ama lafını kesen yine kendi hıçkırığı oldu. Hıçkırarak kendisini geriye atıp elini karnına koyduğunda bardağın çoktan yarısından fazlasını içtiğini o an fark ettim. Çok büyük yudumlar alarak içmişti, hızlı içince de hızlı çarpmıştı rakı onu.

Bardağı yeniden aldı.

Bir yudum daha aldı ağzına doldurarak. Sonra hızlı bir şekilde bir anda içti rakıyı. "S-sen-" İşaret parmağıyla beni gösterdi. "Sen beni çok yoruyorsun!" Sızlanma gibi değil de gerçekten öfkeli bir şekilde söylemişti. "Tüm bu işler beni yormuyor, yoran sensin."

"Daha bugün tanıştık."

"Olsun." Omuz silkti. O sırada Güven bize doğru geliyordu.

"Oyalanma, mekânı boşalt ve odana geç. Kalanları ben hallederim." Zaten boşalmış olan mekâna göz ucuyla bakıp başını salladı. Gözlerini Bendis'e çevirdiğinde dudaklarında serseri bir sırıtış oluşmuştu.

Sırıtarak, "Ne oldu?" diye sorduğunda, "Rakı," dedim. Kısa ve yeterli özeti barındıran bir kelimeydi.

Başını salladı. "İlk miymiş?"

Başımı sallayarak onayladım ve, "Hadi," dedim. "Birazdan şarkı söylemeye başlar, kimsenin kulağını zedelemesin."

Bizi duyuyor fakat yorum yapmıyor bir halde oturmayı kesip dilini çıkardı ve "Unuttun mu beniiii!" diye bir anda şarkı söylemeye başladı. Sesi iyi değildi fakat öyle dalga geçtiğim kadar da kötü olmadığı doğruydu. En azından, dinlenebilir bir tonu vardı. "Sildin mi bütün izlerimiiiii!"

Gülerek Güven'e başımla işaret verdim ve beş dakika sonra mekân boşalmıştı. Dirseği masanın üzerinde kayıyor, sonra kendisi yeniden düzeltiyordu.

"Hiç düşmedim mi aklınaaa?" Onu susturmadığım için söylemeye devam etti. Açıkçası daha önce nasıl şarkılar dinlediğini düşündüğümde kafamda bir şekil oluşmuyordu fakat Sezen Aksu dinlediğini tahmin etmek sanki güç değilmiş gibi hissetmiştim şimdi.

Şarkının sözlerinin yerini karıştırdı.

"Sanırdım ki aşklar ancak, filmlerde böyleee!" Sonra bir anda kıkırdayarak başını eğdi ve eğilişiyle yüzüne birkaç tutam saç düştü. Bir süre öyle kaldı. Gülüyor fakat ses çıkartmıyordu. Ben de sessizce onu izliyordum. Gözleri kapalıydı, yüzüne düşen birkaç tutamın arasından hâlâ tenini görebiliyordum.

"Şafak?" dedi, boğuk bir tonda. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Başını kaldırmadı fakat başını bana doğru çevirdi. Yan tarafına düşen tutamlar bu kez yüzüne doğru düşmüşlerdi ve kâkülü yüzünden yüzü pek görünmüyordu. O küçük yüzünü neden kâkülleriyle saklıyordu bilmiyordum.

"O dediğine pek inanmıyorum ben."

Güldü. "Tam da bu cevabı bekliyordum biliyor musun?" Dili dolaşıyordu. Bu hali çok komikti. "Sen tam da o tarz bir adamsın."

"Nedenmiş o?"

"Kesin aldatılmışsındır sen ya da sevdiğin kadın falan ölmüştür. Ondan inanmıyorsun değil mi?"

Bir süre sessiz kaldım. Sessiz kalışımı bunlardan biri olarak kabul etmesin diye bir şey söyleyecektim fakat sonra vazgeçtim. Birkaç dakika sonra o kıkırdayarak ve utanarak elini dudaklarının üzerine koydu ve "Yaa!" dedi. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Şu, şu şey beni aptallaştırıyor işte."

"Belli," dedim sadece, hafifçe gülerek. Konuyu birkaç saniye sonra unutmuştu zaten.

Gözlerini yummuş bir şekilde kendi avcunda yatmaya devam ederken sonunda kendine gelmeye çalışır gibi doğruldu. Omuzları gerilirken, ellerini beline koydu ve hafifçe geriye doğru gerindi.

"İyice aptallaşmadan gitmem lazım benim..."

"Nereye?"

"Gitmem lazım, o kediyi almam lazım Şafak..." Kaşlarımı çattım fakat tepki vermeme kalmadan yerinden kalkmaya çalıştı. Kendisini yüksek bar taburesinden aşağıya avare bir şekilde

bırakacağı sırada belini tutarak onu durdurdum ve hafifçe yukarıya çektiğim sırada bakışlarını zorlukla araladı. Onu yeniden taburesine oturttuğum sırada, "Ne kedisi lan?" diye sordum, gecenin yorgunluğu beni de kesif bir mahmurlukla karşılaşmıştı.

Taburesine otursa da hâlâ bana doğru eğik ve başı göğsümde bir şekilde duruyordu. Sağ elini kaldırdı, işaret parmağını dudaklarımın üzerine yerleştirip, "Şşş!"diye azarlarken beni, gözlerini bir milim dahi aralayamayacak haldeydi. "Ayıp Şafak... Ayıp, Kir'e öyle deme..."

Sabır dileyerek başımı yana çektim ve eli havada süzülüp yanına düşerken yeniden başını tutup kaldırmasını ve yeniden avucuna koymasını sağladım.

"Kir kim kızım?"

"Benim erken kalkmam lazım Şafak, uyumam lazım benim... Evime gitmem lazım..."

Bu halde motor kullanabileceğini mi sanıyordu acaba? Kafasının ne kadar iyi olduğunu şu an düşünme ihtiyacı hissediyordum işte. Elini göğsüme koydu ve kendisini bana doğru çekerek yeniden tabureden inmeye çalıştı ve bu kez başarılı oldu, tabii eliyle tişörtümü sımsıkı sarmalayarak ve hafifçe bana yaslı halde kalarak. Gözlerimi devirerek yeniden onu kavradım ve yerine oturmasını sağlarken, "Kaçta kalkacaksın? Ne kadar erken bu?" diye sordum. Onu yeniden taburesine oturttuğumda yine elini avcuna yaslamak istedim fakat bu kez dirseği masanın üzerine kaydı. Yorgunluktan ve mayışmışlıktan uzuvları bile tutmuyordu. Tam başı masaya çarpmak üzereyken elimi masaya yasladım ve başı elime düşerken gözleri artık tamamen kapanmış ve bilinci biraz olsun çalışan beynini tamamen dinlenmeye almıştı.

Birkaç dakika onun yorgunluktan ses çıkarmaya başlayan nefesi, elimin üzerine yaslı başı ve ben orada öylece durduk. Ben onu izledim, aynı zamanda ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bir süre sonra onu arkadaki odaya almak dışında bir çarem olmadığını anlayınca başını hafifçe kaldırdım ve,

"Kızım sen niye bu kadar baş belasısın?" diye homurdanarak başını göğsüme yaslamasını sağladım. İnce, vücudunun boyutuna göre kıvrımlı belini kavrayıp onu taburesinden indirdiğim sırada hiçbir şekilde tepki vermedi. Elini omzuma koyup bana tutunmasını sağladım ve sonra da onu kucağıma almak istemediğimi fark ettim.

Belini iki yanından tuttum ve onu bir anda, normalde olacağından daha az hasarlı şekilde omzuma aldım. Hafifçe mırıldansa ve homurdansa da uyanmadı. Ayılması birkaç saati alacaktı zaten emindim.

Bacaklarını tutarak onu zorlukla zapt ettikten sonra, "Hay sana rakı içiren adamın kafasını..." diye homurdandım. Bundan pişman değildim ama keşke daha az içmesini sağlayabilseydim. Kendime söz geçirmeyi seçseydim yani.

Onu odaya kadar götürdüm. Mekânın ışıklarını kapatıp kendi odama geldiğimde hafifçe mırıldanmaya başladım. "Ya sen hayvan mısın, omzuna mı aldın beni?" Bunu öyle yavaş söylemişti ki bir süre sonra onu dinlemeyi bırakmıştım. Kapıyı açtım.

"Kusacağım şimdi..."

Kusmasının bir önemi yoktu. Öyle şeylere önem veren biri değildim.

"İndiriyorum," dedim, yatağın yanına geldiğimde. Onu hafifçe öne doğru çektim ve yavaşça indirirken belini sımsıkı kavramıştım. Sonunda yüzlerimiz aynı hizaya gelecek kadar indirdiğimde hafifçe mırıldandı ve gözlerini bile açmadan dudakları manasız bir kıvrımla aralandı. Neden gülümsüyordu?

"Sen kötü bir adam değilsin Şafak Tekand..." Ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve farkında olmadan yüzlerimiz birbirine biraz daha yaklaştı. Alkollü nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Bu kadar yakında olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu ikimizin de idrak edemeyeceği bir andaydık. "Sen sadece inancını kaybetmiş bir adamsın..."

Bedeni bedenime yaslı bir şekilde duruyordu. Gözlerini

görmüyordum ama sanki bu kez beden dili benimle konuşuyordu, her zaman gözlerinin yaptığının aksine... Nefesini hissediyordum, dudaklarımın hemen üzerindeydi, tatlı ılık bir rüzgar gibi... Bana biraz daha yaklaşırken küçük omuzları hafifçe yükselip alçaldı. Dudakları dudaklarıma çok yakın bir mesafe de birkaç kelam için kıvrıldı.

"Olsun." İç çeker gibi derin bir nefes aldı. "Ben de inancını kaybetmiş bir kadınım zaten..."

BENDİS

Uyandım.

Saat sekize on varken.

Fakat gözlerimi saat sekizi yirmi geçe açtım.

Zihnimin içinde beni parçalara ayırmak ister gibi birbirine çarpıp duran iki metal çanak vardı. Sanki gözlerimi ne zaman kırpsam alnımdan beynime doğru akan damarlar birbirini çekiştiriyor, geriyor ve bırakıp titreşim halinde beynime uyanmamı ve bir ağrı kesici alıp kendime gelmemi söylüyordu. Fakat yerimden kıpırdayamıyordum. Bir yerim ağrıdığı için ya da uzuvlarım güçsüzleştiği için değildi yerimden kalkmayışım, sadece istemeyişimdendi.

Sadece bir günde bu kadar yıkıntı altında kalmak ve hiçbirini umursamamaya çalışarak yeniden gülümsemeye çalışmak beni yormuştu. Bunun acısını da bedenim beni yatağa mıhlayarak çıkarıyordu. Hafif bir esinti hissediyordum ruhumun yanarak can veren her parçasında... Bir süre dudaklarımı açmadan sessiz kaldım. Nedensizce bu yataktan kalktığım anda hissetmeyi bırakmam gerektiği düşüncesi bana ağır geliyordu. Tüm gün oradan oraya, hiçbir şey hissetmeden yüzümde asılı tutmak zorunda kaldığım gülümsemenin beni artık ben yapmaktan çıkardığını hissediyordum.

Dün gece resim çizememiştim.

Önümdeki birkaç gece de çizebileceğimi sanmıyordum.

Ve bu beni, ağabeyimin yapabildiğinden daha çok yaralıyordu.

Parmaklarımın sızısıyla, bedenim son birkaç saattir hissedebileceği ilk acıyı hissetti.

Gözlerimi hafifçe araladığımda göz kenarlarıma biriken gözyaşlarımın hafifçe aktığını hissettim. Sanki rüyamda gördüğüm şey her neyse, beni böyle yıkık bir şekilde uyandırmıştı. Onun ne olduğunu bilmiyordum, ne gördüğüm hakkında da en ufak bir fikrim yoktu ama bir şeye emindim, o kadar alkol alıp o kadar çok çalıştıktan sonra beni uyandıracak şeyin oldukça sarsıcı bir şey olması gerekiyordu.

Zihnim, tüm bu düşüncelerin içinden çıkmayı başardığında başımı hafifçe çevirdim ve tam karşımdaki koltuğa baktım. Onu burada bulmayı ummuştum. Daha doğrusu, ilk uyandığımda odanın onun odası olduğunu anlamamla onu yanımda bir yerlerde bulmayı ummam eş zamanlı olmuştu. Ama nedense, bana o haldeyken bir şey yapmayacağına emin olduğum tek adamdı Şafak. O istemeden, hiçbir şey olmazdı. Ben ona gittiysem bile, bana asla gelmeyeceğinin farkındaydım. Bu yüzden dün gece bir şey yaşamadığımızı biliyordum. Fakat kafamın içinde bazı, beni aptalca hissettiren ama dudaklarımda küçücük de olsa bir gülümsemenin oluşmasına neden olan şeyler vardı.

Onun dudakları gibi...

Bunu ilk kez hayal etmiyordum ama sanki gözlerimin önüne sürekli gelen şey bir hayalden fazlasıymış gibi geliyordu.

Öyle miydi?

Dün gece biz... Biz öpüşmüş müydük?

Hayır, hayır, hayır. Aptallaşma Bendis! Aptallaşma! O adam seni öpmez.

Neden öpsün?

Öpmüş müdür acaba?

Ellerimi saçlarımın arasına attım ve gözlerimi kapatıp bunun

olmayacağına dair kendi kendime son kez konuşacağımı söyleyerek konuyu kafamda bitirdim. Derin bir nefes aldım ve saçlarımı düzeltip pantolonumu da çekiştirdikten sonra ağır ağır odadan çıktım. Odadan çıktığımda beni karşılayan ilk şey odanın hemen karşısındaki diğer kapıydı. Çıktığım odanın kapısı griyken diğer odanın kapısı beyazdı. Özellikle mi yapılmıştı bilmiyordum. Gün ışığının geldiği yöne doğru ilerlediğim sırada mekanik bir şeyden yükseldiği belli olan kısık sesleri duymaya başlamıştım. Ne olduğunu bilmemek merakımı körüklerken hızlı adımlarla ışığa doğru yürümeye devam ettim ve sonunda barın olduğu yere çıktığımda Güven'in barda oturmuş dizüstü bilgisayarından merakla bir şey izlediğini gördüm.

Birkaç saniye boyunca, yeni uyanmış ve uyandığımda düşündüğüm şeylerin ağırlığıyla orada öylece dikildikten sonra barda Şafak'ı görebilme umuduyla gözlerimi dolaştırsam da nafileydi. Bar bomboştu ve dün gecenin hatırladığım kısmına nazaran tertemizdi.

Güven'in orada durduğumu fark ettiğini bana dönen başından ve dikkatle üzerimde dolaşan bakışlarından anlamıştım. Bir süre anlamsızca bedenimi süzdükten sonra sonunda oturuşunu dikleştirdi. "Şu dolapta ağır kesici var," dedi, göz ucuyla ikimizin tam ortasına gelecek şekilde duvara monte edilmiş dolabı göstererek. Dolaba baktım ardından bir şeyler atıştırdıktan ve kendime ilaç alacağımı hatırlattıktan sonra, "Saat kaç?" diye sordum.

"Sekiz buçuk."

"Şafak nerede?"

Sessizlik. Bakışlarını yeniden monitörüne çevirdiğinde bunun cevabını almama gerek olmayan bir soru olduğunu anlamıştım. Derin bir nefes aldım. Dün gece yanımdaydı, sonra mı çıkmıştı? O hiç uyumuyor muydu? Daha fazla bir şey sormanın anlamı olmayacağını anlayınca ona doğru yürüdüm ve ona yaklaşıp hemen yan tarafındaki sandalyelerden birine oturacağım sırada, "Ne izliyorsun?" diye sordum. Bunu paylaşmaktan çe-

kimir gibi birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra ekranı hafifçe çevirip kamera kayıtlarını izlediğini belli etti. Kaşlarımı çatarak bir süre kadrajdaki iki adamı izledikten sonra, "O adam kim?" diye sordum.

"Hakan'ın yeğeni-"

"Biliyorum. Hakan'ı biliyorum." Kaşlarımı çatarak başımı bana çevirdiğinde, "Kavga ettikleri gece ben de buradaydım," diye açıkladım. "Şafak'la bilardo oynamıştım." Hatırlamıyor musun derecesine başımı yana eğdiğimde yeni hatırlamış gibi gözleri büyüdü, kaşları yükselirken hafifçe ağzı içinde mırıldandı. Başımı yeniden kameraya çevirdiğimde adama daha dikkatli baktım ve tam benim dikkatimi verip el hareketlerinden durumu anlamaya çalışacağım sırada Şafak kadraja girdi. Ve bir anda Şafak'ın yeğeni olan adam her kimse topukladı. Arkasına bakmadan koşarak sokakta yok olurken ve kadrajdan çıkarken Güven monitörü sertçe kapattı. Bilgisayarı iterek uzaklaştırdığında, "Neden gelmişti?" diye sordum.

"Ne söylediğini hatırlamıyorum, kafam iyiydi ama tahminen Şafak Abi'nin ondan aldığı parayı sormak için gelmiştir. İt."

Yerinden kalktı, yanımdan geçip barın arka tarafına geçerken, "Normalde hep arardı, salak salak ağlayıp kapatırdı telefonu ama ilk kez böyle mekana geliyor. İnsanın evire çevire dayak yediği birinin kapısına ikinci kez gelmesi komik," dedi. Dudaklarında eğlendiğini belli eden derin bir kıvrım vardı.

"Şafak mı?"

"Evet." Bardakları silerken "Salaklık edip bir kere sert çıktı. O haddini bildirmişti biz de keyifle izlemiştik," dedi, bardağı yerine koyarken. "Kaybetmeyi hazmedemeyeceksen böyle büyük oyunlara dahil olmazsın."

Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra, "Şafak o zaman mı çıktı bardan? Bir daha geri gelmedi mi?" diye sordum. Başını kaldırıp bana baktı, ardından bakışları kapıya kayınca Şafak'ın geldiğini bakmadan anlamam gerekti. Başımı öne eğerek derin bir nefes aldım ve alt dudağımı hafifçe ağzıma yuvarlarken *neden tam onu sorduğumda gelmek zorunda ki* diye mırıldandı iç sesim.

"Senin gitmen gerekmiyor mu?" Kaşlarım çatılı bir şekilde başımı kaldırdım ve yüzümü ona döndüğümde kaskını eliyle kavrayıp omzuna koymuş halde bulmuştum onu. Nefesim boğazımda kaybolurken ve iç sesim kafasına tek el silah sıkarak çoktan ulaştığı o huzur zirvesinden bana el sallarken, arkasından vuran hafif gün ışığı, dağınık saçları, dağınık bakışları... Bir anda sanki suratıma birisi devamlı tokat atıyormuş gibi sarsıldım fakat bu sarsılış sözlerinden ötürü müydü yoksa görünüşünden mi emin değildim.

"Ne?" dedim, zar zor nefes almayı ve yutkunabilmeyi başardığımda. "Nereye?"

"Bilmiyorum, kedi gibi bir şeyler geveliyordun." Söylediklerime dikkat ettiğine sevinmek üzere içimde konfetileri patlatacak olan kedilerim ayaklanmıştı ki, asıl odaklanmam gereken nokta soğuk bir duş etkisi yarattı üzerimde. Azra! Bugün... O gün bugündü! Gideceği gündü. Yarım saat sonra gidecekti! Ve ben daha kedisini almaya gitmemiştim.

"Telefonum, telefonum. Azra, telefonum, eyvah! Öldüm ben, eyvah!" Tüm bunları söylerken yerimden kalkmış, ellerim saçlarımın arasında oradan oraya koşturuyor ve çantamı arıyordum.

"Dur."

Şafak'ı umursamadan telefonumu aramaya ve söylenmeye devam ettim.

"Dur! Bendis!" Kükreyişiyle benimle birlikte bütün beyin fonksiyonlarım da duraksadığında "Hı?" diyerek olduğum yerde kaldım ve başımı sağa sola çevirip bir şeyleri anlamaya çalışmaya son vererek gözlerimi ona çevirdim.

"Dur." Yeniden daha sakin bir sesle söylemişti.

"Azra'ya ne oldu?" diye sordu Güven. "Yani, neden bu kadar telaşlandın?"

Belli etmemeye çalışarak omuz silkti ve, "Her neyse," diyerek arkasını dönüp bardakları yerleştirmeye devam etti. Gözlerimi devirerek onun bu haline gülmemek için kendimi sıktım.

"Şafak benim, benim acilen gitmem lazım. Azra gidecek, kedisini almam lazım benim."

"Ne kadar vaktin var?"

"Dokuzda evden çıkacak, Güven çantam nerede?"

Güven masanın altından çantamı ve ceketimi çıkarıp bana uzattığında beklemeden aldım ve, "Geri döneceğim," dedim. "Birkaç saat içinde gelmiş olurum."

Saçlarımı zorlukla düzelttim ve motorumun anahtarını çantamın içinde aradığım sırada Şafak, "On beş dakikan var, kendi motorunla yetişebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

Olduğum yerde kalakaldım. Şafak gözlerini devirdi ve bir anda beni kolumdan kavradığı gibi peşi sıra dışarıya sürüklemeye başladı. Deri ceketi vücudunun üzerinden kayıp gidiyordu sanki, geniş omuzları ceketini sımsıkı sarmalasa da asla sahiplenmiyordu. Sürüklendiğim hız nedeniyle bakışlarım kesin bir yere odaklanamasa da kapının yanındaki cama birkaç saniye gözlerimle dokunduğumda Güven'in kaşlarını çatmış, sanki gördüğü şeye anlam veremiyormuş gibi bize baktığını görmüş fakat bir anlam dahi vermeye vakit bulamadan kendimi onun devasa motorunun dibinde bulmuştum. Bana kaskı uzatırken, hareketlerinde herhangi bir acele yoktu.

Kaşlarım çatılı uzattığı kaskı alıp başıma geçirdim ve altını taktığımda o motora bindi. Elini arkaya doğru uzatıp binmem için ilk kez destekte bulunmayı teklif ettiğinde gözlerim yuvalarından fırlayıp çıkmak ister gibi açılmış, bu her hareketinde mizaç değiştiren adamın bana ne yaptığını, beni nasıl aptallaştırdığını birkaç saniye de olsa düşünme imkânı bulmuştum.

Bu adam sanki imkânsızlıktı.

İmkânsız bir şey değildi, adam kendisi imkânsızlıktı.

Bir duygu ya da bir şey onu imkânsız kılıyormuş gibi gelmiyordu bana, sanki o imkânsız doğmuştu. Harıl harıl koca bekleyen kızlardan biri için yaratılmıştı bence. Evlenmek isteyen evde kalır derler ya, bu adam yüzünden o gencecik kız evde kalacaktı işte. Bense hasbelkader karşıma çıkan bu adamın kafam-

da yarattığı mantıksız düşünceler yüzünden beyin ölümümün şu genç yaşımda gerçekleşeceğini düşünüyordum!

Ona bir kez baktım, bu gözümde bir anda yakamoz gibi parlamasına yetti.

Uzun olmayan bir süre önce bilardo oynarken dikkatle izlediğim parmakları bu kez benim parmaklarımla sarıldı fakat bu bir el tutuşma değildi, bu yüzden ince bir sızı kemiklerimin arasında kendisini belli etmek ister gibi kağıt kesiğine dönüşse de bunu umursamadan motora bindim.

Kollarımı bu kez hiç düşünmeden beline doladım. Başımı elimde olmadan, içten içe bastırmaktan da pek haz etmediğim bir huzurla sırtına yasladım ve yüzümün sırtında geniş bir çukur oluşturmasını umursamadan derin mi derin bir nefes çektim içime. Sanki o benim toprağımmış gibi, kendimi oraya gömdüm. Yerim orasıydı sanki.

Mest olmuş bir şekilde parmaklarımla tişörtünü sımsıkı sarmaladım. Sanki kokusu, size zarar verecek bir şeyin son anda yönünü değiştirmesi gibi içinizi ürpertecek, ruhunuza soğuk rüzgârlar üfleyecek kadar yoğun ama uçup gitme korkusu duyacağınız kadar da müptelası olunasıydı.

Motorun feveran ederek yerinden kalkmasıyla, bu sabah uyandığımda hissettiğim tüm o duyguların geride bıraktığımız rüzgâra kapılmasına neden oldu ve dudaklarım hafif bir tembellikle kıvrıldı. Onun yanında bu kadar hafif hissetmek neye dahildi bilmiyordum fakat ona baktığımda içimde kendilerini ten denen duvara çarpan hislerin, o diğer kadınların bahsettiği böceklerle, çiçeklerle, kuşlarla pek alakası yoktu.

Hayatıma hoyrat bir şekilde dahil olan ölümün dahi incitmediği bir yerden incitiyordu beni.

Kemiklerimi değil, ruhlarımı kırıp döküyordu.

Olsundu.

Zira daha az hasarın, bana mutluluk verecek bir yanı olduğundan pek emin değildim.

O sarsılmaz güçteki vücuduna daha sıkı sarılmama neden

oldu bu düşünce. Hayatı boyunca, en büyük acıların en büyük mutlulukları getireceğine inanmış biri olarak, ona karşı duyduğum bu dayanılmaz hissin, beni mahvetmemesi durumunda ne yapacağımı, yolumu sapağımı şaşıracağımdan emindim.

Aklımda sürekli yankılarını işittiğim bu dayanılmaz hayatın, günün birinde içimdeki tüm bu azap çukurunda yaşattığım ruhları öldüreceğine inanmak imkânsızdı. Bu feryatlar asla susmayacaktı ve resim benim çığlığımdı.

Ona gideceğimiz yeri tarif ettim ve yol boyunca onun dışında hiç konuşmadık, ona aynadan bakmama rağmen o güzel gözlerinin ilgisini hiç çekemedim. Gerçi baksa da yalnızca göz gezdirdiğini bilmek insanın canını yakıyordu.

Evin önüne geldiğimizde başımı kaldırdığımda sırtında oluşan hafif oyuğu görmek hoşuma gitmişti. Ben inmeden o inmediği için keyifle birkaç saniye sırtına bakakaldım.

Bir adamın sırtında, benim başımın oyuğu çıktı diye neden böylesine derin bir mutluluğun kıyılarına düşmüştüm ki ben?

Gözlerimi devirdim.

Yavaşça motordan inip kaskımı çıkarmaya çalıştığım sırada motoru park etti ve o da peşim sıra inerken yüzünde her zamanki gibi hiçbir ifade yoktu. Her zaman açık olduğumdan değil ama duyguların bizim için gerekli olduğunu düşünürdüm. Sonuçta insanız, ruha sirayet eden her acı, vücuda yayılan bir isyandır. Bu yüzden duygularımızı içimizde tutmak insana daha çok zarar verir.

Ondan ayrıldım, önden hızlı bir şekilde Azra'nın kaldığı apartmana girerken peşimde olduğunu, girdiğim kapının camından yansıyan görkemli siluetinden anlamıştım.

Merdivenleri benim aksime yavaş çıksa da adımlarının büyüklüğü bana kolayca yetişmesine neden olmuştu. Azra'nın kaldığı kata geldiğimde beklemeden kapıyı hızla çaldım.

"Ağır ol." Ses tonu öylesine yoğundu ki, kendimi sanki yavaşlatılmış moda sokmuşum gibi elim kapının üzerinde ağır ağır yükselip alçaldı. Hislerim bedenimin duvarlarına çarpıp

dururken, bu adamın tek kelimesiyle nasıl oluyordu da zihnimin içindeki tüm bu telaş beni ıssız bir sokakta kalır gibi dimdizlak bırakıyordu.

Başımı ona doğru çevirmedim, gücüm buna yetmedi fakat sağa çevirdiğimde onu göz ucuyla gördüm. Ellerini ceplerine sokmuş, merdivenin korkuluğuna yaslanmış bir halde beni izliyordu. Beni izliyordu. Bu korkutucu bir şey gibi geldi ruhuma. Sanki şimdi her hareketim ustalıkla planlanmış sakarlıklarla bezenecekti ve ben, daha önce hiç olmamışım gibi yine bu adama rezil olacaktım.

Sanki dün geceden sonra neler yaşandığını hatırlamayan yanım yeterince rezil hissetmiyormuş gibi...

Derin bir nefes aldım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken açılan kapıyı fırsat bilip kendime kaçma alanı yarattım. "Azra!" Ona sımsıkı sarılırken, "Özür dilerim, çok özür dilerim!" diye inledim gözlerimi kapatarak. "Geç kaldım sandım, gittin sandım... Özür dilerim!"

Azra'nın şaşkınlıkla örselenen ince parmakları belimle buluşurken, "Bendis, sakin ol," dedi, anaç bir tavırla. "Gitmedim, daha vaktim var." Gözleri Şafak'ın üzerindeydi ama öyle rahatlıkla konuşuyordu ki, dün gece ona hödük diyen kadının güçlü yanı dimdik durmaya devam ediyordu. "İçeriye gel, Kir'i hazırlayalım."

Şafak'a öyle bir şekilde baktı ki ona durması gerektiğini söylüyor gibiydi. Şafak umursamadı. Gözleri dosdoğru ona dönüktü ve o tehditkâr ya da korkutucu olmaya çalışan bakışlarını görmediğini göstermek ister gibi zırhıyla kuşanmıştı.

Azra beni içeriye çekti, kapıyı da Şafak'ın suratına kapattı.

"Hey!"

Kapıya döndüğümde beni kolumdan kavradığı gibi salona çekiştirdi. "Kızım sen hasta mısın, laftan sözden anlamıyor musun?!" dedi ve kolumu dün gece yaptığı gibi çimdiklerken kaşları çatılmış, güzel alnı hafifçe kırışmıştı.

"Ne oldu ya?"

"Bu adamın ne işi var burada?"

"Beni o yetiştirdi, o olmasa şu an Leke ile yolu ancak yarılanmış olurdum. Yardım etmeye çalışıyordu." Kaşlarımı çatarak bu kez ben onun kolunu kavradım. "Ondan neden bu kadar rahatsız oluyorsun anlamıyorum."

"Ondan rahatsız olduğum falan yok." Gözlerini kaçırarak arkasını döndü ve, "Kir!" diye seslendi içeriye. "Gel kızım!" Hafifçe eğilerek kendisine doğru koşan Kir'i kucağına alırken, "Ondan rahatsız olmam için onu tanımam gerekiyor," dedi. "Ama onu tanımıyorum ve inan bana, tanımadığım haliyle bile nefret edilesi bir adam."

"Güven yüzünden mi?"

Bana dönüp kaşlarını biraz daha çattı ve rahatsız olmuş bir tonda, "O kim?" diye sordu. İçimdeki birkaç parça gözlerindeki hararetten dolayı darmadağın olurken omuzlarımı düşürdüm ve odaya giderken onu takip etmeye devam ettim.

"Onun neden nefret edilesi bir adam olduğunu düşünüyorsun?" Odaya girdi, Kir'i evine yerleştirmeden önce altına koyduğu havluları düzeltmeye başlamıştı. Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Ardından düzelttiği yere Kir'i yatırdı ve oturduğu yerden kalkıp bana döndüğünde bakışlarında buz gibi bir ifade vardı.

"Sen benim kardeşimsin. Seni incitecek birini etrafında istememem yeterli olur diye düşünüyorum."

"Bana kardeşlikten bahsetme." Sert çıkmıştım. Sırtı gerildi, yüzünde korkunç bir ifade oluşmasına rağmen hemen toparladı. Yüzünde merhamet ve anlayış dolu bir gülümseme oluşurken ellerini kaldırdı. "Sadece o kendini beğenmiş bir adam, geçmişi, öncesi sonrası belirsiz biri ve bu zamana kadar hayatına kimse girmemiş. Bunların hepsinin bir nedeni olmalı ve bu nedenin seni incitmesinden korkuyorum. Onu tanımıyorum Bendis, doğru ama seni tanıyorum ve bakışlarında okuduğum o ışıl ışıl naifliği incitecek olanın alnını karışlarım!"

Kollarımla kendi kendimi sarmalarken ilk kez neyin içinde

olduğumu bir kez daha sorgulama ihtiyacı hissettim. Omuzlarımı dikleştiremedim bile. Karşısında söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Sadece iyi biri olma ihtimaline inanmak istemiştim." dedim, sanırım her şeyi bu cümleyle açıklayacak ve yılın aptal ödülüne layık olan o hicran dolu kalp ben olacaktım. Kendime acıdım. Bana neden yardım ediyordu? Benimle oynuyordu. Bu hoşuna gidiyordu ve sonunda eğlenceli bir şeyler istediği için bunu yapıyordu. Bunu başka bir boyuta taşımaya çalışan aptal bendim. Beni öpmüştü, çünkü benden bir şeyler istiyordu.

"İnanç bazen incitebilir."

"Tamam, Kir'i alayım. Sen de geç kalma." Başını salladı. Uzanıp kolumu kavradı ve beni kendisine çekip kollarıyla sımsıkı sarmalarken, "Üzgünüm," dedi. "Değer verdiğin bir erkek, seni yeterince incitti, bunu engelleyemedim. Ama bir tanesine daha izin veremem." Saçlarımı kokladı ve beni hafifçe okşadıktan sonra geriye çekilip çantasını ve küçük bavulunu aldı. Yere eğilip Kir'i aldım. Kapıya onunla birlikte çıktıktan sonra onu taksisine bıraktım. Son kez vedalaştık.

Arkamı döndüğümde Şafak motoruna yaslanmış, tıpkı korkuluklara yaslandığı gibi beni izliyordu. Omuzlarımı dikleştirdim. Yavaşça saçlarımı geriye ittikten sonra ona doğru yürümeye başladım. Ben önünde durana kadar yerinden hiç kıpırdamadı. Tam önünde durduğumda başını eğdi, bana bakarken yüzünde hiçbir ifade olmaması bu kez daha iyiydi. Sanki ufacık bir tebessüm ya da ona benzer bir şey görsem söyleyeceklerimden vazgeçecekmişim gibi hissediyordum.

"Teşekkür edeceksen kendine sakla."

Tam yerinde doğrulduğunda kolunu sertçe kavrayarak durmasını sağladım. Bakışlarını kolunu tutan elime çevirdi, dişlerini sıktığını ya da ona benzer sinirsel şeyler gösterdiğini görmeme rağmen elimi çekmedim.

"Hayır." Elimi çekip pantolonuma yasladım ve parmaklarımın ıslanan aralarını dahi kurutmayan bu sürtünme işini durdurdum. "Teşekkür etmeyeceğim."

Tek kaşını kaldırıp ağır ağır yeniden bana döndükten sonra, "O halde acele et," dedi.

"Daha fazla yardım istemiyorum, o yumuşacık kalbinden kopan nezaketini kendine sakla." Alaycı bir şekilde dudaklarımdan fırlayan cümleyi kontrol ettiğimi pek sanmıyordum. Aksi takdirde etseydim karşımda kimin olduğunu bir kez daha düşünmüş olmam gerekiyordu. Fakat yapmamıştım. "Bu yardımların karşılığında hiçbir şey almayacaksın, dün gece bir hataydı. Olmamış varsayacağız."

Dudaklarında beklenmedik bir gülümseme oluştu. Daha doğrusu bu alaycı bir sırıtış da olabilirdi. Başını hafifçe yana eğerek gözlerini kıstı ve, "Neyi?" diye sordu. "Neyi unutmamı istiyorsun benden?"

"Hatamızı," dedim, üstüne bastırarak. "Hatamızı unutman gerekiyor."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki beni daha da öfkelendirmeyi başarabileceğini biliyormuş gibi dudakları tekrar kıvrıldı.

"Ben hata yapmam."

Çıldırıyormuş gibi dişlerimi sıkarak tısladım ve, "Öpüşmemizi unutman gerekiyor tamam mı? O tamamen hataydı ve bir daha asla olmayacak!" diye hırladım üzerine doğru bir adım daha atarak. Bir an sonra verdiğim bu karar sonum oldu. Yüzlerimizin arasında ancak bir avuçluk mesafe varken benim aldığım hızlı nefeslerin sakallarını okşadığını görüyordum.

Bir süre sessizce öylece bana yakın bir mesafede durdu. Bakışları dudaklarımdaydı.

"Biz dün gece öpüşmedik ki."

Dudaklarımı kapatarak gözlerimi de hemen arkasından yumdum.

Neden kelimeler ete kemiğe bürünüp kafama sürekli balyoz gibi iniyorlardı? Sanki karşımda gördüğüm bu vücut beni öldürmek, bana zarar vermek üzere programlanmış gibiydi. Elimi kaldırmak istedim, gücüm yetmedi.

Arkamı dönüp ondan uzaklaşmak ve kafamı bir yere geçir; orada sonsuza dek utancımdan kızarabilmeyi istedim. başara madım.

Ona kızmak istedim, ondan kaçamıyorsam konuyu dağı bilirdim fakat kelimeler her nasıl oluyorsa, her seferinde kulu kölem olan o kelimeler şimdi bana düşman olmuşlardı ve ne ağzımı açmama izin veriyor ne de zihnimle dudaklarım arasın daki boşluğa düşmeye tenezzül ediyorlardı.

Anlamıştım! Yalnızdım... Peki, ne yapacaktım? Yanakların kızarmıştı, baskının yanaklarımın içini bir kurt gibi yediğini hissedebiliyordum. Sanki gülecektim... Biraz daha bunu devam ettirsem acizliğime gülecektim. Sorumsuzluğuma ve bunca şeyin altından hâlâ nasıl canlı çıktığımı düşünmeye cesaret edebilişime gülecektim.

Fakat tüm bunları düşünüp kafamın içinde kendime defalarca hakikatten bahsetsem de dudaklarımdan yalnızca şu tek hece çıkabildi. "Ne?"

Tüm sessizliğe kepenk kapattıran bu tek kelime, suratında daha büyük bir gülümsemeye ve göğsünde daha görkemli bir tümseğe neden oldu. Bu adamın karşısında edindiğim bu yeni huyumun, yani patavatsızlığın geçici olmasını umut ediyordum. Aksi takdirde bütün hayatım boyunca bunun acısını çekeceğime kalıbımı basardım!

O benim yapmak istediğimi yaptı ve yavaşça geriye çekilerek kelimelerin binlerce anlamı sırtlanmasına engel oldu. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Kaşlarını çatarak geriye çekildikten sonra o da benim gibi büyük bir sessizlik tarafından kuşatılmasına izin verdi. Şu an yüzüne bakmak bile bana öyle ağır geliyordu ki... Dün geceyi düşünmek, hissettiğim bu çaresizliği birkaç kat arttırsa da beni gerçekten öpmediğini düşünmenin verdiği o çaresizlik hissinin yanından solda sıfır kalabilirdi.

Bir anda, sanki içlenir gibi bir nefes dudaklarımın arasından dökülüverdi. Sanki ben artık başı yerde yaşayan bir hayvanmışım gibi nefesim benim suratıma geri çarparken, rüzgârın

bile bana acıdığını hissedebiliyordum. Şafak benden tamamen uzaklaşmıştı. Bu yüzden artık rüzgârı, saç tutamlarımın arasında hissedebiliyordum. Kulaklarımda yorucu bir uğultu vardı.

Bana öpüştüğümüzü düşünmemle ilgili bir şeyler söylemesi teknik olarak beni utandıracak olsa da mantıken tam onluk bir hareket olurdu ve sorgulanması doğru bir noktaydı. Fakat yapmadı. Hiçbir şey söylemedi, kolları göğsünde bir şekilde bana bakarken ne düşündüğünü gerçekten çok merak etmeme rağmen daha fazla orada kalamayacağıma emindim. Kır elimde ağırlaşıyordu resmen.

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm.

Fakat daha fazla yerimden kıpırdayamadım. Yavaşça Kır'ın çantasını yere bıraktım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi yumarken tüm bunların sadece bir andan ibaret olmasını istedim. Geçip gidecek bir rüya gibi mesela ya da bir hayal gibi uçup gitmesini, gözlerimin önünde bir toz bulutu haline geldiğini görmeyi diledim.

"Dün gece içtin, sarhoş oldun, sonra eve gidemeyeceğini söylediğinde sana arka odada kalabileceğini söyledim. Aramızda hiçbir şey olmadı Bendis."

Ses tonu bunca zaman boyunca duymakta güçlük çektiğim bir tınıdaydı. Yani sanki bunca zaman zaten bu tonda konuşuyordu da ben her şeyi yanlış anlıyordum.

Odaya yalnız mı gitmiştim? Tek başıma mı? Hayır, hayır bu mantıklı değildi.

Yeniden ona döndüm.

"Yalan söylüyorsun. Bana yardım ettin, beni odaya götürdün! Beni omzuna aldığını bile hatırlıyorum!" Sanki ona dün gece bir ayıyla öpüştüğünü gördüğümü söylemişim gibi baktı. Gözlerinde inanamaz gibi bir ifade vardı ve ben az sonra çileden çıkacak kadar öfkelenmiştim. Biliyordu. Bana yardım ettiğini adı gibi biliyordu fakat bu şey neydi şimdi? "Şafak!" diye tıslադım dişlerimin arasından. "Yalan söyleme, dün gece benimle odaya geldin mi gelmedin mi?"

Gözlerimin içine baktı. Ardından, "Sana yardım etmediğimi hiç söylemedim," dedi. "Salaklaşmıştın, yürüyemiyordun. Bu kadar büyüteceğini bilsem yerde uyumana izin verirdim." Gözlerini devirdi ve arkasını dönüp motorun üzerine bırakılan kaskını alacağı sırada kendimde nereden bulduğumu hiç bilmediğim ve muhtemelen de bir daha asla bulamayacağım bir cesaretle ona yürüdüm. Bir anda kolunu kavrayıp onu kendime doğru çevirirken öfkeden içimdeki keşmekeşi bile kontrol edemeyecek haldeydim.

"Tüm bunlar sana eğlenceli mi geliyor? Beni sırtına almış olman, beni yatağa yatırman, bunlar senin için hiçbir şey ifade etmeyen şeyler mi? Yüzünün yüzüme birkaç santim uzak olduğu o an sen hiçbir şey hissetmedin mi? Tüm bunları duyduğunda sana çocuk oyuncağı gibi mi geliyor? Ne var biliyor musun, öyle değil! Ve sen... Sanki tüm o büyüleyici şeylere sahip olan harika adam olduğunu bilmiyormuş gibi benimle daha fazla oynayamazsın! Benden her ne istiyorsan onu almana izin vermeyeceğim! Biliyor musun, gerçekten farklı biri olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum!"

"Öylesin." Suratında rahat bir ifade vardı fakat vücudu öyle değildi. Gergindi, omuzları dikti ve duruşunda bir rahatsızlık vardı. "Aptalsın. Ama farklı biri olabileceğimi düşündüğün için değil, senin gibi birinden o söylediğin anda bile yanaklarını kızartan tarzda şeyler isteyeceğimi düşündüğün için."

Sanki suratıma ardı arkası kesilmeksizin on altı tane yumruk yemişim gibi sersem bir şekilde geriye doğru sendeledim. Daha önce geriye ittiğiniz her acı, bir gün dönüp dolaşıp bir yılan gibi boğazınıza dolanıyordu ve bu an, bunun en canlı kanıtı bendim, kanlı canlı ve ayaktaydım.

Yüzyılın en büyük fiyaskosu bendim.

Arkasını döndü.

Kendimi tutamadım. "O zaman bana neden yardım ediyorsun?"

Birkaç saniye boyunca arkası dönük kaldıktan sonra bana

doğru döndü, kendisini motoruna yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü sana acıyorum," dedi. "Ama sanırım bunu yapmayı bırakmalıyım."

★★★

Yanan bir ateş gibiydim.

Tenimin altında sönmek bilmeyen bir yangınla yaşamaya çalışıyordum. Fakat bu ateş, ben her çırpındığımda, kendimi suyun dibine her gömmek istediğimde çok büyük bir kudretle kayalara çarpıp geri dönen deniz gibi köşesine çekiliyordu. Bununla uğraşmaktan yorulmuştum. Bacağıma şu aptal resmi çizmekten yorulmuştum, düşünmemeye çalışarak daha fazla şey düşünmekten, zihnimin içinden onun sesini yok edememekten yorulmuştum! Öylesine derin ve puslu bir girdabın içindeydim ki bu çıkmaz sonunda beni yiyip bitirecek gibiydi.

Çünkü sana acıyorum.

Kelimeler ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu. Kalem tenime daha sertçe vuruyordu ve resim gittikçe daha da bulanıklaşıyordu. Gözlerimi yumdum. Bir damla ağır aksak yürüyen yaşlı bir adam gibi tenimin üzerine yayıldı, orada öylece büyük bir yığın halinde birkaç saniye durduktan sonra yavaşça aktı ve bacağımın kenarından yere damlayarak yok oldu. Ardından bir damla daha, kaleminin bacağımın üzerinde bıraktığı izlere dokunan su damlacıkları siyah boyayı da kendileriyle beraber eritirken ruhum sanki sürekli yere düşüp yeniden toparlanmaya çalışıyordu.

Kalem tenimin üzerinde artık can yakıcı bir hal almaya başlayan ağır darbelerinden birini bırakıyordu.

Sanki saatin attığı her adım sırtımda koca bir kambura dönüşüyordu.

Çünkü sana acıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Kendimi ondan nasıl uzaklaştırdım, nasıl bir taksi bulup, Kir'i de unutmadan eve döndüğümü hatırlamıyordum fakat düşüncele-

rimin arasına o an sızan yılan bazı şeyleri açıklamak için kafiydi. İçimdeki bu beni köşe bucak bir böceği kovalar gibi kovalayan duyguyla nasıl yaşayacaktım? Bu utanç beni öldürebilirdi.

Kalem bu kez hiç beklemediğim bir ağırlıkla tenimin üzerinde kaydı ve sivri ucu yüzünden tenimin üzerinde hafif bir oyuk açılmasına ve derimin kabarmasına neden oldu. Dişlerimi sıkarak başımı eğdim, birkaç damla daha resmimin üzerine düşerken kalem parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Omuzlarım sarsıldı ve elimi dudaklarımın üzerine yerleştirerek kendimi geriye bırakırken, sırtımın yaslandığı sert zemin dudaklarımdan acı dolu bir feryadın daha kaçmasını engelleyemedi. Duvara yaslandım, çıplak sırtım vücudumun sıcaklığından ötürü öyle bir ihtiyaçla duvarın soğuğunu sahiplendi ki, ellerim havlumun iki ucunu daha fazla tutmadı. Islak saçlarımdan dökülen damlalar bile vücudumun üzerinde kuruyup kalmıştı.

Kendimi berbat hissediyordum.

Farkında olmadan ona gerçekten bu denli büyük bir inanç ve istek duymayı nasıl başarmıştım? Sanki onunla yan yana olmak, ona bakmak ve gözlerinde gördüğünüz şeyi bir şeye yormak yaptığım en kolay şey olmuştu. Diğer adamlardan farklı gelmişti bana, saf tutku, arzu, aşk, şehvet görmemiştim. Bilmiyordum, onu farklı biri olarak hissetmek ya da görmek istemiştim. Onun içinde iyi bir şeylerin olabileceğine inanmak istemiştim fakat açıkça yanılmıştım.

Bana acımıştı. Bunu ona yaptıran şeyin beni zayıflığım olmadığını biliyordum, kendi kibrinde boğuluyordu. Onun karşısında hep dik durmuştum, kendimi ona asla ezdirmemiştim, kimsenin karşısında ağlamamıştım ve zayıf değildim. Bunu ona kanıtlamıştım. Yapmak istediğimin üstesinden gelmek benim için zor olmazdı. O yalnızca yardım ettiğini düşündü, yardım ettiğini düşünerek kendi kibrini çoğalttı o kadar.

Bu berbat hissettirmişti.

Öyle olmadığım halde beni aciz, yalnız ve korkak hissettirmişti.

Ona baktığım, sevgiyle, ilgiyle, doymak bitmez bir tutkuyla onu izlediğim anları düşündükçe göğüs kafesimde yeşermekte olan öfkenin kızgın dallarıyla kalbim deşiliyordu.

Azra haklıydı.

İnanmak istemiyordum ama öyle olduğu ortaydaydı.

Şafak Tekand bencil, benmerkezci, kibirli bir adamdı ve sevilecek tek bir yanı dahi yoktu. Özellikle de benim gibi biri tarafından.

Yavaşça yüzümü avuçlarımın arasına aldım ve derin bir nefes alarak yanaklarımı kuruladıktan sonra saçlarımı geriye doğru ittim. Parmaklarımla kanamakta olan tenimi hafifçe sildikten sonra elimi soğuk zemine koyarak kendimi yukarıya ittim. Kalkmalıydım. Onun için bu hale gelmem anlamsızdı. Kalkmalı ve bir an evvel yeni bir iş aramaya başlamalıydım.

Mutfağa gidip çekmeceden bulduğum yara bandını bacağımın üzerine yapıştırdım ve odama geçip kendime yeni kıyafetler çıkarttım. Saçlarımı kuruladım. Ona işten ayrıldığımı söylemem gerekecekti. Bu yüzden karşısına geçtiğimde, beni üzgün ya da şu an içinde bulunduğum ruh halinden parçalar taşırken görmesini istemiyordum. Güçlüydüm. Onun ne söylediğinin hiçbir önemi yoktu.

Üzerimi giyindim, altıma bacağıma çizdiğim resmi umursamadan etek giydim. Eteğin bir kısmından bacağımdaki adam siluetinin çizgileri görünüyordu fakat tamamını görmeden anlaşılabilecek bir şey değildi. Üzerimi giyinmeden önce aynanın karşısına geçtim. Sandalyeyi de çekip oturduktan sonra yavaşça parmaklarımı sırtım boyunca büyüyen dövmenin üzerinde dolaştırdım.

Büyük bir saat resmiydi, her rakamın olduğu yerde 'şimdi' yazıyordu. Hayatta hiçbir şeyi ertelemeyen benim, en büyük mottolarımdan biriydi bu. Şimdiydi, yarını asla olmayacak anlar için, şimdi.

Parmaklarım omzum boyunca kayıp kolumun üzerinden bacaklarıma düştü. Bacağım boyunca aşağıya indim ve ayak bi-

leğimdeki yazının üzerine yavaşça dolaştım. Dövmelerim vardı, birkaç taneydiler ama tüm hayatımı kapsıyorlardı. Beni anlatıyorlardı.

Derin bir nefes alıp aynadaki yüzüme baktım, ıslak yanaklarımı yeniden kurularken kendi kendime, "Güçlüsün," diye fısıldadım. Güçlüsün.

On dakika sonra evden çıkmıştım. Taksiye bindim. Barın önüne geldiğimde dudaklarımda plastik tadı vardı, sanki gözümde her şey bir anda anlamsızlaşmıştı ve tadını kaybetmişti. Arabadan indim. Ne söyleyeceğimi yol boyunca düşünmeme rağmen, nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Fakat karşısında dimdik durmaktan başka bir şansım yoktu.

İçeriye girdiğimde Güven bar tezgâhında oturmuş bir şeyler içiyordu. Beni başlarda fark etmedi. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp beni gördüğünde elindeki bardağı bırakıp ayaklandı.

"Bendis?"

Gülümsedim. Ona doğru yürürken sanki dengemi kaybedip düşecek gibiydim ama kendimi sıktım. Şafak orada değildi. Bu beni daha da öfkelendirdi, sanki onun hakkında ne duysam kemiklerim ince ince kıyılıyormuş gibi hissettiriyordu.

"N'aber?"

"İyiyim Güven, sen nasılsın?"

Güldü. Başını hafifçe sallayarak, "Erkencisin," dediğinde gülerek çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp kâküllerimi hafifçe düzeltirken, "Çalışmaya gelmedim," dedim. "Şafak Bey'e işi bıraktığımı söylemeye geldim."

"Şafak Bey?" Kaşlarını kaldırdı, şaşkınlık bütün yüz hatlarında belirginleşmişti. "Bir sorun mu var?"

Başımı sallayarak güldüm. "Hayır." Uzanıp hafifçe omzunu sıvazladım. Beni sevmişti, sevdiğini hissedebiliyordum. Güven'in duyguları vardı, belki onlar da çok sıcakkanlı değillerdi ama en azından mevcutlardı. Bu da bir gelişme sayılabilirdi. "Üzgünüm, burada çalışmam zaten doğru bir karar değildi."

O sırada duyduğum ayak sesleriyle onun geldiğini anladım fakat başımı kaldırıp ona bakmadım. Doğrudan hâlâ Güven'e bakıyordum. Ağır ağır zemini yoklayan adımları biraz ilerimde durunca başımı kaldırıp umursamamaya gayret göstererek ona baktım.

"Güven!" Tok ve emir veren ses tonu Güven'i yerinden kaldırdı. Ona döndüğünde başıyla içeriye girmesini söyledi. Güven bana döndü, saçlarımın arasına giren parmakları başımı hafifçe okşadıktan sonra, "Dikkatli ol," dedi. "Görüşeceğiz."

Güldüm. Başımı salladığımda gülümseyerek geriye çekildi ve arkasını dönüp yan tarafta onlar için ayrılmış kısma geçti. Ona birkaç saniye içinde olsa bakmak içimde taşıdığım duyguları daha da arttırıyor, çekilmez bir hale getiriyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak eteğimi düzelttim ve, "Her şey için teşekkür ederim," dedim. "Nezaket gösterip beni işe aldığın için, bana yardım ettiğin için."

Hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu ve ben de bakışlarımı onun dışında bir yerlerde tutmaya çalışıyordum. Birkaç dakika hiçbir şey söyleyemedim. Yol boyunca her düşündüğümde şu anda onun bir şeyler söylemesi gerektiğini hesaplamıştım ama hiçbir şey söylemeyerek yalnızca bakması pek hesaplarımın arasında yoktu.

Fakat böyle ikimiz karşı karşıya dururken ve o, kelimelerin zihin sarayında cirit atmasına izin verirken bile, hissettiğim tüm hayal kırıklığı beni terk etmişti. İçimdeki ona dair olan duyguların en güçlüsü de buydu işte. Ona baktığımda kötü hiçbir şey hissedemiyordum! Hâlâ bir yanım, delicesine onun iyi biri olabileceğini düşünmeyi arzuluyordu.

Belki de öyleydi fakat biz doğru değildik.

Yanlış zamanda, yanlış insanlardık.

O bir şey söylemeyince kelimeleri yeniden kullanmaya karar verdim. Aksi halde içimdeki bu dizginleyemediğim şeylerin acısını daha derinlere taşımaktan öteye gidemeyecektim.

"Ama daha fazla burada çalışmayacağım."

Elleri ceplerindeydi. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi altındaki pantolonun ve kolları hafifçe kıvrılmış, güzel kollarını sımsıkı sarmış olan üzerindeki gömleğinin ona ne kadar yakıştığını düşünüyordum.

Derin bir nefes aldım. Gitmeliydim. Buradan hemen uzaklaşmam gerekiyordu!

"Neden?" Tam gitmek istediğime karar vermiş, çantamı almak için döndüğümde konuştu ve duraksamak zorunda kaldım. Dudaklarımı birbirine bastırarak derin bir nefes aldıktan sonra başımı kaldırıp yeniden ona baktım. Bir an için kelimelerimin sırtlarında taşıdıkları öfkeyi görmezden gelemedim.

"Neden mi?" Öfkeli çıkmıştı bu sözler.

Ona baktığımda kaşlarını hafifçe kaldırmış, sanki gerçekten cevabı merak ediyormuş gibi bana bakıyordu. Bu adam... Allah kahretsin!

"Bana acıyan biriyle daha fazla çalışamam da ondan! Acınacak biri olmadığım halde hiç bu kadar aşağılanmamıştım da ondan! Senin gibi benmerkezci korkak bir adamla beş saniye daha durmak bana ağır geliyor da ondan!" Elimde olmadan kendimi bir kaplan gibi üzerine yürürken buldum. Aramızda on adım kala kendimi durdurabilmiştim. Gözüm kararmıştı sanki.

Tam ben bir şey söyleyeceğim sırada benden bir basamak yukarıda durmaktan vazgeçerek aşağıya indi.

Uzanıp kolumu kavradı, tenimi güzel parmaklarıyla hafifçe sıktıktan sonra dudaklarında kendinden emin, beni çıldırtacak kadar güzel bir gülümseme oluştu. İçimde daha önce öfkeyle kabaran şeyler bir anda çukurlara dönüştüler.

"Sakinleş." Başparmağı tenimin üzerinde ufacık birkaç daire çizdi. Böyle yaparak beni sakinleştirmek yerine daha da heyecanlı bir hale getirdiğinin farkında değil miydi? Derin şekilde iç çektim ve kolumu onun elinden kurtarmak için hafifçe omuzlarımı geriye attım fakat başarılı olamadım.

Beni bırakmadı.

Dikkatle yüzümü izlerken, "Birbirini tanımayan iki insanın

birbirine hissedebileceği kadarını hissettim," dedi. "Birbirimizi sadece iki gündür tanıyoruz, sana merhamet gösterdiğim için mi bana öfkelisin?"

Sanki o böyle söyleyince içimde düğüm düğüm olan her şey çözülmüş gibi oldu.

"Keşke merhamet ve acımak sözlükte aynı anlamlara gelebilse Şafak."

Gözlerini içine bakmayı şu an arzuladığım kadar daha önce hiç arzulamama rağmen yine de bakmadım. Sanki baksam içimdeki o azıcık sahip olduğum iradeyi de kaybedecekmişim gibi hissediyordum ve bunu yapmak istemiyordum. Bana bu şekilde davranmasına ve sonra bunu kötü bir şey değilmiş gibi yansıtmasına göz yumacak kadar aptal değildim.

Kolumu onun elinden kurtardım.

"Ben çaresiz değilim, tek çarem de sen değilsin."

"Biliyorum."

"O zaman bana acımanın saçmalık olduğunun farkındasın?"

Parmakları kolumun üzerinden kaydı. Kendi yanına düştüğü sırada başını çevirdi, artık dikkatle baktığı şey ben değildim ve başka adım sesleri de bu kayboluşu takip etti. Başımı çevirmeden dosdoğru bir anda boynunda belirginleşen damarına bakmaya başladım. Neden olduğunu anlamadığım bir şekilde ona doğru bir adım attım ve bedenlerimizin birbirine çok yakın olduğu bir anda başımı kaldırıp dikkatle arkamdaki kişiye bakan gözlerini inceledim.

Beklemediğim bir şekilde kolunu bedenime doladı ve beni kendi arkasına doğru çekerken parmaklarım güçlü kolunu sımsıkı sarmaladı. Elini geriye çekmesine izin vermedim, arkasında durmama rağmen onunla bir bağlantım olması beni rahatlatıyordu.

Doğrudan baktığı, benim yaşımın en az iki katı büyük adamı gördüğümde kaşlarım çatılmıştı. Daha önce karşılaştığım, anlaşmazlık yaşadığı kişilerden biri değildi. Ayrıca anlaşmazlık yaşayacağı tarzda biri gibi görünmüyordu. Adamın üzerinde uzun

siyah bir ceket vardı, elleri ceketin ceplerindeydi ve yüzünde öyle bir ifade vardı ki Şafak'ın yaşlandığında böyle gözükeceğine neredeyse emindim.

Adam bize doğru yürümeye başladığında, Şafak adama doğru döndü ve beni koluyla tezgâha doğru yasladı. Adam tam önümüzde sakin bir tavırla durup önce bana, daha sonra Şafak'a sonra yeniden bana baktığında Şafak rahatsız bir tavırla kolumu kavradı. Ben de kolunu sıktım. Omuzlarını dikleştirmişti.

"Güven." Sesi kısık çıksa da birkaç saniye geçmeden Güven kapıda belirdi. "Ona odama kadar eşlik et."

Başıyla adamı işaret edince, Güven önce bana sonra adama baktı. Ardından bakışları Şafak'ın benim önümde duran güçlü koluna kaydığında yüzünde birkaç saniye süren eğlenceli bir ifade gördüm. Fakat yakalamak neredeyse imkânsızdı. Bize doğru yürümeye başladığında tam karşımızda duran adamın dudakları da benzeri bir tavırla kıvrıldı, bana baktı. Başını hafifçe eğerek bana selam verirken, dudağının kenarı alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

Şafak hiçbir şey söylemesine izin vermedi, beni arkasına biraz daha çektiğinde, "Beni odamda bekleyin," dedi, tavrı öyle keskindi ki yeni bilenmiş bir bıçak boğazına geçirilmiş gibi adam sendeledi. Geriye doğru akacakmış gibi dursa da Güven'in yanındaki varlığı sayesinde toparladı. Güven elini kaldırıp dün gece kaldığım odanın olduğu holü işaret ederek ona önden geçmesini sessizce ifade ederken adam keyifli bir şekilde, "İşin çok sürer mi?" diye sordu. Adam yüzünde başka hiçbir ifade oluşmamasına rağmen sanki rahatsız edici bir şekilde başıyla beni işaret etmiş gibi bir gerginlik hissettim. Şafak'ın kolundaki damar belirginleşince, bastırdığım yerde onu hissettim.

Şafak kolunu çekip dişlerini sıkarak adama yöneleceği sırada parmaklarımla onu daha sıkı sardım. Ortamda ne döndüğünü anlamamıştım ama bir şey yapmasını istemiyordum. Adam da anlamış olacak ki yeniden bana baktı, cevabını almış da tatmin olmuş gibi gülümseyerek, "Görüşmek üzere küçük hanım," dedi.

"Sabrımı zorluyorsun." Şafak'ın sesi dişlerinin arasından kendisine zorlukla çıkacak bir yer bulmuştu sanki. Odanın içinde dağılır dağılmaz gerginlik tohumlarının boğazımıza dolmasına neden olmuştu. Adam güldü. Ardından umursamaz bir tavırla arkasını dönüp Güven'in ona gösterdiği hole doğru ilerlemeye başladı. O gözden kaybolduktan sonra da bir süre daha o şekilde durmaya devam etsek bile sonunda sessizliğinin daha büyük korkular yaratmasını önlemek adına, "Şafak..." diye fısıldadım. Kolunu çekerek onu kendime döndürmeye çalıştığım sırada benim bir şey yapmama gerek kalmadan beni kavradı ve bar sandalyelerinden birine çıkmamı sağladı.

"Burada kal," dedi. "Hiçbir yere kıpırdama."

"Şafak." Elim hâlâ kolundaydı fakat bir an sonra elini çekip benden kurtardığında bir kez daha, "Şafak!" dedim sertçe. Sanki onu transtan çıkaran şey benim sesimmiş gibi başını bana çevirdi ve dikkatle gözleri üzerimde yoğunlaşırken dudaklarının aralığında kocaman soru işaretleri oluştuğunu görebiliyordum. Başını, başımın yanında yere doğru eğdiğinde nefesinin omzumun kıyılarına döküldüğünü hissedebiliyordum. Bu mahvedici bir andı. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmadığı ama ona yapmak istediklerim yüzünden zihnimde güzellikten başka hiçbir şeye, öfkeye de dahil, yer kalmayan bir andı. Ona öfkeli olmak istediğimi biliyordum, olmalıydım da belki ama ağzından çıkacak her kelimeyi istiyordum ve bu kahrolası hayatım boyunca başıma ilk kez geliyordu!

Derin bir nefes aldı, sanki dudakları birkaç saniye sonra tenime dokunacakmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Aslında öyle değildi, benden bana birkaç saniyede dokunamayacak kadar uzak bir mesafedeydi. Fakat nefesi... Ah, o buradaydı işte... Kulağımın dibinde... Derin bir nefes aldım, başımı yüzüne doğru çevirmek istesem de o an yalnızca bana bahşettiği kokusunu içime hapsetmekle yetindim.

Arkasını dönüp odaya doğru yürümeye başladı ve bana bakmadan, "Gitme," dedi. "Uzun sürmeyecek."

***

Eteğimi hafifçe sıyırmış, bu sabah çizmeye başladığım erkek siluetine devam ediyordum. Güven'den bir kalem istemiştim, çantamı tezgâhın üzerine ve ceketimi de önümdeki koltuğun üzerine bırakmıştım. Güven içeride işleri olduğunu söyleyerek yanımdan ayrılalı ne kadar oluyordu bilmiyordum ama sırf içeride ne olduğunu, ne konuşulduğunu düşünmemek için kendimi bu şekilde oyalamaya çalışıyordum. Güven içeride sigara içmeme izin vermişti.

İkinci sigaramı küllükten alıp dudaklarımın arasına yerleştirerek derin bir nefes çektiğimde kalemim bacağımın üzerinde son kez dolaşıyordu. Resim çizerken bunu vücuduma yapmaktan daha büyük haz alıyordum. Kâğıt cansızdı, çiziyordunuz ve çizdiğiniz şey orada kalıyordu. Fakat bedenim... Bir insan çiziyorsam, o gece duş aldığımda o insan yok oluyordu... Ya da onu bacağımda boyadıysam sanki hayattan çok zevk alan rengârenk bir bedenin suyla kavruluşu gibi geliyordu... Sanki her şey canlıymış gibi.

Öldürülmüş hisler diyarı olan bu dünyada hâlâ bir şeyleri canlı görmeye çalışmak bazıları için çocukça anlamlar taşısa da benim için dünyayı kurtaracak olan şeydi bu.

Buna inancımı kaybetmekten korkardım işte.

Dudaklarımın arasında tuttuğum sigarayı derimi germek için kullandığım elimle dudaklarımdan aldım ve külü bacağımın üzerine döktüm. Parmaklarımla külü adamın saçlarında, bedeninde gezdirirken bugün kalemle çizdiğim yerin adamın kalbinin üzerinde olduğunu fark ettim. Birkaç saniye, bacaklarımın üzerindeki parmaklarım duraksadığında saçlarım yüzüme doğru dökülmüştü.

Sigarayı alıp küllüğe yerleştirdim ve söndürürken bacağımın üzerinde kalan külleri yere doğru silktim. Tam o sırada yaklaşık yarım saatin sonunda adamın odadan çıktığını ve bana doğru yürümeye başladığını fark etmiştim. Hemen arkasında da elleri

cebinde, gözleri benim üzerimde olan Şafak vardı. Bugün onda farklı bir şey olduğunu hissedebiliyordum, fakat bu gözle görülür farkların adamı olmadığını bir kez daha anlamama neden olmuştu.

Adam bana hiç bakmadan yanımdan geçip gitti. Eteğimin bacaklarımın arasında kalan kısmını gevşekçe tutup bacaklarıma doğru çekmiştim ama tam olarak düzeltmem için kalkmam gerekiyordu. Şafak bana doğru yürürken de bunu yapmam pek olası değildi aslında.

Dudaklarımı birbirine bastırarak bana doğru gelişini izlerken o da hiç istifini bozmadan bana doğru yürüyordu. Sonunda ceketimin durduğu koltuğa oturmak üzere ceketimi kavradığında ondan önce uzanıp çektim ve onu bacaklarımın üzerine aldığımda, dudaklarında değişik bir gülümseme oluştu. Tam karşıma oturdu, şimdi bacaklarım, onun uzun bacaklarının arasında kalmıştı. Diz kapaklarımın onun pantolonuna dokunduğunu hissedebiliyordum ve bu kıpırdama, öfkelenme, kaçmak isteme reflekslerimin altını söndürüyordu.

Gözlerini üzerimden hiç çekmeden uzanıp ceketi kavradı, onu parmaklarımın arasından kurtarıp bacaklarımı yeniden açık hale getirdiğinde külün yayıldığı resmi tersten de olsa inceledi. Aslında bakıp gözlerini ayıracağını düşünmüştüm fakat detaylı bir şekilde inceledi. Elini uzattı, bacağımın üzerindeki küle parmaklarını dokundurduğunda bedenim kasıldı, omuzlarım dikleşirken sırtım gerilmiş, gözlerim kocaman olmuştu. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sadece parmak uçları be kızım, sadece parmak uçları...

Ne olduğunu anlamamış gibi küllü parmağını burnuna yaklaştırdı ve kokladıktan sonra dudağının kenarı daha da ilgi çekici bir şekilde kıvrıldı.

O gülüşü görünce ona ne için kızdığımı birkaç saniye için unuttum.

"Kül," dedim. "Külden adam."

Hâlâ bacağımdaki resmi inceleyen bakışları yukarıya çıktı,

gözleri gözlerimi bulduğunda işte yine olmuştu. Göz göze geldik fakat bu kez bakışlarını kaçıran ben oldum. Onunla yine bu oyuna dâhil olmak istemiyordum. Ah, kimi kandırıyorum, istiyordum! Çok istiyordum ama kendime bunu daha fazla yapamazdım. Bakışlarımı bacaklarıma indirdikten sonra uzanıp ceketimi tekrar kavradım ve bacaklarımın üzerine çekerken, "Her neyse," dedim. Ona benim 'külden adamım' olduğunu söylemek istedim ama söyleyemedim.

Bazen bana en çok dokunan şey, istemeden olan sessizliğimdi. Söylemek isteyip bir türlü dilimi vardıramadıklarım.

"Sanırım gitsem iyi olacak." Tam kalkmak için elimi sandalyeme yerleştirdiğimde elini sandalyenin sırtımı yasladığım kısmına koyarak inmemi engelledi. Bir şey söylemesini bekledim. Onu ancak bana bir şeyler söylemesi durumunda gözle görülebilir bir şekilde affedeceğimi anlaması gerekiyordu. Konuşmalıydı. Onun için çabalamaya devam edebilirdim ama tüm bunlar için bir şeylere ihtiyacım vardı. Tanrım! Neyin içinde olduğumu ben bile bilmiyordum ki!

"Şafak..." diye fısıldadım gözlerimi elinden ayırıp yüzüne çevirirken. "Bunun bir sonu yok. Bana acıyorsun, bundan sonra ne yaparsan yap bana böyle düşündürecek. Burada daha fazla çalışamam."

"Sana acımıyorum," dedi, parmakları tuttuğu yere daha sıkı sarılırken.

Başımı eğdim, alnım koluna yaslanırken derin bir nefes aldım ve elimde olmadan gözlerimi sımsıkı yumarak kendimi ağlamamak için sıktığımda, "Neden böyle davranıyorsun o zaman?" diye sordum. "Ne elde etmeye çalışıyorsun?"

"Davranışlarımın sorgulanmasından hoşlanmıyorum." Bu da sorguladığın anda seni buna pişman ediyorum demekti sanırım. Başımı kaldırdım. Ona döndüğümde, "Gidip gitmemek konusunda özgürsün," dedi. "Ama eğer kalırsan seni neyin beklediğini artık biliyorsun."

Kolunu çekti. Arkasına yaslanırken, "Ayrıca kalırsan tüm

bunları kişisel algılamamak senin yararına olur," dedi. Kelimeler sanki dudaklarından programlanmışlar gibi çıkıyordu. Hiçbir duygu belirtisi dahi göstermeksizin, bu şekilde nasıl konuşabiliyordu? Ben içimde başa çıkmak zorunda kaldığım binlerce duygunun ruhumda başlattığı isyanla bu denli yoğun bir şekilde uğraşırken, onun nasıl olur da böyle tertemiz bir aurası olabilirdi? Ben duygularımı böyle berrak yaşarken o nasıl bulanık bir su gibi olabilirdi?

Bu adamı anlamak imkânsızdı.

"Bu gece dinlen." Sanki işe devam edeceğime eminmiş gibi konuşuyordu. "Yarın sabah gelip işlerin toparlanmasına yardımcı olursun."

Kaşlarım çatılmış, alnımın orta yerinde milyonlarca neon lambalı soru işareti oluşmuş gibi onu izliyordum. Hiçbir şey yapamadım. Sadece zihnimin içinde ciddiyetle aldığım cevapları tartarken, onun aslında anladığımı sandığım adamdan ne kadar farklı biri olduğunu anlamıştım. Onu anlamıştım ve bu bir anda dudaklarımın kıvrılmasına ve ruhumun neşeyle dolmasına neden olmuştu. Her zaman sonsuz geceye mahkûm olan ruhum, ilk kez bu adam sayesinde neşeye kucak açmıştı.

Ceketi çektim, onu omuzlarıma yerleştirirken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Bakışları ceketi çektiğim bacaklarıma inince sanki içlerine birer alev parçası düşmüş gibi ani bir sıcaklık hissettim.

Bakışlarını ağır ağır yukarıya çıkararak yüzüme getirdiğinde gülümsemem daha geniş bir hal almış, kontrolsüz bir sevinç sirayet etmişti ruhuma.

Kaşları anlamamış gibi çatılsa da dudaklarında o hafif muzipliği hissettiren kıvılcımın varlığını hissedebiliyordum.

Sandalyeden indim. Çantamı alıp ceketimi omuzlarıma attım ve eteğimi düzeltirken beni yine baştan aşağıya izlediğini hissedebiliyordum.

Başımı kaldırdım, eteğimi son kez düzelttikten sonra başımı hafifçe yana eğerek ona doğru yaklaştım. Bana doğru dön-

düğü için bacakların arasına girdim ve elimi hafifçe göğsüne bastırdıktan sonra, "İnsan bazen ne istediğini göremeyebiliyor Tekand," dedim. "Ya da dur, görememek değil sanki... Kabullenemiyor diyelim."

Güldüm. Saçlarımı geriye iterek arkamı döndüm ve onun gözlerinde bedenime karşı duyduğu arzunun o ufacık kırıntılarını bile görmenin kendime olan güvenimin yeniden aynı seviyeye yükselmesine neden olduğu için yarın sabah buraya döneceğimi biliyordum.

Buraya. Onun inine. Onun tenhasına. Onun yuvasına.

***

Barın dışında bir süre durdum. Duvara yaslanmış elimdeki sigarayı bitirmeye çalışırken gerginlikten tırnaklarımı kemiriyordum. Aynı zamanda öfkedendi. Bunu yapmanın ne kadar doğru olacağını kestiremiyordum ve asıl can sıkıcı kısım bu bile değildi! Ya yaptıklarımı umursamazsa? Ya gözümün önünde o kadınla çıkıp giderse ne olacaktı?

Hayır, hayır bunu yapmazdı. Yapamazdı. Bugün gözlerinde gördüğüm şey bunu yapmasını engellemeliydi.

Çıldıracak gibi hissediyordum. Sigarayı kenardaki ayaklı küllüğün içine bastırarak söndürdüm ve bırakırken derin bir nefes alıp saçlarımı düzelttim. Kâküllerimi son kez düzeltirken kendime hiç değilse yapmadığım için üzülmeyeceğimi söyledim. Bunun beni teselli etmesini ummuştum fakat pek de istediğimi aldığım söylenemezdi.

Omuz silktim.

İçeriye girecektim ve elimden geleni yapıp onu bu gece yatağa yalnız sokacaktım!

Saçlarımı hafifçe kabarttım, ardından kalçalarımı her zamankine nazaran biraz daha sallayarak bara girerken kendime güvenimin damağımda bir zehir gibi yayıldığını hissedebiliyordum. Umursamadım.

İçeriye girdiğimde içimde 'belki de çoktan o kadından ay-

olmuştur' diye umut eden yanımın parçalara ayrıldığını hissetmiştim. Omuzlarım çökmek için bu anı kollasalar da onları umursamadım. Daha dik durdum. Yerime geçip oturana kadar onlara bir daha bakmadım, böylece onun için gelmediğimi ona gösterebilecektim. Beni hemen görmesini istemiyordum.

Her zaman oturduğum yere geldiğimde Güven bir kızla konuşuyordu. Kızın dudaklarında oldukça geniş, eğlendiğini belli eden güzel bir gülümseme vardı. Bunu düşündükten birkaç saniye sonra Azra'nın bakışlarının tenimin üzerinde birer ateş parçasına dönüştüğünü hissettim. Zihnimi hemen boşaltırken Güven'in pek de yakın görünmeyen bir ifadeyle kıza içeceğini vermesini ve bana doğru dönmesini izledim. Beni gördüğünde başta şaşırdı, şaşkınlıktan birkaç saniye olduğu yerde durduktan sonra sonunda yanıma geldi. O yanıma gelirken çantamı masaya koyarak bacak bacak üstüne attım.

"Burada ne işin var? Bu gece işe gelmeyeceğini duymuştum."

Elimde olmadan güldüm, gülüşümün derinliklerinde o can alıcı kısmın dudaklarımın kıyısına zehirli bir sıvı gibi yayıldığını hissedebiliyordum. Gülüşümde göz alıcı bir his gizliydi. Gözleri dudaklarıma kaydı, sanki ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışır gibi masanın üzerine eğildi ve kaşları çatılırken, "Burada ne arıyorsun Bendis?" diye sordu. Bakışları bedenimin üzerinde hızlı bir şekilde dolaştıktan sonra, "Açıkça görüyorum ki çalışmak için gelmemişsin," dedi.

Uzanıp elimi omzuna koydum ve hafifçe sıvazlarken, "Akıllı çocuk," diye dalga geçtim.

Ardından bakışlarımı Şafak'ın oturduğu tarafa çevirdiğimde onun da doğrudan bana doğru baktığını görmüştüm. Umursamadım, sanki etrafı izlerken gözüm onu da es geçmiş gibi bakışlarımı arkama doğru çevirip bir süre mekâna baktıktan sonra yeniden Güven'e döndüm.

"Bana içki vermek ister misin?"

Bir süre bana baktı, ardından bakışlarını Şafak'a çevirdiğinde

ben de keyifli bir şekilde eteğimi düzelttim. Omuzlarımı hafifçe salladıktan sonra, "Her zamankinden alabilirim," dedim. Bakışları yeniden bana döndüğünde bir şey söylemesini bekledim. Fakat hiçbir şey söylemedi. Bana içkimden koydu, önüme doğru ittirirken, "Yanlış bir şey yapma," diye uyardı. Güldüm.

"Yanlış bir şeyi açman gerekecek."

Bana baktı, bakışlarında öyle bir şey vardı ki bu yeterince açıklayıcı olmuştu. Gülerek elimi masaya vurdum ve bardağımı alıp tek seferde içindekini içtiğimde Güven elini masanın üzerine koyarak hafifçe vurdu.

"Hey, hey!" Öfkelendiğini surat ifadesinden anlayabiliyordum ama elimi elinin üzerine koyup, "Teşekkürler, bir tane daha lütfen," dediğimdeki surat ifadesinde öfkeden daha büyük şeyler görmüştüm. Gülümseyerek olduğum yerde döndüm ve mekânı izlemeye başladığımda göz ucuyla Şafak'ın hâlâ bana baktığını görebiliyordum. Bu beni daha da kudurturken, ellerimi saçlarımın arasına attım ve hafifçe kaldırıp indirirken oluşan kıvrımlarına dokundum.

"Bendis." Güven'in sesiyle yeniden ona doğru döndüğümde suratında dümdüz bir ifade vardı.

"Hı?" diyerek kaşlarımı kaldırdığımda, "Evine git," dedi. "Sana içki vermeyeceğim."

Kaşlarım çatıldı, böyle yapacağını çok iyi bilmeme rağmen sanki anlamıyormuşum gibi masaya doğru eğildim.

"Hayır!" Sızlandım. "Nedenmiş o? Müşteriyim ben, her zaman haklıyım, şimdi bana içecek bir şeyler ver."

"Eve nasıl döneceksin?"

"Taksiyle, akıllı çocuk."

Gözlerini devirdi. "Ters bir şey yapmayacağını söyle."

"Ters bir şey yapmayacağım. Hem ne yapacağımı sanıyorsun? Gidip ona neden biriyle oynaştığını sormayacağım ya!" Bir anda içtiğim ilk içkinin suratıma sert bir yumruk geçirdiğini hissettim. Ah, ah, ah! Yanlış bir şey söylemiştim değil mi? Yanlıştı! Hayır, dur bir saniye, yanlış falan değildi. Doğruydu ama yanlış kişiye söylenmişti!

Güven masaya doğru eğilerek, "İşte bundan bahsediyordum!" diye hırladı. "Evine dön. Bu senin yararına olur."

Bu restine göz yumacak değildim.

"O zaman ben de biraz dans ederim!" Yavaşça kendimi iterek sandalyeden indim ve eteğimi düzeltirken göz ucuyla Şafak'a baktığımda sanki her an kalkmaya hazırmış gibi ellerini sandalyesinin sırtına koyduğunu fark etmiştim. Fakat hâlâ üzerindeki rahat havayı bozmamıştı. Kadın da konuşmaya, ağır ağır gülmeye ve ayaklarını onun bacaklarına sürtmeye devam ediyordu. Çıldıracak gibiydim, saç köklerimin alev aldığını hissedebiliyordum. Kusacaktım. Kesinlikle kusacaktım. Boğuluyormuşum gibi geliyordu, bedenime ağır gelen bir şeyler vardı. Fazlalıklar. Ona karşı hissettiklerim...

Ellerimi yumruk yaparak dans eden kalabalığa döndüm. Kadınların birçoğu pahalı mücevherler takıp pahalı parfümler süren kadınlardı. Adamların kalitesini yalnızca kıyafetlerinin kumaşına bakarak bile anlayabilirdiniz, sanki hepsi özel dikim kullanıyormuş gibi para kokuyordu. Mide bulandırıcıydı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi kalabalığın arasına bıraktım. Başlarda yabancı durduğumu hissedebiliyordum, hiç hareket etmiyor sayılabilecek kadar yavaş olsam da ayaklarımı hareket ettiriyor ve başımı sürekli çevirerek bir şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordum. Evet, sadece bir bardak içmiştim ama onu da öyle hızlı bir şekilde içmiştim ki beni vurması an meselesiydi. Hatta artık an meselesi bile olmayabilirdi.

Yeniden onlara bakmaktan kendimi alamadım. Öfkeli hissediyordum. Öyle öfkeliydim ki bu kazık yutmuş gibi dimdik durup etrafıma bakmama neden oluyordu. Ona baktığımda bakışlarının artık bende olmadığını gördüm. Şimdi karşısındaki kadına bakıyor, gülmüyor fakat ışıltısını yaymaya devam ediyordu. Tüm o mükemmellik şeylerine ne olmuştu böyle? Nasıl hâlâ şu tenha, karanlık, belki de salonun en ışıksız kısmında bile erkeksi bir ışıltı yaymayı başarıyordu. Daha gülmüyordu bile! Bir de gülseydi, şuraya bayılıp kalacağımdan emindim ve ben ne

yapıyordum biliyor musun? O şuracıkta ayakta durmuş onun başka bir kadına doğru saçtığı ışıklarını izliyordum.

Tanrım! Tam anlamıyla aptalın önde gideniydim.

Etrafımda bir sürü erkek dans ediyordu, gülümsemeli ve biraz dost canlısı görünmeliydim. Omuzlarımı salladım, elbisemi düzelttikten sonra dansımı biraz daha göz alıcı hale getirerek yakınımdaki bir bedene doğru yaklaşmaya başladım. Başlarda zor gibi görünüyordu, asla dans edip birileriyle bu şekilde tanışamazmışım gibi. Ama bilin bakalım ne oldu?

Sakarlığım bana tatlı bir adam getirdi.

Elindeki içkisine yanlışlıkla çarptığımda ve çok azı da olsa yere döküldüğünde bana doğru dönmüştü. Kaşları hafifçe çatılmıştı, bakışları üzerimde birkaç saniye dolaştıktan sonra gördüğünden memnun kalmış olacak ki dudakları ikna edici bir şekilde kıvrıldı. Ben de gülümsedim.

"Özür dilerim," dedim, elimi üzerine dökülen içkiyi silmek için gömleğine sürterken. "Üzgünüm, görmedim. Ah, çok özür dilerim, sizin için peçete getireyim!" Tam arkamı dönmek için atıldığımda beklediğimi yaptı. Kolumu tutup beni kendisine çevirdi ve gözlerimin sanki en dibini görebilme gücü varmış gibi bana baktı.

"Önemli değil, peçeteye ihtiyacım yok." Onunla konuşmak sanki boş bir kutuya doğru konuşuyormuşum gibi hissettirdiği için rol yapmak zor gelmiyordu. Elini uzattı. "Semih."

Gülüşümü biraz daha genişleterek bana uzanan elini kavradım, işveli olmasını umduğum bir şekilde elini sıktıktan sonra, "Bendis," dedim. "Memnun oldum Semih." Adını bilerek vurguladığımda elime karşı uyguladığı baskıyı sıkılaştırdı. Bundan hoşlandı. Parmaklarımı yavaşça ondan kurtardıktan sonra, "Barmenle pek anlaşamıyorum, bana içki alabilir misin?" diye sordum. Elimi yeniden gömleğine yasladığımda hareketleri hızlandı, tıpkı bastırdığım karnının yükselip alçalışı gibi. Kaşlarını kaldırıp hafifçe güldükten sonra, "Tamam, tamam," dedi. Kendi bardağını benim elime tutuşturup bara doğru yürümeye baş-

ladığında başımı yeniden Şafak'ın olduğu yere çevirmiştim ki kadını tek başına oturmuş bardağıyla oynarken gördüm. Şafak yoktu. Tam başımı etrafıma bakmak üzere çevirdiğimde vücudumun hemen ardında hissettiğim sıcaklıkla bedenim sarsıldı.

Etrafımdaki tüm bu dumana, ter kokusuna rağmen onun kokusunu hemen tanıdım. Gözlerimi kapatıp elimdeki bardağı daha sıkı kavradığım sırada bir elini karnımın üzerine yerleştirdi, parmaklarının bedenime sürtüşünü hissedebiliyordum.

Başını başımın yanına doğru eğerek derin bir nefes aldı, ardından sanki kötü bir haber almış gibi başını iki yana salladı ve ağır ağır, beni kıvrandıracak kadar sakin bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Allah kahretsin ki arkamı dönüp ona sarılmak, onu öpmek ve onu istediğimi söylemek istiyordum fakat hiçbir şey yapamadım. Bardak ellerimin arasında titremekten içindeki içkinin bir kısmı dökülmüşken omuzlarımı dikleştirerek ona karşı dimdik durmaya çalıştım.

"Sosyalleşiyorum Tekand." Sanki bu cevap onun için gerçekten komikmiş gibi güldü fakat gülüşündeki yalancı mutluluk bende olduğu gibi onun da bir şeylerin hoşuna gitmediğini gösterme şekliydi. Başımı hafifçe onun başına doğru çevirdim ve yavaşça eğerken nefeslerimin hızlanmasını ilk kez umursamadım. Onun karşısında yenik düştüğümü asla düşünmeyecektim.

"Seninki pek yolunda gitmiyor sanırım."

Tam o sırada Semih'in bize doğru geldiğini görünce elimi Şafak'ın elinin üzerine koyarak onu kendimden uzaklaştırmak istedim fakat o, benim tepkimin aksine parmaklarını karnıma biraz daha bastırarak bedenimi kendi bedeniyle elinin arasına sıkıştırdı. Semih bizi gördü. Şafak arkamda tamamen doğrulurken başımı arkaya doğru çevirip parmaklarını parmaklarımla sıkıca kavradım.

"Şafak!" diye tısladım dişlerimin arasından. Semih biraz ilerimizde durmuş bize bakarken o dudaklarında gayet rahat bir gülümseme ve eli belimde, beni kendisine yaslı bir şekilde öz-

güvenle tutarken Semih kaşlarını çatmış beni ve onun belimdeki elini izliyordu.

"Şafak?" dedi, onu tanıdığını daha yeni anlamıştım.

"Bırak beni!" Ona doğru dönmüştüm, hâlâ elinden kurtulmaya çalışıyordum. Tabii bunu, gücümün en azını kullanarak yapıyor olmam kurtulmak istemediğim anlamına gelmezdi değil mi? Bence gelmezdi. Kesinlikle gelmiyordu. "Şafak ne yapıyorsun?"

"Bakmaya devam edecek misin?" diye sordu Semih'e doğru, sanki kelimeleri ona savaş açmış gibi dudaklarından mızrak halinde çıkıyordu. Semih sarsılır gibi oldu, böyle bir şey beklemediği açıktı. İçkimi bana doğru uzatınca beklemeden elindeki kaptım. Tanrım, beni ancak böyle delice içmek kurtarırdı.

Semih yanımızdan ayrılırken, "Üzgünüm," diye fısıldadım ama duyduğunu sanmıyordum. Omuzlarımı düşürerek Şafak'a doğru döndüm ve ellerimi göğsüne yerleştirip onu kendimden uzaklaştırırken, "Ne yaptığını sanıyorsun!" diye çıkıştım. "Çek ellerini!"

Ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştığımı sandım fakat aslında hâlâ elini belimde tutabileceği kadar yakınındaydım. Beni yavaşça kendisine doğru çekti, ardından lavaboların olduğu tarafa doğru ben önde o arkada bir şekilde yürürken hiçbir şey söylememeye devam ediyordu. Ben de merakımdan ona tavır yapıp gidemiyordum. En azından şimdilik onu o kadından uzaklaştırdığım için mutluydum.

Hole geldiğimizde belimin en hassas kıvrımında duran parmakları yerini terk etti ve birkaç adım geriye çekilip kollarını göğsünde birleştirirken, "Sana taksi çağırıyorum, eve dönüyorsun," dedi. Cebindeki telefonu çıkarttığında kaşlarım çatılmış, dosdoğru elimdeki içki bardağıyla ona bakıyordum.

"Pardon?"

Kaşlarım çatılmış, yüzümde anlamadığıma dair oluşmuş binlerce soru işaretiyle onun güzel yüzünü izlerken elimde olmadan bardağı fazlaca sıkmıştım.

"Neden eve dönüyorum? Bu gece çalışmıyorum ve biraz eğlenmek istiyorum, bu konuda nasıl kendinde bir şey söyleme hakkı buluyorsun?"

Üzerine fazla gittiğimi biliyordum ama sonuna kadar haklı olduğumda aşikârdı. O burada birileriyle oynaşabilecekti ama ben gidip evimde mi oturacaktım? Hah! Çok beklerdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece telefonuna bakıyor ve sanki birisi ona zorla bir şey yaptırıyormuş gibi öfkeyle yumruğunu sıkıyordu.

"Onunla mı olacaksın?" diye sordu, dosdoğru bana bakarak.

"Bu seni ilgilendiriyor mu?"

"Senin bir sevgilin yok mu?"

"Peki bu seni ilgilendiriyor mu?" Kaçamak cevaplarım onu tatmin etmiyormuş gibi üzerime doğru birkaç adım atarak yeniden sordu.

"Senin bir sevgilin yok mu Bendis?" Bakışlarını vücudumda dolaştırdı, ardından bana doğru bir adım daha attıktan sonra, "Bana bir sevgilin olup olmadığını söyle!" diye gürledi. Sanki ona bir şeyler engel oluyormuş gibi çenesini sıkıyordu. Bedeninin kaskatı olduğunu hissedebiliyordum. Üzerime bir adım daha atınca kaçmanın mantıksız olduğunu anladım.

"Yok," dedim. "Yok, hiçbir zaman da olmadı. Sana söylediğim adam yalandı. Ve senin yüzünden yok olarak kalmaya devam edecek!" Ellerimi göğsüne koyarak onu itmek istedim fakat yerinden hiç kıpırdamadı. "Çekil Şafak! Gitmek istiyorum, bırak beni!"

Yanından geçmek için hareket ettiğimde yumruk yaptığı elini yanımdaki duvara sertçe yasladı. Altından geçebilirdim ama bunu yapmak ona karşı gelmek değil ondan kaçmak olacaktı, bu yüzden durdum ve her ne söyleyecekse onu dinlemeye koyuldum. Ondan kaçacak değildim. Ondan hiçbir zaman kaçmamıştım.

"Neden buradasın?" diye sordu, başını öne doğru eğerek vücutlarımızın arasındaki o ufacık boşluğa bakarken.

"Eğlenmek için." Tereddüt etmeden söylemiş olsam da sesi-

min titremesini engelleyememiştim. O karşımda böyle dururken, bedeni bedenimin birkaç santim uzağındayken ona karşı koyabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden olabildiğince kıpırdamamaya ve onu öfkelendirecek tepkiler vermemeye çalıştım. "Onunla mı olacaksın?" diye sordum, kendimi daha fazla tutamayarak.

Başını kaldırdı. Ah, harika! Şimdi de yüzü, yüzümün birkaç santim uzağındaydı ve nefesinin benim nefeslerimi okşayarak yoldan saptırmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Benden uzak durmalıydı. Çıldıracak gibi hissediyordum. Sanki bedenime aynı anda on altı tüp kan geri boşaltılmış gibi bir basınç içindeydim. Yanaklarımı içeriden kemirmeme neden olan bir andı bu.

"Bu seni ilgilendiriyor mu?" diye sordu. Kelimelerinin bana çarptığını ve orada baloncuk haline dönüştüğünü hissedebiliyordum. Kan baloncukları.

Ağzımı açtım, bir şeyler söyleyecekmişim gibi geveledim ama sonra hiçbir şey söylemeden ağzımı geri kapattım.

"Güzel bir kadındı," dedim, sanki bunları söylemek benim için basitmiş gibi umursamaz davranmaya çalışıyordum. "Şanslı adam!" Elimi kaldırıp hafifçe omzuna vurdum ama bu o an gözümde öyle büyük bir işe dönüştü ki avucuma on ton ağırlığında bir şey bırakmışlar gibi elim yeniden düştü. Önce elimi vurduğum yere, sonra da elime baktı. Kendimi tutamayarak kederli bir şekilde güldüm. "Keşke beni umursamasaydın," dedim. "Onu yalnız bırakman hoşuna gitmeyecektir."

Ayrıca beni umursaman bana da yanlış şeyler düşündürttü. Bundan nefret ettim.

"Onun ne düşündüğünü umursamıyorum," dedi, hâlâ aynı yakınlıkta duruyorduk ve ikimiz de bundan kaçmak istiyor gibi görünmüyorduk. O neden gitmiyordu? Gitmeliydi. Kafamı karıştırıp beni aptalca durumların içine sokuyordu.

Başımı tavana doğru kaldırdım ve derin bir nefes aldıktan sonra hızlanmış nefeslerimi sakinleştirmeye çalışarak ellerimi duvara bastırdım.

"Şafak," diye fısıldadım. "Git lütfen."

Kıpırdamadı. Hiçbir şey söylemeden ellerini iki yanımda duvara yaslı tutmaya devam etti. Başımı yeniden ona doğru eğdim, bakışlarımı yüzünün kıvrımlarında dolaştırırken o hiçbir ifade barındırmayan bakışlarını duvara sabitlemişti.

"Ona odaklanmalısın, hadi. Git lütfen." Bunu ona söylediğime inanamıyordum ama artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Onu nasıl engelleyebilirdim ki? Kim olarak ona gitmemesini söyleyecektim? Bu oyunu baştan kaybetmiştim ben...

"Yapamıyorum," dedi. Bir anda bana yaklaştı, kollarını etrafıma dolayıp ellerini duvardan ayırırken çenesi başımın üzerine yaslandı. Ellerim iki yanımdan sarkmış onun kokusunu içime çekerken başımı farkında olmadan göğsüne yaslamıştım. "Sen etraftayken pek mümkün olmuyor."

Şaşkınlık bedenimin her hücresini ele geçirse de hamle yapmadan önce onu bekledim.

"Neden ben etraftayken olmuyor?" diye sordum. "Beni görmek içindeki arzuyu mu öldürüyor? Gerçekten, tamam beni arzulamamanı anlarım ama o kadar da değil."

Güldü. Göğsünün yükselip başıma çarpmasını sevgiyle karşıladım. Ellerim yükseldi, tişörtünün sırt kesimini parmaklarımla hafifçe kavrarken başımı göğsünde hafifçe kıpırdattım. Burada olmaya bayılmıştım... Sonsuza dek burada olmak istiyordum... Çok güzel, çok erkeksi bir kokusu vardı...

Başımı ona biraz daha yasladığım sırada, "Eve git," dedi. "Yarın erkenden burada olacaksın."

***

Mısır gevreğinin bulunduğu tabağı kaşığımla masanın üzerinde oynatırken aynı anda kucağımdaki Kir'i sevmeye çalışıyor ve telefonumdaki mesajları okuyordum. Azra dün gece nasıl olduğumuzu soran bir mesaj atmıştı. Onu gece eve döndüğümde, yani kısaca özetlemem gerekirse Şafak benim için bir taksi çağırıp sonra da taksiye bindiğimden emin olana kadar orada bekledikten sonra demek istiyorum, cevaplamıştım.

Endişeleneceği bir şey olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim ama buna ne kadar inandığımı şu an size yeterince açıklayabilir miyim emin değildim.

Kir kucağımdan atlayıp televizyonda çalmaya başlayan müziği dinlemek istiyormuş gibi televizyona yakın olan koltuğa çıkıp oturduğunda ve başını koltuğun yumuşak kısmına doğru yasladığında gülümseyerek gevreğimden bir kaşık daha aldım. Mesajları okumayı sona bırakarak telefonu kapattım ve tabağımda kalan son sütü de içmek için kaşığımı kenara bırakıp tabağı aldım. Dikerek tabağımdaki sütü içtiğimde Kir'in bana dönmüş, hatta çoktan sandalyemin dibine gelmiş olduğunu fark ettim.

Gülerek yerimden kalkıp onun sütünü ve mamasını koymak üzere mutfağa gittim, mama ve süt tabağını ayarlayıp salonda duran yatağının yanına koyduktan sonra onu kucağımı alıp balkon kapısının önünde duran kumunun yanına bıraktım.

Hiçbir yeri açık bırakamıyordum ama en azından koku bu şekilde eve çok sinmezdi.

Üzerimi değiştirdim, saçlarımı hafifçe dalgalandırdım, yüzüme her zamanki gibi hafif bir makyaj yaptıktan sonra şortumu çekiştirerek lavaboya gittim; dişlerimi fırçaladım, rujumu tazeledim ve evden çıktım. Ceketimi de üzerime geçirdikten sonra sonunda dün geceyi düşünmekten hiç uyuyamadığım için saldırgan olduğum dakikaları atlatabilmiştim.

Motoruma binip bara doğru yola çıkarken bugün her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyordum. Resmen bu adamla geçen hiçbir günüm normal değildi!

Ama dün gece... Normal diyemeyeceğim kadar garip olmasına rağmen çok güzeldi... İlk kez karşımda bir şekilde kendince de olsa açıklarını belli eden, duygusal anlamda olduğundan pek emin olmasam da duygularından bahseden biri vardı... Ben oradayken biriyle yakınlaşmaktan hoşlanmıyordu. Sanırım bunu duymak, benim için onu gece yatağa yalnız sokmaktan daha önemliydi. Bir şekilde, ruhunda bir yere ufacık da olsa çentik atabilmiş olmak, onun ruhuma bıraktığı kâğıt kesiklerinden daha önemliydi.

Elbette onun, ben ateşin içindeyken bunu bir oyunmuş gibi basit karşılaması katlanılabilir gibi değildi.

Ama bunu da aşabileceğimi biliyordum.

Şimdilik tek yapmam gereken işe ayak uydurmak, paramı almak ve bu ay da kafamın rahata ermesini sağlamaktı. Aksi takdirde hem bu adam, hem de kafamın içindeki diğer şahıs, beni oldukça zorlayacak ve sorumluluklarımın altında ezilmeme neden olacaktı.

Bara geldiğimde dün gece 'TENHA' diyerek yanıp sönen neon lambalar sönmüş, demirden havalı kapı kapanmıştı. Buranın girişine bayılıyordum... Bana çok özel geliyordu.

Ve sanki kimse bulamasın diye özellikle tenha bir yer seçilmişti. Acaba önce yeri mi bulmuşlardı yoksa ismi mi? Karşımda normal bir adam olsa önce yeri sonra adı bulduğunu düşünürdüm ama bence Şafak, önce ismi sonra da yeri bulmuştu.

Kapıyı açmak için çektiğimde elime koca bir başarısızlıktan fazlası gelmedi.

Kapı kilitliydi.

Elimi yumruk yapıp birkaç kez kapıya geçirdim ve kendimi tanıtmanın doğru olacağını düşünerek, "Güven?" diye seslendim. "Benim, Bendis."

Yaklaşık bir dakika sonra kapı açıldığında karşıma sanki gömleğinin düğmelerini bile zar zor iliklemiş, yüzünü yıkamamış, darmadağın halde Güven çıktığında elimde olmadan güldüm.

"Biraz erken mi geldim?" Kaşlarını çatıp, aynı zamanda birkaç tutamı terden ıslanmış saçlarını karıştırarak kolundaki saate baktı. "Şey, biraz evet yaklaşık üç saat falan," dedi. Ardından gülerek uzanıp saçlarımı karıştırdığında oflayıp gözlerimi devirerek elimi karnına koydum ve onu iterek içeriye girdiğimde Şafak bacaklarını masaya uzatmış, elinde gazetesi ve kahvesiyle barın orada oturuyordu. Geldiğimi anlamasına rağmen başını kaldırmadığında bunun, dün gecenin şu an ile alakası yok, deme şekli olduğunu anladım. Üzerine gidip her şeyi daha da çıkmaza sokmak istemiyordum. Sadece onu istiyordum. Göğsünde olmaya bayılmıştım!

"Günaydın," dedim ceketimi çıkarırken. Güven kapıyı kapatıp yeniden arkamızdan kilitlediği sırada gazetesini indirmeden "Sana da," dedi, ses tonu yeni uyandığını belli edercesine boğuklaşmış ve sanki ağzının içine doluşmuş sözcükleri yutmaya zorlanıyor gibiydi. Bu düşünceye istemsizce güldüm. Güven arkamdan gelip kolunu omzuma attığında ve, "Eee, bu saat burada ne işin var?" diye sorduğunda tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki Şafak benim yerime cevapladı.

"Birincisi, saat on Güven." Gazetesini indirip başını yana eğdi ve dudaklarına sahte bir gülümseme yayılırken bunun yeterli bir saat olduğunu belli etmişti. Sanırım bar temizlenirken o burada olmuyordu. "Birazdan temizlikçi kızlar gelmiş olur." Kaşlarım çatılsa da beni umursamadan devam etti. "İkincisi de o burada kalmayacak, bir işimiz var."

"Ne?" Ağzımdan çıkanın bu olduğuna inanabiliyor musunuz? Evet! Ben de inanamıyorum! Bakışlarını Güven'den bana çevirirken yüzünde hâlâ bir duygu belirtisi yoktu. Yavaşça bakışlarını üzerimde dolaştırdıktan sonra, "Çıkıyoruz," dedi. "Ceketini al." Anlamayarak onu izlediğim birkaç saniyenin sonunda kalın botların güçlü bir şekilde yere temas etmesiyle kendime gelerek gözlerimi kırpıştırmıştım.

"Tekrarlanmaktan hoşlanmıyorum," diye hatırlattı ve o an, bir şeyi fark ettim. Tekrarladı. Sanki içimde kuytu köşede taşıdığım olumsuzluklar kör bir kuyuda feryatlar koparak yuvarlanıyormuş gibi huzursuzluklarımdan sıyrıldım. Omuzlarımı silkerek onun yanımdan geçmesine karşı ceketimi hızla kaparak peşine düştüm.

Kapının kilidini açıp çıkmadan önce kenara çekildi ve Güven'e doğru bakıp işaret parmağını ona yöneltti.

"Sakın yatma." Güven esnemek üzere açılan ağzını hızlıca kapatırken elini saçlarının arasından geçirdi ve iki başparmağını havaya kaldırarak gerçekçi olmayan bir şekilde güldü.

"Anlaşıldı!" Sesindeki yalancı mutluluk buradan kokusunu aldırıyordu. Kıkırdayarak başımı eğdiğimde ceketimi üzerime

gitmek üzere almıştım. Başımı kaldırdığımda Şafak'ı dosdoğru bana bakarken görünce bir anda gülümsemem soldu ve hemen bakışlarını benden çekti. Karmakarışık bir ifadeyle ona bakakalırken arkasını döndü ve bardan çıktı. Güven ben çıkmadan önce seslendi. "Kolay gelsin."

***

Yol boyunca hiçbir şey konuşmadık ama yine başımı onun sırtına gömüp rüzgârdan beni koruyan omuzların kapandığımda her şeyin daha iyi olabileceğine olan inancımı pekiştirecek bir yol buldum. Bunu seviyordum. Farkında değildi ama onunla olduğumda inancımı sağlam tutabiliyordum. Artık düşersem çakıllı zemine mi düz zemine mi diye korkmak yerine, düşecek miyim düşmeyecek miyim düşünebiliyordum en basitinden. Bu benim için önemli bir aşama sayılırdı.

Motordan indiğimizde yine ara sokaklardan birindeydik. Motordan atlayıp şortumu çekiştirerek düzelttiğim ve yanında durduğumuz binalara baktığım sırada o da motordan indi. Başımdaki kaskı benim yerime çekip çıkarırken, "Hadi," diye uyardı. Andavallı gibi sadece boş duvarlara bakarsan adam uyarır tabii!

Kaskı motorun üzerine bıraktığında ve anahtarını cebine sıkıştırıp yürümeye başladığında çok geçmeden ben de peşine takıldım. Biraz gerisinden yürüsem de çok geçmeden ona yetişmeyi başarmıştım. Bir süre binanın önüne kadar yürüdük. Çalıların olduğu ama aynı zamanda küçük taşlarla yol yapılmış bir yere doğru yöneldiğinde onu takip edip çok geçmeden yanından yürümeye başladım. Birkaç saniye başını çevirip yine beni boydan boya süzdükten sonra uzanıp kolumu kavradı ve beni kendisine doğru çekerek, "Düşeceksin!" diye uyardı kızgın bir tonda. Bastığım yerdeki taşlardan birinin olmadığını ancak baktığımda fark etmiştim.

Ah!

Kontrolcü.

Ama bu iyi bir şeydi, beni önemsiyordu ve düşüp düşmemem umurundaydı.

Gülümsedim, ayrıca parmakları da hâlâ bileğime dolanmış haldeydi. Beni hâlâ tutuyordu. Ona doğru hafifçe kaydım fakat farkı anlayıp gerilmesin diye çok yanaşmamıştım. Sonunda binanın önüne geldiğimizde buranın emniyet müdürlüğü olduğunu anlamıştım, büyük yazıya bakarak da olsa onu takip etmeye devam ediyordum. Beni tuttuğu için önümü kontrol etme ihtiyacı hissetmiyordum. Kapıdan içeriye girdiğimizde bizi ilk karşılayan şey yaşlı bir adam oldu. Polisti. Şafak'ı görünce yüzünde bir anda çiçekler açtı sanki durdu, Şafak da onu görünce kolumu bırakmıştı.

Mutlu muydu emin değildim ama ruh halinin bir anda değiştiğini yüzünden anlayabiliyordum. Daha çok rahatlamış gibiydi. Adam onu görünce, "Şafak! Oğlum!" dedi. Bize doğru yürürken kollarını açmıştı. Şafak yalnızca bir adım attığında çoktan adam ona sarılmıştı. Şafak'ın sırtını sıvazlarken gözlerini kapatmıştı, bu ona gerçekten değer verdiğini gösteriyordu fakat nedense oğluymuş gibi gelmemişti. Bilmiyorum... Sanki onun hiç ebeveyni olamazmış gibi geliyordu.

"Vedat Bey." Şafak'ın dudaklarından tek çıkan bu iki kelime oldu. Adam durması gerektiğini anlamıştı, tıpkı benim gibi. Geriye çekildi, yüzündeki ifade biraz bozulsa da umursamadı. Sanki her zamanki ciddiyeti der gibi omuz silktiğinde Şafak, "Biraz acelem var," dedi. "İzninizle."

Adam başını iki yana sallayarak, "Tamam," dedi, bir eliyle omzuna vuruyordu. "Tamam ama sonra beni görmeye gel yine!"

Şafak başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Beni yeniden bileğimden kavrayıp asansöre sokarken, "Buradan nefret ediyorum," diye tısladı dişlerinin arasından. Asansöre binip düğmeye basmış olmamıza rağmen hâlâ kolumu bırakmamıştı. Uzanıp elimi kolumun üzerindeki elinin üstüne koydum.

"Neden?" Elime baktı, ardından derin bir nefes aldıktan

sonra "Bir nedeni yok," dedi, elimi bıraktı, ben de elimi çekmek zorunda kaldım. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık, ardından ortamı yumuşatmak için, "Buraya neden geldik?" diye sordum. Belki bu şekilde kafasını başka bir şeye yönlendirmesini sağlayabilirdim. Asansörün kapısı açıldığında yine kolumu tuttu, beni dışarıya çekerken içeriye girenlerin bakışlarını pek önemsediği söylenemezdi. O kolumu tutarken ya da ne bileyim, elleri üzerimdeyken kendimi sonsuz bir uçurumdan aşağıya yuvarlanıyormuş gibi hissediyordum. Bir tümsekten iner gibi, karnım sürekli o haldeydi.

"Çalıştığın kafedeki adamı hatırlıyor musun?" diye sordu, koridor boyunca yürümeye devam ederken. "Şu sana sarkıntılık eden."

Gözlerimi devirip detaylandırışı karşısında, "Hatırlamamak ne mümkün!" diye homurdandım. Güldü, gülüşünü dudaklarının çevresinde oluşan kıvrımı izleyerek değerlendirdim.

"İşte onu görmeye geldik."

Bir odanın önüne geldiğimizde durdu. Anlamamış bir şekilde suratına bakarken bir anda anladığım şeyle, "Ne? Onu şikâyet mi ettin? O mu seni şikâyet etmiş? Şafak ya başın derde mi girdi?" diye bir anda parladım, gerginlikten ne söylediğime bile dikkat etmemiştim. Birkaç saniye öylece bana baktıktan sonra beklemediğim bir şey yapıp bana bir adım yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi en düşük seviyeye indirdikten sonra yavaşça başını sağa doğru eğip bana dikkatle baktı.

"Sence benim başım belaya girebilir mi?"

Gözlerime öyle büyük bir ciddiyetle baktı ki ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Bundan zevk almış gibi güldü ve yeniden bir adım geriye çekilip doğrulduktan sonra kapıya kısa bir vuruş yaptı. Ardından içeriden gelecek sesi beklemeden kapıyı açıp içeriye girdiğinde o adam, elinde kelepçelerle, tam karşımızda masanın arkasında oturan adamın göz hapsinde sakin bir şekilde oturuyordu.

Bir anda kanım dondu ama aynı zamanda öfkeyle ellerimi sı-

karken sanki Şafak damarlarımın belirginleştiğini hissetmiş gibi bana baktı. Bana sakin kalmamı söyleyen ifadesinin aksine kendimi hiç sakin hissetmiyordum ama kalkıp emniyette de ona saldıracak değildim. Ah, keşke o gün ona bir yumruk çakabilmiş olsaydım, eminim içimdeki bu pislik biraz olsun hafiflerdi. Onu öldürmek istiyordum!

Böyle adamları öldürmek istiyordum.

"Geç Şafak." Karşıda masasında oturan adam, o adamın tam karşısındaki koltuğu işaret ederek başını salladığında Şafak'ın gideceğini sandım fakat beni tuttu, benimle birlikte yürüdü, koltuğu kavrayıp arkaya doğru çektikten sonra oturmam için beni koltuğa doğru yavaşça itti. Beni o adamdan uzaklaştırmıştı.

Şafak benim oturduğum koltuğa yaslanmış kollarını göğsünde birleştirmiş, doğrudan adama bakıyordu. Ne kadar öfkeli olduğunu yine boynundaki damarlardan anlamak mümkündü fakat o an bunu umursayacak halde değildim, en az ben de onun kadar öfkeliydim çünkü.

Masada oturan adam telefonunu alıp birini aradı, odasına gelmesini söyleyip kapattıktan sonra Şafak'a bir şey içmek isteyip istemediğini sordu. Şafak başını bana doğru eğdi, bir şey isteyip istemediğimi daha sormadan anlamış olacak ki adamı başıyla reddetti. Birkaç dakika sonra odaya genç bir memure girdi. Tam karşımda oturan, baktıkça midemi bulandıran ve yüzüne tükürme isteği doğuran adamı kolundan tutup odadan çıkardığında Şafak, "Bilgi verebilir misiniz?" dedi, adama bakarak.

Adam ceketinin yakalarını düzeltti, ardından derin bir nefes aldıktan sonra, "Adamın adı, Ekrem Koca. 49 yaşında, yirmi yıl önce de cinsel istismardan içeriye almışız. Yüz kızartıcı suç işlemiş olan işletme sahiplerinin on sekiz yaşından küçük işçi çalıştırması yasaktır. Fakat dün aldığımız bir ihbara göre yanında çalışması için aldığı garson kız henüz on altı yaşındaymış. Ayrıca elimizde ihbarı yapan kişi tarafından gönderilen kamera kayıtlarında da görülüyor ki, dükkân boş olduğunda adam kıza sürekli tehditler savurarak tacizde bulunuyormuş," diyerek

kısaca durumu özetledi. Boğazımda bir şeyler düğüm haline gelirken, elimde olmadan başımı kaldırıp Şafak'a baktım. Bana bakmıyordu ama göz ucuyla ona baktığımı görünce elini sırtıma koydu.

Dokunuşu hissetmek bedenimi rahatlatsa da o küçük kızı düşündükçe midem daha kötü bulandı. Kendimi berbat hissettim, kusacak gibiydim. Sanki kelimeler bana öyle büyük geliyordu ki onları yutarken genzimde koca bir yara oluşmuş gibiydi.

Şafak başını salladı.

"8 ila 16 yıl arasında ceza almasını bekliyoruz. Ülkemizde cinsel istismar göz ardı edilmeyecek en önemli husustur, bu yüzden hata yapanın, bedelini ödeyeceğinden emin olabilirsiniz. Biz çocuklarımızı koruruz."

Adama baktım, kendi on altı yaşımı hatırlayınca boğazıma dizilen sayısız yumruyu göz ardı ederken gözlerimin dolmasını engelleyememiştim. Tanrım! Yutkunmaya çalıştım. Şafak'ın sırtımdaki eli koluma kayıp beni kendisine doğru çektiğinde ve ona yaslanmamı sağladığında başımı ona doğru eğerek, "Teşekkürler," diye fısıldadım. Şafak adama başını salladı, teşekkür etti. Sanki birbirlerini daha önceden tanıyorlarmış gibi vedalaştılar, Şafak beni odadan çıkardı.

Ayaklarım birbirine dolaşıyormuş gibi geliyordu. Dişlerimi sıktım.

"Aşağılık herif! Aşağılık!"

Kolumu tutan elinden kurtulup öfkeyle ellerimi saçıma atıp çekiştirirken, "Allah kahretsin seni, on altı yaşında küçücük kız! Şerefsiz, öldüreceğim seni!" diye hırladım. Koridorun bir o tarafına bir bu tarafına doğru dönüyor, kendime onu bulamayacağımı düşünmeme izin vermiyordum. Tam sağ tarafa doğru yürümeye başlayacağım sırada Şafak avuç içine karnıma yaslayarak beni arkamdan durdurdu ve kendi bedenine doğru çekerek, "Sakinleş," dedi sakin bir tonda. "Hak ettiğini bulacak, emin olabilirsin."

"Hak ettiği bu mu? Birkaç yıl yatıp çıkacak, peki ya sonra? Devam edecek! Bu aşağılık şeyi yapmaya devam edecek! Umarım onu içeride öldürürler!" Öfkeden gözüm dönmüştü resmen. Normalde hümanist bir yanım hep vardı, kimseye zarar gelmesin, kimse ölmesin diye düşünürdüm ama şu dünyada bir çocuğun gözyaşından daha çok öfkelendiren hiçbir şey yoktu beni. Bu dünyada hiçbir şey o gözyaşına değmezdi!

"Bendis!" Beni sertçe uyarırken belimi daha sıkı sardı. "Dur."

"Durmayacağım! Onu öldürsem ne olur ki? Eminim beni kahraman ilan edecek birçok kadın vardır, ayrıca kesin bir milat olurum ben! Hapse girsem de buna değer, anlıyor musun? Onun üzgün yüzüne değer!"

"Saçmalama!" Saçmalamıyordum. Hissettiklerim bunlardı, sadece bunlar biraz vahşileştirilmiş versiyonlarıydı, o kadar. Öfkeden kuduruyormuş gibi hissediyordum kendimi. Küçük kızın gözleri gözlerimin önüne geldikçe ruhumda önleyemeyeceğim patlamalar gerçekleşiyordu. Tanrım... Kızı yaşında, küçücük bir kız... Bir insan nasıl bu kadar midesiz olabilirdi? Ulan nasıl olabilirdi delirecektim şimdi!

Ben tüm bu şeyleri düşünürken Şafak beni lavaboların olduğu hole kadar götürmüştü. Kolumdan öyle sıkı tutuyordu ki bir şeyleri parçalayacağımdan korktuğunu falan düşündüm. Beni bir saniye bile rahat bırakmadı. Kadın tuvaletine sokup kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra beni duvara yaslayarak birkaç adım uzaklaştı.

"Seni buraya, onu öyle görmenin iyi geleceğini düşündüğüm için getirmiştim ama yanılmışım, şu haline bak."

Şaşkınlıkla güldüm. "Ne varmış halimde? Ne diyorsun sen Şafak? Kendinde misin?"

"Birini öldürmek seni kahraman mı yapacak sanıyorsun?" diye bağırdı karşılık olarak. "Dünyanın daha fazla katile değil daha iyi ebeveynlere ihtiyacı varken, düşünebildiğin tek şey bu mu? Ben çocuklarımı iyi yetiştireceğim, onlara şiddeti, tacizi, korunmayı öğreteceğim, eğiteceğim diye düşüneceğine onu öl-

dürmek mi istiyorsun? Peki, bu seni ne yapacak? Daha büyük bir canavara dönüştürecek sadece. Birini öldürmenin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun!"

"Bu mümkün mü sanki?" diye sordum. Ne olmuştu benim o dünya hâlâ iyi bir yerdir mottomun kalan ufacık parçalarına?

"Mümkün!" diye hırladı üzerime doğru birkaç adım daha atarken. "Neden mümkün olmasın?"

Onun bunu düşünecek son adam olduğunu sanmama rağmen şu an oturup bir de zihninin, kalbinin güzelliğine ağlamak istedim. Sinirlerim gerçekten bozulmuştu benim.

"Onu öldürsen seni en fazla on yıl hatırlayacaklar ama bir çocuğa iyi biri olmayı söylersen, o seni ömrü boyunca hatırlar." Omuzlarımı tuttu, beni dikleştirirken ilk kez çekinmeden gözlerime baktı. "Unutma Bendis, bir canavara dönüşmekle iyi bir şey yapmak arasında çok ince bir çizgi var. Şu an orada yürüyorsun."

★★★

On dakika sonra, elimi yüzümü yıkamış, sakinleşmiş bir şekilde dışarıya çıktığımda Şafak duvara yaslanmış beni bekliyordu. Kapıyı açıp bir süre onu izledim. Yeni çıkmaya başlamış sakalları, hafif uzun kesim saçları, güçlü bedeni, dik omuzları, onun üzerindeki bu kötü hislerle dolu adam yaması... Artık bazı şeylerin göze nasıl göründüğünü biliyordum.

Onu nasıl gördüğümü biliyordum.

Azra... Üzgünüm. Haksızsın. O bana zarar vermeyecek, belki incitecek ama zarar vermeyecek.

Ve ben incitmesine hazırım, bazı adamlar öyle sever çünkü.

"Şafak?" Geldiğimi yeni fark etmişti. Başını çevirip bana bakarken yaslandığı yerden ayrıldı, omuzlarını yeniden dikleştirirken, "Hazır mısın?" diye sordu.

"İyiyim, gidelim."

Güldüm. O yürümeye başladığında peşindeydim fakat içimde kötü bir his vardı. O kızı görmek istiyordum. O kızla ko-

nuşmak istiyordum. Kendimi rahat hissetmeyecektim, ona bir şeyler söylemeliymişim gibi geliyordu.

"Şafak?" Asansörün önüne geldiğimizde ona anca seslenebilmiştim. Kelimeler sanki ağzımı tıkaç gibi örtmüşlerdi. Asansörün önünde durdu, başını bana çevirdi. Bir şey söylemese de bunun efendim demek olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Onu görebilir miyim?" Asansörün önünden çekilip bana doğru döndü. Kaşları çatılmıştı ve ne söylediğimi cidden anlamamış gibi görünüyordu. "O kız burada mı? Ya da adresini biliyor musun? Onu görebilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Lütfen." Ona doğru yürüdüm. "Lütfen, yemin ederim kötü bir şey söylemeyeceğim. Lütfen."

"Sadece bir dakika. Bir dakika." Derin bir nefes aldı, merdivenlere yöneldi. Onu peşi sıra takip ederken burayı ne kadar iyi bildiğini düşündüm. Sanki her adımı kendisinden emin ve her şeyi biliyormuşçasına atıyordu.

Bir üst kata çıktığımızda sağa döndü, onu takip ettiğimden emin olmak için başını çevirdiğinde, "Bir kez daha uyarmayacağım, sadece bir dakika içeride kalacaksın," dedi. Başımı sallayarak onu onayladığımda görmesine rağmen emin olmak için, "Duymuyorum," diye tekrarladı.

"Tamam, tamam Tekand. Onu incitecek bir şey söylemem."

"Sorun bu değil zaten."

Kaşlarımı çatarak ona doğru hızlandım ve yanına geldiğimde, "Sorun ne o zaman?" diye sordum. Başını bana çevirmeden rahat bir tavırla yürümeye devam ederken, "Buradaki iyi niyetimi yeterince kullandım," dedi. Sanırım içerisiyle olan bağlantısını kastediyordu. Bundan rahatsız olmuş gibi bir hali olmamasına rağmen gergin olduğu belliydi. Sanki koridordan geçerken herkes bize bakıyormuş gibi geliyordu. Bu düşünceyle bir anda ben de gerildim. Onun yanından yürümeye devam ederken başka bir şey söylemekten kaçındım.

Yine bir odanın kapısına geldiğimizde bu kez kapıyı çalmadı. Kapı zaten yarı açık duruyordu. Kapıyı iterek açtığında bir memurun önündeki iki koltuktan birinde küçük kızın, diğerinde de tahminen annesinin oturduğunu gördüm.

"Dışarıda bekliyor olacağım." Saatini işaret edince başımı sallayarak onayladı. Annesi de kız da bana bakıyorlardı. Kenarda duran diğer masaya ait sandalyeyi çekip onlara doğru getirdim ve kızın yanına otururken elimi annesine doğru uzatıp, "Merhaba," dedim. "Ben... Şey, kendimi size daha sonra tanıtabilirim." Kadının kaşları çatılsa da bir şey söylemedi.

Eğilip kızın saçlarına dokundum. Çok güzel örülmüşlerdi.

"Saçların çok güzelmiş," dedim. "Annen mi yaptı?" Annesine baktı, gülümsedi. Başını sallayarak beni onaylarken, "Adın ne?" diye sordum.

Onun yerine annesi cevapladı. "Beril."

"Beril... Adını çok beğendim... Beril bizi biraz dışarıda bekler misin?"

Annesine baktı. Annesi bana baktığında yavaşça başımla onayladım. Uzanıp Beril'in bacağını tuttu ve, "Kapının hemen önünde bekle annecim, olur mu? Hiçbir yere kaybolma, seni almaya geleceğim," dedi. Beril gülümsedi, kapının önüne çıkana kadar ikimiz de konuşmadık.

O çıktığında, "Adınızı öğrenebilir miyim?" diye sordum.

"Sude ama siz kimsiniz tam olarak?"

"Ben de birkaç gün öncesine kadar Beril'in çalıştığı kafede çalışıyordum. Bulaşık yıkıyordum ve oradan ayrılma sebebim Beril'e yapılanla aynı. Ben 24 yaşındayım, Beril ise daha çok küçük. Neden bir yerde çalışıyor, özel değilse sebebini öğrenebilir miyim?"

Kadın biraz utanıp sıkılır gibi oldu, çekiniyordu. "Lütfen açık olun, size yardım etmek istiyorum sadece."

"Beril'in babası birkaç yıl önce bizi bırakıp gitti. O zamandan beri Beril'e ben yalnız bakıyorum fakat geçen hafta bulaşık yıkadığım yerde bacağıma kaynar su döküldü. Artık işe yarama-

yacağımı söyleyerek beni işten attılar. Elimizdeki son paralar da kiraya ve ilaçlara gidince Beril'i çalışmaya göndermek zorunda kaldım. Yardım isteyecek kimsemiz yoktu." Kadının sargılanmış bacağına bakınca sanki göğüs kafesimde kırılıp dökülecek bir şey kalmış gibi yine kulağımda bir uğultu koptu. Tüm bu olanlar tamamen saçmalıktı; bu kadın, bu çocuk, bu yaşadıkları hayat, o kahrolası baba!

Ona baba demeye de bin şahit isterdi ya! Tıpkı benimkisi gibi, o da lanet olası bir biyolojik hatadan ibaretti. Her şey sadece biyolojikti, o kadar. Hiçbir kan, ruh bağı olamazdı!

"Anladım." Uzanıp kadının elini tuttum. "Beni birkaç saniye burada bekleyebilir misiniz? Hemen döneceğim."

Kadın başını salladığında yerimden kalktım ve hızlı adımlarla dışarıya çıktım. Şafak duvara yaslanmıştı, Beril de onun yanında duvara yaslanmış onu izliyordu. Şafak da göz ucuyla onu izliyordu. Bu hallerine gülmek istesem de daha önemli bir şeyler vardı.

"Şafak?" Sesimi duyunca kıza göz ucuyla bakmayı kesip bana döndü.

"Ne oldu?"

"Bir şey konuşabilir miyiz? Gelir misin?"

Yerinden ayrıldı ve bana doğru gelip kolumu tuttu, beni duvar kenarına çekti. Duvar kenarına gelince kadının durumunu ona kısaca anlattım.

"Lütfen Şafak, yardım et. Lütfen yardım et. Beril'in bir yerde çalışmasını istemiyorum, lütfen." Başını yana doğru eğerek Beril'e baktı. "Bunun nasıl bir travma olduğunu bilemezsin, lütfen. Rica ediyorum, sana kat kat fazlasıyla öderim, ona yardım etmen lazım."

Bana sanki karşısında bir hayvan olduğunu söylemişim gibi baktı.

"Geri mi ödeyeceksin?" dedi. Yanımdan ayrılırken suratında hâlâ, ne söylüyorsun, der gibi bir ifade vardı. Başını iki yana sallayıp, "Acilen söylediklerini kontrol etmeyi öğrenmen lazım,"

dedi, ardından yanımdan ayrılıp içeriye girdi. Girmeden önce, "Ona sahip çık," dedi, başıyla Beril'i göstererek.

"Adı Beril," dediğimde umursamadan kapıyı kapatıp içeriye girdi. Gözlerimi devirip Beril'in yanına doğru yürüdüm ve tam önünde durdum.

Elimi ikimizin arasına uzatıp, "Benim adım da Bendis," dedim. Elini uzattı, onu parmaklarımın arasına aldım. "Memnun oldum Beril. O az önceki abiyi sevdin mi?"

Başını sallayarak güldü. Sanki ondan hoşlanmış gibi kaşları kalktı ve dudakları hafif bir tebessümle ışıldarken yanağını sıkıp güldüm.

"Yakışıklı mıydı sence?"

Yine başını sallayarak güldü.

Ah, Tekand, sadece beni de değil, kendini gösterdiğin her kadını aptal etmekten geri kalmıyorsun.

***

Parmaklarımdaki dayanılmaz ağrıya rağmen sanki cebimde taşıdığım saat mutluluğumda durmuş gibi hissettiğim huzur ve tefsiri olmayan mutluluk bir türlü dinmiyordu. Şafak'ın sağladığı yardımla Beril'in annesini evlerine özel bir polis arabası bırakacaktı, evine çıkmasına kadar da yardım edeceklerini de önemli bir detay olarak eklemişti - Beril'in aklı annesinde kalmasın diye. Beril'le birlikte alışverişe çıkmış, annesinin ikinci dereceden yanıkları için ilaç ve evlerine erzak almıştık. Onunla alışveriş yaparken, elimi sımsıkı tutan elinin altında eziliyormuşum gibi geliyordu bana.

Sanki onun ruhu, benim sıska ruhumdan daha yüceymiş gibi. Öyleydi de. Bu dünyada bir çocuktan daha güzel, daha gönlü bol kimse olamazdı. Beril hep evlerinin önünde yatan, arada bir alt kattaki komşu tarafından beslenilen ve yıkanılan kedi için mama almak istediğini söylediğinde onu kıramamıştım elbette. Aklıma Kir gelmişti, gülümsemiştim üstelik. Şafak'ın da yanımızda olmasını istesem de o bizi, Beril'in isteği

üzerine motoruyla alışveriş merkezine bırakıp 'yapılması acil işlerinin' başına geri dönmüştü.

Gözlerimi devirdim.

Yine de Beril'le eğlenmiştik. Annesine ve ona bırakacağımız harçlığı bir kenara ayırmıştım, kalanıyla da Beril için güzel bir alışveriş yapmıştık, bir kafede oturup sohbet etmiştik. Bir ara gözünün takıldığını fark edince istediğini düşünerek onu bir yere sokmuştum. Oyuncakların, langırtların falan bulunduğu büyük bir eğlence merkeziydi. Masa hokeyi oynamıştık ve kaç kez oynadıysak Beril beni hepsinde yenmişti. Kendimi aptal gibi hissetmiş olsam da onun yüzünde ki gülümsemeyi görünce içimde sürekli kan sızdırmakta olan o derin oyuğun bir nebze de olsa durulduğunu hissetmiştim.

Birini mutlu etmenin böylesine güzel bir his olduğunu biliyordum.

Ama o birinin, bana çok benzeyen biri olması durumunda hissettiğim katıksız mutluluğun, gözlerimi sürekli dolduran vicdansız sancıyla bir alakası olduğunu bilmek beni incitiyordu. On iki yaşında babası tarafından terk edilmiş bir kız olduğum zamanları hatırlamak... Beni incitiyordu.

Kim bilir, annesi Beril'e babasının nerede olduğunu söylemişti...

Göğsüm parçalanıyordu. Sanki içeride dipsiz bir kuyu vardı, bu zamana kadar ben duygularımı hep onun içine atmıştım ama onun hissettiği duyguları hatırlayınca o dipsiz kuyuya bir bomba attım ve duygularımın hepsini tamamen yok ettim. Bunları düşündükçe babamın gidişi daha da yerine oturuyordu sanki. On iki yaşında babam, on sekiz yaşında da annem gidince hayatta aileye dair inancımı dik tutabileceğim bir şeyler olduğunu düşünmek imkânsızdı.

Buna inancımı kaybetmiş olsam da babama ve anneme, hayata dair inancımı kaybetmezdim asla.

Bir şekilde her şeyin iyi olabileceğini Beril'e söylediğimde dudaklarında beliren gülümsemeyi görünce inancımın tazelen-

diğine de emin olmuştum üstelik. Çok naif, çok zarif, gülüşü insanın içinde bir sızı oluşturacak kadar dolu bir kızdı o, küçük bir kız çocuğa olmasına rağmen büyük umutları vardı. Mesleğini herkesin aksine toplumsal bir değer olarak görmemiştim, o da bana ne olmak istediğini söylememişti zaten.

Tek söylediği, mutlu biri olmak istediğiydi.

Herkesin istemesi gereken şeyin bu olması gerektiğini hatırlatmıştı bana.

Üstelik benim bile hayattan beklentimin bu olmadığını anlamamı, hayata dair mizacımı değiştirme isteğiyle, arzusuyla dolmamı sağlamıştı.

Onu eve götürüp, onlara onları birkaç gün daha idare edecek yemeklerini yapıp dolaba koyduğumda ve evlerini biraz derleyip topladığımda Beril odasında ders çalışıyordu. Annesi de salondaki koltukta oturuyor, beni uyarıyor ve yapmamamı söyleyerek kendi kaybından ötürü serzenişlerde bulunuyordu. Yanına oturup biraz da onunla konuştuğumda ve Beril'e baktığım zaman kendimi gördüğümü, kendimi görmemin de beni bunu yapmam gerekiyormuş gibi hissettirdiğini anlattığımda biraz ağlamıştı. Fakat Beril odasından çıkıp yanımıza geldiğinde gözyaşlarını hızlıca kurulamış, bana teşekkür ederek minnetini belli etmişti.

Ona numaramı ve onları bir süre daha idare edeceğine inandığım parayı bıraktıktan sonra evlerinden ayrılmıştım.

Bir süre sokaklarda dolaştım. Bir ara bir kafenin duvarına yaslanıp içeriden gelen hafif duygusal müzik eşliğinde sigaramı içtim, kendime güç topladım. Ne yazık ki geçmişimi düşündüğümde bana da gelip çatan anılar Beril'in durumundan pek farklı değildi. Annemin hastalığı yüzünden on dört yaşında kendimizi dışarıya atıp belli başlı yerlerde çalışmaya başlamıştık. Tacizler, laf atmalar, korkutmalar, elimden paramı almalar... Hepsiyle başa çıkmıştım, bir şekilde üstesinden gelmiştim. Kaçmıştım, bazen susmuştum ama en çok o zamanlar şikâyet etmiştim onları kendime. Kendi kendime hem de. Babam ol-

madığı için, yalnızca kendi dilime, kendi içime, kendi ruhuma anlatmıştım yaptıkları pislikleri.

Şimdiyse geçmişe dönüp baktığımda bir babamın olmamasının aslında beni sandığım kadar küçük hissettirmediğini fark etmiştim. Var olmak, bir ana ait olmalıydı. Birine ya da bir şeye değil.

Ben hep kendim için vardım bu zamana kadar, kendimdim ve kendimeydim yalnızca.

Bu yüzden yaptıklarımdan da yalnızca ben sorumluydum. Kimse suçlu değildi. Bir şey kazandıysam da bunu kimseye borçlu değildim.

Kafeden ayrılıp bir yerden taksiye bindim. Zaten bara fazla uzak olmadığımız için otobüs beklemek istememiştim. Bara gidene kadar bir süre telefonumdan kızların konuşmalarını okudum. Barın önüne geldiğimde parayı ödeyip taksiden indim, bir süre yine barın dışında bekleyip tüm düşündüğüm şeyleri sindirdiğime emin olduğumda artık açık olan büyük demir kapıdan içeriye girdim.

Güven bar tezgâhının arkasında barın iç kısmının temizliğini yapan yine benim yaşlarımda bazısı benden daha büyük olan kadınları izliyordu. Dudaklarında keyifli bir kıvrım vardı, kızların çalıştıkları firmadan ötürü olacak ki altlarında kendilerine dar gelen etekler vardı ama hiçbirinin suratında rahatsızlık hissettiklerine dair bir şey görmedim. Ben de umursamadım.

Bara geldiğimde Güven gözlerini onlardan ayırıp, "Şaşırtıcı," dedi. Kaşlarımı çatarak sandalyeye oturup çantamı masanın üzerine bıraktığımda, "Yani geri gelebilmen, canlı bir şekilde. Seni öldürmeye götürdüğünü düşünmüştüm," diye açıkladı sırıtarak.

Gözlerimi devirerek güldüm. Keyfim pek yoktu o yüzden fazla uzatmadım.

"Şafak geri dönmedi mi?"

"Siz birlikte değil miydiniz?" İşini bırakıp bar tezgâhına doğru, bana doğru eğildi. Suratında anlamadığına dair bir ifade var-

dı. kaşlarının ortasında derin bir düşünce çukuru oluşmuştu. Yutkundum. Kendimi ister istemez kötü hissetmiştim, nedenini bilmiyordum.

"Hayır, yani sonra ayrıldık."

"Seni nereye götürdü?"

"Emniyet müdürlüğüne." Gözleri bir anda büyüdü, sırtının gerilişini ve omuzlarının kasılışını çenesini kastığı için dişlerinden çıkan gıcırdama takip etti. Gözlerimde korku dolu bir ifade oluştuğuna emindim ama o bir tepki vermeden bana bakmaya devam ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, bir süre daha bana bakmasına sessiz kaldıktan sonra. "Bu kötü bir şey mi?"

"Oraya neden gittiğinize göre değişir."

"Bir keresinde Şafak beni kafede çalışırken, yani orada yanında çalıştığım adamdan kurtarmıştı. Adam beni taciz etmeye kalkmıştı, ben de kavga çıkarmıştım ve adam bana vuracağı sırada Şafak tutmuştu. O adam daha önceden de istismar suçundan hapse girmiş, öyleleri yanında çocuk çalıştıramıyormuş. Bir şikâyet üzerine adamın çocuk çalıştırdığını öğrenmiş polisler, adamı hapse aldılar yine. Onu görmem için, bunun beni iyi hissettireceğini düşünmüş." Her kelimeyi özenle seçiyordum. Güven'i daha önce hiç bu kadar endişelenmiş ya da sinirlenmiş görmemiştim.

"Onun bunu yapmasına sebep olmana inanamıyorum." Kaşları bu kez öfkeden ya da sinirden değil besbelli anlamadığından çatıldığında ben de çatılmış kaşlarımla ona eşlik etmiştim.

"Ne? Ne yapmasına sebep oldum?"

Geriye çekildi, arkasını dönüp bardakları yerlerine yerleştirmeye başladığında bana cevap vermeyeceğini anlamıştım fakat bu kez peşini o kadar çabuk bırakmadım.

"Güven." Yerimden kalktım. "Güven, ne yapmasına sebep oldum? Ben bir şey söylemedim ki, ne olduğunu anlatacak mısın?"

Bana doğru dönmedi bile, işini yapmaya devam ederken

sanki beni artık duymuyor gibiydi. Aramızda bir bağ vardı, Güven'le. İyiydik, konuşuyor, eğleniyor, sohbet ediyorduk ama ikisine dair hiçbir şeyi bilmediğim için aramızdaki o duvarların, buzdan ve korkunç derece de yüksek duvarların hiçbir zaman yok olmadığını görüyordum. O benim için hâlâ buraya gelen her kadının tanıdığı kadar olan bir adamdı ve bu çok can sıkıcıydı.

"Güven? Bana bir cevap verecek misin yoksa gidip Şafak'a sormamı mı tercih edersin?"

Bir cevap vereceğini düşündürtecek şekilde bana doğru döndü. Gözlerinde bundan rahatsız olmuş gibi bir ifade aramadım ama hiçbir şey yoktu. Bana baktı, ardından yine havluyu omzuna astıktan sonra, "Anlatacak olursa, o kendisi anlatır zaten. Biz böyle şeyleri kendi aramızda konuşmayız," dedi. "Yani burada bunu kime sorarsan sor alacağın cevap sükûttur."

Bana doğru yaklaştı, uzanıp yanağımdan bir makas aldıktan sonra, "Ama bence," dedi, yüzünde yine o çok yakın olduğumuz anlara dair samimi bir gülümseme oluştu. "Öğrenmen fazla uzun sürmeyecek."

Bunlar ne demekti, ne anlamlar çıkarmam gerekiyordu bilmiyordum. Üzerinde daha fazla düşünmenin Şafak'a olan tavırlarımı etkileyeceğini bildiğimden kafamdan silip attım. Başka zaman düşünmek üzere yeniden üzerini temizleyip açabileceğim bir kitap haline getirdikten sonra derin bir nefes aldım, halledebilirdim. Her neden bahsediyorlarsa bir şekilde ne olduğunu öğrenecektim, sadece aceleyle değil daha sakin daha yavaş hareket etmeliydim o kadar.

Yeniden yerime geçip oturduktan ve bir süre daha sessizce Güven'i izledikten sonra içkileri yerlerinden çıkarmış ve yeniden yerleştirmeye başlamış olduğunu görünce kendimi tutamadım.

"Yardım edeyim mi?"

"Sakarsan hiç bu tarafa geçme." Sesinde yine o muzip tonlama olunca gözlerimi devirerek onun taklidini yaptım.

Yerimden kalkıp barın arkasına geçtiğimde Güven, "İçkileri biliyor musun?" diye sordu. Ben masadaki içkileri ona uzatırken o da raftaki yerlerine yerleştiriyordu. Asıl içkiler bar tezgâhının altındaki dolaplardaydı, bunlar sadece görüntü olarak güzel dursun diye yerleştiriliyordu, bunu biliyordum.

"Mmm, yani, hepsini değil ama birçoğunu biliyorum." Bunun pekiyi anıları olmasa da artık üzerine düşünüp kendimi yormuyordum. Ağabeyim sayesinde öğrendiğim isimlerini hatırlamak da pek hoşuma gidiyor sayılmazdı üstelik.

"Öğrenmek ister misin?" Başımı sallayarak onu şevkle onayladığımda her içkinin adını söyledi, bardağa ne kadar doldurulması gerektiğini ve nasıl içildiğini en ince ayrıntısına kadar anlattı. Bir an için onun sadece barmen olup olmadığını merak ettim. Ama bunu ona sormak istemedim. Nedense bir kez daha dışarıda biri gibi hissettirilmek istememiştim. Saat dokuza doğru ikimiz de yorgun bir şekilde bar taburelerine oturduğumuzda bana ve kendisine de bir kadeh içki doldurmuştu. Barda çalışmanın püf noktalarından bahsetmişti, insanların geldiklerinde her zamankinden demekten hoşlandığını söylemişti. Bu komikti ama doğruydu da aynı zamanda. Ondan içki isterken her zamankinden demek benim hoşuma gidiyordu. Neden böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama aramızda bir tanışıklık varmış gibi kendimi daha güvende hissediyordum o zaman.

Bar dolmaya başlamıştı, işinden çıkıp gelenler, kafa dağıtmaya gelenler. Güven bir süre ettiğimiz sohbet boyunca bana içeriye giren herkesin analizini yapmıştı. Çok iyi insan tasvirinde bulunduğu doğruydu, açık ara da tahmin edilmesi zor şeyleri bildiğini görebiliyordum. Belki onları tanıdığı için bunu söylemek kolaydı ama yine de bu kadar insanı tanıyor olması güzel bir şeydi.

Bu konuda kendisine gerçekten güvendiğini görmek onu iyi hissettiriyordu, belliydi.

"Belki bu gece barda ben dururum."

Başını arkaya yatırıp koca bir kahkaha attı. Bu durumdan öyle bir eğlenmişti ki, ister istemez bozulmuştum. Yapamayacağıma dair inancı yüksek bir gülüştü bu. Geriye doğru sendeleyerek, hâlâ gülmeye devam ederken elini masaya yaslayarak tutundu ve ardından elleriyle yüzünü örtüp kısa bir an sıvazladıktan sonra, "Kusura bakma," dedi, sanırım gülüşü için söylüyordu ama daha büyük bir özür almalıydım! Aşağılanmıştım!

"Baktım bile." Gülmeyi kesti ama hâlâ gülmek istediğini dudağının kenarındaki kıvrımlardan anlamak güç değildi. Başını kaldırıp kendini durduruyormuş gibi birkaç saniye gülümsemeye devam ettikten sonra ciddi bir yüz ifadesi takındı.

"Yani bilirsin." Hâlâ alaycı tonunun kokusunu alabiliyordum ama sözünü yarıda kesmedim. "Orada duruyorsan biraz ilgi çekici görünmelisin, kadınlar bundan hoşlanıyorlar. Yani göze güzel görünmediğini söylemiyorum ama çekici olabileceğinden emin değilim."

İyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi söylüyordu anlamamış bir şekilde birkaç saniye suratına anlamsızca baktıktan sonra zihnimin içinde dönmekte olan düşüncelerin yollarını değiştirip onları silah haline getirdim. Tam bir şey söylemek üzere ağzımı açtığım sırada kapıdan Şafak'ın girdiğini görünce kelimeler boğazıma yığıldı, bir anda öksürmeye başlayınca Şafak'ın dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme oluştu. Güven endişeyle içkimi bana uzatırken, "Birkaç yudum al," diyerek sanki bununla geçecekmiş gibi temenni de bulunuyordu. Elini sırtıma attı, tam sıvazlayacağı sırada görüş alanına Şafak girdiğinde elini hızla üzerimden çekip öne doğru eğildiğim için tuttuğu bileğimi de bıraktı.

Ortamda sanki kırmızı kabloyu mu yoksa mavi kabloyu mu keseceğini bilmeyen zihnin ateşi yükseldi.

Şafak tam ortamızda durmuş bize bakarken birkaç küçük öksürüğün sonunda sırtımı sandalyeye yaslamayı başarabilmiştim. Derin bir nefes alarak içkimden birkaç koca yudum aldığım sırada Şafak'ın bakışları bana kayınca kendimi yeni bir öksürük

krizinden zor kurtardım. Uzanıp elimdeki bardağı aldığı gibi sertçe masanın üzerine bırakırken, "Sana çok fazla içmemen gerektiğini anlatabildiğimi düşünmüştüm," dedi, o geceyi hatırlatıyordu. Yüzüm bir anda kıpkırmızı oldu. Yutkunarak ellerimi saçlarımı geriye itmek için kullanırken Şafak, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Başımı Güven'e çevirdiğimde kelimeler sanki boğazıma biriktiklerinin yeni farkına varmışlar gibi bir anda döküldüler.

"Benim ne kadar çekici olabileceğimi tartışıyorduk."

Evet, bu zamana kadar her haltı yanlışlıkla yapmıştım ama bu sefer bilakis Şafak'ın öfkesini tartmak için söylemiştim. Güven'in gözleri bir anda büyüdü, bakışları bir bana bir Şafak'a dönerken, "Hayır," dedi. "Hayır, öyle bir şey tartışmıyorduk."

Şafak'ın bakışları 'ne diyorsun' der gibi çatılınca keyfim yerine gelmişti.

"Sadece ona barmaid olamayacağını söylüyordum."

"Olamazmışım, çünkü çekici değilmişim." Şafak hâlâ hiçbir şey söylemeden bize bakarken, "Çekici olabileceğimi sana kanıtlayacağım!" diye tısladım dişlerimin arasından.

Şafak'ın gözlerini devirdiğini göz ucuyla görsem de bakışlarımı Güven'den hiç ayırmadım.

Güven Şafak'a bakmadı, sanki baksa bir şeyler olacakmış gibi tedirgin görünüyordu. Sanki kendi kafasında bir şeyleri tartmaya çalışıyordu ikimiz arasında.

"Tamam," dedi. Bakışlarını barın içinde dolaştırdıktan sonra, "Şuradaki adamı görüyor musun?" diye sordu. "Eğer onun dikkatini çekebilirsen bu gece barmaid sensin."

Şafak'ın suratında bomboş bir gülümseme oluştu.

Dosdoğru Güven'e bakıyordu. Omuz silktim. "Tamam!" Tam yerimden kalkacağım sırada, Şafak önüme geçerek ayağımı yere indirmemi engelleyip beni dosdoğru yerime geri oturttu. Bedeni bedenimin önünde demirden bir kapı gibi durduğunda nefesim kesildi. Günün sonunda dahi güzel kokusu hiç yok olmamıştı. O an bunun, parfümünden gelen koku olmadığını

anladım. Onun kokusuydu, onun güzel, izlerle dolu teninin kokusu... Yanık kokusu...

Başımı kaldırıp gözlerine bakarken çekingen davrandım ama bunun, onun gücünden korkmamla alakası yoktu. Beni korkutmaya çalışacak son adamdı o. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi, sesindeki emir öyle keskin bir şekilde boğazıma dayandı ki sanki yutkunsam tenimden bir parça alıp götürecek gibiydi. Sivri dili sesimi kesmeme neden oldu. Onun için kelimelerimi ezdim. Tek varlıklarımı. "Şu saçma iddiayı ciddiye aldığını söyleme bana."

Gözlerimin derinliklerine bakınca ruhumdaki uğultular sessizleşti. Onun bakışlarındaki o uysal yakınlaşma bedenimin her bir zerresinde alev topuna dönüşürken, "Bu gece barda olmak istiyorum," dedim. "Ve bunun için sana ihtiyacım yok." Onun Güven'e bir geceliğine geçmemi söylemesine ihtiyacım olmadığını söylemeye çalışıyordum ve bunu anladığına emindim.

Elini yanımdan bar tezgâhına yaslayarak üzerime doğru eğildi. "Gitmiyorsun."

"Çekil." Ona kafa tutmam akıl karı mıydı emin değildim fakat bunun bedelini bir şekilde ödeyeceğimi hissediyordum sanki. Yine de duruşumu hiç bozmadım. "Ona barmaid olabilecek kadar çekici olabileceğimi kanıtlayacağım."

"Ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin!" diye hırladı yüzüme doğru. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra ellerimi göğsüne yerleştirerek üzerimde onunla birlikte doğruldum.

"Zorundayım," dedim. "Çünkü ben böyle büyüdüm."

Onu üzerimden uzaklaştırdıktan sonra oturduğum sandalyeden kalktım. Üzerimi düzelttim, saçlarımı hafifçe karıştırdıktan sonra derin bir nefes alıp Güven'e döndüm. Suratında keyifli bir gülümseme vardı, bizi izliyordu.

"Şimdiden bütün gece bardak taşımaya hazır olsan iyi edersin, bakalım garsonken de aynı çekiciliğe sahip olabilecek misin?" Bana kadeh kaldırır gibi bardağını kaldırdıktan sonra ya-

vaşça gülümsedi. Sanki benimle zıtlaşmak yerine benimle aynı cephede savaşıyormuş gibi davranıyordu ama karşımızda kim olduğunu anlamıyordum. Bu çocuk bana garip şeyler anlatmaya çalışıyordu sanki...

Daha fazla kafamı yormaktan vazgeçerek Şafak'a döndüğümde benim bardağımdan birkaç yudum aldığını gördüm. Yutkundum. Ah... AH! Beni öldürmeye mi çalışıyordu? Bardağı geri masaya bırakırken arkasını tezgâha yaslamış, ayağını bacağının üzerine atmış beni izliyordu. Başını yana eğmişti. Bana sanki son kez, durmak için son şansın, der gibi baksa da onu umursamadım. Uzanıp bardağımı aldıktan sonra, "Müsaadenizle," dedim, güldüm. Yanlarından ayrılırken ellerimin heyecandan bembeyaz olduğunu görebiliyordum.

Derin bir nefes aldım ve adama doğru yürümeye başladım.

TEKAND

İçkinin ağzımın içinde yavan bir tat bıraktığını hissedebiliyordum. Rakı istiyordum, sanırım bu sefer istemekten daha fazlasıydı. Buna ihtiyacım vardı.

Başımı çevirip Güven'e baktığımda dikkatle Bendis'i izlediğini gördüm, bu beni daha çok öfkelendirdi. Şu dik başlı kıza mı yoksa benim aptal arkadaşıma mı daha çok öfkelensem karar veremiyordum. Kafamın içinde bin ton sesle döndüğümde böyle bir karşılanma beklemiyordum!

Güven sanki ona baktığımı hissetmiş gibi dönüp bana baktığında, başımı yana yatırarak onun anlayacağı türden sert bir bakış attım. Dişlerimi hâlâ sıkıyordum.

Başımı Bendis'e çevirip o sahneyi görmek istemiyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu. Yumruklarımı sıkarak arkama biraz daha yaslandığım sırada sonunda Bendis'e dönebilmiştim. Gözleri gözlerimin önüne geldi... Gece gibilerdi. İnsanı hatırlamayı hiç istemediği şeylere teşvik eden gece gibi.

Şimdi o gözlerle başkasını etkilemeye mi çalışıyordu?

Başımı tavana kaldırıp derin bir nefes alırken Güven hafifçe omzuma vurarak, "Sakin olsana," dedi. "O duracağı yeri bilir."

Kolumu sertçe çekerek "O kolunu kırıp sana yedirmeden çeneni kapat," diye hırladım. Gülerek başını yeniden Bendis'e çevirdiğinde ben de onu takip ettim.

Adamın yanına gelmeden önce biraz oyalanmıştı, ne yapacağını düşündüğünü anlamak zor değildi. Ah! Sadece adama gidip selam vermesinin yeteceğini görmüyor muydu? Sadece bu yeterli olacaktı! Altındaki kısa şortu düzeltirken son kez derin bir nefes aldı. O şortu... Dişlerimi sıkarak bakışlarımı şortundan ayırıp yeniden adamın yüzüne çevirdiğimde onu yumruklayacağım bir an gözlerimin önüne geldi. Ah, ne kadar harika şimdi de hiç tanımadığım adamları yumruklamayı hayal ediyordum! Harika! Aferin sana Tekand, aferin!

Adam ona arkası dönük olduğu için elini uzatıp yavaşça adamın sırtına dokundu. Adam dokunuşuyla başını çevirip ona baktığında güldüğünü neredeyse hissettim. Sanki avuçlarıma bir ateş parçası düşmüş gibi yanıyordum. Elini saçına atıp hafifçe kaşırken utangaçlığının üzerinde olduğunu anlamak zor değildi. Bu daha kötüydü! Cezbedici görünmeyi çok az zaman başarabiliyordu. Evet, çekiciydi yalan değildi. Görünüşünün altında yatan bir hazine gibiydi. Bazen, işte o farkında olmadığı anlarda daha göz alıcı görünüyordu.

Has-

Sanki Güven içimden düşündüklerimi duyabiliyormuş gibi kaşlarını çatarak bana baktığında ona bakmadım. Dosdoğru Bendis'i izlemeye devam ederken sonunda gülerek yeniden ona döndüğünü göz ucuyla görmüştüm.

Bir süre konuştular, ne olduğunu buradan duymak imkânsızdı. Bendis güldü, içkisinden birkaç yudum alırken adamla birlikte adamın daha önce bulunduğu masadan uzaklaştılar.

Adamın dudaklarındaki memnun gülümseme sanki damarlarıma zehir enjekte ediyorlarmış gibi içimin kopkoyu bir sı-

vıyla dolmasına neden oldu. Başımı sağa sola eğerek kendimi sakinleştirmeyi denerken Bendis güldü, bu kez kahkaha atacak gibi olunca hep yaptığı gibi elini dudaklarının üzerine kapattı.

Bendis elini indirdiğinde adam uzandı, omzuna parmaklarını koyarak bütün kolu boyunca okşayarak indirmeye başladığında daha fazla dayanamadım. Yerimden kalktım ama Güven'in bakışları üzerimde olduğu için kendimi dizginlemeye çalıştım. Adam Bendis'in koluna kendi kendine çizdiği resmi başparmağıyla okşarken, "Ben odadayım," dedim, ardından arkamı dönüp hızlı bir şekilde oradan ayrıldım.

Odaya girdiğimde Bendis'i bu odaya soktuğum an gözlerimin önünde canlandı. Neden yüzü gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu ki? Eğer onu bir an bile yok edebilseydim işim çok daha kolay olurdu. Yatağa doğru yürüdüm.

Onu öpmeme ramak kalan o anı düşündüm.

Onu öpmeme ramak kalan, öpseydim de bunu hatırlamayacak olduğu ama yine de buna rağmen öpmediğim o anı düşündüm.

Yatağa oturup ellerimi yüzüme örterken derin bir nefes aldım ve kendime sakin olmayı telkin ettim. İtiraf etmesi zordu fakat diğer kızlardan farklı olduğu ortadaydı. Ona baktığımda, bana bir kadına baktığımda düşündüğüm şeylerden daha fazlasını düşündürüyordu, hayata karşı duruşu, bakışı, kendine özgü yanlışlarıyla bile farklıydı işte.

Ama olamayacak kadar da imkânsızdı.

Benim için imkânsızdı.

O ve ben, doğru değildik.

Daha doğrusu ben, onun için doğru değildim.

Ve bunun böyle kalması için elimden geleni yapacaktım.

Zihnimden onun yüzünü atabilmeyi ve sesini kısabilmeyi başarabildiğimde.

BENDİS

"Bu gece barmaid benim, şey, görüşürüz o zaman." Gülümsedim. Parmakları parmaklarımın arasından kayıp geçince kendimi zar zor bar tezgâhına attığımda Şafak'ın orada olmadığını görmek kaşlarımı çatmama neden olmuş, yaptığım onca şeyin sonucunu göremediğim için üzülmeme neden olmuştu.

Şafak'ın yerine bakmama rağmen Güven'e onu soramadım. Büyük ihtimalle yine o çok önemli işlerinden birini halletmek üzere çıkmıştır diye düşündüm. Kendi sandalyeme geri çıkarken Güven birkaç kez yüksek sesli bir şekilde alkışladı beni. Bardağını elimdeki bardağıma çarpıp, "Bu kadar hızlı beklemiyordum!" dedi şevkle. "Aferin sana, çekici kız. Bu gece barmaid sensin, bakalım altından kalkabilecek misin?"

Güldüm, gözlerimi devirerek içkimden birkaç yudum daha aldıktan sonra onu tezgâha geri bıraktım. Ben tam bar tezgâhının arkasına geçmek için kalktığımda Şafak'ın arka odadan geldiğini gördüğümde yerimden kıpırdamadım. Gülerek ona bakarken yanımıza gelmesiyle Güven, "Bendis başardı," dedi. "Hakkını yiyormuşum kızın, bu gece barmaidimiz o."

Şafak'ın yüzünde keyifli bir ifade oluştu, ardından önüme geçti ve tam anlamıyla bana dönmese de başını bana çevirerek, "Tebrikler," dedi. Sadece 'tebrikler.' Güven'e döndüğünde sanki ben burada yokmuşum gibi hissettim. Hiçbir şey söylemeyecek miydi? Hiç kıskanmamış mıydı? Hiçbir şey söylemeyecek miydi gerçekten? Güven'e rakısını hazırlamasını söyledi.

"Ben hazırlayabilirim." Beni duymazlıktan gelerek Güven'e bakmaya devam edince Güven, "Tamam Abi," dedi bir şey söylemek yerine. "Getiririm az sonra."

Şafak yanımızdan ayrılıp hep oturduğu masasına doğru yürümeye başladığında somurtarak kalktığım sandalyeme geri oturdum.

"Bana neden böyle davrandı şimdi?" diye sordum. "Ne zaman buradan kalkıp gitti?"

"Boş ver," dedi Güven gülerek elini sallarken. "Merak etme sen, Güven'e güven kızım." Kaşlarımı çatarak ona baktım, hiçbir şey anlamamış, üstüne bir salak gibi hissetmiştim ama o pek önemsememişti. Şafak'ın arkasından bakmaya devam ederken sessizce sırıttı ve, "Ben içkisini hazırlayayım," diyerek oturduğu yerden kalktı.

Yerinden kalkıp bar tezgâhının arkasına geçerken bu konunun da benim boyumu aştığını öğrenmiş olmuştum. Derin bir nefes alarak ben de yerimden kalktım ve kalabalıklaşmaya başlayan barı göz ardı etmeye son vererek barmaidlik yapmak üzere yerime geçtim. Güven birkaç dakika sonra Şafak'a rakısını götürmek için yanımdan ayrıldığında tamamen yapayalnızdım.

Yaklaşık dört buçuk saat boyunca yanıma kimse gelmedi. Güven bara koyduklarımı alıp hızlı bir şekilde ortadan kayboluyor, masalarına içkilerini bıraktığı kızlarla sohbet edip boş zamanlarında yanıma gelmiyordu. Bu da bana cevap oluyordu tabii ki. Barmen değilken de yeterince çekiciyim demek istiyordu. Sonunda ortalığın biraz daha rahatladığı saatlerde bar tezgâhına doğru eğildim, çenemi avuç içime yaslayarak etrafı izlediğim sırada, barın kapısından içeriye giren ağabeyimi gördüm.

Yüzüm gerildi, çenem sıkılaşırken omuzlarımı kaldırıp gözlerimi Şafak'a çevirdim. O da bana bakıyordu. Yanıma gelmesini engellemek için hafifçe sırıttım. Yüzündeki ifade değişmedi, başını çevirip salonu izlemeye devam ettiğinde normal olduğuna sevindim. Tam ben yeniden ağabeyime döndüğümde onun çoktan bana doğru geldiğini fark ettim. O an zihnimin içindeki ben, kemiklerimi saydı. Ruhumdan süzülüp havada bir palto gibi asılı kalan kırık, paramparça olmuş kemiklerim...

Ruhumun sızladığını, her köşesinden akmakta olan kanla bir kez daha kanıtlamış oldum kendime.

Ağabeyimin gözlerindeki nefret, beni orada öyle görünce biraz daha büyüdü. Burada çalıştığımı duyduğunu anladım. Buraya tesadüfen gelmiş birinden daha öfkeliydi.

"Abi?" Yerimden ayrılıp bar tezgâhının diğer tarafına geçtim.

Karşısına gelene kadar bana cevap vermediği gibi dişlerini ve yumruklarını sıkmayı sürdürdü. Daha önce bana hiç vurmamıştı ama bu şiddet uygulamadığı anlamına gelmiyordu. Boğazımı sıkıyor, sırtımı ve başımı sertçe duvara vuruyordu. Parasını alamadığı zamanlar yapardı genelde, bu yüzden onunla para konusunda zıtlaşmak istemiyordum. Çok güçlüydü, kendimi ondan korumam çok güçtü.

Ona vurmayı düşünmek bile canımı yakarken, bana her defasında acımayışının altında kalıyordum.

Kolunu tuttum.

"Dışarıda konuşalım abi, lütfen." Onu çekiştirerek arka kapıya götürdüm. Bir şeyler yapacaktı, Şafak görsün istemiyordum. Bunu onunla konuşamazdım... Mahvolurdum. Ona anlatamazdım. Ağabeyimi dışarıya çıkarmayı başardığımda kolunu sertçe çekerek uzaklaştı benden. Sanki üzerinden bir lekeyi silkelemeye çalışır gibiydi. Gözlerim yanmaya başladı ama gözyaşı yoktu. Yalnızca ruhumun sızıntıları vardı avuçlarımda.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye bağırdı üzerime yürürken. "Ne iş yapıyorsun burada? Ne oldun?" Aşağılıyordu. Para kazanmak için iğrenç şeyler yaptığımı düşünüyordu. Aklı yerinde değildi, alkollüydü ve bu beni iten kollarındaki her güç zerresinden belli oluyordu. Yine de güçlüydü. Onu itmeye çalışmama rağmen yerinden kıpırdamadı. "Çalışmayacaksın lan burada! Çalışmayacaksın! Ne diye bahsedecekler senden biliyor musun? Sen de benim gibi alkolik mi olacaksın! Çalışmayacaksın lan!" Ne söylediğini bilmiyordu bile. Bir şey söylesem de ona anlatmak zordu, hiçbir şey söylememek şu durumda daha kolay geliyordu.

Beni sertçe duvara itti. Elleri boğazıma yerleşirken bedenimin yükseldiğini hissettim. Sadece parmak uçlarım zemine dokunuyordu. Parmaklarının boğazımdaki her bir kemikte iz bıraktığına emindim. Sanki yıllarca ne kadar ilaç sürersem süreyim asla eskisi olmayacak ruhuma attığı bir çizik gibi. Bağırmaya çalıştım fakat öyle sıkı bir şekilde kavramıştı ki sesim sinek vızıltısı gibi çıktı.

"Bu işi yapmayacaksın lan! Ben de senin abinsem beni dinleyeceksin!" Beni sertçe duvara vurdu. Gözümün önünde büyük daireler gittikçe küçülüyordu. Artık onu görmüyordum. Ellerimle boğazıma sımsıkı sarılmış ellerini kavramıştım ama vücuduma dokunmasını engellediği kan, bedenimin gücünü çekiyordu. Yığılacaktım. Parmakları boğazımı, başımı vücudumdan ayırmak istermiş gibi sıkıyordu. Tırnaklarımı eline geçirmeye çalıştım, bacaklarımı sallamaya onu itmeye çalışıyordum, bağırmaya, yardım istemeye ve ona bir şeyleri anlatabilmeye çalışıyordum ama hiçbiri bir işe yaramıyordu. Yalnızca boşuna boğazımın acımasına ve tırnaklarımın sızlamasına neden oluyordum.

"Öldürürüm lan seni!" diye bağırdı bir kez daha boğazımı sıkarken. Ardından beklemedi. Hiçbir şey söylememi beklemedi. Beni sertçe kavradı ve çok sert bir şekilde başımı duvara vurdu. Kapının açıldığını duydum. Bir şeyler yıkıldı. Gözlerimi açamadım, üzerimdeki elleri yok oldu. Bedenim içi boş bir çuval gibi yere yığılırken başımda hissettiğim ıslaklık, gözlerimde gittikçe yok olmakta olan netliği emdi.

Yere yığıldım, kolumun sivri bir şeylere değdiğini hissedebiliyordum.

Bir bağırış sesi duydum. Gözlerimi zorlukla aralamaya ve her kim geldiyse ondan yardım istemeye çalıştığım sırada görüş alanımı siyah bir çift bot kapladı. Şafak...

"Şafak..." Zorla, ihtiyaçla adını mırıldandığımda sıcacık bir el elimin çevresini sardı bir diğeri de belimi.

"İyi olacaksın." Beni kaldırdı, başım boynuna doğru düşerken nefesini omzumda hissettim. "İyi olacaksın güzelim, yanındayım."

★★★

Yerimden kıpırdayamıyordum, zihnimin içinden uzanıp gelen sarmaşıklar bedenimin etrafına dolanmışlardı. Aldığım kokunun kaynağından hoşlanmıyordum, uyanıktım, bilincimin

açık olduğunu hissedebiliyordum fakat bedenim sanki şok dalgasını henüz üzerinden atamamış gibi kilitli kalmıştı. Parmağımın ucunu dahi kıpırdatamayacak bir haldeydim.

Zihnim, ruhumda öldürmek zorunda kaldığım her duygu için matemdeydi. Yasının belki bin asır daha süreceğinin farkında olmasına rağmen içimde sızım sızım sızlayan tarafımın dinmeyeceği o büyük sanrı, beni öldürmekten hiç vazgeçmedi.

Bazen, geçmişte susup hiçbir şey söylemedikleriniz gün geliyor boğazınıza yılan gibi dolanıyordu. Herkesin önünde cezasını kesip idam edemediğiniz hisleriniz gün geliyor, darağacında asılı dururken ayağınızın altında duran tabureyi tek seferde itiyordu.

Yorgun hissediyordum.

Taburem çoktan itilmişti ve ben, herkesin önünde hükmü verilmiş bir kurban olarak sallanıyordum.

Bedenimin yükünü daha fazla taşıyamayacakmışım gibi geliyordu. Fakat yapmalıydım. Nasıl vazgeçecektim? Her vazgeçmeyi istediğimde annemin üzerine çektiğim kapı, ona borçlu olduğum bu can aklıma geldikçe, nasıl vazgeçecektim? Kendimi bir yerden yuvarlamanın tüm bunları son vermeyeceğini biliyordum. Hatta belki, oradaki yalnızlığım buradakiyle boy dahi ölçüşemeyecekti.

Bedenimin üzerine çöken yorgunluk biraz olsun hafifleyince bir yaşam belirtisi verebilmek adına parmağımı kıpırdattım. Yanımda birinin olduğunu düşünerek yaptığım bu hareket ilk birkaç saniye karşılıksız kalsa da birkaç saniyenin sonunda sıcacık bir el tarafından sarılan elim gözlerimi açmama yeterli bir sebep gibiydi.

Açıkçası gözlerimi açtığımda beni Şafak'ın uykulu bir şekilde karşılayacağını hayal dahi edemiyordum. Fakat onu öyle gördüğümde, gözlerimi açtığım için mutlu oldum. Elimin etrafını saran parmakları tenimi biraz daha sıkarken biraz daha yukarıya çıktı ve diğer elini de saçlarımın arasına atarken hiçbir şey söylemeden sadece yüzüme baktı. Ben de hiçbir şey söylemeksizin güzel yüzünü izledim.

Parmakları saçlarımın arasından kayıp yüzüme geldi, parmakları alnımdan yanaklarıma kayarken ve sanki benim yanağım için yapılmış avucu tenimi kavrarken gözlerimi yumdum.

"Şafak..." Gözlerimi kapatır kapatmaz o siyah an gözlerimin önüne geldi. Sanki üzerime zifiri karanlığı boşaltmışlar gibi nefessiz kaldım. Elimi kaldırdı, yanıma oturduktan sonra bacağının üzerine koydu.

"Tamam, buradayım." Elim elini öyle bir kudretle sıktı ki ben bile kendi gücümün şaşkınlığı altında ezildim. O da elimi sıkarak yanımda olduğunu söyledi. "Ağlama."

Durduramıyordum. Gözlerimin kenarlarından akan su sanki gözyaşı değil de kandı. Midem bulanıyor, başım dönüyordu ama hiçbirinin başımın arkasındaki yaradan dolayı olduğunu sanmıyordum. Tamamen ruhsal anlamda, metafiziksel bir durumdu.

"Bendis." Dişlerini sıkmıştı ama bu öfkesinden dolayı değil sanki zorlandığını göstermek için verdiği bir tepkiydi. "Ağlama."

Burnumu çekerek kendimi zapt etmeyi başardım. Yana doğru dönerek başımı ona yasladım ve tenine doğru sığınırken hıçkırdım. Elleri beni sardı, bir eli sırtıma kayarken elinin dokunuşuyla acıyla inledim. Ağabeyim beni duvara vurduğunda yaralanmış olmalıydı. Elini hızla geriye çektiğinde sızlandım. Yavaşça hastane önlüğünün sırt kısmını açtı, parmakları bu kez çıplak sırtımın üzerinde, yaranın olduğu yerde dolaşınca parmaklarımı tişörtüne sımsıkı sardım. "Şafak!" Bu bir serzenişten öteye gidemedi. Sızlandım, sızladıkça daha çok sızlanıp ona sığındım.

"Şşş, tamam, geçti güzelim." Sırtımı kapattı. Ardından eliyle usulca üzerinden geçtikten sonra, "Kimse sana dokunamaz," dedi.

"Kimse mi?"

"Hiç kimse." Beni kollarının arasına yukarıya çekerek yatakta biraz daha rahat bir pozisyon aldı ve beni de bacağına oturttu. Hâlâ uzanıyor sayılırdık ama ben daha çok onun üzerinde uza-

nıyordum. Başımı göğsüne yaslayıp küçük bir top gibi kucağına kıvrıldım.

Parmakları bel çukurumda dolaştım, karnımda, biraz yukarıda karın boşluğumda, bacaklarımın üzerinde. Tavrının şefkatten başka bir anlamı yoktu. Dokunuşu hissetmek vücudumun gevşemesine neden olmuştu. Ona böyle ikinci kez sarılıyordum ve bunu o kadar çok seviyordum ki, burada olmak bana hayatta kalma gücü veriyordu. Dudaklarını başımın üzerinde hissettim.

"Şafak?" diye fısıldadım, dudaklarının gücü üzerimden gitmesin diye kısık bir sesle. "Burada kalmak istemiyorum." Ona daha sıkı sarıldım, sımsıkı bütün gücümle. Hiç gitmesin istiyordum. Başımı göğsüne biraz daha yaslarken "Gidelim lütfen," diye fısıldadım.

"Tamam." Yavaşça belimi tutup beni yeniden yatağa bırakırken "Üzerini giyin," dedi. "Doktorla konuşup geleceğim."

Başımı sallayarak yatakta oturur pozisyona geldim. Elimi saçlarıma attığımda saçımın kesilmediğini fark ettim, dikiş atılacak kadar kötü bir durum yoktu demek ki, bayıldığım için hastaneye getirmişti. Korkmuş muydu? Bana bir şey olmasından endişe mi etmişti? İstemsizce gülümsedim. Şu haldeyken bile, o adam sayesinde gülümsedim...

Uzanıp yatağın ucunda duran kıyafetlerimi aldım. Beni de büyük ihtimalle sırtımdaki çiziklere pansuman yapmak için soymuşlardı. Orada kuruyan ilacın hissi hâlâ üzerimdeydi. Nefes aldığım anda gerilen bütün bedenim oranın sızısıyla kıvranıyordu. Zorlukla üzerimdeki elbiseyi soyup tişörtümü giyebildim. Sırtımdaki yaralardan dolayı sutyenimi giymedim. Onu katlayıp kenara bıraktıktan sonra tutunarak yataktan kalkmaya çalıştığım sırada Şafak içeriye girdi. Beni o halde görünce adımlarını hızlandırıp elimi tuttu. "Gel buraya," derken belimi kavrayıp yavaşça doğrulmamı sağladı. Üstümdeki hastane önlüğünün ucunu tutunca bedenim gerildi, kaslarımın sımsıkı olduğunu hissederken Şafak sıyırıp önlüğü bacaklarımdan çıkardı. Ona yardım etmek için elimi omzuna koyarak ayaklarımı kaldırdım.

Şortum elimdeydi ve eğilip şortu bacaklarımdan geçirirken biraz geriye çekilip orada durmayı tercih etti. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum fakat benim aksime, odada bunu utanılacak bir şey olarak gören kimse yoktu. Bu yüzden gerilmenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Şortu çekip düğmelerimi iliklediğim sırada doktor geldi.

Bize çıkabileceğimizi, sadece pansumanımın yapılmasını gerektiğini söyledikten sonra geçmiş olsun dileyip odadan çıktı. Şafak o konuşurken ona değil bana bakmayı tercih etmişti, ben de kendimi ona doğru kayarken bulmuştum. Bunu anlamış olacak ki beni kendisine çekip kolunun altına alırken, "Bela mısın kızım sen?" diye sordu, çenesini başımın üzerine yaslayarak. Ardından bir cevap beklemediğini belli eder gibi başını iki yana sallayıp, "Hadi," dedi. "Çıkalım şuradan."

Beni kolunun altına alıp belimi sıkıca sarmaladı. Çantamı aldım, ayakkabılarımı giydim. Ardından odadan çıktık. Hastaneden çıktığımızda Şafak telefonunu çıkardı. Gelen taksiyi eliyle durduktan sonra kapıyı benim için açtı, telefon hâlâ kulağındaydı fakat karşıdan birinin açmadığı belliydi. Taksiye bindiğimizde kendi evimin adresini verdim. Sonunda Güven'in sesini karşıdan duyduğumda, "Niye açmıyorsun şu lanet telefonunu?" diye hırladı. Ses tonu öyle sertti ki kelimelerin boğazıma dizildiğini hissedebiliyordum. Sanki bir kaşık suda onu boğmak ister gibiydi. Güven açıklama yapacak oldu fakat umursamadı. "Neyse, kes. Arabayı aldır. Hastanenin otoparkında duruyor." Yine Güven bir şeyler söyledi. "Güven söylediğimi yap, çok konuşuyorsun." Güven yine bir şeyler söyledi fakat o sözünü bitirmeden Şafak telefonu onun suratına kapatıp koltuğun üzerine bıraktığında çekingen bir tavırla onu izliyordum.

Başını çevirip bana baktığında gergin bir şekilde bakışlarımı önüme çevirsem de omzumu tutup beni kendisine çekti ve ona yaslanmamı sağladı. Ben de itiraz etmeden göğsüne uzandım. Kollarımı ona dolarken, "Ne arabası?" diye sordum. Birkaç dakika sessiz kaldı, taksinin içindeki tek ses taksicinin kendi çapın-

da müzik zevkini yansıtan radyosuydu. Birkaç dakika sonra da radyo sabah haberlerini sunmaya başladı.

"Benim arabam."

Tam yeniden ağzımı açacağım sırada, "Yorma kendini," diyerek susmam gerektiğini belirtti. "Dinlen gidene kadar." Normalde olsa itiraz ederdim ama şu an o kadar yorgundum ki hazır onun kollarındayken biraz dinlenmek istiyordum. Bu bana iyi gelirdi. Ona daha çok sarılınca kollarını etrafıma daha gevşek bir şekilde doladı beni sıkmamak için. Gülümsedim.

"Şafak?" dedim, hafifçe aydınlanmaya başlayan havayı ve geçip giden ağaçları izlerken.

"Söyle."

"Teşekkür ederim." Bir cevap vermemeyi tercih etti her zamanki gibi. Gözlerimi yumup başımı göğsüne biraz daha bastırırken dünyanın durmasını istedim. Bu her zaman dünyanın iyi bir yer olmasına dair olan isteklerimden, arzularımda kat kat daha güçlüydü hem de.

Ben konuşmasam onun konuşmayacağını biliyordum ama kendimi öyle yorgun hissediyordum ki, tek işitebildiğim motorun uğultusuydu sanki ve bir de Şafak'ın gittikçe sakinleşen kalp atışları. Mırlayarak ona biraz daha sığındığımda, "Kedi gibisin," diye homurdandı. Belimi kavrayarak bedenimin rahatlamasına yardımcı olunca tekrar mırlayarak tişörtünü sıktım. "Sırnaşıp durmasana."

"Of, bir sus da azıcık uyuyayım," diye tersledim onu. Burnundan sertçe nefes alıp verdi. Bu sanki sabrımı zorluyorsun demekti ama öyle olduğunu düşünmek istemedim. Ama üzerine de bir şey söylemedim. Göğsünde uzanmaya devam ettim, birkaç dakika sonra bilincimin uyuştuğunu hissedebiliyordum. Başım biraz sızlıyordu, sırtımdaki yaralarda sanki orada olduklarını anımsatmak ister gibi, üzerine yakıcı bir şey bastırılmış gibi sızlıyorlardı.

Tahmini olarak on dakika sonra araba bir yere park eder gibi ağır ağır durdu. Şafak'ın başını üzerimden uzatıp geldiğimiz

yere baktığını gördüm ama bir şey yapmadım. Adama parayı verdi, kapıyı açtıktan sonra bana doğru yine eğildiğini hissettim ama gözlerimi açmadığım için uyanık olduğumu düşünmüştü. Kapıyı itti, beni kucağında biraz daha sıkı sardıktan sonra bacaklarımı altından kavrayıp kucakladı. Arabadan inerken beni nasıl bir yerim bir tarafa çarpmadan arabadan çıkardığını merak ettim ama bu anı bozmak istemiyordum. Kapıyı ayağıyla kapattıktan sonra apartmana doğru yürümeye başladı. Demir kapıya geldiğinde beni uyandırıp uyandırmayacağını düşündüm, kaçınca kat olduğunu anlaması için beni uyandırması gerekmiyordu. Eğer uyandırırsa buradan sonrasını kendin hallet demekti, uyandırmazsa-

Zilin üzerinde yazan adımdan hangi kat olduğumu anladı. Çantamı karnıma bastırmıştım, beni yavaşça yere doğru indirdi fakat bir kolu sımsıkı belime dolanmıştı. Sessizce kollarım iki yanıma düşmüş beni tutuşunu izlerken sanki uyanık olduğumu biliyormuş gibi kulağıma eğildi. "Tutun bana, hadi güzelim." Beni cesaretlendirmeye çalışıyordu, sanırım yorgunluğumun bedensel olduğunu, bunun daha bir süre böyle devam edeceğini sanıyordu. Oysa tek düşünebildiğim ağabeyim, bana yaptıkları ve altından kalkamadıklarımdı. Fiziksel olarak kendi yaralarımı kendim sarabiliyordum, bununla ilgili bir sorunum yoktu.

Kolumu kaldırdı, boynuna doğru sardığında kendimi onun yakasına tutunurken buldum. Kıpırdayabilecek gibiydim, iyi sayılırdım. Sadece yanımdan gitmesini istemiyordum.

"Aferin, işte böyle." Çantamı açtı, elini içine daldırıp anahtarları sanki eliyle koymuş gibi bulunca kaşlarımı çatmak istesem de mimiklerim benimle aynı şeyi düşünmüyordu. Bana verilen sakinleştirici yüzünden hâlâ gevşemiş durumdaydım, kendi bedenimi kendim taşıyamayacağımı o an anladım.

Parmaklarım ensesinden yavaşça boynuna kayarken parmak uçlarım sıcak tenine ardından parmak uçlarımda hafif sızılar bırakan sakallarına sürtündü. Gözlerimi açmak ve onun güzel yüzünde kendi harabemi görmek istedim. Ne haldeydim? Kol-

larında ona tutunamadan ayakta bile duramayacak kadar dağılmıştım ve gerçekten, bu sefer nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

Babamın gidişinden beri kimsenin kalbimi incitmesine izin vermemiştim, hayallerim kırılmıştı, umutlarım içine sığmayan ağacın toprağı parçalayışı gibi parçalanmıştı; yaralanmıştım, sanki bir ip tarafından tavana asılmışta bedenimdeki tüm güç yitene kadar orada yıllarca sallanmıştım. Bana tanıdık duvarları izlemiştim, şimdi o duvarlarda bu adama her dokunduğumda incinen kalbimden akan kanın izlerini görüyordum.

Ona bu kadar yakın olup, ruhum ruhuyla, bir boyanın tuvalin üzerinde kayışı gibi bütünleşmişken aynı zamanda nasıl oluyordu da aramızda bu kadar büyük uçurumlar olabiliyordu?

"Şafak..." Kelimeler benden bağımsız şekilde bir kova sudan taşan ilk damla gibi dilime döküldüklerinde Şafak kapıyı açmıştı. Bizi içeriye alırken karanlığın onun yüzünün de nasıl alev alev olduğunu gördüm.

Dudaklarımdan çıkan ismi, kapıyı arkamızdan kapatırken, yine tamamen karanlığın ortasında baş başa kaldığımız o anda içinde ruhumun kendini astığı dalların uzandığı kahverengileri bana eğildi. Uzun, güzel kirpikleri dallarında yaşayan, can bulan her canlıyı korumak ister gibi gözlerinin üzerine yağ gibi kaydığında başımı yeniden boynuna doğru yaslayarak ona söyleyeceğim her şeyden vazgeçtim.

Onun gözlerinde can bulan tek şey olma arzumun bana hissettirdiklerinden vazgeçtim.

Yeniden başımı omzuna yasladığımda alıştığımı sandığım kokusu yeniden derinlerime aktı, bu adam bana nehirlerin asla durulmayacağını göstermişti. Onun içinde akmakta olan bu kan asla durulmayacaktı, o kızgın, öfkeli bir dalga gibi benim kıyılarıma çarpmaya devam ettikçe benim kıyılarımda yarıklar oluşturacaktı.

Ve ben bu yarıkları yuva edecektim kendime.

★★★

Şafak birkaç aramanın sonunda beni odama getirdiğinde ve ışığı açtığında Kir yatağımın üzerinde yatıyordu. Uyuyordu. Yatağa doğru yürürken, sadece tülü çekilmiş perdelerimin ardından gelen ışık ona yol gösteriyordu. Kir'i görüp görmediğini merak ettim ama görseydi de beklenmedik bir tepki vermeyeceğini biliyordum. Büyük ihtimalle her gün bana yaptığı gibi onu da görmezden gelirdi. Bu kalbimi incitti.

Beni yatağıma bıraktığında hiç beklemeden yan dönerek sırtımdaki sızıyı en aza indirmeye çalıştım fakat parmaklarım hâlâ tişörtünün yakasına sarılıydı. Onu bırakmak istemiyordum. Beni yalnız bırakmasını istemiyordum. Gitmesini istemiyordum. Yalnız kalmak iyi bir fikir değildi.

"Şafak." Belki bu gün içinde bininci kez daha fısıldadım adını. Dudaklarım kurumuştu, sanki aralarından sızacak olan kelimelerin yükü çatırdamalarına neden olmuştu. "Gitme."

Onu daha sıkı sarmak istedim, yatağa çekmek, başımı göğsüne yaslayıp bu gece huzurlu bir uyku çekebilmek için onun zorlamak istedim. Fakat vücudumun hiçbir uzvunda güç yoktu. Gözlerimi bile aralarken zorluk çekiyordum. Fakat onu görmek için bu çekeceğim bütün zorluklara değerdi. Başımı kaldırıp ışığın vurduğu yüzüne baktım. Görmekten bir gün dahi sıkılmadığım toprak rengi gözlere.

Kararsızlığını görebiliyordum. Yumruk yaptığı ellerine açtı, kollarındaki damarların nabız gibi sızlamakta olduğunu hissedebiliyordum. Yavaşça dizini yere koydu, önümde eğilirken elimin biraz olsun aşağıya inmesi yatışımı hatırlatmıştı, bana biraz olsun yakınlaşması ise ruhumun derinliklerinden yükselen seslerin ızdırabını hafifletmişti.

"Sana ihtiyacım var."

Başını eğdi, sanki bunu söylemem onu kilit noktasından vurmuş gibi burnundan derin, keder dolu bir nefes aldı. Başını iki yana sallayarak sanki kendi içinde verdiği savaşın kazanan tarafından memnun değilmişçesine dişlerini sıkarak hırladı. Öfkeliydi fakat niçin ya da kime olduğunu bilmiyordum.

Başını kaldırdığında günün ışığının vurduğu gözleri içine yeni yanmış birer çıra parçası atılmış gibi parladı. Bir elini usulca, hâlâ yakasına tutan güçsüz elimi kavradı, parmakları parmaklarımın etrafını sarmalayıp onu çekerken ne yapacağını büyük bir dikkatle izliyordum. Kalbim, bu adadan çıkıp gitmesi durumunda ne yapacağımı, ne kadar ağlayacağımı düşündükçe daha da yanıyordu. Sanki midemin yangını bedenimin dört bir yanına dağılmış gibiydi.

Usulca kendisini geriye çekti, ardından elini dizine koyarak doğruldu ve, "Hayır, yok," dedi. "Sen bunu tek başına aşabilecek kadar güçlüsün. Ben burada olsam da olmasam da bunu aşacaksın, aşabileceğini biliyorum."

Gözlerim yandı; içimde öleceğini anlamış, sürekli kanat çırpmakta ve çırptığı kanatlarıyla göğsümde yaralar açmakta olan bir kuş vardı sanki.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi birkaç saniye daha orada durduktan sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve odadan çıktı. Bu sanki, bin asır önce gerçekleşmiş ama yarası hâlâ kalbimde taze gibiydi. Bir şeylerin üzeri tozla kaplansa da içinde saklanan aynıydı. İçimdeki acı aynıydı. Babamın gidişi gözlerimin önüne geldi. Bir gece, beni yatağıma yatırıp alnımı öptükten sonra çıkışı ve o günden sonra bir daha hiç gelmeyişi...

Kendimi uyuduğum için çok suçlamıştım. Onu tutamadığım için. Kendimi iyi bir evlat olamadığım için çok suçlamıştım, babamı anlayamadığım için. İstediği her neyse ona o dört duvarın arasında istediğini veremediğim için.

Şimdi içimdeki Bendis, duvarları tırnaklarıyla kazırken kendisine tutunacak, kendisini suçlayıp bundan da sırtı dik bir şekilde kalkacak bir şeyler arıyordu. Kim ne derse desin, suçluluk, öfke, hırs insanı dik tutuyordu, içindeki tüm yıkıntılara rağmen. Sırtında koca bir kambur dahi oluştursalar o acı cankurtaran simidiniz oluyordu.

Bacaklarımı zorlukla karnıma doğru çekerek ellerimle hap-

sederken hıçkırıklar boğazıma kadar dizilmişti, öfkeli bir dalgası daha çarpmıştı sahillerime fakat bu kez o sahili bir daha toparlanamayacak kadar dağıttığının farkında değildi. Ona güvenmiştim. Bir şekilde bizim birbirimize ait olduğumuzu düşünmüştüm fakat yanılmışım. O kimseye ait olamayacak Güneş'ti. Ben de onun etrafında dönmekte olan diğer yedi gezegenden yalnızca biri olan, içi kötülüğü de iyiliği de suyu da çamuru da yağmuru da kuraklığı da aynı derecede bulunduran Dünya'ydım. Ben karmakarışıktım, başıboştum ve avareydim.

Fakat o güçlüydü, görkemliydi ve asla, hiçbirinin ona gereğinden fazla yaklaşmasına izin vermeyecek kadar öfke ve kibirle doluydu.

Fakat bilmeliydi ki onun yokluğunda dünya geceydi. Zifiri karanlık ve kaçışla doluydu.

Tıpkı benim gibi.

***

Bir süre, ne kadar olduğunu kestiremiyordum, sanki zihnimin üzerine bir sis bulutu çökmüştü. Her şey flu bir haldeydi. Dudaklarım gözyaşlarım sayesinde ıslanıyordu, çatlakların arasından sızan tuzlu gözyaşlarım canımı acıtıyordu. Şafak gitmişti. Gerçekten gitmişti, kapının çarpışını hâlâ kulaklarımda duyabiliyordum. Biraz kesik kesik de olsa zihnimin içinde tekrarı hiç bitmeyecek bir nakarat gibiydi.

Gözlerimi açtığımda oda biraz daha aydınlanmıştı. Tahminen on dakika ancak geçmişti gidişinin üzerinden ama sanki saatlerdir bu halde yatmışım gibiydi. Vücudum hâlâ kaskatıydı, sanki onun gidişiyle bu sancı daha da büyümüştü. Parmak uçlarımın dahi sızladığını hissedebiliyordum.

Ellerimi yüzüme kapattım, yattığım yerde doğrulmadan önce ıslak yanaklarımı ve çürümüş ruhumu sıvazladım. Parmaklarıma akmakta olan su, sanki ruhumun avuçları arasında sıktığı duygularımdan akan kandı. Aramakta olduğum hakikat her neyse, artık yoktu.

Yataktan kalktım. Ayağa kalktığımda Kir de yataktan kalktı, sanki beni hissetmiş gibi doğrulup peşim sıra yataktan inerken yavaşça kapıya yürüdüm. Işığı açmadım. Sanki bir çeşit körlük gözlerimin önünü örtmüş gibi, karanlığın içinde yürüyordum. Kapıyı açtım, koridora çıkmadan önce omzumu kapının pervazına yaslayarak ayakkabımı çıkardım. Onu kenara ittikten sonra başımı çevirip resim odama baktım, ardından sanki oraya bakmak bile daha fazla ağlamama sebep olabilirmiş gibi başımı çevirip kendimi mutfağa doğru attım.

Onunla daha fazla görüşmeyecektim. Eğer beni katil olarak görüyorsa, öyle görmeye devam etse iyi olacaktı çünkü daha fazlasını ne yaşayacak ne kaldıracak takatim kalmıştı. Ağabeyim bu gece benim için bitmişti. Benim hiçbir zaman para kazanmak için bedenimi satmayacağımı, öyle bir ilişki içinde olmayacağımı bilmeyen biri, beni de hiç tanımıyor demekti. Ve beni tanımayan birinin de artık hayatımda bana dair hükümler vermesine izin vermeyecektim. Bitmişti. Öldürecek miydi? Buyursun öldürsündü. Her gün gelip gelmeyeceği hakkında korkarak yaşamaktan daha iyiydi.

Mahkûmiyet isteseydim kaçardım ama ben, özgürlüğümü istiyorum ve nasıl aldığımın hiçbir önemi yok.

Mutfağa geldiğimde kendime bir bardak su doldurdum, ağrı kesici aldım. Tam oturma odasına geçeceğim sırada kapının çalışıyla durdum, sanki çıplak ayaklarım yere zımbalanmış gibi duraksadım. Parmaklarım kapının pervazını kavrarken kapı bir kez daha çalındı. Korku kafamın içindeki boşluklardan sızarak beni ele geçirirken, suyun içinde hapsolmuş gibi nefessiz kaldım.

İşte yine oluyordu, tavandan asılmış bir beden gibi sallanıyordum.

Kapıya yürüdüm. Ağabeyimdi. Kapının hemen ardındaki varlığını hissedebiliyordum. Şimdi kaçarsam bir daha yüzleşemeyeceğimi biliyordum. Kapıya geldim. Belki biz eve gelene kadar dışarıda beklemişti, beni eve getiren Şafak'ı görünce de

delirmişti büyük ihtimalle. Ondan beklerdim, o potansiyele sahip ruh hastası bir adamdı o çünkü.

Delikten baktığımda tespitimde yanılmadığımı gördüm. Ne bekliyordum ki? Şafak geri mi dönecekti?

Anla kızım artık, adam besbelli istemiyor seni. At kafandaki her şeyi, olmayacak duaya amin demeyi de bırak. Hayat sandığın gibi pembe gözlüklerini kullanıp atabileceğin bir yer değil.

Belki bu beni öfkelendirdiği için, belki de kendimle hesaplaşmaktan yorulduğum için bir çırpıda açtım kapıyı. Öfkesini hâlâ görebildiğim yüzüne, öfkeden kıpkırmızı bir nehre dönüşmüş gözlerine hiç korkmadan bakabildim. Acımı görebiliyor muydu? Sanmıyordum. Onu kaybetmenin beni ne kadar incittiğine dair bir fikri var mıydı? Benim aramızda varlığına yıllarca sımsıkı tutunduğum bağımızın hiçbir anlamı yok muydu? Yoksa bu da benim, pembe gözlüklerim yüzünden görmekte olduğum bir hayal miydi?

"Neden geldin?" diye sordum, dişlerimi sıkıyor, karşısında kendimden beklemediğim bir şekilde dimdik dururken kelimeleri cımbızımın gafletinden koruyordum. Ona karşı artık hiçbir kelimemi seçerek kullanmayı düşünmüyordum. "Yapacakların yetmedi mi? Dahasını mı yapmaya geldin? Öldürecek misin?" Hırlayarak üzerine yürürken yalnızca sessiz kalışı beni ürkütse de sesimi kesmedim. "Ne var biliyor musun? Hiçbir şeyi başaramadığın gibi bunu da başaramadın. Bu kez buraya kadar gelmeye cesaretin varsa öldürsen iyi edersin. Canımı aldın, cebimdeki parayı da alırsın, eşyalarımı da sat, onun parasını da al. Daha ne yapacaksın? Bileğinde var olduğuna inandığın o güçten başka neye sahipsin ki?"

"Bendis! Kendine gel!" Öfkeyle üzerime yürüdü. "Bana bağırıp çağıramazsın lan sen, sen hiçbir şey yapamazsın! Ancak onun gibi adamlarla yatıp kalkarsın sen!" Gözüm döndü, ellerimi göğsüne koyup onu geriye doğru iterken bütün gücümü kullanamasam da bir şekilde kendimden uzaklaştırmayı başarmıştım.

"Kimseyle yatıp kalkmadım ben!" diye hırladım tekrar onu göğsünden iterken. "Sen ne iğrenç bir insansın, benim böyle bir şeyi asla yapmayacağımı bilmiyor musun!"

İşaret parmağını kaldırıp bana doğrulttuktan sonra, "Sen her şeyi yaparsın!" dedi. "Annemi öldürdün, senin için bedenini satmak pek bir şey ifade etmese gerek!"

"Annemi öldürmedim ben! Ben kimseyi öldürmedim! O istedi! O gitmek istedi ben onu öldürmedim! Ben kimseyi öldürmedim!" Ellerimi saçlarımın arasına sokup yeniden kapıdan içeri girdiğimde aramızda hatırı sayılır bir mesafe oluştu. "O benim de annemdi, neden onu öldüreyim?"

"Ölmesine izin verdin! Onu sen öldürdün Bendis, ne kadar inkâr edersen et aynaya baktığında gördüğün kişi bir katil!" Saçlarımı çektim, başımın arkasında dayanılmaz bir ağrı oluştu. Çıldıracak gibiydim, kendimi duvarlara çarparak bu acıyı durdurmak istiyordum.

"Yeter artık!" diye bağırdım onu yeniden kendimden uzaklaştırmak için göğsünden ittiğimde. "Yeter anladın mı? Ben katil değilim!" Tam onu yeniden iteceğimde elini kaldırdı, bana vuracaktı. Bana tokat atacaktı. Eli gözümde büyüdü, saniyeler içinde başımın arkasındaki ağrı kafamın yerinden söküp atma isteğimle bir araya gelip bir voltran oluşturacak kadar yükseldiğinde gözlerim yeniden bulanık görmeye başladı.

Bir elim kapıyı kavradığında bedenim devrilmemek için kalan son gücünü de harcarken Şafak'ın sesiyle bedenim tuz buz oldu sanki. Olduğum yerde küçük bir toz tanesi gibi savrulduğumu hissederken Şafak ağabeyimin kolunu kavrayıp ters çevirdi ve beline doğru çevirip yüzünü yan taraftaki duvara yaslamasına neden olduğunda hıçkırıklarım gittikçe daha yoğun bir hal aldı. Elimi dudaklarımın üzerine kapatıp kapının kenarına çökerken dizlerimi kendime çektim.

"Ben katil değilim."

Hıçkırarak başımı dizlerimin üzerine yasladığımda her şey gözlerimin önünden kayıp gitti. Ben katil değildim, annemi öl-

dürmemiştim. Hayatım boyunca asla yapmayacağım tek şeydi anneme zarar vermek. Ben onun küçük Bendis'iydim, Ay Kraliçesi. Omuzlarım sarsılıyordu, annemin beni sarmalamasına ve bana onu öldürmediğimi söylemesine muhtaçtım.

"Salih!" Şafak'ın sesiyle duruldum, kendi zihnimin içinde sessizliği sağlamaya çalıştığım sırada, "Sana bir adres göndereceğim, hemen birilerini gönder," diye devam etti. Sesindeki öfkeyi kendi iliklerimden akan soğuk su gibi hissedebiliyordum. Ruhumun ardında yükselmekte olan okyanusun en soğuk parçasıydı o. Başımı kaldırdım. Gözyaşlarım yüzünden bulanık görsem de Şafak'ın bana baktığını görebiliyordum. Ağabeyim ise hâlâ başı duvara yaslı bir şekilde, iki kolu Şafak'ın güçlü kollarıyla tutulmuş bir şekilde duruyordu.

"Sen kimsin lan?"

"Kapa çeneni." Elimi yere koyarak, sırtım kapı pervazında yükseldim. Hâlâ bir yerlere tutunmaktan kendimi alamıyordum. Kaşlarım çatılmış, ıslanmış kirpiklerim kan çanağına dönmüş gözlerimin üzerinde kayıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "K-kimi aradın? Kim geliyor?" Başını eğdi, söylediği gibi adresi Salih denen adama gönderdikten sonra telefonunu cebine koydu. Tişörtünün altından kaslarının nasıl kasıldığını görebiliyordum, kollarındaki kaslar patlayacak gibiydi.

"Polis," dedi ve daha kelime dudaklarının arasından çıkar çıkmaz ağabeyim kıpırdanmaya, kaçmaya çalıştı. Korkuyla birkaç adım gerileyerek kapının kolunu kavradığımda Şafak'ın göz ucuyla bana baktığını görmüştüm. Ağabeyimin bileğini tek eliyle sımsıkı kavramış diğer eliyle de ensesine bastırmıştı. "Seni yaraladığı için şikâyetçi olacaksın, o da kasten adam yaralamaktan hapse girecek." Olayı bu kadar basit bir şekilde özetleyince boğazımda koca bir yumru oluştu. Ağabeyim yerinde kıpırdanmaya başlayınca elimde olmadan gözlerim korkunun yakıcı sıvısıyla doldu. Bir adım daha geriye çekilirken, "Bu korkuyla yaşamaya devam edemezsin," dedi. Kendisinden çok emin görünüyordu.

"Ben abisiyim lan onun! Bendis! Bendis benden şikâyetçi olmaz!"

Bana bakmaya çalıştı fakat Şafak bana bakmasını engelledi.

"Onu dinleme."

Tenimin uyuştuğunu hissedebiliyordum. Ellerimi kollarıma sürtmeye başladım, içim buz tutmuştu. Gözlerimi ağabeyime çevirdiğimde dosdoğru yere bakıyordu. Hâlâ konuşuyordu. "Bendis bak ben özür dilemeye gelmiştim buraya. Seni incitmek istemedim."

Sesi bile midemi bulandırıyordu. Dengesizdi, içki beyin hücrelerini öldürüyordu. Hiçbir şey düşünemiyordu, odaklanamıyor, belki aldığı tek şeyin alkol olmamasından dolayı gözlerinin altı mor ve çökmüş görünüyordu.

"Kes sesini, bir kez daha uyarmayacağım." Şafak ensesinden tutup kafasını hafifçe duvara çarparak ona susması gerektiğini hatırlattı. Eski Bendis'i düşündüm. Onu durdurmam gerekirdi, onun ağabeyim olduğunu hatırlardım, hâlâ sahip olduğum vicdan ve acıma duygusu onu mahkemeye vermemi engellerdi. Fakat şimdi içimdeki zifiri karanlık bütün duygularımı ele geçirmişti. Hiçbir şey hissetmeyerek ona bakarken ne yapacağımı içten içe bilmeme rağmen kelimeleri özümseyemiyordum.

Şafak gözlerime baktı.

"Bunu yapmak zorundasın," dedi. "Sana söylediklerini ses kaydına aldım. Bunu mahkemeye sunacağız."

"Şafak..." Adı bile zorla dudaklarımın arasından çıkmıştı, kendimi bitkin hissediyordum.

"Daha fazla dışarıda kalamaz, bu haliyle sadece senin için değil herkes için tehlike barındırıyor, Bendis. Dünyayı kötülerden arındırmak istiyorsan önce sen yapmalısın. Hani birilerine ilham kaynağı olacağını söylüyordun?"

Ona baktım. Haklıydı. Şimdi yapmazsam bir hafta sonra yine kapıma ne zaman dayanacak diye düşünmeye başlayacaktım. Hayatım paramparça olacaktı, ağabeyim benim yaşam enerjimi de aldığı parayla birlikte sömürüyordu. Tek yaptığı bo-

gazıma yapışıp cebimdeki parayı almakken, ağabeylik namına hiçbir şey yapmamışken ve ben zordayken bir kez olsun bana el uzatmamışken şimdi ben onu neden koruyacaktım? Eğer ben onu korursam, beni kim koruyacaktı?

"Tamam."

"Bendis! Yapma, yapma Bendis, mahvolurum ben içeride, lütfen!" Yalvardıkça karnımın daha kötü yandığını hissediyordum.

"İçeriye gir, üzerini değiştir ve ceketini al. Seni aşağıda bekleyeceğim."

Şafak'a baktım, güzel gözleri onun bana yaptıklarının bedelini ödemesi hırsıyla siyaha dönmüştü. O kahverengi toprak gitmiş, yerine sanki üzerine yeni zift dökülmüş bir yol gelmişti. Sanki baktıkça ruhum ona saplanıp kalıyordu.

"Tamam."

***

Ruh bedenden ayrıldığında üzerine kuru toprak örtülmüş dünya bütün hayatının bedelini taşıyan bedenin yükünü taşıyamaz olur derler.

Bu yüzden bazen kuru toprak çatlar, derinlere doğru ulaşacak büyük oyuklar oluştururmuş kendi bedeninde.

Anların ruhu, kelimelerin ete kemiğe büründüğü o anda söylenecekler ve söylenmek zorunda kalınacaklar arasında bir seçim yapılır, seçimin sonucunda kelimeler o anları taşıyamaz bazen, büründükleri o vücut kaldıramadığı o anın yüküyle yeryüzünden ayrılır.

Yatağımın ucuna oturup ellerimi bacaklarımın üzerine yerleştirdiğimde tırnak köklerimde oluşan yaralara bakıyordum. Tırnaklarım kızarmıştı, sanki duvara sürtünmekten kanamaya başlamışlar gibi, kızıl bir nehrin taşmakta olan suyu gibi...

Başımı kaldırıp karşımdaki aynadan kendime baktığımda o an gerçekleşti. Gördüm ki bedenim, ruhumun taşıdığı bedelleri taşıyamıyordu. Böyle anlarda ölümün gerçekleştiğini düşünü-

yordum. Kendi gözlerimde ölümümü görüyordum. Ve en acısı da kimse bunu görmüyordu. Sanki cenazeme tek katılan yine benmişim gibi, kapkara bir sessizlik çökmüştü tutmakta olduğum yasın üstüne.

Kemiklerimin sızlayışını hissedebiliyordum. Bacaklarım titriyordu, bileğimden başlayan sızının baldırıma kadar elindeki baltayı tenime saplaya saplaya ilerlediğini hissediyordum.

Ellerimi kaldırıp aynada baktığım, bana yabancı gelen yüzüme koydum. Yanaklarım buz gibiydi ya da parmak uçlarım. Karnımdaki ateşe rağmen bedenim hâlâ soğuktu. Avuç içlerimde ölü çiçekler vardı. Sanırım ben sonbahardım, karı kışı yağmuru hiç dinmeyecek, dünyanın başına gelebilecek sonbahar.

Sadece bir gecede çöken yanaklarıma tırnaklarımı bastırırken tenimi kestiğini hissediyordum ama elimi çektiğimde küçük bir çizgi dahi yoktu. Yanağımda anlamsız bir acı ve yanma hissi hissediyordum. Elimi çektiğim anda geçiyordu. Şafak'a söylediğim şeyler zihnimin içinde duvara fırlatılmış boya fırçası gibi dağıldı, etrafa izlerini saçarken onun kelimelerinin de duvardaki lekelerle bir olduğunu görmek dizlerimin titreyişini arttırdı.

Bu yaptığının onda yama gibi gözüktüğünü söylemiştim.

Aslında iyi bir adam olduğunu, böyle davranarak yaralarını bir yama yardımıyla örttüğünü...

Sanırım öylesi, açık yaralarla rüzgâra karşı koşmaktan daha iyiydi. Yalnızca sen, içinde neyin yara ettiğini bilirsen kendini her şeyden koruyabilirdin...

Bense hep kaçmıştım yaralarıma yama yapmaktan... Onları açık bırakmıştım hava alsınlar diye, hatta onlarla koşmuştum yağmura, rüzgâra, kara. Bütün zorluklara 'bak bu benim yaram' diyerek başlamıştım. Hep de yarama batmıştı seçtiklerim, kelimeler, ruhlar, seçimler, istekler... Her biri bir toplu iğne gibi yaramın üzerine saplanmıştı. Ben nereden incindiysem bir darbe de oradan görmüştüm.

Terk edilmiştim, hem de üç kez.

Şimdi ise birini terk ediyordum.

Ve bunu yaparken içimde en ufak bir vicdan azabı hissetmiyordum. Aksine tüm hayatımı harcadığım adamın kapıma gelip bana 'ne' olduğumu sorduğu o anı zihnimin gerisinde düşmekte olduğu perdeden izledikçe vereceğim karardan emin oluyordum.

Vicdanım, yeni bilenmiş bir bıçak gibi olan öfkemden daha az dokunuyordu kalbime.

Geçmiş kadife bir nefes gibi ensemdeydi.

Bundan kurtulmak istiyordum. Özgür ve güçlü olduğunu sanan bir tutsak gibi yaşamaktansa, zayıf ve aciz biri olarak özgür bir hayat yaşamayı tercih ederdim. En azından yaşadığım hayat, yine benim zayıflığımın bir seçimi olurdu.

Parmaklarım yüzümden omzuma düştü, parmaklarım buz gibi olan bembeyaz tenimin üzerinde kayarak çizdiğim resmin üzerinde durdu. Kaybolmak üzereydi fakat çizimin üzerinde ağabeyimin demir gibi ellerinin izi olan kızıllıklar vardı. Şafak beni böyle tutmazdı. Bunu düşününce ellerim yeniden yükseldi, boğazımı kavrayan elleri hayalimde canlanınca nefessiz kalmışım gibi öne doğru eğildim, güçlü bir nefes dudaklarımın arasından içime dolduğunda sanki odanın içindeki zifiri bulutu yutmuşum gibi boğazımda kaldı. Gözlerim kararardı. Başımın arkasında hâlâ güçlü bir ağrı vardı.

"Bendis?" Şafak'ın sesiyle irkildim ama bunu gösteremedim. Bedenim sarsılmadı, yalnızca aynaya bakmayı sürdürdüm. Başımı ona çeviremiyordum. Onu görmek istememe ve onun güzel yüzünde biraz olsun huzur bulmama rağmen içimde yükselen ateşi bastıramadıkça sürekli kanayan bir yara gibiydim.

Adım seslerini duydum, birkaç saniyenin sonunda aynadaki görüntümün yanında belirdi siyah silueti. Burada mıydı? O buradaysa ağabeyimi kim tutuyordu? Bedenim buna da tepki vermedi. İçimde dizginlemekte olduğum öfke kemiklerimin arasına sokulmuş bir yılan gibi içimi dışıma çıkarmak arzusundaydı. Bende bir şeyleri parçalama isteği uyandırıyordu. Burada

oturmuş, bedenimdeki yaralara, hissettiğim acıya bakmak yalnızca beni daha kötü bir hale getirecekti. Bunu daha fazla çekebileceğimi sanmıyordum.

Ellerimi yatağa koyarak yavaşça ayağa kalktım. Neden gelmişti? Önce bırakıp gitmiş, şimdi de geri dönüp beni mi kurtarmıştı? Bazen geri dönmek gitmekten daha çok canını yakıyordu insanın. Ona gitmemesini söylediğim o anı hatırladıkça ona karşı bilenmemek imkânsızdı.

"Neden geldin?" Öfkeden dilimin ucu uyuşmuştu sanki. Tam karşımda elleri cebinde durmaya başladığında rahat bir şekilde ellerimi göğsümde birleştirdim. Sanki az önce yere çöküp kendisine sarılarak ağlayan o beden benim değilmiş gibi, dimdik gözlerinin içine baktım. "Neden geldin? Neden yaptığının arkasında durmadın? Beni kurtarıp durarak o bitmek bilmeyen kibrini mi doyuruyorsun? Biliyor musun Şafak, senin kötü bir adam olmadığını düşünmüştüm. Kötü davranıyor olabilir, acısındandır, hepimiz bazen olmadığımız biri gibi davranıyoruz demiştim kendi kendime. Ama yanılmışım. Yanımda kalman için bana karşı bir şey hissetmene gerek yoktu, içinde azıcık insanlık olsaydı."

"Sus."

O böyle söyleyince kelimelerim daha öfkeli, sesim daha kontrolsüz bir hal aldı.

"En kötüsü de ne biliyor musun? Bana değer verdiğini sanmıştım! Bir insanın bir insana verebileceği kadar bile olsa beni önemsediğini sanmıştım! Sanırım en çok acıtan da bu! Sen bencil bir adamsın, işine geleni yapıyorsun, işine gelmeyince kaçıyorsun! Birini önemsemek, sevmek ne demektir bilmiyorsun!"

"Sus Bendis, bir sus da dinle!" Öfkeyle üzerime bir adım atınca ben de beklemedim ama ona doğru birkaç adım attım ve onun öfkesinin yanında devede kulak kalacağını bile bile konuşmaya devam ettim.

"Susmayacağım! Şimdi mi konuşacaksın? Seni tanıdığımdan beri ağzındaki her kelimeyi karın altında can arar gibi aradım.

Sana geldim, seni sevdim! Seni sevdim Şafak! Bana bir kere kulaklarını açtın mı? Bir kere sana ne anlatmaya çalıştığımı duydun mu?!"

Bir anda eli başımın arkasını kavradı, dudakları dudaklarımın üzerine kapanırken havada ona bir şeyler anlatma arzusuyla kıvranıp duran ruhum ayaklarımın dibine düştü. Ellerim omuzlarına yerleşti. Dudakları dudaklarımın üzerindeydi, beni söylediğim her kelimenin acısını almak ister gibi sertçe öpüyordu.

Bedenim bir anda ateşe tutulmuş kumaş gibi büzüldü, kendimi rahatlamayla saldığımda bir eli belimi sımsıkı sarmaladı. Ona daha sıkı tutundum.

Kirpiklerim titredi, sanki küçük bir güvercin çırpındı gözkapaklarımda.

Onu tutan parmaklarım güç kazandı. Tenimin onun teninin altında kayıp gittiğini hissedebiliyordum, kar tanesi gibi eriyordum.

Gözlerimi aralarken, uzun sık kirpiklerimin tenime dokunduğunu hissedebiliyordum sanki. Tenimi okşuyordu. Parmaklarım güçlü kollarından geniş omuzlarına kaydı, ardından ensesine kayarken yumuşak saç köklerini kavrayarak sertçe çektim. Sanki o an öfkemi çıkartabileceğim tek şey buymuş gibiydi, ortada bir öfkenin olup olmadığından bile emin değildim. O an, yalnızca benim onun ruhuna dolandığımı sanırken yanıldığımı anladım. Ne kadar gizlemeye, nedenini bilmesem de bundan kaçmaya çalışsa da başaramıyordu; benden uzak duramıyordu. Beni seviyor muydu bilmiyordum, belki henüz değildi ama onun için diğerlerinden biri olmadığımı artık o da biliyordu.

Bir eli hafifçe saçlarımı kavradı, köklerimi kavrayarak beni kendisine çekerken kendimi ona bastırdım. Bedenimi bedenine biraz daha yaslarken nefessiz bir şekilde geriye çekildiğimde nefes almak zorunda olmaktan nefret ettim.

Birbirimize bakmadık. Ben başımı onun yanağına yasladım, o da başını eğip dudaklarını omzuma bastırdı. Hiç kıpırdama-

dık. Parmaklarım yukarıya çıktı, saçlarını bir ihtiyacımı kucaklar gibi sardım. O da bir elini belime kaydırarak beni bedenine daha sert yasladı.

Dudaklarımda paha biçilemez bir gülümseme oluşurken, yavaşça dudaklarımı yaladım. O gece beni öpseydi, ne olurdu artık biliyordum. Onunla şu anı asla kaybetmek istemezdim. Beni öperken kalbinin atışını, nefesinin tekleyişini, sertliğinden ötürü saçımı kavrayışını, dudaklarının işini bilircesine dudaklarımı sahiplenişini... O gece olmadığı için mutluydum. Şimdi olduğu içinde. Bunu her parçasına kadar hatırlamak isterdim.

"Sen pisliğin tekisin," diye tısladım dişlerimin arasından, nefes nefese omuzlarına sarılırken. Ama elimde olmadan gülümsemekten kendimi alamıyordum. Ona olan öfkemi yutmak bu kadar kolay olmayacaktı ama şu an avuçlarına düşmüş kar tanesiydim. Ve bundan bir şikâyetim yoktu.

"Doğru," dedi, nefesi tenime akıyordu.

"Sen umutsuz vakasın Tekand." Hâlâ ona söylenmeye devam etsem de dudaklarını omzuma bastırınca kelimelerim birer nefes aralığında dilimden kurtulmaya çalışır hale geliyordu. Omuzlarına daha sıkı sarıldım, saçlarımın arasındaki eli başımı kendisine biraz daha bastırırken, belimdeki eli de bedenlerimizi birbirine yaslıyordu. Sanki hâlâ aramızda aşılması imkânsız metafiziksel bir boşluk varmış gibi... Belki de vardı.

Ama buna rağmen ben onun okyanusunda yaşamaya cesaret edebilen tek kadındım.

Ve o da bunu biliyordu.

"Doğru," dedi, dudakları omzumdan boynuma kaydı. Tenini tenimin üzerinde kaydırırken nefesinin duygularımı ayyuka çıkarmasını engelleyemiyordum. Başka hiçbir şey söylemedi.

Yavaşça belimi bırakıp geriye doğru çekilirken saçlarımın arasındaki elleri yavaşça saç köklerimi okşadı, parmakları saçlarıma dokunarak yanına düşerken ellerini üzerimden çekmesiyle gözlerimin kızardığını hissettim. Midem, boğazım, göğsüm yanıyordu. Onu Külden Adam olarak görüyordum ama sanki hâlâ içinde yanmakta olan ateşi hissedebiliyordum.

"Ama sen bendesin," dedi. "Sen gecenin içindesin, gece de benim içimde. Ne kadar kaçarsan kaç, dönüp geleceğin yer yine benim."

***

Yaklaşık on dakika sonra altıma siyah bir pantolon üstüme de siyah bir tişört geçirmiş, ceketimi alıp yanına gitmiştim. Salondaydı. Annemle olan fotoğraflarımıza bakıyordu. Salonun kapısında durduğumda bir süre beni fark etmedi, ben de bundan faydalanarak yüzünü izledim. Bütün gece ben ne kadar gerilip acı çektiysem o da benim kadar yorulmuştu. Acaba ben baygın bir şekilde orada yatarken ne düşünmüştü? Nasıl hissetmişti? İçeride söyledikleri hakkında ona bir şey söyleyememiştim. Haklıydı ve haklı olmasının can yakıcı kısımları vardı. Benim onda oluşum, ona ne hissettiriyordu bilmiyordum. Belki buna güvenerek beni incitiyordu. Hiç gitmeyeceğimi, onu sevdiğim için ne yaparsa yapayım katlanacağıma olan inancı onu bu hale getiriyordu. Belki de başından beri onda olduğunu bildiğim kibrini besleyen şey benim ona duyduğum sadakatti. Gitmek için defalarca ona gitsem de, gözlerinin içine baktığımda hiçbirinin eskisi kadar güçlü duygular olmadığını anladığımı biliyordu.

Evet, boyun eğmiyordum, bana aynı şeyleri tekrar yapmasına da izin verecek bir boşluk sağlamıyordum ona ama beni bir şekilde yeniden kendisine çekip yaptıklarını unutturmanın, ortadan kaldırmanın bir yolunu bulabiliyordu.

Şu an tek düşünebildiğim şuydu: Tüm bu olanlar, duygularının açığa çıkması için birer basamak mı olmuştu? Öyleyse göğsümden havalanmakta olan güvercinime gülümseyebilirdim, bu adamın hissettirdiği her güzel şey uğruna gelip karnımın ortasına konduğu için.

Sonunda orada olduğumu fark edip başını kaldırdığında beni baştan aşağıya yavaşça süzdü. Ardından elindeki çerçeveyi masanın üzerine geri bıraktı. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirirken gözlerinde temkinli bir ifade vardı.

"Çok garip," dedi, yanıma doğru yürürken. Bana yaklaştığını fark edince bedenim gerildi, istemsizce doğruldum. Yine onun yakınlarında dolaşmak istiyordum. Bu isteğim karşısında gaflete düşsem de söylediklerine kulak kesilmiştim, zihnim meşguldü.

"Garip olan ne?" Önüme geldiğinde elleri hâlâ ceplerindeydi. O yürürken dikkat etmiştim, her zaman dik yürüyordu ama bu kendisine duyduğu güvenle ya da kendini beğenmişlikle alakalı değildi sanki... Altında yatan başka bir şeyler varmış gibiydi. Ama emin olamıyordum.

Gözlerini yüzümde dolaştırırken elini cebinden çıkardı, ince uzun parmakları alnıma düşen karmaşık kâkülümü gözümün önünden çekerken, "Sensin," dedi. "İki hafta önce tanıştığım kadının aynısı değilsin."

Gülümsedim. Ona karşı nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum. Onu şu an öfkemle püskürtmek istemiyordum ama bir şekilde içimde ona hâlâ kırgın bir taraf vardı. Beni öpmesine, çok güzel şeyler hissettirmesine rağmen.

"İki hafta önce benimle sadece tanıştın, o gece gözlerinin içine bakmaya bile ket vurduğun kadınla sadece tanıştın. Şimdi beni tanıyorsun. Garip değil Tekand."

Birkaç saniye çözmekte güçlük çektiğim birçok anlamla yüzümü izledi. Kahverengi gözlerinin derin hisleri topladığını, bir mıknatıs gibi çektiğini görebiliyordum. Oradaki yoğunluk baktığımda gördüğüm şeylerin yüküyle darmadağın olmama neden oluyordu.

Elini yeniden cebine yerleştirirken, "Annen mi?" diye sordu. Birkaç saniye fotoğrafı kastettiğini anlamak için duraksadıktan sonra başımı sallayarak onayladım. Onu hatırlamak göğüs kafesime koca bir ateş parçasının düşmesine neden olmuştu.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Başımı eğdim, bu konunun açılması bile çenemin titremesine neden oluyordu. Parmaklarımı birbirine kenetlemiş yere bakarken gözlerimi yumdum. Hâlâ ilk günkü gibi acıtması büyük haksızlıktı. Fakat tüm bunlara artık alışmak ve anlatmak eskisinden daha kolaydı.

"Annem meme kanseriydi," dedim, mutfağa doğru yürümeye başladığımda. "Teşhisi vücuda yayılmaya başladığı sırada konulduğu için ne kemoterapi ne de ilaçlar bir işe yarıyordu. Ameliyatlara girip çıkıyor ama durumu değişmiyordu, babam bizi terk ettikten sonra annem hayata küsmüştü. İki yıl boyunca sürekli uğraştılar, masrafları karşılamak için abimle ben sürekli çalıştık, gece gündüz iş ayırmadan. İki yılın sonunda doktorlar annem ruhsal olarak hayata tutunmadığı sürece tedavinin bir anlamı olmayacağını, onu umutlandıracak bir şeylere ihtiyacımız olduğunu söylemişlerdi. Ben çalışmayı bırakıp her gün annemin yanında kaldım, ona abimin ve benim düğünlerimizi anlatarak ona yaşaması için umut vermeye çalıştım. Çocuklarımı anlattım, ona koşup nasıl onu çok seveceklerinden bahsettim."

Mutfağa geldiğimde peşimdeydi. Tezgâha yaklaştım, ısıtıcının altını açtım, kahvemi bardağa boşaltırken kenardaki sigaramdan bir tane çekip yaktım. Ona döndüğümde sırtını buzdolabına yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş beni izliyordu. O beni izlerken kendimi çırılçıplak hissediyordum.

"Kahve ister misin?" diye sordum. Umursamaz davranmaya çalışıyordum. Tüm yaşadıklarımdan sonra anneme hâlâ öfkeliydim. Bizi terk edip gitmeyi seçmişti, bizi hayata bağlanmak için bir neden olarak görmemişti hiçbir zaman. Şafak başını sallayarak reddetti.

"Hiçbiri işe yaramadı. Tedavi bitmişti, yapılacak bir şey kalmamıştı ama annem gelişme göstermiyordu, her gün bir öncekine nazaran daha yorgun, daha bitik görünüyordu. Onu o halde görmek ikimizi de mahvetmişti. Bir gün benden babamı bulmamı istedi, ölmeden önce onunla son kez konuşmak istediğini ve bunu yapmazsam beni asla affetmeyeceğini söyledi. Ben de yaptım. Bir şekilde numarasını bulup anneme verdim. Odadan çıkıp onu yalnız bırakmamı istedi. Kapıda bekledim, onu yalnız bırakmamam gerektiğini nerden bilebilirdim?

"Babam telefonu açmış, annemin sesini duyunca telefonu yüzüne kapatmış. Annem de âşık olduğu kocasını kaybetmeye

dayanamadı," dedim, sesimin aşağılayıcı olduğunu hissedebiliyordum. "Annemi çok severdim, onun iyi olması için elimden gelen her şeyi yapmış, her şeye göğüs germiş ve katlanmıştım. Ama öfkeliydim. Babama olan aşkı yüzünden şu an benim hayatımı darmadağın ediyor oluşuna öfkeliydim." Kelimeler sanki zehirliymiş gibi akıyordu dudaklarımdan. O andan, o ana şahit olmaktan nefret etmiştim. "Bunu abime anlatamadım. Bir süre kendi başımızın çaresine bakmaya çalıştık, ta ki o babamı aramak istediğini söyleyene kadar... Sonra her şeyi öğrendi, beni suçladı ve bana katil dedi. Beni evden attı..."

Omuz silkerek sigaradan derin bir nefes çekip sigarayı tezgâha bıraktım. İçmek istemediğime karar vermiştim. Suyun altını kapattım. Kahve de içmeyecektim. Başını yana eğmiş beni izlerken dikkatini üzerimden hiç çekmediğini görebiliyordum. Bana garip, pek tanıdık olmayan bir ifadeyle bakarken yavaşça dudakları duygudan yoksun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güçlü bir kadınsın," dedi. "Pişmanlık hissetmiyorsun."

"Birkaç yıl öncesine kadar hissediyordum," dedim, ben de kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümde kavuştururken. "Ama ben sadece annemin bir gün kendi kendisine yapacağı şeyi hızlandırmıştım, o kadar. Asıl suçlu oydu. Geride bırakacaklarını düşünmeden her gün ölümü dileyen oydu. Eminim bana dua ediyordur şu an," dedim, ses tonumdaki nefreti dizginleyemiyordum. "Bazen sokakta anne ve babasıyla dolaşan çocuklar gördüğümde onlara bir gün yapayalnız kalacaklarını söylemek istiyorum. Dimdik durmalarını ve aile denen içi boş, hiçbir değeri olmayan kavramı bu kadar ciddiye almasınlar diye onları uyarmak istiyorum. Çünkü ne var biliyor musun? Gerçekten altı bir gram dolmayacak bir kavram aile. Kan bağı insanı her zaman hayal kırıklığına uğratacak demiyorum ama birini sevmek ve koşulsuz onunla birlikte ölmek için kan bağına ihtiyaç yok. Sevmeyi bilen her kalp gerçek sevgiyi zaten tadacaktır. Bunun için inanç yeterli. Sevmeyi bilmiyorsak hepimiz yalnızız. Hepimiz sadece kendi bencilliklerimizle birlikteyiz."

"Nasıl hâlâ dünyanın daha iyi bir yer olabileceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü ben sevgi ne demek biliyorum. Sevdiklerim için de emek veririm. Onları yarı yolda bırakmam. Ve benim çok güzel dostlarım var, berbat yaşamlarına ve hissettirildikleri tüm yalnızlıklara rağmen onların çok güzel kalpleri var. Dünyada sırf bu yüzden dönmüyor mu zaten hâlâ? Onların hatırına."

Şafak bana baktı, gözlerindeki o ifade hayatım boyunca unutmayacağım birçok hissi barındırıyordu. Annemi hatırlamak beni her zaman incitirdi, onu düşünmek bende ağlama isteği yaratırdı, canımı yakardı ve evet, pişmanlık da hissederdim.

Ama keşkelerimin tek sebebi onun babamdan daha çok sevebileceği biri olabilmekten yanaydı. Keşke çocuklarını, kocasından daha fazla sevebilseydi ya da hayatı.

Söz konusu kim olursa olsun, bana zarar verildiğinde bunu karşılıksız bırakmamam gerektiğini öğrenmiştim. Merhamet etmek yalnızca sırtımdaki kalburu yok edecekti fakat merhamet etmezsem ona dersini verebilirdim. Ben onun kardeşiydim, bir kadındım ve bir insandım en başta. Bana bunu yaşatmaya hakkı yoktu. Kimsenin yok.

"Gidelim," dedim, ellerimi saçlarımın arasına atıp şekillendirirken. "Daha geç olmadan. İkimizin de biraz uykuya ihtiyacı var."

Oturduğu yerden kalktı, birlikte evden ayrıldık.

***

Binanın önüne indiğimizde Şafak'ın motoru oradaydı. Bir eli belimdeydi, büyük eli bel çukuruma yerleştiği andan beri vücuduma nasıl bir rahatlama yayıldığını düşünüyordum. Beni dik tutuyordu, dik durmam için bana telkin ediyordu.

Motorun yanına geldiğimizde, "Kask takmak istemiyorum," dedim. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı, rüzgâr bana şu an gerçekten iyi gelebilirdi. Başını çevirdi, elindeki kaskla birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Olmaz," dedi. Kaskı bana uzat-

mak yerine diğer eliyle beni kendisine çekip kaskı giydirdi. Gözlerimi devirdim. Ona karşı çıkabilirdim fakat ses tonunda bir şeyler bunu yapmamı engelliyordu. Ruhsal olarak da buna yeterli gücüm var mı emin değildim.

"Neden?" Tek yaptığım sormak oldu. Kaskın önünü açtı, elleri omuzlarımdaydı. Beni kendisine biraz daha çektikten sonra güzel kahverengi gözleriyle gözlerime baktı. Kan damlacıkları toplanmış gibiydi gözlerinde, ince uzun kan rengi nehirler vardı. Göz rengi gittikçe belirginleşmişti, sanki avucuma akacak kadar yoğun bir hal almıştı bakışları.

"Hiç uyumadım Bendis." Yorgun gözlerine baktım. Başımı hafifçe sallarken yavaşça elimi kaldırıp sakallarla bezenmiş yanağını kavradım. Sanki tenimin içinde yanmakta olan kâğıt parçaları varmış gibi bir sızı hissediyordum.

"Tamam," diye fısıldadım yanağını okşarken. "Bir an önce halledelim, sonra gidip uyumanı istiyorum."

Kaskımın önünü kapattıktan sonra birkaç adım geriye çekildi ve motora bindi. O çalıştırırken ben de omuzlarına tutunarak motora bindim. Ellerimi beline dolayarak ona yaslandığımda sırtına ilk yattığımda başımın izi çıktığı için hissettiğim mutluluğu hatırladım. Şimdi ise kafamdan onun dudaklarını, tenime vuran tenini, saçlarımı kavrayan elini bir türlü atamıyordum.

Gülümsedim.

Seni seviyorum Şafak. Ben seni gerçekten çok seviyorum.

***

Karakola geldiğimizde bir süre ikimiz de motordan inmek için hareket etmedik. Başımı kaldırmış sanki biraz sonra ruhumun sıçraya sıçraya mahvedeceği karakolun beyaz duvarlarını izlerken Şafak'ın da sakin sakin baktığını görebiliyordum. Yavaşça ellerimi omuzlarına koyarak motordan indim ve yanına doğru geçip kaskımı çıkarttığımda anahtarı cebine koydu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıp yavaşça omuzlarımı silktikten sonra derin bir nefes aldım.

"Bilmiyorum." Uzanıp ensemi kavradı ve ben yavaşça kendisine çektikten sonra dudaklarını başımın üstüne bastırdı.

"Kurtulacaksın," dedi. "Söz veriyorum. Her şey daha iyi olacak."

"Söz mü?" diye sordum tişörtünün kenarlarını tutup başımı kaldırdığımda. Dudakları hafif bir tebessüm için kıvrıldı.

"Söz veriyorum Gece." Saçlarımı geriye doğru itti, ardından, "Hadi," dedi.

Bileğimi kavrayıp yürümeye başladığında itiraz etmeden peşine takıldım. O yürürken ben kollarıma bakıyordum. Soğuk, buz gibi, renksiz ellerime, ruhumla aynı tonlara bürünmüş tenime. Kollarımda hâlâ ağabeyimin ellerinin izini görebiliyordum. Parmaklarını tenime saplamıştı resmen, kim bilir kollarım böyleyse boynum ne haldeydi... Aynada boynuma dikkatli bakmamıştım, görmek istememiştim o an kendimi o halde.

İçeriye girdiğimizde bizi ilk karşılayan şey tam karşıda boydan boya asılmış aynaydı. Yanından geçerken kendime baktım. Yüzüm sanki benim yüzüm değildi, çok fazla makyaj yapmazdım, ancak çok uykusuz kaldığım zaman belli olmasın kötü görünmesin diye yüzüme bir şeyler sürerdim ama şimdi, birkaç ay makyajla dolaşsam belki bu hasarı ancak örtebilirdim. Yüzümün sönen ferini belki farla, kapatıcıyla örtebilirdim ama gözlerimde yok olmakta olan ışığı nasıl geri getirecektim? Gözlerimin önünden her an geçmekte olan geçmişim, ağabeyimin daha en başta bana verdiği zararlar...

Ondan defalarca kez şiddet görmüştüm, özellikle annemin son isteğini yerine getirdiğimi duyduğu gün bana yapmadığını bırakmamıştı. Gözlerimin önüne gelen o an, ciğerlerimdeki havanın bükülmesine neden oldu. İçki şişesini başımın hemen yanındaki duvara çarparak kırmış, elinde kalan parçasıyla boğazıma yaslanmıştı. Beni o gün öldürmediyse bir daha asla öldürmeyeceğini sanmıştım, çok zor kaçıp kurtulmuştum ellerinden. Camın yaslandığı yerde oluşturduğu kesik hâlâ boynumda küçük bir iz olarak dururdu. Elimi attığımda varlığını ve hissettiğim her şeyi hatırlayabilirdim.

Tüm bunları düşünürken aynanın önünde durduğumu, kendimle birlikte Şafak'ın da durmasına neden olduğumu Şafak'ın sesiyle anlamıştım.

"Bendis!" Onu duymadığımı düşünerek seslenişine karşılık yalnızca tuttuğu elimi çektim. Parmaklarım boynumdaki neredeyse morarmak üzere olan izlerin üzerine geldiğinde gözlerimi acıyla yumdum; ağlamayacaktım. Kendimi sıktım, her yerde ağlamazdım ben. Hıçkırığımı da ağabeyimin bana bunca zaman yaptıklarına yaptığım gibi yuttum.

"Bendis," Şafak boynumdaki parmaklarımı kavrayıp onun yüzüne dokunmamı sağladığında beni içine hapseden geçmişin girdabından attım kendimi. Yanağına dokundum, benim aksime sıcacık tenine, hafif sakallarına, şekilli yüzüne. "O kadar kötü değil, biliyorum, her şey berbat ötesi görünüyor ama inan bana değil. En azından hâlâ düzeltebilirsin."

"T-tüm zaman boyunca, bana yaptığı her şeye göz yumdum. Yeniden iyi olabileceğimize, bana yeniden kardeşiymişim gibi davranabileceğine inanmak istedim, hiç olmayan ihtimalleri inanç yaptım kendime. O ne zaman eksiğim var dese kendimden yama yaptım. Şimdi geldiğimiz şu hale bak. Ben... Tırnağı kırılsa kendime dert edeceğim, hayatım boyunca sırtımı dayadığım adamı şikâyet etmek için karakola geldim. En kötüsü de ne biliyor musun? Sorun onu kaybetmek değil, sorun bu kadar zaman dayandıktan sonra onu hâlâ geri getirememek."

"Bunu sırtlanma."

Aynadan gözlerimi ona çevirdiğimde elini belime yerleştirerek beni kendisine çekti ve bedenim yeniden onun kuytularına sığınırken, "Hiçbir şeyi tek başına sırtlanmak zorunda değilsin, bırak biraz da acısını o çeksin," dedi. "Yapabileceğin her şeyi yapmışsın."

"Onun abim olduğunu nasıl anladın?" diye sordum, başımı omzuna yaslarken. "Sana bunu hiç söylemedim."

"Abin değilse başka kim olabilirdi ki?"

"Eski sevgilim? Beni takıntı yapmış biri?"

Beklemediğim bir samimiyetle güldü. "Senin eski sevgilin gelip seni barda sıkıştırmaya kalksa büyük ihtimalle sen onu bir köşeye sıkıştırıp yumruklardın."

Bu kez ben de güldüm. En kötü anımda bile beni keyiflendirecek bir şey bulan adamın, en çok eğlendiğim anda hevesimi kursağımda bırakıp benimle alay eden adam olduğuna inanmak benim için epey zordu.

"Doğru söylüyorsun," dedim. "Başka bir adamın bana böyle zarar vermesine izin vermezdim."

Onunla doğrudan, böyle iletişim kurmak çok garipti. Daha birkaç gün öncesine kadar her şeye 'yok bir şey, hiçbir şey' cevaplarını veren adamdı o. Beni uzak tutan, asla benim düşündüğüm şekilde bir şeyler yaşayamayacağımızı söyleyen adamdı. Yavaşça geriye çekildim.

"İçeriye girmenin vakti geldi sanırım." Başını salladı, bu kez ne bileğimi ne de belimi tuttu. Doğrudan elimi tutup beni peşi sıra sürüklemeye başladığında parmaklarının içinde parmaklarım buz tuttu resmen. Elimi tutmasını istemiyordum, ona kızgındım ama kızgınlığımdan önce kırgındım. Elimi yavaşça büyük avucundan çektiğimde bakışları bana döndü. Başını çevirip elinden kayıp giden elime bakarken kaşları çatılmış, alnı hafifçe kırışmış ve kaşlarının arasında bir düşünce çukuru oluşmuştu.

Ona bakarken karnımın içinde gittikçe büyüyen alev topunu da hissedebiliyordum. Ama öfkeliydim, bu yüzden duruşumu hiç değiştirmedim. O da anladı, hâlâ kızgın ya da kırgın olduğumu anlayabildiğini biliyordum. Başını dikleştirdi, derin bir nefes alıp gözlerini gözlerimden çektikten sonra, "Sadece beni takip et," dedi. Ses tonundan bu durumdan hoşlanmadığını anlamak zor değildi. Ama umurumda değildi. Her ne sebebin arkasına sığınıyor olursa olsun, gelip beni öpen adamın bana arkasını dönüp gitmesini unutamıyordum. Beni öptüğünde ona vurmadığım için kendime kızıyordum üstelik. Ama o anı hatırlayınca ona ihtiyacım vardı, tüm öfkeme rağmen onun kollarında olmayı istiyordum. Bu yüzden kendimi bastırmıştım.

İçeriye girdiğimizde her şey bir kasırga gibi bizi içine çekmişti. Şafak hastaneden benim için darp raporu almıştı. Bu adam nasıl bu kadar mükemmel olabilirdi aklım almıyordu. Bunları nasıl düşünmüştü? Tüm bu prosedürleri nereden biliyordu? Onun hakkında bilmediğim şeylerin olduğunu biliyordum ama onu tanıdıkça hepsi gözümde devleşiyordu sanki.

Onunla birlikte şikâyet dilekçesini verdikten sonra yarım saat bile geçmeden çıkmıştık polis karakolundan. Çıkarken Şafak'la adam el sıkışmışlardı, adam çok memnun olduğunu, bir kez de bir şeyler içmek için uğramasını söyleyince, şaşkınlıktan ağzım yere düşer gibi olsa da içeriden çıkana kadar tek kelime etmemiş, şaşırdığımı da belli etmemeye çalışmıştım.

Neden polisler onu böyle önemsiyordu ki? Çok mu tanıdık biriydi? Bilmiyordum ama ona sorarsam cevabını alabileceğimden de emin değildim.

Çıktığımızda kafamda ağabeyime dair hiçbir şey yoktu. Kendimi öyle bitkin, öyle yorgun hissediyordum ki Şafak'ın kucağına yığılıp kalmamak için kendimi zor tutuyordum resmen. Ona soracaklarımı da ikimizin de bilincinin yerinde olduğu bir ana saklıyordum. O her ne kadar hâlâ dik duruyor, gözlerini bir kartal misali hedefinden hiç ayırmayarak gücünü koruyorsa da zihninin yorulduğunu hissedebiliyordum. Sanki benim dizlerinin üzerine çöken ruhumu kuytusuna almış bir kurt gibiydi, içinin ne denli soğuk ve karanlık olduğunu söylerse söylesin tenime değen teni benim içimi sıcacık ve aydınlık yapabiliyordu.

Motora binmeden önce Şafak sigara içeceğini söyleyip kenara geçti, sırtını duvara yaslarken cebindeki sigarasını ve çakmağını çıkardı. Ben de sırtımı duvara yaslayıp onu izlemeye başladığımda sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi, şimdi o dudakların arasında bir saat öncesine kadar benim dudaklarımın olduğunu düşünmek beni mahvediyordu. Ah, kahrolası karma. Beni böyle bulacağını tahmin etmeliydim! Elini sigarasına siper ederek çakmağıyla ucunu yaktıktan sonra derin bir nefes aldı. Ben de sigara içerdim ama sanki sigara onun dudaklarının

arasında bambaşka anlamlara gelen bir şeymiş gibi geliyordu. Sigarayı bırakıp sadece onu içerken izlemek istediğime karar verdim. İşin aslı bunun sigarayla bir alakası olduğunu sanmıyordum, onu tüm hayatım boyunca izlemek istiyordum.

Bulunduğumuz sokak bomboştu. Birkaç saniye sonra sırtımı duvarda sürüyerek yere oturdum, Şafak bana baktı ardından o da yere oturdu. Bacakları açık, dizlerini kendine çekmiş bir şekilde oturuyordu. Hiçbir şey söylemedim. Suskunluğumun kırgınlığımdan geldiğini biliyordum, kelimeler artık eski anlamını taşımıyordu sanki.

O da bir şey söylemedi. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık.

Başımı arkaya yaslayarak derin bir nefes aldıktan sonra, "Sanırım buraya kadar," dedim. "Artık senin yanında çalışmama gerek kalmadı."

Göz ucuyla ona baktığımda sigarayı yeniden dudaklarının arasına yerleştirip derin bir nefes çekti içine. Dudaklarından çıkan dumana bile nereye gideceği konusunda hükmediyormuş gibi güçlü bir tavrı vardı. Kemikli yüzü kasılmıştı.

"Asıl işime dönmem gerekiyor." O konuşmadığı için devam ettim ama her kelime kalbime saplanıyordu. "Yarın son kez Güven'i görmek için bara giderim."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Sigarasını içerken bunu önemsemediğini düşündüm. Yoksa şimdiye kadar bir şey söylerdi değil mi? Bana kal demesini istiyordum ya da ne bileyim, beni görmeye gel, bara gelmeye devam et. Ne bileyim, bir şeyler söylemesini istiyordum işte! Hiçbir şey söylemedi.

"Tamam," dedi, elini duvara yaslayarak oturduğu yerde doğrulduktan sonra sigarasını yere atıp üstüne bastı. Benim tarafıma değil, diğer tarafa atmıştı. Sigarayı ezen ayağını izledim. Kendimi öyle hissediyordum. Tamam mı? Hiçbir şey söylemeyecek miydi?

Böyle olacağını tahmin ettiğimi söyledim kendi kendime. Sırtımı duvara yaslayarak oturduğum yerden kalktım ve üzerime silkeledikten sonra, "Gidelim mi?" diye sordum. Başını salladı. İkimiz de sessizce motora bindik.

"Kaskı takmayacağım," dedim. Bir şey söylemedi. Sanki beni duymuyor gibiydi. Kaskı çıkarıp arkaya taktım. Başımı sırtına yasladım, kokusunu almak istiyordum. Onu bir daha görmeyecektim, görsem bile ona bu kadar yaklaşma şansını tekrar elde edemeyecektim. Ağlamak istiyordum. Bu bir terk ediliş sayılmazdı ama duygularımı bir kenara bırakıp kendi yolumda yürümeye başlayacağımı düşündükçe tüm terk edilişlerimden daha çok canım yanıyordu. Şu an hissettiğim sızıyı anlatmanın bir yolu yoktu. Ne o benden özür dileyecek bir adamdı, ne de ben ona boyun eğecek bir kadındım. Bizim hikâyemiz böyle bitecekti, başlamadan bitişi sonsuza dek sürmek üzere.

Beni eve bırakana kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Ben yine başımı onun sırtına gömüp yol boyunca hızla geçip giden ağaçları, evleri, işyerlerini, arabaları izledim. Kokusunu sürekli içime çekiyordum, sıkıca sarıldığım beline bu kez daha sıkı sarılmıştım üstelik ve motor çok hızlı gidiyordu. Şafak'ın ilk kez bu kadar hızlı sürdüğüne şahit oluyordum.

Evimin önüne geldiğimizde o ayaklarını yere koymak dışında hiç hareket etmedi. Ben de kollarımı ondan çekemedim bile. Gözlerim yanıyordu. İçimde bitmek bilmez bir ağrıyla yaşamaya başlayacak olmaktan nefret etmiştim. Yavaşça ellerimi ondan ayırdım, omzuna bastırarak motordan indiğimde motoru park etmedi. İnmeyecekti. Motordan inmeyecekti.

Boğazımın yandığını hissediyordum.

Tam ağzımı açıp bir şey söyleyeceğim sırada, "Burada kalamazsın," dedi. Başını kaldırdı, ağır ağır binaya baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Henüz ne olacağını bilmiyoruz, kendine bir çanta hazırla, almak istediklerini al. Bir süre başka bir yerde kalacaksın."

"Ne?" dedim, kaşlarımı çatmış anlamayarak ona bakarken. "Hayır, gitmeyeceğim. Kaçacaksam bunu neden yaptık?"

Derin bir nefes aldı, dişlerini sıkmıştı ve burnundan nefes alıp veriyordu. Motoru park etti, ardından indiğinde bedeni bir anda gözlerimde büyüdü. Yutkunup içimde uyandırdığı geriye çekilme isteğini bastırdım.

Bana doğru dönüp tam karşımda durduğunda ve parmağıyla çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladığında, "Bu kaçmak değil," dedi. "Gözaltı süresinin ne zaman biteceğini bilemeyiz, evinin adresini ve barı da biliyor. Yalnız kalman doğru değil."

"Seninle mi kalacağım?"

"Hayır, ama en azından güvenli bir yerde olacaksın." Ne yapacağımı bilemedim. Haklıydı, onu ne kadar daha içeride tutacaklarını bilmiyorduk. Ayrıca arkadaşlarımın hiçbirine de gidemezdim. Bu onları tehlikeye atardı. Ayrıca ağabeyim zaten çoğunun evini biliyordu. Kafamdan hızlı bir çözüm üretmeye çalıştım ama gözüme aydınlık gelen hiçbir şey yoktu. Kendi evimden başka gidebileceğim hiçbir yer yoktu şu şehirde ve artık kendi evime de gidemiyordum.

Derin bir nefes alıp başımı gökyüzüne kaldırdım ve avuçlarımla yüzümü kapattıktan sonra sanki yutkunmak çok zormuş gibi boğazımda bir yığılma oldu. Midemdeki yanma, ruhumdaki kör alevlerden sıçrayan ateş parçası yüzündendi.

Kaçmanın o devasa yorgunluğu damağımı yarıyordu. Tenime, etten kemikten bir iz bırakıyordu sanki. Ellerimi saçlarımın arasına atarken sanki saç köklerim birbirine yapışmış gibi rahatsız edici bir sızı hissediyordum.

"Şafak... Bilmiyorum. Tüm bunlar..." Bir adım geriye kayıp ondan uzaklaştım ama öyle kalmama izin vermedi. Yavaşça elleri boynumu kavrarken bana doğru yaklaştı, gözleri gözlerimin derinliklerine attığı çapayla duygularımı kendi kıyılarına çekerken bakışlarının dudaklarıma kaymasıyla zihnim bir anda boşaldı. Yemini kapmıştım. Ölüme yana yana yüzen bir balık gibi kucağına kıvrıldım.

"Beni dinle." Dikkatimin dağıldığını fark etmemesini umdum. "Ben yanındayım. Yanındayım Bendis." Bana bir adım daha yaklaşınca bedenlerimiz birbirine sürtündü. Yüzü yüzüme doğru eğilirken nefesinin dudaklarımın üzerinde yağ gibi kayıp gidişini hissettim.

"Bu kadar yakındayım," diye fısıldadı gözlerimi kapatmama

sebep olacak kadar yoğun bir tonda. Sanki beni tutan elleri olmasa küle dönüşüp ellerine akabilirmişim gibi hissediyordum. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Ona ne olmuştu bilmiyordum, başından beri dizginlediği hisler miydi bunlar? Başından beri elini elimin üzerine koyunca bile vücudundaki bütün uzuvları kasılan adam, şimdi beni tutuyor, öpüyor ve bana beni koruyacağını, bana kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğini mi söylüyordu?

Kafamın içi allak bullak olmuştu. Bir yanım onunla ne olduğumuzu, ne olacağımızı, bir sonraki adımının nasıl olacağını sorgularken, bana yakın davranıp bir an sonra gitmeme sadece tamam deyip demeyeceğini anlamaya çalışırken, diğer yanım hayatımın geri kalanında düzgün gitmeyen şeyler olduğunu ve Şafak'ın bu listede sonlarda olması gerektiğini haykırıyordu.

Benimse düşünebildiğim tek şey onu yeniden öpmek istediğimdi. Bunun iyileştirici bir yanı olmadığını söyleyemezdim.

"Beni kimse incitemez," dedim, sanki o an gözlerinde bunu söylememi bekliyormuş gibi keyifli bir ışıltı belirdi. Doğruydu. Bunca zaman kendimi her şeyden korumuştum, hâlâ da Şafak'ın korumasına ihtiyacım yoktu ama yakınlarımda olacağını bilme düşüncesi beni iyi hissettirdi. Ama o yapıyordu, beni incitiyordu ve incittiğini bilmesine rağmen kalbime kendi geçmişiyle bilediği bıçağı saplamaktan vazgeçmiyordu.

Dudakları hafifçe kıvrılırken, "İşte benim kızım," dedi.

Sağ gözüm seğirdi. Şaşkınlıktan dudaklarım aralık, gözlerim kocaman olmuş bir şekilde suratına bakarken, içimden tüm bu zaman boyunca bunları sakladığı için, beni bu güzel hisleri yaşamaktan mahrum ettiği için yüzüne sert bir yumruk geçirmek gelse de diğer yanım onu alıp zihnimin içine sokmak istiyordu. Bu kadar zaman hayattaki en değerli varlığım hep kafamdaki düşüncelerim, duygularım olmuştu. Bana resmi bağışlayan da tüm bu duygular ve düşüncelerdi. Şimdi onu o düşüncelerin ve duyguların arasına sokmak istiyordum. Belki bu şekilde onu benden uzaklaşmaktan alıkoyabilirdim.

Yutkundum.

Şafak ellerini geriye çekip yeniden ceplerine koyarken, "Hadi," dedi, telkin edici bir tonda. "Hazırlan, bekliyorum."

***

Şafak'ın beni getirdiği yer şehrin belki de en sessiz mahallerinden biriydi. Sessizliğinin sebebi elit insanların burada yaşamasıydı. Yine de şehrin en havalı yerlerinden biri değildi. Tenhaydı ama gözdeydi de. Tam Şafak'lık bir yerdi. Derin bir nefes alarak önünde durduğumuz eve bakarken Kir'i yavaşça yere bıraktım. Başımı kaldırıp yeniden binaya baktığımda Şafak motoru park etmişti. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Bedenim buz gibiydi. Saat sekize gelmek üzereydi. Evden çıkarken tek bir sırt çantasıyla çıktığıma hâlâ inanamıyordum. Ama bu şekilde onun yanında fazla kalmak zorunda olmayacakmışım gibi hissediyordum ve bu bir yandan buruk hissettirse de bir yandan iyi hissettiriyordu. Bir şeyin zorunluluğunu hisseder gibi yanında kalmamı söylemesindense, beni sevdiği için ondan kopmamı istemediğinden böyle söylemesini yeğlerdim. Bu şekilde ne içimdeki kırgınlık geçiyordu ne de kalbimdeki ağrı.

"Yukarıya çıkalım." Sırtımdaki çantaya uzanınca bunu nezaketten yaptığını bilsem de kendim çıkarak elinden kurtuldum.

"Hayır, teşekkürler. Ben taşırım." Ona bir daha bakmadan binaya doğru yürümeye başladığımda derin bir nefes aldığını ve elini ensesine atıp başını yere eğdiğini binanın kapısındaki yansımadan görebiliyordum. Gözlerimi yumup dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi sakinleştirirken kapıya gelmiştim. O ise yerinden hâlâ hareket etmemişti. Ona doğru dönmeden önce biraz bekledim. Onunla konuşmalarımızı olabildiğince azaltarak tepkimi göstermeye çalışıyordum ama dilim durmuyordu sanki, sürekli bir şeyler söyleme, onunla konuşma, onun sesini duyma ihtiyacı hissediyordum. Daha karşısına geçip beni neden öptüğünü bile soramadığım adamla bir şeyler yaşamayı düşünecek kadar aptaldım gerçekten.

Ona döndüm.

"Şafak!" Beklediğimi görüyordu.

Ellerini cebine koymuş bana bakmaya son vererek yerinden ayrılıp bana doğru yaklaştı ve benim ona dönük olmamı bir anda değişik bir atmosferin içine sokarak değerlendirdi. Tam önümde durdu, cebindeki sigarayı çıkartırken yüzü yüzümün çok yakınında durmasına rağmen ortada öpüşmeye dair hiçbir şey yoktu. Onu öpmek istemiyordum. Bu haldeyken değildi en azından. Anahtarı bulunca öne doğru, üzerime, eğildi. Kapının kilidini açarken biraz oyalandı, ellerimi kaldırsam organlarından birine çarpabilirdim, öyle ki uzuvları artık benim bedenime ait denebilirdi. Üzerimden eğilerek kapıyı geriye doğru ittiğinde yaslandığım kapı kaybolduğu için bir an geriye doğru sendeledim, bir eliyle hâlâ kapıyı tutarken bir anda diğeriyle belimi kavrayıp geriye düşmemi engelledi.

Yutkundum. Bedenlerimizin yakınlığı artık bir seviye daha artmıştı ve bundan fazlasının organ nakline gireceğine artık emindim! Çıldıracak gibiydim. Kafamın içinde saçma sapan düşünceler dönüyordu ve onu itmek, ona hayır demek, onu önemsemiyormuş gibi davranmak midemi bulandırıyordu. Onu seviyordum. Onun için savaşırdım ama bende savaşacak hal bırakmamıştı. Her şeyi yakıp yıkıyordu. Benden geriye bir harabe kalana kadar da bu oyuna son vermeyecekti sanki.

Yoğun bakışlarını gözlerime çevirmişti, hiçbir his barındırmamasına rağmen öyle dikkatli bakıyorlardı ki sanki bende bir şeyler arıyordu. Ne aradığını bilmiyordum. Kendimi uzaklaştırmayı son anda akıl ederek elimi arkamdaki kapının üzerine koydum ve başımı sağa doğru çevirip eğerken, "Müsaadenle," dedim, resmi bir tonda. Belimdeki elinden kurtulup binanın içine girdiğimde beni daha soğuk, tüyler ürpertici bir yalnızlık karşıladı. Apartman bomboştu sanki.

Kapıyı arkamızdan kapatıp içeriye girdiğinde iç çektiğini duymuştum ama doğru duyduğumdan emin değildim.

Asansörün önüne geldiğimde Şafak da hemen arkamdaydı.

Onu asansörün zemininden görebiliyordum. Dosdoğru bana bakıyordu. Ben de ona bakıyordum ama farkında olup olmadığından emin değildim. Kafamın içi o kadar kötüydü ve başım o kadar çok ağrıyordu ki artık mantıklı düşünüp bir şeylerden emin olma yetimi kaybetmiştim.

Asansör geldi, içeriye girdik, sanki aramızda bir elektrik varmış da makineyi bozmuşuz bu elektrikle gibi bana ömür boyu gelen bir süre kapı kapanmadı. Ardından kapanırken Şafak yedinci kata basarak geriye yaslandı. Kollarını göğsünde kavuştururken başımı çevirip ona baktığımda bana bakıyordu. Başımı sallayarak, "Ne oldu?" diye sordum. "Gerilmiş gibisin, lütfen çekinme, sen gidebilirsin ben kendi yolumu yalnız bir kaplan gibi kendim bulurum. Senin yapacak daha önemli işlerin vardır."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Başını yana yatırarak bir süre sessizce beni izledikten sonra, "Kaplan ha?" dedi, sesindeki alayı iliklerime kadar hissedebiliyordum. "Bilirsin onlar sürüleriyle dolaşırlar. Yalnız gezen kaplan yeteneğini kaybeder."

"Ne?"

Bana doğru döndü, gözleri dikkatle üzerimde dolaşırken, "Sen yalnız bir kaplansın ve bu zamanla yön bulma ve avlanma yeteneğini kaybetmene sebep olabilir," dedi. "Yönünü bulamazsan geceye gelemezsin."

Hırsla dişlerimi sıksam da belli belirsiz güldüm. "İnan bana aradığım son şey gece olur." Sanki gerçekten kaplanmışım gibi hırladım, öfkeden kuduruyordum resmen. "Ve merak etme, av yeteneğimi kaybedersem hangi korkağın peşine düşeceğimi biliyorum."

Sanki filmlerde havalı sahnelerde kadın lafı koyar ardından kapı ya da asansörün sensörü yanar ya, tam öyle oldu. Kapı açılınca Kir'i alıp ona bakmadan asansörden indim. İndiğim kata şöyle bir göz attığımda sadece üç kapı vardı. Derin bir nefes aldım, Şafak da peşimden gelirken bir süre durup gelmesini ve bana hangisi olduğunu söylemesini bekledim. Bunun yerine

yanımdan geçip oradaki kapıya yöneldi ve kapıyı açıp içeriye doğru ittikten sonra kenara çekilip bana baktı.

Ona bakmadan yanından geçip içeriye girdiğimde kapıyı kapattığını duymuştum.

Çok lüks bir yer değildi ama zevkli döşenmişti. Gözüm koltuk dışında hiçbir şeye takılmadı. Ben koltuğa yürüdüğüm sırada Şafak anahtarı çıkarıp kenara bıraktı ve evin içinde dolaşırken onu takip etmedim. Kir zaten uyuyordu. Yatağının kapısını açıp onu o şekilde yere bıraktıktan sonra koltuğa oturdum. İstemsizce başım bir anda yana doğru düşerken Şafak konuşmaya başladı.

"Burası benim evim ama genelde burada değil barda oluyorum, o yüzden rahat olabilirsin. Yalnızsın." Adım seslerini duymaya devam ediyordum ama sesi gittikçe uzaklaşıyordu sanki. Gözlerim kapanmıştı, uyku zihnimi ele geçirmeye çalışsa da onu dinlemeye çabalıyordum. "İçeride dört oda var, bir tanesinin kapısı kilitli. Bu da oraya girmemen gerektiği anlamına geliyor." Zihnimin içinde homurdandım ama tepki verecek kadar bile gücüm yoktu. "Geri kalanlardan birini seçip orada kalabilirsin. Uzun zamandır uğramadığım için evde pek bir şey yok, yarın çıkıp alırız, yani alırsın. Canın nasıl isterse."

Son anına kadar onu dinlemeye çalıştım fakat imkânsızdı. Bedenim sıcacık bir ortamda kalmış buz parçası gibi o kaskatılığından eser kalmayacak şekilde büküldü. Koltuğa aktım sanki. Yorgunluktan zihnime çöken karanlığın beni ele geçirmesinden kurtulamadım. Şafak hâlâ konuşurken artık sesi gerçekten çok uzaklardan gelirken kendimi yana doğru bıraktım ve beklemediğim bir hızla uykuya daldım.

Her şey gözümde gittikçe büyüdü, günün ağrısı, yorgunluğu bedenimin üzerine öyle bir kambur yapmıştı ki nefes almanın dahi imkânsız olduğunu fark etmiştim bedenim yumuşak bir zeminle birleştiğinde. Kafamın içinde bugün yaptıklarım geçiyordu. Bundan altı-yedi saat öncesine kadar dertlerini bir şekilde silkelemeyi bilen, sevdiği adamı etiketlemeye çalışan

uzun zamandır olmak istediği gibi, ilk kez sıradan bir kız olmayı başaran Bendis'ken, şu an yine bu koltukta geçmişinde olanların acısıyla yatan Bendis olmuştum.

Mahvolmuştum. Bunu ancak biraz uyku hafifletebilirdi ya da Şafak.

İkinci seçeneği unutun.

***

Yüzümdeki parmakların etkisiyle uykumdan sıyrıldığımda sanki sadece birkaç saattir uyuyormuşum gibi hâlâ aynı yorgunluğu vücudumda hissedebiliyordum. Gözlerimi açmadan yavaşça bedenimi kıpırdattım, parmakları alnımdan yavaşça yanağıma, oradan da boyun çukuruma doğru akarken içimi saran titremeyi kontrol etmeye çalışarak üzerimde duran örtüyü ellerimi kaldırmadan parmaklarıma sardım. Üşüyordum... Yüzümdeki parmaklar bu kez üzerime doğru kaydığında ve benim yukarıya çekmek üzere sardığım battaniyeyi aşağıya çektiğinde huysuz bir şekilde homurdanarak başımı yastığa biraz daha bastırdım. Yattığım yerin sıcaklığı bedenimi bir palto gibi sarmalarken, "Bendis?" diye fısıldadı, üzerimdeki elin sahibi. Birkaç saniye zihnimin yayları gevşediğinden kim olduğunu anlayamayarak kaşlarımı çattım.

Anladığımda ise gözlerim şaşkınlıkla bir anda açıldı. Azra'yı başımda oturmuş yüzümü okşarken ve dudaklarında hafif bir tebessümle beni izlerken bulunca bir an hayal gördüğümü sanmıştım. Gözlerimi yeniden kapattım, parmakları omuzlarımı okşayarak yeniden yüzüme kaydığında, "Gerçek mi bu?" diye fısıldadım bunun rüya olmasından kaçarken. Kıkırdadı.

"Gerçek kardeşim. Aç gözlerini." Korkuyla gözlerimi yeniden açmadan önce elini kavradım, bir anda yattığım yerden doğrulurken ensemin, saçlarımın ve sırtımın su içinde kaldığını yeni fark etmiştim. Anında onu elinden çekip yanıma oturmasını sağladıktan sonra kollarımı etrafına dolayarak başımı omzuna koydum. Gözlerimi sımsıkı yummuş ona sarılırken ve o tanı-

dık, bana hiç zarar vermemiş kokusunu ciğerlerime çekerken onu nasıl özlediğimi anımsamıştım. Onu daha sıkı sardım.

"İyisin," diye fısıldadı saçlarımı okşarken. "İyi olacağız, söz veriyorum. Birlikte atlatacağız."

"Azra..." Gözyaşlarımı tutamadım. Bir anda kollarında ağlamaya başlarken gözlerimi birbirine hâlâ sımsıkı yummuştum Gözlerimi açmak istemiyordum, daha fazla kötü şey istemiyordum. Bu kollar bana iyi gelen tek şeydi şu an. Ağlayarak başımı boynuna yasladığım sırada, "Efendim kardeşim?" diye cevapladı beni. Elleri sırtımı boydan boya sıvazlarken ağladığını hissedebiliyordum. İkimizin göğsü birbirine çarparken nefessiz bir şekilde burnumu çektim.

"Sen, sen nasıl geldin? Gitmiştin..." Hıçkırarak ona bakmak üzere gözlerimi açtığımda Şafak'ı karşıdaki koltukta oturmuş içki içerken görmeyi beklemiyordum. Bir ayağını ortadaki sehpanın üzerine koymuştu, diğerini de boylu boyunca uzatmıştı. Elindeki kristal bardaktaki viski çok az kalmıştı. Dikkatle bizi izliyordu. Onu umursamamaya çalışarak gözlerimi yeniden kapatarak geriye çekildim ve Azra yüzümü elleri arasına alıp başparmağıyla yanaklarımı sildiğinde, "Şşş," diye fısıldadı. "Senin için geldim."

"B-benim için mi?" Hıçkırarak ellerinin üzerime ellerimi yerleştirdim. Onu görmek bedenimin bir anda rehavetini kusmasına neden olmuştu. Sanki inci tanesi gibi dökülmeye başlamıştı tenim, balık pulu gibi ruhum yenileniyordu.

"Her zaman." Gözlerimin içine bakan gözleri, yanındayım, der gibi ışıldadı. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, ellerimi uzatıp onun yanaklarını silerken elimde olmadan güldüm. Onu yeniden kollarımın arasına alırken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "İyi ki buradasın... Teşekkür ederim..."

Hiçbir şey söylemeden beni kollarıyla daha sıkı sardığında alnımı omzuna yaslayarak bir süre sessizce ağladım. Azra ve ben, arkadaş grubumuzun belki en yakın ikilisiydik. Hepimiz birbirimizi çok severdik, birbirimiz için her şeyi yapardık ama

Azra ve ben hep daha fazlası ve her zaman için birlikteydik. Onlardan öncesine dayanan arkadaşlığımız yüzünden olabilirdi bu. O her zaman beni koruyup kollardı, ben de onu asla yalnız bırakmazdım. Üstelik onun bana karşı duyduğu şefkat, bana artık ne annemi ne babamı ne de ağabeyimi arattırır olmuştu. Sadece bir kişinin vücuduna sahip olsa da benim için bir sürü insanın ruhunu taşıyordu. O güzel kalbi, yaşadığı her şeye rağmen kaybetmediği inancın benim en büyük besin kaynağımdı. Hiç koşulsuz sığınabileceğim tek kolların onun olduğunu ve orada ne kadar ağlarsam ağlayayım beni asla kötü hissettirmeyeceğini bilirdim.

Sonunda ikimiz de ağlamayı kestiğimizde Azra şakacı bir şekilde, "Bırak kedime bakmayı kendine bile bakamamışsın sen, şu haline bak bir deri bir kemik kalmışsın!" diye sitem edince başımı eğerek hafifçe omzuna vurdum. Gülerek geriye çekilip onun kollarından çıktığımda Şafak'ın ne zaman odadan çıkmaya karar vereceğini düşünüyordum ama bakıldığında hiç öyle bir planı varmış gibi görünmüyordu. Yerinden hiç kıpırdamadan içkisini içiyor, bizi izliyordu. Neden içiyordu onu bile bilmiyordum, yine de bir şey söylemedim.

"Sen iyi misin?" diye sordum ellerimle bedeninin üzerinde kısa bir an dolaştıktan sonra. "O...O nasıl oldu?"

"Öldü." Yutkunamadım. Boğazımda birbiri içine çekilmiş binlerce sarmaşık varmış gibi hiçbir şeyin geçişine izin verilmedi. Ağzımı açıp üzgünüm bile diyemedim. Azra bir süre sessizce yere baktıktan sonra başını kaldırıp bana baktı, dudaklarında duygudan yoksun bir gülümseme oluşurken uzanıp kolumu sıvazladı.

"Boş ver." Derin bir nefes aldıktan sonra, "Kahve içelim mi?" diye sordu. "O sırada konuşuruz." Ses tonundan ve bakışlarından Şafak imasını kullandığını görebiliyordum. Açıkçası gitmemesi ne anlama geliyor bilmiyordum. Başımı sallayarak onu onayladığımda yavaşça yerinden kalktı, dudaklarını başımın üzerine bastırıp saçlarımı hafifçe okşadıktan sonra, "Bekle

beni," diye fısıldadı. Gülümsedim. O kalkıp mutfağa gidene kadar ona bakmaya devam ettim. Mutfağa girdiğinde bakışlarımı önce yere çevirdim, başımı kaşırken saçlarımın ne kadar ıslandığını hissedebiliyordum. Elimi yastığa attığımda yastıkta tenim gibi sırılsıklamdı.

"Kâbus gördün."

Şaşırmamıştım aslında, kötü bir gün geçirmiştim. Ne gördüğümü hatırlamıyordum ama kesinlikle az uyumuştum. "Saat kaç?" diye sordum masanın üzerinde telefon ya da benzeri bir cihaz ararken.

Bacaklarını indirdi, başımı ona çevirdiğimde elindeki bardağı eğilip önündeki masaya koydu ve, "Saat akşam altıya geliyor," diye aydınlattı beni. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken bakışlarımı pencereye çevirdim, güneş batmak üzereydi. Günün tamamını uyuyarak mı geçirmiştim? Bedenimin yorgunluğunu düşününce hâlâ dinlenemediğimi fark ettim ve içimde hâlâ buzla örtülmemiş cayır cayır yanmakta olan duygular vardı.

Bakışlarım yeniden ona döndüğünde hiçbir şey yapmadan bana baktığını fark edince rahatsızca kıpırdandım.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu, sesi yeniden rahatsızca kıpırdanmama neden olmuştu. Gözlerimi ona çevirdiğimde hiçbir şey yapmadan yalnızca bana bakıyordu. Bu hallerine anlam verebilmenin imkânı yoktu.

Bir an sonra yanımda olduğu için, başımda beklediği için ona teşekkür ettiğimi fark edince, dün gece ona olan öfkemi hatırladım. Ona bunu yapmadığı için öfkelenmiştim ve o da bugün bunu yapmıştı. Hissettirdiği güzel duyguları bir kenara atarsak şu an tamamen nötr bir haldeydim. Ona karşı ne öfke ne de kin tutabilirdim ki bu benim genel olarak kişiliğimde olmayan bir şeydi. Yine de o bir şekilde desteğini gösterdiği için teşekkürü hak ediyordu.

"Desteğin için."

"Etme." Bir şey söylemedim. Hatta başımı kaldırıp ona ye-

niden bakmadım bile. Bunun onu öfkelendirdiğini hissedebiliyordum. Ellerini dizlerine koyarak burnundan derin bir nefes aldı ve yerinden kalktığında parmaklarım oynamakta olduğum kumaşı bıraktı. Sanki uçları uyuşmuş gibi bir süre asılı kaldılar dizimin üzerinde. Şafak yerinden kalkıp tam önümde ayakta durmaya başladığında başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Daha iyi hissediyor musun?" Gözlerimin içine bakıyordu, sanki gerçekten öyle olup olmadığımı bilmeye ihtiyacı varmış gibiydi. Yorgun gözleri bütün duyguları yorgunlukla örtmüştü sanki. Baktığımda gördüğüm zifiri karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Sorusunu es geçerek "Hiç uyudun mu?" diye sordum. Çünkü uyumamış gibi görünüyordu.

"Bir önemi var mı?" O da benim tepkisizliğime karşı tepkisizlik geliştiriyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlamak çok güçtü fakat sanki o bir akvaryumdu ama içinde hiç su kalmamış gibi balıkları can çekişiyordu. Onu daha ne kadar başka şeylere benzetebilirdim bilmiyordum, çünkü hemcinslerine benzetemeyeceğim kadar değişik bir adamdı.

Yine hiçbir şey söylemedim. Tam o sırada Azra odaya girince ikimiz de bir kez daha sessiz kaldık. Azra mutfaktan başını uzatıp, "Şafak sen içecek misin?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi başımı çevirip şaşkınlıkla Azra'ya baktığımda, Şafak kısaca, "Hayır," dedi. Daha geçen gece onu bana kötüleyen kendisi değilmiş gibi şimdi onun içip içmeyeceğiyle ilgili nezaket gösterisi mi yapıyordu? Azra asla hissetmediği gibi davranmazdı ama şu an beni gerçekten şaşırtıyordu.

O içeriye gittiğinde başımı yavaşça yeniden Şafak'a çevirdim.

"Daha ne kadar sessiz kalacaksın?" diye sordu, sanki bu artık onun sabrını zorluyormuş gibi çenesini sıkarak. Bunca zaman boyunca susmamı dileyen adam şimdi konuşmamı mı istiyordu? Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve ellerimle yüzümü sıvazladıktan sonra, "Bir şey söylemem gerektiğini dü-

şündüğümde susmadığımı biliyorsun," dedim. Başımı kaldırıp yüzüne bakarken içimdeki kırıkları görmesini diledim. "Ama ortada konuşmamı gerektiren bir şey görmüyorum."

Burnunda derin bir nefes aldı.

Başını eğip gülerek iki yana salladıktan sonra, "Tamam." dedi. Ardından masanın üzerine eğilip sigarasını, telefonunu ve anahtarlarını aldıktan sonra, "Kapının oradaki dolapta senin için bir anahtar var. Dışarı çıkacağında alırsın," dedi. Yüzüme bakmadan doğruldu, yine yüzüme bakmadan odadan çıkıp evi terk etti.

O kapıyı kapatır kapatmaz derin bir nefes aldım. Bunun benim için hassas bir konu olduğunu anlamasını istiyordum, o kadar. Bundan da öte, benimle sürekli bu gelgit oyunlarını oynamaya devam edemezdi. Onu tanımak istiyordum, neden bana sürekli şeritler çıkarıp duruyorsa bunu bilmek... Belki onu iyileştirmek... Ama bana geçit tanımıyordu. Bana değer verdiğini söylemeyeceğini biliyordum, o daha çok göstermekten yana olan bir adamdı ama bir yaptığı bir yaptığını tutmuyordu ki. Bir an bana âşık olduğu kadınmışım gibi davranırken, bir an sonra kendisini tamamen geriye çekiyordu. Kelimelerimi parçalıyor, ruhuma derin izler bırakıyordu. Bana kalansa gözlerine bakıp bana değer verip vermediğini oradan görmekti fakat sanki ben, onun inine girmiştim ama o karanlıkta elimi nereye atıp ışığı arasam bulamamıştım bir türlü. İçerideydim, herkesin olduğundan daha yakın olduğumu ben hissedebiliyordum ama o sanki öyle değilmiş gibi davranıyordu. Belki de benim sandığımdan daha derindi, ben sadece inin kapısından içeriye başımı uzatabilmiştim. Bu yüzden bana fazla gelen şeyler ona yeterli gelmiyordu.

Bilmiyordum. Onunla bir şeyler olabilmeyi gerçekten çok isterdim.

Alnımı yavaşça sıvazlarken üzerimdeki örtüyü atıp yerimden kalktım. Bakışlarımı salonun içinde dolaştırırken yürümeye başladım ve Azra'ya, "Lavabodayım!" diye seslendikten sonra

koridora girdim. Yavaş yavaş her kapıyı itip içeride ne olduğuna baktıktan sonra, sonunda lavaboyu bulduğumda kendimi doğrudan içeriye attım. Yüzümü sabunla yıkadım, ağzımın içindeki kötü tadı yok etmek için diş macunundan biraz parmağıma sıkıp dişlerimi fırçalar gibi yaptım. Defalarca gargara yaparak ağzımdaki metal tadını yok etmeyi başardığımda ellerimi yıkayıp aynaya baktım.

Biraz uyku yüzüme kan gelmesini sağlamıştı, gözaltlarım biraz mor ve gözlerimin içi kırmızı olsa da iyiydi. Fiziksel olarak bu sabaha nazaran çok iyiydim. Omuzlarım dikti, ağabeyimin kolumdaki izleri geçmişti. Boynumdakiler biraz duruyordu ama pek önemsemedim. Gözlerim aynanın önüne koyulmuş diş fırçasına takıldı. Ah... Düşünüyordum... Kendiminkini onun yanına koymalı mıydım? Böyle düşünceler başımın ağrımasına neden oluyordu. Yeniden musluğu açıp biraz su aldım, ensemi ve kollarımı suyla ıslattıktan sonra geriye çekilip ellerimi tezgâha yaslayarak başımı yere eğdim. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldıktan sonra doğruldum ve kenardaki ruloya uzanıp elimi kuruladım. Ruloyu çöpe atmak için çöp kutusunun ayağına bastığımda çöpün içinde bir tane daha diş fırçası vardı.

Kaşlarımı çatmış bir diş fırçasına bir de aynanın önündekine bakarken, eskidiğinden yeni almıştır, diye düşündüm. Başka ne olabilirdi ki? Belki birisi barda kullandığıydı, buraya getirdiyse eskisini çöpe atmış olabilirdi. Ah, bilmiyordum. Lavabodan çıkıp salona geri döndüğümde Azra kahveleri masaya koyuyordu. Derin bir nefes alıp yanına yürürken "Eee?" dedim. Yeniden yerime geçtiğimde, "Ne gibi?" diye sordu. Kaşlarımı çatarak kahvemi alırken, "Geçenlerde hakkında hiçbir şey bilmediğin adamı yerin dibine sokarken şimdi ona nezaket göstermenin sebebinden başla, konu oradan saracakmış gibi geliyor," diye alay ettim.

Gözlerini devirerek tekli koltuğu çekip karşıma oturduğunda, "Bir şey yok," dedi. "Sabah beni aradı. Senin kötü olduğunu, gelmem gerektiğini söyledi. Ben de cenaze işlemlerini hallet-

miştim zaten. Bana araba gönderdi, beni aldılar buraya getirdiler."

"Benim yüzümden bir şeylerden geri kalmadın değil mi Azra? Yarıda bırakıp gelmedin hiçbir şeyi?"

"Hayır, hayır. Ben gittiğim gün öldü zaten Bendis. Birkaç saat onu gördüm ve sabah uyandığımızda ölmüştü. Bakıcısı beni beklediğini söyleyince çok kötü oldum. En azından artık huzurludur, vücudu çok kötü olmuştu. Yaralanmış, küçülmüştü... Berbattı. Yapmam gerekenleri yaptım, yarın dönecektim ama seni duyunca duramadım. Buraya geldiğimde biraz anlattı neler olduğunu."

"Benim hakkımda mı konuştunuz?" diye sordum saçma sapan bir hevesle. Ardından çıkışımı düşünüp yavaşça sinerken birkaç yudum aldım kahvemden.

O da gülerek kahvesinden içtikten sonra, "Sadece neler olduğunu anlattı. Hâlâ ondan uzak durman gerektiğini düşünüyorum, yardım ettiği için nezaket gösterdim," dedi. Onu tanıyordum, sıcakkanlı yaklaşmamıştı zaten sadece nezaket göstermişti. Bu da ona göre bir hareketti zaten.

"Merak etmene gerek kalmadı zaten," dedim yalandan gülerek. "Abim-"

"Abim demez misin lütfen?" Gözlerini belerterek bana bakınca dudaklarımı birbirine bastırarak, "Alışkanlık," dedim.

"Düzelt o zaman alışkanlığını bir an evvel. Bir kez daha duymak istemiyorum çünkü." Beni böyle çok az azarlardı, şu an hiç şaka yapar gibi bir hali yoktu. Gerçekten çok öfkeli görünüyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladıktan sonra, "Artık yanında çalışmama gerek kalmadı," dedim.

"Yanında çalışmıyorsun..." Başını kaldırıp şöyle bir eve baktı. "Ama onun evinde kalıyorsun."

"İsteyerek kalmıyorum." Yani istiyorum ama tam olarak isteğim doğrultusunda kalmıyordum. "Barış'ın gözaltı süresi ne zaman bitecek bilmiyoruz, gelip sizi tehlikeye atmak istemedim." Barış... Ağabeyimin adı... Adıyla ne kadar bağdaşmayan

bir adamdı böyle. Berbat bir adamdı. Şimdi ona Barış demek çok saçma geliyordu.

"Bütün gün başında bekledi." Ona baktım. O da bana baktı ama ikimiz de bir şey söylemedik. Ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O da bir şey söylerse yanlış olmasından korkuyordu. Beni heveslendirmek istemediğini de görebiliyordum. Bir süre sessiz kaldık. Ardından o derin bir nefes alıp, "Bir şeyler yiyelim," dedi. "Dışarıya çıkmak ister misin? Biraz çıkıp hava alalım, deniz kenarında yürüyelim ve kendimize zaman ayıralım. Sana iyi gelecek, uzun zamandır yapmıyorsun."

Doğru söylüyordu. Bir süre karar vermek için sessiz kaldıktan sonra, belki bara uğrayıp Güven'e de veda edebilirim diye düşündüm. Başımı sallayarak onayladıktan sonra kahvelerimizi bitirene kadar sohbet ettik. Ona Güven'in onun için endişelendiğini hissettirdiği olayı anlattım. Bir an heveslenir gibi olsa da kendisini kaptırmadı, küfür edip konuyu kapatırken elimde olmadan güldüm. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, çok enteresan geliyordu.

Kahvelerimiz bittiğinde biraz olsun ayılmıştım. Çantamdan giyebileceklerimi ve ihtiyacım olanları çıkarıp lavaboya gitmeden önce Azra'nın bavulundan da giyebileceği şık bir şeyler seçtik. Biraz makyaj yapmak istiyordum. Üzerimi giyindim, üzerime siyah, askıları omuzlarımın genişliğini gösterecek kadar açık fakat gündelik görünümlü bir elbise giydim. Üzerinde hiçbir şey yoktu ama kesimi de gece elbisesi kıvamında değildi. Elbise dizimin bir karış yukarısındaydı.

Dişlerimi düzgünce fırçaladım. Fırçamı onun fırçasının yanına koymadım. Saçlarımı toplayıp boynuma kapatıcı sürdüm. Kapatıcıyı iyice yedirerek gerçekten izleri yok etmeyi başarmıştım. Ardından yüzüme de biraz sürdüm ve kendime yine abartı olmayacak siyah yoğunluklu bir makyaj yaptım. Siyah göz makyajı gözlerimin rengini ortaya çıkarıyordu, bunu seviyordum. Dudaklarıma sadece renk versin diye biraz kırmızı sürdüm ama çıkana kadar yarısını yemiştim zaten.

Gündelik hayatımda da topuklu bot, gündelik topuk kullandığım için yanıma aldığım ayakkabılarım da öyleydi. Siyah yazlık delikli kalın topuklu ayakkabımı altına giydikten sonra derin bir nefes alıp eşyalarımla birlikte banyodan çıktım. Salona geldiğimde Azra da giyinmişti, telefonundan makyajını tamamlamaya çalışıyordu. Ona yanımdaki topuklulardan birini verdim. Çok güzel görünüyordu, görünüyorduk. Sanki dün gece tüm o kötü şeyleri yaşayan ben değilmişim gibi güzel görünüyordum. Bu dünyanın belki en saçma şeyi olmasına rağmen en sağlam kurallarından biriydi.

Onun çantasına kendi eşyalarımı koyduktan sonra evden çıktık. Nereye gideceğimize karar vermeye çalışırken ona bara gidip Güven'le vedalaşmak istediğimi söyledim. Beklediğimin aksine hiçbir şey söylemeden, tamam, dedi. Sonra yemeğe geçeriz diye plan yapmaya devam ederken ona bir süre şaşkınlıkla baksam da gıpta etmeden duramadım. O da duygularını çok güzel gizliyordu. Hâlâ seviyorsa bile bir yanlışta kestirip atabilecek kadar güçlüydü.

Bara gitmek için bir taksiye bindik. Yol boyunca kızlarla sohbet ettik, onlara fotoğraf gönderdik, kıskandırdık. Hiçbir şey bilmedikleri için bizi epey kıskandılar. Kendi aralarında birlik olup biz de dışarıya çıkalım kampanyası başlatıp katılım yetersizliğinden kampanyayı iptal etmek zorunda kaldılar. Epey güldük. Sonunda bara geldiğimizde Azra parayı ödedi. İndiğimizde saat sekize gelmek üzereydi. Bar yavaş yavaş dolmaya hazırlanıyordu, kapı açılmış ve ışıklar yanmıştı. Tenha yazısı parlıyordu. Dışarıdayken bir süre baktım, böyle anlarda hep kötü olurdum. Az bir zaman da geçirmiş olsam gerçekten eğlenmiştim. Üstelik güzel zaman geçirmiştim her şeye rağmen.

İçeriye gireceğimiz sırada Azra kapının önünde durdu. "Ben sigara içeceğim sen gir, çıkınca devam ederiz," dedi. Başımı yana eğip, "Hayır!" diye sızlandım. "Hayır beni yalnız bırakma, böyle yapacağını söyleseydin gelmezdik!"

Gözlerini devirerek, "Off!" diye sızlandı. "Tamam, tamam

sus ciyaklama, hadi geç." Gözlerini yeniden devirirken belimi tutup beni öne doğru iterek zorla içeriye soktu. Kıkırdayarak yürürken beklemediğim bir karşılaşma oldu. Yürüdüğüm karanlık koridorda bir anda birisine çarpınca kıkırdamaya son vermeye çalışarak elimi dudaklarımın üzerine yerleştirdim. Başımı kaldırdığımda çarptığım kişinin Şafak olduğunu görünce gözlerim büyüdü.

Elimi dudaklarımın üzerinden çekip, "Şafak?" dediğimde başını yana eğerek kaşlarını çattı.

"Benim barıma gelip beni gördüğün için şaşırıyor musun?" diye sordu. Eğer boyum yetebilecek olsaydı kafamı suratına geçirmek isterdim, keşke çarptığımda ayağını ezseydim, yanlışlıkla tokat falan atsaydım diye diliyordum. Gözlerimi devirerek, "Seni görmeye gelmediğim için olabilir," dedim. "Neyse, gitmem lazım." Azra'nın elini tutup Şafak'ın yanından geçerken dişlerimi çıkarıp yine onun taklidini yaptım. Bir anda kolumu kavrayıp beni gerisin geri Azra'yla birlikte önüne çektiğinde biraz sendelesem de kontrolümü sağlayabilmiştim.

Kolumu tutan eline bakarken kaşlarım çatılmıştı. "Ne oldu?" diye sordum hâlâ birleşmiş tenlerimize bakarken. Çok sert tutmuyordu. Şafak'ın eli kolumdan bileğime doğru kaydı ve ardından parmaklarıma düşerken tenimi yavaşça tuttu.

"Burada mı kalacaksınız?"

Gözlerine baktım. Bu zarif dokunuşu başımı döndürse ve beni nefessiz bıraksa da ona karşı direncimi kırmasına izin vermek istemiyordum. Yutkunarak başımı bara çevirdikten sonra, "Hayır," dedim. Sadece bu. Nereye gideceğimizi söylemedim. Bir süre ikimiz de bekledik, sanki sessizlik kulağıma 'ona nereye gideceğinizi söyle' der gibi fısıldasa da ağzımı açamadım. Şafak'ın başparmağımı avucumun içini okşayınca bakışlarım yeniden ona döndü. Gözleri dosdoğru üzerimdeydi. Bakışları bedenimin üzerinde yavaşça gezinince kendimi çırılçıplak hissettim. Yutkundum. Bana doğru eğildi, karanlıktan ötürü ne yapacağını kestirmek zordu fakat kelimelerin çıplaklığını, onun

tenime sürten tişörtünden çok net hissedebiliyordum. Dudakları tenime değdi, elbisenin açıkta bıraktığı omzuma...

"Güzel görünüyorsun."

Titredim. Bunu Azra'nın duyduğuna emin değildim artık sanki başımı çevirsem öpüşmeye başlayacakmışız gibi hissediyordum. Bunu neden yapıyordu? Tanrı aşkına, biri bu adama birini sevmekle onu sevmemek arasında bir çizgi olmadığını hatırlatmalıydı! Ya cesur olup karşıma geçecek ve benden özür dileyecekti -gittiği için kendisini kötü hissettiğini, gitmemesi gerektiğini bildiğini ve nedenini söyleyecekti- ya da arkasını dönüp gidecekti. Kulağa çok kolay geliyordu biliyordum ama nasıl anlatabilirdim?

"Dikkatli olun." Başını yavaşça kaldırdı, bir adım geriye çekilip elimi bıraktıktan sonra yanımdan geçip gitti. Kalp çarpıntım başlamıştı. Kendimi bayılacak gibi hissediyordum. O gider gitmez sanki ruhum yine ateşe tutulmuş kumaş parçası gibi büzülmüştü işte.

"Bendis?" Azra'nın sesiyle öylece durmaktan vazgeçerek silkelendim. Dudaklarının dokunduğu yer sızlıyordu, içeride dinmek bilmeyen bir ateş vardı sanki. Bir şey söylemeden yeniden yürümeye başladık. İçeriye girdiğimizde Güven bizi bu kez şaşırttı. Yalnızdı, içkileri hazırlarken de oldukça düşünceli görünüyordu üstelik. Yanına yaklaşana kadar geldiğimizi fark etmedi. Her zaman oturduğum yerimi boş görünce yine oraya geçtim. Başını kaldırıp tam, "Ne alırsınız?" diye soracağı sırada bizi görünce, gözleri ilk Azra'yı sonra beni bulsa da söyleyecekleri ağzında kaldı. Azra birkaç saniye ona bakıp sonra arkasını dönüp mekânı izlemeye başladığında saçları tezgâha sürtüyordu, ikimiz de çok uzun değildik ama ikimizin de bacakları uzundu. Bacak bacak üstüne atıp eteğinin kısalığını önemsemeden otururken bunu inat için yaptığını anlamamak imkânsızdı. Güven birkaç saniye sadece ona yüzünü görmek için baktıktan sonra, "Bendis!" dedi, sonunda orada olduğumu fark edebilmiş gibi. Barın arkasından dolaşıp yanıma gelince kollarını etrafıma

Uzanıp beni sıkıca sardı. "Şafak uğrayacağını söyleyince çok sevindim, nasıl olduğuna bakmak için gelmeyi düşünüyordum."

"İyiyim Güven, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

Göz ucuyla yeniden Azra'ya baktığında onun da göz ucuyla baktığını görmedi. İnattı ikisi de resmen.

"İyiyim," dedi. "Her zamanki gibi."

"Şafak başka bir şey söyledi mi? İşle ilgili?"

"Olayları anlatmadı ama artık burada çalışmana gerek kalmadığını söyledi," dedi yanımdaki sandalyeyi çekip otururken. "Neler olduğunu sormayacağım ama gerçekten artık çalışmayacak mısın?"

Saçlarımı karıştırdım. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bilmiyorum Güven," dedim. "Seni seviyorum, seninle burada olmakta çok güzel ama..." Omuzlarım düştü. "Yani, beni buraya bağlayan bir şey yok."

"Şafak yüzünden mi?"

"Onun yaptığı bir şey yüzünden değil. Onun yüzünden burayı bırakıp gitmeyeceğimi çok iyi biliyorsun." Güldüm. Nispeten iyi görünmeye çalışmak çok da zor değildi. "Sadece doğru olan bu olacak sanırım. Kendi işime dönmem gerekiyor, gün içinde başka bir yerde geceleri de burada çalışmak beni yıpratır."

Başını salladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Geleceksin ama değil mi?" diye sordu. Göz ucuyla hâlâ Azra'ya baktığını görebiliyordum.

Güldüm. "Geleceğim tabi ki. Bir süre uzaklaşmayı düşünüyorum ama sonrasında gelirim."

Başını salladı. Uzanıp saçlarımı karıştırdıktan sonra "Yakışmış." Dedi göz makyajımı işaret ederek. Güldüm.

"Teşekkür ederim."

"Kalacak mısınız? Mısın?" Sonradan düzeltti. İkisi de birbirini görmezden gelmekle öyle meşgullerdi ki gerçekten benimle bilinçli mi konuşuyordu emin değildim.

"Hayır, biz yemeğe çıkıyorduk, bir uğramak istedim." Başını salladı. Yavaşça oturduğum yerden indiğim sırada o da yerinden kalktı.

"Gel buraya." Kollarını açtı, kollarının arasına girip ona sarılırken nedensizce gözlerim doldu fakat kendimi durdurup ağlamadım. Bir süre sıkıca sarıldık. Ardından ayrıldığımızda yeniden saçlarımı karıştırdı. Bunu yapmak hoşuna gidiyordu. Gülerek geriye çekildiğinde, "Teşekkür ederim Güven." dedim. "Kısa bir zamandı ama eğlendim, arkadaş olduğun için teşekkürler."

Güldü. "Ne demek, her zaman." Bir anda o sessizliği kendisine kalkan yapan kız öksürdü. Güven anlamasa da ben anlamıştım. Güldüm.

"Görüşürüz," dedim. Tekrar kısaca sarıldık, yanağını öptüm. Geriye çekilip arkamı döndükten sonra yürümeye başladığımda Azra'nın gelmediğini fark edince kapının yakınında durdum. Arkamı döndüğümde ikisini konuşurken görünce gülerek arkamı döndüm ve Azra'yı beklemek üzere dışarıya çıktım.

Hava soğuyordu. Sırtımı duvara yaslayarak kollarımı göğsümde kavuşturup ellerimle kollarımı sıvazlamaya başladığımda biraz ilerimdeki sıklıkla taksiler duruyor, birilerini bırakıp yollarına devam ediyorlardı. Derin bir nefes aldım. Tam başımı içeriye doğru eğip Azra'nın gelip gelmediğine bakacağım sırada, Şafak'ın her zaman motorunu park ettiği sokaktan bağırış sesleri duymaya başladım. Seslerden birini ayırt edebildiğimde Şafak olduğunu anlayınca bir anda koşmaya başladım. Korku zihnimin bütün boşluklarını doldururken koşarak sokağı döndüğümde bana arkası dönük bir adamın Şafak'a bıçak çektiğini gördüm. Gözlerim, midem ve avuç içlerim yanıyordu. Yürümeye başladım ama öyle sessiz davranıyordum ki, bu avantajı dezavantaja çevirmek istemiyordum.

Korkudan ellerim titriyordu ama onu böyle bırakacak değildim, dikkatini dağıtırsam ona zarar verebilirdi. Adam bir şeyler söylüyordu ama duymuyordum, başındaki kapüşondan ötürü kim olduğunu anlamak da imkânsızdı.

Ben yürürken Şafak'ın bakışları bana kaydı, beni görünce bir anda gözleri büyüdü. Ardından şaşkınlığını atıp başıyla gitmemi

işaret ettiğinde başımı sağa doğru çevirdim. Barın hemen yanındaki bina birkaç ay önce yıkılmıştı, eşyaları taşırken buralara tahtaları, çimentoları ve tuğlaları bırakmışlardı. Kenara doğru yürüyüp büyük tahtayı aldığımda Şafak, "Yaptığının bedelini ödeyecek," dedi sertçe. "Eğer o bıçağı indirmezsen sen de ödeyeceksin."

"Kes! Söyle ona, şikâyetini geriye çeksin!" Bir anda elimde tahtayla kalakaldım. Benden bahsediyorlardı. Barış hakkında bildirdiğim şikâyet için onu tehdit ediyorlardı... Kanım dondu. Ben bile ne yaptığımı anlamadım o an, adımlarımı hızlandırdım ve bir anda elimdeki tahtayı adamın sırtına sertçe indirdim. Şafak'ın adımı söylediğini duymuştum ama umursamadım. Çileden çıkmıştım, sinir krizi geçiyor gibi elimdeki tahtayı kenara fırlatıp ayağımda topuklu olmasını umursamadan karnına sert bir tekme geçirdim. Bir tane daha. Bir tane daha. Durduğumda ayağımla yere düşen bıçağı Şafak'a doğru ittim.

"Hapse girecek!" diye bağırdım bir kez daha vururken. "Duydun mu beni? Ve siz bunu engelleyemeyeceksiniz! Bunca zaman sustum, hiçbir şey söylemedim ama artık yeter! Yeter lan!" İlk kez lan diyordum, kan beynimin içinde langırtta sürüklenen top gibi dolaşıyordu. Hızını kontrol edemiyordum. Binlerce şey düşünüyordum. "Bırakın peşimi artık! Kendi pisliğinizde beni yıllarca boğduğunuz yetmedi, şimdi de sevdiğim insanlara mı bulaşıyorsunuz!" Bu ben değildim. Ona tekrar tekme attım. Gözüm döndü. Bir kez daha vurdum. Şafak beni durdurmadı.

"Bir daha görmeyeceğim lan seni! Bir kez daha çevremde görmeyeceğim seni! Yeter! Kalk! Kalk yerden, defol git!" Küfür ettim. Ona bir kez daha vurduğum sırada elini yere koymuş, bir eli omzunda vurduğum yerde ayağa kalktı. Kalkar kalkmaz elini karnına koyarken bir anda önce bana ardından Şafak'a baktı. Şafak üzerine doğru bir adım atınca bir anda koşmaya başladı ve sonra sokağın sonundaki karanlığın içinde yok olurken dengemi koruyamadım. Sendeleyerek geriye doğru kaydığımda, Şa-

fak bana uzakta durduğu için elimi tuttu. Beni kendisine doğru çektiğinde ona doğru kaydım ve bedenim bedenine yaslanırken başımı boynuna koydum.

"Özür dilerim, özür dilerim, hepsi için özür dilerim," diye sayıkladım omzunda yatarken. Ağlamıyordum çünkü üzülmüyordum ama çok öfkeliydim ve öfkeden dakikalarca ağlayıp bir yerleri yumruklayabilirdim. Şafak belimi sıkıca sarıp başını boynuma yaslarken, "Şşş," diye fısıldadı. "Dileme, hiçbiri senin suçun değil."

Geriye doğru çekildim, ellerimi bedeninin üzerinde dolaştırırken, "Sana zarar verdi mi?" diye sordum, telaştan titreyen ellerimi tişörtünün göğüs ve karın kısmında defalarca dolaştırdıktan sonra başımı kaldırdığımda dudaklarında hafif bir tebessümle beni izliyordu. Göğsüne yaslanan ellerimi bileklerinden tutup yavaşça indirdi ve uzanıp şakağıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, "Hâlâ öğrenemedin, bana kimse zarar veremez," dedi. "Özellikle de elleri Parkinson hastası gibi titrerken."

Güldü, o gülünce elimi yumruk yapıp göğsüne geçirdim. "Çok komik Şafak. Ben olmasam ne yapmayı düşünüyordun? Konuşarak mı ikna edecektin keşin birini?"

"Genelde öyle yaparız," dedi, ardından düzeltti. "Yani öyle yaparım. Genelde çok zayıf iradeleri vardır, onları korkutursan silahlarını bile bırakıp giderler."

Başımı yana doğru eğerek bir süre kısık gözlerimle ona baktım. "Yani gerçekten onu ikna etmeye çalışacaktın?" diye sorduğumda başını olumlu anlamda salladı. Elimi sertçe göğsüne vurup beni tutan ellerinden kurtuldum. "Sen canına susamışsın!" diye tısladım, arkamı dönüp yürümeye başladığımda. "Git belanı başka yerde ara Şafak. Ben yokum."

Bu adam gerçekten sabrımı zorluyordu benim. Bir keşi konuşarak ikna edemezsiniz, kendi ağabeyimden biliyordum. Asla ikna olmaz, hasta psikopatın tekidir. Ve onlar asla acımazlar. Gözlerini döndüren şey için kafasına koyduklarına zarar verirler. Bunu biliyor olması gerekiyordu! Bunu bilmeliydi!

Peşimden gelmeye başladı. "Bela aradığım yok." Hâlâ arkamdan yürüyordu ama bunu bilerek yaptığını düşünüyordum. "Bir tane var zaten."

Durdum. Ona dönüp hafifçe dudaklarımı ıslattıktan sonra, "Bak," dedim işaret parmağımı ona doğrultarak. Hemen ardından suratındaki keskin ifade bunu yapmamam gerektiğini hatırlattı fakat elimi indirmedim. "Ben bela falan değilim tamam mı? Gitmemi istiyorsan söylemen yeter Şafak, daha fazla buna katlanmana gerek yok. Ayrıca kimse senden katlanmanı da istemedi, kahramancılık oynamak isteyen sendin."

Tam önümde durunca parmağımın ucu tişörtüne dokunuyordu. Yutkundum. Ben parmağımın dokunduğu tişörtüne bakarken elini kaldırıp yavaşça çeneme koydu. Yukarıya iterek kaldırmamı sağladıktan sonra, "Yaptığım kötü hiçbir şeyi unutmuyorsun, kinleniyorsun, kırılıyorsun, üstelik söylediğim her kötü şeyi de üzerine alınıyorsun. Ama senin için yaptığım iyi hiçbir şeyi görmemek konusunda kararlısın öyle mi?" dedi.

"Eğer dengesiz davranmaya son verip bir tarafı seçersen ben de böyle kararlar almak zorunda kalmam. Kusura bakma Şafak ama bana bir yaklaşıp bir uzaklaşarak sana karşı iyi şeyler düşünmemi sağlayamazsın, sadece kafamı karıştırıyor ve kendinden daha çok uzaklaştırıyorsun."

Hiçbir şey söylemedi. Elimi geriye çekip yanıma düşürdükten sonra, "Kendimi yaptığın iyi şeylerle daha fazla kandıramam, özür dilerim," dedim ve yeniden arkamı dönüp Azra'yı bekleyeceğim yere geri döndüm.

***

Azra ile oturacağımız mekâna gelene kadar Şafak kafamın içinde döndü durdu. Son konuşmamız zihnimin içinde bir türlü çıkmadığı gibi sürekli farklı cümlelerle yeniden oynatılıyor, ses tonuna kadar her şey iliklerimde çınlıyordu. Bana karşı yaptıklarının onun içinde de böyle karmaşa yaratması benim haklı olduğumun en büyük kanıtıydı üstelik. Derin bir nefes alıp el-

lerimin arasında tuttuğum menüye bakıp bir şeyler seçmeye çalışırken Azra'nın telefonuna baktığını görünce menüyü indirip kaşlarımı çatarak ona baktım. Sonunda dikkatini çekebildiğimde başını kaldırdı, masum bir surat ifadesiyle, "Dur, seçiyorum şimdi. Sen seçtin mi? Ne yiyeceksin?" diye sordu.

"Kiminle konuşuyorsun sen? Bugünü bana ayıracağını sanıyordum." Tavır değildi, her zaman böyle söylerdim. Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttuktan sonra, "Güven," dedi. "Güven'le konuşuyoruz."

Gözlerim kocaman olmuş bir şekilde suratına baktığımı fark edince dudaklarını ısırarak, "Tamam, anlatacağım, kızma hemen," diyerek toparlamaya çalıştı. Önce yemeğini seçmesini sonra da tek tek dökülmesini söyledikten sonra ikimiz de tavuk yemekte karar kıldık. Yemeklerimizi söyleyip menüleri garsona verdikten sonra masanın altından hafifçe ayağına vurdum.

"Anlat hemen, bir de bana der neden bana anlatmıyorsun diye."

"Kızım sen hiç ağzını açma benimkisi daha yeni, az önce oldu sen yıllar geçse söylemeyeceksin!" diye azarladı beni, uzanıp kolumu çimdiklemek için kaydığını görünce gülerek onu geriye ittim ve, "Tamam neyse, anlat," dedim. "Bitirmemiş miydin sen onu? Ne oldu durup dururken?"

"Görüşmek istediğini söyledi. Öküz tabii, pek konuşmayı beceremedi ama tekrar denemek istedi." Başımı yana doğru eğip ona uzandım ve kolunu bu kez ben çimdikledim. "Ya kızım ne yapıyorsun!" diye sızlanarak kolunu geriye çektiğinde, "Şuna bak!" diye homurdandım. "Ağzı kulaklarına varacak şimdi, daha akşam bara girmek istemeyen sen değil miydin? Bak kızım, şans verip tepene çıkmasına izin verirsen saçını tek tek yolarım senin. Sonra da onu o bara gömerim, duydun mu beni?"

Azarlayışım karşısında elini dudaklarının üzerine kapatarak güldü ve, "Ya salak!" dedi gülüşünü durdurmaya çalışarak.

"Bak tersim çok terstir Azra, ciddiyim ben. Ne yaşayacaksınız bilmiyorum, çok da baskıcı olmak istemiyorum ama dikkat

et. Barda çalışıyor o adam, ipleri onun eline verme sakın," dedim, ciddileşmiştim ama onu germek istemiyordum.

Başını sallayarak, "Beni biliyorsun," dedi. "Kimse bana hükmedemez, hiçbir erkeğe öyle bir şans vermedim bu zamana kadar. Onun da farklı olacağını hiç sanmıyorum."

Başımı sallayarak, "Öyle olsun," dedim. Ama onda faklı şeyler olacağını hissedebiliyordum. Azra çok değişik bir kızdı. Onun için birisi bir kez derinden incitecek bir şey yapmışsa o kişi bitmiştir demektir. Ve o gün onu o kızla gördüğünde ne hale geldiğini görmüştüm. Güven'i gerçekten seviyordu, sevmeseydi ona ikinci bir şans vermezdi. Ve bunun onun değiştiğine dair ilk adım olduğunu görmek zor değildi. Yine de umutsuzluğa kapılacak bir şey yoktu. Benimki düzgün gitmiyor diye onunki de kötü olacak diye bir kural yoktu ya... Olabildiğince yaşamasını isterdim.

Yemekler gelene kadar olaylardan, kişisel sorunlardan, her şeyden biraz konuştuk. Onunla sohbetlerimizi çok faydalı bulurdum. O çok bilgili bir kadındı, konuşmasını, oturup kalkmasını iyi bilirdi. O benim gibi kitap yerine film severdi ama onu da çok severdi. Her gece bir film izlerdi, asla aksatmazdı bunu. Bir yere gidecek olursa bilgisayarına indirir öyle giderdi hatta. Sürekli dergiler okur, bulmacalar çözerdi.

Yemeklerimiz bitmek üzereyken sohbetin en koyu tonunda başımı çevirdiğimde bizim çaprazımızda oturan bir adamın beni izlediğini fark ettim.

Bir süre bana mı bakıyor yoksa arkamda bir yere mi diye emin olmaya çalıştıktan sonra ona baktığımı anlayınca gülümseyişinden bana baktığını anlayabilmiştim. Yanında bir kadınla oturuyordu, bu yüzden ona olabildiğince bakmamaya çalıştım ama ister istemez baktığını ve hâlâ gülümsemekte olduğunu hissedebiliyordum ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Laf arasında konuşuyormuşuz gibi bunu Azra'ya anlattığımda dönüp bakmadı ama mekânın tasarımından dolayı giriş yaptığımız kapının kenarında büyük boydan bir ayna vardı. Oradan ada-

mı gördüğünü ve benden etkilenmiş gibi olduğunu söyleyince daha çok gerildim. Tatlıları başka yerde yemeyi teklif edince kaşlarımı çatarak, "Hayır," dedim. "Niye bir adamın bakışından rahatsız olup mekân değiştiriyorum ki ben, o bakmamayı öğrensin."

Tam yerimden kalkıp adamı uyarmak üzere masasına gideceğim sırada yanındaki kadın başını çevirip doğrudan bana baktı ve onun işyerinden yakın arkadaşımız Sinem olduğunu gördüm. Gözlerimiz aynı anda büyürken yerinden kalktı ve, "Bendis!" diye şakıyarak bana sarılmak için atıldığında adam geriye doğru yaslanmış hâlâ beni izliyordu. Bakışlarında rahatsız edici bir şey yoktu aslında, sadece etkilenmiş ve konuşmaya gelmek için bir işaret bekliyormuş gibiydi ama çok uzun süre bakması rahatsız hissettirmişti, üstelik kafam bambaşka birindeyken... Kendimi ister istemez ona ait hissediyordum. Azra da yerinden kalkıp yanımıza geldi. Sinem görünce ona da sarıldı ve, "Nasılsınız kızlar!" diye sordu. Biz ona kendi aramızda Polyanna derdik. Yaşam enerjisi, mutluluğu hiç bitmeyen tek arkadaşımızdı. İkimiz de onu severdik. Bir süre sohbet ettik, kısa bir anda olsa bayramda neler yaptıklarımızı özetledik. Daha doğrusu o özetledi, biz evdeydik diyerek kısa kestik. Sonunda yanındaki adam öksürerek ayağa kalktığında Sinem onu sonradan hatırlamış gibi alnına vurdu. "Şey, abim," dedi eliyle adamı göstererek. "Abim Savaş." Ne demişti o, Şafak mı? Ne? Savaş mı? Sanki Şafak diye duymuştum. Ona en yakın Azra olmasına rağmen adam elini önce bana uzattı. Derin bir nefes alıp nezaketen gülümsedim ve elini sıkıp, "Memnun oldum," dedim.

"Abi bu Bendis, işyerinden arkadaşım."

Adam gülümsedi, ah harika, şimdi de adımı öğrenmişti! Tebrikler Sinem, tebrikler Şafak! Aferin sana Şafak! Şimdi burada durup adama sevgilim var deseydim kötü müydü yani?

"Memnun oldum," dedi. "Çok güzel görünüyorsunuz."

Kalbim büküldü. Şafak'ın kelimeleri kafamın içinde sürekli zıplayan top gibi sekip dururken nasıl bu adama odaklanabilir-

dim ki? O da güzel olduğumu söylemişti. Gülümsedim, nezaketen teşekkür ettikten sonra bu kez Azra'yla tanıştılar ama çok samimi söylüyorum, Azra'nın yüzüne bile doğru düzgün bakmadı.

"Size afiyet olsun, birkaç gün sonra görüşürüz Sinem," dediğimde abisi, "Lütfen bize katılın," dedi. "Anlaşılan hepimiz tatlı yiyeceğiz, hemen ayrılmayın."

Sabır dileyerek gülümsedim. Hayır demek için hazırlanırken Sinem ellerini önünde bileştirerek, "Kızlaar! Lütfen, bize katılın! Neden yalnız oturalım ki? Hadi lütfen," dedi. Bu kız konuşunca ona hayır demek imkânsız hale geliyordu resmen. Öyle gözleri parıl parıl bakıyordu ki hayır diyerek o dünyayı yıkmaktan korkuyordun. Ben de pes edip adama pay vermemek için, açıkça onunla ilgilenmediğimi söyleme imkânımı tepmedim.

Kabul ettik. Çantalarımızı alıp onların masasına geçtikten sonra birlikte tatlı siparişi verdik. Azra ben rahatsız olmayayım diye adamla yan yana oturmayı seçti. Masanın altından bacağına dokunarak teşekkür ettim fakat bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna emin değildim, çünkü bu durumda hemen karşımdaydı ve bana yanında olduğumdan daha iyi bakabilirdi.

Yemekler gelene kadar sohbet ettik, Sinem bize yaptığı bir alışverişten bahsetti, hepimizin sevdiği ve bir gün gitmek için anlaştığımız bir markanın yakınlarda girdiği indirimi hatırlatınca hepimiz heveslendik. Kızsal bir meseleydi, biraz daha bu konuda konuştuktan sonra Azra tatilde gittiği yeri anlattı. Güzel bir göl kenarıymış, çok güzel bir yerde gözlerini hayata kapatmış... Biraz ortalık sakinleşip sessizleşse de hemen sonra kendisini toparlayıp şaka yaparak ortamı yine gevşetti. Savaş tatlıların yanında içecek olarak şarap söyledi.

Kırmızı.

Bunu gözlerimin içine bakarak söylediğinde bir şey yapmak istedim. Tanrım, bu nasıl bir andı böyle ya? Ne yapmam gerektiğini ilk kez bilmiyordum, kelimeler dudaklarımdan çıkmı-

yordu resmen. Şafak'ın tavırlarından sonra bir adam tarafından böyle bir ilgiyle izlenmek hoşuma gitmişti, yalan söylemeyecektim ama keşke bu adam, istediğim adam olsaydı diye iç geçirmiyor değildim. Hatta bazen adamı... O olarak hayal ediyordum. Kendime acıyordum. Acınası haldeydim.

Bir süre sonra muhabbet Savaş'a döndü. Kötü bir adam değildi, aksine zarif, ince ruhlu bir yanı vardı. Şiir seviyordu, eski müzikler dinlemeyi seviyordu, üç dil biliyordu. Ayrıca zengin bir aileden geliyorlardı ama Sinem kendi ayakları üzerinde durmak için bu işi yapıyordu. Alışveriş dışında her alanda da bunu başarabiliyordu zaten. Sadece alışverişe giderken bir anda ailesinin kızı kesiliyordu. Bu komik ve saçmaydı ama o da bunu biliyordu.

Şirketiyle gittikleri ülkelerde yaşadıkları anıları anlatıyordu. Eğlenceli bir adamdı. Bir süre sonra sohbet etmeye başladık, şakalaştık, güldük, eğlendik. Tatlılarımızı yerken ve şaraplarımızı içerken sürekli konuşmaya devam ettik. Ona karşı bir şey hissetmiyordum, arkadaş canlısı olarak yaklaşmıştım ve açıkçası onun ne düşündüğünü pek önemsememiştim. Ona umut verecek şekilde davranmamıştım ama sohbet etmiştik. O ne anladıysa geceyi öyle bitirmiştik. Yaklaşık dört şişe şarap bitirmiştik hepimiz. En çok da ben içmiştim ve gerçekten kafamın biraz dağıldığını ve kelimelerimin de dönmekte zorlandıklarını hissedebiliyordum ama hâlâ kendimdeydim. Şafak'ı hâlâ düşünüyorsam bu sarhoş olmadığım anlamına gelirdi ve kahretsin ki onu hâlâ düşünüyordum. Acaba şu an neredeydi? Kiminleydi? Ah... Başka biriyle olabilir miydi?

Bu düşünce çıldırmama sebep olabilirdi ama sarhoşluk tavırlarımı bastırdı. Gecenin sonunda hesapları ödeyip çıktığımızda saat bir buçuğa gelmek üzereydi. Hava oldukça soğumuştu. Kapıdan dışarıya çıktığımızda istemsizce kollarımı kendime dolamıştım. Hava gerçekten soğuktu ve esiyordu. Bir yaz günü için epey kötüydü aslında.

Hep birlikte gülerek mekândan çıktığımızda Savaş ceketini

omzuna doğru asmıştı. Benim kendime sarıldığımı görünce ceketini vermeyi teklif dahi etmedi, hemen omuzlarımın üzerine koyduğunda, "Teşekkür ederim," dedim. "Ama zaten ayrılacağız şimdi, sen al ceketini."

"Sizi evinize bırakalım kızlar? Bu saatte taksiler pek tekin olmaz." Sinem içki yüzünden mayışmış bir şekilde Azra'ya yaslı duruyordu. Gülerek onlara baktım, Azra başıyla onaylayınca ben de reddetmek istemedim. Başımıza bir şey gelmesinden iyiydi en azından. Arabaya bindiğimizde Sinem kendi başına dik duramadığı için öne binemedi, Azra onu arkaya bindirdiği için ben Savaş'ın yanına oturdum.

Azra'dan aldığım çantayı bacaklarımın üzerine koyduktan sonra Azra, "İlk beni bırakalım, benim evim daha yakın zaten," dedi. Onun da kafasından bizi Savaş'la birbirimize yapmak geçtiğini hissedebiliyordum. Onun iyi biri olduğunu düşünüyordu ve beni hak ettiğini ama durum pek öyle değildi. Yani evet, o iyi biriydi ama iyi biri olması beni hak ettiği anlamına gelmiyordu. Ben içi zifiri karanlık bir adamı seviyordum, ben onu hak etmiyordum asıl.

Azra'yı eve bırakana kadar sohbet etmeye devam ettik. Savaş sarhoş olmamıştı, çakır keyif bile olmamıştı. Bense sürekli gülüyordum. Epey içmiştim. Yol boyunca biraz daha sohbet ettik, bana hobilerimi sordu, neler yaptığımı, neler sevdiğimi. Pek bir şey aklıma gelmese de kısaca özetledim. Ama ben ona sormadım.

Azra'yı evine bıraktıktan sonra pek konuşmadık. Uyku bastırdığı için başımı yaslayıp hafif kısık gözlerle yolu izledim. Ona yolu tarif etmek dışında bir şey söylemedim. Evin önüne geldiğimizde başımı çevirip Sinem'e teşekkür ettim. O da bana öpücük gönderdi. Gülerek Savaş'a döndükten sonra, "Teşekkür ederim, hepsi için. Güzel bir geceydi," dedim. Başını salladı.

"Bu halde yürüyebileceğinden emin misin?" diye sordu. "Sana eşlik edeyim."

"Hayır, gerek yok, teşekkür ederim. Kendim hallederim."

Israrcı oldu. Bir şey söylemedim. Kendimi kusacak gibi hissediyordum. Arabadan indik, birlikte binaya girdik. Yukarıya çıkana kadar ben sadece salak salak sırıttım. Neden bilmiyordum. Sanırım Şafak'ı başka birileriyle düşündükçe sinirlerim bozulmuştu. Kendimi aptal gibi hissediyordum. İndiğimizde benimle kapıya kadar yürüdü. Kapının önüne geldiğimizde birkaç saniye sessiz kaldım, omzumdaki ceketi çıkarıp ona uzattığım sırada gülerek aldı, koluna astıktan sonra, "Seninle tanıştığıma çok sevindim," dedi. "Gerçekten benim için çok güzel bir geceydi."

Tam bana doğru hamle yapacağı sırada yaslandığım kapı açıldı. Arkaya doğru sendelediğim sırada bedenimin çarptığı beden elini belime yerleştirerek düşmemi engelledi. Elinin yerini bedeni alırken beklemediğim bir şey yaptı, elini karnımın üzerinden belime dolayarak beni kendisine çekti. Küfür etmek istiyordum. Ağzımın içi uyuşmuştu. Savaş bir adım geriye çekildiğinde, "Şey, Şafak, Şafak, ay pardon, Savaş, Şafak. Şafak Savaş," diye saçma sapan bir tanıştırma yaptım. Şafak diğer elini Savaş'a doğru uzattığında adam önce bana ardından Şafak'a baktı. Dudaklarında şaşkınlıkla örülmüş bir gülümseme oluştuktan sonra kaşlarını çatarak elini uzattı. Şafak adamın elini öyle bir kavradı ki, sanki kolu omuz kısmından koparıp kendisine yeni bir kapı kolu yapmak derdindeydi.

Savaş'ın Şafak'ın eli arasında sıkışan eli kıpkırmızı kesildi. Başımı kaldırıp elimi Şafak'ın kolunun üzerine koyduğumda Şafak'ın dudaklarında kendini beğenmiş, kibirli bir gülümseme belirdiğini görebiliyordum. "Şafak," diye uyardım elini sıkarken. "Bırak." Savaş dişlerini sıkarak elini çekmeye çalıştığında, "Şafak!" diye yüksek sesle tısladım. "Bırak elini, Savaş arkadaşım."

Başını eğip bana baktı. Dişlerini sıkarak Savaş'ın elini onu geriye doğru püskürtür gibi bıraktı. Savaş bileğini kavrayıp elini ovuşturduğu sırada eline bakmak için ona doğru adım atacakken belimi daha sıkı sararak gitmemi engelledi.

"Savaş, ben özür dilerim."

Gözlerinde düşmanca bir görüntü belirince kendimi çok kötü hissettim. "Bütün bir gece erkek arkadaşın olduğunu söylemediğin için mi? Olmalısın da!" Şafak'a baktı, ardından arkasını döndü ve asansöre binip kattan ayrıldı. Öfkeyle Şafak'a dönmeyi umduğum bir anda Şafak beni içeriye çekti ve kapıyı arkamızdan kapatıp beni sertçe kapıya yaslarken bir eli karnımın üzerinde beni oraya bastırıyordu.

"Bütün gece onunla mı birlikteydin!" diye hırladı yüzüme doğru. Kaşları çatılmış, iki kaşının arasında içi öfkeyle dolmuş bir çukur belirmişti. Ellerindeki bütün damarların şiştiğini görebiliyordum. "Konuş!"

"Evet!" diye bağırdım onu itmeye çalışarak. "Çek şu elini üstümden, ne yaptığını sanıyorsun sen ya?" Onu itmeye çalıştım ama olağanüstü bir güçle orada öylece dikilmeye devam etti. "Şafak çekil şuradan!" Yeniden itmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. "Kim olarak bana hesap soruyorsun sen ya? İstediğimle yemek yerim istediğimle olurum, çekilsene önümden!"

"Olamazsın lan! Kimseyle olamazsın!"

"Şafak bu bencillikleri bir kenara bırak artık, çocuk değiliz ikimiz de!" diye bağırdım onu yeniden itmeye çalışırken. "Seninle olmuyorsam neden başkasıyla olamıyorum? Ona neden erkek arkadaşımmış gibi davrandın? Neden yapıyorsun bunu ya? Yeter artık, çekil şuradan, gidiyorum ben!" Nasıl yaptım bilmiyorum ama onu sertçe itip geriye çekilmesini sağlamayı başardım. Kapıyı açıp kendimi koridora atarken, "Kendi benciliğinde boğul sen!" diye bağırdım. Merdivenleri inmeye başladığımda onun da peşimde olduğunu görüyordum ama koşmuyordu.

"Bendis!" diye bağırdı. "Bendis!" Adeta gürlemişti ama yine de durmadım. Koşarak merdivenleri inmeye devam ettim. Sonunda birinci kata geldiğimde nefes nefese bir şekilde binadan çıktım. Tam kapıyı bıraktığım sırada kolumu kavradığında kendimi silkeleyerek onu itmeye çalıştım ama bana şans vermedi. Kolumu sımsıkı tutuyordu, canımı yakmıyordu ama sıkıyordu.

"Dur diyorum lan, dur!"

"Bırak beni, kalmayacağım evinde falan tamam mı? Kalmayacağım, bırak beni. Gidiyorum ben!"

"Hiçbir yere gitmiyorsun, hiç kimseyle de olamazsın! Duydun mu beni? Hiç kimseyle olamazsın, izin vermiyorum."

Kolumu çekmekten vazgeçip tam karşısında durdum. Gözlerim dolmuştu, alkollü yorgun zihnim bir anda boşaldı ve rahatladı sanki.

"Benim hayatımı sen yönetemezsin," dedim sakince. "Hadi bunu erkek arkadaşımmış gibi yaparak gönderdin, kendi evime gittiğim zaman ne yapacaksın? Apartmanın önünde durup gelenleri mi döveceksin?" Güldüm. "Şu haline bak Tekand, bir dönüp kendine bak, ne hale geldiğine bak!"

Başımı iki yana sallayarak elimi çektim ve o da sakinliğimden ötürü elimi bıraktı.

"Gerekirse yapacağım," dedi, hâlâ diretiyordu. "Gerekirse şehirdeki bütün adamları bir araya toplayıp yakacağım."

"Hastasın sen."

"Doğru."

"Ama sen bana âşıksın ve öyle olduğunu bildiğim sürece başka kimseyle olmana izin vermeyeceğim!"

"Sana âşık olan benim!" diye bağırdım yeniden öfke damarlarımı patlatırcasına zihnime akarken. "Benim sana ket vurmam gerekir bu şekilde, sen âşık olacak bir kalbi olmayan adamsın! Kendine gel!"

"Yürü." Kolumu tuttu, bir şey söylemeden beni yeniden yukarıya çıkarmaya başladı. Kapıya gelene kadar elimi çekmeye çalıştım. Sonunda elimi çekmeyi bir kez daha sertçe denediğimde beni yeniden kapıya yasladı. "Geleceksin dedim. Duydun mu beni? Benimle yukarıya geleceksin, gecenin bu saatinde hiçbir yere gitme şansın yok senin!" Kapıyı açtı, iterek beni içeriye soktuktan sonra asansörü çağırdı.

Öfkeyle öyle hızlı ve sık nefes alıp veriyordum ki, kafam şişip patlayacak gibiydi.

"Bana emir verip durma," diye tısladım asansör geldiğinde. Beni çekiştirerek içeriye sokarken bu saatte bir yere gidemeyeceğimi bildiğimden onunla yukarıya çıkıyordum. Gitsem bile bu içimdeki soru işaretleri bitmeden kendi hayatıma devam edemezdim. Kimseyle birlikte olmak gibi bir derdim yoktu ama davranışları beni çileden çıkartıyordu.

Kata çıktığımızda beni çekiştirerek eve soktu. Kapıyı arkadan kapattığında salona doğru yürüdüm. Koltuğun kenarına oturup üzerimdeki kısa elbiseyi umursamadan bacağımı kaldırıp ayakkabının bağını çözmeye çalıştım. Şafak da bu sabah oturduğu koltuğa geçti, yine elinde viski vardı. Sanki ben yokken burada oturmuş ve benim gelmemi beklemiş gibi hissettim.

Bu garip geldi. Ama umurumda değildi.

Ya da öyle olmalıydı.

Ayakkabıları çıkarıp kenara koyduktan sonra ayağa kalktım ve ellerimi belime yerleştirdim.

"Bu böyle devam etmeyecek," dedim. "Ben böyle yaşayamam. Bak bu belirsizlikler bana ağır Şafak, hayatımda yeterince var bunlardan. Bana karşı bir şey hissetmiyorsun, bunu söyle, sonra ikimiz de kendi yolumuza bakalım, tamam mı? Arkadaş kalabiliriz, sorun yok, görüşmeye de devam ederiz."

Hiçbir şey söylemedi. İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra kenara koyarak hafifçe salladı, içinde dans eden içkiyi izlerken kelimeler dudaklarına ket vurmuş gibiydi. Derin bir nefes alıp saçlarımı geriye ittim ve koltuğa karşısına otururken, "Konuş benimle," dedim. "Şafak."

Başını kaldırıp bana baktı, "Söyleyeceğim her şeyi söyledim," dedi. Dişlerimi sıkarak ellerimi saçlarıma attım ve hafifçe çekiştirirken ayağa kalktım. Bir anda hiç beklemediğim bir şey yaptım. Damarlarımın arasından yılan gibi süzülen öfkenin zihnimi ele geçirmesine izin verirken, gözlerimin önüne inen perdenin kölesi olmuştum. Yan taraftaki masanın üzerinde duran vazoyu alıp karşıdaki duvarda yatay şekilde uzanan aynanın üzerine attım. Cam bir anda darmadağın olurken ellerimin titrediğini hissedebiliyordum.

"Ama ben bitirmedim!" diye bağırdım, onun buna rağmen yerinden bir milim kıpırdamamasına karşılık. "Bir adamla birlikte olacağım göreceksin, onu bu eve getireceğim hatta."

"Bendis." Dişlerini sıkarak beni uyardı.

"Ne var?" dedim gülerek. Gerçekten delirmiştim sanırım.

"Göreceksin Tekand, evine erkek atsam senin için sorun olur mu?"

Bir anda yerinden kalktı, o da benim kadar deliydi! Elindeki içki bardağını benim fırlattığım cama fırlattı.

"Kes sesini!" Üzerime yürürken geriye doğru çekilerek koltuğun etrafında dolaşmaya başladım. "Bir daha asla başka bir adamı senden duymayacağım! Duydun mu beni? Bendis! Duydun mu?"

"Hayır! Duymadım, duymuyorum seni!"

"Kızım sen adamı katil edersin lan, gel buraya!" Durdu, peşimden gelmeyi bırakınca ben de koltuğun diğer ucunda durup ona baktım. "Bir daha asla, başka bir adamla bir evde-" Durdu, dişlerini sıkarak avuçlarını yumruk yaptıktan sonra, "Bir daha sakın öyle bir şey düşünme! Seni buna pişman ederim!" diye hırladı. Diğer taraftan dolaşıp üzerime yürümeye başladığında koltuğun arkasına geçtim fakat koltuğun üzerinden uzanıp kolumu kavradı ve beni kendisine çekerek, "Duydun mu beni?" diye hırladı. "Başka bir adamla değil bu eve girmek, bu evi de siktir et, bir eve girmek, bir ilişki içinde bile olamazsın!"

"Şafak bak sabrımı zorluyorsun, zorba mısın sen ya? Bırak kolumu, bırak, hayvan çek elini!"

Beni kendisine doğru çekti ve bedenlerimizi birbirine yasladığında bir an nefesim tekledi. İkimizin de göğsü öyle hızlı yükselip alçalıyordu ki iki demir bilye gibi birbirimize çarpıp büyük gürültüler çıkarıyorduk.

"Zorbayım!" diye hırladı. "Yine de başkasıyla olamazsın! Kimse seni öyle hayal dahi edemez lan!"

Gözü dönmüş gibiydi. "Kimse seni arzulayamaz, kimse seni isteyemez! Kimseyle birlikte olamazsın sen. Çıldırtma beni!"

Sanki daha fazla çıldırabilirmiş gibi konuşuyordu.

"Olmam zaten!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Olmam, olmadım lan zaten kimseyle!" Öfke ve hırstan ne söylediğimi fark edemedim. Bir anda tutuşu gevşedi, kaşları şaşkınlıkla havalanırken, aralarındaki güçlü çizgi yok oldu. Dudaklarını söylemek için açtığı şeyi yuttu. Beni bırakıp bir adım geriye çekilirken, "Bana şimdi tam bir aptal olduğumu söyleyebilirsin ama..." dedim geriye çekilip saçlarımı yüzümden çekmeye çalışırken. Hayal ettiğim şeye ben bile öfkelendim o an. Dişlerimi sıkıp gözyaşlarımı bastırarak, "Ben... Hayal etmiştim ki âşık olduğum adam da beni sevecekti... Biz aşk yapacaktık! Anlıyor musun?" dedim, çenem titriyordu. Omuzlarımı sıkarak hıçkırmayı engellemeye çalıştığım sırada, "Ama senin yüzünden bu da olmayacak," dedim öfkeyle. Hırsla yüzüne bakmaya devam ederken hayal kırıklığıyla, "Seni nereden buldum bilmiyorum ki!" diye bağırdım.

Bana doğru bir adım geldi. Ellerini uzatıp yüzümü avuçları arasına aldıktan sonra beni kendisine doğru çekti. Bir damla yaş yanağımdan süzülüp giderken yavaşça onun avucuna doğru aktı. Gözlerimi kapatıp başımı yere eğdiğimde başını başıma yasladı. "Bana bak," diye fısıldadı. Başımı iki yana sallayarak "Her şey mahvoldu," diye fısıldadım. "Çuvalladım."

"Şşş!" Çenemi yavaşça yukarıya itti, şimdi yine o zarif adam gelmişti işte. Yüzünü yüzüme yakınlaştırdı, nefesi tenimi okşarken burnumu çekerek gözlerimi kırpıştırdım. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Ardından eğildi, dudaklarını kupkuru dudaklarıma bastırdıktan sonra beni ağır ağır öptü. Diğer eli belime kaydı, beni kendisine doğru çekerken çenemdeki eli saçlarımın arasına kaydı. Sanki gecenin öfkesini saçlarımdan çıkarabilirmiş gibi saç köklerimi çekti. Elimde olmadan mırıldandım. Dudaklarının dudaklarımla savaştığını hissedebiliyordum. Ellerim gömleğini kavradığında gözlerimi yumarak kaşlarımı çattım.

Dudaklarımı geriye çektiğimde, nefessiz kaldığım için, ba-

şım geriye yatık olduğu için elini yeniden yanağıma çıkardı. Parmak uçları tenimde usulca dolaşırken, "İşte bu yüzden kimseyle olamazsın," dedi. Parmağını alt dudağıma bastırarak tenimi hafifçe çekti. "Çünkü kimse aynı hissettirmeyecek."

***

Sessizce birbirimize yaslı bir halde salonun ortasında dururken, zihnimin içinden geçmekte olan atların ayak sesleri, kuyruklarına takılıp sürüklenmeye başlayan düşüncelerimin sesiyle boğuluyordu. Gözlerimi ne zaman kapatsam gözümün önüne gelen kan damlacıkları beni yaşadığım her şeyden soyutluyor, kendi içime döndüğümde bir araya getirip yaktığım cesetlerin yanında diz çöktürüyordu.

Başımı öne doğru eğerek derin bir nefes aldıktan sonra ellerimi omuzlarına koyarak kendimi ondan uzaklaştırdım. Birkaç adım geriye çekilip elimi saçlarımın arasına attıktan sonra sanki düşünmem gereken çok derin bir mevzu varmış da dilim damağım bundan ötürü kurumuş gibi bakışlarımı odanın içinde çevirdim.

Arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm, kapının önüne düşen siyah çantamı alıp içinden sigaramı, kalemimi ve çakmağımı aldıktan sonra gözlerimi yeniden odanın içinde dolaştırdım. Sigara içmeliydim. Kendimi bu kez tavandan değil de onun sözlerinden asılmış gibi hissediyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bazen insanlar, bazı şeylerle sınanırlardı hayatta. Çözümü olmayacak sorunlar sıralamasında başını çekebileceğiniz bir şeyler olmalıydı. En büyük acım, şu göğsümü yerden yere vurup acısıyla kanatan tek şey bunun aşk olmasıydı. Yıllarca aşkın beni kurtaracağına inanmıştım hep. Biri gelecek, kurtaracak beni bu yalnızlıktan diye ummuştum.

Ama aksi oldu.

O geldi, beni daha büyük yalnızlıklara gebe bıraktı. Beni bile bile bir yanardağın içine attı.

Balkonun kapısını bulduğumda Şafak koltuğuna geri dön-

müş, kenardaki içki şişesini eline almıştı. Umursamadım. Balkon kapısına yürüdüm, binadaki yangın merdiveni balkonun içinden geçiyordu. Kapıyı arkamdan kapatıp merdivenin basamaklarından birine oturdum. Sigaramı yaktım, saat kaçtı bilmiyordum ama hava hâlâ karanlıktı. Güneş doğacak gibi görünmüyordu. Ben de geceyi izledim. Onun kaçıp saklandığımı söylediği geceyi. Bu kez sanki gece benim göğüs kafesimi kendisine yuva etmişti...

Kalemin ucunu açtım. Sigarayı kenara ucu dışarıya gelecek şekilde koyduktan sonra dumanı üfledim. Kalemi çıplak bacağımın üzerinde dolaştırmaya başladım. Zavallıydım. Üzüldüğümde, kalbim kırıldığında yaptığım şey bile zavallıcaydı. Kim bedenine bir şeyler çizip onların canlı olmasını dilerdi ki? Zavallıydım.

Bir kadın başı çizdim, boynuna dolanmış bir ip. Kalın, oldukça sıkı bağlanmış örgüleri olan bir ip. Sökülmesi imkânsız bir ip. Bir halat hatta, her düğümünde geçmişe üflenmiş bir nefes gibi...

Sigarayı yeniden elime aldım. Sigara olan elimi yavaşça bacağıma yaslayıp çizmeye devam ederken gecenin bedenime düşürdüğü yansımayı izliyordum. Canım yanıyordu. Ve yanmakta olan tek şey canım değildi, kalbim, sanki bir ateşin içine düşmüş gibiydi. Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp yorgun ellerimle çizmeye devam ettiğim sırada balkonun kapısı açıldı. Şafak bir elinde içki şişesi diğer elinde sigarasıyla dışarıya çıktığında başımı kaldırıp ona bakmadım ama göz ucuyla ne yaptığını görebiliyordum. Biraz yukarıya oturmuştum. O da benim oturduğum yerin biraz altına oturdu. Oturduğu yerden birbirimizin yüzünü görmüyorduk ama o benim bacağımı görebiliyordu.

Şişeyi bacaklarının arasına koydu, sigarasını dudaklarının arasına yaslarken gökyüzüne baktı. Kadının boynuna dolanan ipin ucunu çizdim. Sanki zihnimde birisi halatı daha sıkı bağladı asıldığı yere. Kadının boynunu çekti, ona geçmişin renkle-

rinden kan kırmızı bir kolye hediye etti. Hayalimde orada göğe bakan dudaklarının arasında sigara olan bir adam canlandı, kadın o sigaranın ucuna asılmıştı. Asmıştı kendisini.

Ciğerlerim bir anda buz kesti. Ona baktım, güzel yüzü ay ışığının altında daha güzel görünüyordu. Keşke yüzündeki bu ışık, bu güzellik bir nebze olsun kalbine işlemiş olsaydı. Kendimi ona bakarken öyle yorgun hissediyordum ki, sanki aramızda bir asır varmış gibi geliyordu. O zaman geçtikçe güzelleşiyordu, hisleri, kelimeleri, düşündükçe ve üzerine kafa yordukça gözümde büyüyordu, geçmiş gibi. Bense şimdiydim, her şeyin basit ve anlamsız olduğu bu çağı yansıtıyordum. O öyle çok şey taşıyordu ki kendisinde, benim bomboşluğum, düşüncelerimin zeminsizliği beni boğuyordu.

"Bir şeyi hiç çok istedin mi?" diye sordu. Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı gökyüzüne üflerken gece gözlerimin önünden kayboldu sanki. Derin bir nefes aldım. Cevap vermedim. Ne hakkında konuştuğunu bilmek istemiyordum.

"Hayır," dedim, sormasını istemiyordum. "Çok istemek zayıflıktır."

Durumumuz ortadaydı. Onu ne derece istediysem o kadar incindim. Artık daha fazlasını istemiyordum. Ben onun kalbinin bir parçasına bile razıyken, şimdi ruhumu bir sigaranın ucundan asmayı hayal ediyordum. Öyle ki ben, çok gülerdim, gülmüyordum, çok konuşurdum susuyordum. Bu adam benim genetiğimle oynamıştı.

"Ben de öyle düşünüyordum."

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre ona bakmadım, onunla konuşup ona cevap vermedim. Onunla konuşmak için yanıp tutuşan yanım küle dönmüştü. Konuştukça beni ona bağlayan ipin ucuna biri makas atıyormuş gibi hissediyordum.

"Ne yapıyorsun Şafak?" diye sordum kalemi bacağıma yaslayıp bırakırken. Sigaramdan bir nefes daha aldıktan sonra dumanını yuttum.

"Bilmiyorum," dedi, sanki içeride ruhunu soyup gelmişti

yanıma. Dikkatle ona baktım. Kahrolasıca ruhum, ona çekilmekten kaçamıyordu. Hiçbir şey söylemeden bir süre durduktan sonra güldü, başını eğip kısa bir an kaskatı bir şekilde güldükten sonra hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı. Ardından sigarasını yeniden dudaklarının arasına yerleştirirken gözlerini kısmıştı. Şekilli yüzü sigarayı içine çekince daha belirgin bir hal aldı. Kemikleri ortaya çıkarken gözleri kısılmış bende istemsizce ona dokunma isteği yaratmıştı.

Bir şey söylemeden çizmeye devam etmeye çalıştım.

"Bir süre sonra hayatından çıkıp gideceğim," dedim. "Acı gerçek bu. Hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor." Yüzümü hafifçe sıvazlarken, "Ben gittikten sonra keşlerle konuşmaya çalışma olur mu? Güçlü adamsın sen, bir yolunu bulursun. Konuşmak işe yaramayacaktır," dedim. "Bir de yeni bir kız alırsan Güven'e söyle onunla yakınlık kurmasın, kıskanırım ben. Paylaşamam sevdiklerimi."

Dudaklarımı ıslattım.

Hiçbir şey söylemedi ama ne sigarasına dokundu ne de içkisine. Sigarayı kenara bastırıp söndürdüğünde kendi sigaramı da ben bastırıp söndürdüm. Kalemin ağzını kapattıktan sonra "Bir de barın önünde sabah küçük kediler oluyor, söyle onlara süt versin," dedim. Derin bir nefes alıp elimi omzuna koyduktan sonra, "Yarın evime döneceğim, bir yolunu bulup bununla da kendim başa çıkarım. Teşekkür ederim her şey için. İyi geceler," dedim. Demire tutunarak oturduğum yerden kalktıktan sonra sigaramı ve çakmağımı almadan içeriye girdim. Bir yerlere tutuna tutuna lavaboya gidip yüzümü temizledim. Ardından boş odalardan birine geçip üzerimi çıkarttım ve kapımı kapatıp iç çamaşırlarımla yatağa girdim. Yatak iki kişilikti ama çarşaflar tertemiz kokuyordu. Hiç kullanılmamıştı.

Gözlerimi tavana çevirdim, soğuk yorgan bedenimin üzerinde ağırlık yapıyordu sanki. Gözlerimi yumup iyi şeyler hayal edip uyuyakalmak istedim.

Evet, onu seviyordum. Ama karşıma geçip, gözlerimin içine

bakarak benden her şeyi saklayan bir adamın sevgisine inanamıyordum. Ortada bir sevgi olduğundan da emin değilim, belki safi bencilikten yapıyordu. Kibrinden. Bilmiyordum ama artık anlam vermeye çalışacak halim kalmamıştı.

Yorgana sarılarak kapıya sırtımı döndüm, uykuya dalmaya çalıştım ve aşırı alkol, üzüntü ve baş ağrısında dolayı hiç gecikmeden uykuya dalabildim.

***

Uyandığımda henüz hâlâ geceydi. Dışarısı karanlık ve ayın ışığının hâlâ odadan içeriye aktığını görebiliyordum. Neyin uyanmama neden olduğunu bilmiyordum. Başımı yavaşça kaldırdığımda çoktan kapı tarafına döndüğümü fark ettim ve hemen yanımda, bacaklarımın kenarındaki çöküntüyü fark edince bir an için korksam da Şafak'ın elindeki içki şişesini kafasına diktiğini görünce sesimi çıkarmadım. Zehirli sıvı boğazından aşağıya akarken odanın sessizliğini parçalara ayıran bir camın kırılışı gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalışırken yavaşça elimi uzatıp yatağın üzerine yasladığı elinin üzerine koydum. Elindeki içki şişesini yere bırakırken başını yavaşça ellerimize çevirdi.

"Şafak?" diye fısıldadım uyku mahmurluğuyla. Gözlerimi zor açık tutuyordum.

"Söyle Gece." Sanki burada olan o değilmiş gibi bana doğru döndü. Gözlerinden hiç uyumadığını görebiliyordum. Ayrıca sarhoştu. Dibine kadar sarhoştu hem de. Kim bilir bu kaçıncı şişesiydi onu bu hale getirene kadar içtiği. Dilim damağım kurumuştu. Dudaklarımı hafifçe ıslatırken elimi yatağa koyarak doğruldum ve elimi parmaklarından bileğine oradan da koluna ve omzuna kadar tenini okşayarak çıktım.

"Ne oldu?" diye sordum tenini hafifçe okşarken. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Gömleğini çıkarmıştı. Altındaki pantolon dışında teni gecenin ışığında parlıyordu. Teni çok güzeldi. Dik-

katli bir şekilde ona ilk kez bakınca hiç dövmesi olmadığını fark ettim. Onun gibi adamların mutlaka bir tane de olsa sahip olacağını düşünürdüm.

Hiçbir şey söylemeden gözlerini kapatıp bekleyince kendimi huzursuz hissettim. Onu böyle görmekten hoşlanmamıştım.

"Y-yanıma gelmek ister misin?" diye sordum, sanki gece ondan gitmeyi düşünmemişim gibi. Nasılsa sarhoştu, yarın sabah bunların hiçbirini hatırlamayacaktı. Son kez yakınında olmak istiyordum. Gözlerini araladı. Yavaşça önce bana ardından yatağa baktığında gelme ihtimaline karşın yavaşça kenara kayacaktım ki, elini elimin üzerine koyarak kaymamı engelledi. Yavaşça ayağa kalktı, ayağıyla şişeye vurdu ama umursamadı. Şişeden dökülen sıvının sesini duyabiliyordum ama sanırım o duymuyordu. Bana doğru geldi, dizini yatağa koyup beni bacaklarımın altından ve sırtımdan kavradıktan sonra kucağına aldı, yavaşça yatağa uzanırken kucağındaydım. Uzandığında beni kucağına yatırdı, başım göğsünde, kalbinin üzerindeydi. Kollarıyla etrafıma bir çit örmüştü sanki...

Bu gece yaptığım tamamen blöftü. Açıkçası ondan gidersem bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, sadece bana açılmasını istemiştim, belki beni kaybetmemek için böyle bir şey yapardı... Ama sanırım o sadece içiyordu, içiyor, susuyor ve yeniden içiyordu.

Bacaklarımız birbirine dolandı. Çıplak tenim onun pantolonuna sürtse de sıcacık olmanın bir yolunu bulmuştu.

"Neden bu kadar içtin?" diye sordum parmaklarım çıplak teninin üzerinde tedirgin bir şekilde dururken. Onun uyuduğunu düşünmeme yetecek kadar bir süre sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes aldı. Kalp atışlarını duyabiliyordum, sanki bir taş kadife bir örtünün içinde yuvarlanıyormuş gibi hissettiriyordu. Ona kalpsiz dediğim için üzüldüm. Kendimi kötü hissettim.

"Gidecek misin Gece?" Ses tonunda hissettiğim çaresizlik bedenimin dört bir yanını kuşatırken şaşkınlığın nefesini ensemde hissedebiliyordum. Nefesi durağanlaştı, dudaklarını saçlarımın üzerinde hissedince kalbim parçalandı.

"Bunun için mi bu kadar içtin?" diye sordum cevap vermek yerine. Parmaklarıyla çıplak tenimde küçük daireler çizerken dudakları saçlarımın üzerinde kıpırdanıyordu ama ses çıkarmıyordu. Nefesini hissedebiliyordum. Teni öyle sıcaktı ki, kendimi astığım sigaranın ucunun bile böyle yandığını fark etmemiştim. Bedenim sanki bir bulut tarafından gökyüzündeki eski yerine ulaşmış gibi bir rahatlamayla kollarına kıvrıldım.

"Gitme," dedi, kıvrıldığım kolları bir anda alev alev bir yangına dönüşürken kaşlarım yükseldi. "Bunun için savaşabilecek kadar cesur musun?" Parmakları bel çukurumu okşadı. "Sonunda eline hiçbir şey geçmeme ihtimalini bile bile, bunun için savaşabilir misin? Bu kadar cesaretin var mı?"

Başımı göğsüne biraz daha yaslarken gözlerim doldu. Onun için, vereceği en ufak umut parçası için savaşabileceğimi görmüyor muydu? Tek istediğim buydu... Benimle konuşmasını istiyordum... Geri kalanını ben halledebilirdim, her neye karşı inancını kaybettiyse onu yeniden kazanmasına, yeniden sevmesine, beni olmasa bile, yardım edebilirdim... O an, kollarında yatarken onun için olduğumu anlamıştım. Ve onun için yapacaklarımın bir sınırı olmadığını da.

Kollarına biraz daha sığındığımda beni daha sıkı kucakladı.

"Gece..." diye fısıldadı dudakları saçlarımın üzerinden alnıma kayarken. "Savaşmayı bırakma..."

"Bırakmıyorum Tekand." Eğilip yavaşça çıplak tenini öptüm. Başımı yeniden sıcacık tenine yaslarken, "Bırakmıyorum," diye fısıldayarak kendi kendime de hatırlattım. Gidemeyeceğimi biliyordum, söylediğim her şey bir yana, içimde söyleyemediklerim uğruna kalmaya devam edeceğimin farkındaydım. Sivri dişliydim, istediğim şeyi ya kökünden koparıp almalıydım ya da onu başkasının alamayacağı hale getirmeliydim.

Şafak Tekand şu an başkasının alabileceği bir yerdeydi, ya benimle olacaktı ya da hiç kimseyle olamayacaktı.

Şafak parmaklarını sırtım boyunca gezdirerek derin bir iç çektikten sonra olduğu yerde alkolün de etkisiyle uyuyakaldı.

Ben de onun kollarında olmanın beklediğimden daha huzur verici olmasının farkındalığıyla bir an evvel uyudum. Ne kadar süre orada huzurla uyursam sanki içimde kırıp döktüklerini öyle hızlı bir şekilde toparlayabilirdim.

O gece kalbimdeki tüm kırıklara rağmen en huzurlu uyuduğum geceydi.

Onunla hayat, ertesi sabahı düşünmemekten ibaretti. Anların insanı değildi, ben öyleydim ama onun için bahsettiğim şey anı yaşaması değildi. Ertesi sabah onun ne yapıp sizi darmadağın edeceğini düşünürseniz hissettiğiniz şeyin altında kalıyordunuz, bundan bahsediyordum.

TEKAND

Uyandığımda, başımda aldığım nefesin ciğerlerime batmasına neden olacak kadar güçlü bir ağrı vardı. Omuzlarımı sıkarak ellerimi yatağa koydum ve zorlukla yatakta doğrulduğumda öne doğru eğilerek ellerimle başımı kavrayıp bir süre sıktım. Nerede olduğumu anlama evresine geçene kadar başımın ağrısının odanın içine doğan güneş yüzünden bin kat daha arttığından dişlerimi sıkarak güneşe arkamı döndüm. Yatakta ayaklarımı sallandırır pozisyonda oturmaya başladığımda gördüğüm ilk şey hâlâ pantolonumla olduğumdu. Üzerimse çıplaktı. Kaşlarımı çatarak etrafa baktığımda Bendis'in seçtiği odada olduğumu anlamam gecikmedi. O neredeydi? Başımı çevirip yeniden yatağa baktıktan sonra dün gece ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Kahretsin ya! O kadar çok içmiştim ki, bir yerden sonrasını ara ara sahneler olarak hatırlıyordum.

Buraya geldiğimi hatırlıyordum, yatağa oturduğumu, elimde içki şişesiyle gelmiştim. Bendis. Siktir. Gidecekti. Bu yüzden içmiştim. Yataktan hızla kalkıp odadan çıktıktan sonra, "Bendis!" diye bağırdım eve doğru. Salona geldiğimde baktığım ilk

yer çantasını ve Kir'i bıraktığı yer oldu. İkisi de yoktu. Salonun ortasında durmuş oraya bakarken gitmiş olabileceği ihtimalinin beni ne kadar öfkelendirdiğini düşünemiyordum bile. Sanki damarlarımda dolaşan yanıcı maddeye bir salak kibrit çakmış gibi hissediyordum. Dişlerimi sıkarak başımı kaldırdığımda Bendis'i, üzerinde kısa bir şort, onun üzerinde askılı bir bluz, bir elinde küçük bir parça ekmekle bulunca kaşlarım çatıldı, bakışlarımı yeniden yerde durması gereken çantaya çevirdiğimde çanta hâlâ orada değildi.

Zihnimin içinde bir kahkaha yükseldi. Onun hayal olduğunu düşünmek istemiyordum.

Hayal değildi.

"Hu hu?" Tam karşımda durmuş diğer elini havaya kaldırıp salladığını görünce rüya ya da hayal olmadığını anladım. Başını yana eğerek hafif bir tebessümle kıvrılmış dudaklarını birbirine bastırışına bakarken, "Günaydın," dedi. "Ama sanırım koca bebek henüz uyanamadı."

Ona baygın bir bakış gönderdim. Kıkırdayarak yeniden mutfağa doğru yürümeye başladığında bir an için sanki olduğum yerden emin değilmişim gibi salona göz attım. Toplanmıştı, dün kavga sırasında parçaladığım ayna gitmişti. Yerler temizlenmişti. Yavaş adımlarla onu takip etmeye başladığımda hâlâ yerde duran birkaç poşetten alışverişe çıktığını görebilmiştim.

Salonla mutfağı birbirine bağlayan yerde duran masaya dirseklerini yaslayıp sandalyesine oturmadan eğildi ve elindeki küçük ekmeği ağzına atarken gözleri ağır ağır üzerimde dolaştı. Elimi saçlarımın arasına atıp karıştırırken hâlâ başımdaki ağrının geçmediğini fark ettim.

"Gelsene," dediğinde birkaç saniye daha yerimde durdum, ardından masanın karşısındaki boş sandalyeye geçmek üzere hareketlendiğimde Bendis yerinden kalktı ve ocaktaki tavayı kavrarken, "Saat bire geliyor," dedi. "Çok uyudun." Hiçbir şey anlamadığım için şu an sadece onu izlemekle yetiniyordum. Bu değişimin, çoktan çıkıp gitmemiş olmasının mutlaka bir sebebi vardı ve bunu kendisi açık edecekti, biliyordum.

Tavanın içindeki omleti tavayı kaldırarak havaya fırlattıktan sonra yeniden tavaya aldı ve ben keyifle onu izlerken omleti tabağa yerleştirdi.

"Omlet sever misin?" diye sordu başını bana çevirdiğinde. "Peynirli."

Başını yana yatırmış onu izlerken hiçbir tepki vermedim. Bunu bildiğine emindim. Sanki zihnimi okumuş gibi dudakları kıvrıldı, gülerek tabağa koyduğu omleti benim önüme bıraktıktan sonra, "Tamam, kandırdım, sevdiğini biliyordum," dedi, tam karşımdaki sandalyesine geçerken yine dirseklerini masaya yaslamış, anne ve babasına yaptığı ilk kurabiyeyi yedirirken heyecandan yerinde durmayan bir kız çocuğu gibi parıldayan gözleriyle beni izliyordu. Derin bir nefes aldım. Kahveye ihtiyacım vardı.

Omlete hiç dokunmadan başımı kaldırıp yeniden gözlerine baktığımda sanki beğenmediğimi düşünmüş gibi kaşları gerildi, yüzünde huzursuz bir ifade oluştu, başını eğip omletine baktıktan sonra ağzını açtı, sonra neyin eksik olduğunu anlayınca dudaklarını birbirine bastırarak, "Neden konuşmuyorsun!" diye sızlandı kalkıp ısıtıcıdan suyu alırken. Hazırladığı bardağın içine boşalttığı suyu izlerken, "Kendi kendine yetebiliyorsun," dedim, sırıttı. Saçını savurarak kendini beğenmiş bir tavırla yanıma geri yürüdükten sonra kahveyi önüme koydu. Bir ayağını kalçasının altına koyacak şekilde sandalyesine oturduğunu söyleyecektim fakat oturmuyordu, dirseklerini masaya yaslayıp kalçası havada bir şekilde duruyordu o kadar. Bunu etkileyici, tahrik edici bulacağımı düşünürdüm fakat onu ayağındaki pelüş çorapları, bluzunun üzerindeki Disney resimleriyle daha sevimli bulmuştum.

Dudaklarını birbirine bastırarak dikkatle karıştırdığı kahveyi izlerken, "Bir şeyler yedikten sonra sana ilaç vereceğim," dedi. "Eminim başın ortadan ikiye ayrılacak gibi ağrıyordur."

Güldüm. Tasvir ettiği kadar değildi fakat ağrıdığı doğruydu. Karıştırdığı kaşığı çekti, ardından dudaklarının arasına yerleşti-

rerek geriye çekilip kahveyi emince kendimi yerimde kıpırdanmak zorunda hissettim. Bunu anlamadı. Anlamaması iyiydi. Yerinden kalkıp ağzında kaşıkla buzdolabına doğru yürüdü, kapağı açıp bir süre içine baktıktan sonra uzanıp bir paket kruvasanı çıkardı. Bir paket kruvasanla yanıma geri geldiğinde, "Neden beni izliyorsun?" diye sızlandı. "Yesene, soğuyacak."

Kruvasan paketini kenara koyup ağzını açarken ağzındaki kaşığı çıkarıp kendi tabağının kenarına koydu. Paketi açıp bir kruvasanı alırken dili dudağının kenarından dışarıya çıkmıştı. Onu ilk kez böyle görüyordum. Günlerdir üzerindeki o olumsuz havaya rağmen çok iyi görünüyordu, sanki evin içine ışık doğmasına neden olmuş gibiydi.

Kruvasanı ortadan ikiye bölüp bir parçasını ağzına attığında dikkat kesildiği şeyden başını kaldırıp hâlâ beni ona bakar halde bulunca boğulacak gibi öksürdü. Utanmıştı, yanakları bir anda kana bulandı. Dudaklarımı birbirine bastırarak onu izlemeye devam edince elindeki diğer parça kruvasanı bana uzattı. Kaşlarını kaldırarak teklifini cazip bir hale getirse de başımı iki yana sallayarak reddettim. Başını sallayarak teklifini tabağına bıraktı ve yerine yerleşirken o koca parça kruvasanı zorlukla yedi. Yerken de başını eğmesine rağmen bana baktığını görebiliyordum.

Başımı iki yana sallayarak güldüm.

Sonunda kruvasanını bitirdiğinde, "Yesene diyorum," diye çıkıştı, bu kez tavrı kesindi. "Hiçbir şey yemiyorsun, hadi!" Hâlâ ağzındaki kruvasanı çiğnemeye çalışıyordu, tam olarak bitirememişti. Başımı yana yatırarak ellerimi masanın üzerine koydum ve, "Ne yapıyorsun?" diye sordum, anlamaya çalışıyordum. Dün gece gerçekten kesin bir şekilde gitmek istediğini, bugün de kendi evine geçeceğini söyleyen kadın neredeydi? Buraya yerleşmişti. Bununla bir sorunum yoktu, aslında bunu yapması için onu buraya getirmiştim ama söz konusu o olduğunda temkinli davranmakta yarar vardı.

Kaşları gevşedi, yerine oturup kendi bardağını, büyük ihtimalle meyve suyu vardı, alıp birkaç yudum aldıktan sonra,

"Hiçbir şey," dedi, hah! Şimdi de benim gibi davranıyordu. Kaşlarım çatıldı. Ardından elini havada sallayarak, "Şaka yapıyorum ama hoş olmadı, değil mi?" diye sordu. Gözlerinin odağında olmaktan rahatsız değildim ama sanki bana bakarken beni içinde bulunduğum boşluktan çekip çıkarabilecek güce sahipmiş gibi baktığında... Bunu görmek istemiyordum. Bu sadece onu yıpratacaktı.

Bunu yapmasını istemiyordum ama bir yanım, onun yanındayken nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordu. Daha doğrusu bilsem de yanına geldiğimde her şey değişiyordu sanki. Kendime verdiğim emirleri bile ezip geçiyordum. Gözlerinin içine bakıyordum, belki bir insanın diğer insanın gözünün içine bakabileceğinden çok daha uzun ve yoğun bir şekilde.

Ayrıca kelimeleri, cümleleri, kafa yapısı... Hepsi farklıydı. Ona benzemiyordu, onunla uzaktan yakından alakası bile yoktu. Dişlerimi sıkarak bunu yapmaya son verdim. İkisi kıyaslanamazdı. Asla. Asla.

Ama kıyaslıyorsun... Elinde değil, değil mi? Ona bakıyorsun ve hissettiklerin yüzünden onun sana fazla olduğunu düşünüyorsun... Yanılmıyorsun Tekand, bu kız sana fazla.

Zihnimin içindeki sesi susturmaya çalışarak başımı iki yana salladığım sırada Bendis bardağını masaya geri bıraktı. "Dün gece bana bir şey hatırlattın." Hiçbir şey hatırlamadığım için berbat bir haldeydim. Kendimi kaybetmiştim.

Onu bir adamla düşünmek bile beni öfkeden öldürüyordu, bir de üzerine gideceği düşüncesi gelince kelimenin tam anlamıyla kendimi kaybetmiştim. Bu yüzden şu an ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum. İlk kez.

Hiçbir şey söylemediğim için kendisi devam etti. "Ben pes etmem." Uzanıp çatalımı aldı, omletin bir kenarını kesip ikiye katladıktan sonra kaldırıp bana doğrulttu. "Ve işimin henüz bitmediğini hissediyorum."

Gözlerinin içine baktım. Her ne yaparak bunu düşünmesine sebep olduysam bir yanım bu yanımı ayakta tutmak isterken

diğer yanım onu devirmek için çıldırıyordu. Ona yazık edecektim, yanımda kaldığı her an ne kadar yıprandığını görebiliyordum. Kontrolsüzdüm, üstelik bu kadar zaman sonra böyle bir şeyi yeniden hissetmenin yükünü taşıyamıyordum. Ne hissettiğimi tam anlamıyla bilmiyordum ama itiraf etmem gerekirse, daha önce hissettiğim şeyden çok daha güçlü olduğuna emindim.

Bu kadar çıldırmamın sebebi de buydu.

Sonu onun gibi olacak diye korkuyorsun değil mi?

Sadece bir kez haksız olsan...

Yavaşça elimi kaldırıp çatalı tutan elinin üzerine koydum ve çatalı alıp tabağa geri bıraktıktan sonra elini masanın üzerine koyup kendi elimi de onun üzerine yerleştirdim. Dudakları iyi bir şey yapacağım düşüncesiyle gülümseyecek gibi kıvrıldı. Fakat fazla uzun sürmemişti. Parmaklarımla elinin üzerine ezici bir baskı uygulamaya başladığımda önce şaşırdı, kaşları çatılırken tepkimi ölçmek için bakışlarını ellerimizden yüzüme çevirdi. Baskıyı arttırdım, canının acısını henüz göstermiyordu fakat parmaklarının zorlandığını hissedebiliyordum.

"Şafak..." diye fısıldadı elini elimin üzerine koyarken. Elimi kaldırmaya çalıştı ama daha büyük bir baskı uyguladım, onu elimin altında ezerken gözlerimi bir an olsun yüzünden ayırmadım. Canının yandığını görebiliyordum, dişlerini sıkıyordu, gözleri kısılmış, göz kenarlarında beliren kaz ayakları derin birer çukura dönüşmüştü. "Şafak... Ne yapıyorsun? Bırak!" Son kez eline sertçe bastırdıktan sonra bileğini kavradım ve onu masanın üzerinde kendime doğru çektikten sonra gözlerimi kıpkırmızı olmuş tenine çevirdim.

"N-neden yaptın şimdi bunu?" Kekeledi, gözleri dolmuştu.

"Kalırsan ne olacağını göstermek için." Elini bıraktım. Ardından ayağa kalkıp kendi odama geçtim, tişörtümü alıp üzerime geçirdikten sonra kapıya yürüdüm. Bu sırada mutfağın kapısındaydı, beni izliyordu. Yüzündeki acı dağılmıştı ama bu daha büyük bir sancının habercisi gibiydi kemiklerinde. Du-

daklarını birbirine bastırarak bana doğru yürümeye başladığında olduğum yerde durdum.

Tam karşıma geldiğinde kokusunun burnuma dağıldığını hissedebiliyordum. Kokusunu seviyordum. Vanilya ve meyve gibi kokuyordu. Çok taze, ferah bir kokusu vardı. Az önce parmaklarımın altında ezilen elini elime, oradan koluma oradan da omzuma çıkarıp göğsüme indirdikten sonra yavaşça boynuma doğru kaydırdı. Dokunduğu yerleri gözleriyle takip ediyordu. Sonunda parmakları yanağıma ulaştığında dişlerimi sıktım, gözlerimi kapatmamak için vücudumu kasarken yavaşça yanağımı okşadı.

"Sana dokununca geçiyor," diye fısıldadı bakışları bu kez gözlerime dokunduğunda. "Ne kadar acıtacağı umurumda değil."

"Ama benim umurumda!" diye tısladım elini çekmesini sağlayacak şekilde kenara çekilirken. "Aptal umutlarını bir kenara bırak. Burası gerçek dünya, vazgeç Bendis. İncittiğimde, bunu önemsemem."

Başka bir şey söylemesine izin vermedim. Yanından geçip evden çıkarken kelimelerin benim bile bünyeme artık ağır geldiğini hissediyordum. Bu kadınla ne yapacaktım bilmiyordum ama onun, bu inancı böyle dimdik durduğu sürece benim adımlarımın sarsılacağı kesindi. Şimdi bile bastığım yeri titretecek güce sahipti. İnançlarımı yerinden oynattı, kurallarımı parçaladı.

BENDİS

O evden çıktıktan sonra beklemedim, ben de peşi sıra üzerimde ne olduğunu umursamadan çıkarken onu asansör beklerken gördüm. Kapıyı açtığımı fark edince bana doğru döndü ağır ağır. Bakışlarını yavaşça üzerimde dolaştırdığı sırada ona

doğru yürümeye devam ettim. Kapıyı bile kapatmamıştım. Tam önüne geldiğimde sızlayan elimi yavaşça tenime sürterek acısını yok saymaya çalıştım. Elinin normalde bile ağır olduğunu düşünürsek uyguladığı baskıyı düşündükçe kemiklerimin kırıldığını hissediyordum sanki.

Derin bir nefes alıp, "Eve gir," dedi. "Bunun saçma bir hayalden fazlası olmadığını sen de biliyorsun."

"Benim ne istediğimin bir önemi yok mu senin için?" diye sordum, elimi kaldırıp ağır ağır göğsüne yerleştirirken. Henüz tenine yerleşmemiş tişörte dokundum, buz gibiydi. Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde hiçbir şey söylemedi. "Acısını çekecek olan benim Şafak ve ben ne istediğimi biliyorum. İstediğim şeyler için çaba gösteririm."

"Sonunu görebiliyorum," diye fısıldadı, bana doğru bir adım atıp aramızdaki uçurumu kapatırken. Bedeninin bedenime yaslandığını hissedebiliyordum, onun yine bu kadar yakın olması kalbimi yerinden çıkaracak bir ritme boğuyordu. Başını eğdi, dudaklarını kulağıma yaklaştırırken, "Sen gözlerinin önünde tuttuğun pembe duvar yüzünden göremiyorsun ama ben, görüyorum Bendis," diye fısıldadı. Nefesi tenime dökülürken tişörtünün üzerindeki elim onu sıkıca kavradı. Gözlerimi yumarak yavaş bir nefes aldım, ardından ellerimi kaldırdım, önce boynuna, ardından yanaklarına çıkarırken tenini okşayarak sırtına kaydırdım. Kollarımla onu sıkıca sararken, parmak uçlarımda yükselmem gerekse de umursamamıştım.

"Sana söylemiştim, ben mutlu sonlara inanıyorum."

Dudaklarımı boynuna bastırdım, teni terlemişti, nasıl bir stres hissediyorsa bedeni bile ona tepki gösteriyordu. Yavaşça dudaklarımı tenine sürttüm, ardından parmaklarımı saçlarının arasına geçirdiğim sırada bir eli hafifçe belime kaydı. Bedenimi bedenine yaslarken burnundan derin bir nefes aldığını duydum.

"Kendi mezarını kazıyorsun," dedi beni kendisine yaslamaya devam ederken. "Üzerine toprak atmama izin veriyorsun."

Omuz silktim. Tasviri tüyler ürpertse de umursamadım.

Gülümseyerek saçlarını okşadıktan sonra, "Yanılıyorsun," diye fısıldadım. "Ben kendi mezarımda değilim, birinin mezarına giriyorum."

"Bu daha korkunç. Çoktan öldüğünü bildiğin bir şeyi canlandırmaya çalışıyorsun."

"Umut," diye fısıldadım. "O mezara gözüm kapalı girmiyorum Şafak, senin sandığın gibi perdelerim yok benim. Her şeyi bütün çıplaklığıyla görüyorum ve gördüğüm şeyi arzuluyorum." Belimi sıkıp başını boynuma biraz daha bastırdığında kollarımla onu daha sıkı sardım, sanki bana ihtiyacı varmış gibi hissediyordum. Kollarının sarışı öyleydi... Öyle olduğunu artık biliyordum. Aksini ne kadar iddia ederse etsin, bana ihtiyacı olduğunu ve ihtiyacı olanı istediğini biliyordum. Gözlerinde görmüştüm.

Yavaşça ellerini belime koyarak beni geriye doğru çektiğinde ellerimi omuzlarından göğsüne kaydırdım. Ama ellerimi üzerinden çekmek istemiyordum. Gözleri, büyük anlamları ruhundan asmış gibi donuk bir ifadeyle, her zamanki gibi, bana bakarken güldüm. Uzanıp elimi yanağına koydum ve yavaşça tenini okşarken, "Hâlâ yorgun görünüyorsun," diye fısıldadım. "Neden gidiyorsun?"

"Gitmem gerekiyor." Elimi tuttu, yavaşça indirip başparmağıyla avucumun içini hafifçe okşadıktan sonra, "Halletmem gereken işler var," dedi. Gözlerimi yumup hafifçe gülümsedim ve ardından yutkunarak gözlerimi araladığımda dikkatle beni izliyordu. Bir sorun yoktu, değil mi? O meşgul bir adamdı, işleri olacaktı elbette. Belki de kahvaltı düşündüğümden daha büyük bir adımdı. Bu yüzden omuzlarımı silktim.

"Tamam." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı yanağına bastırıp geriye çekildim. "Görüşürüz."

Bana baktı, sanki bu yaptığım onun içindeki o koca oyukta bir oyuk daha açılmasına sebep olmuş gibi derin bir şaşkınlık yüzünü etkisi altına alsa da toparlanması uzun sürmedi. Hiçbir şey söylemeden ve yapmadan arkasını dönüp koridor boyunca

uzaklaştı. Asansör gelmişti, kapıyı açıp bindi, bana bakmadan kapıyı kapattı. Asansörün üzerinde sıfır yazana kadar orada öylece dikildim. Bir yanım delicesine geri dönmesini beklerken, diğer yanım sakin olmamı söyleyerek beni durdurmaya çalışıyordu.

Aldırmamaya çalışarak içeriye girdim.

***

Birkaç saat sonra evi toplamış, çantama sıkıştırdığım kitabı çıkartıp kendime kahve yapmış ve koltuğa yayılmıştım. Bu hissi özlemiştim... Hayatım bir süredir koltukta oturup keyif yapmama izin vermiyordu, günün sonunda evime ulaşabildiğimde kafamdaki yoğunluk ve soru işaretlerinin kirli ayak seslerinden okuduğum şeye, çizdiklerim hiçbir çizgiye odaklanamıyordum. Parmaklarımda kuruyan boyalarımı özlemiştim, dakikalarca lavaboda yıkayıp lavaboyu kendi renklerime boyadığım o zamanları özlemiştim.

Sanki geçmişin rengi, elimden akıp giden o renklerde saklıydı.

Yazın sonuna yaklaşıyorduk, bir hafta sonra sonbaharın ilk gününe, henüz yazdan bir gram nasibini alamamış, kirini tozunu hiç atmamış adımlarımızı atacaktık. Şöyle bir düşündüğümde yazın hiçbir şey yapmamıştım, ne havuza ne denize gitmiş, ne de güneşin altında on dakika yatabilme şansı yakalayabilmiştim. Kendimi yeniden güçsüz hissettim.

Evet, eski hayatımdan, hatalarımdan ya da benden alınanların ruhumda bıraktıklarından bir şekilde kaçıp kendime yeni bir hayat kurma imkânı, bir çatının altında benim diyebileceğim yeni anıların duvarlarımda hiç kan izi bırakmadan sinmesini sağlayabilmiş, kendime bu şansı vermiştim. Ama baktığımda hayatım sadece bu yıkıntıları geride bırakmanın sonucunda göstermem gereken çabayla doluydu. Elimi nereye atsam para kazanmak, onu harcamak ama kendime dair hiçbir şey yapamamakla doluydum.

Tatile gitmek istiyordum.

Biraz yüzmek, güneşlenmek, bikinimin izini bedenimde hissetmek istiyordum. Suyu ve sıcağı aynı anda hissetmek istiyordum. Kaybettiğim her şeyi, çocukluğumun bana küçük bir kutuda dahi olsa hediye edemediklerini kendim almak istiyordum.

Fakat şimdi, akıp giden nehre sürekli çarpmakta olan, durduğu yeri ağırlaştırmaktan öteye gitmeyen bir kayadan fazlası değildim. Ama olmak istiyordum.

Kitabın sayfalarını çevirirken içine dahil olduğum hayatı düşündüm, parmağımı sayfaların arasına koyup kitabı kapatırken, gözlerim kapağına kaydı. Şeklin bir önemi yoktu, içini düşündüm. Bu kitabı yazan da yazdığı şeyin, aslında sadece mürekkep olduğunu bilmesine rağmen canlanması umuduyla yazmıştı. Canlanmasına duyduğu arzuyla mürekkebine kan dökmüştü. Ben de kendi kalemimi böyle beslemiştim yıllarca.

Bir gün o tuvalden, tenimden, tenden kayıp düşecekmiş, parmaklarımın arasında yeni bir hayat doğacakmış gibi.

Belki başka bir hayatın doğuşunu izlemek, kendi doğuş hikâyemin fiyasko kısmını biraz olsun azaltabilirdi.

Gözlerimi devirerek kitabı yeniden açtım. Çantama sokuşturduğum bilgisayarımdan hafif bir müzik açıp kitap sırasında bana eşlik etmesini sağlarken, Şafak'ın koltuğunda oturuyordum. Onun viski bardağını yasladığı kola ben kitabımı koyuyordum. Farkımızı düşününce ister istemez güldüm.

Gitmiş olmasının bir önemi yoktu, sorsam bir neden bulamayacağı bir şey vardı ki o da, günlerdir bu evdeydi, normalde barda kalmasına rağmen beni burada hiç yalnız bırakmıyordu. Büyük ihtimalle bunu ona söylersem gelmekten vazgeçecekti, biraz mesafe koyacaktı yine. Artık önemli değildi. O gittikçe peşinden gidecek gücüm vardı. Ona güveniyordum. Bana her şeyi anlatmasına gerek yoktu, bilmemi istediği kadarı bile kâfiydi artık. Bazen geçmişimizin boğazımıza sarılı bir yılandan fazlası olmadığını artık ben de biliyordum. Geçmişte her ne yaşadıysa

bunun tavırlarını, kişiliğini etkilediği açıktı. Onunla konuşmayı, artık kendisinin bile hatırlamadığına emin olduğum zevkleri, istekleri, hayalleri hakkında konuşmayı çok isterdim ve bunu bir gün elde edeceğimi biliyordum.

Onu elde edecektim. Zor olsa da güneş dünyayı kendi yörüngesine alacak ve ona tutulacaktı, göz alıcı bir manzara yaratacaktık.

Hissedebiliyordum.

Üçüncü kahvemi içtiğim sırada elimdeki kitabın son sayfasındaydım. Kitap bittiğinde yavaşça kapattım, kenardaki masanın üzerine koyarken bardağımda kalan son kahveyi de birkaç yudumda bitirdim. Kafamın içinde hâlâ o dünyadaydım. Gitmek istemiyordum. Mutlu sonla biten kitapların satırlarında uyuyakalmayı çok seviyordum.

Kitabı yeniden elimi alıp göğsüme yerleştirirken arkadan bana eşlik eden şarkıyla gözlerimi kapatıp olduğum yerde hafifçe sallandım. Dudaklarımda dışarıdan bakan birinin anlamayacağı bir gülümseme vardı. Kitabı yeniden düşündüm, yaşanan tüm zorlukları... Sonrasında çıkılan düzlükleri...

Bu beni mutlu ediyordu işte.

Belki gerçek değildi ama böyle şeyler yaşanıyordu ve bunun adı umuttu.

Tam kitabı yeniden masanın üzerine bıraktığım sırada Şafak anahtarını kapıya taktı. Oturduğum yerden kalkmadım, kapı açıldı, Şafak ceketini bir eliyle omzuna asmış, diğer eliyle anahtarı yerinden çıkarmıştı. Anahtarı kapının yanındaki masanın üzerine yerleştirdikten sonra başını kaldırdı, haliyle gördüğü ilk şey ben olunca birkaç saniye için duraksadı. Ardından ceketini eline aldı, artık omzunda sarkmıyordu. İçeriye doğru yürürken diğer elini de cebine koymuştu.

Oturduğum yerden kalktığımda hiçbir şey söylemedi. Bana baktı, ardından dönüp odasına giden koridora yönelirken hâlâ hiçbir şey söylememişti. Kendimi sıkıp bir şey söylememek için kastım fakat kelimeler dişlerimi kıracak kadar güçlüydüler.

"Geleceğini düşünmemiştim." Koridora girmeden söyleyebildiğim için kapının pervazında duraksadı. Başını çevirip yeniden bana döndükten sonra, "Gelmedim zaten," dedi. "Çıkacağım birazdan." Omuzlarımı düşürdüm. Onu dövebilseydim aklı başına gelir miydi acaba? Belki de kafasını iyice bir duvara sokarsam kendine gelebilirdi. Bana bakmadan yeniden döndü ve odasına girdi. Kapısı kilitli olan odaya o bile girmiyordu. Çok garipti.

Ne yaptı bilmiyordum fakat tam o kapısını açıp çıktığı sırada ev telefonu çalmaya başladı. Evin telefonu olduğunu sabah etrafı toparlarken fark etmiştim ama hatları kapalıdır diye düşünmüştüm. Bu evi kullanmadığını göz önüne alınca mantıklı olan bu gibi gelmişti.

Telefona doğru yürüdüğüm sırada Şafak, üzerindeki tişörtü çıkarıp gömleğini giymeye çalışıyordu.

"Açayım mı?" diye sordum, ona bakarken. Açmak istiyordum. Ah kahretsin ya! Kendimi bu eve ait hissediyordum ve bunu engelleyemiyordum! Şafak omuz silkti, gömleğinin düğmelerini iliklerken kısa bir an ona doğru dalıp gittim. Yanıma doğru yürümeye devam ederken ona baktığımı anlamış olacak ki boğazını temizledi, ardından ceketini yeniden aldığında başımı sallayarak kendime geldim. Telefonu açıp tek dizimi koltuğa yaslayıp elimi de koltuğun sırt kısmına koydum. Konuşmaya başladığımda Şafak evden çıkmaya hazırlanıyordu.

"Alo?"

Bir süre ses gelmedi. Ardından ince bir kız sesi, "Merhaba," dedi çekingen bir şekilde. "Yanlış aradım sanırım." Durdu, arkasında birine, "Değiştirdiğini söylemiştim!" diye sızlandı.

"Kimi aramıştınız?" diye sordum, Şafak'ın beni dinlediğini hissedebiliyordum ama hâlâ gömleğiyle uğraşıyormuş gibi yapıyordu.

"Şafak, Şafak Abi'yi aramıştım. Şafak Tekand. Tanıyor musunuz?" Tanıyor muyum? Objektif olarak bakacak olursam koca bir hayır, dışarıdan bakarak cevaplayacak olursam, evet derdim. Fakat bilin bakalım ben ne dedim?

"Evet, tanıyorum. Burada, kimin aradığını söyleyeyim?"

Şaşırdı, sesinin gerginleştiğini hissedebiliyordum. "Siz kimsiniz?"

"Bir arkadaşıyım." Yüreğim ağrıdı. "Kimin aradığını söyleyeyim?" Şafak bana doğru dönmüştü o sırada. Kaşlarını çatmış, dikkatle beni izlerken yanıma doğru yürümeye başlamıştı.

"Ben Duygu, kardeşiyim. Düğün davetiyemi nereye göndereceğimi soracaktım. Yanınızdaysa alabilir miyim?" Kalakaldım. Suratımda saçma sapan bir ifadeyle Şafak'a bakarken Şafak başını yana eğerek kaşlarını biraz daha çattı. Gözleri kısılmış, dikkatle beni izliyordu.

"Kim?" diye sordu elimdeki telefona uzanırken. Yutkundum. Telefonu ona uzatırken, "Duygu," dedim. "Kız kardeşin." Sağ gözüm seğirdi. Şaşkınlıktan koltuğa oturup kaldığım sırada Şafak bir hışımla telefonu elimden aldı. Ev telefonu olduğu için hiçbir yere gidemiyordum, benden de çıkmamı istemedi. Ben de nezaket gösterip ayrılmadım salondan.

"Efendim?" dedi, sesindeki soğukluk boğazımdan aşağıya buz parçaları dökülüyormuş gibi hissetmeme neden olsa da gözlerinde bir şeylerin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Ne oldu?"

Kardeşiyle böyle mi iletişim kuruyordu? Neden? Ah! Adamın sadece bana karşı böyle olduğunu sanmıştım ama hayır! Genetiğinde bir sorun vardı onun! Herkese karşı böyle soğuk, kibirli ve uzaktı. Bir süre karşı tarafı dinledi. Ardından gözlerini kapattı, elini ensesine atıp saçlarını çekiştirdiği sırada oturduğum yerden kalktım. Ne yapmam gerektiğini seçmeye çalışarak bir süre önünde durduktan sonra az önce oturduğum koltuğuma geri döndüm. Sessiz bir şekilde onu izlemeye devam ettiğim sırada, "Tamam," dedi. "Orada olacağım."

Karşıdan kız kardeşinin sevinç çığlığını duydum, Şafak telefonu kulağından uzaklaştırıp gözlerini devirirken, "Tamam," dedi, kestirip atmıştı. "Kes ciyaklamayı. Görüşürüz."

Kız bir şey söyledi ama cevap vermeden telefonu kapattı.

Telefonu yerine koyduktan sonra birkaç saniye boyunca orada durmaya devam etti. Dişlerini sıkarak burnundan derin bir nefes aldıktan sonra ellerini yüzüne örttü ve tenini sertçe sıvazladıktan sonra başını tavana kaldırıp nefeslendi. Her nereye gidecekse bu onu epey germiş gibi görünüyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordum, yerimden kıpırdamadan. "Çok gergin görünüyorsun."

Hiçbir şey söylemedi. Bana doğru döndüğünde kaslarının gömleğe yapıştığını görebiliyordum, kaskatı olmuştu resmen. Gerçekten gergindi, bir insan neden kız kardeşiyle konuşurken bu kadar gerilirdi ki? Araları iyi değil miydi? Barış'ı düşününce kendi düşüncelerimi göz devirdim. Ne salaktım ama!

"Evlenmesini istemiyor musun?" Aklıma ilk gelen şey bu olmuştu açıkçası. Başını bana doğru çevirdi, kaşlarını çatarken sanki bu düşünce ona saçma gelmiş gibi dudaklarını araladı.

"Evlendiği adam eski dostum. Bununla bir sorunum olsa sence bu halde mi olurum?"

"Ne yapardın?"

Bana doğru döndü, ellerini göğsünde birleştirirken, "Bunu sorun olmaktan çıkarırım," dedi, bakışlarının altında öyle bir ifade yatıyordu ki kafamda iki seçenek canlandı. Adamı öldürürüm, birinci seçenekti. Adamı eziyet ederek öldürürüm de ikinci seçenekti. Her koşulda ortadan kalkacak birisi vardı, bir sorun. Yutkunarak ona bakmaya devam edince başını iki yana sallayarak yeniden arkasını döndü.

"Gitmeyeceğim," dedi, sanki bunu kendi kendisine verdiği bir kararı sorgulamayı bitirmeye çalışıyormuş gibi söylemişti. Şaşkınlıkla yerimden kalkıp peşinden yürümeye başladığımda o da ceketini üzerine giyiyordu.

"Ne demek gitmeyeceğim? Şafak ona gideceğim dedin. Kız kardeşinin düğününe gitmeyecek misin?"

Bana doğru dönünce bir anda yürümekten vazgeçmekte zorlandım, göğsüne çarpacağımı son anda idrak edince ellerimi göğsüne yerleştirerek kendimi birkaç adım geriye zorla alabildim. Aptal gibi olmuştum.

Hiçbir şey söylemeden bana bakmaya başladığında ona doğru bir adım attım fakat konuşmamı engelleyecek kadar yakınlaşmamıştım.

"Hayatının en mutlu gününde senin yokluğunu hatırlayacak. İnan bana, nasıl bir his olduğunu bilirim. Ona değer veriyor musun? Eğer veriyorsan, bunu ona sakın yapma."

Kaşlarını çatarak homurdanır gibi bir ifade takındı. "Bu şey sizin için bu kadar önemli mi gerçekten?" Evlilikten bahsediyordu sanırım, bunu aptalca bulduğu çok belliydi. Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım.

"Hayır, aptal." Gözlerimi devirip devam ettim. "Bu şey dediğin bizim için o kadar da önemli değil. Önemli olan şu ki kardeşin seni seviyor, yanlış numarayı aradığını düşündüğünde sesindeki üzüntüyü duymalıydın. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama seni ne kadar incitmiş olursa olsun ona sırtını dönme. Bir kız çocuğunun abisine duyduğu inanç diğer herkese duyduğundan fazladır."

Bir süre sessiz kaldı, dikkatle yüzüme bakarken gözlerinin arkasında, zihninin yansımasına düşen perdelerde geçmişin oynadığını görebiliyordum. Bu adam, insanların üzerinde izini bırakırken gücünü geçmişten alıyordu, tepkisinin ve ölçüsüzlüğünün tek sebebi buydu. Geçmişte ne yaşadı bilmiyordum, açıkçası bir gün öğrenebileceğimi hiç düşünmüyordum ama öğrenirsem o zaman onu tamamen tanıdığıma emin olacaktım.

"Bilmediğin şeyler hakkında fazla yorum yapıyorsun." Sesi o kadar tersti ki, bu zamana kadar ondan hiç böyle bir tersleme duymadığıma emindim. Beni resmen püskürtmüştü. Kaşlarımı çatmış onu izlerken, "Sen kendi küçük dünyana dön," dedi. "Benim dünyam sana fazla büyük gelir."

Ardından ceketini giydi, tam arkasını döneceği sırada, "O zaman ona neden geleceğini söyledin Şafak?" diye sordum pes etmiş bir şekilde. "Ona neden dürüst olmadın? Neden onunla konuşmuyorsun? Ona neden özür dilemesi için bir şans vermedin?"

Arkası dönük bir şekilde durdu. Hiçbir şey yapmadı. Ellerimi iki yanıma düşürdüm, omuzlarıma çökerken kendimi ilk kez karşısında çok zavallı hissettim.

"Eğer abim beni, kardeşinin seni sevdiği kadar bile sevseydi, onu gözüm kapalı affederdim."

Hiçbir şey söylemeden, yapmadan arkamı döndüm, yeniden kendi koltuğuma dönerken başka hiçbir şey söylemeyeceğimi söyledim kendime. Onu başından beri tanıyordum aslında. Kendi kuralları, kendi yasaları olan bir adamdı o ve birinin bu kuralları ortadan kaldırmaya çalışması öfkelenmesine neden oluyordu. Bazen öfkesine artık katlanamayacakmışım gibi hissediyordum ama o gece gözlerimin önünden gitmiyordu. Bana yalvarmıştı. Gitmemi istemiyordu ve bunun öylesine bir şey olmadığını biliyordum. Sarhoşluk bazen gerçeklerin yayılması için araç olabiliyordu. O gece de olan tamamen buydu. Onun göğsüne uzandığımda bazı şeylerin farkına varmıştım ama daha ne kadar kalbime bıraktığı çiziklerin üzerine yama yapmakla zaman kaybedecektim?

Orada öylece durmaya son verdi. Bana doğru dönerken zihninden nelerin geçtiğini bilmiyordum ama sımsıkı sarmaladığım bardağım, ister istemez boşalan sinirlerim yüzünden titriyordu. Durdurmaya çalıştım. Ellerimi bacaklarımın üzerine koyarak durdurmaya çalıştım fakat bir işe yaramadı. Dizlerimde titriyordu, hatırlamak hâlâ beni incitiyordu. Böyle olmasını istemiyordum.

"Bazen sevgi bir işe yaramaz," dedi bana dönük bir şekilde. "Bahsettiğin o inanç, bizim ailemizde yıllar önce bitti."

Hiçbir şey söylemedim, o da üzerine bir şey söyleme gereği duymadı. Arkasını dönüp evden çıkarken gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Aradaydım, gitmesini istiyor muydum istemiyor muydum emin bile olamadım o an. Kırılmış mıydı, incinmiş miydi yoksa artık uğraşmak istemiyor muydu belli etmiyordu. Gözleri sanki hep gri bir duvar gibi bakıyordu. Bomboştu. Tek bir duygu kırıntısı insana çölde su görmüş hissi yaratıyordu.

Ellerimi yüzüme bastırarak yanaklarımı kuruladım. Öğrenecektim. Sonucunda onu kaybetmek bile olsa, ben onun hayatına dahil olmadıkça beni içeriye almayı asla kabul etmeyecekti. Üstelik kız kardeşi yaptıklarından pişman olmasa onu neden arayacaktı ki? Gerçekten pişman olmalıydı. Ayrıca Şafak onu kırmamak için gelmeyeceğini söyleyememişti bile. Onu gerçekten önemsiyordu, sadece bir şeylerin onları buna itmesini bekliyorlardı sanki.

Ya da ben böyle olduğuna inanmak istiyordum ama göz göre göre o kızın geçmişte hatırlayacağı kötü bir anıya dönüşmesini istemiyordum.

★★★

Şafak bir haftadır ortalarda yoktu.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Şafak'ın bugünde gelmeyeceğini anlayınca erkenden yatağa girmiştim fakat bir şey, nedensiz beni uyandırmıştı. Yatakta huzursuzca kıpırdandım. Bu yatakta onsuz uyumak istemiyordum sanki... Ruhum onu ve sıcaklığını arıyordu... Benimle konuşmasını istiyordum. Yanımda uyumasını, benimle bir şeyler paylaşmasını ve beni... Kabul etmesini istiyordum. İninde her ne bekliyorsa beni onu bir an evvel görmek, sahiplenmek arzusundaydım. Bütün gece de, uykuya dalana kadar onu hayal etmiş, teninin tenimin üzerinde dolaştığı anları, ellerinin belimi sarışını, parmaklarının saçlarımı kavrayışını, dudaklarının dudaklarımın üzerinde yakıcı bir hazla dolaşışını hayal etmiştim...

Ah... Bunlar benim hiç düşünmediğim şeylerdi daha önce...

Uyandığımdan beri de bunları düşünmekten kendimi alamıyordum. Ya hiç gelmezse? Başka biriyle birlikte olabilir miydi? Düşündükçe zihnimin içinde derin bir yankı oluşuyordu, hissedebileceğimi yalnızca tahayyül ettiğim o acı, ruhumun gerilerinde bir ağıda dönüşüyordu.

Yavaşça yataktan kalktım. Bir süre odanın karanlığında ayakta durdum, sanki kendimde yürüyecek gücü bile bulamamış-

tım. Derin bir nefes alıp yutkundum ve başucumdaki sudan bir yudum almak istedim fakat bardağım boştu. Yatmadan önce düşüncelerim beni susatmıştı ama içtiğimi hatırlamıyordum...

Yutkunarak bardağımı alıp odadan çıktım. Koridoru aşıp mutfağa geldiğimde ev karanlıktı, içeriye sızan tek ışık, evin camlarından kelimenin tam anlamıyla devasa görünen ayın ışığıydı. Sanki eve birisi spot ışığı tutuyormuş gibi görünüyordu... Bu yansımasına bayılmıştım... Bu evi neden seçtiği çok açıktı.

Buzdolabını açıp şişeyi aldım. Ayın eve süzülen ışığını izlerken kendime bir bardak su doldurdum. Şişeyi yeniden buzdolabına koyduktan sonra bardağımı alıp, salonun bir köşesine yerleştirilmiş boydan boya camla kaplı yere doğru yürüdüm. Çıplak ayaklarımın, ruhsuz zeminde kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Duyduğum adım seslerinin ruhumda derin bir ürperti yaydığını, yerde durulması imkânsız hale getiren soğukluktan anlayabiliyordum. Benim ayak seslerim...

Hayatı boyunca parmak uçlarında yürümüş bir kadının ayak sesleri.

Sanki ilk adımımı onun evinde atmışım gibi hissediyordum. Öyle ki bu an, belki de ait olabildiğimi hissettiğim tek andı. Kenardaki müzik çalardan kendime sakin bir müzik açtım, daha önceden buraya konulmuş olan kasetlerde çok eğlenceli şarkı yoktu zaten. Şafak'ın da böyle bir müzik zevki olduğunu görmek iyi hissettirmişti.

Hafif müziğin eşliğinde, açtığım perdelerin arasından dağılan ayla dans ederken bir yudum aldım suyumdan. Yutkunarak ayın görkemli güzelliğini izlerken camın üzerine düşen siluetimin ayın üzerinde olduğunu düşündüm... Ve bir an sonra ay, güneşe dönüştü. Zihnimin bir köşesinden sürekli çıkıp kendisine yer bulabilmesi öyle garipti ki, bu adam başlı başına olaydı ve farkını yaratırken bunu fark yaratmak için yapmıyor olması insanı gaflete düşürüyordu.

Olduğum yerde hafifçe sallanarak ayı izlemeye devam ederken camın üzerine düşen siluetimin birkaç saniye sonra ikiye

bölünüşüyle bir anda tüylerim diken diken oldu. Korkuyla elimdeki bardağı yere düşürdüğümde Şafak elini belime atıp beni arkaya doğru, kendisine çekti ve ayaklarımı cam kırıklarından kurtarırken kucağında duruyor sayılırdım. Beni biraz geriye çekip cam kırıklarının olmadığı bir yerde yere geri bıraktığında eli hâlâ belimdeydi. Arkamdaydı, güçlü bedeninin ardımdaki varlığını hissedebiliyordum. Kendimi ona yasladım. O da başını başıma yasladı. "Benim."

"Korkuttun beni!" diye sızlandım elimi kaldırıp karnımdaki elinin üzerine koyarken. "Geleceğini bilmiyordum." Başımı ona yaslayarak gözlerimi yumarken ayın üzerimize tuttuğu ışığı şimdi daha derinde hissedebiliyordum.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordu, dudaklarının başımın ardındaki baskısı artmıştı.

Başımı sallayarak onu onaylarken karnımdaki eline sımsıkı tutundum. Bileğimin saatinin soğuk zeminine sürtündüğünü hissedebiliyordum, parmaklarına dokundum, teninin her noktasına değmek istiyordum...

Biz şimdi neydik, neden bu halde olmak bana garip gelmiyordu bilmiyordum. Beni sürekli iten adamın sonra neden bana sığındığını, bana geldiğini anlamakta güçlük çekiyordum fakat sorguladıkça onu daha dibe itmekten korktuğum için tavırlarını sorgulamıyordum. Nasılsa onun için savaşacaktım, bu anların tadını çıkarmak istiyordum.

Başını başımın yanına doğru getirdi, eğilip burnunun tenime yaslandığını fark ettiğimde gözlerimi yumdum. Elimi kaldırıp ağır ağır yanağına koyarken bir elim de hâlâ belimdeki elindeydi. Beni bırakmasını istemiyordum. Düşmekten korkuyorum Şafak. Çok dibe düşmekten...

Derin bir nefes aldı. "Çok güzel kokuyorsun..."

Titredim. Dudakları omzuma kaydı, tenime küçük bir öpücük bıraktığında, "Şafak..." diye fısıldadım. Elim hâlâ yanağındaydı. Onu hissetmeyi çok seviyordum. Ona ne olmuştu bilmiyordum yine... Ama umurumda değildi.

"Söyle Gece."

Hiçbir şey söylemedim. Dudakları omzumdan boynuma oradan da saçlarımın arasına kaydığında ve beni koklayarak öptüğünde kendimi tutamadım, yavaşça arkamı dönerken elimi yanağından hiç çekmemiştim. Bedenimi onun bedeninden hiç uzaklaştırmadan ona doğru döndüm ve karnımdaki elini belime yerleştirirken diğer elimi boynuna indirdim.

"Seni öpebilir miyim?" Gözlerine baktım. Geriye çekilmedi ama hareket de etmedi. Ellerimi göğsünden omuzlarına çıkartırken onun beni iki kez öptüğünü ama benim onu hiç öpmediğimi hatırladım. Onu öpmek istiyordum... Nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum, o benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu biliyordu ama ben... Ben bilmiyordum.

Bir anda belimi kavradı, tek kolu belimin etrafına sarılırken bir adım attı, cama bastı ama umursamadı, beni iki camı birleştiren köşeye yaslarken bacaklarım beline dolanmıştı. Bir anda kollarımı boynuna dolarken zorlukla ona tutunabilmiştim. Heyecandan dilim damağım kururken Şafak ellerini belimden ayırdı, kalçamın iki yanından camın pervazına yaslarken üzerime doğru eğildi. Dudakları dudaklarımın üzerindeyken, "Beni öpmek mi istiyorsun?" diye sordu. Yutkundum, çenemi kaldırıp dudaklarına dokunmak için çıldırıyordum.

Ellerimi omuzlarına kaydırıp sıkı tenini kavradım. Onu sertçe sıkarken başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım onu. Bunu yaptığıma inanamıyordum, bu adamla bu hale gelene kadar ne yaşamıştık biz?

"Şimdiden uyarayım..." Dudakları dudaklarıma sürtündü. "Bu zehirli bir şey Gece." Parmakları belime ulaştı, bluzumu sıyırıp tenimin çıplaklığını okşarken, "Hep daha fazlasını istiyorsun," dedi, nefesinin yoğun kıvamını tenimde hissedebiliyordum.

Sarhoş olmuş gibi yalnızca omuzlarına sıkıca sarılmış, bacaklarımı da beline aynı oranda sertçe bağlamış duruyordum ama içimde bir şeyler durmamak konusunda kararlıydı.

"Sen de... Hep daha fazlasını istiyor musun?" Bir anda belimdeki elleri, tenime saplandı. Beni sıkıca kavrayarak kendisine doğru çekerken başını eğerek alnını alnıma yasladı.

"İstememek için savaşıyorum." Tenimi rahat bırakırken parmakları yeniden pervaza asıldı. Başını kaldırdı, gözlerindeki kıvamlı arzuyu görebiliyordum. "Çünkü istersem, alacağım."

İçim titredi, onun bu yoğunluğunda boğulurken parmaklarımla tişörtünün omuz kısımlarına asıldım. Tenim karıncalanıyordu, bedeni bu kadar yakınken ve sözleri ruhumun kan kırmızısı bir hal almasına neden olurken ayın onun yüzündeki ışığını zevkle izliyordum. Yutkunarak tırnaklarımı boynuna sürttüm fakat düşünüldüğü gibi amaçlar taşımıyordu, kendimi dizginlemeye çalışıyordum fakat bu onun bakışlarını dudaklarıma düşürüp yeniden belimi kavramasına neden olduğunda yanlış bir şey yaptığımı anlamıştım.

Olamazdı. Hayır.

B-ben... Aşk istiyordum.

Şimdi onu öpersem ne olacağını kestiremiyordum. Daha fazlasını istememe sebep olabilirdi, duramayabilirdik. Hayır... Bunu istemiyordum... Bu şekilde değildi en azından...

Gözlerim sulandı. Sanki aramızda sözsüz bir diyalog geçmiş gibi başımı eğdim. Parmaklarımı ondan uzaklaştırıp cama yaslarken, "Yapamam..." diye fısıldadım. "Şafak, ben..."

"Şşş!" Camın üzerindeki ellerimi kavrayıp yeniden omuzlarına yerleştirmeme sebep oldu. Ardından belimi kavrayıp beni tekrar kucağına aldıktan sonra yavaşça geriye çekildi. Ayaklarının altında ezilen camın gürültüsünü duyabiliyordum. Ona sarıldım, başımı boynuna yaslarken koridora girdi. Müzik hâlâ odanın içinde yayılırken benim odama girdi. Kapıyı arkamızdan ayağıyla kapattıktan sonra yatağa doğru yürüdü. İçimde patlamak üzere olan bir şey vardı sanki...

Uğultusunu çok öteden bile duyabiliyordum.

Yatak başlığının tam karşısına yatağın ucuna geldi. Dizini yatağa koyarak ellerini bacaklarıma indirdi ve beni yatağa atarken,

bacaklarımın arasında duruyordu. Bu oda, salona nazaran daha karanlıktı. Yüzünü tam olarak seçemiyordum ama kendimi yatağın içinde küçülmekte fazlasını yapamaz halde buldum. Başını iki yana sallayarak güldü, ardından üzerime doğru eğildi.

"Sakinleş," diye fısıldadı bir eliyle hafifçe göğsüme baskı uygularken. "Patlayacak gibisin."

Kelimelerin dilimde ağırlaştıklarını hissedebiliyordum.

"Şafak..." Elimi omzuna yerleştirdim fakat ne onu kendime çekebildim ne de geriye itebildim. Zihnimin içinde bana bu aptalca oyunu oynatan yanım yanıyordu. Sanki devrelerim alev almış gibi hissediyordum. Mantıklı düşünme yetimi kaybetmek üzereydim.

"Sana dokunmayacağım." Elini göğsümden karnıma doğru sürüyerek indirdikten sonra kaldırdı ve yan tarafıma koyup üzerime eğilirken, "En azından bu gece değil," dedi. Kelimeler boğazımda kaldı. Yoğun bir kan tadı ağzımın içinde yayılırken ne demek istediğini düşünen beyin hücrelerimin hayatı sona erdi. Zihnim yanıyordu, ne söylüyordu, kelimeler ne anlama geliyordu düşünmekten çıldıracak gibiydim.

Yataktan kalktığında öyle hızlı nefes alıyordum ki göğsümden onu bile görmüyordum. Delirecek gibiydim, her yerim sızlıyordu. Parmak uçlarımı yatağa bastırdım, ardından çarşafa parmaklarımın arasına aldığımda, "İyi geceler Gece," dedi.

Odadan çıkmak üzere yürümeye başladığında bir anda beklemediğim bir cesaretle, "Şafak!" diye seslendim ve yatakta doğruldum. Sanki soğuk çarşaf bedenimle bütünleşmiş gibiydi. Benden biraz uzakta durup bana döndüğünde, "Gitme," dedim. "Yanımda yat, lütfen." Dudaklarım titriyordu ama ağlamaktan ya da ağlayacak gibi olmaktan değildi. Hâlâ dudaklarını arıyordum, teninin tenimin üzerinde kayışı gözlerimin önünden gitmiyordu. Beni istiyordu ve alacağını söylüyordu. Zihnim bu iki olay karşısında sessizdi, öyle ki bu sessizlik ölüm sessizliğinden bile daha derin, daha içinden çıkılmaz bir haldeydi.

Gözlerimin içine baktı, ardından tişörtünün kenarlarını

kavrayıp başından çıkardı, öylesine yere bırakırken kollarının, karnının nasıl kasıldığını görebiliyordum. Yutkunarak ellerim aracılığıyla yatakta yukarıya kaydım, kenara geçerek ona yer açacağım sırada yatağa doğru yürüyünce kendimi durmak zorunda hissettim. O gece aklıma geldi, nasıl yattığımızı düşününce acaba şimdi nasıl yatacağız diye düşündüm.

"Kayma," diye uyardı beni yatağın kenarına geldiğinde. O gece yaptığı gibi beni kucakladı, dizini yatağa koyarak çıktıktan sonra yattı ve beni de kucağına yatırdı. Başım yeniden göğsüne yaslandığımda az önceki çırpınışlarım biraz olsun dinmişti.

Bu adam benim ruhuma ağır geliyordu. Hem de çok.

Bir süre ben kucağına yerleşene kadar sessiz kaldık.

"Sen çok... Çok garip bir adamsın," diye fısıldadım omzuna tutunurken. "Hayatım boyunca hiç hem bu kadar çıkmazda hem de bu kadar özgür hissetmemiştim."

"Özgür mü hissediyorsun?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar fazla. Kollarının arasındayken... Ya da... Sen beni öperken... Ben her şeyi yapabilecek olan o kadına dönüşüyorum."

"Her şeyi yapabilecek o kadınsın."

Güldüm. Ona biraz daha sığınırken, "Seninleyken yapabileceklerimin bir anlamı var," dedim. "Sanırım önemli olan da bu."

Hiçbir şey söylemedi ama kollarıyla beni sıkmayı da bırakmadı. Sanki beni içine kapatabilme ihtimalini gerçekten deniyormuş gibiydi. Göğüs kafesinde yer bulsam kendimi oraya atmak istediğim zamanları düşündüm. Ona daha sıkı sarıldım.

"Tüm siyahına rağmen hayatıma renk getirdin Tekand. Kendi içinde biriktirdiğin yangınları seviyorum."

"Sen çok garip bir kadınsın." Güldüm, gülerek başımı göğsüne saklarken parmakları tenimi okşadı. "Seni kestirip atamıyorum."

"Atma o zaman..." Ona sıkıca sarılırken içimdeki Bendis onunla hiçbir şeyin asla normal olmayacağını söylüyordu. Ben

de normallik istemiyordum, aşk, sevgi, onun bana verebileceği ölçüde sadakat istiyordum... Geri kalanlar normal olmasa da olurdu... Onunla olmak kâfiydi!

"Bende aradığın o parçayı çoktan kesip attım Gece."

"Öyle sanıyorsun... Hâlâ orada olduğunu biliyorum ben..." Parmaklarımı göğsünde, kalbinin üzerinde dolaştırdım. Kokusunu içime çekerken, "Bazen onunla konuşuyorum," diye fısıldadım. "O parçanın sana zarar verdiğini düşünüyorsun... Biliyorum. Ne yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yok ama korkularını görebiliyorum. Bana o kadar çok çekiliyorsun ki bazen birbirimize karşı duyduğumuz bu akım seni geri itiyor. Korktuğunu görebiliyorum."

"Korktuğumu sanıyorsun." Güldü. "Keşke korkuyor olsaydım, korkularımın üzerine yürüyebilecek kadar cesur bir adam olduğumu bildiğini sanıyordum." Biliyordum. O asla korkularıyla yüzleşmekten korkacak türde bir adam değildi. Ama korkularının nedeni olduklarından kaçabilecek türde bir adamdı. Bir kez daha kırılmamak için, inandığı değerleri bile yok edecek türde bir adamdı. Kendisini diri diri aleve atacak bir adamdı... Diri diri yanıp, tek bir kelam etmeyecek türden bir adamdı.

"Bir kolun ikinci kez kangren olmasını sağlamaya çalışmayacağını biliyorum. Bu söylediğin şeyle aynı değil."

Sessiz kaldı. Düşünceli olduğunu hissedebiliyordum, göğsü çok yavaş bir şekilde inip kalkmasına ve sakinliğini hissettirmesine rağmen, zihninde esmekte olan karanlığın rüzgârı üzerine çöken bulutları darmadağın ediyordu.

"Riske atmaktan korkuyorsun Şafak, hissedebiliyorum. Ama ne var biliyor musun? Hayat düşündüğünden daha kısa. Bir sonraki anı beklerken şimdiyi kaybediyorsun ve belki bir daha asla 'şu anı' bulamayacaksın."

Hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemeyeceğini tahmin ediyordum bu yüzden sorun yapmadım. Kokusunu yeniden içime çektikten sonra kalbini okşayarak gülümsedim.

"Sadece ona yokmuş gibi davranma." Gözlerimi yummadan

önce yavaşça eğilip tenini öptüm. Çıplak teni dudaklarımın altında sakin bir okyanus suyuna dönüştü... Gülümsedim. "Aç kalbini..." Başımı yeniden ona yaslarken uykunun derinliklerinde kucağına uzanırken son bir gayretle söyledim.

"Eve geldim."

★★★

Ertesi sabah uyandığımda Şafak yatakta değildi.

Yavaşça yataktan kalkıp saçlarımı masanın üzerinde bulduğum bir tokayla rastgele toplarken, terleyen ensemi sildim. tişörtümü kaldırıp indirerek kendimi serinletmeye çalıştığım sırada aralık olan kapıdan çıkıp salona doğru yürümeye başladım.

Önce Şafak'ın sesini duydum. Telefonla konuştuğunu sanıp adımlarımı hızlandıracağım sırada Güven'in sesini duyunca duvarın kenarında kalakaldım. Elimi duvara yaslayıp birkaç saniye beklediğim sırada Güven, "Ne yapacaksın?" diye sordu. Sesindeki sıkıntıyı hissedebiliyordum. Şafak derin ve sıkıntılı bir nefes aldı, gözlerimin önüne elini ensesine atıp sıvazlayan görüntüsü gelince bedenimin gerildiğini hissedebiliyordum.

Bir süre sessiz kaldı, ardından adım sesleri duydum.

"Bilmiyorum Güven." Bir bardağın zeminde çıkardığı tok ses odaya yayıldığında Şafak'ın yine içtiğini anladım. Başımı çıkartıp bakamıyordum ama tahminen yine viski içiyordu ve kendi koltuğunda oturuyordu.

"Düğünü boş ver, onunla ilgili ne düşünüyorsun?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Şafak rahat bir tonda, "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu, ses tonundaki alayı ensemde bir nefes gibi hissedebiliyordum.

Güven güldü. "Seninle bu oyuna dahil olmayı çok isterdim ama onu ciddiye almanı istiyorum. Seni onun yanındayken iyi görüyorum Şafak, bunu mahvetme. Çok uzun zaman oldu."

Şafak yine derin bir nefes aldı. "Seninle bunu konuşmayacağım."

"Konuşacaksın." Güven'in sesi sertti. Ona ilk kez başkal-

dırdığını görüyordum, benim hissettiğim şaşkınlığı Şafak'ın da hissettiğini sessizliğinden anladım. Ellerini sıktığını hayal edebiliyordum. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Demek Güven de görüyordu... Ah, şu adamı birisi duvara çarpmalı ve kendisine getirmeliydi... "Konuşacaksın çünkü sen de saklanmanın geçmişi yok etmeyeceğini biliyorsun. Olan oldu Şafak. Hiçbiri senin suçun değildi. Her şeyi o yapmasına rağmen kalbini kaybeden sen oldun. Bu çok saçma!" Sesi öfkeden yükselmişti, evin içinde yankılandığını duyabiliyordum. Ona gerçekten çok değer veriyordu. Peki o kimdi? Her şeyi yapıp Şafak'ın kalbini kaybetmesine neden olan? Kelimeler gözlerimin önünde devasa bir hal alıyordu.

Kendimi biraz daha duvara yasladım, sırtımı duvara yaslayarak başımı tavana kaldırdığım sırada Şafak içkisinden birkaç yudum alıp bardağı yeniden masaya bıraktı.

"Bak eğer ona karşı bir şey hissetmiyorsan, gitmesine izin vermelisin. Sana âşık oluyor, bu onu mahvedecek Şafak. Onu sevmiyorsan gitmesine izin ver."

"Verememem."

"Verebilirsin ama istemiyorsun. Kabul et."

Öfkeyle hırladı. "Şansını zorluyorsun!"

"Ne yapacaksın? Hâlâ eskisi gibi silah kullanabiliyor musun? Dövüşebiliyor musun? Ne yapacaksın Şafak?"

Bir anda yerinden kalkıp Güven'i kavradığını çıkan sesten anlamıştım. Bir aralık bulup korkuyla başımı çıkarıp onlara baktığımda düşündüğüm gibi olduğunu gördüm. Şafak kendi koltuğunda kalkıp Güven'i iki yakasından kavramıştı. Neredeyse ayaklarını yerinden kesecek kadar şiddetli bir tutuştu bu. Şafak güldü.

"Artık eskisinden daha güçlü olduğumu biliyorsun," diye hırladı dişlerinin arasından. "Pratik yapmadığımı düşünmen çok üzücü."

Dişlerini sıktığını ve gözlerini kurbanını yakalamak için odaklamış bir kartal gibi gözlerine diktiğini görebiliyordum.

Neyin pratiğinden bahsediyorlardı bunlar? Allahım! Keşke ne olduğunu biraz olsun anlayabilseydim.

"Duygularını sakladığın sürece sadece öylesine bir adamsın. En azından önceden onları kabullenecek yüreğe sahiptin. Belki o zavallı kız görmüyor ama ben görüyorum ve gördüğüm şeyden çok eminim."

Çok sert konuşuyordu. Şafak onu olduğu yerde sertçe sarsarken, "Kes sesini Güven! Hiçbir bok bildiğin yok senin!" diye bağırdı, ardından sanki uyanıp uyanmadığım aklına gelmiş gibi başını benim olduğum tarafa çevirdiğinde son anda kaçabildim. Beni görmedi. Görmediğine emindim.

"Sana bir şey soracağım Şafak." Güven'in sesi kendinden emin ve toktu. "Bu kız hayatına girdiğinden beri başka biriyle en son ne zaman birlikte oldun?"

Ortalığı yakıp yıkıcı bir sessizlik ele geçirdi. Etrafa saçılan alevin çıtırdayışını kulaklarımda hissedebiliyordum. Şafak'ı bir kadınla görmemiştim gerçekten. Benim görmediğim zamanlarda yaptığını düşünmüştüm ama Güven'in bu sorusu öyle olmadığını gösteriyordu. En azından birlikte çıktığı bir kadını görürdü. Görmemişti... Şafak kimseyle birlikte olmamıştı. Boğazımda bir şeyler düğümlendi, sanki hissettiklerimin arkasına sığınmakta olan korkak duygularım çıkmak için yol arıyorlardı.

Şafak'ın sessizliği git gide daha büyük anlamlar doğururken Güven güldü. Elini yavaşça Şafak'ın göğsüne vurduğunu duydum.

"Ben de öyle düşünmüştüm dostum."

Ellerinden kurtuldu, adım seslerini duydum. Odaya geri dönmek için bir adım geriye gittiğimde bir anda çarptığım beden yüzünden evin içinde yankısını birkaç gün daha duyacağım bir çığlık boğazımdan feryat ederek ayrıldı. Arkamdaki beden karşıma geçtiğinde tanımadığım bir erkek olduğunu görüp elimi dudaklarımın üzerine yerleştirdim. O sırada Güven'le Şafak koridorun başına gelmişlerdi.

"Sedat ne oluyor?" Güven sormuştu. Sedat'la bakıştık, demek arkadaşlarıydı.

Yutkundum, ah şimdi onları dinlediğimi söyleyecekti. Kahretsin ya! Dişlerimi sıkarak omuzlarım çökerken Sedat, "Bir şey olmadı," dedi. "Tuvaletten çıktım, o da odasından çıkmış. Beni görünce korktu, tanışmıyoruz ya."

Kaşlarım çatıldı, Sedat bana göz kırpınca istemsizce gülümser gibi oldum. Şafak bir şey söylemeden beni bileğimden kavrayıp yanına çektiğinde gerilmiştim ama sesimi çıkarmadım. Sedat ve Güven de arkamızdan salona girdiklerinde Şafak beni mutfağa doğru götürdü.

"Kendine bir şeyler hazırla. Hızlı ol, çıkacağız." Beni mutfağa bırakıp arkasını döndü, onları izlediğim birkaç saniye içinde Güven ağzını açar gibi olunca Şafak işaret parmağını ona doğrultarak sert bir tonda, "Sakın bir kelime daha edeyim deme!" diye hırladı. Güven gülerek ellerini iki yana kaldırdığı sırada bu haline istemsizce gülümsedim. Şafak'ın odaya gitmek üzere koridora geçmesiyle bakışlarımız kesişti. Güven bana göz kırparak, "Günaydın!" dediğinde başımı salladım.

"Burada ne arıyorsunuz?"

Bakışlarım Sedat'a kayınca dikkatle beni izlediğini gördüm. Üzerinde haki rengi bir tişört ve altında da siyah bir pantolon vardı.

"Ve şey, memnun oldum." Sedat güldü.

"Karım görse o da çok memnun olurdu," dedi, gülümseyerek. Evli olduğunu fark edince gülümseyerek mutfaktan çıkıp yanlarına doğru yürümeye başladım. Ne demek istediğini anlamamıştım ama karşılarındaki koltuğa oturduğumda, "Yani, uzun zamandır bu evde-" dedi fakat sözünü Güven'in hafifçe bacağına vuruşu kesmişti. Öksürerek kelimeleri yeniden toparlarken, "Yani Şafak'ın yanında işte, görmemiştik birini. O yüzden bizimle takılmayı pek sevmez ama artık sen olduğuna göre sık sık gelip gidecektir," dedi.

Beni Şafak'ın sevgilisi sanıyordu. Ah... Keşke Sedat! Keşke... Keşke şunu şu kalın kafalı arkadaşınıza da anlatabilseniz.

"Şey, ben, yani biz, sevgili değiliz." Sedat'ın gözleri büyüdü. Güven'in ona bunu söylemediğine şaşırmıştım ya da Şafak'ın.

Sedat afallamış gibi elini alnına vurdu ve, "Üzgünüm," dedi, gülümsedim.

"Sorun yok, yine de karınla görüşmeyi çok isterim." O da gülümsedi. Şafak yeniden tişörtünü çıkartmış üzerine gömlek giymeye çalışarak bize doğru yürümeye başladığında gözlerim hâlâ ondaydı. Kendimi böyle anlarda ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Ten rengi çok güzeldi.

Güven'in öksürüğüyle kendime geldiğimde, "Aa! Şey, şey soracaktım, siz bir şey yemek ister misiniz? Bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordum kafamı dağıtmak için. Şafak koltuğun başına gelmiş, düğmelerini iliklerken, "İstemezler," dedi. "Onlar da gidiyorlardı zaten."

Sedat'la Güven de baygın bir şekilde suratına baktı. Şafak derin bir nefes alıp koltuğun arkasına iki elini yasladığında ve üzerime doğru eğildiğinde, bakışları hâlâ onlardaydı ama ben yakınlığını o halde hissedebiliyordum.

"Çocuklar," diye uyardı dişlerinin arasından. "Hasta ziyareti kısa olur."

"Ne hastası?" Başımı kaldırıp ona baktığımda bir anda yüzlerimiz beklemediğim bir yakınlığa sahip oldu. Yutkunarak kendimi geriye çekip koltukta kaydığım sırada gözlerim bedenine kaydı ve gömleğinin aralığından karnındaki bandı gördüm. Bir anda gözlerim seğirdi. Elimi dudaklarımın üzerine kaydırıp dizimi koltuğa koydum ve omuzlarından onu geriye iterken "Şafak!" dedim korkuyla. "N-ne oldu?" Gömleğinin iliklediği birkaç düğmesini açıp yarasına dokunduğumda dişlerini sıktı. "Yeni mi bu?"

Gözlerime baktı. Korkumu görmüş olacak ki sakince elini elimin üzerine koydu ama çekmedi, sadece parmaklarımı sarmaladı. Gözlerime öyle bir sakinlikle bakıyor ve elimi öyle yumuşak, zarif bir şekilde tutuyordu ki zihnimde barındırdığım tüm korku buluta dönmekte olan yağmur damlası gibi buharlaştı.

"Sakin ol." Ardından yavaşça elimi çekip koltuğa koyduğun-

da "Önemli bir şey değil. Ufak bir sıyrık," dedi. Kendimi ağlayacak gibi hissediyordum.

"Y-yine mi o geldi? Şafak... Onun yüzünden mi oldu?" Ağlayacaktım. Tanrım neden hiç vazgeçmiyorlardı ki? Şafak hiçbir şey söylemedi. Sadece bana bakarken gözlerindeki kabulleniş, zihnimde tasarladığım bütün reddedişlerimi domino taşı gibi yıktı. Parmaklarım titreyerek koltuğa tutunduğunda dudaklarımdan akan nefes önüme düşmekte olan birkaç tutamı sarstı.

Yüzümdeki gerginliği anlamış olacak ki yavaşça kolumu kavrayıp beni koltuktan indirdi, tam karşısında durmamı sağladığında hıçkırmak üzereydim. Kelimelerin ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi sakince. "Hayır, ağlama."

"Özür dilerim, böyle olsun istemedim, çok özür dilerim!" Kolumu tutan ellerinin üzerine koydum ellerimi, oradan yukarıya kayıp kollarına tutunduğumda, "Şşş!" diye fısıldadı. Beni kendisine çekip kollarıyla sarmaladığında çenesini başımın üzerine yaslamıştı.

"Sen yapmadın," dedi. "Bir şeyim yok, merak etme. İyiyim ben."

Kısık bir ses araya girdi. "Az önce sevgili değiliz mi dedi o?" Sedat'ın sesiydi. Güven gülerek elini kaldırıp beş parmağını havada tuttuğunda Sedat'ta çarpık bir gülümsemeyle eline karşılık verdi. Şafak onlara dişlerini sıkarak, gözlerinde büyük bir öfkeyle bakarken Güven geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

Sırıtarak bize baktığını fark edince yavaşça geriye doğru çekildim. Kendisini rahatsız hissetmesini istemiyordum. Yavaşça yanaklarımı kuruladım, ardından gözlerimi kırpıştırarak birkaç adım daha geriye çekildikten sonra arkamı döndüm. Gözlerimi sımsıkı birbirine bastırarak bu katlanılmaz sancıyı durdurmaya çalıştığım sırada Güven, "Şu geçen gün Şafak'ın anlata anlata bitiremediği omletten yapsana bize," dedi, sesindeki o naif yaklaşım bir an şiddetle ağlamama neden olacak gibi gelse de Şafak'ın omletten bahsetmesi karşısında gaflete düştüm. Yememişti bile. Nasıl övmüştü ki?

Başımı onlara doğru çevirdiğimde Şafak dosdoğru Güven'e bakıyordu. Ben de Güven'e döndüğümde, "Yememiş ama dilinden düşüremedi. Belki bu sefer o da yer," dedi. Kaşlarımı çatarak, gülmemeye çalışarak bakışlarımı Şafak'a çevirdim. Şafak yumruk yaptığı ellerini koltuğa yaslamış Güven'e doğru eğilmiş bir şekilde duruyordu.

"Yer misin?" diye sordum saf bir şekilde. Şafak başını öne eğdi, ardından derin bir nefes aldıktan sonra başını bana doğru çevirdi, yüzündeki ifadeden hayır diyeceğini anladım. Bir süre hiçbir şey söylemeden yüzüme baktıktan sonra gözlerini kapatıp açtı, ardından yeniden derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Tamam, yiyeceğim. Yap, yesinler ve defolup gitsinler artık."

Güven gözlerini devirdi ama Şafak ona değil bana bakıyordu.

"Yemekten sonra sana pansuman yapalım," dedim. "Evde eşyaların var mı?"

"Olmaz olur mu!" Güven yerinden kalkarken Şafak öfkeyle yeniden dişlerini sıktı. Ardından, "Bak Güven, seni severim kardeşim ama ya ben seni buraya gömeceğim ya da sen o ağzını yerine geri monteleyeceksin çünkü şu sıra fazla dışarıda," dedi, ses tonundaki o ölümcül öfke damarlarıma akmıştı resmen. Fakat Güven yine de güldü.

"Senden normalde olsa korkarım ama şu an hiç korkutucu değilsin." Yanından geçip mutfağa yürüdüğü sırada Şafak da yanımdan geçip ona doğru gidiyordu. Onu döverdi, gerçekten öfkelenmişti. Ellerimi göğsüne yerleştirerek önüne geçip onu durdururken, "Lütfen," diye fısıldadım. "Sakin olur musun? Saçmalıyor işte, her zamanki gibi alay ediyor seni sinir etmek için. Boş ver."

Derin bir nefes alıp dişlerini sıktı ve omuzlarını geriye doğru iterek dikleşirken, "Tamam," dedi. "Hadi, bir an önce gönder şunları."

***

Sedat'ı ve Güven'i bu kadar yakından tanıyıp bu kadar seveceğini hiç düşünmemiştim. Ben omletleri hazırlarken sü-

rekli şakalaştık, sohbet ettik. Sedat doktordu, bize başına gelen komik şeyleri anlatırken masada sadece üçümüz vardık. Şafak salondaki koltuktaydı, bilgisayarından bir şeylere bakıyordu. Uzun zamandır oradaydı ve buraya gelmek istemiyormuş gibi görünüyordu.

Aklım onda olsa da sohbet sırasında çok eğlendik, omletleri yapıp masaya getirdiğimde Şafak, "Bendis!" diye seslendi. Tabağı masaya bırakıp yanlarından ayrıldım ve ona doğru yürürken hâlâ bilgisayara baktığını gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum yanına yaklaştığımda. Koltuğun arkasında durup dirseklerimi yaslayarak eğildiğimde ekranı tam görebilmiştim. Çok güzel taşlarla bezenmiş bir kolyeye bakıyordu. Kaşlarımı çatarak kolyeye baktığım sırada, "Sence... Bu güzel mi?" diye sordu. Ses tonunda anlamsız bir mesafe vardı, sanki bunu sorması garipmiş gibi. Kendisiyle bağdaşmayan bir şeydi doğruydu fakat ne için olduğunu o an anlamadığım için yadırgayacak zamanım olmamıştı.

"Kim için baktığına göre değişir. Her kadının sevebileceği türden bir şey değil." Kolyenin ucunda küçük bir ay simgesi vardı. Taşlarla bezenmişti, geri kalan yerleri taştı ama daha küçük daha az parlayan taşlardandı. Çok güzel... İnsanın bakınca bile ruhunda derin bir iz kalıyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu.

Uzanıp parmaklarımı yavaşça ekrana dokunmadan ayın üzerinde dolaştırdım.

"Çok anlamlı görünüyor," dedim. "Kime almayı düşünüyorsan senin için bir anlamı olmalı."

Kardeşini düşünmüştüm. Aklıma ilk o geldi. Belki gitmeyecekti ama ona bir hediye göndermeyi düşünüyor olabilirdi. Gülümsedim. Elimde olmadan başımı eğip baktığımda, "Var," dedi. Gözlerimi ona çevirdiğimde bana baktığını yeni görmüştüm. "Benim için bir anlamı var."

"Birinin senin için bir anlamı olduğunu duymaya bayıldım!" dedim elimi omzuna vurarak geriye çekilirken. "Çok güzel, çok

beğendim!" Doğruldum ve yeniden mutfağa dönerken, "Haci gel, hazır," diye seslendim arkama doğru. Mutfağa geri döndüğümde Güven çoktan omletin yarısını yemişti. Şaşkınlıkla tabağına baktığım sırada, "Kızım sen harikasın!" dedi ellerini havaya kaldırırken. "Bunun tadı harika!"

Kaşlarımı çatmış, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmış bir şekilde ona bakarken bir parça daha alıp ağzına attı. Şafak yanından geçerken hafifçe kafasına vurunca homurdansa da dikkatini yemeğinden ayırmadı. Şafak benim sandalyemin yanındaki sandalyeye geçtiğinde elimde olmadan heyecanlandım. Yanına oturmadan önce ona kahvesini hazırladım, önüne koyarken çocukların çaylarını da tazeleyip kendime meyve suyu doldurdum.

Sedat da büyük bir iştahla, yavaş yavaş, sindire sindire omletini yerken Şafak henüz dokunmamıştı.

"Yemeyecek misin?" diye sordum, ona doğru eğilerek. "İstemiyorsan yemek zorunda değilsin. Sorun yok."

Başını iki yana salladı. Bakışlarını Güven'e çevirdiğinde son kalan birkaç parçadan birini ağzına atmıştı.

"Yavaş. Boğulacaksın şimdi."

Güven gözlerini devirdi, çayından birkaç yudum alırken, "Konuşma," diye homurdandı. Şafak başını iki yana sallayarak çatalı alıp bir parça kesti ve ağzına atarken ben tedirgin bir şekilde onu izledim. Peynirli omlet, annemin bana öğretmeye zamanı olan birkaç yemekten biriydi. Gerçekten güzel yapardım, Azra'lar da çok severdi. Özellikle Beril bayılırdı!

Şafak yavaşça ağzında çiğnerken bana bakmadı ama ben sadece onu izliyordum. Yavaşça çiğnedi, ardından yuttuktan sonra ona baktığımı fark etmiş olacak ki başını bana çevirip kaşlarını çattı. Tabağıma baktı, ardından yeniden gözlerime baktığında, "Neden yemiyorsun?" diye sordu.

"Beğendin mi?" diye karşılık vermedim sorusunu duymazdan gelerek. Dudakları hafifçe kıvrılırken iş bilir bir gülümseme oluştu.

"Beğendim." Utandım. Bakışlarımı ellerime çevirirken önüme döndüm ve kendi çatalımı alırken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum... Mutluluktan ayaklarımın altı karıncalanıyordu resmen. İşte bu kadar basitti aslında beni mutlu etmesi.

Ve bu adam başaracaktı, sadece göremiyordu o kadar.

★★★

Çocuklar evden ayrıldıktan sonra Şafak yine salondaki koltuğa geçmişti, öne doğru eğilmiş, masanın üzerine koyduğu fakat elini dahi sürmediği bilgisayara bakıyordu. Ortalığı toparlayıp karşısındaki koltuğa bir elimde kahve diğerinde kitabım oturduğumda başını kaldırmadan gözlerini bana çevirip birkaç saniye baktı, ardından yeniden gözlerini ekrana çevirdi. Onu izlemeyi kesip kitabımı açtığım sırada yan taraftaki çekmeceyi çekti, içinden birkaç dosyayı çıkardı. İçlerinde bir de zarf vardı.

Başımı kaldırmadan bu kez ben onu izlemeye başladığımda dosyaları masanın üzerine bırakıp zarfı aldı. Yavaşça ağzını açıp içerisindeki fotoğrafları çıkartırken yavaşça yutkundum. Onlar neydi öyle çok merak ediyordum ki, içimi fareler kemiriyormuş gibi hissediyordum. Ne derece merak ettiğimi adım kadar iyi bildiğim gibi, bana anlatamayacağını da o derece iyi biliyordum.

Kahvemden bir yudum aldığımda çıkarttığı fotoğraflardan birini yavaşça ekrana doğru tuttu. Kaşları çatılmış, iki kaşının arasında derin bir düşünce çukuru oluşmuştu. Parmaklarıyla sımsıkı sardığı resmin sanki az sonra tuzla buz olup klavyeye akacağını hissedebiliyordum. Sıktığı dişleri çenesinin kasılmasına ve şekilli yüzünün daha da kemikli bir hal almasına neden olurken kendimi tutamadım.

"Şafak?" Birkaç saniye sanki sesimi duymamış gibi tuttuğu fotoğrafı ve ekranı izlemeye devam edince korkum ve merakım iki kat arttı. Yavaşça koltukta öne doğru kayıp bacaklarımı yere indirdikten sonra "Şafak," dedim tekrar. Bu kez sanki onu bir rüyadan uyandırmışım gibi, hızla terleyen alnı ve fotoğrafı eğip bükmeye başlayan yumruğu gevşedi. Başını kaldırıp gözlerini

bana çevirdiğinde gözlerinin hedefinde olmaktan ilk kez korktum. Fotoğrafı bir anda bırakıp klavyenin üzerine düşmesine neden olduğunda diğer elini kaldırdı.

"Gel buraya." Ona gelmemi işaret ederken alnının ve boynunun terlediğini görebiliyordum. O resimde her ne gördüyse bu onu deliye çevirmişti sanki. Gözlerimi kırpıştırarak kahvemi masanın üzerine koydum ama tereddüt etmedim. Yavaşça koltuktan kalkıp ona doğru yürüdüğüm sırada uzanıp elimi pek de nazik olmayacak bir şekilde fakat beni korkutmamak için temkinle kavradı. Beni kendisine çekerken ona doğru kaydım ve eliyle zorlanmadan masayı geriye doğru itip beni bacağına oturttuğunda yavaşça ona doğru dolandım. Kolumu boynuna sararken Şafak belimi sımsıkı kavramış, başını boynuma yaslamıştı.

Bana mı ihtiyaç duymuştu?

Derin bir nefes alırken beni tutuşu hafifledi. Parmaklarım omuzlarından saçlarının arasına kaydı ve tutamları hafifçe tutarak okşarken gözlerimi çevirip fotoğrafa ve bilgisayara baktım. İkisinde de aynı kişi vardı. Suratı çökmüş, yaşlılıktan gözleri kısılmış bir adam. Fakat buna rağmen gözlerindeki çirkinlik çiğ, taze bir halde görülüyordu.

Parmakları bluzumu çekip bel çukurumu okşamaya başladığında dudaklarımı yavaşça başına yasladım.

"Anlatmak ister misin?" diye sordum kokusunu içime çekerken. Yavaşça arkasına yaslandı, benim bu kez onun göğsüne kıvrılmamı sağladığında kollarımı beline yerleştirerek ona sıkıca tutundum. Hiçbir şey söylemedi. Bir eli sırtıma diğeri belime kayarken dudaklarını ve nefesini saçlarımın üzerinde hissedebiliyordum. Bilhassa ona sarıldığımda aramızda metafiziksel uzaklığı yok ettiğimizi düşünüyordum. Çünkü sarılmak öyleydi işte...

Bu sana ihtiyacım var demekti, kokunu istiyorum, bu beni rahatlatıyor demekti. Senin kolların benim evim, bana zarar verecekler beni koru demekti.

Belki onun için tam olarak böyle değildi ama ben kendimi onun kollarına bıraktığımda düşündüğüm tek şey bunlar oluyordu. Hissettiğim katıksız huzurun yanı sıra bu düşünceler yanında hediye edilmiş ekstra paketti sanki.

Bir süre, gerçekten uzun bir süre beni öylece kollarının arasında tuttu ve tek kelam bile etmedi. Onun bu sessizliği, bağırıp çağırdığı her andan daha ürkütücü gelmeye başlamıştı, çünkü ne düşündüğünü anlayamıyordum, kestirmek de imkânsızdı. Bu adam kimdi, onu görmek onu neden bu hale getirmişti bilmiyordum. Teori üretecek konumda da değildim üstelik. Adamın geçmişi kapalı bir kutudan fazlası değildi ve ben o kutuyu sadece açmak istiyordum, onu zorlayarak parçalamak değil. Çünkü biliyordum ki kilitli değildi. Sadece birisinin uzanmasını bekliyordu, o kadar.

"Eşsiz..." diye fısıldadı burnunu saçlarıma yaslarken. "Kokun... Gece... Nasıl koktuğunu biliyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım, utanarak göğsüne biraz daha batarken aptalca bir cevap verdim. "Vanilya ve çiçek?"

Güldü. Gülünce göğsüyle birlikte ben de yükselip alçaldım. Bu anı öyle çok sevmiştim ki sürekli aptalca bir şeyler söyleyip onu güldürmek arzusuna kapıldım. Gözlerimi kapatıp yavaşça derin bir nefes aldığım sırada, "Tanımlayamıyorum," diye fısıldadı. "Daha önce hiç tatmadığım bir duygu gibi."

Yavaşça ellerimi göğsüne koydum, başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine çevirdiğimde başını geriye atmış, saçları dağılmış ve yüzünde rahatsız olmasına rağmen boş vermiş bir ifade oluşmuştu.

"Hiç tatmamış mısın?" diye sordum ağır ağır yüzünü izlerken. Merak ediyordum. Onun için nasıl koktuğumu çok merak ediyordum hem de. Yavaşça gözlerini kapattı, dudaklarını birbirine bastırarak biçimli kaşlarını çatarken sanki bir şeyi hayal ediyormuş gibi görünüyordu. Dikkatle başımı yana eğmiş onu izlerken yavaşça ellerini belime yerleştirdi.

Tenimi okşarken "Bir kez," dedi. "Sadece bir kez."

"N-nasılmış?"

Gözlerini araladı, başını kaldırıp doğrulurken beni kucağında kaydırdı ve bacaklarımın iki yanına açılmasını sağlayacak şekilde beni bacaklarına oturttu. Belimi kavrayıp beni kendine çekerken bana doğru eğildi.

Gözlerimin içine baktı.

"Özgür." Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı. "Huzurlu." Bakışlarının yerini dudakları alırken ağır ağır üzerime eğildi, nefesi tenimi okşuyordu. Ellerimi zorlukla omuzlarına koyabilmiştim. "Korkunç."

Birkaç saniye neredeyse ağlayacak gibi gözlerine baktım Korkunç mu? Hissettiği şey mi korkunçtu yoksa o hissi hissetmek mi? Boğazım düğümlendi. Yutkunarak bu acıyı geçirmeye çalıştım. Şafak kelimeleri öyle iyi seçiyordu ki, aklımın bir köşesine o sert, dediğim dedik, saplantılı manyak duruşu durmaya devam ediyordu.

"Asla ulaşılamayacağı için korkunç." Dudaklarını ıslatıp geriye çekildi. "Ve asla ulaşılmayacak."

Yavaşça geriye çekilirken kucağında benimle birlikte ayağa kalktı, beni yavaşça yere bıraktıktan sonra eğildi, bilgisayarını kapatıp zarfı ve dosyaları aldıktan sonra yanımdan geçip yürümeye başladı.

"Beş dakika içinde hazır ol, çıkacağız. Yapmamız gereken birkaç şey var." Hiçbir şey söylemedim. Yerimden bile kıpırdayamadım. Ne söylüyordu artık düşünmek istemiyordum. Çıldıracak gibiydim, sürekli bununla savaşmaktan yorulmuştum artık. Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp ona bakmadan koridoru geçtim ve odaya girdikten sonra kapıyı sertçe kapattım. Sırtımı kapıya yaslarken gelmeyeceğinden emindim. Gelmezdi. Bile bile yapıyordu çünkü. Beni çıldırtmak istiyordu, beni deliye çevirmek ve sonra da defolup gitmemi sağlamaya çalışıyordu.

Defolup gitmem öyle yakındı ki, bir daha kendimi bile bulamayacağım bir yerde ölümü arayacaktım.

Üzerime dar bir pantolon ve askılı bir tişört giydikten sonra

saçlarımı yukarıda küçük bir topuz yaptım. Kâküllerimi düzelttim. Yüzüme hiçbir şey yapmadan öfkeyle odadan çıktığım sırada Nazlı da kendi odasından çıkıyordu. Üzerine yeni bir gömlek giymişti. Ona bakmadan yanından geçip salona gittiğimde hiçbir şey söylememeye devam etti. Umursamadım. Biraz daha onu dinlemesem taşacak son damlayı da ben oluşturacaktım sanki.

Kapının kenarına gidip yere çöktüm ve ayakkabılarımı giyerken onun başımda beklediğini görebiliyordum. Elleri cebelerinde duruyordu. Sonra ayakkabılarımı giyip doğrulduğumda beni baştan aşağıya süzdü.

"Ne oldu? Uygun olmamış mı?" diye terslendim. Bakışlarını yüzüme çevirirken suratında neredeyse hiçbir mimik kıpırdamadı. Hâlâ stabil bir surat ifadesiyle beni izlerken hiçbir şey söylemeden yanıma yürüdü. O neden hep güzel görünüyordu ki? Ne giyersem giyeyim onun yanına yakışacak biri olamayacaktım.

Onun yanına yakışmak gibi bir derdim olmayacağına göre rahatlayabilirdim.

Önce önümde durdu, bir şey söylemedi ama önümde duruşu bile sanki pek çok şey anlatmaya çalışır gibiydi. Umursamaz bir tavırla bir adım geriye çekildim, arkamı dönüp kapıyı açtıktan sonra kendimi dışarıya atıp asansöre kadar yürüdüm. Kapıyı kapattı. Asansörün düğmesine bastım, onu beklerken arkamda durduğunu asansörün ara aynasından görebiliyordum.

Derin bir nefes alıp yutkunduktan sonra gelen asansörün kapısını açıp kendimi içeriye attım.

Beni asla ulaşılamayacak bir yerde tutuyor, bana ulaşmak için tek bir kapısını dahi açmıyordu ama bende daha fazla savaşacak güç yoktu. Madem gitmeme de izin vermeyecekti, o halde her şeyin böyle kalmasına göz yummaktan başka çaresi yoktu. Yakınlaşıp uzaklaşabileceği, kalbiyle süs bebeğiyle oynar gibi oynayabileceği biri değildim ben. Evet âşıktım ama aptal değildim.

Motora bindik, gideceğimiz yere gidene kadar ikimiz de hiçbir şey konuşmadık.

Geldiğimiz yer çok şık kıyafetlerin, abiyelerin satıldığı ünlü markaların bulunduğu bir sokak olunca ne aradığımızı ya da neye geldiğimiz anlamamıştım. Motordan inerken o bir şey söylemeden ağzımı dahi açmayacağıma dair kendime söz verdiğimden de tek bir kelime etmedim. Motoru bir yere park edip anahtarı cebine attıktan sonra uzanıp bileğimi kavradı ama bunu zorla yapmıştı. Biliyordu elini tutmayacağımı, o yüzden zorbalık yapıyordu işte. Zaten bir o yönünün faydası buydu, duygularını açığa vurmasına yardımcı oluyordu ama o da o kadar sık gelip gitmiyordu.

Beni güzel bir abiye dükkânına sokarken kaşlarım çatılmış, hiçbir şey düşünmeden sadece ellerimize ve onun kafasını duvara geçirmenin ne kadar güzel bir fikir olabileceği ile ilgili düşünüyordum. Mağazanın sahibi olan kadın bizi karşıladığında Şafak'a elini uzattı, gözleri yavaşça beni süzdükten sonra "Hoş geldiniz," dedi. "Nazan Fara." Modacıydı. Adını duymuştum Azra'dan. Gerçekten ünlü bir yerdeydik.

"Onunla ilgilenin."

Dudaklarımı dişlerken elimi elinden kurtarmak istedim ama pek mümkün olmadı. Beni öne doğru çekip bu kez bileğim yerine belimi kavradıktan sonra 'onun' derken benden bahsettiğini o an anladım. Şaşkın bir şekilde başımı kaldırıp ona baktığımda, "Ne?" diye sordum. "Anlamadım ne?"

Kibirli bir şekilde güldü. Beni öne doğru itmeden önce yavaşça eğildi, dudaklarını kulağıma yaklaştırdıktan sonra "Güzel bir şeyler bul," dedi. "Beni cehenneme gitmeye ikna eden kadın olarak yanımda olmayacağını mı sandın?"

Boğuldum. Gerçekten, öksürerek elimi gömleğine atıp onu sıkıca kavradığında gülüşü biraz daha genişledi.

"Yanıma yakış," dedi kibirli bir şekilde. Ardından belimi bırakıp elimden kurtulduktan sonra belimi kavrayıp beni kadına doğru itti.

Kadın gülümseyerek, "Nasıl bir şey istersiniz?" diye sorduğunda bir dakika işareti yaparak arkamı dönüp Şafak'ın peşin-

den yürüdüm. Geldiğimi görünce mağazadan çıkmaktan vazgeçti, bana doğru dönerken kaşlarını çatmıştı ama dudaklarında hâlâ eğlendiğini belli edercesine kibirli bir gülümseme vardı.

"Hayvan mısın sen?" diye tısladım dibine sokulup elimi sertçe göğsüne vururken. Bunu çaktırmadan yapmıştım. Elini karnına koyup gülerek kendisini korumaya çalıştığı sırada "Böyle şeyler önce karşıdakine sorulur! Öküz!" diye hırladım. "Gitmiyorum seninle düğüne falan. Duydun mu beni? Git ulaşabileceğin birine elbise al sen!" Yanından geçmek için atıldığımda belimi kavrayarak beni yeniden önüne geçirdi.

"Hayır," dedi sakince. "Başkasını istemiyorum."

"O zaman yalnız git, tamam mı? Sen nasılsa tek tabancasın değil mi? Sana iyi şanslar. Bak karşıda güzel tasarım takım elbiseler görüyorum. Görüşürüz." Öfkeden ölüyordum. Gerçekten bir yanım onunla gitmek için ölse de bu kez gerçekten üzgün olan yanım ağır basıyordu. Sanmıştım ki gerçekten çabalarsam bir şekilde bana gelmesini sağlayabilirdim. Ama bu belirsizliğin içinde daha fazla dayanacak halim yoktu.

Yanından geçmek için hareket ettiğimde bu kez belimi kavramadı ama çıkıp yürürken peşimden geldi. Kolumu kavrayıp beni durdurduğunda kolumu sertçe çekerek elinden kurtuldum.

"Hani bana istediğim her şeyi yapabilecek kadar güçlü bir kadın olduğumu söylemiştin, hatırlıyor musun?" Yavaşça işaret parmağımı göğsüne vurdum. "Öyleydim. Parayla değil ama ne istersem yaptım, kiminle olmak istediysem oldum, kendi hayatımı hep kendim kurdum. Yalnızlıkla, acıyla, sevilmemeyle, terk edilmeyle başa çıktım Şafak. Ama seninle başa çıkamıyorum. Çünkü tek yaptığın, kırıp dökmek ve sonra kırıp döktüklerini toparlayıp onları eskisinden daha iyi hale getirmek." Güldüm. İki elimi birden gömleğini kavrayacak şekilde göğsüne bastırdıktan sonra, "Ben daha fazlasını istiyorum!" diye hırladım gözlerimin sulanmasını, sesimin titremesini ve başımın ölüm gibi gelen derin sızısını umursamadan. "Ben sevilmek istiyorum

Şafak! Lanet olası hayatım boyunca sadece bir kez hiç gözyaşı dökmeden, hiç kırılıp incinmeden, savaşmadan birisi tarafından sevilmek istiyorum!"

Ellerimi üzerinden çekip bir adım geriye çekilirken elimin tersiyle yüzümü sildim.

"Senin düşündüğünün aksine ben beni tüketen bu aşkı istemiyorum. Ben bu aşkın bir gün beni tüketmeyi bırakması ümidini seviyorum."

Burnumu çekerek güldüm. "Benim bütün ümidim bir gün içimdeki bu derin yalnızlığı benimle birlikte paylaşacak bir adam bulmaktı. Çok üzgünüm ama artık, senin bir gün beni seveceğin ihtimaline inanamıyorum. Görülen o ki, sen de beni sevebilmek için hiç çaba sarf etmiyorsun. Belki de en doğrusu, bunu bugün burada bitirmektir. Ben benim için bir adım dahi gelemeyecek bir adama koşmaktan yoruldum Şafak." Başka hiçbir şey söyleyemedim sanki. Kelimeleri dilimin altına kayıp beni orada mühürlerken gözyaşlarımın dudaklarıma ulaştığını hissedebiliyordum. Bütün bu zaman boyunca kendimde yeniden ona gidebilmek üzere bulduğum inanç başımdan aşağıya yıkılırken arkamı döndüm, yürümeye başladım. Ondan olabildiğince uzaklaşıp, bunu bir çırpıda bitirmek istiyordum. Gitmeliydim. Hayatım zaten yeterince kötüydü, onun bana verip durduğu sonra da daha toprağa bile bağlayamadan kopardığı kökleri daha fazla büyütmeye çalışamazdım.

Anı yaşayan kadındım ben, bütün bir ömrüm boyunca bana hiç gelmeyen bir adamı sevemezdim.

Hiçbir şey söylenmedi. Yürüdüm, yürüdüm, ardından sokaktan ayrıldım. Yakın bir yerde taksiye bindim, taksiciden Azra'yı arayıp beni evin önünden almasını söylediğimde ağladığım için epey endişelendi. Evin önüne geldiğimde hâlâ hıçkırarak ağlıyordum, belki bindiğimde ağladığımdan daha beter. Paramparça hissediyordum. Peşimden gelmemişti, hiçbir şey söylememişti. Gerçekten... Öyle ki sanki gerçekten gitmemi bekliyormuş gibi geliyordu.

Aramızda bazı anlar bazı şeylerin yerine oturduğunu hissetmeme rağmen o anlar öyle kısa sürüyor ve öyle geçici toprakların üzerine inşa ediliyordu ki, Şafak onları sigarasının dumanıyla söndürüyordu.

O, nasırlı ellerimde çiçekler açtırdığım adamdı.

Ve o, vücudumda sigara söndürmemi sağladı.

***

Sıcak kahve boğazımdan aşağıya akarken, içimdeki Bendis'in ilk kez büyük bir sessizlikle köşesine çekilmiş beni izlediğini görüyordum. İçimdeki küçük Bendis, saçlarını iki yanından örmüş, üzerine güzel tertemiz beyaz bir elbise giymiş kapkaranlık bir odada oturuyordu. Gözbebeklerimde kayıp giden anların bir simgesi gibiydi o.

Kahvenin sıcaklığı kanımda gittikçe buza dönüşmekte olan bazı şeylerin yeniden hareket etmesini sağlamıştı. Odanın soğuğuna ve içinde bulunduğum battaniyenin tenimde bir türlü yaratamadığı o sıcaklığa inat. Bir yudum daha aldığım kahve ciğerlerimde küçük parçalara ayrılmış bitkilerimin yanmasına neden olurken, onları oradan yaşatan adamın yokluğu yeniden çaldı kapıyı. Bakışlarımın eskidiğini hissedebiliyordum.

Salonumda, her zaman oturmaktan korktuğum, bana yalnızlığımı hatırlatan tekli koltukta oturmuş, bilgisayarımda açık olan şarkıları dinlerken bacaklarımı kendime çekmiş, kahvemi de bacaklarımın üzerine koymuştum. Günlerdir dışarıya çıkmadığım, Azra'yla bile birkaç kelimeden öteye gidemediğimi düşününce boğazımdaki bu uyuşmanın haklı sebepleri vardı. Beynimin bile eskisi kadar dolu olduğunu sanmıyordum.

Yutkunduğumda bile koca bir boşluk sessizce boğazımdan aşağıya yuvarlanıyor, yine vücudumun kendi boşluğunda süzülüp yok oluyordu.

Tek duyduğum ses, kendi sesimdi. İçimdeki ses. Sürekli hıçkırarak ağlayan ama dışarıya ağladığını bir türlü anlatamayan dilsiz tarafım. Küçükken saçlarını örüp bebeğimi eline verdiğim dilsiz tarafım.

Bana gururumu unutturan sağır yanım ise son zamanlarda bana sürekli varlığını hatırlatırcasına kafamın içinde bağırıyordu. Bana onun için kaç kez gururumdan vazgeçtiğimi hatırlatıp duruyordu, onun için kaç kez kapıyı çarpıp çıkıp gidemediğimi. Kendisine kimseye ezdirmeyen, hiçbir erkeğin fiziksel gücüne inanmayan o kadının nerede olduğunu soruyordu.

Cevaplamakta zorlanıyordum ama hâlâ dilimde birkaç kelam vardı canlı kalabilen. Onu seviyordum. Şimdi onun yokluğunda bunu daha çok anlıyordum üstelik. O günkü tartışmamızdan sonra beni hiç aramamıştı, evime de gelmedi. Tüm bunlar, o an aslında aniden öfkeyle verilmiş olan o kararımın ne kadar doğru olduğunu hatırlattı bana.

İçi boş, kelimelerini yalnızca birilerini yaralamak ve daha da kendi içine itmek için kullanan, kendi karanlığıyla, kötülüğü, bencilliğiyle başkalarını da siyaha boyayan adamın, bana da değer vermediğini, yaptıklarını yalnızca kendisi için bir boy gösterisine çevirdiğini anlıyordum.

Daha doğrusu, buna inanmak istemeyen yanımla, buna başından beri inanan yanım sürekli kavga halindeydi fakat hâlâ gelmeyişi, üzerimizden geçen iki haftadan sonra hâlâ kapımı bir kez olsun çalıp hiçbir şey söylemese de kafi, üzüntüsünü belli etmeyişi bunları düşünmeme neden oluyordu. Bunlara inanmama neden oluyordu.

Kendi kafamda yeni seçenekler doğurmaya çalışma çabama karşılık gururum bana acımasızca gülüyor, benimle gaddar bir öfkeyle dalga geçiyordu.

Çünkü benim gururum bile, birini sevdiğinde hiçbir şeyin ondan daha önemli olmadığını biliyordu.

Yutkundum, bir yudum daha alırken kaslarımın çok fazla gergin olduğunu yeni fark ediyordum. Her sabah yataktan kalkıp bu koltuğa geri oturmak, gün içinde fazla sıcaktan ve ateşten bir kez duşa girmek ve bir şeyler atıştırmaktan başka hiçbir harekette bulunmadığımı hatırlayınca, gözlerimin önüne onun evinde kaldığım zamanlar geliyordu. Hareket kesiliyordu, kesif

bir sessizlik insanı zehirleyen bir koku gibi evimin içine yayılıyordu.

Sanki burası benim evim değildi. Sanki ruhum bavulunu toplayıp çoktan onun evine gitmişti ve buraya dönmek istemiyordu. Ev öylesine boştu ki benim bile varlığım ve yokluğum masanın üzerinde sürekli yenilenen rulo peçeteden anlaşılıyordu. Hiçbir şeyi yerinden oynatamıyordum.

Tam kahvemden bir yudum daha aldığımda evin kapısı çalındı. Ya ağabeyimin psikopat arkadaşı gelmişti ya da üst komşulardan birisi yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmek için uğramıştı. Sanki ikisi de birbirinden normal seçeneklermiş gibi... Tekrar çalındı.

Azra olsa anahtarı vardı, vermiştim gitmeden önce, direkt gireceğini biliyordum. Ağabeyimin arkadaşı olsa çoktan kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Üst kattaki yaşlı teyzenin de aşağıya inerken çıkaracağı sesleri az çok bildiğimden onun olma ihtimalini de erteliyordum.

Battaniyeyi üzerimden attım. Yorgun bir şekilde koltuğa tutunup yerimden kalktıktan sonra zorla kapıya kadar yürüdüm. Öksürdüm. Hasta olacakmışım gibi geliyordu ama bir türlü olamıyordum. İçimdeki zehri bir şekilde atmam gerekiyordu. Kapının kolunu kavrayınca zihnimde sürekli yanıp sönen ismi söndürmeye çalıştım. O gelmezdi, gelmeyeceğini adım gibi biliyordum.

Onu tanıyordum.

Kapıyı açtığımda onu tanıdığım konusunda emin oldum. Azra elindeki anahtarı sallayarak karşımda, kıstığı gözlerinin arasından bana bakarken, "Neden anahtarla girmiyorsun!" diye sızlandım arkamı dönüp koltuğa geri yürürken. Azra içeriye girip arkamdan kapıyı kapatırken "Kendini öldürmene son vermek için kilo aldın diyorum, şiştin diyorum, o bacakların en az elli kilo oldu diyorum, şu suratına bak! Beliz görse yüzüne tükürürdü biliyorsun değil mi? Sana öğrettiği onca makyaj hilesinden sonra şu halde olman arkadaşlığımızı bitirebilir," diye

bir şeyler gevelemeye başlayınca elimi başıma koyarak, "Azra n'olur bir sus be!"' diye homurdandım. "Anladım mutlusun, sevgilinle aranda her şey yolunda, hadi be kardeşim, hadi. Herkes kendi işine baksın."

Gözlerini devirdi. Çok güzel görünüyordu. Güven'le işler yolunda gidiyordu sanırım. Yeniden koltuğa oturacağım sırada kolumu kavrayıp beni çekiştirince sendeleyerek üzerine doğru kaydım. Beni tutup doğrulturken, "Bak ayakta bile duramıyorsun! Kızım ne yiyip ne içiyorsun iki haftadır şu evin içinde sen ya?" diye ciyakladı.

"Gelip bir yemek yaptın mı da çemkiriyorsun!" diye kızdım elimi çekerken. Kolumu çimdikleyip beni üçlü koltuğa iterken, "Kızım bak üzerine çıkıp tepinince görürsün gelmiş miyim gelmemiş miyim! On bin kere aradım, açmıyorsun ki telefonu, açınca da yedim içtim diyorsun kapatıyorsun!" diye bağırdı. Kulaklarımı tıkayarak kendimi koltuğa yan bir şekilde atarken "Yalvarıyorum sus, çok ciyaklıyorsun!" diye homurdandım.

Tekrar uzanıp kolumu çimdikleyince, "Azra hadi git ya, valla iyiyim bak ben. Toparlarım birkaç güne," dedim.

"İki haftadır salya sümük toparlanamamış, toparlayacakmış birkaç güne. Ya, kesin toparlarsın sen!"

Başımı koltuğa gömerek ellerimle yüzümü kapattıktan sonra ağlıyormuş gibi sızlanmaya başladım. Çocuk gibi bacaklarımı sallayıp, "Git!" dediğim sırada ayaklarımı tutup beni koltuktan aşağıya çekmeye çalışınca zorlukla elinden kurtuldum.

"Ya! Bırak bacağımı!"

"Bir daha bana git dersen seni bacağından balkona asarım, kurutulmuş domates gibi kalırsın."

Gözlerimi devirdim, bacağımı bırakınca koltukta bacaklarımı kendime çekip sıkıca sarıldım.

"Kızım bak hâlâ oturuyorsun ya, kalk şuradan!" Yeniden üzerime yürüyünce bu kez ciddi bir şekilde çenem titredi. Omuzlarımı sıkarak kendimi koltuğun başlığına bastırırken, "Bugün o gün," diye fısıldadım. Gözlerimi yumarak gözyaşlarımı tuta-

madığımda Azra yavaşça koltuğa oturdu. Hemen yanıma. Uzun zamandır yanımda birini görmemişti. Boğazım yanıyordu.

"Bendis... Bak sen bu değilsin, sen böyle acı çekmezsin..." Durdu, yutkundu. "Sen savaşçı olanımızsın be kızım, sen en dik duranımızsın."

"Değilim... Kızlara de ki Bendis Antartika'ya taşındı ama siz onu güzel hatırlayın, çünkü o kalbi aşktan yanana kadar çok güçlüydü." Başını iki yana sallayarak beni kavradı ve kollarının arasına çekerken sımsıkı sarmaladı beni. O beni sarınca ben daha çok ağladım, hıçkıra hıçkıra, ölür gibi, dağıldım. Annemi aradım, ondan burada olmadığı için nefret ettim. Babamı aradım, burada olmayı hiç tercih etmediği için ondan daha çok nefret ettim.

"Yapma böyle, toparlanman lazım." Saçlarımı öptü, yavaşça başımı çekip yüzümü sıvazlarken. "Toparlan çünkü bir yere davetliyiz ve orada çok güzel görünmen gerekiyor."

***

Birkaç saat sonra ben kendimi kuaför de bulmuştum. Çünkü Güliz ve Sema, tabii bir de Beliz, beni kollarımdan tutup zorla kaldırmışlardı. Milyonlarca kez hayır dememe rağmen saçlarım yapılırken kendimi olur mu acaba diye düşünmekten alıkoyamamıştım. Sinem, Savaş'ın kız kardeşi, dün nişanlanmış, bugünde arkadaş ve aile arasında bir parti vereceklermiş kutlamak için. Sinem de arayıp bizi oraya davet etmiş ve not olarak da Savaş'ın öfkesinden birazcık bahsetmiş. Tahmin edilebilir bir şeydi. Şafak onun neredeyse kolunu kopartırken öylece durmam ya da gece boyunca olmayan erkek arkadaşımı ona söylememen onu kötü hissettirmiş olmalıydı.

Gözlerimi devirdim.

Gidecektim, Savaş'tan o gece için özür dileyecektim, ona durumu biraz farklı ama genel olarak doğru bir şekilde anlatacaktım. Hem de biraz kafamı dağıtıp bir şeyler içebilecektim. Artık Tenha'ya da gidemeyeceğime göre kendime içecek yeni bir yerler bulmam gerekiyordu.

Bunu düşünmeyi bıraktım. Azra benim için uzun siyah göğüs dekolteli bir elbise seçmişti, nedense ışıl ışıl olmamı istiyordu. Yani, göz alıcı görünmemi, dik durmamı istiyordu. Ona çok aldırış etmiyordum, mutluydu ve öyle olduğu belliydi de. üstüne üstlük insan mutluyken bazen her şeyi fazla dozda yaşayabiliyordu.

Akşam saat sekize gelmek üzereyken saçlarım bitmişti. Davet dokuzda başlayacaktı bu yüzden Azra'yla benim evime geçip kıyafetlerimizi giydik. Altıma siyah bir topuklu ayakkabı, üzerimde yere kadar uzanan siyah, göğüs dekolteli bir elbise. Aslında abartı bir elbise değildi, taşıyabildiğim için fazla abes de durmuyordu ama yine de Savaş'ın olduğu bir yere gittiğimi varsayınca ister istemez gerilmiştim.

Çantamı alıp topuzumu bozmadan makyajımı tazeledim ve sonunda kapıya geldiğimde Azra üzerinde kırmızı daha kısa kesim bir elbise ve güzel bir makyajla karşımdaydı. Uzun saçlarını at kuyruğu yaptırmıştı.

Evden çıktığımızda telefonumu ilk kez kontrol etme şansı bulmuştum ama beklediğim gibi onun hiç araması yoktu.

Bunu görmek beni öfkelendirse ve içimden keşke başka biriyle olabilsem diye düşünmeme neden olsa da bunu ona yapamayacağımı biliyordum. Onsuz olacaktım belki ama başkasıyla onun yokluğunu örtmeye çalışmayacaktım. Azra'nın çağırdığı taksiye binip adresi verdiğimizde Azra da kendi fotoğrafını çekmeye başlamıştı, bir yandan da Güven'le konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını görmüyordum ama sohbet ettiklerini tahmin ediyordum.

Uzun bir süre gittik, tanımadığım bir yola girmiştik. Arkada oturmama rağmen bir anda dikiz aynasına yansıyan ışık gözlerimi aldı. Kaşlarımı çatarak başımı çevirip arkaya baktığımda bir motorun bize doğru yaklaştığını görebiliyordum. Işık yüzünden ne yapmaya çalıştığını anlamak imkânsızdı fakat şoför de anlamış olacak ki ne yaptığını sormak için kenara çekmeye hazırlandı. Fakat motor bizim kenara çekmemizi bile bekleme-

di. yanımızdan hızla geçip biraz ileride önümüzde harika bir kaydırma hareketiyle durdurduğunda motoru ilk kez görmüştüm ve bir anda ensemde yanma hissetmeye başlamıştım. Taksici arabayı yolun ortasında, ona on adım kala zorla durduğunda Azra da başını telefonunda kaldırmış, stabil bir yüz ifadesiyle karşıya bakıyordu.

"Sonunda." Gözlerini devirdiğini görünce, "Ne oluyor?" diye sordum gözlerimi motordan ayırmadan. Şoför, "Tanıyor musunuz? Sapıksa ben göndereyim," dediğinde Azra kıkırdadı. Elini adamın omzuna koyarak, "Yok abi, rahat ol sen, tanıdık o. Bizde ona ait bir şey var da onu almaya geldi," dedi. Mal gibiydim. Sadece ona bakıyor ve etrafımdaki uğultuyu yok sayarak düşünmeye çalışıyordum.

Azra kolumu kavrayıp, "Hadi," dediğinde kaşlarım çatılmış, gözlerim kısılmış bir şekilde, saçma sapan bir yüz ifadesiyle başımı çevirip ona baktım.

"Ne hadisi?"

"Seni bekliyor Bendis. Seni almaya geldi."

"Biliyor muydun? B-bana yalan mı söyledin?"

Güldü. Elini dudaklarının üzerine kapatıp güldükten sonra yavaşça yanağımı okşadı.

"Sen söylemez miydin arkadaşım, amaca giden yolda her şey mubahtır diye."

Şok olmuştum. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Yine bir gün karşıma çıkar ve ben kendimi durduramayıp kucağına atlarım diye canlanıyordu hep kafamda. Böyle karşıma çıkacağını hiç düşünememiştim. Gözlerimi kırpıştırdığım sırada Azra kolumu hafifçe sıkarak gülümsedi.

"Hadi, git."

Ona baktım. Ardından yavaşça kapımı açıp dışarıya çıkarken gözümü alan ışığı kaybolmuştu motorun. Artık onu tamamen görebiliyordum, tıpkı onun da beni görebildiği gibi. Motoru park etti, yavaşça inerken üzerindeki takım elbiseyi son anda fark etmiştim. Elimde olmadan gülerken elimi dudaklarımın

üzerine kapattım. Bu adam... Ah... Onu iki haftanın sonunda yeniden görünce hiç böyle bir dalgalanma hissedeceğimi düşünmemiştim.

Karnımda alev alan bir şeylerin varlığını hissedebiliyordum. Kulağımda duyduğum tek şey derin bir uğultunun içinde bir çift topuk sesiydi.

Şafak motordan inip üzerini düzelttikten sonra birkaç adım yaklaştı. Ona yakın bir yerde durduğumda, artık tamamen karşı karşıyaydık. Parmak uçlarımın ona uzanmak için çırpındığını hissedebiliyordum. Gözlerim yanıyordu. Yeniden karşımdaydı. İki hafta sonra beni bugün mü almaya gelmişti? Neden, ne önemi vardı ki bugünün?

"Şafak," diye fısıldadım, havanın soğukluğu dudaklarımın arasından bir dumanın kayıp ona doğru akmasını sağladığında Şafak'ın dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. Bana doğru bir adım daha yaklaştığında başını çevirdi, taksiye baktığında ben de onu taklit ederek taksiye baktım. Azra başını camdan çıkarmıştı, Şafak ona bir hareket yapmış olacak ki başparmağını kaldırarak onayladı ve birkaç saniye sonra taksi hareket edip yanımızdan geçip gitti.

Şaşkınlıkla giden taksiye bakarken Şafak yavaşça çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladı.

"Bak..." Yutkundum, çenemdeki elinin varlığıyla gözlerimi kapatmaktan alamadım kendimi. Nefesi yüzümü okşarken bu anın hayaliyle ne kadar uykuya daldığımı hatırladım. "Bak ben, öyle süslü sözler söyleyemem. Bilmem de. Hani diyorsun ya, bencil, kibirli bir adamsın diye. Öyleyim. Böyle büyüdüm, böyle bir ailenin içinde yetiştim. Böyleyim. Ama sana hiç yalan söylemedim. Seni hiç kandırmadım. Seni üzdüğümün farkındayım, başından beri farkındaydım. Bir şekilde henüz anlatılmaya hazır olmayan şeylerden dolayı senden kaçtığımı sanıyorsun, geçmişim yüzünden ya da geçmişimdeki biri yüzünden."

Elleri yavaşça omuzlarıma kaydı, oradan kollarıma kaydığında ve kollarımı kavrayıp kaldırdığında, "Fakat işin aslı, yaptı-

gim tek şey seni korumaya çalışmaktı," dedi. Ellerimi göğsüne koymamı sağladığında elleri yavaşça yanaklarımı kavradı. "Şimdi benimle gel. Hayatım boyunca hiç özür dilemedim Bendis, hiç özür dilemedim. İstersen kibir de istersen mükemmeliyetçi. Adının ne olduğu umurumda değil ama şimdi... Senden özür dilerim. Kafanın karışmasına, yıpranmana ve üzülmene neden olduğum için... Özür dilerim."

Gözlerim bir an sonra suyla kaplanınca artık onu göremez olmuştum. Dudaklarım titriyordu ve beni tutmasaydı ayakta kalabileceğimden emin değildim. Bu halimi anlamış olacak ki, "Şşş!" diye fısıldadı başparmağını yavaşça alt dudağıma bastırırken. "Bunun iyi hissettireceğine söylemişlerdi... Neden ağlıyorsun?"

Kendimi tutamadım. Kollarımı bir anda boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldığımda belimi kavradı ve beni kucağına aldığında hıçkırarak boynunu öptüm.

"Neredeydin?" diye sordum kesik kesik, kekeleyerek. Sanki birisi bana yeniden nasıl nefes alındığını hatırlatmış gibi mutlulukla ona daha sıkı sarıldım. Belimi sıkıca sararken, "Bizim için yapmam gereken bazı şeyler vardı," dedi parmakları saçlarımın arasına girerken. Saçlarımı avuçlayarak çekiştirdiğinde gülümseyerek ona daha sıkı sarıldım. Şunu bile özlemiştim... Sadece iki haftada biri nasıl böyle derinden yükselen bir şiddetle özlenebilirdi bilmiyordum.

Yavaşça ellerimi çözüp geriye çekildiğimde elimin tersiyle yüzümü sileceğim sırada benden önce davrandı. Büyük parmakları tenimi yavaşça silerken bir eli kolumdaydı, başparmağıyla tenimi okşuyordu. Bakışlarımı kaldırıp gözlerine çevirebildiğimde dikkatle beni izliyordu. Yavaşça gözlerimi silen parmakları yanağıma kaydı ve tenimi okşarken, "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı. Ellerimi omuzlarına koyarak burnumu çektiğimde ve hıçkırdığımda dudakları hafifçe yana kıvrıldı. Güzel kirpikleri, güzel gözlerinin üzerinde kayarken parmaklarımı yanağına çıkardım.

"Seni çok özledim."

Yeniden güldü. Yavaşça eğilip dudaklarını başımın üzerine bastırdıktan sonra elimi kavradı.

"Gitmemiz gerekiyor. Çoktan geç kaldığım bir düğün var." O motora binerken olduğum yere mıhlanmış gibi kaldım. Kaşlarımı çatarak başımı ona doğru eğip, "Ne?" diye ciyakladım. "Düğün... Düğün bugün müydü?"

"Küçük bir detay."

"Şafak!"

"Bin."

"Şafak şaka yaptığını falan söyle. Bu halde ben ne-" Bir anda ne giydiğimi, nasıl hazırlandığımı hatırladım. Ellerim havada buz parçalarına dönüşmüş gibi askılı kaldığında kaşlarım biraz daha çatıldı. Elimde olmadan gülerek ona bir adım yaklaştım ve, "Sen... Sen... Çok... Ah!" diye tısladım. "Kimin fikriydi bu?" Beni kandırmışlardı. Üçü de hem de! Şafak gülerek belimi kavradı ve beni kendisine doğru çektikten sonra, "Sence?" diye sordu. Elimi göğsüne vurup geriye çekildim ve omzuna tutunarak motora binerken bu gecenin heyecanıyla kalbimin ağrıdığını hissettim.

Bana gelmişti, özür dilemişti, bazı şeyleri tam anlamıyla olmasa da açıklığa kavuşturmak için çaba göstermişti... Benim hakkımda birileriyle konuşup fikir almıştı... Beni kendisine getirmek için bir plan yapmıştı... Azra'yı bile oyuna dahil etmişti üstelik... Kollarımı beline dolarken gözlerimi huzurla yumdum.

Kokusunu yeniden esen havada kolaylıkla içime çektiğimde güldü. Güldüğünü aynadan görebiliyordum. Mutlu muydu? Benim gibi mutlu muydu gerçekten?

Ellerim bile titriyordu. Eskiden izlediğim bütün romantik filmler gözümde silindi. Biz, iki zor ve karmaşık insan gecenin karanlığında bir motorun üzerindeydik. İkimizde motorun havasının aksine şık giyinmiştik ve bu kuralları bozmak için yeterli bir sebepti. Elbisemin eteğinin motorun feryat ederek hareket

etmesiyle uçtuğunu görebiliyordum. Sanki arkamızda bizi takip eden bir gölge bırakıyormuşuz gibi, bazı şeylerin çoktan bazı anlamlara gelmeye başladığı o sokağı terk ettik.

***

Kuşlar, genellikle toplu halde uçarken havada V şekli oluştururlar. Bunun sebebi kendi hızlarıyla hava akımının hızı arasında parçalara ayrılmamak, hava akımının hızını düşürerek daha az kanat çırpmak ve daha kolay yol almaktır.

İlk dövmemi on dokuz yaşımda yaptırmıştım. Yaptırdığım dövme bel çizgimdeydi ve sırasıyla bir kuş sürüsü yaptırmıştım ve bu dövmeyi yaptırırken aklımda sadece dünyadaki diğer kuşlar gibi bir sürünün içinde olduğum ve böyle olmak zorunda olduğum için ayak uydurduğumdu. Yani o kuşlar, benim benliğimin bir yere ait oluşun simgesiydi. Kalça hizam boyunca yayılırken içimde gelişen birkaç düşünceden biri de hepimizin hep aynı yöne bakmakta ve gitmekte olduğuydu.

Yirmi iki yaşına geldiğimde dövmeyi sildirttim. Zordu ama yapmak zorundaydım. Çünkü yirmi iki yaşındaki ben, on dokuz yaşındaki benimle aynı şeyi düşünmüyordu. Aksine o tüm o sürüye rağmen olabildiğince burnunun dikine doğru uçmakta ve kanatlarını kapatıp rüzgâra karşı parçalanma riskine rağmen güç bela ilerlemekteydi.

Yine de ilerliyordu. Ve ait olduğu yolda, önüne geçip rüzgârını azaltacak, onu olduğundan daha az kuşmuş gibi hissettirecek kimse yoktu. Belki bugün, belimdeki tek başına uçmakta olan büyük kartalın sebebi de buydu. Yalnızlığımın ve ilelebet paylaşacağım bu yalnızlık çukurunun tek temsilcisi, herkesin uçtuğu yönün aksine uçan, yalnız ve kanatları kapalı uçan bir kartaldı. Akıma kapılmış sürüklenmekte değil, çırpınmaktaydı.

Ve bu da benim hayata karşı çabamın bir simgesiydi.

Yirmi dört yaşına geldiğimde hissettiğim uçsuz bucaksız korkunun ve acının gebe olduğu bir düşünceyle bir gün kalkıp kartalımın etrafına bir kafes yaptırmıştım. Kafesine sıkışmış,

kaçamayacak, kurtulmayacak olduğunun farkında bir kuş olan kartalımın, ruhumda bırakılan derin izlerin bir diğer parçası olduğunu söylemek şu an çok daha güçtü.

Düşündüğüm şeyleri çok net hatırlamıyor olmama rağmen, neden bunu yaptırma kararı aldığımı çok iyi hatırlıyordum.

Şimdi yirmi altı yaşımdaydım, belimdeki dövmede kollarını iki yana açmış güçlü bir kartal simgesi vardı. Ne kafes, ne sürü ne de kendi başıma çizdiğim yol kalmıştı.

Kendi yolumdaydım fakat öğrenmiştim ki, bu benim bir önceki yaşımı yok ettikçe öğrenebileceğim bir şey değildi. Hep benimleydi, kafeste, sürü de benim kurduğum, benim var ettiğim şeylerdi. Yirmi beşinci yaşım biterken bir dilek dilemiştim, hayatımın karşıma bana benim kurarak kendime eziyet edeceğim türden sınırlar getirmemesiydi. O günden beri, neyi sorun olarak gördüysem çareyi konuşmakta, belki kendi kendimi çıldırtmakta ama sonunda işin içinden çıkabilmekte bulmuştum.

Kendi kafamda, kendimi bir kafeste hissetmemek için kendime özgür olduğumu ve kendi özgürlüğümü yaratabileceğimi söylemiştim. Eskidendir hayalim olan resim, hayatıma tam o anda koca bir mühür gibi saplanırken bunun bana açılacak bir kapı olduğunu o an biliyordum. Aksi halde denizini kaybetmiş bir balıktan fazlası olamayacaktım.

Kollarımı iki yana açmıştım, hayatımı iyi ya da kötü demeksizin kucaklarken, kelimeleri de zifiri karanlıklarına bakmaksızın bulaştırmıştım dilime. İyi kötü ne varsa yapmıştım, zihnimin her zaman iyi olmadığını söyleyebilirdim fakat iyi olduğumda, bunun hakkını verirdim. Sanki dünyada hiç kötülük yokmuşçasına, sanki en çok ben sevebilirmişçesine, sanki bir tek iyi kelam etmesini ben bilirmişim gibi yapardım üstelik.

Kötü olduğumda gerçekten canım yanmış demekti, gaddar olurdum, öfkemi, hırsımı, acımı kontrol edemez, daha doğrusu artık edip etmemeyi önemsemez hale gelirdim.

Sevdiğimde önümdeki engellerin arasından geçerdim, benim için açılan her tabuta basar, benim için kazılan her mezara

kendim girerdim ama yine de vazgeçmezdim. Arkamı dönüp gidemezdim, birini bir şeyi gerçekten sevdiysem, yani gerçekten sevmişsem, en çok kendi gözyaşımdan korkardım üstelik.

Çünkü bilirdim, içimdeki bu sevgiyi bitirecek olan şey yine benim içimdeki acıydı.

Onu bitirme kararı aldığım o günün hislerini hâlâ damarlarımda taşıyordum. Üstelik, sanki birisi sürekli çok ağır bir taşı kolumun üzerine bastırıyormuş gibi bir sızı her daim kalbimin üstündeydi. Fakat şimdi, bir eli belimde gözleri üzerimde bir şekilde beni ailesinin ve onu tanıyan birçok insanın arasına sokarken gözlerinde yine o kendinden emin bakışı, dudaklarının hafif kıvrımında yine o kendine inanan, kendine güvenen, ben en iyisiyim ifadesini görmek onun yanında daha dik durmamı sağlıyordu.

Benden çekinmiyordu.

Öyle bir halden şu ana nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum. En son ben evime ağlayarak, bir daha onu asla görmemek için kendime söz vererek girmiştim, iki hafta aranmamış, koltuğumun tepesinde bir şeyler yerken izlediğim filmin bile her sahnesinde onu hayal etmiştim.

Şimdi ise, onun kardeşinin düğününde onun kollarının arasındaydım ve ben... Onun için özeldim. Ne olduğumuzu hâlâ söyleyemezdim ama onun için özeldim ve bu benim için kafiydi. Onun her hareketi de bana bunu hissettirmek istercesine üzerime güçlü gölgesini düşürüyordu çünkü.

"İyi misin?" Geçtiğimiz koridordaki insanlar şaşkınlıkla bize bakarken bu soruyu neden sorduğunu az çok biliyordum, bakmasam bile yüz ifadesini tahmin etmek zor değildi. Gözlerimi balık gibi büyütmüş, bir eli onun ceketinin altına girip gömleğini sımsıkı sarmış bir haldeyken elbette benimle alay edecekti. Etmezse şüphe ederdim işte.

"Solungacına yosun takılmış balık gibiyim," dedim boğuk bir sesle. Belimdeki eli sıkılaştı, beni kendisine çekerken yavaşça başını başımın üzerine eğerek güldü, ardından saçlarımı

öptükten sonra, "Sakinleş," dedi. "Sen rahatlayana kadar seni kimseyle tanıştırmayı düşünmüyorum."

"Ben rahatlayana kadar mı yoksa sen istediğin tepkiyi alana kadar mı?"

Belimi sıktı.

"Zeki kadınsın."

Sırıttım. Kolunun altına doğru kayarken beni daha sıkı sarmasını umursamadım. Onun tarafından daha sıkı sarılmayı istiyordum. Üstelik bu arzu artık öylesine bir arzu ya da istek değildi, uğruna kıvranacağım kadar istiyordum. Ki kolay kolay duruşumu bozmayacağımı da en iyi o bilirdi.

Büyük, görkemli, şamdanlar ve olağanüstü bir ışıklandırmayla süslenmiş salona girdiğimizde gelin ve damat henüz orada değildi. Nikâh masasına baktım, hemen yan tarafındaki büyük masa da tahminen anne ve babalar oturuyordu ama kim kimin annesiydi bilmiyordum. Sadece tek seçebildiğim, dimdik duran, yüzündeki stabil ifadeyi hiç bozmaksızın masasındaki rakısını içen yaşlı adamdı. Ah... Başımı kaldırıp Şafak'a baktım, ardından yeniden o adama döndüğümde benzerlik beni alnımdan vurdu. Onu biraz daha sardığımda, "Babanı gördüm," diye fısıldadım.

"Tanımak zor olmamış olsa gerek," dedi sırıtarak. Elimi hafifçe karnına vurduğum sırada bizi kenardaki masalardan birine yönlendirdi. Salonun biraz gerisinde kalan, camekânın önünde bir masaydı fakat önü açık olduğundan salonun tamamını rahatlıkla görebiliyorduk. Burayı özellikle seçtiğini hissedebiliyordum resmen.

Beni yavaşça masaya bırakırken parmakları bel çukurumu okşadı, yanımdan çok uzaklaşmamıştı ama aramızda belli bir mesafe oluştu. Yavaşça yüksek sandalyeyi çekip otururken Şafak zorlanmadan oturdu. Topuklu ayakkabım sayesinde rezil olmadan oturmayı başarsam da göz ucuyla bana baktığını görebilmiştim. Çantamı masanın üzerine koyarken gergin bir şekilde etrafıma bakındım.

Göğüs kafesimin orta yerinde tarif edilmesi güç bir sızı oluşmuştu. Gerginlikten dolayıydı. Hissedebiliyordum. Sürekli insanların başını çevirip bize baktıkları, lisede bizim kızlarla yaptığımız gibi 'arkada masada şu şu var ama hemen dönüp bakma' meselesi şu an içeride hır güre dönüşmüştü. Sesleri uğultuya dönüşse de kimse duruşundan taviz vermemeye çalışıyordu. Genç kızların başı belki milyonuncu kez bizim masaya döndüğü sırada, "Bunu hep yaşar mısın?" diye sordum ona doğru kayarken. Başımı ona doğru eğdiğimde koluna yakın bir yerde durmuştum, başını yavaşça yana doğru eğerek bana baktığında güldü ama gülüşü keyifli bile değildi. Çok gergin görünüyordu.

Bakışlarını kaldırıp salonda bir kez daha dolaştırdıktan sonra yavaşça uzanıp benim sandalyemi kavradığı gibi beni kendi sandalyesine doğru yaklaştırdı. Kaşlarımı çatmış, gözlerim yine balık gibi olmuş bir halde ne yaptığını anlamaya çalıştığım sırada, "Kızları soruyorsan, şimdiden alış ama erkekler? İlk kez başıma geliyor," dedi, ses tonundan öfkelendiğini hissedebiliyordum.

Bana bakan adamları kastediyordu. Elimde olmadan sırıtarak başımı önüme eğdiğimde, "Hoşuna gitti sanırım?" dedi, bana bakmıyordu ama dikkatinin tamamen bende olduğunu anlamak zor değildi.

"Gururum okşandı," dedim kibirli bir tonda. "Sen alışkınsın tabii."

Güldü, doğrulup başını yavaşça sağa çevirdiğinde sanki garson baktığını hissetmiş gibi bize doğru döndü, Şafak hiçbir şey yapmadan ona bakarken yanımıza yaklaştı. Şafak ne içmek istediğimi sordu. Ona eşlik edeceğimi söyledim. Rakı içecekti. Elbette rakı içecekti. Karşı masada babası rakı içerken onun başka bir içki seçeceğini düşünmek bile saçma olurdu.

Güldü. Garson yanımızdan ayrıldığında, "Bu sefer istediğin gibi içebilirsin," dedi bana doğru döndüğünde. "Her şekilde benim odama geleceksin."

Yutkundum. Ona olan ısınmaya başlayan tavrım bir anda alev topuna dönüşürken öksürmemek için kendimi zor tuta-

rak parmaklarımı masaya zorlukla yasladım. Keyifli bir şekilde arkasına yaslanırken, "Sanırım şimdi hazırım," dedi. Gözlerimi devirip başımı ona çevirdiğimde ve biraz çekince biraz da hayranlıkla yüzünü izlemeye başladığımda bakışlarında kibirli bir ifade oluştuğunu görebiliyordum. Meydan okur gibiydi. Bitmediğini, burada olmasının yalnızca bir ana ait olacağını söyler gibiydi.

Gözlerimi onun gözlerinin baktığı yöne çevirdiğimde babasının doğrudan bize baktığını görmem gecikmedi. Üstelik sadece Şafak'a değil, bana da bakıyordu. Rahatsız bir şekilde kıpırdanınca Şafak, "Ona bak," dedi. Başımı ona çevirdiğimde, "Babama bak," diye tekrarlama gereği hissetti. Bakmak istemiyordum. Adamın gözlerindeki safi kibir bunca zaman Şafak'a kibirli dediğim için berbat hissetmeme neden oluyordu.

Fakat o istediği için başımı çevirip yeniden babasına baktığımda, "Hayatında görüp görebileceğin en kibirli adam, işte orada oturuyor," dedi. Sesindeki hayal kırıklığını ve alayı aynı anda almak tenimin altında yaşamakta olan dünyanın çöle dönüşmesine neden oldu. Kanımın bile buza dönüştüğünü hissedebiliyordum.

"Onu öldürmek istiyormuş gibi bakıyorsun." Güldü, dudağının kenarı öyle bir tavırla yukarıya kıvrıldı ki sanki öldürmekten daha kötüsünü istiyorum diyordu fakat mecaz barındıran soruma bir cevap vermedi. Reddetmedi bile.

"Babamın nasıl biri olduğunu merak ediyorum," dedim, bir anda. Nedensizce ortaya attığım bu cümlenin onun başını bana çevirmesine ve babasıyla olan o asırlık meselesine ara vermesini sağlayacağını hiç düşünmemiştim. Daha çok o şekilde konuşmaya devam eder sanmıştım... Bakışları gözlerimi bulduğunda yutkundum, rahatsız hissetmiştim ama bunu hep düşünürdüm. Acaba ben anneme mi daha çok benziyordum yoksa babama mı? Ama bunu düşünürken bile sanki ikisinin çocuğu değilmişim gibi hissederdim. Onlara hiç benzemiyordum. "Babamı tanıma şansını hiç bulamadığımı o gittikten sonra anlamıştım."

"Sizi bırakıp gittiğine göre nasıl bir adam olduğu konusunun tartışmaya açık olduğunu sanmıyorum."

Güldüm. İçi bomboş, askıda bir ruhun serzenişi gibi çıkmıştı gülüşüm. Şafak bana baktı, yavaşça elini uzatıp çenemi kavradığında ve sakin bir şekilde kendisine çevirdiğinde, "Hiç kim olduğunu tahmin etmene rağmen aksi olmasını umduğun biri olmadı mı hayatında?" diye sordum. "Kendini hiç iyi biri olabileceğine dair kandırdığın berbat biri..."

"Herkesin hayatında öyle biri olmuştur," dedi. "Ama bunun da bir sonu var. Ya umduğunu bulursun ya da ümidini kesersin."

Güldüm. Eğilip tenimdeki elini kavradım ve avucunun içini öptükten sonra yanağımı avucuna yasladım.

"Ben umduğumu buldum galiba," dedim başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine çevirirken. Aslında farkında olmadan ona, onu sorduğumu anladığında dudakları keyifle kıvrıldı. Onu böyle görmeyi seviyordum. Benim yüzümden gülmesine bayılıyordum!

Elini bıraktığımda yavaşça tekrar masanın üzerine koydu ve babasına dönerken ben de masamıza getirilen rakı bardağını kavrayıp önüme çektim.

Şafak elinin altındaki bardağı kavrayıp kaldırırken sanki meydan okur gibiydi. Rakısından büyük bir yudum alıp bardağı yeniden yerine koyduğunda ben bardağı henüz yeni tutabilmiştim. O gece onun karşısında içmek şimdi içmekten daha zordu. Bu yüzden beklemeden bir yudum alırken tadını umursamadım. Bana onu hissettiren şeyleri seviyordum resmen...

Onun aksine ben etrafa bakınıyordum. Yan masalardan belki onun yaşında bir sürü erkek bize bakıyor, aralarında bir şey konuşuyordu ama ne olduğunu anlamıyordum. Kimseyi umursamıyordu. Kimse beni tanımadığı için hiçbir şey söylemeden sadece bekliyordum, ona göre hareketlerimi kontrol etme ihtiyacı hissedeceğim durumları seçmeye çalışıyordum.

"Acaba kız kardeşine geldiğimizi haber verse miydin?" diye

sordum. Birkaç saniye sessiz kaldı. Bana dönmeden cevapladı beni. Dudağında yine o kendini beğenmiş gülümseme oluşmuştu.

"Haber çoktan ulaşmıştır, keyfine bak."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Onu bu kadar gergin görmekten hoşlanmamıştım. Babasıyla gerçekten birbirlerinden hoşlanmıyorlardı, adamın bakışlarında bile en ufak bir değişim olmamıştı. Oğlu nasıl bir öfke gösteriyorsa o da aynı derecede kibir ve öfke gösteriyordu. Çok hırslı görünüyordu.

Rakıdan bir yudum daha aldığım sırada bir anda alkış gelmeye başlayınca gelin ve damadın geldiğini anlamıştım. Elimdeki bardağı bıraktığım sırada Şafak daha rahat bir pozisyon alıp gözlerini girdikleri kapıya çevirdi. Sanki daha önce kardeşi on kez evlenmiş gibi bir rahatlık vardı üzerinde, oysa kız henüz çok gençti.

Yerinden kalkmadı, ben alkışladım ve o alkışlamadı. Kız kardeşini izliyordu. Duygu'nun üzerinde uzun balık bir gelinlik vardı, sırt dekoltesi olan, göğsünde dantel ve işleme barındıran güzel bir gelinlikti. Saçın da çok zarif bir taç vardı. Onları alkışlarken başımı yana eğip keyifle ikisini süzdüm. Çocuk da gayet yakışıklı görünüyordu. Birbirlerine çok yakışmışlardı. Duygu tahmin ettiğim gibiydi, Şafak gibi esmerdi, ten rengi o beyaz elbisenin içinde öyle bir parlıyordu ki...

"Çok güzel görünüyor," dedi.

"Gelinliğine bayıldım." Başımı ona çevirdiğimde dudaklarında yine o gülümseme belirmişti ama artık nedenlerini göremiyordum bile. Düşünmek bile beni yoruyordu. Kendisine nereden pay çıkarmıştı şimdi? O benim kardeşim bakın ne giyse yakışır falan diye mi düşünüyordu yoksa?

Elimde olmadan güldüm.

"Güzel değil mi?" diye sordu bardağını alıp bir yudum daha içerken. Sıvının boğazından aşağıya akışı içimi gıdıkladı. Başımı sallayarak onu onayladığım sırada nikâh masasına geçmişlerdi. Duygu tahminen annesinin yardımıyla gelinliğiyle koltuğa

oturmayı başardığında birbirlerine bakıp güldüler. Bu öyle tatlı bir andı ki, bir aptallık yapıp bir an bizi öyle hayal ettim. Bakışlarımı Şafak'a döndüğünde onun da bana baktığını fark edince donup kaldım. Kemiklerimin bile sızlandığını hissettiğim o an, "Ne?" diyebildim sadece. "B-bir şey mi oldu?"

Başını iki yana sallayarak yeniden Duygu'ya döndüğünde dudaklarımı ısırarak ben de onlara döndüm. Ah! Sanki anlamıştı ne düşündüğümü... Dur be kızım daha adamla yeni yeni toparlandınız sen de ne hayali kuruyorsun ya!

Kendimi sıkarak düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırırken nikâh memuru gerekli şeyleri söyledi. Erkek evet dedi, Duygu evet dedi. Salonda bir alkış tufanı koparken Duygu damadın ayağına bastı. Damat acıyla beklemediği bu hamle karşısında inlediğinde Duygu gülerek ona doğru döndü ve onu kollarıyla sımsıkı sararken aralarında bir konuşma geçti ama gürültüden kimse duymamıştı. Ben duymamıştım en azından ama dikkatle onları izliyordum. Sarıldılar, damat Duygu'yu alnından öperken ikisi de gözlerini yummuştu.

Bakışlarımı onlardan ayırıp rakı bardağıma çevirdiğimde biraz sonra fazla dozda aşktan bayılıp kalacağımı düşünüyordum. Çıldıracaktım şimdi. Ben yirmi altı yaşındaydım ve hâlâ evlenmemiştim. Ne demek biz erkenden evleniyoruz?

Gözlerimi devirerek rakıdan birkaç yudum daha aldığım sırada Şafak "Dertlendin yine," diye dalga geçti. Gözlerimi devirip dilimi çıkarttığımda kolunu sandalyemin arkasına atarak bana doğru yaklaştı.

"Hayır," dedim başımı yeniden onlara çevirdiğimde. "Dertlenmedim."

Parmakları sırtıma dokundu, ardından koluma dokunduğunda başımı yeniden ona çevirdim, parmak uçlarıyla tenimi okşarken bakışları yüzümdeydi. Tırnaklarımı avuçlarıma bastırarak kendimi dizginledim. Düşüncelerim çok saçma sapan yerlere doğru kayarken başımı tavana kaldırıp derin bir nefes aldım, ardından hafifçe kayarak elinden kurtulup rakımdan bir yudum daha aldığımda keyifli bir şekilde arkasına yaslandı.

"Böyle çırpınmana bayılıyorum."

"Seni eğlendirdiğime sevindim," diye homurdandım bardağı masaya bıraktığımda. Gelin ve damat ailelerle ve yakın arkadaşlarıyla konuşmalarını bitirmiş olacaklar ki ben dans etmek için ortaya yürüdüklerini sandığım bir anda bize geldiklerini anlamıştım. Sanki olabilirmiş gibi biraz daha gerildiğim sırada Duygu artık resmi olarak eşinin elini bırakıp koşarak ağabeyine geldiğinde Şafak sandalyesinden sonunda indi. Duygu kollarını onun boynuna dolayarak sımsıkı sarılırken, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim..." diye sayıklıyordu. "Geldiğin için, gelinlik için... Söz vermiştin... Unutmamışsın..."

Şaşkınlıkla kelimenin tam anlamıyla öylece kalakaldığımda Şafak yavaşça saçını karıştırdı, ardından elini tutup onu kendinden uzağa itti. Kız kardeşinin gelinliğine göz atarken gözlerinde ve dudaklarında keyifli bir ifade vardı.

Yavaşça yerimden kalkıp zemine atlamak ve orada kaybolup gitmek istesem de Duygu başını bana çevirdiğinde gerginlikten yutkunamadım. Şafak belimi kavrayıp beni kendi yanına çektiğinde Duygu'nun şaşırdığı çok belli oluyordu. İşaret parmağını ikimiz arasında ilerletip dururken bana baktı. "Ama siz... Şey değildiniz..." dediğinde dudaklarımı araladım fakat söyleyecek hiçbir şey bulamayarak yeniden kapattığımda Şafak, "Şey olmak için çok geç," dedi. Ardından göz kırptığında Duygu bir anda hevesle gözlerini büyüttü, ardından yeniden ağabeyinin boynuna atılıp yerinde zıplayarak ona sarılırken, "Çok sevindim!" diye ciyakladı. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim." Ah şimdi de gözleri dolmuştu işte. Şafak belimi bırakmayınca öküz gibi durmaması için kenara çekildim, elini çekmesini sağladığımda başını bana çevirse de ona uzunca bakmadan başımı çevirdim. Kardeşinin belini sararak, "Çok güzel görünüyorsun," dediğinde elimde olmadan gülümsedim.

Duygu hıçkırarak ona daha sıkı sarılırken, "Seni çok özledim..." diye fısıldadı. Onları duymak yüreğimi ağrıtıyordu. Kendimi dışarıya atmak istiyordum ama terbiyesizlik yapmak

istemezdim. Şafak'ı da kötü hissettirmek istemiyordum. Kendimi sıkarak olduğum yere saplanıp kaldığım sırada Şafak güldü. "Ben de seni özledim küçük."

"S-seni gö-görmeye gelecektim ama... B-ben korktum... Hepsi için çok özür dilerim ama ne yapacağımı bilmiyordum... Ç-çok önceydi... Çok özür dilerim..."

"Şşş!" Yavaşça saçlarını okşayarak onu geriye çektiğinde daha fazla dayanamadım.

Araya girerek, "Çok üzgünüm, çıkmam gerekiyor. Çok tebrik ederim Duygu, sonsuz mutluluklar!" dedim. Burnumu çekerek Şafak'ın yanından geçip camekânın açık gördüğüm, bahçeye çıkan kapısından kendimi dışarıya atarken elimi dudaklarımın üzerine kapatarak ağlamamak için kendimi son kez sıktım fakat konuşmalar sanki zihnimin içinde benimle alay edercesine yükseliyordu. Her şeyin böyle olmasına sebep olduğu için birinden nefret edecek bile halim kalmamıştı. Kendimi paramparça ve kaybolmuş hissediyordum...

Hıçkırarak biraz yürüdüm, kapıdan uzaklaşıp omzumu duvara yaslayarak öne eğildim. Durduramadım daha fazla. Şafak'ın bir ağabey olduğunu öğrendiğimde çok şaşırmıştım, beni anlamayacağını sanmıştım ama anlayabilmişti, anlamıştı. Bana kol kanat germişti, şimdi kavraması daha kolaydı sanki. Hıçkırarak ağlarken ses çıkarmamaya çalıştım, dudaklarımı ısırarak gözlerimi kapatmış başımı gökyüzüne kaldırmıştım.

Derin derin nefes almaya çalıştım fakat hepsi boğazımda kaldı. Duygu'nun sesi gittikçe benim sesime dönüşürken ve Şafak'ın sesi silikleşirken kelimeler zihnimi doldurdu. Pişmanlık kuytu köşe damarlarımda yankı bulurken, kaybın kör çığlığı kulaklarımı sağır ediyordu.

"Bendis?" Şafak'ın sesiyle irkilerek kendime geldiğimde yavaşça kolumu kavrayıp beni kendisine çevirdi. Başımı kaldırmadım bile, başımı direkt göğsüne yaslarken beni sımsıkı sarmasına izin verdim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Kim bilir nasıl biri olduğumu düşünecek... Özür dilerim, seni utandırmak istemedim..."

"Şşş!" Bir anda omuzlarımı kavrayıp beni kendisinden uzaklaştırdı ve yanaklarımı kavrayıp başımı kaldırmamı sağladığında gözlerinde ki öfke boğazıma yeni bilenmiş bir bıçak gibi dayandı. "Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil!" diye hırladı yüzümü kaldırıp yakınına alırken. "İstersen bütün gece otur ağla, ağzını açıp bir kelime edeni o salona gömerim." Hıçkırarak gözlerimi yumdum. Ağlamayı durduramıyorum. "Önemli olan sensin." Nefesi yüzümü okşadı. "İyi ol." Dudakları dudaklarıma sürtünce bedenimden bir hava huzmesi aktı.

Başımı salladım. Dudaklarım dudaklarının arasına kayarken, "İyi olacak mısın?" diye fısıldadı. Gözlerimi yumdum, ellerimi omuzlarına oradan da yüzüne kaydırıp tenini kavrarken dudaklarının arasına kayan dudaklarımı kıpırdatarak onu öpmeye başladım. Bir eli belime kaydı, usulca beni kavrayıp duvara doğru yaslarken dudaklarımın üzerindeki üstünlüğünü eline geri almıştı.

Diğer eli yavaşça omzuma tırmandı, oradan boynuma kayıp saçlarımın arasına ulaştığında bir anda tutamları parmaklarının arasına sıkıştırdı. Dudaklarımdan hafif bir ses çıkarken kendimi tutamadım. Şafak belimi sıkıca sararak ona yaslanmamı sağladığında öpücüğü gittikçe derinleşmişti. Kelimenin tam anlamıyla ruhların aktığı bir öpüşme olmuştu. Daha önce olanların aksine öfkeyle değil, hislerle örülmüş bir ağ gerilmişti aramıza.

Dudaklarımız ayrıldığında bedenimi zorlukla duvara yaslayarak nefes nefese gözlerimi araladım. Dudaklarını şakağıma ve alnıma bastırıp geriye çekildiğinde bedeninin bedenimden uzaklaşmasıyla soğuk hava beni yine ele geçirdi fakat bu kez kendime gelmemi sağlayacağını biliyordum.

Derin bir nefes alıp ona arkamı döndüm ve yavaşça yanaklarımı kuruladıktan sonra akan makyajımı el yordamıyla toparladım. Gerçi çok bir şey yoktu, rimel bile sürmemiştim doğru düzgün. Sadece rujumu tazelemem gerektiğine emindim o kadar. Yeniden ona döndüğümde başparmağı ağzının içine yuvarladığı dudaklarındaydı. Yutkunarak ona baktığımda keyif-

li bir şekilde sırıttı, dilini alt dudağının üzerine dolaştırıp bana baktığında gözlerimi kırpıştırarak başımı eğdim. Yanından geçip içeriye dönmek üzere hareket ettiğimde duvarla onun arasından geçmeyi planlıyordum. Fakat pek mümkün olmadı. Elini koyarak geçmemi engelledikten sonra bana doğru döndü ve dudaklarını saçlarıma bastırdıktan sonra, "İyi ol," dedi. "Çünkü bu gece burayı cennete de cehenneme de çevirmek senin elinde. Hatta senin." Diğer elini belime koyarak ona dönmemi sağladıktan sonra yavaşça yüzünü yüzüme yaklaştırıp gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp kokumu içine çekerken, "Senin dilinin ucunda," dedi. Kendimi çok büyük bir sorumluluğun altında hissetsem de gerilememiştim bile.

Kokusu beni gevşetiyordu, ona bu kadar yakın olmak ve ilk kez öpüştükten sonra araya girecek mesafeyi düşünmemek kalbimin rahatlamasına ve sızısının geçmesine neden olmuştu.

★★★

Bazen hayatta, sonunu gördüğünüz fakat yine de sanki sonu hiç yokmuşçasına koştuğunuz bazı insanlar ve nedenler vardır.

Koştukça başka bir sapağa sapsanız ve bazen çıkmaza girdiğinizi sanıp yanılsanız da, yolun sonunu gördüğünüz halde çaresizliğe ve korkuya kapıldığınız anlar ve o anları, sizin için birer seçeneğe dönüştüren bazı insanlar vardır.

Çaresizliğimin, korkumun üzerine yığılarak, sonu uçsuz bucaksız bir savaşa dönüşeceğini bile bile kendimi o yolun sonuna parmağımın ucuyla dahi olsa dokunabilme arzusuna öyle çok kapılmıştım ki, o yolu koşarken etrafımdan geçen güzellikleri görmeyi tahayyül etmeyi dahi aklımdan çıkarmıştım.

Şimdi Şafak'a, benim sonu görünse de merakla ve arzuyla ışığına koştuğum sonuma, giderken çaresizliğin damarlarımda büyümekte ve yeşermekte olan bir bitki olduğunu bilmeme rağmen bundan vazgeçmeyişimin yeterli olmadığını görebiliyordum.

Asıl mesele birine koşabilmek değildi, üstelik çoğu insan

bunu bilinçsizce ya da kendi iç hesaplaşmasından kaçarken gerçekleştiriyordu. Asıl mesele, koşarken, yol ne kadar çakıl taşları ve dikenlerle dolu olursa olsun, bastığınız yerde ne kadar karahindiba çıktığını görmenizdir. Karahindibayı öldürüp, onları yeniden doğuran toprağa kaç kez vurduğunuz önemlidir.

Karahindibalar, benim ona giden yolumun temsiliydi. Üzerine bastıkça hiç bitmeksizin olduğu yerden yeniden çıkan ve o yolu sonsuzluğa dönüştüren şeydi. Ama bu, benim için ne denli umutsuzluksa, aynı zamanda o denli umuttu ve bu, aslında yolun sonunda gördüğüm, ulaşmak için kendimi, kendi ruhumla savaşarak yenmeye çalıştığım ışıktı.

Şafak'ın varlığı, benim onun yollarında yürürken amaç edindiğim şey değildi, Şafak'ın varlığı, onun yolunda karşılaştığım karahindibalardı.

Ve asla bitmeyeceklerdi. Şafak'a ulaşana kadar, binlerce karahindibayı öldürüp, yeniden doğuracak ve bunu yalnızca zihnimden ve kalbimden dökülen sevginin tohumlarıyla yapacaktım.

Salona el ele girdiğimizde, sanki oraya içimdeki bu his sayesinde ilk kez giriyormuşum gibi hissetmiştim. Kız kardeşi ve kocası masamızın hemen yanındaki masayla sohbet ederken yeniden girdiğimizi gördüklerinde bize doğru dönmüşlerdi, masamıza geçtiğimizde onlar da bize eşlik ettiler.

"Çok özür dilerim," dedim, elimi uzatıp kocasıyla tanışırken. Kendimi açıklamak için kelimeleri toplamaya çalıştığım sırada Şafak beni kurtardı. Sözü alırken damadın adını söyledi.

"Murat. Murat benim çok eski bir arkadaşım." Murat ile aralarında anlamadığım fakat anlamak için çaba bile sarf edemeyecek kadar mutlu olduğumdan üzerinde de çok durmadığım bir bakışma geçti. Duygu araya girip gülümseyerek bana doğru elini uzattığında Murat elimi bıraktı. Şafak'la el sıkıştıklarını göz ucuyla gördüğüm sırada Duygu elimi sıkmak yerine beni tutup kendisine çekti ve kollarıyla sıkıca sararken, "Duygu," diye tanıttı. "Telefonda kabalık ettiysem kusuruma bakma lütfen!" O

kadar samimi bir şekilde beni sarıp sarmaladı ki, başımı omzuna yaslayıp güldüm.

"Önemli değil, Duygu. Kabalık etmedin!" Onu yavaşça kendimden uzaklaştırdım ve ellerini tutup biraz geriye kaydıktan sonra, "Göz alıcı görünüyorsun!" diye cıvıldadım. "Gelinliğine bayıldım!"

Göz ucuyla Şafak'a baktığında Şafak sandalyesine geri oturmuştu. Rakısından bir yudum daha aldığı sırada bize bakmıyordu ama bizi duyduğuna emindim. Duygu gözlerini devirerek, "Kibirli," diye homurdandığında Şafak gözlerini devirip bardağını masaya geri bıraktı.

Gülerek yavaşça elimi yanağına koydum ve, "Çok güzel görünüyorsun," dedim samimi bir gülümsemeyle. "Hadi, fazla oyalandınız, dans etmelisiniz!"

Gülerek yanımızdan ayrıldıklarında Şafak kolunu belime dolayarak sandalyeye çıkmama yardımcı oldu. Gülerek kolunun altına kıvrıldığımda başım göğsüne yaslanmıştı.

"Sen de çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı dudakları başımın üzerindeyken. Kollarının arasına yumuşak şeker gibi yığıldım. Omuzlarımı düşürerek ellerimi yüzüme kapattım ve, "Güneş bu gece üzerimde," dedim mırıldanarak. Keyifle güldü. Beni kollarının arasına biraz daha çektiğinde Duygu ve Murat salonun ortasındaki yerlerini almışlar, duygusal bir dans müziği de zemine çarpar gibi bir ahenkle onlara eşlik etmişti.

Bakışlarım Şafak'ın babasının bakışlarıyla kesiştiğinde irkildim. Omuzlarım kasılınca gözlerimi hemen ondan ayırıp yeniden Duygu'lara çevirdim.

Duygu başını Murat'ın omzuna yaslamıştı, konuşuyorlardı. Biz dansa kalkmadık. Fakat açıkça söylemem gerekirse onunla dans etmek yerine böyle göğsünde yatmayı tercih ederdim. Etmiştim de. Ağzımı açıp tek kelime etmemiştim. Huzurla göğsünde yatarken etraftakileri izlemek daha da hoşuma gitmişti üstelik. Onlar dans etmeye devam ederken uzanıp yavaşça çantamın içinden kalemimi çıkardım. Bir şeyler çizmek isti-

yordum... Onun yanındayken öyle mutlu ve huzurluydum ki, eğer tek bir çizgi dahi çizersem bu mutluluğun resmini çizebilirmişim gibi geliyordu... İşte bu adamın bir insana yapabileceği şey buydu, mutluluğun resmini çizdirmek.

Yavaşça kolumu karnımın üzerine yaslayıp kendime bir şey çizmeye başlayacağım sırada, "Ne yapıyorsun?" diye sordu, dudakları şakağımdaydı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kokusu burun deliklerimden sızarken zihnimin uyuştuğunu hissettim.

"Mutluluğumu çiziyorum."

Gülerek yeniden başımı ona çevirdiğimde gözleri üzerimdeydi. "Mutlu olunca hep resmini çizme ihtiyacı mı hissedersin?" diye sordu, dudaklarını ıslatırken bakışlarımı kontrol etmeye çalıştım.

Gülerek "Sadece mutlu olduğumda değil," dedim. "Bazıları günlük yazar, bazıları da bir şeyler çizer, bazıları içer, bazıları uyur."

"Her duygu için aynı şeyi mi yapıyorsun?"

"O duyguyu hissettiğim anda yapmasam bile günün sonunda kendimi hep bir şeyler çizerken buluyorum," dedim, Şafak elini arkamdan uzattı ve parmaklarımızı birbirine geçirirken beni yeniden kollarının arasına çekti. "Sen bir şey yapmaz mısın?"

"Hayır." Dedi dudaklarını saçlarımın üzerinde olduğunu hissedebiliyordum. "İçerim, evet, içerim." Kendi kendisine emin olmak için tekrarlayınca güldüm. Başımı kaldırıp ona doğru çevirdiğim sırada "Birbirimizi çok az tanıyoruz," dedim. "Zevklerimiz neler hiç konuşmadık."

"Zamanımız var, keşfederiz."

"Bak düşüncelerimiz farklı mesela. Ya yoksa? Ya bu gece benim senin kollarındaki son gecemse?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları yüzümde dolaştı, ardından dudaklarıma düştüğünde yutkundum.

"O zaman konuşmaktan daha güzel şeyler yapabiliriz." Elimi kaldırıp sertçe göğsüne vurdum.

"Ciddi olsana. Hadi. Soru soracağım sana, dürüstçe cevaplayacaksın, şaka yapmak yok."

Kolunu sırtımdan çekmesini sağladım ve yavaşça geriye çekildiğim sırada Şafak da önüne dönerek rakı bardağını aldı. Başını sallayarak beni onayladığında dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Gözlerimi devirdim.

"Hiç sanatla uğraştın mı?"

"Hayır, uğraşmadım. Ama ilgilendim. Kitaplarla, şiirlerle, müziklerle... İlgilendim."

"En sevdiğin şiir?"

"Tahir ile Zühre."

Gülümsedim.

"En sevdiğin kitap?"

"Monte Kristo, Alexandre Dumas."

"Okumadım." Başını bana çevirdi, kaşlarını çatarak bana doğru eğildikten sonra "Döndüğümüzde alıp okuyacaksın." Dedi, güldüm. Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra, "Nasıl bir çocuktun?" diye sordum.

"Sakin."

"Tehlikeli."

Bana baktı, tek kaşını hafifçe kaldırarak güldükten sonra, "Yorum yapabiliyor muyduk?" diye sordu. Dil çıkarıp gözlerimi devirdikten sonra devam ettim. "Çok zeki bir adamsın, kontrollüsün. Örnek aldığın biri var mı? Keşke tanışabilseydim dediğin biri? Mesela... Eski zamanlarda yaşamış, senin için anlamı büyük olan biri var mı? Ne bileyim, ben Van Gogh severim, bilirsin, resimden dolayı."

Kaşlarını kaldırdı, rakısını alırken birkaç saniye düşündükten sonra, "Atatürk," dedi. "Evet, Atatürk."

Cevabına karşılık vurulmuştum. Gözlerimi kırpıştırdım, böyle bir cevap bekliyor fakat aynı zamanda beklemiyordum. Ona bakarken, onu neden sevdiğimi sorguladığım zamanlar için ondan yeniden özür diledim. Onu seviyordum, bunun milliyetçi olmasıyla bir alakası yoktu. Kanıksadığı, değer verdi-

ği ve bir değere sahip olabildiği içindi, onun gibi adamların bu dünyada yeri çok özeldi.

Uzandım, elimi omzuna koyarak ona yaklaştım ve dudaklarımı kulağına yasladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Geri geldiğin için."

Güldü. Parmakları belimden saçlarımın arasına yükselip tutamları yavaşça okşadığı sırada diğer elini önüme uzattı, kalemimin ucuna.

"Çiz bakalım, görelim mutluluğun neymiş." Yavaşça başımı kaldırıp yüzüne baktım. Anlamamıştım. Daha doğrusu anlamış fakat kafamın içinde süzememiştim bir türlü. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken, "Ne?" dedim. "Ş-şey, ko-koluna mı çizmemi istiyorsun?"

Başını hafifçe yana eğerek, "Yapamaz mısın?" diye sordu kinayeli bir tavırla. Dudaklarının kenarından akan alay yüzünden elimi hafifçe karnına vurduğumda gülerek, "Yap," dedi. "Çizmeni istiyorum."

Bir anda kalemi tutan elim parmak uçlarıma kadar uyuştu. Omuzlarımın kasıldığını ve sırt çizgimde derin bir sızı oluştuğunu hissettiğim sırada parmak uçlarım kırılmış gibi hissediyordum, sanki parmaklarımın ucu elimi kıpırdatırsam sallanıp düşebilirmiş gibi. Yavaşça başımı eğip yeniden koluna baktım. Beni hızlandırmak için ceketini çıkardı, ardından gömleğinin kolunu sıyırırken "Şans getirecek," dedi. "Çiz."

Gözlerimi kırpıştırarak belirgin damarlarına baktım. Çok güçlü görünüyordu. Avucunu sıkmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı kaldırdım ve, "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin," dedim. "Önemli değil."

"Çiz Gece." Çok keskindi. Bakışları ciddileşince şansımı zorlamamam gerektiğini anlamıştım. Derin bir nefes aldım, ardından dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra kolunu kavrayıp kucağıma çektim. Öyle ki kalem benim tesirimden çok hızlı bir şekilde çıktı. Birbiri içine geçmiş bir ay ve güneş çizerken buldum kendimi. Güneşi ve ayı detaylandırırken keyifliydim.

O da çizdiğim süre boyunca hiç konuşmadı ama bir ara, ikisini çizip detaylandırmaya başladığımda dudaklarını saçlarıma bastırdı. Tenimi öyle bir yavaşlıkla öptü ki, elimi izlediğini tahmin etmek zor değildi. Kokumu içerisine çektiğinde, "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye fısıldadım kibirle. Güldü. Bir kez kokumu içine çekerken, "Şikayetçi misin?" diye sordu. Tekrar kokumu içine çektiğinde, "Ya Şafak!" diye sızlandım, dirseğimle onu geriye iterken "Değilim ama kötü yapacağım diye korkuyorum, dur lütfen," dedim. Teninin üzerinde kayan elimi kavradı, kalemin tenime sürtünmesine bile izin vermeden onu kaldırdığında parmakları parmaklarımı örtmüştü. Parmaklarının hepsini, teker teker öpmek istedim.

"O zaman bırak, daha sonra devam edersin."

"Ne? Hayır! Böyle yarım mı kalacak? Kötü de olsa bitireyim en azından!" diyerek başımı kaldırdığımda yavaşça elimi kucağına koydu, ardından, "Bunu rahatlaman için, mutluluğun için çizmeni istiyorum, böyle telaş edip, kendin için eziyet haline getireceksen bir anlamı yok," dedi. Kalemi tutan elimi kaldırıp yavaşça yeniden kolunun üzerine koyduktan sonra, "Şimdi yapabileceksen devam et, telaş edeceksen bırak," dedi. "Seni yönetmeyeceğim."

Yutkundum. Bu çok önemli bir andı çünkü Şafak Tekand ilk kez, yap, bırak, dur, kalk demek yerine, kelimelerinin başına benim için önemli olan bu ama sen yine de kendin karar ver gibi zarif kelimeleri getirmeyi başarmıştı.

Yavaşça parmaklarımı tenine sürttüm. Ardından çizmeye devam ettim. Daha çok güvendim, kendime, kalemime, onun teninde hepsinin daha güzel duracağına öylesine daha emindim ki, hiç tereddüt etmeden güneşi ve ayı tamamladım. Düşündüğümden daha güzeldi. Üstelik güzel teninden sanki canlıymış, hareket ediyormuş gibi görünüyorlardı. O an sanki, yıllar boyu kendi tenimde canlandırmaya çalıştıklarım onun teninden can bulmuş gibiydi. O başarmıştı. Şimdi hepsi, yaşayan, benim gibi yaşayacak ve nefes alacak olan birer canlıydılar. Hepsi onun teni sayesindeydi.

Kalemin ucunu kapattım, ardından yavaşça kollarının arasından çıkıp geriye kaydıktan sonra başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözleri resimdeydi. Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme vardı, anlamını çözmek, teninin altında yatan kelimeleri kazımakla aynıydı sanki. Fakat birkaç saniye sonra bakışlarını gözlerime çevirdiğinde, orada yatan safi gurur kalbimi vurdu. Şaşkınlıkla, belli belirsiz bir hevesle ona tutunduğumda hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu fakat düzeltmeme izin verin.

Hiçbir şey söylemiyor değildi.

Çok güzel olduğunu söylüyordu. Benimle gurur duyduğunu söylüyordu. Mutlu olduğunu söylüyordu.

Sadece susarak. Bakarak.

Yavaşça yutkundum. Ardından dudaklarım kendini beğenmiş bir kibirle sarmalanırken sırıtarak, "Teşekkürler!" dedim. Kalemi çantamın içine geri koyduğum sırada güldüğünü görmüştüm.

Omuzlarımı kaldırıp indirdiğim sırada romantik dans sonunda bitmişti. Duygu ve Murat yerlerine geçerken Şafak yavaşça gömleğinin diğer kolunu da sıyırdı. Ardından yavaşça omuzlarını dikleştirirken babasına baktı, bu çok dik ve umursamaz bir bakış olmasına rağmen çok fazla 'zamanında umursanmış' anı taşıdığına emindim.

Hiçbir zaman 'en azından ailen var' kafasında biri olmamıştım. Aile, olup da iyilikten çok kötülük verdiği sürece aile sayılmazdı. Ben bunu bilirdim ve bu yüzden ona da hiçbir zaman böyle yaklaşmazdım.

"Burada kal," dedi, ardından rakı bardağını alıp büyük bir yudum içtikten sonra sertçe masanın üzerine koydu. İrkilerek ona baktığım sırada yerinden kalktı. Şafak demek istedim fakat kelimeler dilimin ucunu uyuşturuyordu. Kalktı, ardından ağır ağır, dik bir şekilde salonun ortasına yürüdüğünde bütün ses kesilmişti. Sanki insanlar onun oraya geçmesini bekliyormuş gibi bir algı zihnimde dörtnala koşarken Şafak hiçbir şey yapmadan müziğin açıldığı yerden bir zeybek sesi yükseldi.

Ah...

Sen ciddi misin?

Tenim bir anda titredi, içeride bir şeyin hızla kibritin ucunun vuruluşunun ardından yanışı gibi alev aldı.

Zeybek mi oynayacaktı? İhtişamlı bedeni bir anda salonda büyüdü, yutkunarak arkama yaslandığım sırada sol elini havaya kaldırarak dansı başlattı. Salonun içinde dönerken etrafıma bakındığımda herkesin dikkatle ve ilgiyle onu izlediğini görmek şaşırtıcı bir şey değildi. Derin bir nefes alırken sanki içimde ona doğru akan bir şeyler varmış gibi olduğum yere sızmaktan korktum.

Dikkatle onu izliyordum...

Yüzünde çok büyük bir ciddiyetin ardına gizlenmiş özeni ve saygıyı görünce zihnimin içinde onun nasıl bir adam olduğunu hâlâ çözememiş tarafımda büyük bir dalga oluştu. Onun yanında bir yabancı olduğumu düşünen tarafım bu büyük dalga yüzünden çökerken, uçurumlarım dağıldı. Sol dizini yere koyup ayağa kalkarken ve sağ dizini de yere koyup ayağa kalktığında, kendi etrafında dönüp kollarını yeniden kaldırdığında nefesimi tuttuğumu yeni fark etmiştim.

Birkaç dakikalık oyunu öyle bir oynamıştı ki insanların ondan gözlerini alamadığını, içkilerine bile dokunamadıklarını görmek benim için şaşırtıcı olmamıştı. Çok büyük bir dikkatle oyunu tamamlarken, gömleğinin altında kabaran tenini, şişen damarlarını ve yüzünde hafifçe oluşan ıslaklığı görebiliyordum.

O takım elbisenin içinde gördüğüm adam gitmişti, yerine, rakı içen, içtiği rakının derinliğini kendi içine kazıyan, zeybek oynayan ve oynadığının hakkını verebilen, herkesin karşısına dimdik çıkabilecek kadar güçlü bir adam gelmişti.

Kemiklerimin hayranlıkla sızladığını hissedebiliyordum.

O dansı bitirirken bir anda salonda kopan alkış tufanını başlatan, onun kıvılcımının ateşini tutan kişi, anlam veremediğim bir gururla yapmış olsa da, ayağa kalkan babası olmuştu. Onun alkışıyla derin bir sessizlik ortalığa çökse de birkaç saniye sonra

Şafak'ın bakışıyla bir anda herkes alkışlamaya başlamıştı. Yerinde doğrulurken eliyle işaret verdi. Daha önce ona rakısını getiren adam ona yeni bir rakı bardağı getirdiğinde bardağı aldı, ardından hiçbir şey yapmadan babasının yanına doğru yürümeye başladı. O sırada ben de dahil herkes derin bir sessizlik eşliğinde onları izliyorduk.

Alkışlar durulmuştu. Şafak babasının masasının önüne geldiğinde babası kendi bardağını aldı, kaldırdı. Ardından birbirlerine baktılar. Bu sessizliğin hükmü beni de içine alan birçok insan tarafından anlaşılmaz karşılansa da birkaç saniye sonra salonun içinde büyük yankı uyandıracak o ses duyuldu: Bardaklar birbirine çarptı, rakının sallanışını izledim. Babasının dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu.

O kibir neredeydi?

İkisi de kendi bardaklarından birer yudum aldıklarında Şafak'ın annesi mutlulukla gülümsedi. Bardağı elinden ilk bırakan babası oldu. Masanın yanından geçip Şafak'ın önüne geldiğinde bir an olabilecek şeyleri düşünürken kendimi tedirgin bir halde masayı tutarken buldum. Fakat bilinmezlik uzun sürmedi. Şafak da bardağını masaya bıraktığında babası bir anda kollarını açtı ve Şafak'ı kavrayıp kendisine çekerken oğlum dediğini dudaklarını okuyarak anlamıştım. Duygu hıçkırarak Murat'a sarılırken annesi de yerinden kalkıp Şafak'ın yanına geldi. Şafak başını iki yana sallayarak babasına sarıldığında kollarımı kendime doladım.

Duygu bana baktı, benim de yersizce gözüm ona kaymıştı. Birkaç saniye sonra bakışlarım salonun diğer ucunda oturan Azra ve Güven'e çarptığında gözlerim büyüdü, şaşkınlık tenimi alev alev yakarken Azra da sanki hissetmiş gibi bana baktı. Gözlerini kırpıştırarak masum bir gülümseme takındığında başımı iki yana sallayarak gözlerimi yeniden Şafak'a çevirdim. Babasından ayrıldı, annesine kısa bir an sarıldıktan sonra yanlarından ayrıldı. Yeniden benim yanıma dönerken salondaki herkesin bu kez baktığı yer bendim.

Dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada yavaşça gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı. Yanıma gelene kadar bedeninin sanki rahatladığını gözle görülür bir şekilde görebiliyordum. Fakat rahatlama, yanı sıra pek çok duyguyu da getirmişti. Gözlerinden avuçlarına akan anıların yeniden gündeme yağmur gibi yağdığını görebiliyordum.

Yanıma geldiğinde masanın üzerindeki rakı bardağını aldı ve tamamını tek bir seferde içip masanın üzerine geri bırakırken elleri hâlâ gömleğindeydi. Dudaklarında bir gülümseme vardı ama sanki, hani bazen bir şeyleri saklamak için kullanırdık ya, öyle bir gülümsemeydi. Altında başka, bir sürü kötü his ya da hazırlıksız yakalanılmış an barındıran türde bir gülümsemeydi. Başını iki yana sallayarak dudaklarını araladı ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Yapacağım!" diye tısladı kendi kendisine. Kaşlarımı hafifçe çatmış onu izlediğim sırada bakışları bir anda bana dönünce afalladım.

Elini uzattı.

Bütün salon bizi izlerken elini bana doğru uzattı. Oturduğum yerde bir anda beni püskürttü sanki. Gözlerimiz birbirine çarpınca beklemeden uzanıp elini tuttum. Küçük avcum onun devasa parmaklarıyla sarmalanırken sandalyemden indim ve beni peşinden götürdüğü yere doğru yürümeye başladım. Elbisemin eteklerini tutarken bizi bahçeye açılan kapıya sürükledi. Ardından dışarıya çıktığımızda hiç durmadı bile, büyük şekilli taşların olduğu bir yolda yürümeye başladık. Düğünün bulunduğu salondan biraz uzakta, etrafı yalnızca camlarla kaplı bir mekânın yanına geldiğimizde içeride yalnızca bir tane bank vardı.

Kapıyı açıp beni içeriye sokana kadar tek kelime etmedi. İçeriye girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapattı, ardından bir anda bana döndüğünde onun beklediğinin aksine hâlâ yanında duruyordum ve bu yüz yüze gelmemize neden olduğunda o da ben de aynı anda afalladık. Onu öpmek istedim ve bu kez hiç düşünmedim. Ellerimi yanaklarıma koyup bir anda onu öpmeye

başladığımda, bunun ne kadar zehirli olduğu artık umurumda değildi. Her defasında daha fazlasını isteyecek olmak artık benim için bir problem değildi. Şafak'ın bir eli güçlü bir şekilde beni kavradığında ve yerlerimizi değiştirip beni cam kapıya yasladığında bacağımdaki yırtmaç sayesinde bacağımı kaldırdım ve hafifçe pantolonuna sürttüğümde eli yine saçlarımın arasına ulaştı.

Onu öperken, daha önce varlığından haberimin dahi olmadığı bir his bedenimi huzurla sarmaladı. Çok fazla huzur kokan bu his, aynı zamanda dipsiz bucaksız bir korku yuvasıydı da. Ona âşık oldum.

Ona o an, daha önce olduğumu sandığımdan daha beter âşık oldum hem de.

★★★

Dudaklarımız sanki birimiz her an kaybolabilirmiş gibi birbirine taparken Şafak'ın diğer eli belime kaydı ve beni yavaşça, çok büyük bir zorlukla kendisinden uzaklaştırdığında nefes nefese alnımı yüzüne yasladım. Nefesi alnıma vuruyordu. Gözlerimi kapatıp hıçkırır gibi nefes alarak ellerimi gömleğini sımsıkı sarmak için kullanırken umutsuzca çırpınan kalbimi durdurmaya çalıştım.

"Bendis..."

"Şşş!" Yavaşça parmaklarımı dudaklarının üzerine kapatarak susturdum onu. Elimi kolunun üzerine koyarak onu da belime indirmesini sağladıktan sonra kollarımı boynuna dolayıp yavaşça ona sarıldım. Olduğumuz yerde dans etme amacı gütmeksizin hareket ediyordum. "Bir şey söyleme lütfen..."

"Söylemeliyim..."

"Şafak..." Parmaklarımı saç köklerine atıp yavaşça saçlarını kavradım. Gözlerimi yummuş kokusunu içime çekerken hafifçe kalçamı kıpırdatıyordum. Başım başının yanına düştü, yanaklarımız birbirine değerken, "Beni dinlemelisin..." diye fısıldadı. "Bunu bir daha söyleyemem."

Heyecandan kalbim patlayacak gibiydi. Gözlerimi yumdum. Dudaklarımı birbirine bastırarak mırıldandım.

"Tamam..."

Durdu, benimle birlikte hareket etmiyordu ama sanki ediyormuş gibi bir hisse kapılırsınız ya, işte o his durdu. O an gerildiğini ve bunun tahmin ettiğim şey olmadığını anladım fakat belimdeki ellerinin bir tanesi ondan uzaklaşmamı engellemek üzere boynuma kaymıştı.

"Bendis." Yutkunuşunu bile duydum. Onu bu denli gergin görmek benim de aynı derecede kasılmama neden olsa da sakin kalmaya çalıştım. "Hani, sürekli beni bu hale getiren şeyi soruyordun ya..." Uzun bir sessizlik araya dahil oldu.

Kelimelerin cam parçası gibi boğazıma battığını hissedebiliyordum, tepki veremedim. Onu izliyordum, yüzünde varlığını sürdürmekte olan acının, damla damla parmak uçlarıma aktığını oradan ruhuma doğru kayan damarlarımda gezindiğinin bilincindeydim. Kötüydü, çok kötüydü. Her şey üzerimize yıkılacaktı, o kadar kötüydü ki, Şafak Tekand'ın bile açıklayamayacağı kadar kötüydü.

"Lütfen... Söyle ve bitir, parçalanıyorum," diye yalvardım parmaklarımla gömleğini ve omuzlarını sıkarken.

Ağzını açıp bir şey söylemesine kalmadan sağımızdaki camın parçalara ayrılması ve şiddetli bir patlama sesinin etrafa yayılması bir oldu. Şafak kolumu kavrayıp beni yere dizlerimin üzerine kendisini de üzerime kapatırken kırılan cam üzerimize doğru saçıldı. Cam parçalarının önümdeki beton boyunca yayıldığını görebiliyordum. Patlama sesi, hemen arkasından bir kez daha duyulduğunda bu kez geride kalan sağlam camlar parçalandı ve yeniden üzerimize yağdığında Şafak, "İyi misin?" diye sordu. Düğünden gelen çığlık ve bağırış sesleri yüzünden onun sesini duymak çok zordu ama başımı sallayarak onu onayladığımda kalkmamam konusunda beni uyardı. Yavaşça üzerimden çekilip başını kaldırdığında ne yaptığına bakmak istiyordum ama uyarısını dinleyip yerde kaldım. Korkudan yere yasladığım ellerim

titriyordu, parmaklarımın yere saçılan camdan yansıyan titreyişlerini izlediğim sırada Şafak belimi kavradı, ardından beni kaldırırken, "İçeriye git," dedi. "Altı kişiler, salona git. Güven'i bul. Herkesi bir an önce uzaklaştırsınlar."

Beni artık yerinde kapı olmayan tarafa doğru ittiğinde biraz ilerledim fakat hemen sonra ona geri döndüm.

"Şafak, sen, sen, hayır seni bırakmayacağım. Hayır, nereye, sen nereye gidiyorsun?"

Bana doğru geldi, bakışlarını sonunda etraftan çektikten sonra bana döndü ve dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra, "Git," dedi. "Geleceğim, tamam mı? Şimdi git."

O sırada bakışları arkaya kaydığında ben de elimde olmadan döndüm. Güven belinden çıkardığı silahı fırlatınca Şafak havada yakaladı. İçini kontrol etti ve ardından başını salladığında Güven adımı söyledi.

"Hadi Bendis, gitmeliyiz."

"Hayır. Hayır, Şafak. Şafak sen de gel lütfen, nereye gidiyorsun? Gitme!"

Ağlayacaktım, bir anda hıçkırmaya başladığımda Şafak gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, sanki bu onu parçalıyormuş gibi görünüyordu. Çok zorlandığını görebiliyordum.

"Bendis, git dedim!" diye tısladı benden birkaç adım daha uzaklaşırken. Bakışlarını etrafa çevirdi, onun baktığı yere bakınca siyah giyimli bir adamın ormanın içine doğru koştuğunu görmüştüm. "Güzelim git!" Arkasını döndü, kırık camların üzerinden atlayıp ormana doğru, adamın peşinden koşmaya başladı.

"Şafak! Şafak... Hayır!" Güven kolumu kavradı. Beni çekiştirmeye başladığında hâlâ gittiği yere doğru bakıyordum. Ağlayamıyordum, kemiklerim donmuştu sanki, boğazımdaki yumru bir kar tanesi gibi eriyip giderken yerine kalbime saplanan bu sanrı varoluşumun en büyük korkusuydu. Onu kaybetme korkusu. Onu kaybetme korkusu.

Kapıya geldiğimizde Güven içeriye girmeden önce beni dur-

durdu. Belinin diğer tarafından çıkardığı silahı elime tutuştururken, "Kullanabilir misin?" diye sordu. Korkuyla başımı iki yana sallarken, "Güzel," dedi. "Kullanmaman daha iyi olur zaten. Sadece dursun. Peşinizde olacağım, Şafak'ın anne ve babasını, Duygu ve Murat'ı evlerine sen bırakacaksın."

"Ne?"

"Beni duydun." Bir anda beni salona doğru ittiğinde Murat, Duygu, Şafak'ın babası ve annesi bana baktı. Yutkundum. Şafak'ı düşündüm. Bana güvenirdi, onları korumalıydım. Onların yanında ben de güvende olurdum. Güven bizimle birlikte olacaktı. Derin bir nefes alıp etrafıma bakındığımda herkesin arabalarına doğru koştuğunu görüyordum. Şafak'ın babası Duygu'yu sakinleştirmeye çalışırken Murat da Şafak'ın annesini tutuyordu, kadın bayılacak gibiydi.

"Tamam." Güven o sırada yanımdan geçti, önlerinde durup, onları eve benim bırakacağımı ama peşimizde olacağını söyledikten sonra salonun diğer ucuna, ateşin açıldığı, camların parçalandığı yere doğru koştu. Elini kırılmış camların üzerine koyup duvardan atlayarak diğer tarafa geçip ortadan kaybolduğunda titremem sona ermişti. Şafak yoktu ve artık Güven de yoktu.

Bu yüzden her şey bana bağlıydı. Silahı daha güçlü bir şekilde kavradım, aslında kelimenin tam anlamıyla bilmediğimi söyleyemezdim. Barış evime gelip bir keresinde beni silahıyla tehdit ettiğinde ve komşular beni son anda kurtardıklarında silahı bende kalmıştı. Kullanmayı bilmiyordum ama hiç elime almamış da değildim.

Duraksamadan hareket ettim. "Arabaya gidin, ben peşinizde olacağım."

Şafak'ın babası cebindeki anahtarı çıkarıp çıkışa doğru hızlı adımlarla gitmeye başladığında ardında karısı onun arkasında da Duygu ve Murat vardı. Silahı kaldırdım, arkalarından etrafı kolaçan ederek ilerlemeye devam ederken ellerimin titremesini umursamıyordum. Onlar Şafak'ın ailesiydi. Korumalıydım. Ben yapmazsam kimse yapmayacaktı.

Onlar arabaya doğru ilerlerken arka da, ormanlık bir alana yere yürüdüğümüzü fark etmiştim. Etrafı kolaçan ederken, bir yerlerden silah sesi duyuyordum fakat nereden geldiğini anlamak imkânsızdı. Tam herkesin arabalarının olduğu, ayrıldığı yere geldiğimiz sırada yanından geçtiğimiz arabanın başımın hizasındaki camı güçlü bir patlama sesiyle kırılıp yere saçıldı. "Eğilin!" diye bağırdım. Arabanın arkasına geçerken nişan alabilmeyi umdum. Bir keresinde kızlarla poligona gitmiştik, eğlencesineydi ama gitmiştik ve ben güzel atış yapmıştım.

Arabanın arkasına geçip başımı çıkardım ve silahı arabanın üzerine yaslayıp ateşin açıldığı yönü saptamaya çalışırken siyah giyimli bir başka adamı ağaçların arkasında hareket ederken gördüm. Beklemeden ateş açtım. Onu hedef almaya çalışmıştım, denk getirememiştim ama yine de ona çok yakın yerleri vurduğumdan saklanmasına ve ateşi kesmesine neden olabilmiştim. "Arabaya binin!" dedim Duygu'ya, adamın saklanmasını fırsat bilirken. Onlar hareket ettiklerinde adam başını yeniden dışarıya çıkarınca yeniden ateş açtım fakat bu kez beklemeden ardı arkasına ateş edince adamın yeniden sinmesine neden olmuştum. Hepsi arabaya bindiklerinde yavaşça geriye çekildim ve tam yeniden başımı kaldırıp adama ateş edeceğim sırada, adamın başını kaldırdığı gibi arkaya doğru yıkılışını görünce korkuyla kalakaldım. Başımı çevirdiğimde Güven'in elindeki silahı hâlâ ona doğrultmuş bir şekilde durduğunu görünce şaşkınlığım içinde tutamayacağım bir takım tepkilere doğru yuvarlanmaya başlamıştı. Güven o zayıf anımdan yararlanıp bana doğru yürümeye başladı. Bir süre şaşkınlıktan hiçbir şey söylemedim fakat artık bazı şeyleri hazmetmesi daha kolay geliyordu.

"Güzel atıştı," dedim yanıma yaklaşırken, artık gerginlikten yıpranmıştım. Güldü. Daha çok sırıtmıştı.

"Teşekkür ederim, sen de fena sayılmazsın. Kullanmayı bilmediğini sanıyordum." Arabanın kapısını açıp kenara çekildi. Binmem için yer açmıştı.

"Bilmiyordum, bilmiyorum. Onu vuramadım."

"Vurmaman gerekiyordu zaten." Güldü. Gözlerimi devirdim.

"Hadi, geç. Sağa değil sola sapın, arkada başka bir yol var, oradan gidin. Birbirlerinden ayrılmasınlar, Semih amcaların evi iyi bir korumaya sahip, orada kalsınlar. Yanlarından ayrılma, seni almaya geleceğim, geleceğiz."

"Gelecek mi?" diye sordum başımı ağır ağır salladıktan sonra. Güven elini ensesine atıp derin bir nefes aldı fakat arkadan gelen silah sesleri daha yoğun bir hal aldığında gerginliği gözle görülür bir hal almıştı. Hiçbir şey söylemedi, sağa doğru yürüyerek ormanın içine baktığı süre boyunca ben de yalnızca onu izledim.

"Gidin," dedi. "Devamı olabilir, bir an önce uzaklaşın."

Sonra beklemeden ormana doğru koşmaya başladı. Gözden kaybolduğunda arabaya bindim.

★★★

Yıldızların gökyüzünden düştüğünü ilk kez annemin öldüğü günün gecesinde görmüştüm. O gece boyunca, onun odasında, pencerenin kenarında oturmuş ve yıldızların, sönmek için güneşe ihtiyaçları olmadığını görmüştüm. Küçük bir çocuk olma maceramı o gece o koltukta bırakmıştım. Daha öncesinde çalışmak, bir aileye bakma sorumluluğunu almak zorunda dahi kalmış olsam, bir aileye sahip olduğum için içimde yaşatmayı sürdürdüğüm o çocuğu, o gece o koltukta bırakmıştım. Yıldızlar akmıştı.

Sanki bir daha hiç parlamayacakmışçasına üstelik.

Fakat sonraki gece, yine parlamışlardı.

Bir önceki gece ben ruhumu öldürmemişim gibi.

Yıldızların gökyüzünden düştüğünü gördüğüm ikinci gece, bu geceydi.

Şafak'ın ve Güven'in ortadan kayboluşunun üzerinden altı saatten fazla geçmişti, Şafak'ın babası Semih Bey'in evindeydik. Duygu Murat'ın omzunda ağlayarak uyuyakalmıştı, Semih Bey

arka odada korumalarıyla konuşuyordu ve Şafak'ın annesi Nilgün Hanım, koltukta aldığı sakinleştiriciler yüzünden uyuyakalmıştı. Evdeki yardımcıları ona bir örtü getirmişti.

Ben?

Ben ayaktaydım.

Evin ön tarafını çepeçevre sarmış olan camın önünde, yalının bulunduğu deniz kıyısını izliyordum. Havanın sıcağından ötürü açık pencerelerden hafif bir esinti, deniz kokusu ve denizin, kıyıyı dövüşü duyuluyordu. Kollarımı göğsümde birleştirmiştim, altı saattir, kimseyi dinlemeden, konuşulanlara bir an dahi kulak kesilmeden orada öylece duruyordum. Başlarda yıldızların yağışını izlemiştim, bunu bir tek ben görüyordum emindim ama her yağan yıldız da geri dönmesini dilemiştim. Denizin ardına dökülen her yıldız da, biraz sonra şu kapıdan içeriye girip, ne toplandınız burada dağılın evlerinize, demesini diliyordum.

Ayaklarım ağrıyordu.

Ve başımın içinde, daha önce gezegenleri kana bulayan yoğun bir ceset yığıntısı oluşmuştu. Ona kötü bir şeylerin olduğunu söyleyen her düşünceyi, o düşüncenin sahibi olan her Bendis'i öldürdüm. Kanımın çekildiğini ve yüzümün bembeyaz olduğunu baktığım camdaki yansımamdan görebiliyordum. Gözlerimin içi kan denizine dönüşmüştü, dudaklarımdaki ruj artık yoktu, sadece dudaklarımın kıyılarında hafif kızarıklıklar belli oluyordu. Dudaklarımın iç kısmında hafif yarıklar oluşmuştu. Dişlerimin yaptığını biliyordum ama sanki, kendi içimde barındırdığım her düşünce bana artık yalnızca ruhsal olarak değil fiziksel olarak da zarar veriyormuş gibi geliyordu.

Şafak'ın burada olup, dişlerimle sürekli dudaklarıma zarar vermeyi bırakmamı, hatta bunu emir vererek yapmasını istiyordum. Bu an bunu düşündüğüm ana nazaran daha az komikti fakat yine hatırlayınca, onun bana emir verdiği her seferde ki kavgalarımız gözlerimin önüne geldi.

O neredeydi?

Ben buradaydım, ben her şeyimle buradaydım, ben aynı Bendis'tim. Ama o yoktu. Elimi uzattığımda umduğum yerde bulamadığım tek an değildi bu fakat onu bulamayacağım hiçbir an olması hissini ilk kez yaşıyordum. Sokağa çıkıp onu aramak istiyordum, herkese onu sormak, belki onu tasvir edip anlamsızca yüzüme bakmalarını dahi görmek istiyordum. Onun yokluğunda, yokluğunu sindirmiş gibi burada böyle beklemek akıl işi değildi, üstelik o kadar ağrıma gidiyordu ki...

"Ben dışarıya çıkıyorum." Murat hafifçe kıpırdandı fakat Duygu uyanmasın diye yerinden kalkmamıştı.

"Hayır, evden kimse çıkmayacak. Yakında döneceklerdir, hâlâ kimin peşinde olduklarını bilmiyoruz, hepimiz tehlikede olabiliriz."

"Kimin peşinde oldukları çok açık Murat." Sesim titremesin diye avuçlarımı ve dişlerimi sıktım. "Sizden birinin peşinde olsalar, neden bizim olduğumuz yere ateş açsınlar?"

"Sadece oraya açmadılar."

"Ama bizi takip ediyorlardı, bu yüzden gözdağı vermeye çalıştılar. Lütfen! Biraz düşün, sizin peşinizde olmalarını gerektirecek bir şey yok! Şafak... Onu arıyorlardı ve şimdi o dışarıda bir yerlerde."

"Asıl bu yüzden bu evden çıkmaman gerekiyor zaten!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Bak eğer onu arıyorlarsa ve istiyorlarsa eminim sen de onlar için epey işe yarar sayılırsın."

Kaşlarımı çattım, birkaç saniye içinde zihnim öyle bir hızla boşaldı ki anlamsızca suratına bakmakla yetindim.

"Onun yanındaydın, onun elini tuttun, onunsun. Seni alırlarsa sence Şafak'ı almaları ne kadar sürer?"

"O... O benim için-"

"Sakın gelmez deme, geleceğini biliyorsun. Bu yüzden olduğun yerde kal, bir de dönüp senin yüzünden haşlanmayı kaldıramam, hepimiz bu gece yeterince yorulduk."

Titrek bir nefes aldım. Haklıydı. Başımı tavana kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra bahçeye çıkacağımı söyleyerek yeni-

den kapıya yöneldim. Ayağımdaki topukluların sesini dahi bastıracak kadar yüksek sesle içimde kopan fırtınanın, boğazımdan yükselen fakat bir türlü ete kemiğe bürünemeyen kelimelerin ağırlığıyla kapıya yürüdüm, kapıyı açtım. Tıpkı, ertesi akşam, babamın gelmesi için kapıda saatlerce beklediğim o ana geri dönmüştüm.

Güven geldi.

Kapının önünde, üstü başı darmadağın olmuş bir şekilde dururken yüzündeki donuk ve soğuk ifadeye kanmamaya çalıştım. Yutkunarak elimin kapının eşiğinden yerine geri düşmesini umursamadan yeniden kapıya yaslandım, "Şafak," dedim Güven'e doğru birkaç adım attığım sırada. Kapının eşiğine gelip tam önünde durduğumda hiçbir şey söylemedi. Bedenim onun bedeninin biraz önündeydi, başımı çevirdim. Merdivenlere, bahçenin biraz ilerisine ve giriş kapısına kadar sessizce baktım. Hiç kimse yoktu. Kelimeleri, çok eskiden rafa kaldırdığımı düşündüğüm fakat aslında ruhumdan lekesini bir türlü çıkartamadığım bir anı gibi silkeledim.

Babam gelmemişti ve şimdi de Şafak yoktu.

Yutkunarak güldüm. "Şaka yapıyor, değil mi?" Bir an onun hiçbir zaman şaka yapmadığı gerçeğini hatırladım. Alay ederdi, sadece gülerdi ama hiç şaka yapmazdı. Gözlerim devrildi. Ayaklarımı izlerken elbisenin kumaşının parmaklarımın arasında ateşin içinden yeni çıkmış bir köz parçasına dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Güven hiçbir şey söylemedi. Başımı bahçeden çevirip ona döndürdüğümde gözlerinde yorgunluk üzerine daha fazla gitmememi söylese de kendimi tutamadım. Elimi göğsüne koydum, hareketlerim öyle yavaş ve sanrılarla örülüydü ki, bir an sonra bedenim çivilerle dolu bir duvarmış gibi Güven'in gözleri kapandı. Sanki onun canını yakmışım gibi...

"Hiçbir yerde yoktu."

"Güven."

"Bir süre sonra silah sesleri kesildi."

"Güven..."

"Ölmediğini biliyorum ama nerede olduğunu bilmiyoruz, hâlâ arıyorlar."

Bu kez dudaklarım aralanmadı bile. Bir an sonra parmaklarım sardıkları gömleğini rahat bıraktı. Ellerimi iki yanımdan yere bırakırken, elbisenin bedenimin üzerinden yanarak aktığını hissedebiliyordum. Ağlamadım. Hatta nefes bile alamadım o an.

Ben sadece durmuş boş gözlerle Güven'i izlerken, Semih Bey ve Murat da birkaç saniye sonra yanımıza gelmişlerdi. Semih Bey hiçbir şey sormadı.

Güven, "Kayıp," diyerek açıkladı. "Arıyoruz, elimizden geleni yapıyoruz, merak etmeyin. En yakın zamanda bulacağız."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin!" diye, tiz ve titrek bir ses yükseldi arkamdan. Duygu'nun sesiydi. Ağlıyordu.

"Abini tanımıyormuşsun gibi konuşma Duygu." Güven'in çıkışı sert olmuştu. Hepimizi ayakta tutmaya çalışırken kendisiyle verdiği mücadeleyi görmemek imkânsızdı. Dudaklarımın çatladığını ve çatlayan yerde gecenin kanının aktığını hissediyordum.

"O zaman başkaydı!" diye bağırdı Duygu yanıma doğru geçerken. "Kaç yıl geçti üstünden?"

Murat onun yanına geçti, kollarını sardığında Duygu ona sığınmadı, öfkesini hissedebiliyordum, hem de kendi damarlarımda.

Güven'e öfkeli değildi fakat öfkemizi şu an için çıkartabileceğimiz kimse yoktu. Ona hak veriyordum. Güven dişlerini ve ellerini sıktı.

"Ona güveniyor musun?" diye sordu, sesindeki ton, hepimizin boğazından aşağıya kan damlası gibi döküldü. Sessizlik cevabı vermişti. "O zaman kurtulacağına inan."

Yutkundu, boğazını temizledikten sonra, "Eminim kurtulmanın bir yolunu bulacaktır, birinize ulaşmaya çalışırsa haberimiz olsun," dedi. Bir adım geriye çekildiğinde elimi kapının

pervazına koyarak ona doğru bir adım attım. Gitmeliydim. Burada olmak istemiyordum. Güven'in Şafak'ın ailesine karşı hâlâ öfkeli olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Belki onu, ondan daha çok önemsediği ve ilgilendiği de apaçık ortadaydı. Şafak'ın çok güçlü olduğunu düşünüyordu, yenilmez olduğunu, en iyisi olduğunu ve bu inancı üzerine bahse girebileceği kadar güçlüydü.

"Polisler birkaç saat içinde yanınıza geleceklerdir, gerekli prosedürler hakkında onlar sizi bilgilendirir."

Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp merdivenler inmeye başladığı sırada bir eli kravatındaydı, sertçe çekiştirerek ondan kurtulmaya çalıştığı sırada ben de hızlı bir şekilde peşinden inmeye devam ettim. Hiçbir şey konuşmadan bahçeden çıktık, merdivenleri çıkarken elini belime koyup beni öne doğru çekti. Hâlâ bana göz kulak olmaya çalışıyordu. Yutkunarak sokak kapısından çıktığımızda Güven hızlı adımlarla beni yönlendirmek için arabaya geçti. Kapıları açtığında, ön kapıya yaklaştım ve gördüğüm ilk şey arka koltukta uyuyan Azra'ydı.

Bu beni gülümseten tek şey oldu. Kapıyı açıp arabaya bindiğimde Güven çok sessiz bir şekilde kendi kapısını kapattı. Bu beni gülümseten ikinci şey oldu. Birbirlerini önemsediklerini görmek şu an için berbat hissettirecek şeyler listesinde sıralama atlasa da buna takılamayacak kadar yorgun ve mutsuzdum.

"Biz kaçarken o neredeydi?" diye sordum Azra'ya bakarken.

Güldü. "Komik ama sıkılmıştı, olay olmadan belki beş dakika önce onu buraya yatırmıştım, yatırdığım anda uykuya dalmıştı. Hiçbir şeyden haberi yok. Saatlerdir uyuyor." Aynadan ona baktı, ardından başını iki yana sallayarak arabayı çalıştırdığında uzanıp yavaşça ön tarafa doğru uzanmış kolunu tutup bileğini okşadım. Mırıldanarak gözlerini sıktı, ardından uykusuna devam ederken güven çıkardığı kravatını buruşturup camdan dışarıya attı.

"Nefret ediyorum bunlardan!" Elleri direksiyonu öyle sıkı tutuyordu ki, onun Şafak'ınkine nazaran daha az olsa da, yine de güçlü görünen bedeni koltukta sımsıkı olmuştu. Boynun-

da beliren damarı görmek, onun da sinirlerinin artık yeterince yüksekte bir yerde olduğunu anlamama yetti.

"Onu kim götürdü?" diye sordum, ayağımdaki ayakkabının bilek kısmını çözerken. "Biliyor musun?"

"Bilsem sence burada durur muyum?" Onun da öfkesi bana değildi elbet. En çok kendisine, sonra da kim olduğunu bilmediğinden kendisineydi. Derin bir nefes aldı, ardından yeniden aldı fakat bu kez dişlerini sıktığı için burnundan aldı ve beklemediğim bir öfkeyle iki elini birden direksiyona çarptı. "Allah kahretsin!" diye hırladı öfkeyle. Ardından, sanki bağırmasını engellemek için ellerini yumruk yaparak tutmaya başladı. Yeniden arkaya baktı, Azra'nın uyanıp uyanmadığını kontrol ettikten sonra dişlerini sıkarak küfür etti. "Bana hiçbir şey anlatmamasından nefret ediyorum!"

Sessiz kaldım. Yol boyunca o da bir daha hiç konuşmadı. Sanırım ona anlatmadıysa bana da anlatamayacağını biliyordu. Ve bunu bilmek öyle rahatsız edici göründü ki, ben kimdim ki? Adamın ne iş yaptığını bile daha bu gece öğrenmiştim! Bir de başındaki belaların neler olduğunu mu bilecektim? Hah! Komikti, bak bu komikti işte. Sinirle güldüm.

Güven başını bana çevirdiğinde elimi dudaklarımın üzerine kapatarak biraz daha güldüm. Bunu kontrol edebilmeyi dilerdim ama gerçekten edemiyordum.

"Sinirlerin bozuldu anlıyorum ama ikinizi sağlam bir şekilde eve bırakmak istiyorum."

"Elimde değil." Tekrar güldüm. Ellerimi yüzüme kapattım. Ağlamamak için kendimi sıkarak gülmeye son verdiğimde Güven burnundan derin bir nefes aldı ve yol boyunca bir daha hiçbir şey söylemedi. Bu en iyisiydi çünkü şu an onunla kavga etmek istemiyordum ama sinirlerim acayip bozuktu.

Azra'nın evine gelene kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Güven kapısını açıp çıkmak için hazırlandığı sırada benim kıpırdamadığımı görünce başını eğip bana baktı. "Yalnız kalmak istemezsin diye düşünmüştüm, eve mi gideceksin?"

"Hayır, bara geleceğim."

Kaşlarını çattı fakat o da yorgun düşmüş olacak ki bir şey sormadı. Azra'yı kucaklayıp eve çıkardı, beş dakika sonra indiğinde sanki o beş dakikada saatlerce uyumuş gibi daha dingin bir ifade vardı yüzünde. Arabaya bindiğinde gergin olmasına rağmen artık o damarı belli değildi.

"Uyandı mı?" diye sordum başımı önüme çevirirken.

Yarım ağız, keyifsiz bir şekilde güldü. "Evet."

Bir şey söylemedim. Arabayı çalıştırdı ve bara gidene kadar biraz radyo dinledik, sonra ikimiz de o cıvık radyo programlarından bayılınca Güven neredeyse radyoyu kıracak kadar sert bir şekilde sesini kapatmıştı. Onu sanki öfkelendirecek şeyler listesinde o aptal sunucunun sesi birinci sıraya yükselmişti.

Bara geldiğimizde cebindeki anahtarı çıkartıp kapıyı açtı, ışıkları açarken ben gideceğim yeri bildiğimden doğrudan arka odaya doğru yürüdüm. Güven hiçbir şey sormadı. Arka odaya geçtim, kapıyı açıp yavaşça içeriye girdiğimde odanın içindeki karanlık, kasvetli hava yüzüme vurunca parçalanan ruhumun külleri ayaklarımın ucuna döküldü.

Kapıyı ittim, içeriye girdim fakat ışığı açamadım. Bir süre kapının önünde, sessiz bir şekilde, aldığım ağır nefeslerin çıkardığı sesin zihnimde ki hiçbir korkunç sesi bastıramayışının ezikliğiyle orada bekledim. Titreyen elim zorlukla düğmeleri buldu, bastım, loş ışık odanın içine yayılırken oda da o gün çıktığımdan beri gözle görülür hiçbir değişikliğin olmadığı belliydi. Yatak üzerinde hiç yatılmamış gibi dümdüzdü, örtüleri sanki yeni ütülenmiş gibiydi. Masanın üzerindeki dağınık dosyalar dışında hiçbir şey beklediğimden farklı değildi.

Sanki bazı şeyler şimdi kafamın içinde yerine oturuyordu. O gün sokakta ağabeyimin arkadaşının ona zarar vermesine göz yumacak olmasının sebebi buydu; kimseye zarar vermiyordu, ruhsal olarak sanki buna odaklanmış gibiydi, her şeyin düzeltilebileceğine inanıyordu. Çok disiplinliydi, uykusuzluğa ve acıya alışkındı.

Bir an kaçırıldığında yaralı olduğunu hatırladım, parmaklarım kapının pürüzlü kulpunu kavradığında umutsuzca göğüs kafesimde çırpınan kalbim acının demir pençelerine takıldı. Sanki karnımın içinde kaçıp gitmek için çırpınan bir kuş taşıyormuşum gibiydi. Yutkunarak zorlukla yerimde dik durmaya devam ederken başımı çevirip odanın içine baktım. Küçük bir dolap vardı, evdeki odaların sahip olduğunun belki üçte biri kadardı. Yavaşça dolaba doğru yürürken odanın içindeki kokusu hâlâ tazeydi... Sanki az önce kavga etmişiz de o çıkıp gitmiş gibi, hâlâ aldığım her nefeste kokusunu alabiliyordum. Dolabın kapağını açtım, içindeki kıyafetlerine parmaklarımı ağır ağır sürterken yavaşça bir tanesini kavradım ve askısından kurtardıktan sonra derin bir nefes alıp dolabın kapağını kapattım.

Yorgunluktan bitap haldeydim. Yatağına yürüdüm, zihnimin içi öyle yorgundu ki, hiçbir şeyi tasvir edebilecek halde dahi değildim. Yatağa oturduğumda, sanki onun da varlığı hemen arkamdaymış, beni kollarının arasına alacak ve birlikte yatmamızı sağlayacakmış gibi irkildim. Tüylerim diken diken olurken yavaşça gömleğini kollarımdan geçirdim, üzerime giydikten sonra yatağa uzandım. Ayakkabımı ayağımdan itip düşmesini sağladıktan sonra bacaklarımı kendime çekerek gömleğin yakasını tuttum, burnuma doğru kaldırdıktan sonra gözlerimi kapattım. Uyumak istiyordum... Fakat sanki ondan önce hiç yalnız başıma yatağa girmemişim gibi, yanımda onu arıyordum.

Gözlerimi açtığımda onu karşımdaki koltukta içki içer halde bulmak istiyordum.

Bulmayacağımı biliyordum.

İçimden bir ses bulamayacağımı söylüyordu.

Çünkü ben alışıktım.

Yatmaya, uyanmaya ve yapayalnızlığa terk edilmiş olmaya.

Bu yüzden, artık bana yataktan kalkmam gerektiğini hissettiren o duyguyu kaburgalarımın arasında çırpınır halde bulana dek gözlerimi kırpmadım bile.

Uyumadım.

Yokluğuyla yüzleşmemek için, tek bir dakika bile gözlerimi kapatıp uykunun hayalini kurmadım.

Ya ben uyuduğumda, onu kurtarmak için son şansımı da kaybedersem? Tıpkı babam da olduğu gibi, o da ben uyuyup uyanınca yok olursa... Bir daha hiç dönmezse?

Kendime kahve yapmak için içimdeki sesi dinleyip kalktım, üzerimdeki gömleği çıkarmadan odadan çıktım, beyaz gömlek ve siyah elbiseyle nasıl saçma sapan göründüğümü umursamıyordum. Onun gömleğiydi. Umurumda değildi. Güven bardaydı. Bar hiç açılmamış, temizlik yapılmamıştı. Güven bar koltuklarından birine masa yaklaştırmış, bir elinde bira başını geriye yatırmış, bacaklarını da yaklaştırdığı masaya koymuş bir şekilde oturuyordu.

Çok gergin ve düşünceli görünüyordu.

Gömleğin bilek kısmını avuç içlerime kadar çektim. Yavaşça ona doğru yürüdüğüm sırada geldiğimi sonradan fark etti, toparlanacağını fark edince, "Hayır, rahatına bak," dedim, yeniden eski pozisyonuna gelse de eskisi kadar rahat değildi. Yanına oturdum.

"Akşama kadar uyumanı ummuştum."

"Hiç uyumadım."

Başını bana doğru çevirdi, kaşlarını çatmış, gözlerinde şaşırmış bir ifade vardı. "Dört saattir içeride ne yapıyorsun?"

Güldüm. Keyifsiz, içi bomboş bir gülüştü.

"Onu bekliyorum."

Hiçbir şey söylemeden birasından birkaç yudum aldı, o sırada fark ettim yerde duran boş şişeleri. Fakat ne dili dolaşıyordu ne de sarhoş olduğuna dair bir şey vardı. Şişeyi masaya koyduktan sonra başını yeniden tavana çevirdi.

"Nerede olduğunu bilmemek çıldırtıyor değil mi?" diye sordum, sessizliğin üzerimdeki yorgunluğu daha çok bastıracağını düşünerek. Başını sallayarak beni onayladığında, "Bana onu anlatsana..." diye fısıldadım ben de onun gibi başımı geriye yaslarken. "Onu hiç tanımıyorum ben..."

"Onu bizim tanıyabileceğimizden daha iyi tanıyorsun..." dedi sakince. "Biz onu onun bize söyledikleri kadar tanıyoruz, sen ruhunu görüyorsun."

Güldüm. "Bunu yapabildiğimden pek emin değilim."

O da güldü. "Emin ol yapabiliyorsun, çok kadının onun kırıklarını toplamaya çalışırken parmağının ucu kanadı diye arkasına bakmadan kaçıp gidişini izledik." Yine güldü, birasını alırken, "Ki kendisini açmış bile değildi," diyerek alay etti. Şafak'ın birine kolay kolay açılmayacağını biliyordum, tahmin etmek zor değildi. Güldüm. Başımı iki yana salladığım sırada, "Sana bakınca onun açtığı yaralardan akan kanı görmek zor değil," dedi. "Onu ilk tanıdığında baktığın gibi bakmıyorsun."

"Ben de çok kez gittim."

"Hayır. Bazen insan peşinden gelinmesini istediği için gider, sen öyle düşündüğün için gittin."

"Nasıl bilebilirsin?"

"Şu an seninle bu masada oturmuş, onun hakkında konuşuyorum ve sen gittiğinden mi bahsediyorsun?"

Buna güldü, başını iki yana sallarken içkisinden birkaç yudum daha aldı. Hiçbir şey söylemedi.

"Benim hakkımda hiç konuştunuz mu?"

"Hiç mi?" Buna sanki onu gerçekten eğlendiren bir şey söylemişim gibi güldü. Bu samimi bir gülüştü. "Çok kez."

Bu beni mutlu etti. Başının kiminle dertte olduğunu bile söylemeyen birine benden bahsettiyse durum ciddi demekti üstelik.

"Sana baş belası olduğumu söylemiş olsa gerek."

Dudakları kıvrıldı. "Onu da söyledi."

Dirseğimi yavaşça koluna vurdum. Başını yana yatırarak gözlerini bana çevirdiğinde dikkatle ona baktım. Çok yorgun görünüyordu. Berbat haldeydi.

"O pek öyle süslü kelimeler bilmez, açıktır, kelime kalabalıklarından hoşlanmaz. Dertleşmeyi, öyle kadınlar hakkında sohbet etmeyi de sevmez, hiçbir ilişkisini anlatmaz, hepsini

kendisine saklar, ketumun tekidir... Ama sana dair pek çok şey söyledi."

Gözlerimi kapattım. Ellerimi yüzüme yaslayıp sıvazlarken saçlarımı kavrayıp çekiştirdim.

"Bu gece bana her şeyi anlatacaktı. Benden çok şey sakladı Güven."

"Ne olmuş?"

"Ben hep ona yaralarımla geldim, hepsi açıktı, ona koştum ve bu rüzgâra karşı koşmak gibiydi. Zordu ama ben, ondan bir gelecek bulamayacağımı bilsem bile ondan hiçbir şey saklamadım."

"Ama bir ilişki içinde değildiniz."

Ona baktım. Bu halinden nefret etmiştim, şaka yapsa daha iyiydi.

"Öyle bakma. Haklıyım, neden bir şeyler hissetmediği bir kadının karşısına geçip, her şeyi geride bırakmak için çok şey feda etmek zorunda kaldığı geçmişinden bahsetsin ki?"

Gözlerine baktım.

Ben hiçbir şey söylemeyince o devam etti.

"Bazı şeyleri anlatması zordur."

Güldüm. Yine hiçbir şey söylemedim. Söylenecek bir şeyler olduğunu düşünmüyordum. İçimde çok sıkıntılı bir his olmasına rağmen o gelene kadar hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Böylesi en iyisi olacaktı. Düşündükçe içinden çıkamayacağım sonuçlar doğuracağıma, hiçbir şey düşünmemek en iyisiydi. Şafak bana her şeyi anlatacaktı ve bunlar beni incitmeyecekti. Korkak olmayacaktım.

Güven derin bir nefes alıp yerinden kalktı ve üzerini düzeltip masanın arkasından çıktıktan sonra, "Uğramam gereken birkaç yer var, burada kal. Kapıyı kilitle. Kimseyi de alma," dedi.

Hiçbir şey söylemedim ama onayladığımı anlamış olacak ki kapıyı kapatıp çıktı. Bir süre orada öylece uzandım. Öyle bitmek bilmez bir sızı hissediyordum ki, söyleyeceği şeylerin dün gece aramızda yaşananlara gölge düşürmemesini dileyen yanım

kazandığı bu an sayesinde göğüs kafesimden çıkacak gibi atan kalbimin üzerine bembeyaz bir örtü çekiyordu.

Her şey fluydu, yalnızdım, onu seviyordum ve o yoktu.

Sanki her şeyi buğulanmış bir camın ardından izliyormuşum gibiydi.

***

Yalnızlık, toprağın altına gizlenmiş binlerce bedenin sesiyle konuşmaktı.

Eşelediğim geçmişimden yükselmekte olan dumanın, üzerime sinen küflü kokusundan ibaretti.

Yalnızlık, dünyaya sessizliğin o can yakıcı sancısından fazlasını bırakamamış birinin karın üzerindeki ayak izleriydi.

Yürüdüğüm yolun, gün geçtikçe daha çok kar biriktirdiğini, çıplak ayaklarımın o kara battıkça ruhuma düğüm attığını, beni nefes alınması zor bir hale getirirken, aynı zamanda ruhumu beslediğini biliyordum.

Onu severek, kendi yolumda karlar biriktirmeye başlamıştı, çıplak ayaklarımla onun acımasız engellerle dolu yolunda ilerlerken, kara batan tenimin ruhuma bir kez daha düğüm attığının, açılması imkânsız bir hale gelen duygularımın beni nefes alamayacağım bir hale getirdiğinin farkındaydım.

O zor bir adamdı.

Ve ben bu zorluğu, onun geçmişi sanmıştım.

Fakat yanılmıştım.

O zordu. Zor olmayı seçmemişti. Böyle büyümüştü. Böyle biriydi.

Bu yüzden ona giden yollarında tertemiz çimenlik bir yol olmayacağını da bilmeliydim. Fakat bunu da tıpkı hayatta ki diğer her şey gibi, ayaklarımın altında geçmesi zor yaralar oluştuktan sonra anlamıştım. Çoktan ona ulaşmıştım fakat bu kez de kendi yaralarımın acısından ona dokunamaz, onu göremez olmuştum.

Ama şimdi, onun olmadığı ikinci gün de barın koltukların-

dan birinde oturmuş, önümdeki masaya koyduğum rakı bardağını izlerken kelimeler daha mantıklı görünüyordu gözüme. Onunla geçen zamanları düşünüyordum. Bir önceki gece, o yok olana kadar geçen sürede, hayal ettiğim farklı hiçbir şey yoktu zaten. Gözlerimi kapattım, vücudum koltukta hafifçe kaymış, başım koltuğun başlığına yaslanmıştı. Güven konuşmamızdan sonra o gün içinde bir daha geri gelmemişti. Bugün sabah uğramıştı, üzerini değiştirmiş ve biraz kalıp birkaç telefon konuşması yaptıktan sonra bana bilgi vermediği için kavga etmiştik. Hiçbir şey bilmediğini söyleyerek tekrar yanımdan ayrıldığından beri de burada oturmuş bir şeyleri bekliyordum.

Masanın üzerine koyduğum telefonun titreyerek ekranı yanmaya başladığında gözlerimi kapatıp yavaşça araladım. Elimi koltuğa yaslayıp yavaşça doğrulduğumda ekranda Azra'nın adı yazıyordu.

Derin bir nefes alıp yüzümü sıvazladım ve rakı bardağını alıp küçük bir yudum içtikten sonra telefonu aldım. Aramayı cevapladığımda Azra'nın ilk sorduğu şey, "Neredesin?" oldu. Başımı yeniden koltuğun başlığına yasladığım sırada barın kapısının kilidi açıldı. Güven'in geldiğini bildiğimden yerimden kıpırdamadım.

"Bardayım Azra, sen?"

Sessizce iç çekti. O sırada Güven kapıyı kapatıp içeriye girmeden önce bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Evdeyim, seni görmeye gelecektim, çıkıyorum şimdi."

"Sadece bekliyorum," dedim derin bir nefes alıp bana doğru gelen Güven'e bakarken. "Benim için gelmene gerek yok."

"Saçmalama!" diye azarladı, evin kapısını çektiğini duydum. "Kimin için geleceğim başka? Böyle bir zamanda orada olmam gerekiyor."

Dün gün içinde buraya uğramıştı ama ben fazla konuşmaya meyilli olmayınca çok kalmamıştı, eve gidip bana giyecek birşeyler getirdikten sonra evine dönmüştü. Beni de götürmek için çok zorlamasına rağmen yalnız kalmak istediğimi söyle-

yerek engellemiştim onu. Böylesi daha iyiydi, onun hislerinin barındığı bir yerde olmak daha iyi geliyordu.

"Tamam, sen bilirsin," dedim, Güven karşımdaki koltuğa oturmadan önce ceketini çıkarıp yan tarafa koydu. Elini saçlarının arasına geçirip derin ve sıkıntılı bir nefes aldığı sırada Azra'yla vedalaştık. Telefonu kapatıp masanın üzerine koyduktan sonra bardağı alıp geriye yaslandım ve bir yudum daha içtiğim sırada Güven, "Rakısından içilmesinden pek hoşlanmaz," dedi, bunu daha çok anımsar gibi söylemişti.

"O zaman gelip durdursun," diye tısladım dişlerimin arasından. Aramıza büyük bir sessizlik dahil olunca ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Anlatılacak bir şey olsa şimdiye çoktan söyleyeceğini biliyordum bu yüzden ne olup bittiğini sormadım. O da bir şey söylemedi. Kalkıp kendisine bir şişe bira açtı, tekrar yanıma döndüğünde yorgun bir şekilde başını geriye itti.

"Kimse iletişime geçmedi. Her yeri aradık, ne bir ihbar var ne de Şafak'tan bir iz. Sanki buhar oldu dağılıp gitti herif."

Güldüm. Bir yudum daha aldıktan sonra, "Saat kaç?" diye sordum.

Kolundaki saate baktı. "Dokuza gelmek üzere."

"Gidip biraz uyu," dedim, bardağımı masaya bıraktığım sırada. "İki gündür uyumuyorsun. Güçsüz düşersen hiçbir işe yaramazsın."

Biraz serttim ama umursadığını sanmıyordum. "Bir şey olursa seni ararlar zaten, bu haldeyken pek motive edici olduğun da söylenemez."

Gözlerini devirdi. İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra ellerini birleştirip yumruğunu ovaladı. Çok gergin ve yorgun görünüyordu.

"Sen ne yapacaksın?"

"Buradayım, oturacağım."

"Sen de uyumadın Bendis." Hiçbir şey söylemeden bardağa uzanıp büyük bir yudum aldım. Rakının kokusunu pek fazla

sevdiğim söylenemezdi ama şimdi yavaşça burnuma yaslayıp derin bir nefes alırken bana onun kokusunu anımsattığını farkediyordum. Uzanıp yavaşça masanın üzerindeki elimi tuttu, şefkatle yavaşça üzerini okşadıktan sonra, "Kendini harap ettin, biraz yat, dinlen. Böyle beklemek bir anda ortaya çıkmasına sebep olmayacak," dedi. Eline baktım, ardından yavaşça elimi yumruk yaparak gözlerimi kapattım.

"Sokağa çıkıp onu aramamam için kapıyı kilitleyip gittiğin yetmedi bir de uyutmaya mı çalışıyorsun beni?" dedim alay ederek.

Güldü, başını eğip iki yana sallarken, "Mantıklı bir karar olmadığını hâlâ anlamadın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken, "Şu an her şey mantıklı geliyor," dedim. "Burada böyle oturmaktan daha mantıklı."

"Lütfen gidip biraz uyu," dedi. "Söz veriyorum, bir şey olursa önce sana haber vereceğim."

Ona baktım. Artık gözlerim görmüyordu bile, yorgunluktan bitap haldeydim. Yine de uyumadım. Azra geldiğinde yanında yemek de getirmişti, onun yedirdiklerinden başka bir şey yememiştim. Başım çok ağrıyordu ama içki biraz olsun işe yarıyordu. Başımı iki yana salladığım sırada elini geriye çekerek yavaşça masanın üzerine bıraktı. Başını eğip derin, sıkıntılı bir nefes aldığı sırada, "Yapamam," dedim. "Uyuyamam."

"Saçmalama! Tabii ki yapabilirsin! O yokken nasıl yaşıyorsan öyle devam edeceksin!"

"Onunla bir alakası yok, Güven. Ona aşığım, saplantılı değilim." Gözlerimi devirdim. "Onunla alakası yok."

"Ne? Ne o zaman?" Derin bir nefes alıp koltukta doğruldum. Ağrıyan kollarımı zorlukla bacaklarımın üzerine koyabildiğimde gözlerim rakı bardağındaydı. Yarısında fazlasını içtiğimi yeni yeni görüyordum.

"Babam bizi terk ettiğinde on iki yaşımdaydım," dedim, boğazımı temizledikten sonra. "Bir gece beni yatırdı, ertesi gün ise evden çıktı ve bir daha hiç dönmedi."

Aramıza yine o, bir sürü şeyin söylendiği fakat kelimelerin hiç kullanılmadığı sessizlik girdi. Güven derin bir nefes alıp arkasına yaslanırken ve ellerini bacaklarının üzerine koyarken kelimeler sanki ona ağır geliyormuş gibi bocaladığını görebiliyordum.

"Şimdi uyursam bir daha dönmeyeceğinden korkuyorum, ondan önce böyle bir kaybetme korkum yoktu."

"Üzgünüm."

"Babam şerefsizin tekiydi," dedim gülerek. "Gidişine üzülmeyi bırakalı çok oldu ama bıraktığı korkularla yaşamak zorundayım. Bunun üstesinden gelemem."

"Geri dönecek," dedi, güven veren bir tonda. "Güven bana, onu tanıyorum. Bu ilk kez ortadan kayboluşu değil ve son da olmayacaktır. Hep kurtulmanın bir yolunu buldu."

"İki gün oldu," dedim. "İnancımın ilk kez bu kadar sınandığını fark ediyorum."

Güldü.

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Rakıdan bir yudum daha aldığım sırada Güven'in telefonu çalmaya başladı. Bir anda olduğum yerde doğrulduğumda Güven de elindeki şişeyi düşüp düşmemesini umursamadan atar gibi masaya bıraktı. Cebindeki telefonu çıkartıp açarak hiçbir şey söylemeden karşıyı dinlemeye başladığında, elini masaya koyarak yerinde doğruldu ve yüzünde öyle güzel bir ifade oluştu ki ciğerlerimin ilk kez havayla temas ettiğini fark ettim. Ben de onunla birlikte doğrulduğumda, "Tamam," dedi. "Tamam, ben geliyorum hemen. Kimse ayrılmasın."

Telefonu kapatıp cebine koyduğunda, "Arazinin yakınlarında bir ara bulmuştuk, arabanın camında parmak izlerine rastlamıştık, Şafak'a aitlermiş. O arabadaymış. Şimdide yakınlarda bir görgü tanığı bulmuşlar," dedi.

Oturduğum yerden çıkıp kenardan ceketimi aldığım sırada "Ne? Nereye?" diye sordu.

"Burada daha fazla bekleyemem Güven, delirtecek misin

sen beni ya?" diye hırladım üzerine yürürken. "Götür işte ora bir yerde beklerim ne olacak!"

"Saçmalama," diye tısladı kollarımı tutup beni geri oturturken. "Seni oraya sokamam, buna yetkim yok."

"Delireceğim," Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken yüzümü sıvazladım. "Tamam, tamam git hadi! Git getir onu bir an önce!"

***

Azra'nın getirdiği kıyafetlerimin arasından taytımı çıkardım, üzerime Şafak'ın tişörtlerinden birini geçirip yeniden bara döndüğümde artık üstüme üstüme gelmeye başlayan sessizliğin altında eziliyordum. Güven gideli on saat olmak üzereydi. Hâlâ ne bir haber ne de gelip giden biri vardı.

Artık içkinin de uykumu getireceği seviyeye geldiğini fark edince kendime üçüncü kahvemi hazırlamak üzere mutfak tarafına geçtim. O kadar yorgundum ki bir ara ayakta dururken bile öylece uyuyabilecek hale geldiğimin farkındaydım fakat otururşam daha beter hale geleceğimi bildiğimden içeride dolaşmaya karar vermiştim. Hazırladığım kahveyle birlikte barın içinde yürümeye başladım.

Yaklaşık bir saat, gerçekten, duvarları rengini ezberlemeye çalışırcasına yürüdüm. Kahvemi bitirmiştim, masanın üzerine koydum, bar tezgâhına geçip arka taraftan kendime bir kalem aldıktan sonra bir şeyler çizmenin iyi geleceğini düşündüm. Zaman geçmek bilmiyordu. Üstelik sanki kartopu gibi daha da büyüyerek üzerime geliyordu ve ben altında kalacağımdan öyle emindim ki, tek bir adım kenara kaysam kurtulabileceğim kartopuna doğru yürüyordum.

Kalem tenimin üzerinde yaklaşık üç saat boyunca dolaştı. Saat sabah dokuza doğru gelirken elimdeki kalemi bırakıp çizdiğim şeye baktım. Büyük bir kurt çizmiştim, kurdun etrafına dolanmış bir sürü zincir. Biraz zor gölgeleyebilmiştim ama umurumda değildi, çok güzel görünüyordu. Bulunduğumuz

durumun bilinçaltımda yatan anlamı tam olarak buydu. Kendimi çizmemiştim, bu sahne zihnimin içinde kurdun zincirlerden kurtuluşunu canlı bir şekilde izleyeceğim hale geldi. Onun kelimeleri zihnimin içinde dolaşıyordu.

Bana kimse zarar veremez Gece.

Veriyor muydu şu an acaba? Birisi ona dokunuyor muydu? Onun canını acıtıyor muydu? Bilmiyordum. Bunları düşünmek beni kahrediyordu. Her şeyi unutmuştum hiçbiri, benden sakladığı, gizlediği, söylemediği her şeyi unutmuştum. Sadece onu canlı bir şekilde görmek istiyordum... Dönmesini istiyordum. Onsuzluk dayanılacak gibi değildi. Bir yerlerde nefes aldığını bilerek ama onu görmeyerek yaşamak beni bir şekilde tatmin edebilirdi ama bu belirsizliğin içine gebe kalan yokluğu kalbimin parçalanmasına neden oluyordu.

Kalemi çarparak masanın üzerine bıraktıktan sonra ellerimi saçlarımın arasına attım ve dirseklerimi masaya yaslarken "Şafak!" diye inledim. "Lütfen... Gel artık, yalvarıyorum..."

Bir anda dayanamayarak hıçkırarak ağlamaya başladım. Tam başımı masaya yaslayacağım sırada biri kapıyı kavradı ve sertçe çekti. Birkaç saniye bekledim fakat yeniden kapı tutuldu ve çekilmeye çalışıldı. Birisi kapıyı zorluyordu. Birkaç saniyelik sessizlik sırasında yavaşça sandalyeden indim. Bir el sertçe kapıya vurdu. Sanki açamadığı için öfkelenmişti.

Bir kez daha vurdu. Ardından bir kez daha.

Yerimden kalktım.

Nefes nefese, korkmuş bir şekilde adımladım kapıya doğru. Bar bir an içinde gözlerimin önünden kayıp gitti, soluk bir gri gözümün önünü alırken umursamıyordum. Yürümeye devam ettim. Kulaklarımda derin bir uğultu vardı her şey bir anda kararmıştı. Adım atıyor fakat bacaklarımı hissetmiyordum, parmak uçlarıma kadar beni ele geçiren soğuğun etkisiyle zihnimin donduğunu düşündüm. Etrafımdaki her şey beyaza doğru akarken beklemeden kapının kilitlerini çevirdim ve kapıyı açtım.

Şafak, elleri ölü birer dal gibi iki yanından sarkmış, gözaltları

mosmor, parmakları ve bütün gömleği kan içinde karşımda. Bana baktı, gözlerindeki o birkaç saniyelik bakışta gördüğüm bütün duygular boğazımın derinliklerinden yükselen çığlığın alfabesi olurken Şafak dizlerinin üzerine çöktü, ardından yere yığılırken gittikçe beyaza dönen ve hayatın akıp gittiği yüzü yere yığılan bedeniyle gözlerimin önünde kurudu.

Çığlık çığlığa, korkuyla inleyerek kendime geldiğimde başımı yasladığım bar tezgâhında uyuyakaldığımı fark ettim. Kolumu kontrol ettim, resmi çizmiştim... Hâlâ kolumdaydı. Kaşlarımı çatarak başımı kapıya çevirdiğimde hiçbir hareketlilik yoktu. Rüyaydı. Birkaç dakika boyunca kapıyı izledim, çalmaması için dua ediyordum.

Fakat çaldı.

Ellerim zangır zangır titremeye başladığında bu kez her şey daha hızlıydı. Bir an evvel yüzleşmek istediğim bu acı kemiklerimde kırılmalara yol açarken koşarak kapıya gittim ve kilidini hızlı hızlı çevirip sonunda açtığımda karşımda beklediğim manzara yoktu. Güven, Azra, Şafak'ın annesi, babası, Duygu ve Murat kapıdaydılar. Kaşlarımı çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştığım sırada Güven hızlı bir şekilde bana doğru geldi, elleriyle yüzümü kavradı.

"Bendis?" Berbat görünüyormuşum gibi bakıyordu. "Ne bu hal?" Başını içeriye çevirip bir süre bakındıktan sonra "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Biri mi geldi Bendis?" Parmakları saçlarımı geriye iterken hafif aralık solmuş dudaklarım zorlukla kapandı. Yutkunarak başımı iki yana salladıktan sonra gözlerimi kapatıp yavaşça geriye çekildim. Yüzümü sıvazladım.

Herkes içeriye girdiğinde ben daha fazla kapalı alanda kalamayacağımı anlamıştım. Tam dışarıya çıkacağım sırada Azra kolumu tutarak durdurdu beni.

"Neyin var?" diye sordu kenara çekerken. Ellerimle yüzümü sıvazladım, öyle çok terlemiştim ki, saçlarımı kaldırıp ensemi de silerken gözlerimi sımsıkı yumup ağlamamak için kendimi sıktım. Omuzlarım yanıyordu, parmak uçlarımın soğuğuna inat.

"Kâbus gördüm Azra, bir şeyim yok."

"Onu mu gördün?"

Başımı salladım. Sırtımı kapıya yaslayıp ellerimi yüzüme koydum ve, "Aklımı kaybedeceğim..." diye fısıldadım. "Ölüyorum... Ne zaman gelecek?"

Beni kollarıyla sardı. Sımsıkı sarıldık ve bir süre orada öyle kaldık. Ben biraz ağladım, kimse görmesin diye ayrılırken gözlerimi iyice kurulamıştım.

"Bilmiyorum... Ama dönecek, o çok güçlü bir adam."

Başımı iki yana sallayarak, "Bilmiyorum..." diye fısıldadım. "Gerçekten delirecek gibiyim. Ben dışarıya çıkıyorum."

Başını salladı. "Sana eşlik edeyim mi?"

Bir şey söylemeden kapıyı açtım. O da peşimden çıktığında soğuk havanın etkisiyle kollarımı kendime doladım. Başımı gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi sokağa çevirdim.

Tam o sırada sokağın başında onu gördüm.

Karanlığın içinden yürüyordu, sokağı aydınlatan o soluk sokak lambasına geldiğinde durdu.

"Şafak?" Azra da ona döndü. Şafak sokak lambasının altında durdu, zorlukla başını kaldırdığını gördüğümde ona doğru adımlamaya başlamıştım. Bana baktı, bakışlarımız birkaç saniye için çakışırken gözlerimin önüne rüyam geldi. Titredim. Şafak dizlerinin üzerine çöktü, ardından yana doğru devrilirken güçsüz bedeni parçalara ayrılıyordu sanki. Göğsümün içinde çırpınan kuşu ellerimin arasına alıp sıktım. "Şafak!" Ona doğru koşmaya başladım. Başımı çevirip, "Güvenlere haber ver!" diye bağırdım Azra'ya. "Ambulans çağırın!"

Ağlamaya başlamıştım. Ona doğru koşarken sanki rüzgâr beni tutmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Hıçkırdım, ona yaklaştım ve tam önünde dizlerimin üzerine çöküp yere düşen başını elimle kaldırıp kucağıma koyarken, "Şafak!" diye inledim. "Şafak! Allah kahretsin!" Elimi kanlı gömleğine yerleştirdim, onu sıkarken, "Şafak aç gözlerini yalvarırım!" diye

bağırdım. O sırada Güvenlerin bize doğru koştuğunu duyunca başımı çevirdim. "Güven yardım et! Güven, Şafak!"

***

"Bendis?" Güven'in sesiyle kendime geldim. Günlerdir üzerinde oturduğum, sırtımı yaslamaktan artık omuzlarımı ve belimi hissetmediğim sandalyenin üzerinde titriyordum. Şafak'ın elini tutan elim kıpırdayınca Güven'in bakışları Şafak'a çevrilince ben de direkt ona baktım. Şafak kaşlarını çattı, uykusundan uyanmamıştı fakat hissetmişti. Kaşları yeniden eski haline gelip gerginleşirken Güven yavaşça omzumu sıktı.

Titreyerek dudaklarımı ıslatıp, saçlarımı yüzümden çektiğim sırada, "Burada uyuyup duruyorsun, içeriye geç, Şafak uyandığında sana haber vereceğim," dedi. Omuzlarımı sıkarak doğruldum ve belimi esnetirken Şafak'ın elini bırakmadım. Başımı iki yana eğip güç toparlarken omuzlarımı gerginleştirdim. Başımı iki yana sallayarak onu reddederken, "Bana kahve alır mısın?" diye sordum. "Acı olsun."

Burnundan sıkıntılı bir nefes alıp verdi. Ardından, "Bendis. Bak, uyandığında seni bu halde görünce zaten çok kızacak. Gidip biraz uyu kızım yoksa sırtlanıp götüreceğim yan odaya," diye tısladı dişlerinin arasından. Gözlerimi devirerek Şafak'ın parmaklarını daha sıkı tuttum, bırakıp gidemiyordum. O gün onu bırakıp gittiğim için, gitmek zorunda kalmıştım ama umurumda değildi, öyle kötü hissediyordum ki...

"Gitmeyeceğim Güven, bu odadan bir adım dahi uzaklaşamam. Beni arar, burada olacağım."

Başını tavana kaldırıp birkaç adım geriye çekildi ve kenardaki deri koltuğa otururken, "Kendini suçladığını biliyorum," dedi. "Ama bu çok anlamsız. O gitmek zorundaydı ve gitti, önemli olan geri gelmiş olması."

"Bu halde mi? Haline bir bak!" diye tısladım bağırmamak için kendimi sıkarken. "Şu haline bir bak, Güven. Kim bilir neler yaptılar ona... Allahım düşündükçe deliye dönecek gibi oluyorum."

Elimi saçlarımın arasına atarken başımı ona çevirdim, kaşının kenarındaki yaraya takıldı gözlerim, dudağının kenarındakine, gözünün altındaki hafif morluğa... Yüzünde görünen bu kadardı ama bedeni... Doktor bileklerinden yüksek bir yere bağlandığına dair ip izleri olduğunu söylemişti, dizlerinde de uzun süre üzerinde sürünmüş gibi yaralar varmış. Tüylerim diken diken oluyordu... Çıldıracak gibi oluyordum düşündükçe.

"Nefes aldığı için şükret," dedi. "Hiçbir zaman dönmeyebilirdi. Bizim işimizde ölüm var, Bendis. Uyan, ölebilirdi. Şükret. Bunu atlatacaktır, düşündüğünden daha hızlı bir şekilde hem de."

Derin bir nefes alıp elimi yüzüme yasladım ve gözlerimi kapatıp ağlamamak için kendimi sıkarken Güven derin bir nefes aldı, sesi çok sıkıntılı ve gergindi fakat bu gerginlik ne o yokken olan gerginlik kadar büyük bir şeydi ne de sıkıntısı artık Şafak'tı. Sanki başka bir şeyle ilgili canını sıkan şeyler varmış gibi görünüyordu.

Yine de bir şey sormadım. Şafak uyanana kadar hiçbir şey duymak istemiyordum.

"Tamam..." diye fısıldadım yavaşça burnumu çekerek saçımı kulağımın arkasına atarken. "Tamam, yatacağım. Şimdi, çıkar mısın? Beş dakika sonra geleceğim."

Başını salladı, uzanıp omzumu sıktıktan sonra yerinden kalkıp kapıya yürüdü ve odadan çıktıktan sonra kapıyı yavaşça kapattı. Azra hastaneden yeni ayrılmıştı. Yaklaşık üç gündür buradaydık, doktorlar Şafak'ın kayıp olduğu üç gün boyunca ne yemek yediğini, ne de su içtiğini, ayrıca sürekli işkence gördüğünü söylemişlerdi. Üç boyunca buna nasıl dayanmıştı? Gerçekten delirecektim.

Bir gün önce uyanmıştı, çok fazla konuşamamış, oldukça yorgun olduğu için fazla ayık kalamamıştı ama iyiydi, iyi olduğunu söylemişti. Elimi tutmuştu, adımı söylememişti ama elimi sıkmıştı ve o zamandan beri de elimi hiç bırakmadı. Ben de bırakamadım. Tuvalete bile güç bela gitmiştim.

Yavaşça yerimden kalktım. Elimizi havaya kaldırıp yavaşça parmaklarımı ondan kurtardım ve elini karnının üzerine koyduktan sonra yavaşça yatağa oturdum. Ardından yan bir şekilde yanına uzandım ve elimi elinin altından geçirip ellerimizi yeniden birleştirirken, "Gitmiyorum," diye fısıldadım. Başım onun başının biraz altındaydı. Başımı kaldırmadan bakışlarımı kaldırıp nefeslerinin ağır ağır yüzüme vuran tınısını dinlerken, usulca şekilli güzel yüzünü izledim.

"Söz veriyorum..." diye fısıldadım. "Asla gitmeyeceğim. Seni asla bırakmayacağım."

Başımı yavaşça düşürüp yeniden omzuna yasladım ve gözlerimi kapatırken orada uyuyakalmak istedim. Onun kollarında olmayı öyle çok özlemiştim ki... Derin bir nefes alıp kokusunu ciğerlerime çekerken, sanki içimde o yokken kurup kilitlediğim bütün kafesleri tek tek açmış gibiydi... Beni özgür bırakmıştı. Yine beni, kendi kendime kurduğum tutsaklığımdan kurtarmıştı.

"Şafak Tekand." Dudaklarımı yavaşça göğsüne bastırdım.

"Sen çok güçlü bir adamsın ve ben seni seviyorum."

***

Hastanedeki dördüncü günümüzün akşamında Şafak'ın çıkabilecek durumda olduğunu söylemişlerdi. Ne kadar gün içinde uyanık olsa da ve Güven'in şakalarına eski Şafak gibi tepkiler verse de ben hâlâ burada kalması gerektiğini düşünüyordum. Eğer burada kalırsa her şey güvenli olurdu, bir şey olursa doktorlar buradaydı, güvenlik buradaydı... Bir polisi güvenliğin koruyabileceğini düşünürken tam olarak aklımdan ne geçiyordu bilmiyordum ama Şafak'ın kolunun altına girip yatağından kalkmasını sağlarken hâlâ burada kalması seçeneğini elememiştim.

Şafak bir elini belime koyup bana hiç yükünü vermeden ayağa kalkarken, "Kendine çok yükleniyorsun!" diye azarladım onu, bir elim göğsündeydi ve diğer elim sırtında. "Bana yaslan, hadi."

Hiçbir şey yapmadı ama bana baktığını hissedebiliyordum. Doğruldu, tamamen dik duruyordu, sanki bedeninde onca yara yokmuş gibi dimdik duruyordu resmen... Bu adam beni çıldırtacak kadar güçlüydü ve ben artık saçımı başımı yolacak kadar sinirliydim.

"Şafak!" diye azarladım göğsüne hafifçe vururken. "Tutunsana be adam! Ne duruyorsun?"

Hafifçe güldü. "Üzerine biraz bile yüklensem seni oraya gömerim, biliyorsun değil mi?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ha-ha-ha!" Somurtarak gözlerimi devirdikten sonra "Espri anlayışın geri gelmiş ne kadar hoş. Tutun dedim, o kadar güçsüz olmadığımı ikimiz de biliyoruz!" diye homurdanırken kolunu belime biraz daha doladım ve sırtına güçsüzce vurup onu şevklendirmeye çalıştığım sırada biraz olsun ağırlığını üzerime verdi. Ne yürümekte ne de ayakta durmakta zorlanıyordu ama kendisini yorsun istemiyordum.

Birkaç adım attık, bakın, Şafak şişman bir adam demiyorum ama sadece kaslarını çıkarıp üstüme verseniz gerçekten yere yapışabilirdim. Ve bunu kesinlikle istemiyordum. Ağırlığını bana biraz daha verdiği sırada nefesimi tutup birkaç adım daha attık, tam kapıyı açacağımız sırada Güven kapıyı açınca Şafak'ı kenara çektim. Güven şaşkınlıkla bize bakakalınca başımı kaldırıp Şafak'a baktım. Gülüyordu, ben bakınca dudaklarını birbirine bastırarak gülüşünü engellemeye çalıştı ama güldüğünü görebiliyordum.

Tekrar sırtına vurdum. "Pislik yapıyorsun değil mi?" Güven, Şafak'ın diğer tarafına geçip kolunu omzuna aldığında Şafak onu yavaşça ileriye doğru itti.

"İyiyim ben," diye homurdandı onu iterken fakat benim onu taşımama bir şey söylemedi. Yükünü üzerimden biraz çektikten sonra tekrar yürümeye başladığımızda Güven başını öne eğip güldü. Ardından ağzında, "Özlemişim," diye geveledeğini duydum, Şafak'ın da duyduğuna emindim ama gülmekten başka bir şey yapmadı. Koridora çıktığımızda yavaşça belimi tuttu,

ardından diğer eliyle sırtındaki elimi kavrayıp beline indirdikten sonra dudaklarını başımın üzerine bastırdı.

"İyiyim güzelim." Onu daha fazla kötü hissettirmek istemedim, yardıma ihtiyacı yoktu ama sürekli yardıma ihtiyacı varmış gibi davranıyordum. Kenara çekildim, parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdiğim sırada Güven yanımızdan geçti.

"Ben arabayı hazırlıyorum."

Şafak bir şey söylemedi. Ben de yavaşça başımı salladım. Güven yanımızdan uzaklaşırken Şafak başını bana doğru çevirdi. Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi gelince ben de olayları şöyle bir düşünüp bir anda saçma sapan açıklamalar yapmaya başladım.

"Anne ve baban, buraya geldiler. Hatta sen uyandığında buradaydılar ama hatırlıyor musun bilmiyorum. Sonra burada kalamayacakları için evlerine gönderdi Güven, benden de sen hastaneden çıktıktan sonra haber vermem için yemin aldılar." Gözlerimi devirdim. "Ve şey annen saçlarıma bayıldı, kuaförümün numarasını falan istedi." Kıkırdadım. "Barı açmadık, yani şaşırmadın sanırım, mümkünse şaşırma. Ama ben senin rakını bitirmiş olabilirim ama tabii ki önemli değil, ben sana yine alırım." Çıkışa geldiğimizde hâlâ devam ediyordum. "Murat ve Duygu da evlerine geçtiler. İkisi de seni çok merak ediyordu ama yeni evli çift sonuçta, iyi olduğunu gördükten sonra onları da evine postaladı Güven. Fazla kalabalık iyi gelmezmiş, ha ha ha, hiç gelmez!" Gözlerimi devirdim. "Duygu'yla sürekli kavga ettiler. Ne dertleri var bilmiyorum ama kesinlikle birbirlerinden hoşlanmadıkları ortada."

Merdivenleri indiğimiz sırada Şafak bir anda dişlerini sıkarak karnını tutunca korkuyla ona doğru döndüm fakat yüzündeki ifade gerçekten ona kafa atmama sebep olabilirdi. Sırıtarak bana bakarken, "Buna bayılıyorum," diyerek güldü. Uyandığından beri belki bunu on beşinci kez yapıyordu ve ben hepsinde yiyordum resmen!

"Şafak!" Parmaklarımı parmaklarından kurtarıp kenara çe-

kilecek ve tavır yapacaktım ama izin vermedi. Parmaklarıyla parmaklarımı sımsıkı sararak beni kendisine doğru çektiğinde "Yapma dedim değil mi? Çıldırtıyorsun beni ya! Ne oldu şimdi, neden yaptın bunu?" diye sızlandım. Beni kendisine çekip kolunun altına aldı ve yavaşça merdivenlerden inerken "Telaşlanınca yanakların kızarıyor, geriliyorsun, hoşuma gidiyor," dedi, açıklaması hatasından büyüktü resmen.

Gözlerimi devirerek, "Ay seni eğlendirebildiğime nasıl sevindim anlatamam!" diye homurdandım.

"Sevinmelisin, bu haldeki bir adamın gülme sebebi olmak iyi bir şey olsa gerek."

"Hiçbir şeyin yok senin. Yalancı, acındırma kendini," diye sızlandım, gözlerimi devirip başımı diğer tarafa çevirirken. Şafak gülmedi. Gülmeyince başımı ona doğru çevirdim, şakalaştığımızı düşünmüştüm, gülmeyince ister istemez gerildim. Ona dönüp başımı kaldırdığım anda çok yoğun bir şekilde bana bakan gözleriyle karşılaşınca beklenmedik bir şekilde tökezledim, son adımı atamadığım için merdiven ayağımın altından kayarken belimi kavrayıp beni ayakta tuttu.

"Dikkat et Gece."

"Aklımı alıp durma sen de!" diye sızlandım. "Neden gülmüyorsun?"

Hiçbir şey söylemeden yavaşça yüzünü yüzüme yaklaştırdığı sırada nefesim tekledi. Omuzlarının kasılışını sanki onun teni benim tenimmiş gibi hissedebiliyordum. Yutkundum. Nefesi tenimin üzerine akıyordu. Dudaklarım kupkuru olmuştu.

"Gülüyorum," dedi, tenimin üzerine. Dudaklarımı okşayan yumuşak, sakin nefesi bir an sonra yok olurken belimdeki tutuşu gevşedi. Kendisini geriye çekerek beni havada bir yerde yalnız bıraktığında ve hızla irtifa kaybetmeye başladığımda dudaklarının yamuk bir şekilde kıvrıldığını görmüştüm.

"Benimle alay etmek seni gerçekten eğlendiriyor olmalı..." diye fısıldadım gözlerimi yumup geri aralarken. Başını hafifçe yana eğerek bir elini yanağıma koydu ve tenimi hafifçe okşadı-

ğında elimi elinin üzerine koydum. Elini yavaşça boynuma oradan da belime kaydırırken gözlerine bakmayı hiç bırakmadım. Yüzündeki gülümseme yavaşça silinirken bakışları elini takip etti. Elini bel kıvrımıma bırakıp yavaşça kendi elimi boynuna kaydırdığımda dişlerini sıktığını görebiliyordum.

"Beni gerçekten öfkelendiriyorsun," diye fısıldadım. Dudaklarımı ıslatıp yavaşça geriye çekildim ve belimdeki elinden kurtulduğumda önden yürümeye başladım. Şaşkın bir şekilde hâlâ orada durduğunu hissedebiliyordum. Kendimden hiç beklemediğim bir şey yapmıştım ama gerçekten, benimle oynarken nasıl eğlendiğini şimdi anlayabiliyordum. Başımı hafifçe arkaya çevirip saçlarımı kulağımın arkasına kaydırdıktan sonra, "Gelmiyor musun?" diye sordum hâlâ durduğunu görünce. Güldüm.

Başını eğdi, başını iki yana sallayarak sanki içinden homurdandığını duyabiliyordum fakat hiçbir şey söylemedi. Yavaş adımlarla yanıma kadar geldi, kolunu boynuma dolayıp beni kendisine doğru çektikten sonra, "Beni şaşırtıyorsun," dedi. "Ama bunu sevdim."

Güldüm, hiçbir şey söylemeden arabaya kadar geldik. Güven telefonla konuşuyordu. Biz bindiğimizde o arabadan indi. Birkaç dakika sonra döndüğünde Şafak, "Yalancı," diye homurdandı. Güven başını çevirip baktı. "Ne yalanı?" derken gözlerini kaçırmıştı.

"Bari düzgün söyle." Şafak onu resmen yerin dibine sokarken Güven bilmezliğe yatmaya devam etti.

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Daha arabayı çalıştırmamışsın Güven." Güven bir an dalmış gibi ayıldı, yerine soktuğu fakat çevirmediği anahtara baktı. Ardından yeniden bize döndüğünde Şafak kaşlarının arasındaki o alay çukurunda beslediği yılanlar bakışlarına kaymış gibi kibirle ona baktı.

Güven öksürdü, bastırmaya çalışarak önüne döndükten sonra, "Orada yatarken ne kadar güzeldin, sessiz sessiz," diye homurdandı. Uzanıp sertçe omzuna vurdum.

"Aptal mısın sen?" diye tısladım omzuna bir kez daha vururken. Şafak belimi tutup beni geriye doğru çekerken Güven kahkaha attı.

"Sen gidiyorsun, kızın geliyor. Biriniz bitseniz biriniz başlıyorsunuz, bu da bizim sınavımız herhalde." Şafak ona baktı, dümdüz bir ifadeyle, ben gözlerimi devirdim ve yol boyunca hiç konuşmadık.

***

Şafak duştaydı, ona bir şeyler hazırlamak için ben de mutfaktaydım. Duşa gireli çok olmasına rağmen ben üzerimi değiştirip ancak mutfağa gelebilmiştim fakat kısa zamanda güzel şeyler yapmıştım. Akşam Şafak'ın annesi bizi yemeğe davet etmişti bu yüzden şimdilik atıştırmalık bir şeyler yiyecektik. Hazırladığım hamburgerleri ve kızartmaları masanın üzerine bıraktım, yavaşça sandalyeme çökerken o geceyi anımsadım karşıdaki camları görünce.

Onun kucağında olduğum o anı... Sessizce iç çektim. O zaman, biz olabilmek için çırpınıyordum, şimdi ise, onunla bir yerlere davet edilen, kabul edilmiş o kadın olmuştum. Dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştu, dirseğimi masaya yaslayıp çenemi de ona yasladığım sırada Şafak altında pantolonuyla geldiğinde su damlaları hâlâ göğüs kaslarının arasına doğru akıyordu. Bu adamı hiç pijamayla falan görebilecek miydim?

Şafak Tekand ve pijamaları?

Bir anda gülmeye başladım. Şafak karşıma geçmiş, kaşları çatık bir şekilde benim neye güldüğümü anlamaya çalıştığı sırada elimi dudaklarımın üzerine kapatarak başımı yere eğdim ve kahkaha atmayı durdurmaya çalıştım. Şafak ellerini masaya yaslayarak üzerime doğru eğildiğinde ve sakin, ölüm sessizliğini andıran bir tonda, "Neye gülüyorsun?" diye sorduğunda bakışlarım hafifçe dağ gibi kıvrılan omuzlarına, oradan içe çöken kaslı göğsüne ve demir gibi sert görünen karnına kayarken sessizce yutkundum.

Gülüşüm bir anda donmuştu.

"Hiç," dedim, sesim sanki yok olmuş gibi bir an çıkmayınca boğazımı temizleyerek yeniden söyledim. "Hiç."

Şafak başını yana eğerek elini masadan kaldırdı ve bakışlarımı ona çevirmemi sağlayacak şekilde çenemi tutup kaldırdı. Bakışlarım gözlerine dokunduğunda, "Söyle," dedi. "Neye gülüyorsun Gece?"

"Gece değilim ben," diye fısıldadım. "Gece her şeyi gizler, ben beceremem."

Güldü. Yavaşça başparmağı çene çukurumu okşarken, masanın yanından geçip tam yanıma geldi. Beni kendisine doğru çevirirken tenim tenine sürttü, nefesim kesildi. Umutsuzca göğsümde çırpınmakta olan kuş, kanatlarını son bir kez bütün ruhumu parçalar gibi açıp kapattığında nefessiz bir şekilde gözlerimi yumdum.

"Gece hiçbir şeyi gizlemez," dedi. "Aksine gece olduğunda, ruhlar serbest kalır."

Gülümsedi ve ardından devam etti. "Şimdi söyle Gece, neye gülüyorsun?"

Dudaklarım aralandı, derin bir nefes alıp yavaşça başımı kaldırdım ve kül yağmış eski bir alev parçasına bakar gibi gözlerine baktım. Dudaklarım küçük bir tebessümle kıvrıldı. Ona biraz daha yaklaşıp ellerimi göğsünden omuzlarına kaydırdım ve yükseldim, dudaklarımı usulca hâlâ nemli dudaklarına bastırırken ellerim omuzlarından saçlarına yükseldi.

Parmak uçlarım, ıslak saçlarını kavrarken onun da elleri benim saçlarımı çekiştirdi.

Dudaklarımız, bir hafta sonra yeniden kavuştuğunda, hastanede bütün bir zaman boyunca onu öpemediğim için kendimi kötü hissettiğim bütün anlar toprağın altına gömülmüş ölü anılardan ibaret kaldı. Mutluluk, tenimin altına kemik gibi yerleşirken, saçlarımı çekiştiren parmakları usulca tenimi kavradı ve boynumu kavrarken dudaklarımız birbirinden ayrıldı.

Başımı yavaşça yana doğru çekerek yanağımı yanağına değ-

dirdim ve başımı eğip alnımı onun omzuna yaslarken, "Sadece..." diye fısıldadım. "Her şeyin bu kadar hızlı ilerlemesi, bir an önce bu evde beni bir gün sevebilecek mi umuduyla mekik dokuyan kadınken, bir an sonra..." Ona daha sıkı sarıldım. "Bir an sonra böyle kollarında olan kadın olmak... İronilerin beni eğlendiriyor."

"Bu nasıl hissettiriyor?" diye sordu dudakları saçlarımın üzerindeyken. Ölü toprakları anımsatan gözlerimi yavaşça yumdum.

"Çok güzel."

***

Yemeği yedikten sonra Şafak birkaç işi olduğunu söyleyerek yeniden tekli koltuğuna geçmiş, çekmeceden çıkardığı dosyaları inceliyordu. Aynı zamanda kaşları çatık, dikkatli ve ilgili bir şekilde bilgisayarına bakarken, masasının üzerindeki viski bardağını arada bir ziyaret ediyordu.

Ben de tam karşısındaki koltukta uzanmış, kitabımı okuyordum. Yani, onu izlemekle zaman harcamadığım sıralarda okuyordum diyebiliriz. Başımın altına birkaç yastık birden koydum ve yükselip onu izlemeye devam ettiğim sırada, öyle dikkatli bir şekilde elindeki dosyaları inceliyordu ki o dosyaların yerinde olmak istiyordum resmen!

Yavaşça kitabımı yeniden açıp ona dönmeye çalıştım ama içkisinden birkaç yudum alırken çıkan ses yüzünden yeniden ona dönmek zorunda kalmıştım. Usulca kitabı kapatıp karnımın üzerine koydum. Ona doğru döndürdüm bedenimi, elimi yanağıma yaslayarak o şekilde uzanmaya başladım. Bilgisayarından dolayı yüzümü görmediğini biliyordum. Gülümsedim.

Onu çok seviyordum.

Bana söyleyecekleri, içinde bulunduğu hiçbir durum ondan gitmeme neden olamazdı sanki. Ondan gidersem geçmişinde yaşadıklarını sindirmem daha mı kolay olacaktı sanki? Bunu onunla atlatmayı deneyecektim, her neyse ani kararlar verme-

yecektim. Kaçıp gitmeyecektim, yüzleşme ihtimallerimden korkmayacaktım. Bana âşık olduğunu biliyordum. Bana değer veriyordu, eğer vermeseydi geçmişte her ne yaşadıysa bunu unutmak için beni kullanabilirdi. Okuduğum kitaplar, filmler gözlerimin önünden geçerken, olağanüstü bir heves, kursağıma oturdu. Sanki yutkunup yutkunamayacağıma karar vermeye çalışır gibiydi.

Orada kalmasını istemiyordum.

Şafak ve ben, bunun sonunda hiçbir şey olmasak bile, onu yaşamak, onun hislerine şahit olmak, elini tutmak, onu öpmek ve onu sevmek her zaman eşsiz kalacaktı.

Ondan sonra yoluma devam edebilirdim, ona saplanıp kalacak biri olmadığımı biliyordum. Biraz zaman alırdı, canım yanardı, belki her gün uyandığım güne lanet ederek uyanırdım ama sonunda devam edebileceğimi biliyordum. Onun geçmişini aşsak bile, benim hayattan beklentilerimin onun hayattan beklentileriyle ölçüşemeyeceği anlar gelebilirdi, belki aşk her zaman her şeyi aşabilecek kadar güçlü değildi. Bir süre birbirimizin yalnızlığını yok ederdik, severdik ve sonra bir şeyler daha farklı bir hal almaya başladığında ikimiz de kendi köşelerimize çekilirdik, kendi yollarımızda kaybolurduk.

Bilmiyordum.

Bunları neden düşündüğümü bilmiyordum. Düşüncelerim o kadar karmaşıktı ki!

Bir an sonra ne düşüneceğimi kestirememek beni yormuştu. O kadar gün sonra uyku beni sandığımdan daha kolay kavradı, boğazıma yapışan demir bir el gözlerimin kapanmasına neden olurken, beni kollarıyla sarmalayan mutluluk, her şeyin bir hayalden ibaret olmasını dileyen eski bir anının yeniden canlanışı gibiydi.

Her şey biterdi, tüm bu mutlu anlarda bitecekti elbet.

Lakin asıl olan daimi mutlu olabilmekti.

Bir ana, bir kalbe dayanmaksızın.

★★★

"Gece..." Mırıldanarak kıpırdandım. Gözlerimi açmak istemiyordum. Uyku istiyordum! Hep daha fazla uyku! "Güzelim." Şafak'ın sesiyle, gözlerimin önünde beliren, üzerinde kocaman harflerle uyku yazan bulut bir anda parçalandı. Hayattaki tek arzumu gösteren bulutun yerinde onun yüzü belirince kendimi zorlayarak biraz daha kıpırdandım. Duyularım tamamen açıldığı sırada Şafak'ın dudakları yavaşça alnıma dokundu. Sıcak dudakları tenimin de sıcacık olmasına neden olduğunda elimi zorlukla kaldırıp yüzümün yanındaki yüzüne koydum, yanağı avucuma yerleştiğinde Şafak başını çevirip bu kez avucumun içini öptü. Gülümsedim.

"Şafak..."

"Söyle güzelim."

Gözlerimi yavaşça araladığımda onun kucağında uyuduğumu fark edince şaşırdım, kaşlarım kalkarken Şafak yavaşça belimi sıktı, beni yana doğru çekip yatağa yatırırken tamamen ona doğru döndüm. Odadaydık, beni odaya götürmüştü. Parmaklarım ensesindeki saçlara doğru kayarken Şafak da yanımda kaydı ve benim gibi uzanır pozisyona geldikten sonra elini belime koyarak beni kendisine çekti. Ona doğru kıvrıldım.

Güldüm.

"Ne kadardır uyuyorum?" diye sordum gözlerimi yeniden yumarken. Şafak'ın bir eli yavaşça yanağıma yerleştirdi. Parmak uçlarıyla tenimi severken gözlerinin üzerimde olduğunu bilmek daha fazla gülmeme neden oldu. Başımı eğerek elimi dudaklarımın üzerine yerleştirirken Şafak'ın bu kez belimdeki parmakları tenimi okşamaya başladı.

"Önemi var mı?"

Yavaşça başımı kaldırdım, gülümsemem hâlâ askılıkta asılı bir ceket gibi dudaklarımda kalırken gözlerimi gözlerine çevirdim. Onun capcanlı kahverengilerinde kendimi gördüm.

Onu sevdim.

Bana bakışını sevdim, ellerinin tenime uzanışını...

Elimi yavaşça yanağında kaydırdığımda gözlerini yumdu. "Bendis." Adım bir nefes gibi çıktı dudaklarının arasından. Nefes alır gibi söyledi adımı... Bir an var bir an yok gibi...

"Sen çok imkânsızsın."

Gözlerimi yumdum.

"İmkânsızlığın güzelliğinden..."

"Şafak..."

"Ve güzelliğin fiziksel değil."

Gözlerim doldu. Ona baktığımda benim onda gördüğümü onun da bende gördüğünden ötürü kalbim dayanılmaz bir çarpıntı içindeydi. Yutkundum zorlukla, boğazımda onunla ilgili ukde olarak kalan her an, gittikçe güzelleşti.

"Sandığın kadar değilimdir belki..." diye fısıldadım parmaklarım teninden kayıp göğsüne inerken. Parmaklarımı kalbinin üzerine bastırdım. Yumuşacık bir his göğüs kafesimi kapladı sanki. "Kalpten istersen hiçbir şey imkânsız değildir."

Gözlerimi açtım. "Beni..." Bakışlarım dudaklarına kaydı. "Kalpten istiyor musun?"

"İstediğime şüphe yok." Parmakları yeniden yüzüme ulaştığında dudaklarında, kendisine acır gibi bir gülümse oluştu, canım yandı. Parmaklarım dudaklarına kayarken usulca kıvrımını okşayarak o duyguyu yok ettim. "Sen istiyor musun Gece?"

"Seni yürekten istiyorum," diye fısıldadım. "Senden başka hiçbir şey umurumda değil."

Gülümsedi, bu güzel bir gülümsemeydi, kenarlarından dökülen duyguları toplayıp saklamak istediğim bir gülümseme.

Gözleri usulca üzerimde dolaşırken kendimi öyle güzel hissettim ki, bütün bu imkânsızlıkların doğurduğu o can olmak istemiyordum. Onu istiyordum. Ondan başka hiçbir şey umurumda değildi ve bir gün birinin bana bunu söyleteceği düşüncesi bile komikti fakat şimdi buradaydım, adamın birine öyle çok âşıktım ki, yaptığı hiçbir şey umurumda değildi. Ne kadar yara açtığı, ne kadarını iyileştirdiği ya da hiç denemediği... Umurumda değildi.

Yavaş bir şekilde parmaklarım boynuna kaydır ve oradan koluna oradan da eline düşerken gözlerimle parmaklarımı takip ediyordum. Elini tuttum, kaldırıp dudaklarımın üzerine koydum ve avuç içini öptükten sonra derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim.

"Gitme vakti geldi mi?" diye sordum, beni uyandırmasını buna yorarak. "Giyinmeli miyiz?"

Güldü.

"Hayır, henüz değil."

"Neden uyandırdın o zaman beni?"

Yavaşça yatakta doğruldu. Beni de kendisiyle birlikte kaldırdığında kaşlarımı çattım.

"Bir şey mi oldu Şafak?"

"Azra aradı." Kaşlarım biraz daha çatılırken ellerimi yatağa koyarak kalkmak için hazırlandım. Şafak başını eğerek elini ensesine attı, hafifçe saçlarını karıştırınca, "Şafak ne oldu? Azra'ya bir şey mi oldu?" diye sordum. Bir anda gözlerim dolmuştu, ona bir şey olması düşüncesi kanımı kurutmuştu sanki...

"Ağlıyordu. Sana çok ihtiyacı olduğunu, en kısa sürede onu aramanı istediğini söyledi."

"Telefonum nerede?"

"Salonda."

Bir anda yataktan kalktım. "Azra, Azra, Azra geldim!" Koşarak salona gittim. Kısa bir an etrafıma bakındıktan sonra telefonu koltuğun üzerinde bulunca hiç beklemeden elime aldım. Yüze yakın mesaj vardı, hepsi Azra'dandı. Bakmadan onu geri aradım. Odanın içinde yürüdüğüm sırada Şafak da koridordaydı, Azra telefonu açtığında Şafak kolunu duvara yaslayarak beni izlemeye başladı.

"Azra!"

"Bendis..." Hıçkırdı.

"Güzelim, ne oldu? Neden ağlıyorsun Azra, çıldırtma beni anlat!"

"Gelebilir misin? G-Güven..."

"Ne? Ne yaptı sana? Ne Güven'i Azra, ne oldu diyorum!" Çıldıracak gibiydim. Gözüm dönmüştü resmen. Şafak'ın da doğrulduğunu görünce durup ona bakmaya başladım. Elimi saçlarımın arasına atmış, farkında olmadan çekmeye başlamıştım. Canının yanmasından nefret ediyordum. Sinirle dişlerimi sıktım.

"Bendis... Lütfen gel, daha fazla sorma..." Öyle seri bir şekilde hıçkırıyordu ki kim bilir kaç saattir ağlıyordu. İçinde hissettiği acı derinlerimden yankı olup dilime yağarken, "Tamam..." dedim sakin kalmaya çalışarak. "Bekle beni tamam mı? Ağlama Azra, lütfen."

Bir şey söylemeden telefonu kapatıp cebime koyduğum sırada işaret parmağımı Şafak'a doğrultarak, "Güven'e söyle," diye hırladım. "Kaçacak delik arasın Şafak. Öldüreceğim onu."

Bana doğru yürümeye başladığı sırada koltuğun arkasındaki ceketimi aldım, çantamı alıp yanından geçmek için hazırlandığım sırada kolumu kavrayınca, "Şafak..." diye sızlandım ama bırakmadı. Beni kendisine çekip sarıldığında gerginlikten dimdik kalan omuzlarım bir anda çöktü, ağlamamak için kendimi sıkarak ona sığındığım sırada saçlarımı öptü.

"Önce git neler olduğunu öğren, ben de Güven'in ağzını ararım. Tamam mı? Sakinleş, bu şekilde onun işine yaramazsın, sana ihtiyacı var."

O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki, gözlerimin önüne siyah bir perde inmişti sanki... Parçalandım. Azra'yı ikinci kez bu halde görüyordum ve birincisi, anne ve babası tarafından ikinci kez terk edildiğindeydi. Başımı göğsüne bastırarak, "Tamam..." diye inledim. "Tamam... Ama lütfen onu benim için biraz hırpala tamam mı? Gözünü morart, dudağını patlat ne bileyim Şafak... Ne olursa olsun onu ağlattığı için benden kurtulamayacak!"

Güldü. "Tamam." Başımın üzerini tekrar öptükten sonra beni yavaşça bıraktı. "Seni bırakmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, kendim giderim. Sen de motora binme lütfen, gideceksen taksiyle git."

Bir şey söylemedi. Ondan ayrılmadan önce parmak uçlarımda kalkıp yavaşça dudaklarını öptüm. Ayrıldıktan sonra hızlı bir şekilde evden ayrılıp Azra'nın evine gitmek üzere taksiye bindim.

★★★

Biraz olsun sinirlerim yatışsa da Azra'nın kapısına gelip kapıya yumruğumu vurduğum anda çıkan gürültüden anlamıştım ki hâlâ çok öfkeliydim.

Birkaç saniye sonra Azra kapıyı açıp beklemeden kollarını boynuma doladığında ben de onu sardım ve gözlerimi kapatıp başımı saçlarının arasına sokarken, "Güzelim," diye fısıldadım. Hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. Delirecek gibiydim. O ağladıkça canımdan can gidiyordu sanki. "Geçti, geçti, iyisin."

"Ondan nefret ediyorum!" dedi öfkeyle fakat öyle sık hıçkırıyordu ki, hecelerinin arasına birer dakika girdiğini söylemek yalan sayılmazdı. Hiçbir şey söylemeden ona daha sıkı sarıldım. Buradayım, dedim sessizce. Sarıl bana kardeşim. Bütün acını dindiremem belki, canını yakan şeyi yok edemem ama buradayım... Çok önceden, bunun iyi geldiğini söylerdin... Orada olmamın, gülümsemen için yeterli olduğunu söylemiştin. Hadi, gülümse. Sen böyle oldukça ben parçalara ayrılıyorum çünkü. Çünkü benim ailem sensin ve sen kötü olduğunda, dünyadaki herkesi tek tek parçalara ayırmak, öldürmek istiyorum. Canını yakan her şeyi, yakmak...

Orada gerçekten uzun bir süre sarılı halde durduk. O sakinleşip, nefes nefese burnunu çekene kadar ona sıkıca sarıldım. Sonunda sakinleştiğinde kendisi geriye çekildi, elinin tersiyle sırılsıklam olmuş yanaklarını silerek, saçlarını geriye iterken omuzları hâlâ titremesine rağmen gözyaşları durmuştu. Fakat onun ağlaması için gözyaşına ihtiyacı olmadığını biliyordum. İçinin yangınını tahmin etmek bile benim içimdeki yangının boyutunun had safhaya ulaşmasına neden oluyordu.

Uzanıp yavaşça yanağını kavrarken, "Buradayım," diye fısıl-

dadım. Onu kendime çekip tekrar sarıldıktan sonra belini tutup onu içeriye soktum. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra salona geçtim ve onu koltuğa oturttuktan sonra bacaklarını kendine çekip sarılmasına ve elindeki peçeteyle sürekli burnunu silip tahriş etmeye çalışmasına izin verdim. Yapılacak bir şey yoktu. Onun ağlaması böyle oluyordu işte.

Burnunu sertçe sildikten sonra peçetesini koltuğa bırakıp diğer tarafa uzandı ve yeni bir peçete alırken, "Allah onun belasını versin!" diye bağırdı. "Öldürmek istiyorum onu Bendis, anlıyor musun? Böyle kemiklerini çat çat kırıp gözlerinin içine bakarak yakmak istiyorum!" Gerçekten vahşileşiyordu ama bunu ona yaptıran sebep her neyse gerçekten önemli olmalıydı. Yutkundu, sanki karşı duvarda o varmış gibi öfkeyle orayı izlerken, "Neyse ki sevmiyorum onu!" diye hırladı. Yavaşça işaret parmağımla başımı kaşırken kaşlarımı çatmış onu izliyordum. Onu sevmediğini mi sanıyordu? Biraz yanılıyordu işte... "Yoksa şu an deli gibi ağlıyor olurdum, kendimi öldürürdüm!"

Deli gibi ağladığının da farkında değildi...

Derin bir nefes alıp biraz daha içindeki öfkeyi atmasını bekledikten sonra sonunda onu kendime çevirdim. "Anlat," dedim. "Ne yaptı? Ne oldu bir anda size?"

Hıçkırdı. Tekrar ağlamaya başlayacaktı, gözleri öyle hızlı doldu ki sanki karşımda Azra yoktu. Onu hiç böyle görmemiştim.

"B-biz... Biz iyiydik," dedi sakinleşmeye çalışarak. "Bardaydık, sonra gece birlikte ayrıldık, bana geldik."

Kaşlarım kalktı. "Onu buraya mı getirdin?"

Gözlerini kaçırdı. "Evet ama bir şey olmadı! İşte sorun da bu!"

Kaşlarım biraz daha çatıldığı sırada öfkeyle dişlerini sıktı. "Birlikte uyuduk sadece... Sadece uyumuştuk ama uyandığımızda... O..." Başını tavana kaldırıp gözyaşlarının hızlı bir şekilde yanağından boynuna dökülmesine neden olurken, "O... Benimle bir şeyler yaşamak istedi," dedi. Neden şaşırmamıştım? Azra da benim gibi düşünüyordu. O da gerçekten saf ve

derin bir aşk istiyordu, sevdiği adamın gözlerinde sevildiğini görmek istiyordu... Ama Güven... Belli ki öyle olmamıştı.

"Sen de istemedin."

"Gözü dönmüş gibiydi çünkü... Beni seviyormuş gibi değildi Bendis... Evet iyiyiz, güzel zaman geçiriyoruz, eğleniyoruz ama... Hiç öyle bir şey paylaşmadık. Özür diledi evet, denemek istediğini söyledi, hatta ilk kez böyle bir şey istediğini söyledi ama... Başka hiçbir şey olmadı anlıyor musun?"

"Kavga mı çıkardı?"

Başını iki yana salladı. "Daha kötü."

"Sana istememene rağmen bir şey mi yapmaya çalıştı Azra?" Bir anda koltuktan kalkmaya yeltenince kolumu kavradı. Beni yerime geri oturturken "Kızım salak mısın sen? Ben öyle bir şey yapsa ağlar mıyım? Öyle bir şey yapacak adamla ne işim var benim zaten?" diye sızlandı. "Hayır, daha kötüsü şu, hiçbir şey yapmadı. Konuşmadı, çekti gitti."

Sessizce ona baktım. Güven'in nasıl biri olduğunu az çok tahayyül etmek zor değildi, hayır cevabını aldığında gitmesi de çok normal geliyordu şu an... Asıl öfkelendiren de buydu zaten. Azra bir şeyler söylemesini, sarılmasını ya da bir önemi olmadığını söylemesini beklemişti. Ama Güven onu sevseydi bunları yapardı, biliyordu ve işte bunu bilmek canını yakıyordu.

Hıçkırdı. "Biliyorum," dedi sanki zihnimi okumuş gibi. "Anlıyorum da, beni sevmediğini görebiliyorum..."

Başını eğdi, dudaklarını birbirine bastırarak sessizce yeniden ağlamaya başladığında, "Çok erken..." diye fısıldadım. "Onun seni sevmediğine karar vermek için çok erken Azra. Afallamış olabilir, bu zamana kadar pek çok kez hayır cevabı almadığına eminim."

"Afallamadı," dedi sakin bir tonda. "Biliyordu, ne düşündüğümü biliyordu! Bilmesine rağmen şansını denemek istedi..."

"Seni arzulaması kötü bir şey değil." Şafak'la o anlarımız gözlerimin önüne gelince istemsizce içim titredim. Gözlerim yerdeki halıya odaklanacak gibi olunca bu düşünceleri zihnim-

den kovup yeniden ona döndüm. "Azra." Elini tutup onu kendime çevirdim. "O gittiği için mi ağlıyorsun? Yoksa kendine ket vurup onunla bir şey yapmadığın için mi?"

Gözlerime baktı, çekindiğini görebiliyordum. Umutsuzca dudakları büküldü ve gözlerini yumup tekrar ağlamaya başlarken, "Çok istedim..." diye fısıldadı. "Ona o kadar acınası bir şekilde âşık oldum ki... Ona her şeyi vermek istedim... Ama gözlerinde... Gözlerinde gördüm Bendis... Beni sevmediğini gördüm..."

Onu kendime çekip içime katmak ister gibi kollarımı etrafına doladım. "Onunla diğer kadınlar gibi birlikte olabilmeyi istedim..."

Azra annesinin kendisini isteyerek doğurmadığını, evlenmedikleri için tamamen bir hatadan ibaret olduğunu söylediğinden beri böyle düşünüyordu. Ona âşık olan ve onun için bir şeyleri göze alabilecek bir adamla evlenmek istiyordu. Evlilik gibi. Bir çocuğa asla yaşadıklarını yaşatmayacağını söz vermişti. Onu ne annesiz ne de babasız büyütecekti... Onun hayalleri, arzuları, korkuları öyle başkaydı ki, Güven'in bunu şu an anlayabilmesi imkânsızdı. O çok dipte yaşayan biriydi, her şeyi en diplerde, en uçlarda yaşardı hep. Ve şimdi birisi onun için her şeyi bu kadar anlamlı kılarken ve her şeyi bu kadar basitleştirirken ne yapacağını şaşırmış, yönünü kaybetmişti. Bir kez daha olursa direnememekten korkuyordu, annesi gibi olmaktan, kaçmaktan, saklanamamaktan.

"Sen doğru olanı yapmışsın..." diye fısıldadım saçlarını severken. "Senin ne kadar özel olduğunu anlayamıyorsa, suç onun. Boşuna gözyaşı dökme..." Gözlerimi yumup saçlarını öptükten sonra "Emin ol, diğer kadınlardan biri olsaydın, çok daha kötü olurdu," dedim.

Biraz daha sakinleşmişti. "Öyle değil mi? Ben böyleyim, beni böyle sevecek birini istiyorum... Ne kadar acı çekecek olursam olayım, kendimden çıkmayacağım."

Gülümsedim. Saçlarını okşadım, bir süre birbirimize sarıl-

dık. Ardından Azra yavaşça geriye çekilip "Kahve ister misin?" diye sorduğunda başımı sallayarak onayladım. Sigarasını alıp peşi sıra mutfağa doğru yürüdükten sonra sandalyeye çöküp bir sigara çıkardım. "Seni aradığım telefonu Şafak açtı," dedi, kahveleri koyarken. "Senin uyuduğunu söyledi."

"Evet, birkaç gün uykusuz kalınca koltukta uyuyakalmışım."

Başını bana çevirdi. "Mutlu musun?"

Güldüm. Sigaramdan derin bir nefes çekip dumanı üfledikten sonra "Öyleyim," dedim. "Ama içimden bir ses fazla uzun sürmeyeceğini söylüyor."

Kahveler olurken bana dönüp kalçasını tezgâha yasladı. Sigarayı kül tablasının içine koydum ve elimle ileriye ittirdikten sonra dirseğimi masaya yaslayıp avucuma da yanağımı yasladım.

"Neden öyle söyledin?"

Tam ağzımı açtığım sırada kapı çalınca kaşlarını çattı o kapıya doğru yürürken kızları da çağırdığımı hatırladım. "Kızlardır."

"Onları da mı çağırdın?" Kapıyı açtığında, "Böyle zamanlarda yalnız olunmaz," dedim. Ayağa kalkıp kapıya yürüdüğüm sırada kızların Azra'ya sarıldıklarını görünce ben de dahil oldum, toplu bir kucaklaşma yapıp ayrıldığımızda birlikte mutfağa geçtik. Onları öyle çok özlemiştim ki! Anlatacak çok fazla şey vardı ama bir yandan da anlatmak istemiyordum... Saklamak, onu derinlerimde gizli tutmak geliyordu içimden...

Hep birlikte mutfağa geçtik.

Özlem giderdik, Azra her şeyi anlattı, ben her şeyi anlattım. Kızlar şok olmuşlardı, bu kadar çok şey yaşayıp hiçbirisini anlatmadığımız için kızsalar da çok üzerine düşmediler, bizi anlayabiliyorlardı. Bir süre sohbet ettik, ben en son anlattığım için onlara Azra ile konuşmak üzere olduğumuz şeyi anlattım.

"Benden çok fazla şey gizliyor," dedim derin bir nefes alıp kahvemden büyük bir yudum alırken. "Bu çok fazla şey, bunca zaman benden uzak durmasına neden oldu ve o gece anlatacaktı. Sonunda anlatmaya karar vermişti ama işler sarpa sardı. Şimdide konuşmak için hiç fırsatımız olmadı. Daha doğrusu ben soracak cesareti bulamadım, o da konuyu açmadı."

Masada derin bir sessizlik oluştu. Ardından Azra, "O kilitli odada her şeyi aydınlatacak bir şey var," dedi. "Kapıyı açmasını iste, açmıyorsa sen aç. Kır kapıyı ne bileyim."

"Saçmalama."

"Azra doğruyu söylüyor," dedi Beril. "Ondan önce iste, açmazsa daha fazla bu soru işaretleriyle yaşayamayacağını bu yüzden kapıyı açtığını söyle. Bulduklarına göre her şey şekillenecektir zaten."

"Delirmiş olmalısınız. Kapıyı açamam. Orası için beni özellikle uyardı."

"Öğrenmek istiyor musun? İstemiyor musun?" diye sordu Azra kaşlarını kaldırarak. Sinirle ona baktım.

Beril, "Üstelik direkt git kır demiyoruz ki? Önce sor diyoruz, hâlâ saklayacak bir şeyleri varsa o evden çıkıp gitmen gerekecek zaten," diyerek onu destekleyince çıldıracak gibi oldum. Derin bir nefes alıp yanaklarımı şişirdikten sonra saate baktım. Başımı iki yana sallayarak yerimden kalktım.

"Benim gitmem lazım kızlar, daha hazırlanacağım. Şafak bekliyordur."

Hep birlikte bana veda etmek için ayağa kalktılar, kapıya kadar konuştuktan sonra çantamı ve ceketimi alıp çıktım. Hepsiyle tek tek vedalaşıp en yakın zaman için sözleştikten sonra evden ayrıldım ve taksiye binip Şafak'ın yanına geri dönerken zihnimi meşgul eden bu konu hakkında daha fazla konuşmayı yasakladım kendime. Kızlar saçmalıyorlardı. Asla böyle bir şey yapamazdım. O onun özeliydi, her ne olursa olsun ve beni uyarmıştı. Ona bu kadar zıt gitmenin iyi şeyler doğurmayacağına emindim. Bu yüzden bu fikri kafamdan attım. Öğrenmenin başka yollarını bulabilirdim.

Bulacaktım.

Bulmak zorundaydım!

Başka yolu yoktu.

★★★

Akşam yemeği için anlaştığımız saatte Şafak tekrar duş aldı. Pansumanını yeniledik, yüzündeki yaralar için ilaçlarını sürerken onu bir yere oturmak konusunda öyle zor ikna ettim ki, eğer üç dakika içinde bitirmeseydim büyük ihtimalle kucağında benimle kalkıp gideceğini biliyordum. İnatçının tekiydi! Ona neden düzgünce oturup yapmama izin vermediğini sorduğumda, tedavi görmekten nefret ettiğini söylemişti, haklıydı, hakkını vermem gerekiyordu bu iğrenç bir şeydi ama onun iyiliği için yapmamız gerekiyordu. Başka bir şekilde bunun üstesinden gelemezdi.

Pansumanı bitirip kucağından kalktıktan sonra eşyaları masanın üzerine bırakıp pamuğu çöpe attım ve giyinmek için odaya geçtiğim sırada Şafak'ın telefonu çaldı.

Ben koridora girmeden önce başımı çevirip ona baktığımda telefonunu cebinden çıkardı, ekrana baktı ardından benim yanımda açamayacağını bildiği bir şey olduğunu belli edercesine başını bana çevirdi. Bana baktı. Bunun gitmem gerektiği anlamına geldiğini biliyordum ama delirecek gibiydim. Bir şeyleri daha iyi bilmek istiyordum. Hâlâ tehlike de miydi bilmiyordum mesela...

Başımı sallayarak odaya geçtim. Onu dinlemeyi düşünüyordum fakat o da benimle aynı zamanda balkona çıkınca planım suya düşmüştü. Üzerime siyah bir elbise giydim, saçlarımı güzelce tarayıp, hafifçe dalgalandırdıktan sonra siyah botlarımı giydim, deri ceketimi alıp yüzümü hafifçe renklendirdikten sonra çantamı alıp çıktım.

Şafak o sırada salona geçmişti.

"Bilmiyorum," dedi, ses tonu fazla sakindi. "Beni teferruatla yorma Güven, ne yapılması gerekiyorsa yap."

Elini saçlarının arasına atıp hafifçe karıştırdığı sırada koridorun sonuna gelmiş, omzumu duvara yaslayarak kalçamı çıkarmış onu izliyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturduğum sırada Şafak derin bir nefes aldı ve burun kemerini sıkarken, "Saçmalama," diye homurdandı. "Sürekli su sesi duyuyor-

dum." Kaşlarımı çattım, yüzünde öyle sıkıntılı bir ifade oluştu ki, boğazımın düğümlendiğini, kuru toprağın tenimin altında yer edindiğini hissedebiliyordum. "Çok sık araba geçmiyordu, sakin bir yerdi ama uzun bir yol yürüdüm, çakıl taşlarıyla doluydu."

Başını yere eğmişti. Kaşlarının ortasında geniş bir düşünce çukuru oluşurken, göğüs kafesi sanki ellerinin arasında tuttuğu kuş sıkışmış ve yardıma muhtaç halde çırpınıyor gibi yükselip alçalıyordu.

"Bilmiyorum. Su, deniz gibiydi, kayalıklara çarpıyordu."

O günü anlatıyordu. Onu nereye götürdüklerini... Güven yeri tespit etmeye çalışıyordu.

"Gözlerim kapalıydı!" diye hırladı. Küfür ederek dişlerini sıktıktan sonra, "Beni yorma," diye homurdandı. "Sabrımı zorluyorsun."

Tam o sırada başını kaldırdığında bakışlarımız çarpıştı. Bakışları bütün bedenim boyunca dolaşırken huzursuzca yaslandığım duvardan ayrıldım. Ona doğru yürüdüğüm sırada yalnızca Güven'i dinlemekle yetindi. Hafifçe dudaklarını ıslatıp saçlarını karıştırdığında yanına ulaşmıştım. Hemen önünde dururken ellerimi usul usul yumuşak ve sıcak tenine koydum. Sakallı yanakları avuçlarımın altında şekillenirken gözlerini kapattı. Burnundan sıkıntılı bir nefes aldıktan sonra, "Çok konuşuyorsun," dedi tekrar. Bütün konuşma, Şafak'ın Güven'in söylediği şeylerin onda hissettirdiklerini alay ederek bastırmasıyla geçiyordu. "Bilmiyorum Güven ama mutlaka bir anlamı olmalı."

Sessiz kaldı, Güven bir şeyler söylerken elini yavaşça belime koydu. Beni sakin bir şekilde kendisine çekip bedenine yaslanmamı sağladığında ellerimi göğsüne indirerek oradan beline çektim ve ona sarılıp başımı göğsüne yasladığım sırada, "Tamam," dedi. "Seni arayana kadar beni arama."

Bunu bıkkın bir şekilde söylemişti. Güven'in sesini duymuştum. "Ben de bayılıyorum sana!"

Birbirleriyle alay etmelerine bayılıyordum. Güldüm. Şa-

fak'ın parmakları saçlarımın arasından boynuma kayarken ben de belini daha sıkı sardım.

"Kapat Güven." Telefonu kapattı, Güven'in cevabını bile beklememişti. Telefonu cebine koyduğu sırada elini üzerimden çekmedi. Parmakları saç köklerimi okşarken mırıldanarak göğsüne biraz daha yayıldım. Bu onu güldürdü. Kıkırdayarak başımı kaldırdım ve dudaklarımı çıplak göğsüne bastırırken teninin üzerinde ki kızarıklıklara baktım. Parmaklarım yavaşça belinden göğsüne yükseldi ve parmak uçlarımla yaralarının üzerinde dolaşırken, "Hatırlaması zor oluyor mu?" diye fısıldadım.

Parmaklarım teninin üzerinde kayarken yavaşça gözlerimi kapattım, kaşlarım çatılmış, alnım acının getirdiği sinmişlikle kırışmıştı. Onun yaralarına dokunmak yüreğimi parçalıyordu.

"Bilmediğim şeyleri hatırlamaya çalışmak zor."

"Seni götürdükleri yeri bu şekilde mi tasvir ediyorsun?" diye sordum başımı geriye doğru çekerek ellerim göğsünde hafifçe arkaya kayarak. Ensemdeki eli boynuma kaydı ve tenimi kavrarken, "Böyle hatırlıyorum," dedi. "Beni götürürken dört kişilerdi ama oraya gittiğimizde daha fazla olduklarını anlamıştım."

"Dört kişi mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Evet, çok güçlü bir adamdı, öyle olduğunu da biliyordum ama dört kişinin ona neler yapabileceğini tahayyül etmekten delice kaçtım. Kendimi kumun altına gömerken korkuyla ellerim göğsünde daha sıkı sarıldı. "Şafak..." Ağlayacak gibi oldum, onu o halde hayal ettikçe bile tüylerim diken diken oluyor, gözlerim doluyordu.

"Şşş!" Beni kendisine çekip kollarıyla etrafımı sararken, "Ağlama," diye fısıldadı. Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı, bir eli sırtımda, diğer eli belimdeydi. Ona sıkıca sarılıp kollarımla sararken, "Nasıl dayandın?" diye sordum.

"Düşündüğün kadar kötü değildi." Başımı iki yana sallayarak ona biraz daha sarıldım. Hiçbir şey konuşmadık. Orada bir süre sarılı bir şekilde durduktan sonra Şafak saçlarımı öptü.

"Geç kalıyoruz güzelim."

Umursamadığını adım gibi biliyordum. Ağlamamdan nef-

ret ediyordu. Beni omuzlarımdan tutup yavaşça geriye çekti ve yüzümü ellerinin arasına alırken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. ardından uzanıp dudaklarımı sakince öperken bunun beni sakinleştireceğini bildiğini biliyordum. Olduğum yere sindim, küçük bir kedi gibi ona tutunurken belimi güçlü koluyla sıkıca sardı. Beni tenimden can alır gibi öptü, öyle güzeldi ki... Her seferinde daha da öfkeli bir hal alacağını düşündüğüm öpüşmelerimiz, gittikçe sakinleşti, ruhumuzdan dökülmeye başlamıştı.

O geriye çekildiğinde beklemeden geriye çekildim.

"Merak edecekler." Çantamı aldım, Şafak koltuğun üzerindeki gömleğini alıp üzerine geçirdiği sırada ceketini aldım. Kapıya doğru yürüdüğüm sırada Şafak da peşimdeydi. Evden çıkarken anahtarı ben aldım, çantama koyduğumu görünce Şafak kendi anahtarını almadı. İstemsizce gülümsedim. Sanki bu ev bizim evimizmiş gibiydi... Ah! Düşüncesi bile öyle heyecan vericiydi ki! Kalp krizinden gidebilirdim.

Tam kapıyı açıp koridora çıkacağım sırada Şafak elini kapının üzerine koyarak kapıyı yavaşça kapattı ve bu sırada bedeni bedenimin hemen arkasındaydı. İrkildim, nefesim titredi. Kapıya yakın olduğum için dönme şansı elde edemedim, benden ne kadar uzak olduğunu kestiremiyordum. Başımı yavaşça eğerek, "N-ne oldu?" diye sordum, nefesinin sesini duyabiliyordum. Ensemdeki varlığı öyle tüyler ürpertici bir haldeydi ki kelimelerin ağzımın içinde can bulduğunu düşünmem saçma görünmezdi.

Parmaklarını kapının zemininden kaydırdı, diğer eli belimi kavradığında başım yavaşça kapıya yaslandı. Elleri üzerimdeyken ne yapacağımı şaşırıyordum resmen. Çırpınıyordum balık gibi. Belimdeki eli sıkılaştı, beni kavrayıp bir anda kendisine doğru çevirince şaşkınlıkla ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Omuzlarına yaslanan ellerimin heyecandan titrediğini fark edince gömleğine bastırdım, parmak uçlarımın bile yandığını hissedebiliyordum.

Titrek nefesim onun gömleğine çarparken Şafak belimdeki ellerini yavaşça bedenim boyunca kaydırdı ve parmakları çıplak bacağıma ulaştığında tenim büyük bir yangının içine atılmış gibi kıvrıldı. Dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada parmak uçlarıyla bacağımın üzerinde küçük bir daire çizdi. Ardından başı başımın yanındaki yerini alırken, "Neden böylesin?" diye fısıldadı. Nefesinin tenimin üzerine düşüşü canımdan can gitmesine neden oluyordu resmen. Omzundaki parmaklarım tenini sıkıca kavradı, heyecandan gözlerimi yumarak başımı arkaya doğru attığımda Şafak dudaklarını kulağımın üzerine bastırdı. Can yakıcı bir hal alan hissettiğim haz omuzlarıma tırmanırken, parmakları eteğimden yukarıya çıktı. Yeniden belimi kavrarken, "Başımı döndürüyorsun," dedi. "Böyle zamanlarda hayatıma girmek için can atan diğer kadınlardan biri olmadığın için üzülüyorum."

Bana dokunamadığı için söylüyordu, onlardan biri olmadığım için bana dokunamıyordu. Ah, çıldıracaktım! Tenim karıncalandı, titreyerek ona daha sıkı tutunduğum sırada dudakları boynuma kaydı ve tenimi usulca öperken, "Gece derken sana yanılmıyormuşum... İnsanın aklını çeliyorsun," dedi, dudakları üzerimden uzaklaşırken parmakları belimi bıraktı.

"Şafak..." Sesimin titremesini umursamadan gözlerine baktım. Biraz uzağımda duran yüzü, bütün irademin sınırlarına dayanıp, kapılarımı yumruklamaya başladığında, "Söyle Gece," dedi, nefesi hâlâ yüzüme vuruyordu.

Birbirimize baktık. Ben onun gözlerinin içine bakarken ona onu sevdiğimi söyledim. Onu sevdiğimi ve kazandırdığı, söylediği, hissettirdiği her şey için ona minnettar olduğumu, verdiği tüm acıya ya da kırığa rağmen onları toparlamaktan hiç gocunmadığı için, öfkemi, sinirimi bazen korkumu anlayışla karşıladığı için, elimi tuttuğu için, bize geçmişiyle savaştığı her ana inat bir şans verdiği için, beni sevmediği zamanlarda bile gitmeme izin vermeyerek son ana kadar savaşmam için bana güç verdiği için, bunu nefretle, öfkeyle bile yapmış olsam ona daha

sıkı tutunmama neden olduğu için... Sonunda, bana karşı bir şeyler hissetmeye başlayan kalbine daha fazla ket vurmadığı için teşekkür ettim, onu sevdiğimi ve her zaman seveceğimi, ondan asla gitmeyeceğimi ve gitmeyi hiç istemediğimi söyledim.

Fakat ona, sesli bir şekilde onu sevdiğimi söylemeye cesaret edemedim.

O beni sevmediğinde bunu söylemek basitti, çünkü karşılık bulamayacağıma emindim ve bu beni incitse de bundan vazgeçmek istemiyordum.

Ama şimdi, onun da bir şeyler hissettiğini bildiğim fakat ne hissettiğini tam olarak adlandıramadığım için söyleyip karşılık bulamazsam içimde hissedeceğim üzüntüyü düşünmek beni ürkütüyordu. Karşılık vermezse gerçekten canım yanardı. Onu anlıyordum, ona öfkelenmezdim, hemen bir şeyler olmasını beklemiyordum ama bana bu kadar yakınken... Benim diplerime bu kadar yakınken, denizimde boğulmasın diye sularımı geri çekmekten korktum.

Ben aramızdaki şeyi büyük bir şey olarak görüyordum, onun içinde büyük olduğunu görüyordum ama bana yalan söylemeyeceği için, henüz hissetmediği bir şeyi söylemeyecekti. Bu da onu belki geriye itebilirdi, suçlu hissetmesine neden olabilirdi. Onu tanıyordum, biraz olsun tavırlarını kestirebiliyorsam geriye çekilmeye çalışacağını biliyordum.

Bu fazla büyük bir adım olurdu.

Hiçbir şey söylemedim, o da hiçbir şey söylemedi. Benimkisi çok büyük bir gürültünün içinde sessizlikti, onunki ise kestiremeyeceğim bir kasırganın eseriydi.

Bakışlarımı göğsüne düşürdüm ve tebessüm ettim, ardından yavaşça sırtımı kapıya yaslayarak bedeninden uzaklaşırken, "Gitsek iyi olacak," diye fısıldadım. Bunun boğazıma oturan koca bir yumru olacağını bilememiştim. Şafak bir adım geriye çekildiğinde kapıyı açıp dışarıya çıktım ve asansöre doğru yürürken yutkunmaya çalıştım. Beceremiyordum.

Bunu düşünmek zorunda olmaktan nefret etmiştim.

Onu seviyordum!

Onu çok seviyorum...

Ve bir gün ona bunu söyleyecektim, hiç korkmadan, karşılık alıp almayı umursamadan...

***

Şafak motoru evin önüne park ederken onun kaybolduğu güne nazaran evin ışıklandırması öyle güzel görünüyordu ki... O gün sanki onun gidişinin sükûtunu sırtlanan lambalar şimdi neşeyle gökyüzünden yansıyordu. Ay bile çok güzel görünüyordu bu gece... Onun varlığına inandırmak istercesine.

Kadim yaratıcının en büyük ustalığıydı o...

Omzuna tutunarak motordan indim ve üzerimi düzelttiğim sırada Şafak da motordan indi. Anahtarını cebine koyarken gözleri üzerimdeydi. Yol boyunca normalde de bir şey konuşmazdık fakat sanki bir şey varmış gibiydi. Ben, o son anı bir türlü unutamıyordum ama o sanki bir şey kafasını kurcalıyormuş gibi davranıyordu.

Anlam veremiyordum ama bir şekilde ortamını bulduğumda soracaktım.

Kaldırıma çıktım, yavaşça yanına yaklaşıp yürümeye başladığımda kollarımız neredeyse birbirine çarpıyordu. Şafak yavaşça parmaklarımı kavradı ve, "Çok soğuksun," dedi, yürümeye devam ederken. Biraz üşümüştüm, bu kadar soğuk olacağını düşünmemiştim. Bir şey söylemedim, elimi sıkıca kavradı ve kendi eliyle birlikte pantolonunun cebine soktu. Ah... Kalbim yanıyordu. Sıcacık elleri, beni koruyan cebi sayesinde tenimi sıcacık yaparken başımı yana doğru eğerek koluna yasladım. Gülümsedim. Ellerimize bakarken gülümsemekten kendimi alamıyordum... Çok güzeldi... Ellerimin de kalbimin de sıcacık olduğunu hissedebiliyordum.

Bizim geldiğimizi görünce büyük demir kapı açıldı, içeriye girerken topuklularım yüzünden zorlanacağımı düşünmüştüm fakat Şafak'a tutunduğum için hiç zorlanmadan merdivenlere kadar onunla yürüdüm.

Parmaklarım onun parmaklarının arasındayken içimi kaplayan huzuru tasvir edebilmeyi geçtim, bir an öncesinde bunu tahayyül dahi edemezdim...

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, merdivenlere yaklaşırken bizi kapıda karşılayan ailesine bakarken. Onu gerçekten önemsiyorlardı, babasının hâlâ ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum. Annesi ise ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Murat ve Duygu mutlulardı, birbirlerine sarılmışlardı ve Duygu dikkatle ağabeyini izliyordu. Güldüm.

"Senin böyle bir aileden gelmene şaşırdım doğrusu."

O da güldü.

"Yaşlandıkça duygusallaşıyorlar, biz çocukken... Onları tanımak istemezdin."

Dudağımı ısırdım. Şafak elimi biraz daha sıkarken merdivenleri çıkmaya başladık.

"O kadar kötü olamazlar, yani en azından annen, şu haline bak kendisini nasıl tutuyor." Gülümsedim, istemsiz gözlerim dolmuştu ama başımı Şafak'a çevirdiğimde bunu kolayca görmezden gelebildim. Onun adına mutluydum, ailesiyle olmasından daha fazla mutlu olabileceğim hiçbir şey yoktu. En azından birimizin hâlâ böyle bir şansı vardı ve bu beni üzmezdi, yalnızca mutlu edebilirdi.

Güldü fakat başka bir şey söylemedi. Merdivenleri çıkıp onlara ulaştığımızda annesi bir anda Şafak'a sımsıkı sarılınca elimi yavaşça çektim, Şafak bir elini başının arkasına diğerini de sırtına koyarken bana göz ucuyla baktı, ben de ona gülümseyerek bakınca gözlerini devirerek güldü.

"Anne." Onu omuzlarından tutup yavaşça kendisinden uzaklaştırırken, "İyiyim," diye sitem etti. "Konuşmuştuk telefonda, ağlayacaksan gelmeyeceğim demiştim. Söz vermiştin ağlamayacağım diye."

Annesi elinin tersiyle hafifçe göğsüne vurdu. Uzanıp yanaklarını kavradıktan sonra onu kendisine çekip yanaklarını öptü. Bu hali öyle masumdu ki, Şafak'ın o sert, vurdumduymaz ha-

vasının yanında şu halini görmek içimi sıcacık yapmıştı. O hiç istifini bozmadan annesinin üzerindeki işini bitirmesini beklerken annesi, "Sus sen!" diye azarladı onu. "Tabii öyle diyeceğim, ne diyeyim? İnsana başka yol mu bırakıyorsun sanki?"

Şafak yeniden gözlerini devirip doğruldu ve annesini yavaşça kendisinden uzaklaştırırken "Tamam," diye homurdandı. "Duygu alsana annemi."

Duygu güldü, annesinin omuzlarını kavrayıp onu kendisine doğru çekerken, "Sıkmasana adamı anne, iyi işte bak, her zaman ki gibi," dedi. Onu abisinin artık eskisi kadar güçlü olmadığını söylerken yeniden düşündüm, sanki gözlerinde o söylediklerini kendisi de hatırlamış gibi bir pişmanlık oluştu. Annesi omuz silkerek, "Siz ikiniz yok musunuz? Pes!" diye homurdandı. "Oğlum ölüm-"

Şafak'ın babası annesinin kolunu kavrayınca kadının sözü yarım kaldı. Söylediği şeyin ancak farkına varabilmişti, ortama bir anda hükmeden sessizlik Şafak'ın gerginliğinin sınırlarını zorlarken Şafak, "Önemli değil," dedi babasına bakarak. Annesi başını eğip derin bir nefes aldığında Şafak ona doğru yürüdü, yüzünü avuçları arasına aldı, saçlarının üzerine küçük bir öpücük bırakırken kokusunu içine çekti. "Önemli değil anne."

Göğsümün orta yerinde açan çiçeklerin her bir yaprağının sızım sızım sızladığını hissedebiliyordum. Burnumun ucu bile yanmaya başlamıştı. Avuç içlerimi elbiseme bastırarak gülümsemeye çalıştığım sırada Duygu yanıma geldi, sevecen bir tavırla ortalığı toparlamaya çalışarak beni kollarıyla sardı ve, "Bendis!" diye cıvıldarken ben de ona sarıldım. "Abim oldum olası sever göz önünde olmayı, sen izin verme ışığını kesmesine, bencildir o!"

Aynı zamanda gözlerini devirdi fakat yüzünde ciddi olmadığını belli eden bir ifade olması beni güldürdü. Şafak annesini kolunun altına almıştı, uzanıp Duygu'nun saçlarını karıştırırken, bir an Güven'in varlığını hissettim. Ağabey gibiydi, varlığını sıcaklığını hissetmek daha canlı gülümsememe neden oldu. Azra ile her şey yolundadır diye umuyordum.

"Gevezelik yapma," diye homurdandı Şafak saçlarını karıştırırken.

"Yalan değil," dedim ciddi bir ifade takınmaya çalışarak ona bakarken. Şafak bakışlarını bana çevirdi, kaşlarını kaldırıp 'hadi ya' der gibi yüzüme bakınca gülerek gözlerimi devirdim.

Şafak'ın babası, "Dışarıda kaldık, hadi," diyerek bizi içeriye yönlendirdiğinde kapıya en yakın ben olduğum için önden girdim, Şafak ve annesi arkamdan, Duygu ve Murat da onların arkasından girerken Şafak'ın babası kapıyı kapattı. Salona doğru yürüdüğüm sırada Şafak'ın annesi gelip koluma girince şaşırdım, gözlerim Şafak'ı arayınca babasının yanına döndüğünü görmüştüm ama elbette yanına gidemezdim. Kıvrandım. Onu babasıyla yalnız bırakmak istememiştim bir an için.

Biz salona geçerken annesi beni koltuklardan birine oturttu. Yanıma otururken, "Saçların çok güzel görünüyor!" diye cıvıldadı. Murat ve Duygu da diğer koltuğa geçerken Duygu da katıldı. "Makyajına bayıldım!"

Güldüm. Başımı eğerek teşekkür ettiğim sırada Murat, "Bu konuşma beni aşacak, ben masaya geçeyim," diyerek yanımızdan kalktığında Duygu ve ben kıkırdadık. Şafak'ın annesi başını iki yana sallayarak güldüğünde Duygu da bizim oturduğumuz koltuğa geçti. Annesiyle birbirlerine baktılar.

Duygu gülümseyerek elime uzandı, yavaşça kavrayıp sıktıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi. "Kendi adıma. Biz düğünüme asla gelmeyeceğini düşünmüştük. Ama Güven senin sayende fikrini değiştirdiğini söyledi."

Gözlerimi yumdum, derin bir nefes alırken, "Teşekkürlük bir şey yapmadım," dedim. "Bunun ne kadar önemli olduğunu anladım ve onunla konuştum. Gitme kararını veren kendisiydi. Ben sadece şansımı denedim."

"Şansını mı denedin? Onu nişanıma çağırmak için kaç kez aradım... Bana hiç dönüş yapmadı, ona ulaşmamıza izin vermiyordu. Ama sen onu bize getirdin."

Söze annesi dahil olunca başımı ona çevirdim. "Şafak hep

burnunun dikine gider. Onun için hata yapılır ve o orada kalır, telafi edilmesi imkânsızdır. Açılan yaralar kapanmaz, kapansa da asla eskisi gibi olmaz, hep buna inandı. Ama sen bunu değiştirdin. Şafak'ın bizim bile yıllarca deneyip sarsamadığımız kurallarını sarstın, altına kendi zeminini yerleştirdin. İçinde merhamet barındırdığını görebiliyorum."

Şaşırmıştım. Şafak'ın o başından beri benim altından hiç kalkamayacağını düşündüğüm kurallarını sarstığımı düşünmek, bir an için benim kurallarımın da sarsılmasına neden oldu. İçimin titrediğini hissedebiliyordum. Ruhum Şafak'ı aradı.

Benim bir şey söylememe kalmadan Duygu elimi tekrar sıktı. "Gerçekten, ne kadar teşekkür etsem az. O gece orada olmasaydı, hayatım boyunca bunu hatırlayacak ve berbat hissedecektim, hayatımın en güzel gününü kendi ellerimle mahvetmeme izin vermediğin için teşekkür ederim." Bir an sonra sarılınca istemsizce gülümsedim. Kollarımı beline dolayarak ona sarıldığım sırada annesi de burnunu çekti, duygulanmıştı yine. O da bizi kollarının arasına alırken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kelimelerin ateş parçası gibi dilimi yaktığını hissedebiliyordum. Boğazım kurumuştu, ağzımın içinde metal tadı vardı.

Gözlerimi birbirine bastırarak hissettiğim dayanılmaz ağrıyı göz ardı etmeye çalışırken beni içine aldıkları sevgi fırtınasının altında ezilmekten korktum. Beni sevmemelerini saçma bulmazdım, sonuçta onun hayatında daha önce birisi olmuş ve onu yaralamıştı. Şimdi yine aynı şeyin olmasından korkuyor olabilirlerdi fakat beklediğimin aksine beni öyle sıcak sardılar ki, bu ağlamak istememe neden oldu.

"Ooo, hanımlar çoktan kaynaşmış!" Şafak'ın babası ellerini ovuşturarak içeriye girdiğinde Şafak da hemen arkasındaydı. Gülerek birbirimizden ayrıldığımız sırada Şafak'ın kaşları çatıktı, düşünceli bir hali vardı. Bize baktı, dudakları hafifçe kıvrılırken durumdan hoşnut olması düşüncelerini dağıttı. Eski düşünceli hali yok olurken yanımıza geldiler. "Yemeğe geçelim mi? Ben çok açım!"

Babasına güldük. Birlikte masaya geçerken, ben Şafak'ın yanındaydım, Murat ve Duygu da yan yanalardı. Bir köşeye annesi bir köşeye de babası oturmuştu. Ben hafif bir tebessümle masayı izlerken bir anda masanın altından bacağıma dokunan elin etkisiyle sarsıldım. Yutkunamadım, küçük bir öksürük ortamın sessizliğini bölerken Şafak'ın başını eğip güldüğünü görebilmiştim ama elimi elinin üzerine koyup onu iterken ona ondan nefret ediyormuş gibi baktım.

Elini itemedim, bacağımı sıkmıştı, gitmiyordu. Yutkunmaya çalıştım, öksürüğüm geçsin diye bir yudum su alırken Şafak'ın annesi bana bakıyordu.

"Bendis? İyi misin kızım?" Gözlerimi kırpıştırarak Şafak'a baktım. Ardından tekrar annesine döndüm, sonra yeniden Şafak'a baktığım sırada parmaklarını hiç kıpırdatmadan tenimde tutmaya devam etti. Hiç acıması yoktu! Gülümsemeye çalıştım.

"İyiyim! İyiyim, hastalanacağım sanırım." Geçiştirmeye çalıştım ama sesimin titremesini engelleyememiştim. Şafak'ın parmağı tenimi okşamaya başladığında elimi elinin üzerine koydum ve parmaklarımı parmaklarına geçirmeye çalıştım, ona baktım. Doğrudan bana bakıyordu fakat yüzünü gören kimse aşağıda neler yaptığını tahmin edemezdi. Çok normal bir ifadeyle izliyordu beni ama dudaklarındaki gülümseme de bir an olsun kaybolmuyordu.

"Şafak," dedim dişlerimin arasından. Fakat onu bu şekilde yalvararak vazgeçiremeyeceğimi anlayınca elimi kaldırıp yavaşça ensesine koydum. Bu cesur hamlem onu şaşırttı, masadakilerin dikkatini yemeklere verdiğini, kendi aralarında sohbet ettiklerini görünce kendimde bunu yapacak gücü zorla bulmuştum. Yavaşça ensesindeki saç köklerini parmaklarımla okşadım, tek kaşı havaya kalktı, ilgiyle hareketlerimi izlerken elini hâlâ çekmemişti. Sanırım bu kadar sanmıştı, dudaklarında alaya bulanan gülümsemenin üzerimdeki etkisi biraz sert oldu.

Tırnaklarımı yavaşça ensesine ve oradan sırtının kıvrımına doğru kaydırdığımda bacağımdaki eli önce sertleşti, kendini

sıktığını görebiliyordum. Dişlerini sıkarak yumduğu gözlerini aralarken, gözbebeklerinin içinde yanmakta olan ateş ikimizi de küle çevirebilecek kadar güçlüydü.

Gözlerimin içine çok sert bir şekilde baktı, hazdan gelen öfkesinin kemiklerine kadar battığını hissedebiliyordum, tırnaklarım sırtından yeniden ense köküne kaydığında dişlerini sıktı fakat hâlâ bırakmamakta kararlıydı. Kendimi zor tutuyordum. Parmaklarının baskı uyguladığı uyluklarım sızlıyordu.

Onu bu şekilde yıldıramayacağımı anlayınca elimi yavaşça geriye çektim, öne doğru eğilerek bir dirseğimi masaya yasladıktan sonra başımı yana eğerek ona bakmaya başladığımda dudaklarında kibirli bir gülümseme oluşmuştu. Bir süre yüzünü izledim, onu böyle keyifli görmek benim de hoşuma gitmişti ama dişlerimi sıkmaktan çenemin ağrıdığını hissedebiliyordum. Parmakları beni gerçekten zorluyordu. Sadece bacağımda sahiplenici bir şekilde duruyorlardı ama onun bakışı o duruşa öyle bir anlam yüklüyordu ki, insanın içi sızlıyordu resmen.

"Hoşuna gidiyor değil mi?" diye fısıldadım arkama yaslanırken. Sandalyelerimiz fazla yakındı. Olması gerektiğinden daha fazla. Bana doğru dönüp güldü, kaşlarını kaldırıp başını hafifçe eğerek, "Hangisinin daha fazla gittiğini seçemiyorum bile," dedi kısık bir sesle. Murat ve Şafak'ın babası şakalaşıyorlardı, ona işyerinde yaşadığı bir şeyi anlatıyordu. Tam ben ağzımı açıp bir şey söyleyeceğim sırada Şafak'ın annesi, "Eee, Bendis, sen ne iş yapıyorsun? Nasıl tanıştınız oğlumla?" diye sordu. Bir anda sanki aramızdaki yakınlık mesafelerle parçalandı. Ona balta indirildiğini söylemiyordum ama metafiziksel uzaklığımız harcanmıştı resmen.

Başımı annesine doğru çevirip yerimden hafifçe doğrulduğum sırada Şafak varlığını belli etmek ister gibi tenimi sıktı. Dişlerimi sıkarak güldüm.

"Biz..." Yaptığı şeyleri ailesi biliyor muydu bilmiyordum bu yüzden sessizleştim, Şafak da anlamış olacak ki araya girmekle yetindi.

"Bir bahis sırasında tanıştık." Demek ki biliyorlardı. Annesi bundan hoşnut olmadığını belli eder gibi bir hali olsa da gülmeyi kesmedi.

"Çok şanssız bir karşılaşma olmuş," dedi gülerek. "Ama şükür ki kaybettiğine içerlememişsin!" Güldüm. Başımı çevirip Şafak'a baktım. Asla, kimseye açıklayamayacağımız o an gözlerimin önüne gelince sırf onu sinirlendirmek için, aslında başka şeylerle bağdaştırıldığında doğruluğu kanıtlanabilecek olan bir şey söyledim.

"Aslında... Ben kazandım."

Bir anda masa sessizleşti. Şafak başını çevirip bana baktı, dudakları hafifçe aralık, kaşları çatılmış bir şekilde bana baktığı sırada kibirle gülümsedim. Aksini iddia edemezdim. İkimiz de kazanmamıştık, o bahsi terk etmişti.

Ama o bahsin sonunda ben onu kazanmıştım. Her şey o bahis sayesinde olmuştu.

"Doğru," dedi Şafak, ilgiyle yüzümü izlerken. "O kazandı."

Annesinin gözleri büyüdü, şaşkınlıkla bir anda alkışlamaya başlayınca başımı eğip güldüm. Duygu ve Murat da onlara katılırken Şafak gözlerini devirdi. Annesi, "İnanamıyorum!" dedi gülerek. "Şafak Tekand, kaybetti öyle mi?"

"Sana iyi bir ders olmuştur!" dedi Duygu gülerek ağabeyine bakarken. "Sonunda seni yenebilecek birinin çıkacağını biliyordum!"

Murat sırıttı. "Bunu herkese anlatacağım."

"Kaçırma," dedi Şafak baygın bir sesle. Gerçekten, aksini iddia etmemişti. Şimdi herkes onun namının sarsıldığını düşünecekti. Yine de umursamadı. Gerçekten insanların ne düşündüğünü umursamıyordu.

"Şaka yapıyorum," dedim gülerken. "Ben kazanmadım, aslında bir kazanan olmadı. Yarıda bırakmak zorunda kaldık ama o bahis sayesinde tanıştık..."

Annesi dudaklarını birbirine bastırarak mırıldandı. Duygu hayranlıkla, "Ha sen öyle bir kazanmaktan bahsediyorsun..."

diye mırıldanınca Şafak bacağımdaki elini çekti, sandalyemin arkasına koyduğunda başımı ona çevirdim. Gülmüyordu ama dudağının bir köşesi ilgiyle yukarıya kıvrılmıştı. Gözlerini yüzümde dolaştırdığı sırada Murat, "Her şey o bahis sayesinde oldu yani..." dedi konuşma tamamen bize dönerken. Başımı salladım. Şafak'ın eli saçlarımın arasına girdi, boynumu hafifçe okşarken gözlerini üzerimden hiç ayırmıyordu.

Utandım.

Başımı annesine çevirdiğimde onun hayranlıkla bizi izlediğini görünce utancım bir anda beklemediğim bir seviyeye ulaştı.

Şafak'ın babası halimden anlamış olacak ki ,"Hadi, eşeleyip durmayın siz de!" diye homurdandı. "Rahatsız etmeyin çocukları, yemeğimize dönelim."

Şafak'ın babasına baktım, teşekkür anlamında gözlerimi kapatıp yavaşça araladığımda bana yandan bir gülüş atmakla yetindi. Sadece birkaç gün içinde böyle yakın olmamız beni şaşırtsa da ailesinin düşündüğüm kadar kötü olmadığına karar vermiştim. Babası hata yapmış olabilirdi ama hatasını anlamıştı ve bu da önemli bir şeydi. Herkes yemeğine dönerken ben de yemeğime dönmek üzere başımı çevirdiğimde Şafak'ın bana baktığını fark edince ona doğru döndüm.

Ensemdeki elleri yavaşça boynuma kaydı ve parmak uçlarıyla tenimi okşadığı sırada utançla "Şafak!" diye sızlandım. Gülerek elini geriye çektiğinde başımı iki yana sallayarak önüme döndüm ve kendi kendime gülümserken çatalımı alıp yemeğe başladım.

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde salonda oturuyorduk. Şafak'la ikili koltuktaydık, üçlü koltukta annesi, Duygu ve Murat oturuyordu, ben de onlara dönüktüm, Şafak ayağını bacağının üzerine koymuş birasını içiyordu, bizi dinliyor ama dinlemiyormuş gibi yapıyordu. O sırada Murat Şafak'ın tarafındaki tekli koltuğa geçti, babası da tam karşısında oturuyordu. Çok sık konuşmu-

yorlardı, paylaşacak bir şeyleri yokmuş gibiydi ama yan yana olmak babasına iyi geliyordu. Görebiliyordum. O gün Şafak'ın kaybolduğunu öğrendiğinde beti benzi nasıl attı asla unutamazdım.

Birkaç saattir oturmuş sohbet ediyorduk, Duygu'nun düğün hayalinden, onun gerçekleşirken hissettiklerinden, annesinin düğününden, babasına nasıl âşık olduğuna kadar her şeyi konuşmuştuk. Ben annemin bana bahsettiği birkaç evlilik anısını anlatmıştım. Söylemeden annemin vefat ettiğini anlamışlardı, bunu konuşurken Şafak elini omzuma koyup hafifçe tenimi sıkmıştı. Gülmüştüm, başımı yana çevirip elini öpmüştüm.

Duygu bize öyle hayran olmuştu ki sürekli onu bizi izlerken bulmak artık garibime gitmiyordu. Başlarda çekiniyordum ama onlara karşı böyle görünmek çok hoşuma gidiyordu. O benimle olduğu için mutlu olduklarını görmeye bayılmıştım.

Biz yeniden başka derin bir sohbete daldığımız sırada Murat, "Bayılacağım şimdi," diye homurdandı bize bakarak. Duygu gözlerini devirip dil çıkardı. Murat ona bakıp gözlerini devirdikten sonra, "Hadi abi," dedi Şafak'ın dizine vurarak. "Kalk bari balkona çıkalım."

Şafak güldü. Birasını masanın üzerine bırakıp kalkmak için hazırlandığı sırada elimi elinin üzerine koyarak durmasını sağladım. Başını bana çevirdiğinde, "Ceketini giyer misin?" diye sordum. Bir şey söylemedi ama ceketini de almamıştı. Yerinden kalktıktan sonra homurdanarak "Şafak lütfen ceketini giy," diye sızlandım. Başını bana çevirmeden hiçbir şey söylemediğinde ve elini Murat'ın sırtına koyup hadi dercesine vurduğunda tekrar adını söyledim.

"Daha yeni hastaneden çıktın Şafak. Lütfen, benim için ceketini giy."

Eğlendiğini hissedebiliyordum. Beni delirtmek hoşuna gidiyordu resmen. Hiç cevap vermeden balkona çıktı.

Derin bir nefes alıp annesine döndüğümde ikisi birbirine yaslanmış gülüyorlardı. Şafak'ın babası da onlara eşlik ederek balkona çıktığında sinirle güldüm.

"Zor, değil mi? Görmeyeli daha bir inat olmuş." Onlar gibi Şafak da onlara karşı mesafeli davranıyordu. Çok sık konuşmuyor, konuşurken de kendi sınırlarını koruyordu. Onlar yine de Şafak'ın kararlarına saygı duymayan ailesiydi, bu yüzden bunu aşmak biraz zaman alacak gibiydi.

"Bu hiçbir şey," dedim, koltuğun arkasına yasladığı ceketini alıp ayağa kalkarken. Elbisemi düzeltip yavaşça doğrulduğumda, "Geliyorum," diyerek yanlarından ayrıldım. Balkona çıktığım sırada Şafak'ın babası üçü için viski bardağı dolduruyordu, balkondaki koltuklarda oturmuşlardı. Murat'ın bana doğru geldiğini görünce kenara çekildim, yanımdan geçip içeriye girdiği sırada Şafak başını çevirip bana baktı.

Babası, "Ben buz alıp geleyim," diyerek yanımızdan ayrılırken Şafak bardağındaki viskiden büyük bir yudum aldı, babasının kalktığı koltuğa oturmak için yanından geçtiğim sırada elimi tutarak bir anda beni üzerine çekti ve kucağına oturmamı sağladığında beklemediğim için küçük bir çığlık attım. Elimi dudaklarımın üzerine kapatıp devrildiğim kucağında doğrulmaya çalıştığım sırada viski bardağını tuttuğu elini belimin etrafına sardı ve karnımın üzerine doğru getirdiğinde kalkmamı engellemişti.

"Çok inatçısın," dedi, yavaşça doğrulup beni kucağında daha rahat bir pozisyona getirdiğinde "Ben mi sen mi?" diye homurdandım. "Böyle peşinde dolanmam hoşuna gidiyor değil mi?"

"Şüphe yok."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen giy Şafak. Hastaneden yeni çıktın, sana bir şey olacak diye korkuyorum."

Belimi sıktı, dudaklarını omzuma bastırırken elimdeki ceketi aldı ve kenara bıraktıktan sonra burnunu boynuma doğru yasladı. Kokumu yavaşça içine çektiği sırada iç çekerek omuzlarımı düşürdüm. Kolumu boynuna dolayarak burnumu saçlarına yaslarken, "Bana neden geldin?" diye sordum, bunu sormayı ben de beklemiyordum. Ama kafamı kurcalıyordu bu soru. Üstelik bana olan bu tavırlarının, içinden çıkardığı bu adamın sırrı

beni derinden sarsıyordu. Ona saplanıp kalmaya dair korkularım gerçekleşiyordu. Geri dönülemez bir şekilde âşık olmuştum ve şimdi de onun labirentinde kaybolurken çıkışı çoktan gözden kaybetmiştim. "Bir anda ne değişti... Neden olduğunu anlamıyorum."

"Emin olmaya çalışıyordum," dedi. Yavaşça geriye çekilip içkisinden bir yudum daha alırken onu izledim. "Hayatıma birilerini almak sandığın kadar kolay değildi."

"Kolay olduğunu düşünmüyordum. Gelgitlerinin sebebi emin olmayışın mıydı? Neden emin değildin?"

"Başlarda senden." Başını yana eğerek yüzümü izlemeye başladı. "Hissettiğin küçük bir hoşlantıyı aşk sanıp sanmadığından emin olmaya çalışıyordum."

"Nasıl emin oldun?" Buna cevap vermedi. Sessiz kalmaya devam edince, "Merak ediyorum. Ne yaptım da, buna emin oldun?" diye üsteledim.

Derin bir nefes aldı. "Emin olmadım, hayatım boyunca aldığım en büyük risk de bu oldu." Gözlerimin içine baktı. "Kendi karmaşamdan dolayı seni de karmaşıklaştırdığımı fark ettiğimde, bundan asla emin olamayacağımı da anladım. Bu yüzden seni tartmayı bıraktım."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordum. İçkisinden büyük bir yudum aldığı sırada sanki kendi sorumun cevabı bana kendi kendiliğinden gelmiş gibi cevapladım. "O gün... Abiye almaya gittiğimiz gün."

Gülümsedi. "Ben tartmayı bıraktığımda sen sana yüklediğim yüklerin ağırlığı altında ezildin. Bıraktın. Sen bırakınca hissettiğin şeyin aşk olmadığını düşündüm, ben de peşini bıraktım."

"Bırakmadın."

"Bırakamadım," diye düzeltti. "Çünkü beni sevmiyor dahi olsaydın, o gün sana gelecektim."

Omuzlarımı düşürdüm. Ondan vazgeçtiğimi, onu sevmediğimi sandığı bir anda dahi bana gelmişti. Peşimi bırakmamıştı. Elimde olmadan güldüm.

"Bunca şey... Hepsini düşününce bu fazla ironik görünüyor..." Güldü. Bir eli belime yerleşti, bel çukurumu hafifçe okşarken hiçbir şey söylemese de sanki zihnimizde bazı şeyler yerlerine oturmuştu, onların seslerini dinlemiştik. Yavaşça ona doğru eğildim, belimi tutup beni kendisine doğru çekerken alınlarımız birbirine yaslandı.

"Sen..." diye fısıldadım gözlerimi yumarken. "Sen beni çok öfkelendirdin."

Ama gülüyordum. Ona sitem edecek uygun anda olduğumuza emin olmama rağmen gülümsemekten kendimi alamıyordum.

"Sen de beni delirtiyordun." Belime bastırdı, bir eli saçlarımın arasına girdiğinde dudaklarımız birbirine dokundu. Diğer eli omzumdan parmak uçlarıma kadar kolum boyunca indiğinde tüylerim diken diken oldu. İçim öyle bir hisle dolmuştu ki Şafak derin bir nefes alıp, "Sana parmağının ucuyla dokunan herkesi öldürmek istedim," diye fısıldadı tenime doğru. "Ve sen karşıma çok daha beter şeylerle çıktın!"

Başımı yavaşça kendisine doğru bastırdı ve tam beni öpmeye başlayacağı sırada babasının öksürüğüyle parçalara ayrıldık. Ben bir anda, hiç beklemediğim bir hızla ayağa fırlarken Şafak'ın başını eğip güldüğünü görebiliyordum ama umursamadım. Koltuğun arkasından dolaştım, başımı eğdim ve koşarak içeriye girerken başımı yerden hiç kaldırmadım. Utançtan yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

Koltuktaki yerime otururken bakışlarım hâlâ ayaklarımdaydı. Hiç kimse bir şey sormadı. Sanki ne olduğunu zaten biliyorlarmış gibi gülerek kendi sohbetlerine devam ederlerken ben gevşeyip kendime gelene kadar konuşmaya dahil olmadım. Allah kahretsin ya! Nasıl böyle bir aptallık yapmıştım ben? Aklımı alıyordu resmen... Babasının önünde ne yapmıştık... Acaba nereden itibaren duymuştu? İç çeke çeke gecenin ilerleyen saatlerine kadar orada öylece oturunca Duygu beni aralarına çekerek oturttu. "Merak etme," dedi. "Abimle barıştıklarından

beri babam yumuşacık bir adam oldu, onu tekrar kaybetmek istemiyor, özellikle son olaydan sonra ödü kopuyor bize yine cephe alacak diye."

"Bu öyle bir şey değil Duygu..." dedim utançla.

Ellerimi yüzüme kapattığım sırada Şafak'lar içeriye girince, "Ben lavaboya gidiyorum," dedim kısık sesle. Tam yerimden kalkacağım sırada Duygu kolumu tutup beni yerime geri oturttu.

"Saçmalama kızım ya," diye homurdandı. Başımı önüme eğerek yaramazlık yapmış çocuklar gibi oturduğum sırada Şafak bizim oturduğumuz koltuğa oturdu. Yine ayağını bacağının üzerine atarken beni izlediğini hissedebiliyordum ama başımı kaldırıp ona bakmadım. Murat ayakta kalmıştı, çünkü ben hâlâ Duygu ile Şafak'ın annesinin arasında oturuyordum. Kalkmak istemiyordum. Şafak'ın yanına geçemezdim. Başımı kaldırıp Murat'a, resmen gözlerinin içine baktım. Murat demek istediğimi anlamış olacak ki önümden Şafak'ın yanına oturmak için geçeceğim sırada Şafak dominant bir tonda, "Bendis," dedi. "Gel buraya."

Başımı yana doğru eğerek "Yok ya, ben, biz iyiyiz burada," diye geveledığimde kaşlarını çattı. Başını yana eğerek ciddi bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam edince bunun başka seçeneğim olmadığı anlamına geldiğini fark ettim. Duygu belimden beni iterek zorlukla yerimden kaldırdığında üzerimi düzelttim, babasından tarafa hiç bakmadan Şafak'ın olduğu koltuğun ondan uzak ucuna oturdum.

Herkes bizi izliyordu resmen ama utancımdan yanına oturamayacak kadar kötü durumdaydım.

Murat durumun ne kadar vahim olduğunu anlayınca omzuna başını yaslayan Duygu'yu yavaşça kavrayarak, "Biz yatsak sizin için sorun olur mu?" diye sordu. Hiç konuşmadan etrafı izlediğim sırada Şafak başını sallamış olacak ki Murat Duygu'yu kucağına alarak salondan çıkardı. Şafak'ın annesi, odalarına kadar eşlik etmek için onların peşinden gidince biz üçümüz salonda kalmıştık.

Şafak kolumu kavradı. Başımı ona doğru çevirdiğimde hiçbir şey söylemeden beni kendisine doğru çekti ve ben de uygunsuz bir hal almasın diye yavaşça ona doğru kaydım. Şafak'ın babası güldü, bu keyifli bir gülüştü. Şafak beni elimden tutup yerimizden kaldırdıktan sonra babasına baktı, babası gülerek ayağa kalkıp, "Benim de birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, siz keyfinize bakın," diyerek yanımızdan ayrılınca Şafak beni balkona çıkardı.

Balkona girdiğimizde elimi bırakmıştı. Ellerimi yüzüme kapatıp utançla inlediğimde o masadaki içkisini alıp korkuluklara yaslandı. Bundan zevk aldığını belli eder gibi beni izlemeye başladığı sırada, "Bu yaptığın çok acımasızcaydı!" diye sızlandım ona yaklaşırken. "Kimin evinde olduğumuzu bile unutturman hiç hoş değil!"

"Ben bir şey yapmadım."

"Ya! Yapmazsın sen zaten hiç..." diye homurdandım kollarımı göğsümde birleştirirken. "Aklımı alıyorsun, beni aptala çeviriyorsun ve hiçbir şey yapmadım mı diyorsun? Nasıl ya? Her şeyi görüp duyan sen geldiğini duymamış mıydın yani?" Saçma bir şey yüzünden kızıyordum ama hepsi utancımdandı. Bir anda elimi tutup beni kendisine doğru çekti ve bedenimi bedenine yaslarken "Neden ben senin aklını alabilirken sen benim aklımı almış olmuyorsun?" diye sordu bir nefes uzağımdayken. Gözlerimi kırpıştırarak ellerimi omuzlarına koyduğumda, "Duymadım ama duysaydım da babam utanman gereken son insan olurdu," dedi. "Öyle bir utançla ortadan kayboldun ki, onun önünde öpüşebileceğimizi gösterecek fırsatım olmadı."

"Delirdin mi sen? Olmaz öyle şey!"

"Olur," dedi dudaklarıma yaklaşırken. "Neden olmasın?"

"Şafak..."

"Söyle Gece." Beni öpmesini istiyordum. Saatlerdir orada öylece oturmuş beni öptüğünü hayal edip daha da fazla utanırken bile beni öpmüş olmasını istiyordum. Dudaklarımı ıslattım. Nefesi tenimin üzerinde ılık bir esinti gibi akıp giderken

gözlerimi kapattım. "Kaldığımız yerden devam etmek mi istiyorsun?"

Bedenim kollarına yığılmıştı sanki. Güç bulup zorlukla gözlerimi araladığımda ve doğrudan gözlerine baktığımda hiç zaman kaybetmeden bir eli saçlarımın arasına yerleşti ve beni kendisine çekip öpmeye başladığında özlemle, ben de ellerimi saçlarının arasına soktum. Ensesindeki saçlarını çekiştirirken yerlerimizi değiştirdi ve beni tırabzana yaslarken bir elini korkuluğun üzerine koyarak üstüme eğildi.

Güç bela birbirimizden ayrıldığımızda bacağım bacağına sürtüyordu. Nefes nefese yanağımı yanağına yaslayarak sakinleşmeyi beklediğim sırada elini cebine soktuğunu fark etmiştim. Geriye çekileceğim sırada belimi tuttu, çekilmemi engelledi. Doğrudan karşıya bakmaya devam ettiğim sırada cebinden çıkardığı eli de belimin etrafına dolandı. Yavaşça ondan uzaklaşmama izin verdiği sırada ellerimi korkuluğa yaslayarak bedenimi geriye çektim ve Şafak'ın elindeki büyük avucuna yayılmış kolyeyi gördüğümde bir anda çöktüm sanki. Sıvı gibi yere döküleceğimi sansam da öyle olmadı, hâlâ oradaydım, o kolyeye bakıyordum ve o da doğrudan yüzümü izliyordu.

"Şafak... Bu ne?"

"Kardeşim için yaptırdığımı sandığın kolye."

Kolyenin ucundaki ay gözlerimin kamaşmasına neden olmuştu.

Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine çevirdiğimde dikkatle yüzümü izliyordu. Titreyen elim yavaşça avucuna dokundu, kolyenin üzerine dolaşırken, "B-bana mıydı?" diye sordum. O kolye hakkında söylediği şeyi hatırladım. Onun için gerçekten değerli biri için yaptırdığını söylemişti. Gerçekten bir anlam ifade eden biri için yaptırmıştı.

Yavaşça kolyeyi düzeltti, arkasını açtı. "Arkanı dön," dedi belimi kavrarken. Şaşkınlıkla yavaşça arkamı döndüğümde bedeninin ısısını hâlâ hissedebiliyordum fakat yüzüme vuran soğuk hava ciğerlerimde ateş parçalarına dönüşüyordu. Mutlulukla

gözlerimi yumdum. Bana kolye yaptırmıştı... Gözlerimi yumdum, göz kenarlarımda biriken gözyaşları hafifçe yanaklarıma süzüldüğü sırada eli önüme geçti ve kolyeyi dikkatle taktı. Gözlerimi sımsıkı yumdum, parmaklarım kolyenin üzerine geldiğinde Şafak eğildi, omzuma küçük birkaç öpücük hediye ederken, "Çok zeki bir kadınsın," diye fısıldadı tenime doğru. "Ama temiz kalbin bütün güzellikleri başkaları için görmeyi seviyor."

Dudaklarımı ıslattım. Hiçbir şey söylemeden onu dinlediğim sırada bana arkadan sarıldı, ellerimi karnımın üzerindeki ellerinin üzerine koydum ve ona sarıldığımda dudakları saçlarımın üzerindeydi.

"Ben de yaptığım güzellikleri senin üzerinde görmeyi seviyorum."

***

Alarmın sesiyle bir anda yerimden sıçrayarak uyandığımda Şafak da gözlerini rahatsız bir şekilde araladı. Elimi saçlarımın arasına atıp başımı yavaşça yataktan kaldırdığım sırada Şafak uzandığı yerde döndü ve uzanıp alarmı kapattıktan sonra bana doğru dönüp kolumu kavradı. Beni yeniden yatağa çekmeye çalışınca gülümsedim, mırıldanarak yeniden kucağına doğru kıvrıldım.

Şafak bir elini belime atıp beni kendi bedenine doğru yasladığında ellerimi boynuna koyarak ona sarıldım. Dudaklarımı araladım, onun hafif nefesi benim tenime doğru akarken yeniden uyumak için gözlerimi yumdum. Onun kollarında öyle rahattım ki buradan hiç çıkmak istemiyordum... Bütün hayatımı onun kolları arasında böyle kıvrılıp uyuyarak geçirebilirdim, üstelik onun da benim yanımda, her zamanki uykusuzluğuna nazaran gayet iyi uyuduğunu görmek beni öyle çok mutlu ediyordu ki!

Kollarında uyumaya bayıldığım gibi, onun da benimle uyumasına bayılıyordum!

Uyku ile uyanıklık arasında bir süre cebelleştim, zihnimin

içinde bir ses beni sürekli bir şey için uyarsa da bir türlü idrak edemiyordum. Şafak'ın belimdeki parmakları hareketini keseli çok olmuş ve o yeniden uyumuştu. Gözlerimi araladım.

Güzel yüzü tam karşımdaydı... Parmaklarım yavaşça omzundan yükselip yanağına, şekilli yüzüne oradan çenesine kayarken dikkatle her bir zerresini izliyordum. Uyurken sanki her zaman çok gülen biriymiş gibi yüzünün huzursuzluğunu seviyordum... Kaşlarının arasında derin bir düşünce çukuru oluşurdu hep. Parmaklarım yüzünü okşarken bir dakika sonra telefonum çalmaya başlayınca Şafak bir anda irkilerek gözlerini açtı. Ne yapacağımı bilememenin verdiği korkuyla ellerimi yüzünden çekemeyerek öylece kaldığımda kaşlarını çattı, bakışları yüzümden elime kayarken, "Bendis..." diye fısıldadı boğuk bir sesle. Yeni uyandığında sesine bayılıyordum... Elimi kendime doğru çekip yumruk yaptığımda ve göğsüme yasladığımda, "Ne çalıyor?" diye sordu. Onu izlemeye öyle kapılmıştım ki telefonun çaldığını o söyleyince hatırladım.

Kaşlarım çatıldı, irkilerek yerimde doğruldum.

"Telefon," dedim, üzerinden uzanıp komodinin üzerindeki telefonumu alırken. Şafak homurdanarak belime sarıldığında gülerek yatakta oturur pozisyona geçtim. Saate bile bakmadan ekranda yazan Azra ismini görünce irkilerek telefonu açtım.

"Azra! İyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Kızım sen manyak mısın ya?" Kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturdum. "Bugün işe gelecektin, geldim yoksun. Mesai saati başladı haberin var değil mi?"

Gözlerim bir anda büyüdü. Ağzımda bir küfür geveleyip telefonu onun yüzüne kapattım ve yatağa bırakırken, "Şafak!" diye inledim. Belimdeki ellerini açmak için çabalarken Şafak yine homurdandı.

"Ne oluyor kızım?" Gözlerini zorlukla aralayıp bana çevirdiğinde, "İş!" diye sızlandım. Sonunda ellerinin kafesinden kurtulup yatağın üzerinde emekledim ve dolaptan giyeceklerimi çıkartıp hızlıca giyindim. Şafak daha yeni yatakta doğrulmuş,

görüntü oluşturarak beni izlemeye başladığında saçlarımı bileğimdeki tokayla yukarıda dağınık bir topuz yaptım.

"Ne işi Bendis, gel buraya."

"Şafak işe başlayacaktım ya! Konuşmuştuk hani!"

Bir süre boş bir şekilde yüzüme baktıktan sonra, "Geç kaldıysan gitme," dedi. "Yarın başlarsın."

"Evet patronum da öyle söylüyordu zaten!" diye homurdandım çoraplarımı giyerken. Botlarımı giymeden önce odadan çıkarken Şafak yataktan konuşmaya devam etti.

"Ben konuşurum, bir şey söylemez."

"Delirtme beni!" diye ciyakladım banyodan. Diş fırçamı alırken Şafak homurdanarak başını yastığa gömdü. Onu buradan bile görebiliyordum. Gözlerimi devirerek diş macunu sıktım ve dişlerimi fırçalamaya başladım. O sırada içeriye gittim ve yatağın yanına gelip Şafak'ın kalçasına sert bir şaplak attım.

Ben arkamı dönüp banyoya koşmaya başladığımda Şafak da dişlerinin arasından, "Gece!" diye hırlayarak yataktan kalktı ve peşimden gelmeye başladığında banyonun kapısını kapatıp kilitledim. Ağzımı temizleyip kuruladıktan sonra kapıyı açtığımda Şafak bir elini kapının pervazına yaslamış beni bekliyordu.

"Ya çüş niye bekliyorsun burada!" diye homurdanıp kolunun altından geçmeye çalıştığımda belimi kavrayıp beni durdurdu ve ters çevirip popoma küçük bir şaplak attı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorduğunda kıkırdayarak başımı yere eğdim ve, "Senin gitmiş miydi?" diye sordum.

"Gece!" diye tısladığında elinden kurtulmak için çırpındım ve başarıp yeniden yatak odasına yürümeye başladığımda, "Eğlenmesini hiç bilmiyorsun," diye homurdandım. Peşimden geldiğini bildiğimden hızlı adımlarla içeriye girdim ve dolaptan botlarımı çıkarıp giydikten sonra çantamı aldım. Şafak da o sırada üzerine bir tişört ve pantolon geçiriyordu.

"Ben eğlenmesini gayet iyi bilirim güzelim, bunu sen de çok iyi bilirsin ama sabahın dokuzunda değil."

Ona dil çıkardım, telefonumu alıp çantamın içine atarken

onun anahtarını da ona uzattım. Anahtarı alıp elini belime koydu ve hızlı bir şekilde evden ayrıldık. Şafak beni motorla işe bıraktı. Çünkü kendisi teklif etmişti, çalıştığım yeri falan görmek istiyormuş da beyefendi, bırakmazsa olmazmış. Sonra bir de homurdanıyor dokuzda ne işimiz var diye.

Beni işyerine bıraktı, patronumla tanıştı. O normalde çok memnuniyetsiz ve somurtkan olan adam, Şafak işyerinden ayrılırken elini sıktığında kocaman sırıtıyordu. Şafak'ın ise yüzündeki ifade hiç değişmiyordu, umursamıyordu ama alaycı bir şekilde gülümsemesini hiç bozmadı.

O bizim çalıştığımız yerden geçmek üzere müdürün yanından ayrıldığında benim çaprazımdaki masada oturan kızın ağzının yere düşüreceğini fark edince oturduğum yerden kalkıp ona doğru yürüdüm. O benimdi. Çok fena hırpalarım.

Ona geldiğimi görünce Şafak durdu, ben parmak uçlarımda yükseldiğimde belimi tuttu ve dudaklarıma gerçekten, çok etkileyici bir öpücük bıraktı. Daha doğrusu, öpücük demek için biraz fazla uzundu. Güzel bir öpüşmeydi. Ayrıldığımızda kıkırdadım, o eğilip boynumu koklayarak öperken, "Gösterişçi," diye homurdandı. Gülerek elimi omzuna vurup, "O kadar yakışıklı olma da bakmasınlar o zaman," diye tısladım ama gülümsememi hiç bozmuyordum. Gözlerini devirdi.

"Kalbimi kırıyorsun," dedi elini göğsüne koyarken.

"Seni seviyorum." Yanağını öptüm. "Dikkatli ol."

Tam arkamı döneceğim sırada kolumu tutup beni kendisine çevirdi. Kaşlarım çatılırken bana doğru eğildi ve, "Ne dedin?" diye sordu. Kaşlarım biraz daha çatılırken anlamamış gibi yüzüne baktım. Ama aslında anlamıştım. Sadece tekrar edemedim. Utanmıştım.

"Ne dedim?" diye sordum yanaklarım kana bulanırken.

Güldü. Başını iki yana salladıktan sonra eğilip alnımı öptü ve "Görüşürüz Gece," dedi. O gülümsemesi benim karşılığımdı. Gülümsedim. Kolumu bırakınca arkamı döndüm ve yerime geri yürürken ona gözünü diken bütün kızların baygın bakış-

larla bana baktıklarını görünce bu daha da keyiflenmeme neden oldu.

Ben yerime oturana kadar Şafak ayrılmadı. Daha sonra gittiğinde Azra sandalyesini yanıma çekti ve, "Güzel gösteriydi," dedi gülerek.

Kaşlarımı kaldırarak sırıttım ve, "Ne sandın?" dedim göz kırptıktan sonra.

★★★

Akşama doğru artık telefonları açmaktan yorgun düşmüş bir halde başımı klavyenin üzerine yasladığımda, Azra gülerek elini saçlarımın arasına attı.

"Unutmuşsun bu tempoyu değil mi?" diye sordu saçlarımı okşarken. Güldüm. Başımı sallayarak, "Yeter!" diye homurdandığım sırada cep telefonum çalmaya başladı. Kaşlarımı çatarak başımı masadan kaldırdım ve çantamın içinden telefonumu çıkardım.

"Mola olur zaten şimdi, sen arka kapıdan çık ben söylerim." Azra'ya baktım. Bilmediğim bir numara aradığı için gerilmiştim ama belli etmemeye çalışarak ayağa kalkıp arka kapıdan çıktım. Telefonum çalmaya devam ediyordu. Derin bir nefes alıp telefonu açıp kulağıma yasladığımda genç bir kadının sesi geldi.

"Bendis Akman?"

Kaşlarımı çatarak sırtımı duvara yasladım ve omuzlarımı sıkarken, "Evet?" dedim. "Kiminle görüşüyorum?"

"Bir önemi yok," dedi kadın gayet ciddi bir tonda. "Seni uyarmak için aradım."

"Anlamadım, ne için?"

"Şafak Tekand hakkında." Kaşlarım biraz daha çatılırken yutkundum ve yerimde doğrulurken, "Kimsiniz?" diye sordum tekrar.

"Sadece onun bir canavar olduğunu bilmeni istedim, hayatına giren herkesin kanını emen bir canavar ve sen de ona âşık olduğun için neler yaptığını göremiyorsun. Ona geçmişi sor, eminim bulacaksın."

Bir anda telefon kapandı. O sırada Azra kapıyı açıp dışarıya çıkınca yüzüm artık ne haldeyse gergin bir şekilde yanıma geldi.

"Ne oldu?" Ellerimi tutup indirirken, "Bendis?" dedi tekrar. "Ne oldu rengin atmış?"

Ellerim titrerken telefonu kapatıp zorlukla cebime koydum.

"Kim aradı seni?"

"Kimse."

"Bendis?"

"Bir şey yok Azra. B-benim eve gitmem lazım."

Etrafıma bakındım. "Bendis ne diyorsun saçmalama."

"Eve gitmem lazım, Azra. Lütfen çantamı alıp gelir misin?"

Bir süre hiçbir şey söyleyemeden yüzüme baktıktan sonra başını salladı, içeriye girdi. Çantamı getirdiğinde sokağın sonuna yürüdüm ve kendim için bir taksi çevirdim. Bununla daha fazla nasıl başa çıkabilirdim? Herkesin bildiği ama benim bir türlü öğrenemediğim şu lanet olası geçmiş hakkında daha fazla susabileceğimi sanmıyordum.

★★★

Eve geldiğimde Şafak evde değildi. Üzerimdeki ceketi çıkarıp koltuğun arkasına astım ve çantamı da koltuğun üzerine bıraktıktan sonra botlarımı ayaklarımdan çıkarıp yere koydum. Derin bir nefes alarak gözlerimi evin içinde dolaştırırken bu evden ilk kez tüylerimi ürperten bir his alıyordum. Bugün aldığım telefonla alakalıydı, o kız... Ne söylemek istemişti?

İşten eve gelene kadar kendi kendimi yemiştim. İnsan çırpındıkça daha dibe batar derler, bütün o yerin en dibini görmüştüm. Düşüncelerimin arasında sürekli yeşeren yeni düşüncelerin varlığı beni öylesine germişti ki, bütün gün kasmaktan omuzlarım ağrımıştı.

Yavaşça evin içinde yürümeye başladım. Önce biraz salonu dolaştım, sanki ruhum bir şeyi aradığını biliyor fakat gözlerim ne aradığından haberdar değilmiş gibi etrafta geziniyordu. Şafak'ın içki şişesini yerden kaldırıp masanın üzerine koydum,

salonun bir köşesinde duran şöminenin üzerindeki boş fotoğraflıklara baktım. Hepsinin içi boştu. Hepsini öne doğru eğerek indirdim. Ardından yavaşça salondan çıkarken Şafak'ın kokusunun hâlâ evin içinde olduğunu hissedebiliyordum. Hatta sanki avucumu kapatsam onu kavrayabilirmişim gibi geliyordu...

Derin bir nefes alıp koridora girdim. Önce kafamda kendi odama gidip üzerimi değiştirmek vardı, bu pantolon ve bluz beni bütün gün çok sıkmıştı ama sonra gözlerim kilitli odaya kayınca zihnimde beliren bütün düşünceler bana bunu yapmamın doğru olduğunu söyledi. Nefsine çok çabuk uyan biri değildim fakat ortadaki soru işaretleri artık benim üstesinden gelebileceğimden daha büyük bir hale geliyordu. Umutsuz çırpınışlarımın benden başka kimseye bir zararı yoktu ve ben bu zararlarla daha fazla yaşayamıyordum.

Salona geri dönüp birkaç dolaba baktım. Tornavidaların olduğu bir çantayı holde bulunca beklemeden kapıya yürüdüm. Şafak'ı daha fazla bekleyemeyecektim. Bu odada ne olduğunu görmek benim en büyük hakkımdı. Ruhsuz bir şekilde kapının önüne gelip doğru tornavidayı buldum ve kapının bütün vidalarını yerinden çıkarttım. Tornavidanın arkasıyla iç kısmına vurarak kapının kilidini kırdıktan sonra derin bir nefes aldım.

Buna hazır mıydım?

Şafak'ın başından beri benden sakladığı her şey bu odadaydı. Her şeyin sırrını çözebilecektim. Bunu istiyor muydum? Hayır, istemiyordum. Ama yapmak zorundaydım. O kız bugün bana, hiçbir şeyden haberimin olmadığını söylemişti. Şafak hakkında hiçbir şeyi bilmediğimi söylemişti. O kız kimdi? Şafak'ı nereden tanıyordu? Benim bile bilmediğim bu geçmiş hakkında nasıl bunları söyleyebilirdi?

Kendimi tutamadım.

Kapıyı ittim.

Nefesim dudaklarımın arasında tekledi. Kelimelerin boğazıma yapıştığı, ne nefes almayı ne de yutkunmayı mümkün kıldığı o anda, sanki birisi elimdeki tornavidayı çevirip kalbime

sapladı. Bedenimdeki bütün gücü kaybettim. Tornavida güçsüz parmaklarımın arasından kayıp yere düştüğünde, parkede çıkardığı ses bile kulağıma derin bir uğultu olarak geliyordu.

Karşımda gördüğüm şey, bir bebek odasıydı.

Pembe, turuncu ve mavi renkleriyle süslenmiş bir bebek odası. Tam karşımdaki duvara yaslanmış bir beşik, o beşiğin hemen üzerinde büyük harflerle ve neon lambalarla yazılmış 'Ada' ismi. Parmak uçlarıma kadar donduğumu hissedebiliyordum. Ne yerimden kıpırdayabiliyor ne de ağzımı açıp tek bir şey söyleyebiliyordum. Donup kalmıştım.

Şafak Tekand'ın benden sakladığı geçmişi bu muydu?

Bir elim zorlukla kapıya tutunduğunda odaya gireli belki on dakikadan fazla olmuştu. Ayakta duracak güce sahip değildim. Kelimelerin dilimde bir yanma hissi oluşturduğunu hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım, bu nefes boğazımdan hıçkırır gibi odaya yayılınca kendime orada öylece durmanın daha fazla bir anlam ifade etmeyeceğini söyledim. Kapıya da tutunarak yavaşça içeriye girdiğimde şifonyerin üzerinde salondakine benzer çerçevelerden vardı. Ve bu çerçeveler doluydu.

Birisinde bebeğin ultrason fotoğrafı vardı.

Diğerinde de... Bebeğin annesinin ve babasının bir fotoğrafı. Şafak ve karısının.

Kirpiklerim titriyordu. Kelimelerin hafızamdan kayıp gittiğini ve geceye bir yıldız gibi aktığını hissediyordum. Ölü topraklarımın altına gömdüğüm bu çaresiz duygular tekrar bedenimi işgal ediyordu. Çerçeveyi yavaşça elime aldım. Fotoğrafta kadın Şafak'a sarılmıştı, büyük ihtimalle ilk kontrole gittikleri zaman çekilmişti. Şafak... Öyle genç görünüyordu ki... Ellerim titriyordu. Bakışlarım resmin her zerresinde tek tek dolaşırken bir anda Şafak'ın parmağındaki yüzüğe takılı kaldı.

Öyle bir zorlukla yutkundum ki, çerçeve elimden kayıp gidecek diye korkumdan onu yine şifonyerin üzerine bıraktım. Parmaklarım bebeğin ultrason fotoğrafının üzerinde dolaştı fakat hemen, sanki zihnimdeki zehirli düşüncelerin çirkinliği ona

bulaşacakmış gibi elimi çektim. Odanın içinde dolaştım. Her şey, her detay düşünülmüştü; Ada bebeğe özel battaniyeler yapılmıştı, küçük ayakkabılar alınmıştı, bütün kıyafetleri hazırdı. Ada bebek... Şafak Tekand'ın kızı Ada. Ada Tekand.

Tüylerim ürperdi.

Zorlukla nefes alarak yeniden şifonyere yürüdüm, en baştaki çekmeceyi açtığımda karşıma bir fotoğraf albümü çıktı. Fakat albümün içi boştu, bütün fotoğraflar albümün altına saçılmış bir şekilde duruyordu. Ellerimin titreyişini umursamadan fotoğrafı aldım, çekmecenin köşesinde üst üste duran yüzüklere gözüm o sırada çarptı. Onları da aldım.

Ağlıyordum.

Neden ağladığımı hiç bilmesem de ağlıyordum ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Elimdeki fotoğraflarla ve yüzüklerle salona gittim. Şafak'ın tekli koltuğuna oturdum. Elimdeki bütün fotoğrafları önüme çektiğim sehpanın üzerine yaymadan önce tek tek hepsine baktım. Evli Şafak'ın, gerçekten mutlu göründüğü fotoğraflara. Karısıyla olan fotoğraflarına. Evlilik fotoğraflarına.

Hani bazen hayatta, ummadığınız şeyler olduğu zaman ne söyleyeceğinizi, nasıl davranacağınızı bilemediğiniz anlar olur ya, öyle bir andaydım işte. Ona evlendiği için öfkelenemezdim, evlenip çocuk yaptığı içinde kızacak halim yoktu... Ama öfkeliydim. İçten içe, belki korkularımın üzerine düşen acının gölgesinden kaynaklanıyordu öfkem. Kontrol edemediğim, her fotoğrafta gittikçe büyüyen, sanrısını kalbimin etrafına bir ağ gibi geren bir öfkeydi bu. Hayatım boyunca, daha önce hiç hissetmediğim kadar büyüktü.

İç çekerek fotoğrafların hepsini masanın üzerine yaydım. Yüzüklere dokunamadım bile. Onları oldukları yerde, aldığım yerde bıraktım.

Şafak'ın kristal kadehine viski doldurdum.

Ayağa kalkıp çantamdan sigaramı çıkardım, koltuğa geri döndüm ve yaktım.

O gece, Şafak eve gelene kadar çok fazla sigara içtim. Ve üç bardak da viski.

Onun mutlu olduğu resimlere baktım ve içtim. Karısına, karısına bakışına baktım ve içtim. Kendimi durdurmadım, durduramadım ilk kez. Bağımlılıkları, bağlılıkları olan bir insanmışım meğer. O gece anladım.

O gelene kadar durmadan ağladım.

Hazmetmekte zorlandığım fakat karşısına geçip bu ne diyemeyeceğim şeyler için ağladım.

İçim çıkana kadar, öyle sessiz, öyle içeri içeri ağladım ki hayatımda bu kadar canımın yandığını ama aynı zamanda ağzımı dahi açamadığımı hatırlamıyordum. İnsan canı yanardı da bir ah bile diyemez miydi?

Diyememiştim.

Hayatım boyunca her anımda kendimi savunmayı bilen ben, ağzımı açıp ah bile diyemedim.

Yuttum.

Yutkundukça boğazıma battı mutlulukları. Canım yandı, öyle bir keder ki, bir sigara bitmeden bir tane daha yaktım.

Sanki ben yaktıkça daha da kıvamlı bir hal aldı viskinin tadı, ağzımın içinde yayıldıkça uyuşukluk katlanılmaz bir hal aldı.

Şafak Tekand daha önce birisine âşık olmuştu.

Onunla evlenmiş, ondan bir çocuk sahibi olmanın heyecanını bile yaşamıştı.

Şafak bana âşık değildi.

Ve asla olmayacaktı.

Ben de bu gerçekle yaşamak zorunda kalacaktım.

Asla benim olmayacak bir adamı, kendi ruhumda kendime ait kılmaya çalışarak ölecektim.

***

Parmaklarımın arasında ruhumdaki gücü temsil eder gibi gittikçe küçülen sigaraya baktığım sırada yavaşça öne doğru eğildim ve sigarayı kül tablasının kenarına bıraktım, ellerimle

yüzümü sıvazladığım sırada kapı çaldı, Şafak gelmişti. Kapının arkasındaki varlığını hissedebiliyordum. Dirseklerimi dizlerime yaslayarak bir elimi alnıma yasladım ve omuzlarımı düşürdüm.

Kapı bir kez daha çaldı fakat bu kez fazla beklemedi. Anahtarıyla kapıyı açıp içeriye girdiğinde anahtarı kenara bırakırken kaşları çatık bir şekilde salona baktı. "Bendis?" diye seslendi, şaşırmıştı. "Neden açmıyorsun kapıyı?" Bana bakarak kapıyı kapattı, ardından üzerindeki ceketi çıkarırken salona doğru yürümeye başladı. Hiçbir şey söylemeden onu izliyordum, gözlerim küçülmüştü, etrafını saran kızıl nehirlerin sızım sızım sızladığını, gözkapaklarımın ağrıyla ağırlaştığını hissedebiliyordum. Şafak kaşları çatık bir şekilde salona girip bana doğru yürüdüğü sırada sigarayı tablaya basıp söndürdüm. Koltuğa yaklaştı. "Güzelim? Neyi-"

Masanın üzerindeki manzara sözünü kesti. Dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu, geçmişin boğazından kayıp bir taş parçası gibi göğsüne düştüğünü gördüm. Kıpırdayamıyordum. Bazen öyle bir an geliyordu ki, kıpırdayamıyordunuz. Tek bir kelam bile edemiyordunuz. Üstelik en acı tarafı da söyleyecekleriniz birikmiş değildi, yoktu. Hiçbir şey yoktu. Burnumu çekerek uzandım, resimlerin üzerinde parmaklarımı dolaştırırken gözyaşlarımın artık kesildiğine emindim. Resimleri birbirinden ayırdım.

Gözlerim yüzündeki gülümsemeyi gördükçe dolacak olurdu fakat artık akıtacak bir damla gözyaşım bile yoktu.

Hiçbir şey söylemedi. Bir süre sessizce ikimizin de önüne serili olan geçmişine bakarak sessizce bekledi. "Artık bir açıklamayı hak ediyorum sanırım." dedim kelimelerin titremesini umursamadan. Burnumu çekip yüzümü sıvazladım ve saçlarımı geriye doğru itip masanın üzerindeki kalemle arkada topladım. Boğazımı temizledim. "Otursana."

"Fazla sakinsin."

"Çok ağladım." Gözlerimin içine baktı. Zorlukla gülümsedim. "Ama ne yapabilirim ki?"

Umutsuzluk kemiklerimin üzerine bugünün tarihini kazırken çıkardığı ceketini koltuğun üzerine bıraktı. Bana doğru yaklaşırken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan kendisine bir bardak viski doldurdu. Kristal kadehini alıp karşımdaki koltuğa geçerken rahat görünüyordu. Düşündüğüm kadar kasılmamış ya da rahatsız olmamıştı.

Yerine otururken, "Ağlamanı gerektirecek bir şey değil," dedi. "İnan bana, bazen adını bile hatırlamakta güçlük çekiyorum."

Dudağımın kenarı seğirdi. Dişlerimi birbirine bastırarak burnumu çektim. Sandığım gibi ona âşık değildi, bunu gözlerine baktığınızda bile görmek mümkündü. Âşık biri, böyle bakmazdı.

Elimin tersiyle ıslak yanaklarımı silerken, "Öyle mi?" diye sordum. Hiçbir tepki vermeden omuz silkti, içkisinden büyük bir yudum alırken kollarındaki damarların belirginleştiğini görebiliyordum. Aslında belli etmemeye çalışsa da gerilmişti, rahatsız görünüyordu ama yeterli değildi. Sanki dolmayan bir boşluk vardı. Hatta her yer o boşluklarla doluydu. "Bir zamanlar evli olduğun." Zorlukla yutkundum. "Hatta senin çocuğuna hamile olan-"

"Benim çocuğum değildi." Kaşlarım çatıldı, gözlerim kısılırken öne doğru eğilip yüzümü tekrar sıvazladım. "Sezin beni aldatıyordu, çocuk başka bir adamın çocuğuydu." Dikkatle yüzüne baktım. Bunu çok duygusuz bir şekilde söylemişti. Onu anlamakta, algılamakta zorluk çekiyordum. Beynim gerçekten yanıyordu. Avuçlarımın, bileklerimin, kalbimin yangını yetmiyormuş gibi... "Burada çok mutlu görünüyorsunuz," dedim bakışlarım yeniden fotoğraflara düşerken. Birbirlerine sarıldıkları, öpüştükleri fotoğraflara baktım. İçim titredi. Bakışlarımı yeniden ona çevirene kadar hiçbir şey söylemedi. "Hepsi bir ana ait. Bu her şeyi özetlemeye yeter mi?"

"Bana kelime oyunu yapma!" diye çıkıştım bir an beklemediğim bir öfkeyle. "Anlat! Şu lanet olası geçmişini anlat bana

artık! Her ne varsa, her şeyi, en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyorum!" Sessiz kaldı.

Derin bir nefes alıp dağılan saçlarımı toplamak için kalemi çıkardım ve tekrar kararlılıkla topladıktan sonra, "Şafak," dedim sakince. "Önce ben özür dileyeyim o halde. Kapıyı açmamamı söylediğin halde seni dinlemedim, bu senin özelindi ve kendimi gerçekten kötü hissediyorum ama yapmamın bir sebebi vardı."

Başını yana eğerek kaşlarını biraz daha çatarken düşüncelerinden akan kan, kaşlarının arasındaki çukura toplandı. Sessizce açıklamamı beklediğini fark edince beklemeden söyledim. "Bugün işteyken birisi beni aradı. Bir kadın. Bana senin nasıl bir canavar olduğunu bilmediğimi, sana körkütük âşık olduğum için yaptıklarını görmediğimi söyledi."

"Doğru söylemiş." Tereddütsüz cevabı tüylerimin diken diken ederken ellerimi önümde birleştirip parmaklarımı sertçe ovalamaya başladım. "Bana neden doğru olduğunu açıklaman gerekiyor." Olabildiğince sakin kalmaya çalışıyordum. Gözlerinin içine baktım. "Bunu bana borçlusun."

"Sezin öldüğünde bebek henüz bir aylıktı. Bir arkadaşımızın düğününde Sezin'in beni aldattığı adamın benim yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu öğrendim. Orayı terk etmek için dışarıya çıktığımda Sezin de peşimden geldi." İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı. Kadehi yavaşça masaya bırakırken, "Öfkeden gözüm dönmüştü, ona gitmesini söyledim. Gitmedi. Ağlıyordu, yalvarıyordu. Arabaya bindik. Kavga ediyorduk. Sonra kaza yaptık. Sezin ve bebek o gece öldüler. Ben de iki ay komada kaldım."

Gerçeklerin acı tadı boğazımdan aşağıya akan umutsuzluğun boşluklarını doldururken titrek bir nefes aldım. "Bunda seni kötü biri yapan yer neresi?" Güldü.

Gömleğinin kalan düğmelerini de açtıktan sonra terleyen, teriyle parlayan teni gözlerimin önüne geldi. Saçlarını karıştırdı. Yoğun kahverengi gözleri yeniden bana dönerken, başta olduğundan daha umursamaz görünüyordu. "Onu ve bebeğini

beni aldattığı için öfkeden öldürdüğüm kısım sanırım." Sessizlik aramıza giren, yoğun kırmızı renkte bir sıvı gibi gözlerimin önüne kapanırken nefesim kesildi. Yüzündeki ifade bana o an, onun her şeyi yapabilecek kadar güçlü bir adam olduğunu ama bunu asla yapmayacağını hatırlattı. Evet, canı yanarsa çok can yapabilirdi ama bunu yapmış olamazdı. "Bu onların düşündüğü şey, değil mi?" diye sordum. "Gerçek ne?"

"Neden bunun gerçek olmadığını düşündün?"

"Senin düşündüğünün aksine ben seni tanıyorum, evet, çok canımı yaktın Şafak, istersen daha fazlasını da yapabilirsin, gözün döndüğünde çok kötü şeyler yapabileceğini de biliyorum ama bunu yapmış olamazsın." Arkasına yaslandı.

Dudaklarını araladı, keyifli bir şekilde güldükten sonra ellerini bacaklarının üzerine koydu ve, "Öldürmeyi düşündüm," dedi. "Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin ama o gece onları ben öldürmedim." Bunu istemiş olması bile berbat bir şeydi, bunu itiraf ediyor olması sanki hâlâ bu düşüncenin normal olduğunu düşünmesinden geliyordu. İçeride bir yerde, bunun normal olduğunu düşünen bir yanının olduğunu görmek beni ürküttü.

"Ama inan, yaptığımı düşündüğüm zaman bile vicdan azabı hissetmedim." Sessizliğim konuşmaya devam etmesine neden oldu. "Birini öldürmek düşüncesi beni sandığın gibi vicdan azabına ya da pişmanlığa sürüklemiyor. Sadece buna değip değmediğiyle alakalı."

"Nasıl yani?"

"Şimdi silahımı çekip birini öldürürsem, vicdan azabı hissetmem. Pişmanlık hissetmemek için de kurbanımı iyi seçerim. Hapse girecek olursam bir hiç uğruna olsun istemem."

Bunları onun söylediğine inanmak o kadar da zor değildi. Başından beri duygularını törpüleyen her şeyin yine onun içinde olduğunu göremesem de merhamet ve acıma duygularına sahip olmadığını görebiliyordum. Ben her şeyi geçmişiyle bağdaştırmıştım fakat aslında sahip olduğu her şey onun kendi

içinde öğüttükleriyle alakalıydı. "Onları o gece öldürmediysen, neden bugün beni arayıp böyle söyledi?"

"Öldürmediğime inanıyor musun?"

Tereddütsüz cevapladım. "Benim inanıp inanmamam senin için gerçekten önemli mi?"

"Benim için önemli olduğunu bildiğini sanıyordum."

"Sana, ben senin için önemli miyim diye sormadım Şafak. Benim inanıp inanmamam senin için gerçekten önemli mi?" Gözlerimin içine baktı. Öyle dikkatle yüzüme bakıyordu ki, normalde olsa karşısında dimdik duramazdım ama şu an onu da kendimi de şaşırtarak gözlerimi bile kırpmıyordum.

"Önemli," dedi. "Eğer ne düşüneceğini umursamasaydım, bunu sana çok daha önce söylerdim."

"Katil olduğunu düşünmemden mi korktun?" Sadece gözlerime baktı. Orada samimi bir cevap görmek iç çekerek ellerimi yüzüme kapatmama sebep oldu. Burnumu çekerek başımı tavana çevirdim ve derin bir nefes aldıktan sonra yeniden ona baktım. "Birisini öldürebileceğini biliyorum ama katil olmadığına eminim." Ellerimi ovuşturdum. "Şimdi sorumu cevapla lütfen."

"Çünkü henüz onları kimin öldürdüğünü bilmiyorlar. Haklılar, o kaza planlı bir şeydi ama ben planlamamıştım. Bir başkasıydı." Gözlerim şaşkınlıkla aralansa da tepkilerimin iplerini çekiştirmekte zorlanıyordum. Onları kontrol edemiyordum. Yüzüm yine eski duygusuzluğuna dönerken Şafak içkisinden büyük birkaç yudum aldı. Viskinin boğazı ne kadar yaktığını bildiğimden bu hali şaşırmama neden oluyordu. Bu kadar güçlü görünmesi, insanlara açtığı bir savaşında güç gösterisi gibiydi. "Nasıl yani? Birisi sizi öldürmek mi istedi?"

"Şuraya git, soldan ikinci çekmeceyi aç." Başı geçen sefer aynasını kırdığımız dolaba kayınca ben de oraya baktım. Kaşlarımı çatarak dolaba baktığım sırada elimi koltuğun kenarına yaslayarak ayağa kalktım. Söylediğini yapıp soldan ikinci çekmeceyi açtığımda beni karşılayan şey bir diplomaydı. Üzerinde de bir-

kaç fotoğraf vardı. Kaşlarımı çatarak içindekileri aldığım sırada Şafak bardağını sehpaya bırakıyordu. "Ben polistim."

Fotoğraftakilerin hepsi polis üniforması giyiyordu. Kadınlar ve erkekler karışıktı, Şafak'ı aradım. Artık şaşıramıyordum bile. Gözlerim onun benim için bıraktığı izleri takip ederek fotoğrafta olan ulaştığında parmağımla yavaşça üzerinde dolaştım.

"Sezin'le altı yıl önce evlenmiştim, o öldüğünde evliliğimizin onuncu ayındaydık. O öldü." Bu kadar kısa zaman evli kaldıklarını düşünmemiştim... Yutkundum zorlukla. "Mesleği bıraktım, kendime yeni bir hayat kurdum."

Fotoğrafları arkaya alıp diplomaya dokundum. Akademiyi birincilikle bitirdiği yazıyordu. Birinci olduğu okul Türkiye'nin en iyi akademilerinden biriydi.

"Mesleği... Onun ölümü yüzünden mi bıraktın?"

Başımı ona çevirdiğimde cebindeki sigara paketini çıkarıyordu. Paketi çıkardı, içinden bir dal sigara çıkarıp yakarken dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi ve çakmağıyla sigarayı ateşlerken, eklem yerlerindeki yaraları görebiliyordum, elleri tüm pürüzlere rağmen çok güzel görünüyordu.

Şu an bunu düşündüğüm için aptal gibi hissederken, "Hayır." dedi. "Bizim merhametli olmamız, öldürmeden önce ölmeyi düşünmemiz gerekiyordu. Ben artık yapamıyordum. Kendimi kontrol edemiyorum."

Elimdekileri yavaşça masanın üzerine bırakıp ona döndüm. Yanına doğru yürürken kelimelerin bedenimi ağırlaştırdığını hissediyordum. Onun hakkında bir anda bu kadar ağır şey öğrenmek beni zorlamıştı, şimdi ona nasıl bakacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Omuzlarımı sıktım, sırt çizgim boyunca tenimin altından dışarıya çıkmak için çırpınan bir yılan sürünüyormuş gibi hissediyordum. Sanki az sonra parçalara ayrılabilirdim. Avuçlarımda çaresiz bir gözyaşı denizi oluşurken onun oturduğu koltuğun yanındaki tekli koltuğa geçtim.

"Bunlar... Çok fazla Şafak."

Dirseklerimi dizlerime yaslayarak öne eğildim ve yüzümü

sıvazlarken, "Çok fazla," dedim, aynı kararlılıkla. Bakışlarımı yeniden ona çevirdiğimde bakışlarında ki bir duygu, içimdeki kuyuya büyük bir kova attı, duygularımı, gözyaşlarımı belki, yeniden bulmaya çalışır gibiydi. Oysa içim, ıssız bir çölden farklası olamayacak, durgun bir okyanusun üzerine düşen ağacın gölgesiydi.

"Seni kendimden uzak tutmaya çalışmamın sebebi evli olmam ya da anlattığım diğer detaylardan dolayı değildi," dedi, öne doğru eğilmeden önce içkisinden birkaç yudum alırken. Öne doğru eğildi. "Farkındasın, hepsi benimle alakalı. Sana hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu söylemedim. Ama senin yanında iyi hissettim. Senin iyiliğin, beni daha az kötü hissettirdi."

Bedenimin gerildiği çarmıhın tenime batan kıymıkları beni kendime getirdi. Tenime yapışan ıslak keder nefesimi kesiyordu.

"Ben iyi biri değilim Şafak."

"Öylesin. Kalbinin temizliği, sana parmak ucumla bile dokunmamı engelliyordu." Gözlerine baktım. Çok ciddi görünüyordu. Derin bir nefes aldı, parmaklarını saçlarının arasından geçirip teriyle ıslanmış tutamları geriye doğru iterken sanki daha gergin görünüyordu. "İlk kez birinin nasıl hissedeceğini düşünerek hareket ediyorum."

"Hepsini bana daha önce anlatmış olmalıydın," dedim yerimden kalkarken. Hiçbiri sorun değildi, bir şekilde, içinde en ufak bir merhamet barındırmayan bu adamı bile kabullenebilirdim ama... Ama bilmeliydim. Şu an karşımda, sanki hiç tanımadığım bir adam varmış gibi hissediyordum. Aramızda tamamen askıdan olan bazı duygular vardı, umursamadım, elimi uzatıp askıya bıraktığım duygularımı çekip onun duygularını yanından alırken koltuğun yanından geçtim, koridora girmeden önce yeniden ona döndüm. Saçlarımı geriye doğru iterek burnumu çektikten sonra, "Başından beri haklıymışsın," dedim. "Seni hiç tanımıyormuşum, tanıdığımı sanarak kendimi kandırmışım bunca zaman."

Parmaklarım boynuma kaydı, bana hediye ettiği kolyeyi çıkarttım. Yanımdaki masanın üzerine bıraktığım sırada gözleri gözlerimdeydi, kolyeye bakmıyordu bile.

"Benim..." Başımı tavana kaldırıp derin bir nefes aldım. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. "Benim biraz zamana ihtiyacım var."

Arkamı döndüm. Koridora girdim, odaya doğru yürürken kapısı hâlâ aralık duran odaya bakmamak için kendimi zorladım. Odaya girip kapıyı arkamdan kapattım. Bir süre avucumu kapıya yaslayarak yere baktım ve birkaç damla hızla yanaklarımdan dökülürken sessiz kaldım. Her odasında hiç bilmediğim anılar barındıran bu evde daha fazla nefes alabileceğimi sanmıyordum. Bir elim boğazıma yerleşti, kendimi rahatlatmaya çalışarak parmaklarıma sarıp sıvazladım fakat nefes alamıyordum.

Çırpınıyordum.

Sanki yüksek bir binadan düşüyormuş gibi değil de düşmüş ama yere çakılamadan öyle ortada bir yerde havada asılı kalmış gibiydim.

Kenardaki çantamdan kendime siyah bir pantolon, üzerinde siyah bir tişört çıkardım. Deri ceketimi giydim, botlarımı da üzerime geçirdikten sonra çantayı topladım. Saçlarımı bir kalem yardımıyla arkada topladıktan sonra derin bir nefes alıp yanaklarımı kuruladım, yüzümü sıvazladıktan sonra bunu yapmak zorunda olduğumu hatırlattım kendime.

Odadan çıkıp salona döndüğümde Şafak'ı gözlerini fotoğraflara dikmiş, bir elinde içki bardağı onu bıraktığım şekilde oturmaya devam eder halde bulunca bunun beni durdurmasını engelleyemedim. Kolyeye baktım, ardından yeniden ona baktıktan sonra yavaşça boğazımı temizledim. İrkilerek kendisine geldiğinde yavaşça başını çevirip bana baktı. Gözleri donuk bir ifadeyle üzerimde dolaştı, çantama baktı ve yeniden gözleri yüzüme dönerken ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ama onun ne söylemesini istediğimi biliyordum.

Beni kollarımdan tutup sarsarak, nereye gittiğimi, beni sevdiğini ve beni bırakmayacağını söylediğini duymak istiyordum.

Bir an sonra zihnimdeki Bendis, "Bir şey söyle," diye yalvardı. Kafamın içinde bu odanın aynısı canlandı, sanki bunun dışındaki yerlerde sonsuz boşluk hüküm sürüyordu. Yalnızca o ve ben vardık. Aynı yerinde oturuyordu, ben de aynı yerimde duruyordum. O bana bakıyordu, ben de onu bekliyordum. Zaman kavramı silinmişti, tek bildiğim biz zamanın ötesindeydik, bütün anlamların ötesinde olduğumuz gibi.

Küçük bir kız çocuğuna dönüşürken tekrar, "Yalvarıyorum, gitmemi istemediğini söyle," diye fısıldadım. Ağlamaktan gözlerim küçülmüştü, ıslak kirpiklerim birbirine yapışmış, dudaklarımın kenarında kalın kırmızı bir çizgi oluşmuştu. Şafak oturduğu yerden kalktı. Bana doğru geldi. Önümde dursa da dudaklarını açıp tek bir kelam etmedi. Gözlerinin içine bakıp oradan gitmememi söyleyen bir şeyler aradım. Ben hep inandım kelimelerin gücüne ama bu adam için, sessizliğin gücüne inanmayı da seçerdim. Fakat onun sessizliği de tıpkı kelimeleri gibi kalbimde kan damlaları oluşturmaktan başka bir işe yaramadı.

Parmaklarımdaki güç kesildi, daha fazla tutamadım çantayı. İnleyerek uzanıp bir elimi yanağına koydum ve alnımı çenesine yaslarken, "Yalvarıyorum..." diye fısıldadım. "Şafak! Benden vazgeçme... Şimdi gitmeme izin verirsen kendimde dönecek gücü bulamam... Şafak!"

Elimi yumruk yapıp sertçe göğsüne vururken yeniden adını söyledim. Hıçkırıyordum. "Geri dönemem... Lütfen gitmeme izin verme."

Hiçbir şey söylememeye devam ediyordu. Gözlerime bakan gözlerinde bir sürü duygunun yansımasını görüyor fakat hangi rengin hangi duyguya ait olduğunu bilmiyordum.

Andan sıyrıldım. O olduğu yerde oturmaya devam ediyordu, ben de elimdeki çantayla ona bakıyordum. Hiçbir kelime aramızda ete kemiğe bürünmeye cesaret edemedi. Ne o gitmemi söyledi, ne de ben kendimde kalacak gücü bulabildim. Bana bir an sonra her konuda dürüst olup olmayacağını düşünerek

yaşayamazdım. Aramızda olan şey daha da karmaşık bir hal almadan önce ne yapmak istediğime karar vermeliydim. Uzaklaşmalıydım. Onun çekim alanında bulunduğumda doğru kararlar veremiyordum. Bunu anlamıştım.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım.

Hoşça kal diyemezdim, bu temelli bir vedanın imgesiydi benim gözümde. Görüşürüz de demek istemiyordum. Hiçbir şey söyleyemedim.

"Tamam," dedim sadece. "Kendine dikkat et."

Hiçbir şey söylemedi. Yeniden önüne dönerken bardağını masanın üzerine bıraktı. Kapıya doğru yürüdüm. Hâlâ hiçbir şey yapmıyordu. Gitmeme izin verecekti. Çünkü beni sevdiğini söyleyemeyeceğini o da biliyordu. Bu ne kadar acıtırsa acıtsın, onun ağzından bir gün beni sevdiğini duyacağımı düşünmek bile tamamen saçmaydı. O böyleydi işte... Bir süre sonra benim de adımı hatırlamayacaktı.

Bu düşünce kalbimin ağrımasına ve gözlerimin yeniden dolmasına neden olsa da kapıyı açıp dışarıya çıkarken bir kez daha dönüp bakmadım.

Dönüp baktığımda hâlâ hiçbir şey yapmadığını görmekten korkuyordum. Gideceğimi ben söylemiş olmama rağmen gitmek istemiyordum! Bütün bu belirsizlikleri, soru işaretlerini kafamdan atmasını istiyordum sadece. Ben onu istiyordum! Ne kadar kötü, ne kadar aşağılık, ne kadar berbat bir insan olursa olsun, onu istiyordum. Ben onun bana iyi bakan gözlerini seviyordum nasılsa, benim için kalbinden geçen iyi birkaç hissi seviyordum.

Onu seviyordum.

Şimdi gururum yüzünden gidiyor olsam bile onu seviyordum.

Ben iyi biri değildim ama onu sevebilecek kadar güçlü olan bir ben vardım.

Asansörle aşağıya indim, binadan çıkıp ana yola kadar yürümeye başladım. Bir taksi çevirdim, evin adresini verdim ve

başımı çevirip son kez sokağa bakarken onun gelmediğini görmek, sanki hissettiğim her şeyin bin kat daha ağırlaşmasına neden oldu.

Elimi uzatıp onu her yokladığımda, yüzünün gökyüzümdeki gölgesini görüyordum.

Şimdi gökyüzüm zifiri karanlıktı.

Hiçbir şey görmek mümkün değildi.

***

Umutsuzluk, küçük bir kurt gibi yerdi insanın içini her daim.

Ne tarafa baksanız çıkmazlarla karşılaşırdınız, ne tarafa dönseniz küçük bir kutuda sıkışmışsınız gibi bulamazdınız yolunuzu.

Kime dokunsanız, kime baksanız çare arar durursunuz.

Bir an evvel kurtulmak arzusuyla, bir bıçağı tam kalbinize saplayacak kadar koparsınız gerçeklikten. Bir hiçliğin içinde yuvarlanıp durmaktansa, sizi içine koydukları tabutu ev edinmek daha kolay görünür göze. Her şeyin bitişi, cümlenin sonunda üç nokta olacağının habercisi gibidir.

Fakat siz bitti sandığınızda bile bitmez hiçbir şey. Hatta üstüne üstlük tam da başladığınız yere geri dönmüşsünüzdür.

Şimdi ben başladığım yerdeydim.

Her şeyin bittiğini sandığım o anda evimin kapısında, elimde güç bela tuttuğum siyah spor bir çantayla elimdeki anahtara bakarken, başladığım yere döndüğümün farkındaydım.

İçeriye girip çantayı bir kenara bıraktım. Kıyafetlerimi çıkartıp banyoya girdim, hiçbir şeye bakmadan dosdoğru suya attım kendimi. Uzunca bir süre, bir kenarında hafif çatlak olduğu için içinde asla su biriktiremediğim küvetimin içinde soğuk suyun altında uzandım. Su aktıkça, banyomun zemini suyla kaplanıyordu. Tıpkı benim gibi.

Bir tarafım öyle çok çatlakla doluydu ki içine ne çok duyguyla doldurmak istersem isteyeyim bir zaman sonra elimdekini

de kaybediyordum. Üstelik kaybettiklerimin içinde boğuluyordum bu kez.

Suyun içinden çıktım, banyonun zeminin kaplayan suyu umursamadım ve üzerime bornozumu geçirip çıktıktan sonra mutfağa gidip kendime kahve hazırladım. Uyumak istemiyordum. Koltuğumda oturup, verdiğim kararı sorgulayacak kadar da kafam yerinde değildi. Belki yarın yapardım. Ama şu an, o kadar iyi değildim. Kahvemi hazırlayıp resim odasına geçtim.

Küçük masanın üzerine kahve bardağımı koyduktan sonra tam taburemi çekip oturacağım sırada kapının çalışıyla duraksadım. Sakindim. O evden çıkarken olduğumdan daha sakindim üstelik. Gitmeme izin vermesi belki de bir yandan iyi olmuştu benim için. Kim olduğumu hatırlamıştım, nereye ait olduğumu, aslında besbelli başından beri hiçbir şeyin değişmediğini görmüştüm benden başka. Ben yine aynı yerdeydim, sonsuzluğu kendi acılarımla zaman dilimlerine ayırırken, bu odanın içinde ölüp gideceğim anı beklemekteydim. Şimdi daha umutsuzdum önceye nazaran fakat bir önemi yoktu, ziyadesiyle canım yanmıştı.

Umutsuzluk belki içimdeki bu heyecanlı, kıpır kıpır olan kızı durdururdu. Böylece daha fazla dert açmazdım kendi başıma. Daha fazla yanılmaz, acımazdım.

Yavaşça yerimden kalkarken bornozumun önünü kapattım. Odadan çıkıp koridor boyunca yürürken kapının ardında kimin olduğunu hiç düşünmemiştim. Üstelik üşüyordum da. Çıplak ayaklarımdan vücudumun her zerresine dağılan soğuk, kemiklerimde onun izini bıraktığı yangını söndürüyordu.

Kapıya yürürken yavaşça saçlarımı yana doğru attım ve elimle şekillendirmeye çalışırken parmak uçlarımda yükselip kapının deliğinden baktım.

Bir anda saçlarımı karıştıran ellerim durdu. Islak dudaklarım kururken, dilimin damağıma yapıştığını hissediyordum.

Şafak gelmişti.

Kaşlarım çatılırken yeniden ayaklarımın üzerine indim. Ya-

vaşça kapının diğer tarafına geçip açarken yüzümde anlamsız bir ifade vardı. Neden gelmişti? Gitmeme izin vermişti, bir süre kendimi toplamam için bana zaman vermesi gerekiyordu. Anlamıyordum. Kapıyı açıp karşısına çıktığımda arkası dönük bir şekilde durmaktan vazgeçerek bana doğru döndü.

Bakışları bedenimde dolaştı, yorgun gözlerinin gözlerime gelişini beklerken avuç içlerimi bornozuma sürtüyordum.

"Şafak?"

Dişlerinin arasından küfür etti. Gözleri gözlerime dokunduğunda bir anda bana doğru yürüdü ve elimi tutup beni içeriye çekti. Kapıyı kapatıp sırtımı sertçe kapıya yaslarken bedeni bedenime yaslanmış, alnı da alnıma yaslı bir şekilde üzerime eğilmişti. Bir eli bornozun üzerinden kayıp sertçe belimi kavradı ve bedenlerimizi birbirine biraz daha yaslarken nefesim kesildi. Ellerimi zorlukla kollarına koyduğumda, "Ş-şafak..." diye, zorlukla adını söyleyebildim.

Göğüs kafesim öyle hızlı bir şekilde inip kalkıyor ve onun göğsüne çarpıyordu ki, Şafak'ın yüzüme vuran sık nefeslerini ayırt edemiyordum artık. Titreyerek gözlerimi yumup parmaklarımla tenini sıktığımda, "Gidemezsin!" Dedi sert bir tonda. "Zamana falan ihtiyacımız yok."

"Şafak, bu senin karar verebileceğin-"

"Kes sesini!" diye tısladı dişlerinin arasından. Öyle öfkeliydi ki, bunu belimi tutuşundan bile anlamak mümkündü. Yutkundum, dudaklarımı ıslatarak ben de başımı onunkine yasladığımda, "Ben karar verdim ikimiz adına," dedi. "Duydun mu? Hiçbir yere gidemezsin, gitmeyeceksin. Bana ihtiyacın var, ihtiyacın olan tek şey benim!"

Parmaklarım kollarından omuzlarına kayarken zorlukla ona tutunmayı başardım çünkü bacaklarım yakınlığımızdan ötürü zangır zangır titriyordu. Parmaklarım tenine gömüldüğünde Şafak başını başımın yanına doğru eğdi ve başını çevirip dudakları yanağıma sürterken, "Benim sana ihtiyacım var..." diye fısıldadı. Ruhum tenine saplanan tırnaklarımdan akıp onun te-

nine doğru süzülürken, umutsuzca kollarında çırpınan bu bedenin, içinde tutmakta zorlandığı her şey sanki bir anda gözlerinin önündeki perdede oynanmaya başlamıştı.

"Bu yüzden sana gitmeyi yasaklıyorum."

Dudakları yanaklarımdan boynuma kayarken nefesi tenimi okşuyordu. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum üstelik. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye devam ederken Şafak'ın belimdeki eli beni daha sıkı kavradı, sırtımı kapıya doğru yaslarken dudakları boynumdan yukarıya tırmandı, teninin tenimle olan savaşı yutkunmayı güçleştiriyordu. Dudakları dudaklarımın üzerine geldiğinde ruhumda çırpınan kuşun ona doğru uçmakta olduğunu hissediyordum.

"Şafak..."

"Bir şey söyleme." Dudakları dudaklarıma sürtündü. "Önce ben konuşacağım."

Beni öpmeden geriye çekildi, bedenimin onun sıcaklığından sonra karşılaştığı bu ani soğukluk tenimin altındaki kanın çalkalanmasına neden olurken Şafak bir anda elimi tuttu, beni koridor boyunca sürüklemeye başladığında hiçbir şey anlamadan, hatta kafa bile yoramadan onu takip ediyordum. Konuşmak istiyordu, ilk kez, karşıma geçmişti ve bana ihtiyacı olduğunu ve bundan daha fazlasıyla geldiğini söylüyordu. Kalbim, artık göğüs kafesimde kalamayacak, atışını sürdüremeyecek kadar yorgun olmasına rağmen, ona koşmak için sabırsızlanıyordu.

Ona her gidişimde parmaklarımın arasına kayan cam parçalarından öyle sıkılmıştım ki, artık daha fazlasını istiyordum. Canımı acıtacağını bilsem de, onun aşkını istiyordum. Beni sevdiği sürece üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu üstelik.

Resim odamın kapısına geldiğimizde kapıyı itti, öyle sert bir şekilde itmişti ki, kapı arkadaki duvara çarptı. Gürültüsü yüzümü buruşturmama sebep olacağı sırada beni odanın içine doğru çekerek bir anda elimi bıraktı.

Bakışlarımı odanın içinde dolaştırıp yeniden ona çevirdiğimde, "Çizdiğin güzel bir resmi çıkar," dedi, sesindeki emir

verici tonlamanın bugün bambaşka bir havası vardı. Dudaklarım aralık, bomboş gözlerle ona bakarken sanki beni uyandığım uykudan uyandırmaya çalışır gibi daha yüksek sesle, "Gece!" diye hırladı.

İrkilerek kendime gelirken, "Bana bağırıp durma," dedim bornozumun önünü biraz daha sıkarken. "Evime gelip bağırıp çağırarak anlatacağın hiçbir şeyle ilgilenmiyorum." Gözlerinin içine inatla baktım. Bu bendim ve o beni tanıyordu. Dudaklarını ıslattı, sinirle başını yere doğru eğip elini ensesine attı. Başını kaldırdığında dudaklarında, sinir harbinin bir getirisi olan kibirli bir gülümseme vardı.

"Öyle mi?" diye sordu bakışları gözlerime dokunurken. Gözlerinden geçip giden düşüncelerin rotası benim kalbime düşerken başımı sallayarak onayladım onu, inatsa inattı. Üstelik gerçekten, bağırıp çağırarak bana her ne söyleyecekse etkisini yitireceğinden emin olabilirdi. Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Beni beklemedi, bakışlarını odanın içinde bir süre dolaştırdıktan sonra bir anda yürüdü ve kapının arkasındaki dolabın yanında yerde bir kolinin içine koyduğum eski çizilmiş resimlerimden bir tanesini çekip çıkardı, şövalenin üzerinde duran tuvali kaldırıp masanın kenarına dayadıktan sonra sertçe dolu tuvali şövalenin üzerine çarparak bıraktı.

Başını çevirip gözlerimin içine baktığında başımı yana doğru eğmiş, dikkatle onu izliyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda yüzümde kibirli bir ifadenin oluşmasını engelleyememiştim. Çabalayışını görmek beni keyiflendirmiyor desem yalan söylemiş olurdum.

"Ne olacak şimdi?" diye sordum boş bir ifadeyle tuvale bir de ona bakarken. Bir anda uzandı, kolumu sert bir şekilde kavrayıp beni şövalenin önüne çekerken, "Göreceksin," dedi sessiz bir şekilde. Bu ses tonu sakin görünmesine neden olmuyordu çünkü hâlâ dişlerinin arasından konuşuyordu ama bağırmasından daha iyiydi. Beni şövalenin önüne geçirdiğinde kollarım hâlâ göğsümdeydi.

Arkama geçti.

Gözlerimi yumup derin bir nefes alırken ardımdaki varlığını yok saymaya çalıştım. Burada olması beni heyecanlandırmıyormuş gibi davranmaya çalışmak öyle zordu ki! Kendimi sıkarak hiçbir şey yapmadan durmaya devam ettiğim sırada, "Siyah boya al," dedi, şimdi daha sakin geliyordu sesi. Gerçekten söylediğimi yapıyordu... Sakinleştirmeye çalışıyordu kendisini. Görebiliyordum.

"Ne yapıyorsun Şafak?" Ben de inadına gidiyordum çünkü ona deli oluyordum ve bazen beni çıldırtıp saçlarımı yolmamı istiyormuş gibi davranıyordu.

"Bendis al şu boyayı!" diye hırladı dişlerinin arasından. Yine yüksek sesle konuşmuyordu fakat öfkesini belli etmekten kaçamıyordu. Gözlerimi devirdim, o buydu işte. Onu başka bir kılıfa sokmak öyle kolay değildi. Başımı iki yana sallayarak kollarımı göğsümden ayırdım ve gözlerimi dağınık masamın üzerinde dolaştırdım.

Boya paletini elime aldım ve siyah boyanın kutusunu alıp ağzını açtıktan sonra yerine döktüm. Kutuyu masaya geri bıraktım. Tam fırçama uzanacağım sırada bileğimi kavradı. "Hayır," dedi, artık yüzü yüzümün yanındaydı, bana arkadan öyle çok yaklaşmıştı ki, nefes almam zorlaştı. Nefesinin tenime döküldüğünü hissediyordum. "Ona ihtiyacın olmayacak."

"Ne yapacağım?" diye sordum, sesim titremesin diye kendimi sıkarak.

"Biz yapacağız." Bileğimi tuttuğu elimi paletin üzerine getirdi ve parmaklarımın hepsinin siyah boyaya sürtmesini sağladıktan sonra diğer eliyle paleti elimden aldı, masanın üzerine bıraktıktan sonra elini elimin üzerine koyarak tuvale doğru hareket ettirmemi sağladı. Ne yapıyordu? Bileğimi öyle sıkı tutuyordu ki, resmime zarar vermek istememe rağmen kendimi geriye çekemiyordum.

Korkuyla elimi çekmeye çalıştım.

"Şafak!" diye inledim elimi çekmeye çalışırken. "Hayır, yapmak istemiyorum, bırak beni!"

Bir keresinde Azra'yla deniz kenarına gitmiştik, o günden kalan bir tabloydu bu. Orayı çizmiştim, güneşin batışını öyle bir ihtişamla dökmüştüm ki kâğıda içten içte doğup sonra da kaybolmanın görkeminin altında ezilişimizi hatırlamıştım çizerken. Şimdi bunu mahvetmek istemiyordum. Elimi çekmeye çalıştım yeniden, parmaklarımla tuvalin arasında birkaç santim ya var ya yoktu. Şafak elimi itmiyor fakat çekmeme de izin vermiyordu.

"Şafak! Bırak lütfen, çok seviyorum bu resmi, lütfen ona zarar vermek istemiyorum!"

Bir anda elimi sıkmayı bıraktı fakat parmaklarını tenimden ayırmadı. Yüzünün yüzümün yanındaki varlığını hissedebiliyordum. Nefes nefese elimi göğsüme doğru çektim. Titreyerek geriye ona doğru yaslandığımda bir elini belime dolayarak beni sıkıca kavradı.

"Anlıyor musun?" diye fısıldadı ben zorlukla nefes alıp vermeye çalışırken. "Şimdi neden sana her şeyi en başında anlatmadım, anlıyor musun?"

Her şey zihnimin içinde yapbozun parçaları gibi yerlerine otururken, beni simgeleyen resme, bir de onun kendisi olarak aksettiği siyaha boyanmış parmaklarıma baktım. Titreyen elimi zorlukla durdurmaya çalışırken Şafak yan tarafıma doğru geçti ve burnu yavaşça yanağıma yaslanırken, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Seni seviyorum Gece." Burnunun yerini yavaşça dudakları aldı, tenime sürterken ben gözlerimi yummuştum. "Ne kadar az şey bilirsen, benim siyahımdan o kadar uzak durursun diye düşünmüştüm. Daha önce kimse bana gökkuşağının üzerinde bir kafesin içinde kalmanın ne demek olduğunu söylememişti."

Nefesim hâlâ titriyordu. Beni seviyordu. Gözlerim hâlâ kapalıyken Şafak devam etti.

"Senin yanında sana tamamen yabancı olmak böyle işte." Burnundan sıkıntılı bir nefes aldı. "Sırf senin renklerin siyaha bulanmasın diye, kendimi gökkuşağından alıkoymak."

Elimi zorlukla kaldırdım, işaret parmağım zorlukla gömleğinin düğmelerinin birine takılırken ona tutundum. Gözlerimi ağır ağır aralarken başımı ona çevirdim, parmak uçları siyah boyayla kaplı elimi kaldırıp yanağına koyduğumda gözlerini yavaşça açtı. Gözlerim gözlerinden, kurumuş dudaklarına kayarken Şafak'ın bakışları hâlâ gözlerimdeydi. Yutkundum.

Beni seviyordu. Beni başından beri seviyordu, sırf benim renklerimi korumak için kendisini siyaha mahkûm etmişti... Titreyen elimi düğmesinden yavaşça omzuna kaydırırken bedenimi tamamen ona çevirdim. Onun eli bel çukurumu kavradığında "Şafak..." diye fısıldadı. Nefesleri dudaklarıma vuruyordu. Gözlerimi kapattım, titrek bir nefes alıp yeniden açtığımda gözleri dudaklarıma inmişti. Yanağındaki elimi yavaşça kaydırdım, siyah boya tenine, sakallarına bulaşırken boynuna kaydırdım ve göğsüne kadar siyah bir şerit çekerek teninde ilerlerken Şafak gözlerini yummuştu, dikkatle beni beklediğini ve izlediğini hayal edebiliyordum.

"Ben seni çok seviyorum..." diye fısıldadım. "Senin verebileceğin her şeyi istiyorum."

Şafak gözlerini araladı, kahverengi gözleri öyle kıvamlı bir hal almıştı ki, parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Aynı zamanda, ikimizi de içine alabilecek büyük bir ateşin izlerini görüyordum orada... O da benim gibi... Hepsini hissediyor muydu yoksa?

Bir anda kendimi öne doğru iterek dudaklarını kavradığımda Şafak belimi kavradı, beni tek koluyla kavrayıp bir anda kucağına aldığında beklemeden bacaklarımı beline doladım ve dudaklarımız ayrıldığında ve benim dudaklarım onun boynuna kaydığında tek koluyla masanın üzerinde her şeyi yere iterken kalçamı masanın kenarına yaslamıştı. Kahve bardağım yere düştü, kırıldığını duydum ama düşünebildiğim son şey oydu. Dudaklarımız yeniden bir araya geldiğinde Şafak beni iterek tamamen masaya oturmamı sağladı ve bacaklarımın arasına girip ellerini ikimizin arasına uzatırken, bornozumun ipini kavradı.

Parmaklarım omuzlarından saç köklerine doğru kaydığında ihtiyaçla birbirini arayan dudaklarımız yeniden ayrıldı... Şafak nefes nefese başını geriye çekti, ellerini bornozumun iplerinden çekip masada kalçamın iki yanına yaslayarak bana doğru biraz daha eğildikten sonra gözlerini gözlerime çevirdi.

"Hemen şimdi dur demen gerekiyor," dedi nefes nefese. Ben de nefes nefese ona tutunmuş bir halde üzerime eğilen bedeninin altında kıvranırken hiçbir şey söylemeden gözlerine bakmaya devam ettim. Elini masadan kaldırdı, enseme atıp saç köklerimi kavradıktan sonra başımı sertçe geriye çekerek daha rahat bir şekilde gözlerine bakmamı sağladı. Nefeslerim onun dudaklarına çarpıyordu, tıpkı onun nefesinin benim tenimi okşayışı gibi. "Söyle Gece... Başka şansın olmayabilir."

Bakışlarımı yeniden gözlerine indirirken, "Söylemeyeceğim," diye fısıldadım. "Durmanı istemiyorum."

Birkaç saniye gözlerime baktı, sanki orada hareket etmesini söyleyen bir şeyler arıyormuş gibi kaşları çatılmıştı fakat hemen sonra, ona gerçekten istediğimi belli edebilmiş olacağım ki ellerini belime koyarak beni bir anda tekrar kavradı. Kucağına çıkınca ellerimi boynuna koyarak ona sarıldım, dudaklarımız yeniden birleşirken, ellerim gömleğinin düğmelerindeydi. Beni odaya götürüyordu.

Odanın kapısını ayağıyla itip açtığında ve yatağa doğru yürümeye başladığında ben ancak üç tane düğmesini açabilmiştim. Ellerim heyecandan öyle çok titriyordu ki, ellerimin titremesi bedenimin titreyişinin yanından hiçbir şeydi. Şafak yatağın kenarına geldiğinde

***

Şafak yavaşça yatağa uzanmamı sağlarken bacaklarımın arasından çıkmadı. Benimle birlikte o da üzerime uzandığında parmaklarımı göğsüne koydum, kalan düğmeleri çözmek için parmaklarımı gömleğine doğru kaydırdığımda dudakları boynumda, köprücük kemiğimdeydi.

Sanki güneş parmaklarımın arasındaymış gibi yanıyordum.

Bacaklarımı beline dolayarak daha rahat bir pozisyon sağladığımda eli aramıza uzandı ve parmakları kolaylıkla bornozumun ipini çözerken üzerimde biraz yükselmişti, gözlerimiz birbirine dokundu ve bornozun ipini açmasına rağmen gözlerini bedenime çevirmedi. Gözlerinde yanan tutkunun ateşi bedenimin etrafında dört dönerken parmaklarım göğsünden düştü, vücudumun iki yanına kayan ellerim bedenimin gevşemesine neden olurken Şafak bana doğru yeniden eğildi. Bedeninin bedenime değdiğini hissediyordum, sanki kafamın içinde hiç bitmeyen bir uğultu vardı.

Yüzlerimizi aynı hizaya getirirken nefes nefese bir şekilde göğsüm yataktan yükseldi. Onu göğsüne çarptığım sırada nefesi dudaklarımın arasına dağıldı. Beni öpmeden önce, "Gece..." diye fısıldadı ihtiyaçla. Başımı kaldırıp dudaklarını öpmek için sabırsız davranınca başını hafifçe geriye çekerek gözlerini araladı.

"Şafak," diye inledim bu geri çekilişine sitem ederek başımı geriye atarken. Dudakları çeneme sürtündü.

"Bunun kötü hissettirmesini istemiyorum." Çenemi öptü, ardından elini uzatıp yavaşça yüzümü büyük eliyle kavradıktan sonra yeniden gözlerimi ona çevirmemi sağlayacak şekilde başımı kaldırdı. Buz parçalarının bedenimin üzerinde kayıp gittiğini hissediyordum, tüylerim ürperiyordu. Onu duymuyordum bile... Çok az bir an söylediklerine konsantre olabiliyordum. "Durmamı istersen..."

Başımı iki yana sallayarak inledim. "Hayır! Hayır, durmanı istemiyorum... Şafak... Beni seviyor musun?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, nefes nefese bir şekilde, odanın bütün karanlığına inat parlayan kahverengi yoğun gözlerine baktım. Perdelerimden sızan ayın ışığı, ikimizin arasında yoğunlaşıyordu sanki. Gözlerime baktı, gözlerini kapatıp hafifçe gülümsedi.

"Seviyorum Gece."

Bana hiçbir zaman yalan söylemeyeceğini bildiğim için yalnızca elimi kaldırıp gömleğinin yakalarını kavrayarak onu kendime çektim. Dudaklarımı ihtiyaçla dudaklarına yönlendirdikten sonra kupkuru dudaklarımı ıslatma çabasıyla "Durma o zaman," diye fısıldadım. Yüzümü kavrayan eli saçlarımın arasına karıştı ve başımı kavrayıp beni sertçe kendisine çekerken dudakları dudaklarımı yeniden kavradı. Kupkuru dudaklarım varlığının ihtiyacıyla aralanırken parmaklarımı saçlarının arasına attım. Bedeni bedenime sürtünerek yukarıya doğru kaydığında ve dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynuma doğru düştüğünde başımı geriye atarak ona rahat bir alan sağlamaya çalıştım.

Aşağıya inmeye devam etti, dudakları bir an boynumda, bir an sonra göğüs çatalımdaydı... Öyle hızlı nefes alıp veriyordum ki, kapkaranlık odanın içinde konfetiler patlıyordu. Gözlerimin önüne onun yüzü geliyordu; bana dokunan nefesi, teni... Onunla öyle sarhoş olmuştum ki, dudaklarının nerede olduğunu bile kestiremiyordum.

Tek bildiğim, bana duyduğu ihtiyacın nefes gibi dudaklarının arasından döküldüğüydü. Adımı söyledi... Onu kısık sesli bir mırıldanışla karşıladım. Göğsüm yanıyordu. Parmakları göğüs çatalımda dolaşırken diğer eli yavaşça bel çukuruma kaydı ve beni hiç beklemediğim bir anda yatakta ters çevirdiğinde başımı geriye atarak ihtiyaçla mırıldandım. Parmaklarım yatağın çarşafını kavradığı sırada Şafak'ın dudakları bel çukurumdaki kuş dövmesinin üzerindeydi.

Tek hissedebildiğim nefesi olduğu için diğer hiçbir şeyi algılayamıyordum. Tek yapabildiğim parmaklarımın arasındaki çarşafı sıkmak ve her saniye biraz daha sıkarak ona olan arzumun ve ihtiyacımın mırıltılarla resmini çizmekti...

"Şafak!" Dudakları bel kıvrımımdan yukarıya, sırt çizgim boyunca kayarken sonunda omzumdaki dövmeye geldiğinde kendimi daha fazla tutamamıştım. Pantolonun kumaşını hissedebiliyordum. Tenime dokunuyordu. Gözlerimi sımsıkı yumarken, bunun ruhumda bu denli büyük bir sarsıntıya sebep

olabileceğinden haberim olmadığından, zihnimin içinde yanıp sönen neon ışıklara anlam vermekte bulunduğumuz ana anlam vermek kadar zordu.

Dudakları dövmenin üzerindeydi. Elinin bel çukuruma baskı uyguladığını hissediyordum. Kalçamı kaldırdım. Beni yatağa geri bastırdı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. Islak nefesi kupkuru tenimin üzerinde inanılmaz bir acıya sebep oluyordu. Sanki canım yanıyordu ama hayatımda hiç devam etmesini istediğim bir acı hissetmemiştim. Hiçbir zaman gitmesini istemiyordum. Dişlerimi sıktım. Bunu açıklayacak zamanda mıydık gerçekten? Delirecek gibiydim, başımı eğerek alnımı yatağa yasladığım sırada zorlukla adını söyledim. "Söyle... Yoksa devam etmeyeceğim."

"Pislik!" diye hırladım dişlerimin arasından. Gülüşünü duymuştum. Nefesi tenime döküldü.

"Bu ne demek Gece?"

"Şimdi değilse ne zaman!" diye bağırdım kendimi kontrol edemeyerek. Saat dövmemin üzerindeydi, dudaklarını hâlâ hissedebiliyordum. Çıldırmamak içi kendimi sıkarak çarşafı çektiğimde tenimin üzerine doğru mırıldandı. Bundan keyif aldığı belli oluyordu. Ama bu mırıltı biraz da dövmemi beğenmesinden geliyordu sanırım...

Başka bir şey söylemedi, dudaklarını dövmenin üzerinden çekip parmaklarını saçlarımın arasına attı ve başımı geriye doğru çekip yeniden kalçamı kaldırmamı sağladığında parmaklarım çarşafı bir anda bıraktı. Şimdi pantolonunu daha net hissedebiliyordum.

"Şafak..." Bir anda belimi iterek yeniden ona bakar halde yatağa uzanmama sebep olduğunda hırlayarak başımı geriye attım. Beni deniyordu, bu halde olmam hoşuna gidiyordu. Dişlerimi sıkarak, "Benimle oynama!" diye tısladım. Yeniden üzerime uzanır halde eğildiğinde bu kez beklemeden gömleğini kavradım ve o anın getirisiyle iki yana çekerek düğmeleri-

nin patlamasına ve kopup etrafa saçılmasına neden olduğumda gömleği sertçe geriye ittim. Şafak bana yardımcı olarak gömleği kollarından sıyırıp yere attığında parmaklarımı göğsüne koydum. Vücudunda hâlâ o üç günün izlerini taşımasına rağmen birçoğu çoktan gözden kaybolmuştu. Ama hafif kızarıklıklarını görebiliyordum, bazıları ise iz olarak kalacaktı, çok belliydi.

Bakışlarım göğüs kafesinde haddinden fazla oyalanınca Şafak uzanıp çenemi kavradı ve başımı kaldırmama sebep olduğunda, "Ağlama sakın," diye uyardı. Parmaklarımı göğsüne bastırarak bakışlarımı yeniden göğüs kafesine indirdim. Ağlamamak için kendimi sıktım. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin bu hatırladıkça gözyaşı dökebileceğim bir şeydi. Onu öyle görmenin bende kalıcı bir etkisi olacağını başından beri biliyordum.

Bir dirseğimi yatağa yaslayarak yükseldim, az önce parmaklarımın dolaştığı yara izlerini dudaklarımla dolaşırken bir elimi de sırtına doğru koymuştum. Gözlerimi kapattım, dudaklarımla yara izlerinin üzerinden geçtiğim sırada Şafak boğazından yükselen derin hırıltıyla beni bir anda geriye itince sırtındaki elim kaydı ve tırnaklarım teninde çizgi şeklinde iz bıraktığında bir anda üzerime eğildi.

Parmaklarını karnıma koyarak beni yatağa biraz daha bastırdıktan sonra pantolonun düğmesini açtı.

Gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu. Ben de baygın gözlerimi bir saniye kapatırsam bu anı kaybedeceğime dair duyduğum korkudan onu izliyordum. Dudaklarımı ıslattım, pantolonunu yavaşça aşağıya iterek bacaklarından sıyırdı ve ben başımı geriye doğru itip tavana bakmaya başladığımda dudaklarını göğüs çatalıma bastırdı.

Güçlü bedeninin ayın ışığında üzerime düşen gölgesini izlerken, parmakları bacaklarımı okşadı. Dudakları hâlâ beni rahatlatmak için tenimin üzerindeydi, boynuma kaydı, dişlerini tenime sürterek köprücük kemiğime kaydığında bir eliyle uyluklarımı okşadı.

Şafak bir elini yeniden belime yerleştirdi.

Ah, işte oluyordu.

Tenimin altından sızan kan, göğüs kafesimin parçalanacakmış gibi yükselip alçalmasına ve gözlerimi yumduğumda gözlerimin önüne kan damlalarının gelmesine sebep olduğunda Şafak dudaklarını yanağıma yerleştirdi.

"Gece?"

Az kaldığını hissediyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp mırıldanarak karşılık verebildim.

"Bana bakmanı istiyorum."

Titreyen gözkapaklarımı zorlukla aralayarak başımı yeniden ona çevirdiğimde ellerim bedenimin iki yanına düşmüştü. Ve benim ona bakmamın üzerinden saniyeler geçtikten sonra, onun koluna çizdiğim şey gerçekleşti.

Güneş ve Ay, o gece, o odada, umutsuzluğun ve korkunun pençesinde savaşan iki beden ve iki ruh olarak, gecenin şahitliğinde birleşti.

Dünyaya aynı anda hâkim oldular.

Dünyayı kendilerinin kıldılar.

Dünya oldular.

***

Güneşin tenimde bıraktığı rahatsız edici sıcaklık yüzünden mırıldanarak gözlerimi araladığımda, bedenimdeki aşırı yorgunluk, bacaklarımda ve uyluklarımda hissettiğim sızıyla gözlerimi pencereden dışarıya çevirdim. Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Güneş!" diye tısladım. Tam üzerimdeki çarşafı başıma doğru çekeceğim sırada dün gece bu yatakta nasıl uyuyakaldığımı ve yorgunlukla kollarının arasına girip sızdığım adamı hatırladım. Bir anda arkamı döndüğümde başımın hâlâ Şafak'ın kolunun üzerinde olduğunu fark etmiştim.

Aslında o kadar rahattı ki...

Şafak hafifçe kıstığı, yorgun gözleriyle bana bakarken elimi hafifçe dudaklarımın üzerine koyarak mırıldandım.

"Özür dilerim, seni uyandırdım mı?" Kolunu kaldırarak

beni kendisine doğru çekti ve yeniden göğsüne doğru kıvrılmamı sağladığında dudaklarını saçlarıma bastırıp kokumu içine çekti.

"Uyandırmadın güzelim, ben uyanıktım ve seni izliyordum."

"Hı?" Bir anda başımı kaldırıp sersem gibi yüzüne baktığımda güldü, bir eli yanağıma kayıp hafifçe tenimi okşamaya başladığında, "B-beni mi izliyordun?" diye sordum. Yanağımdaki parmakları çeneme kaydı ve gözlerimi gözlerine utangaç bir tavırla çevirdiğimde başparmağını alt dudağıma sürttü. Gözleri dudaklarımdaydı.

"Uyurken küçük bir kız çocuğu gibi görünüyorsun." Alt dudağımdaki parmağı hafifçe çeneme kaydı ve çene çukurumu kavrayıp bakışlarımı yeniden ona çevirmemi sağladığında sürekli utançla eğdiğimi yeni fark ediyordum. "Dudakların aralık oluyor, hafif çok hafif bir ses çıkartıyorsun, kulağa mırıltı gibi geliyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapattım ve başımı boynuna doğru gömerek, "Yaa," diye sızlanırken koluyla beni sarıp kendisine çekmesini sevgiyle karşıladım. Kolumu beline dolayarak ona sarılırken, "Annem kedi gibi uyuduğumu söylerdi," dedim sessizce. "Uyurken dizlerimi havada tutuyormuşum..."

"Evet, yapıyorsun."

Güldü. O gülünce göğsünün inip kalkan kıvrımına kedi gibi uzanmak istedim. Öyle güzel uyanmıştım ki güne... Artık ne olursa olsun hiçbir şey kötü gelmeyecekti sanki... Gözlerimi huzurla yumarak derin bir nefes aldıktan sonra, "Şafak..." diye fısıldadım. "Dün gece... Dün geceyi biz, biz gerçekten yaşadık mı?"

Bir kez daha güldü. Parmakları belimden bel çukuruma oradan da kalçama doğru kaydı ve çıplak tenim boyunca bacaklarıma kadar inerken, "Yaşadık güzelim," diye fısıldadı tenimi okşarken. "Dün geceyi gerçekten yaşadık."

Parmakları yeniden belime kaydı, ardından karnıma doğru hareket ettiklerinde başımı geriye itmekten kendimi alamadım. Parmakları, bedenimin en ücra noktalarına kendisini kabul ettirirken başım geriye düştü ve dudaklarımız birbirine sürterken, "Rüya gibiydi," diye fısıldadım. Genzimden arzu dolu bir ses çıktı. Parmakları usulca tenimin üzerinde dolanırken dudaklarımın üzerine fısıldadı.

"Dün gece ilk kez gökkuşağında yalın ayak yürüdüm."

Gözlerimi yumdum, parmakları ateşimin çıkmasına neden olurken, sözlerinin içimi titremediğini söylesem yalan söylemiş olurdum.

Titredim, dilim uyuştu, parmak uçlarım güçsüzce onun tenine devrildiğinde Şafak'ın parmakları karnıma oradan da göğsüme doğru tırmandı. Yeniden belimi kavradığında "Şafak..." diye inledim. Başka hiçbir şey söyleyememiştim. Sanki dün gece yeterince yorulmamışım, aynı binadan defalarca kez düşmemişim gibi, uyanır uyanmaz yine onun hissettirdiği bu yoğun, alışamadığım duyguyla karşılaşınca bedenim sarsılmıştı. Mayışmıştım yine.

Şafak üzerimdeki çarşafı yavaşça aşağıya çekti ve ayakucumuza kadar indirdikten sonra belimi kavrayıp beni bir anda kucağına aldı. Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladığımda yataktan kalktı, odadan çıkıp banyoya girerken, "Kızım niye bu kadar ağırsın sen, bel fıtığı oldum," diye dalga geçti. Omzuna vurdum. Ellerimi omuzlarına koyarak kendimi ondan uzaklaştırdığım sırada beni yavaşça küvetin kenarına oturttu.

Onu kendimden iterek uzaklaştırdım.

"Sen kime şişman diyorsun ya?" diye homurdandı kaşlarımı çatmış, dudağımı sarkıtmış ona bakarken. "Gayet zayıfım ben bir kere."

Başını sallayarak, "Ya tabii," dediğinde uzanıp koluna vurdum.

"Ya Şafak! Şişman değilim ben ya, saçmalamasana!" Sinirle önüme düşen saçı üfleyerek arkaya doğru itmeye çalıştığım sı-

rada musluğu açmayı bırakıp bana döndü, dudaklarında keyif aldığına dair güzel bir gülümseme görsem de surat ifademi hiç bozmadım. Kaşlarımı çatmış, alt dudağımı sarkıtmıştım. Su küvetin bir kısmını doldurduğunda yeniden beni kucaklamak için eğildi ama elimi omzuna koyarak onu durdurdum.

"Bırak ya! Ben kendim girerim, çekil," diyerek homurdanınca sırıttı, bir adım geriye atıp bana geri çekileceğini düşündürttükten birkaç saniye sonra bir anda belimi kavradı ve beni kucağına alırken mecburen bacaklarımı beline dolamak zorunda kaldım. Kollarımla boynuna tutunurken, "Ya!" diye çıkıştım. "Yavaş olsana her yerim ağrıyor zaten!"

Sırıttı. Beni yavaşça küvetin içine bıraktığında önce sudan dolayı bedenim titredi, dişlerimi sıkarak kollarımı göğsüme doğru kapattım ve bacaklarımı kendime çekerek kıvrıldıktan sonra başımı kaldırıp Şafak'a baktım. Başımda durmuş beni izliyordu, gözleri bütün vücudumda dolaşırken kendimi istemsizce yine yanakları ısınmış bir halde buldum. Alt dudağımı ağzıma yuvarlayarak ben de onu izlemeye başladığımda üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Geniş omuzları, güçlü göğsü, sıkı karnı... Dudaklarımı ıslattığım sırada, "Gelmeyecek misin?" diye sordum. Yanımda olmasını istiyordum.

Başparmağıyla dudağının kenarını siler gibi yaparak vücudumu son kez süzdüğünde, "Şafak," diye sızlandım. "Bakmasana öyle..."

"Neden?" Ellerini küvetin kenarına koyarak üzerime doğru eğildiğinde gözlerimi kırpıştırdım.

"Utanıyorum çünkü."

Başını yana yatırarak biraz daha eğildi ve yüzlerimizi yakınlaştırırken, "Dün gece hiç utanmıyordun ama," diye fısıldadı. Dudakları dudaklarıma sürttü, nefesim tekledi. Yumduğum gözlerimin önüne dün geceden birkaç kare gelince ister istemez irkildim, alt dudağımı ısırarak, "O başka," diye sızlandım. "Şimdi daha çok utandım işte." Omzuna vurarak onu geriye ittikten sonra suyun artık tenimi tamamen örtmeye başlayan yere geldiğini fark edince saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

Sırıtarak üzerini çıkardı ve küvete yanıma girdikten sonra belimi kavrayıp beni bacaklarının arasına aldı. Sırtım onun göğsüne yaslanacak şekilde kucağında uzanmaya başladığımda su artık göğüslerime kadar geliyordu.

"Utanma," dedi, dudakları kulağımın hemen yanındayken. Nefesi boynuma çarpıyordu. Yakınımda olduğunda bile içim titriyordu, kelimeleri düzgün seçemiyordum. Ben bu adamla nasıl birlikte olmuştum gerçekten bilmiyordum. "Benimsin sen." Parmakları göğüs çatalımdan daha aşağılara, oradan bacaklarıma, oradan yeniden boynuma kadar yükseldi. Ardından, "Her şeyin benim," dedi. "Tıpkı ruhunda olduğu gibi, bedenin de her zerresi sadece bana ait."

Sertçe yutkundum.

Bunu sanki o söyledikçe daha çok idrak ediyordum. Onunla gerçekten birlikte olmuştum. Daha da önemlisi o beni gerçekten seviyordu. Beni sevdiğini söylemişti, hem de iki kez! Ah... Düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Başımı göğsüne biraz daha yaslarken, "Sen de benimsin," diye fısıldadım. "Kalbin benim."

Güldü, koluyla beni sararken, "Senin," dedi. "Şüphe yok."

★★★

Banyodan çıktıktan sonra biraz zor olsa da giyinebilmiştik. Sürekli bana sataşıyordu, ben de karşılık vermeden duramıyordum, sonunda da sürekli ya o bana dokunuyordu ya da ben dün geceyi hatırlayıp kızarınca ne düşündüğümü anlayıp dalga geçiyordu. Dakikalar sonra üzerime sadece Şafak'ın gömleğini ve iç çamaşırımı giymiştim. O da sadece pantolonunu giymişti.

Bu gömleği yıkamasını hiç istemiyordum çünkü üzerinde hem boya lekeleri vardı hem de dün geceye dair çok fazla anı taşıyordu. Sanırım bende bırakmasını isteyecektim. Şafak komodinin üzerine bıraktığı saatini alıp takarken ben de çarşafları kaldırmak için yatağın diğer tarafına geçtim.

"Çıkmadan bir şeyler yiyecek miyiz?" diye sordum çarşafı

çekiştirirken. Şafak saatini takmayı bitirince, "Uzun zamandır evde değilsin, kahve içelim, kahvaltıyı dışarıda ederiz," dedi. Haklıydı. Dolapta hiçbir şey olmaması, olanların da artık yenmeyecek halde olması muhtemeldi. Başımı sallayarak onu onayladım. O kahveleri hazırlamak için mutfağa gittiğinde ben de çarşafları kaldırmayı sonunda başarmıştım. Üzerinde gördüğüm lekeye bakarken yavaşça yatağa oturdum. Alt dudağımı ağzıma doğru yuvarlarken her şeyi sanki yeniden hatırladım.

Dün gece defalarca kez birlikte olmuştuk, birbirimize dokunmayı bırakamamıştık sanki... Bu odanın her yerinde bize ait bir anı vardı şu an... Gözlerimi kapatıp o anlardan birisini hayal ederken kendimi çıldıracakmış gibi hissediyordum. Birkaç gün sonra bunları artık sürekli hatırlamayacaktım değil mi? Çünkü olur olmadık yerlerde hatırlayınca insanların bunu anlayacağına emindim. Suratım öyle bir ifade alıyordu ki, onu düşünmüyorsam başka hiçbir şey düşünüyor olamazdım...

Somurtarak yataktan kalktım. Çarşafları ve iç çamaşırımı makinenin önüne bırakıp mutfağa geçtiğim sırada Şafak kahve doldurduğu bardaklara su koyuyordu. Kahveleri karıştırıp birini bana uzattığında dudağımın kenarını ısırarak kahveyi aldım ve masaya geçtim. Şafak ayakta kaldı, kalçasını tezgâha yaslamış, bir elini cebine koymuştu. Kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra kupasını yavaşça tezgâhın üzerine koydu. Diğer elini de cebine koyduğu sırada ben de kahvemden küçük bir yudum aldım. Fazla sıcaktı, dilim hemen yanmıştı.

Dilimin ucunu dudaklarımın arasından sarkıtıp somurttuğumda Şafak güldü.

"Yandın mı?"

Ona bakıp derin bir nefes aldığım sırada yanıma yürüdü, saçlarımın arkasını kavrayıp başımı geriye eğmemi sağladıktan sonra dudaklarını dilime bastırdı. Tam beni yavaşça öpmeye başlayacağı sırada evin kapısı açıldı. Birisi kapıdan kilidi çekmeye çalıştığı sırada ikimiz de başımızı kaldırıp bakınca gelenin Azra olduğunu, hatta Azra ve Güven olduğunu anladık. Kaş-

larını çatılmış, anlamsız bir ifadeyle kapıya bakarken Güven, "Kızım sen hasta mısın? Bir şeyi yoktur diyorum ya, hırsız gibi giriyorsun eve," diye homurdandı. Azra, "Şşş!" diye azarladı onu. "Sen ne anlarsın ya? Senin tek anladığın öyle kapıyı çarpıp çıkmaktır zaten, biz kardeşiz. Bana dün kötü olduğunu söyledi ama cevap vermedi, bütün gece aradım ama telefonlarını açmadı. Bendis böyle yapmaz."

Güven içeriye girdi, içeriye girer girmez hemen karşısı mutfak olduğu için o bizi görmüştü fakat Azra henüz görmediği için konuşmaya devam ediyordu. Alt dudağını ısırarak Güven'e bakarken Şafak da ellerini masaya yaslayarak üzerime eğilmiş bir şekilde onlara bakıyordu.

Güven gülerek, "Ya eminim çok önemli bir işi olduğu için yazamamıştır," dediği sırada Azra da anahtarı çantasına koymak için eğdiği başını kaldırmış ve dosdoğru bizi görmüştü. Ayağa kalktım, Şafak da yaslandığı yerde doğrulduğunda Azra'nın bakışları önce Şafak'ın üzerinde daha sonrada benim üzerimde dolaştı ve gittikçe büyürken, yeni idrak edebildiğinde elini dudaklarının üzerine kapatarak balık gibi bakmaya başladı.

Güven, "Bak gördün mü? Ben sana birliktedirler demiştim," dediğinde Azra hâlâ şok olmuş bir şekilde bize bakıyordu. Yutkunarak Azra'ya doğru hareket edeceğim sırada Şafak kolunu önüme uzatarak durmamı sağladı.

"Güven, sen dışarıda bekle." Ah... Beni böyle görmesini istememişti... Başımı çevirip ona baktığımda mutluluktan istemsizce sırıtmış ve başımı eğmiştim. Bir elimi yüzüme kapatıp gülmeyi kesmeye çalıştığım sırada Güven onaylayarak yanımızdan ayrıldı ve evden çıkıp kapıyı kapattığında Azra hâlâ bir Şafak'a bir bana bakıyordu.

"Ben de çıkıyorum güzelim," dedi Şafak elini çekip yavaşça bana doğru dönerken. "Bittiğinde haber verirsin." Eğilip saçlarımı öptü ve geriye çekilip mutfaktan çıkarken Azra ona baktı, Şafak da bakışına sadece sırıtarak karşılık vermişti. Elimi alnıma koyarak arkamı döndüm ve derin bir nefes alıp yeniden Azra'ya döndüğümde, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

İstemsizce güldüm. Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onaylayınca elini alnına koyarak sırtını kapı pervazına yasladı.

"Ciddisin." Kendi kendine konuşur gibiydi. Gözlerimi yumup utanarak dudaklarımı kemirirken ona doğru yürüdüm ve tam karşısına geçip ben de sırtımı kapı pervazına yasladığımda başını eğip yine bana baktı. "Nasıl oldu bu? Siz ne ara buraya geldiniz? Hani kafanda soru işaretleri vardı, senden bir şeyler gizlediğini düşünüyordun? Tüm bunlara rağmen yaptım deme Bendis!"

"Hayır, hayır dinle. Biz..." Kolunu tutup onu masaya çektim ve sandalyeye oturttuktan sonra her şeyi tek tek anlattım. Bulunduğumuz ana kadar, bazı detaylar dışında, her şeyi anlattıktan sonra kahvemden bir yudum daha alıp dikkatle onu izlemeye başladım. Bir süre algılamaya çalışarak zaman harcadı, beyni yanmıştı, gözleri bomboş bakıyordu resmen. O da böyle bir şey beklemiyordu.

Bir süre sonra, "Sana seni sevdiğini cidden böyle mi söyledi?" diye sordu. En çok o tuval konusunda gözleri büyümüştü. Başımı aşağı yukarı sallayarak güldükten sonra kahvemi ona uzatıp içip içmeyeceğini sordum. Alıp bir yudum içtikten sonra, "Hadi ya," dedi, biraz hayıflanır gibi olmuştu. "Çok güzel ya, hiç beklemezdim bu öküzden böyle bir şeyi."

Güldüm. Uzanıp elimi tuttu. Başını yana eğerek gülümsedi, gözleri dolmuştu. Ah, onu böyle görseydim büyük ihtimalle bu kadar bile beklemez hemen ağlardım. Sandalyemi çektim ve ona yaklaşıp onu kollarımın arasına aldıktan sonra sımsıkı sarıldım. Başını boynuma yasladı.

"Öküz," diye homurdandı ağlamamak için kendini sıkarak. "Ödüm koptu, bütün gece seni aradım, bir de şununla tekrar muhatap olmak zorunda kaldım!"

Yavaşça geriye çekilip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığım sırada, "Cidden, siz nasıl yan yana geldiniz yine?" diye sordum. Kahvemi alıp birkaç yudum içtikten sonra dirseğimi masaya çenemi de avucuma yasladım.

"Of ne bileyim ya, seni, sizi sormak için bara gitmiştim. Orada kalıyormuş o da karşıma çıktı bir anda." Gözlerini devirdi. Sinirli görünmeye çalışıyordu ama pek becerebilmiş değildi. "Şafak'ın evine gittim, ev kapı duvar. Orada da yoksanız başka bir yerde yoksunuzdur diye düşündüm."

"Ah, oraya da mı gittin?" Gülerek uzanıp yanağını okşadım. "Nasıl korkarmış ya!"

"Korktum tabii be, öyle kötüyüm diye mesaj atınca aklım çıktı. Kızlara da bir şey söyleyemedim telaş olmasınlar diye..."

"Oy oy gel gel," Uzanıp onu kollarımla tekrar sardım ve o da belime sarıldığında kıkırdayarak saçlarını öptüm. "Kıyamam ben sana, şapşalım benim."

Güldü. "Bir daha öyle haber vermeden, telefona bakmamalar falan yok."

Kaşlarını çatarak geriye çekildiğinde başımı sallayarak onayladım onu. "Ama ne güzel bir şeylere vesile olmuşum işte," dediğimde gözlerini devirerek, "Ya ne vesile oldun ne vesile," diye homurdandı. Oturduğu yerden kalktı. "Ben gideyim artık, siz de rahat rahat oturun."

Gözlerimi devirdim. "Bekle haber vereyim, belki Güven seni eve bırakır." Göz kırparak yanından geçtiğimde kolumu çimdiklemek için uzandığını gördüm fakat hızlıca geçerek kurtuldum elinden. Kapıyı açtığımda Şafak'ın üzerinde Güven'in gömleği vardı, kendi gömleklerine nazaran biraz sıkı olmuştu ama en azından artık giyinikti. Kalçamı kapıya yaslayarak ayağımı bacağıma yasladım ve, "Gelebilirsiniz," dedim. "Ben üzerimi değiştirmeye gidiyorum."

Şafak Güven'e, "İçeriye geç," dedi. "Bekle orada, işin var."

"Abi iş beni bekler ben gideyim." Şafak, Güven'e ters bir bakış attı.

"Hangi iş bekliyor?" diye sordu dümdüz bir şekilde yüzüne bakarken. Güven somurttu. Gözlerini devirerek içeriye girdi ve hızlı bir şekilde geçip mutfağa girdiğinde Şafak da arkasından gitti. Elini tuttum. Onu odaya sürüklerken onun da zaten gele-

ceğini bildiğimden pek zorlanmamıştım. Kapıyı açıp içeriye girdiğimizde arkamızdan kapattım ve parmak uçlarımda yükselip bir anda onu öpmeye başladığımda ellerini belime koyarak beni yavaşça kavradı, bedenim bedenine yaslanırken ellerim hâlâ yanaklarındaydı.

Nefes nefese bir şekilde geriye çekilip dolabıma doğru yürümeye başladığımda dudaklarını birbirine bastırarak keyifli bir şekilde güldü.

"Bu ne içindi?"

"Seni öpmek için nedene mi ihtiyacım var?" Dolabımı açıp kendime siyah bir elbise çıkardığım sırada Şafak gülerek sırtını duvara yasladı. Beni izliyordu.

"Hayır, yok. Ama bir nedeni varmış gibiydi."

Başımı ona çevirip sırıttım. "Yoo, bir nedeni yoktu."

İnanmadı ama üstelemedi de. Gömleğimi çıkarıp iç çamaşırımı giydim ve elbisemi de üzerime geçirdiğim sırada, "Bugün ne yapacaksın?" diye sordum. Elbisemi düzeltip saçlarımı şekillendirmeye çalışırken Şafak da yanıma doğru yürümeye başladı. Ben ellerimle saçlarımı şekillendirmeye son verdiğim sırada bir anda onu beklemediğim kadar yakın bulunca irkildim. Başparmağımla dişlerimi iterek, "Ödümü kopardın!" diye inlediğimde gülerek belimi kavrayıp beni kendisine çevirdi ve bedenine yasladı. Ellerimi göğsüne koyup yavaşça gömleğinin yakalarını düzeltmeye başladığım sırada, "Birkaç işim var," dedi. "Onları halletmek için çıkmam gerekecek. O sırada sen de yalnız olma, Azra'yla ev bakmaya başlayın, olur mu?"

"N-ne evi?" Üzerindeki ellerim duraksadı.

"O eve bir daha gitmeyeceğiz, bu hafta tamamen boşaltmış olurum. Bu evde güvenli değil, kalacak bir yere ihtiyacımız olacak."

Bir anda şaşkınlıktan kalakalmıştım. Bunu hiç düşünmemiştim ben, o ne ara düşünmüştü ki? Bunları düşünüyordu gerçekten... Derin bir nefes alıp ellerimi göğsüne hafifçe vurdum ve bir süre düşünmek için sessiz kaldıktan sonra, "Burayı gerçekten bırakmak zorunda mıyım?" diye sordum.

Elini yavaşça yanağıma koyup hafifçe tenimi okşadıktan sonra, "Evet, güzelim," dedi. "Abinin durumu henüz belli değil, o hasta arkadaşları da eminim bu evi biliyorlardır. Burada kalamazsın."

Dudaklarımı sarkıttım. Bu evi gerçekten severek kiralamıştım...

"Şşş!" diye fısıldadı uzanıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken. "Gülümse, görmeyeceğim somurttuğunu."

Onun için gülümsedim. Yavaşça tenini okşarken, "Tamam," diye fısıldadım. "Tamam, bakarız o zaman. Nasıl bir yer bakalım?"

"Ben tanıdığım bir emlakçıyı ayarlayacağım size, sen nasıl bir şey istiyorsa onu söyle. Hepsini gidip görün, sen hangi evi istediğini söyle, alım işlemlerini ben başlatırım."

Bir anda ikinci tokadımı yemiş gibi oldum.

"Evi alacak mısın?"

"Oradan bakınca kiracı olacak birine benziyor muyum?" Kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları.

"Şafak... Ama... Bu çok büyük bir şey," dedim gözlerimi göğsüne indirirken. "Buna ben tek başıma karar veremem."

"Neden veremiyormuşsun?"

"Çünkü senin-"

"Bizim Gece." Yavaşça yanağımdaki eli saçlarımın arasına karıştı ve önüme düşen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Bizimi evimiz," dedi. "Ben senin seçmeni istiyorum ve seçeceksin de, bizim evimizi sen seçeceksin." Üzerine basa basa bizim evimiz diyordu ve az sonra şuraya bayılıp kalmaktan korkuyordum... Tanrım! Bu adam... Cidden... Anlaşılması öyle güç bir adamdı ki... Gerçekten birini sevdiğinde böyle mi oluyordu? Duruşunda, dilinde hâlâ aynı kibir ve soğukluk olmasına rağmen sanki bana dönük bir yüzü ateş parçası gibi sıcacıktı.

Uzanıp ellerimi yanaklarına yerleştirdim ve sakalları yüzünü hafifçe okşadıktan sonra parmak uçlarımda yükselip yavaşça öptüm onu. Usulca, sanki dudaklarından hissettirdiği bütün güzel duyguları çeker gibi öptüm...

"Şafak..." Geriye çekildiğimde alnımı çenesine yasladım. "Sen... Ah! Sen çok karmaşık bir adamsın..."

Güldü. Eğilip alnımı öptükten sonra ellerini üzerimden çekti. Birkaç adım geriye çekilip elimi tuttu ve beni de kendisiyle birlikte odadan çıkarırken salak salak gülmekten kendimi alamamıştım. Gerçekten, bize ait bir evimiz olacaktı. Şafak ve benim evim, bizim evimiz.

Her gece geleceğinden emin olduğum bir ev.

Mutfağa geldiğimizde Güven duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Azra da masada oturuyor fakat ona sırtı dönük duruyordu. İstemsizce bu da beni güldürdü. Bu arada Güven'in üzerinde ceket vardı, sanırım gömleği alındıktan sonra sadece ceketini giyip önünü kapatmıştı. Başımı iki yana sallayarak güldüğüm sırada Azra, "Sonunda geldiniz," diye homurdandı. Şafak bir şey söylemeden masanın üzerine koyduğu sigarasını aldı.

"Güven, kızları Nermin Hanım'ın yanına bırakıyorsun, ev bakacaklar. Sen de yanlarında olacaksın."

"Ne?" Bu tepkiyi Azra ve Güven aynı anda vermişlerdi. Şafak hiç yüz ifadesini değiştirmeden, "İkiletilmekten hoşlanmıyorum," dedi. Kapının orada durmuş onu izliyordum. İstemsizce güldüm, o da göz ucuyla bana bakıp göz kırpmıştı. Kendimi on dokuzluk genç bir kız gibi hissediyordum, sanki yirmi altı yaşında olan ben değildim... Sahi... Şafak kaç yaşındaydı?

Şimdi bunun ne önemi vardı?

Gözlerimi devirdim.

"Onlara göz kulak oluyorsun ama sıkboğaz etme, işleri ne zaman biterse o zaman nereye gitmek istiyorlarsa oraya bırakırsın."

"Ben Hakan'ı, şoförümü arayayım. O ilgilensin kızlarla." Tam Güven telefonunu çıkaracağı sırada Şafak onun yanında durdu, yüzleri birbirine bakacak şekilde fakat biraz sağında duruyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece baktı ve Güven derin bir nefes alarak omuzlarını düşürdükten sonra, "Tamam!" diye homurdandı. "Tamam, ben ilgileneceğim, tamam!"

Şafak uzanıp omzunu kavradı ve hafifçe vurduktan sonra yanıma doğru geldi.

"Ben çıkıyorum güzelim." Belimi kavradı beni kendisine çekip alnıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, "Dikkatli ol," dedi. "Telefonun açık olsun."

Başımı hızlı hızlı sallayarak onu onayladım, uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, "Sen de dikkatli ol," dedim. "Görüşürüz."

***

Bir haftanın sonunda satın aldığımız evin salonu, mutfağı ve yatak odası tamamlanmıştı. Yatak odası tamamlandığından beri ki Şafak'ın emrettiği üzere ilk orası tamamlanmıştı, orada kalıyorduk. Ev çok güzeldi... Şafak ne kendi evinden ne de benim evimden eşya istemişti. Hepsini yeniden almıştık. Böyle olunca sanki evlenmişiz gibi olmuştu ama Şafak bunu pek umursamıyordu. Bir keresinde ona bunu ima ettiğimde sorun olmadığını, hiçbir konuda normal biri olmadığı gibi bu konuda da farklı olacağını söylemiş, benim için sorun olup olmadığını sormuştu. Benim için sorun yoktu tabii ki! Bu bizim evimizdi... Nasıl bundan rahatsız olabilirdim ki? Olamazdım. Olmamıştım da. İşten zaman ayırabildikçe evin ihtiyaçlarını toparlıyorduk.

Bazen evde yalnız oluyordum, Şafak geceyi barda geçiriyordu, yokluğunun fark edilmesi durumunda aptalların kulak kabartacağını düşündüğünden eski düzenini bozmuyordu ama her gece saat ne kadar geç olursa olsun mutlaka geliyordu. Büyük demir kapının önüne geldiğimde güvenlik beni gördü, kapıyı açtıklarında beklemeden içeriye girdim ve evin yakınlarındaki park yerine motorumu bırakıp poşetlerle birlikte eve girdim. Kapıyı ayağımla iterek kapatıp mutfağa geçtiğim sırada Şafak'ı salonda oturur halde bulunca bir anda korkuyla yerimden sıçradım. Elimdekileri yere bırakıp başparmağımla üst dişlerimi ittiğimde Şafak ayağa kalktı.

"Hoş geldin güzelim."

Bana doğru geldiğini görünce ben de beklemeden ona doğru yürüdüm, benim için açtığı kollarının arasına girip sımsıkı sarıldıktan sonra, "Korkuttun beni, evde olacağını söylememiştin!" dedim. Güldü. Bir şey söylemeden başını eğip poşetlere baktı. Yanımdan geçip yere koyduğum poşetleri alıp mutfağa doğru yürümeye başlarken, "Neler aldın?" diye sordu. Peşine takılıp mutfağa kadar onu sessizce takip ettikten sonra o poşetleri masaya bıraktığında zıplayıp sırtına çıktım. Şafak gülerek bacaklarımı kavrayıp beni sıkıca tuttuğunda başımı boynuna yaslayarak, "Hiç!" dedim keyifle. "Yemek için birkaç şey."

Yaklaştı, kalçamı tezgâha yaslamamı sağladıktan sonra beni oraya oturtup geriye çekildi. Bana doğru dönüp ellerini bu kez iki yanımdan tezgâha yasladıktan sonra eğilip dudaklarıma doğru yaklaştı. Kuru dudaklarımı onun nemli dudaklarına bastırırken ellerimi boynuna yaslamıştım. Şafak bacaklarımın arasına girip ellerini kalçama koyduğunda parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Tutamları hafifçe çekiştirdiğim sırada dün gece yorgun olduğum için erkenden uyumamın pişmanlığıyla özlemim çarpıştı.

Parmaklarımı gömleğine kaydırdığımda ellerini kaldırdı ve bileklerimi kavrayıp geriye çekilirken ona dokunmamı engelledi. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığım sırada, "Konuşmamız gerekiyor," dedi. Derin bir nefes alıp geriye çekildiğinde canının sıkkın olduğunu yeni anlamıştım. Gömleği bedenine yapışmıştı, kolları şişmişti. Boynundaki damarda belirginleşiyordu. "Kötü bir şey mi oldu?" Zıplayarak tezgâhtan indiğimde Şafak masaya geçti, sandalyeyi çekip oturmam için bana doğru çevirdiğinde söylediğini yapıp oturdum. "Şafak beni korkutuyorsun, bir şey mi var?"

"Sakin ol." Önüme geçip diğer sandalyeye oturdu. "Birkaç şey soracağım."

Başımı sallayarak onayladım.

Yutkunarak ellerimi birleştirip ovuşturduğum sırada, "Babanı ne kadar zamandır görmüyorsun?" diye sordu. Kaşlarım

çatıldı, cevap vermeden önce bir süre düşündüm. Cevabı değil de neden bunu sorduğunu düşünmüştüm. "Ah..." Alnımı ovuşturdum. "Şu an fark ediyorum ne kadar uzun zaman olduğunu. On dört yıl olmuş, on dört yıldır görmüyorum babamı." Onu hatırlamaya çalıştım, yüzü bile gözlerimin önüne gelmedi. "Neden? Ne oldu?"

"Barış ona ulaşmaya çalışıyor muydu?"

"Şafak ne oldu?"

"Cevap ver." Derin bir nefes alıp yutkundum. "Evet, evet çok sıkıştırırdı, boğazına bıçak gibi dayanmıştı."

Başını eğdi, derin bir nefes alıp saçlarını karıştırdıktan sonra, "Endişelenmeni istemiyorum," dedi. "Ama ne kadar dikkatli olursan o kadar iyi olur."

"Şafak söyle şunu artık!"

"Barış'ın hapis cezası para cezasına çevrilmiş, birisi ödemiş, Barış dışarıda şu an." Elimi dudaklarımın üzerine koyarak geriye kaydığımda Şafak arkasına yaslandı. Öylece kaldım, tüylerim diken diken olmuştu. Yutkunamayarak elimi masaya koydum ve zorlukla sakin kalırken, "B-babam mı ödemiş? Bu imkânsız. Barış'ın beş kuruşu yoktu, o ödeyemez," dedim. Şafak alnını ovuşturarak yeniden öne doğru eğildi ve uzanıp elimi kavradıktan sonra yerimden kaldırdı ve kendisine çekip bacağına oturmamı sağladı. Belimi sardı. Omzumu öptükten sonra burnunu tenime yaslayıp kokumu içine çekti. Tam bir şey söyleyeceği sırada kapı çalınınca ikimiz de başımızı aynı anda kaldırdık.

Şafak beni yavaşça kucağından indirdi. Ben yerimde dururken içeriye geçti. Salondaki dolabın çekmecesini çıkardı, çekmecenin arkasına koyduğu silahı alırken, "Adresi kimse bilmiyor," dedi. "Sen birine söyledin mi?" Bana bakıyordu ama ben donmuş bir şekilde duruyordum. Kapı bir kez daha çalındı. Bu hayır demekti, Şafak başını çevirip kapıya baktı, silahı hazırlayıp omuz hizasına kaldırırken "Bendis," diye uyardı. "Kapıya git." Söylediğini yaptım ama robot gibiydim. Hiçbir tepki göstermeden kapıya gittim. Delikten baktığımda Barış olmadığını anlamıştım, bu... Babamdı.

Başımı çevirip Şafak'a baktım. "O... Babam." Kaşları çatıldı. Korumalı siteye nasıl girdiğini düşünüyordum. Bir yolunu bulması şaşırtıcı değildi. Şafak, "Aç," dedi. "Buradayım." Kapının arka tarafına doğru geçtiğinde derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Babam üzerindeki uzun ceketi düzelterek bana döndüğünde sadece kaşlarımı çatmakla yetindim. Siması eski yüzüyle birleşti. Hani olurdu ya, yüzünü hatırlayamazdınız ama karşınıza gelince o olduğunu hemen anlardınız. Öyle bir andı işte. Babam oydu. Annemin katili olan adam.

Babam bir anda güldü. "Sitemize hoş geldiniz, geçen gün eşimle sohbet etmişsiniz sanırım, ben Halit. Eşim sizi bu akşam yemeğe davet etmemi istedi, eşinizle birlikte." Babam beni, kızı olduğumu bilmeyerek yeni karısının hazırlayacağı yemeğe davet ediyordu. Bir an sonra Şafak'ın elini belimde hissettim, şoktan ötürü hiçbir şey söyleyemeyerek sadece baktığım sırada Şafak stabil bir surat ifadesiyle elini uzattı. Adamın gözleri büyüdü. Uzanıp el sıkıştılar. "Ah demek sizdiniz, şimdi daha da memnun oldum!"

Başımı kaldırıp Şafak'a baktığımda, "Evet, Halit," dedi. "Teşekkürler ama-"

"Olur," dedim araya girerek. "Tabii, çok seviniriz. Ne zaman?"

Şafak belimi sıktı ama umursamadım. Babam bu akşam saat sekizde bizi evine davet edip yanımızdan ayrıldığında Şafak kapıyı itti. Kapattığında ellerimle yüzümü örterek gülmeye başladım. "Tekrar evlenmiş," dedim gülerek. "Annemin ölümüne sebep olduktan sonra yeniden evlenmiş ve şimdi de benim üst komşum oldu."

Gülerek gözlerimi ovuşturdum ve başımı iki yana sallarken kendimi gülmekten alamıyordum.

Salona doğru yürümeye başladığım sırada Şafak da peşimdeydi. "İnanabiliyor musun? Beni tanımadı. İnsan kızını nasıl tanımaz Şafak? Beni nasıl tanımadı? On iki yaşındaydım! Beni nasıl tanımaz?"

Salonda dolaşmaya başladım. Öfkeden saçlarımı kavrayıp çekiştiriyordum. "Öfkeni çıkarmak için doğru bir yol seçtiğine emin misin?" diye sordu bana doğru yürürken.

Kollarımı kavrayıp beni durmak zorunda bıraktığında, "Bilmiyorum!" diye inledim. "Bilmiyorum Şafak ama öylece gitmesini istemiyorum! Onu yaptıklarına pişman edeceğim!" Beni kendisine doğru çekti ve beni kollarıyla sarmaladığında sakin kalmaya çalışarak kollarına sığındım. Ağlamamak için kendimi sıkarken, "Beni nasıl hatırlamaz?" diye fısıldadım. "İnsan evladını nasıl tanımaz Şafak?" Babam benim kokumu nasıl unutur? Hâlbuki çok severdi... Tertemiz korktuğumu söylerdi hep, içinden hiç kötülük geçmemiş gibi. "Şşş!" Saçlarımı okşadı, tenimi öptü. "Kendine bunu yapma. Bu onun suçu."

"Ben ona hiçbir şey yapmadım Şafak."

"Biliyorum güzelim... Biliyorum." Beni daha sıkı sarınca sessiz kaldım, başım omzunda orada öylece ayakta dururken kelimelerin ağırlaştığını hissedebiliyordum. Umursamadığımı söylemiştim, o adamı artık umursamıyordum ama nasıl... Nasıl hatırlamadığını aklım almıyordu. Nasıl annemin ölümüne rağmen gidip başkasıyla evlenebilmişti? Annem onun yüzünden ölmüştü! Kime kızacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Şafak koltuğa oturdu, ben de koltuğa uzanıp başımı bacağına koydum. O bacaklarını ortadaki sehpaya uzatıp bir eli saçlarımın arasına girdiğinde ben de gözlerimi kapatmış, sessizce orada uzanıyordum.

Bir saat boyunca yattım. Şafak hiç sesini çıkarmadı, saçlarımı okşarken sessiz kalmayı tercih etmişti. Bir saatin sonunda telefonu çalmaya başladığında yavaşça elini saçımdan çekti. Doğrulup ona döndüğüm sırada Şafak telefonunu çıkarıp açtı ve kulağına yaslarken ayağa kalkmıştı. "Söyle." Bir süre dinledi. "Tamam. Güzel, iyi iş Serkan. Devam edin. Beni durumdan haberdar et." Telefonu kapatıp yeniden cebine koyduktan sonra tekrar koltuğa, yanıma oturdu. "Barış'ın yerini bulduk, seninle iletişime geçmesine izin vermeyeceğim. Rahat olabilirsin, kimse sana zarar veremez."

Derin bir nefes alıp yerimden kalktım ve mutfağa doğru yürümeye başladığımda Şafak da peşimden geliyordu. Aldığım şeyleri poşetlerinden çıkardığım sırada Şafak masaya geçti, sandalyeye otururken dikkatle beni izlediğini hissediyordum ama hiçbir şey söylemedim. Bir süre eşyaları yerleştirmeyi sessizce sürdürdükten sonra, "Beni tanımıyor ama oğlunun kefaletini mi ödüyor?" diyerek bütün mührü parçaladım. O kadar çok sinirlenmiştim ki, ellerim hâlâ titriyordu. "İlla yıllarca köpek gibi onu arayıp durmam mı gerekiyordu beni hatırlaması için?"

Şafak hiçbir şey söylemedi. Ellerimi masaya yaslayıp başımı öne eğdim ve sessizce sinirimi geçirmeyi beklemeye karar vermiştim ama beceremedim. "Nasıl çıkmış olabilir? Şimdi ne kadar öfkeli olduğunu tahmin dahi edemiyorum, er ya da geç beni bulacak, öyle ya da böyle zarar vermenin bir yolunu bulacaktır."

"Yapamayacak."

"Şafak b-ben-"

"Yapamayacak dedim," diye tısladı sertçe. Uzanıp kolumu kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Bacaklarının arasına girdiğimde, elini uzatıp boynumu kavradı ve, "Yapamayacak Gece, söz veriyorum, sana dokunmasına asla izin vermeyeceğim," dedi.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştığım sırada boynumdaki eli yavaşça aşağıya kaydı ve boynumdan göğsüme doğru inerken bir kolunu belime dolayarak beni ayakta tuttu.

"Şafak..." Sesim öyle ihtiyaçla doluydu ki, parmaklarımı zorlukla göğsüne koyup gömleğinin düğmelerini kavradığımda, "Söyle Gece," diye fısıldadı. Parmakları karnımdan daha aşağılara kaydığında gözlerimi kapattım.

Dişlerimi sıkarak genzimden küçük bir sızlanış çıkardığımda, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Lütfen..." diye fısıldadım ihtiyaçla gömleğini çekerken. "Dokun bana... Gücünü hissetmeye ihtiyacım var." Bir anda iki eliyle birden belimi kavradı ve beni kaldırıp masanın üzerine oturttu. Parmakları hızlı bir şekilde gömleğimden ve pantolonumdan kurtulurken benim

de ellerim beceriksizce onun düğmelerini açmaya çalıştı. Bunu bir gün ustaca yapabilecek miydim bilmiyordum ama Şafak'ın dudakları tenim boyunca ıslak izler bırakırken parmaklarındaki o beceriksiz güç de kayboldu.

Titreyerek onu kendime doğru çekerken, "Şafak!" diye sızlandım ihtiyaçla. Kıyafetlerim mutfağın zeminindeki yerlerini alırken Şafak beni kenara doğru çekti, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken tamamen masaya uzanır haldeydim. Gözlerimi yumdum. Ellerinin ellerimi sarışı, dudaklarının tenimin üzerindeki gücü, bana sahip olan ruhunun ruhum tarafından sarmalanışı bana ne kadar güçlü bir adamla birlikte olduğumu hatırlatırken başımı geriye atarak titredim. Şafak beni kollarının arasına çekti, bir eli başımın arkasındaki yerini alırken diğeri de belimdeydi. Gözlerim dolmuştu. Kendimi bir an için üzerime çöken mayışmışlığın da etkisiyle öyle güçsüz hissettim ki kollarına yığılıp kaldığımda o da bunu anlamış gibi sadece beni daha sıkı sararak yatak odamıza götürüp yatağa yatırdı. Dolaptan giyebileceğimiz bir şeyler çıkardığı sırada başımı yana eğmiş, gözlerimi bile zorlukla açık tutarak penceremizi izliyordum. Küçük bir damla kayıp yatağa düştüğünde Şafak yanıma gelmişti. Üzerime eğildi.

"Gece..."

Ses tonu öyle sakin ve durgun geldi ki, benim hissettiğim şeyi onun da hissedebileceğine o an emin oldum. Yavaşça yüzümü okşadı, parmaklarıyla ıslanan yanaklarımı kurularken, "Ağlama!" diye tısladı. "Ağlama!"

Elimi elinin üzerine koyup başımı çevirdim ve yavaşça, aşkla avuç içini öptüm. Gözlerimi kapatıp ağlamamak için kendimi kendime söz verdim. Onların artık benim hayatımda hiçbir anlamı olmayan iki adamdılar ve ben, mutluluğumu bu adam için diri tutuyordum. Bu adam beni seviyordu, çünkü benim yaralarımı hissediyordu. Yavaşça eğilip şefkatle dudaklarımı öptü. Ardından geriye çekilip alnını alnıma yasladıktan sonra, "Ağlamayı bırak yoksa o adamı öldüreceğim!" diye tısladı.

Güldüm. Gülerek yüzlerimizi yan yana getirip yanağını kavradığımda derin bir nefes aldı. "Tamam... Tamam ağlamıyorum... Kimseyi öldürme..." O da güldü. "Bu o kadar zor ki! Öldürülecekler listemde ilk iki kıyasıya yarışıyor..." Yüzünü okşadım. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekerken bunun beni rahatlattığını gördükçe daha sıkı sarıldım ona. O da beni daha sıkı sardı. "Sadece beni sev," diye fısıldadım dudaklarımı yanağına bastırırken. "Sadece sev. İnan, yapabileceğinin en iyisi bu olur."

Başını kaldırdı, dudaklarını yavaşça alnıma bastırıp geriye çekilirken, "Güzel," dedi. "İçindeki bu acıyı hiçbir zaman dindiremeyeceğim düşüncesi beni delirtebilecek kadar kuvvetli bir düşünce çünkü." Gülümsedim.

Yavaşça dudaklarına uzanıp onu sakince öptükten sonra, "Üşüyorum," diye fısıldadım. Kollarımı kendime sardığım sırada Şafak yatağın ucuna bıraktığı kıyafetlerimizi aldı. İç çamaşırımı giymeme yardımcı oldu, geri kalanının ben kendim halletim. O da üzerine giyinip yataktan kalktığında elini bana uzattı.

***

Beni kaldırıp kendisine çekti ve, "Zayıfladın mı sen?" diye sordu belimi kavrarken. "Yetmişe düşmüşsün sanki bu taşınma işi yaradı sana." Omzuna sertçe vurdum. "Ya Şafak, az kaldı öğreneceksin iltifat etmeyi ama hâlâ aynı öküzsün yani." Belimi elimle tuttum, zayıflamış mıydım sahiden? Güldü, böyle konuştuğumuz zaman keyifli olduğunu görmek beni de iyi hissettiriyordu. İşine geldiğinde ne kadar güzel iltifat edebileceğini biliyordum, bu hepsinin dışında, kendimize gelmemiz için bir oyun gibiydi. "Şişman değildim ben zaten, minyon tipliyim, küçücüğüm. Benim kilolu versiyonum elli kilo." Alay eder gibi kaşlarını kaldırınca karnına vurdum. "Ya beni sinir etmesene! Kilolu değilim diyorum, kırk yedi kilo falanım ben ya, sen öküz müsün?" Elimi saçlarımın arasına atıp saçlarımı karıştırdıktan sonra gülerek beni kolunun altına aldı. Birlikte salona geri dön-

dü. Akşam yemeği için yukarıya çıkma kararı aldığımız için bir şeyler hazırlamaktan vazgeçmiştim.

Şafak bazen salonda uyuyakaldığımı bildiğinden koltuğumuzu epey geniş seçmişti, hatta yastıklarını kaldırdığınızda çift kişilik bir yatağın genişliğine sahip oluyordu. Koltuğa oturduk, ben başımı Şafak'ın karnına koydum. O da uzanırken kenardaki bilgisayarını almıştı. Yan tarafına koyup yine önceden olduğu gibi bir şeylerle meşgul olurken ben de bilgisayarın yakınında duran kitabımı almıştım. Ben onun kucağında uzanmış kitabımı okurken, o ona e-posta olarak gönderilen dosyaları inceliyordu. Onlar ne anlama geliyordu bilmiyordum ama açıkçası bilmek da istemiyordum. Bir süre yeni, sarsıcı hiçbir şey bilmek istemiyordum.

Bir saat sonra Şafak telefon konuşması yapmak ve sigara içmek için balkona çıktığında ben koltukta uzanmaya devam ediyordum. Başımı çevirdim, boydan boya salonun bir kısmını kaplayan camları örten tek şey, tül perdesiydi. Karşımızda bir bina ya da yakınlarda ev olmadığı için o boğucu perdelerden istememiştim. Tülün arkasından onu izliyordum. Hafif şekilli çenesi telefon konuşmaları boyunca hep kasılıyordu, yumruk yaptığı elini tırabzana yaslayarak eğildi ve sırtında geniş bir vadi oluşurken karşıdakine cevap verdi.

Başını salladı, bir elini ensesine atıp saçlarını karıştırırken, "Tamam," dediğini duydum. Kulak kabartınca duymak mümkündü aslında. "Bütün adamların dosyalarını bana gönder, en yakın zamanda hepsini görmek istiyorum."

Başını salladı, ardından telefonu kapatıp cebine koydu. Sigarasını yaktı, hızlı bir şekilde sigarasını içti. Düşündüğün şeyler her neyse onlara fazla kafa yormak istemiyor gibiydi. Yeniden içeriye girdiğinde bende koltukta geriniyordum. Yanıma geldi, elini koltuğa yaslayarak üzerime eğildi. "Ne oldu? Kötü bir haber mi?"

"Hayır güzelim," Eğilip alnımı öptü. "Küçük bir işim var, halledip döneceğim."

"Ama... Ama Şafak yemek?" Güldü. Saçlarımı geriye iterek tenimi okşadıktan sonra doğruldu. "Seni asla yalnız bırakmam Gece, tam vaktinde burada olacağım."

Başımı salladım, uzandığım yerden kalktım. Onu kapıya kadar geçirdim, o evden ayrıldıktan sonra kapıyı güzelce kilitledim. Ellerimle yüzümü sıvazlayarak evimize baktım, geçmişimi tamamen geride bırakmanın vakti gelmişti. Babamın gözlerinin içine baktığımda, içim yalnızca onun yüzünden yediğim damgalardan dolayı acımıştı. Birini sevmeyebilirdiniz, bu suç değildi, ondan ayrılmak da istiyor olabilirdiniz ama bu, size gerçekten ihtiyaç duyan, ölmek üzere olan bir kadının yüzüne telefonu kapatabileceğiniz anlamına gelmezdi hiçbir zaman. İçinde biraz insanlık bulunduran kimse böyle bir şey yapmazdı. Annem ne kadar kötü şeyler yapmış olursa olsun babamı çok sevmişti, ona iki çocuk vermişti ve onu hiçbir zaman üzmek istememişti. Bunun en büyük kanıtı da o gittikten sonra yaşayamayacak kadar kötüleşmesi değil miydi zaten?

Salona yürüdüm, etrafı topladım. Mutfağa geçip aldıklarımı tekrar yerleştirdim, utana sıkıla masanın üzerini güzelce silip temizledikten sonra kıyafetlerimizi alıp odamıza götürdüm. Kirlilerimizi makineye doldurdum, etrafı toparlamayı bırakıp yeniden koltuğa uzandığım sırada telefonum mesaj sesiyle titredi.

Sehpanın üzerindeki telefonumu alıp kitabımı kapattım ve mesajı açarken ekranda Şafak'ın adının yazdığını görünce istemsizce hem gülümsemiş, hem de kaşlarımın çatılmasını engelleyememiştim. Ona mesaj attığım zaman, mesajlaşmaktan hoşlanmadığını, onu aramamı söylemişti. Ama şimdi bana o mesaj atmıştı.

Az sonra kapı çalacak, senin için bir şey aldım.

Mesajı anlamaya çalışarak baktığım birkaç saniyenin sonunda bir anda kapı çalınınca irkilerek başımı kaldırdım ve kapıya doğru döndüm. Bir telefona, bir kapıya baktım. Bana bir şey mi almıştı? Telefonla birlikte yerimden kalkıp kapıya gittim, aç-

tığımda karşıma çıkan şey gözlerimin kocaman açılmasına ve tenimin bir an sıcacık olmasına neden oldu. İki adam, birisinin elinde iki tane resim şövalesi vardı. Diğerinin elinde büyük bir boya çantası ve fırça kutusu vardı.

Yutkundum.

İçim titredi, kapının önünden çekilip içten bir şekilde güldüm, elimi dudaklarımın üzerine yerleştirerek geçmeleri için kapıyı tamamen açtığımda içeriye girdiler. Kapıyı arkalarından kapatırken, "Sağda sondan bir önceki kapı," diyerek odayı tarif ettim. Yanlarına gitmeden salonda durdum, parmaklarım ekranın üzerinde dolaştı, beceriksiz bir şekilde sürekli yazıp sildim. Parmaklarım öyle güçlü bir şekilde titriyordu ki zihnimin içinde akmak için sabırsızlanan kelimeleri bir türlü ayırt edemiyordum.

Dudaklarımı ıslattım, tam yeniden bir şey yazmak için ekrana basacağım sırada Şafak'ın adı ekranda yanıp sönmeye başladı.

Gülerek başımı iki yana sallarken telefonu açtım ve kulağıma yaslarken camın önüne doğru yürümeye başladım.

"Sen..."

"Harikasın." Sesi kibirle doluydu, güldüğünü anlamak zor değildi. Güldüm. Elimi dudaklarımın üzerine yerleştirip bir süre sessiz kaldıktan sonra camın önüne gelip durdum. Bakışlarımı dışarıya çevirip güneşin batışını izlerken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım sesimin titremesini umursamadan. Burnumu çekip gözlerimi yumduğum sırada hiçbir şey söylemedi.

Sessizliğinden yararlanarak ben devam ettim. "Seninle birlikte olduğumda, belki birlikte değilken olduğumuzdan daha beter oluruz, belki her şey ters gider, aslında sandığım gibi birbirimiz için değilizdir diye düşünürdüm bazen." Başımı tavana kaldırdım ve dolan gözlerimi kırpıştırırken burnumu çektim. "Ama şimdi bakıyorum da... Şafak... Sen çok zor bir adamsın ama seni sevmemeyi hayal bile edemiyorum."

Yavaşça ıslanan yanaklarımı kurularken elimde olmadan güldüm. Beni bu kadar mutlu edebileceğini hiç düşünmemiştim...

Onunla ne kadar kötü şeyler yaşamış olursak olalım, bazı şeyler ne kadar can yakarsa yaksın, günün sonunda onun kollarının arasına girdiğimde, bazen mutluluktan ağladığım geceleri bana hiçbir şey unutturamazdı.

"Sürekli seni ağlatmaktan nefret ediyorum."

Güldüm.

"Beni mutluluktan ağlatıyorsun."

"Umurumda değil, ağlamayacaksın."

"Şafak!"

"Ne var? İnsanlar mutlu olduklarında gülerler, ağlamazlar. Ağlama."

Başımı iki yana sallayarak güldüm ve yanaklarımı kurulayıp burnumu çektim. Omuzlarımı düşürerek kolumu karnıma doladım ve gökyüzüne bakarken, "Tamam," dedim pes ederek. "Ağlamıyorum, ağlamayacağım."

"Aferin."

Başımı çevirip odaya doğru baktığımda adamların kendi aralarında konuştuklarını duymuştum.

"Gidiyorum, adamlara bakacağım."

"Nasıl yerleştirmelerini istiyorsan, her şeyi anlat. Hiçbir şeye de dokunma. Onlar yapsınlar."

Gözlerimi devirdim. "Şafak!" Camın kenarından ayrılmış içeriye doğru yürürken devam ettim. "Neden yardım edemiyormuşum?"

"Üç tane adam gönderdim ben, senin yapmanı isteseydim göndermezdim. Ciddiyim Gece. Elini sürmeyeceksin, zaten sakarsın, başına bir şey gelir."

Gözlerimi devirdim, dudaklarımı büzerek onu taklit ettiğimde, "Gece," diye uyardı.

"Ne var? Gerçekten yani şöyle bir on dakika bari yaptığın güzel şeyin mutluluğunu yaşayayım. Hemen bir laf sokma, hemen bir aşağılama." Gözlerimi devirip homurdanmaya devam ederken koltuğun üzerindeki kitabımı alıp Şafak'ın bilgisayarının üzerine koydum.

"Aşağılamıyorum. Sakarsın, sakar olduğunu biliyorsun."

"Hayır sakar falan değilim, senin yüzünden elim ayağıma dolaşıyordu o kadar." Birkaç kez barda bardak kırmıştım, onları yüzüme vuruyordu.

Güldü. Sırıttığını hayal edebiliyordum. "Bunu duyduğuma sevindim ama ciddiyim, dokunmayacaksın. Ayrıca güldüğünü göreceğim, bana fotoğrafını at."

Tekrar onu taklit etmek için dudaklarımı büktüğüm sırada benden fotoğraf istediğini duyunca bir an kaldım. Dudaklarımı ıslatarak alt dudağımı ağzıma yuvarladım ve dişlerimle sıkıştırırken, "Ne? Ne fotoğrafı?" diye sordum sarsakça.

"Hadi Gece, kapatıyorum."

"Öküz, tamam! Tamam kapat!"

Telefonu kapattık, koltuğun üzerine bırakmakla fotoğraf göndermek arasında kaldım. Sonra aklıma gelen fikirle sırıttım, telefonu cebime koyup içeriye gittim ve adamlara neleri nereye yerleştireceklerini tek tek anlattım. Daha sonrasında özel tasarım bir masa ve sandalye daha gelmişti. Hepsi öyle güzeldi ki...

Hayranlıkla odanın son haline baktığım sırada telefonum tekrar mesaj sesiyle titredi. Adamlar duvara asılacak olanları asarken odanın diğer tarafına yürüyüp camın önünde durdum. Ona biraz beklemesini, fotoğrafımı atacağımı ama zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Anlam veremese de karşı çıkmamıştı.

Şu fotoğrafı atacak mısın, basıp eve mi gelmemi istiyorsun?

Bunu yazarken ki surat ifadesini hayal edince istemsizce güldüm. Cevap vermeden önce adamlara döndüğümde işlerini bitirmişlerdi. Eşyaları alıp odadan çıkmak için hazırlandıklarında ben de peşlerinden çıktım. Onları uğurladım, teşekkür ettim. Kapıyı kapatıp resim odama geri dönerken mesajına cevap verdim.

Seçim şansımı eve gelmenden yana kullanıyorum.

O cevap verene kadar boyalarımı çıkardım, siyah boyaya iki parmağımı kaldırdım. Gülerek boyayı yanağıma sürttüm, diğer

yanağıma da kalp çizdim. Aynı anda telefonun yansımasındaki kendime gülüp duruyordum. Cidden, onunla oynamak hoşuma gidiyordu.

Çocuk gibi hissediyordum kendimi.

Hiç olmadığım kadar gençmişim gibi.

Fotoğraflarımı çektim, bol bol güldüğüm, kahkaha attığım video çektim. Videolardan birisini ona göndermeden önce mesaj göndermişti. Mesajı okumadan videoyu gönderdim.

Az kaldı.

Videoya olan cevabını beklerken masamı ve sandalyemi sildim, ufak tefek eşyaları yerleştirirken öyle keyifliydim ki... Şafak beni düşünüp benim için bunları almıştı, ev ararken de özellikle resim odası olabilecek bir yer seçmemi istemişti... Dışarıdan görünenle birlikte içinde taşıdığı çok büyük bir dünya vardı. Belki başkaları için, bana olduğu kadar renkli değildi ama biz birlikte olduğumuzda... Yan yanayken, kötü giden hiçbir şey yoktu. Canımız ne kadar acırsa acısın, yan yanayken sorun yoktu ve sanki bu bizim, hayatımız boyunca aradığımız şeydi.

Şafak gelene kadar hazırlanabilmek için duşa girdim. Güzelce temizlenip çıktığımda bile videoya cevap gelmemişti. İstemsizce dudağımı sarkıtsam da işi olduğunu düşünerek üzerine çok fazla kafa yormamıştım. Üzerime yere kadar uzun fakat bacağımın yarısından yere kadar uzayan vücudumu saran aslında gündelik olsa da çok şık görünen gri bir elbise giydim. Ayağıma siyah topuklu botlarımı giyip saçlarımı düzelttikten sonra salona geçtim. Saat sekize gelmek üzereydi, yarım saatten daha az bir süre vardı.

Şafak ne mesajıma cevap vermişti ne de aramıştı. Ortalıkta yoktu. Gelmesi gerekiyordu. Yukarıya yalnız çıkabilirdim, buna gücüm vardı ama yapmak istemiyordum. On dakika daha orada koltukta oturup telefonuma baktım fakat hâlâ bir şey gelmediği için Şafak'ı aradım. Açmadı, beş dakika bekledim ama geri dönüş yapmadı.

Alt dudağımı ısırarak doğruldum. Yukarıya çıkıp adımı ve

soyadımı söylediğimde anlayacağına ama karısına söyleyemeyeceğine emindim. Söyleyebilseydi bizimle görüşüyor olurdu zaten. Kadın belki de bizi istememişti. Babam da bunu kabul ettiğine göre beni tanımazlıktan gelmek onun için daha kolay olacaktı.

On dört yıl bizden ne çok şey götürmüştü. Ona hak veriyordum, öyle çok değişmiştim ki... Eskiden saçlarım belime kadar uzanırdı, çok severdim uzun saçlarımı.

Her teline ayrı masallar anlatacak kadar çok severdim... Şimdi omuzlarımdan daha uzun olunca boğuluyordum. Hayat sevdiğimiz şeyleri bir bir elimizden alıyor, bize onları yok etmeyi mecburi kılıyor diye, hiçbir şeyi sevmemeye özen göstermeyi öğrenmiştim mesela.

Ayrıca sadece akşamdan akşama görüşürdük babamla, işten geldiği zaman saçlarımı öpüp yatırdığı anlar dışında çok nadirdi birlikte bir masada oturup yemek yemişliğimiz, koltukta uzanmalarımız, kollarında uyuyakalışlarım. O yüzden şaşırtmamıştı beni hatırlamayışı. Tanımayışı daha doğrusu... Çünkü o, on iki yaşında, hayata dair çok güzel şeylerin umuduyla nefes alan o küçük kız çocuğunu tanıyordu. Bu acılarla beslenen, onları tek başına omuzlanmayı beceren, yanık ayaklı kadını değil.

Biz bu gece babamla yeniden tanışacaktık.

Ve onu pişman edecektim.

Sekize on kala yerimden kalktım, Şafak gelmedi. Anahtarımı alıp evden çıktım. Üst kata çıkarken beklemedim, kapılarını çalarken bakışlarım ayaklarımdaydı. Hoş geldiniz yazısına bakarken bizim evimiz canlandı gözlerimin önünde. Annemin evi. Aynı buna benzeyen bir karşılama halısı vardı, küçükken ayakkabılarımı onun üzerine oturup giyerdim. Annem de kızardı üzerimi kirletiyorum diye. Gülümsedim.

Annem bana kızardı ve ben gülümserdim.

Kapı açıldı, ilk taşınma zamanlarımızda gelip gittikçe karşılaşırdım bu kadınla bahçede. Çiçekleri suladığı sürece muhabbet ederdik. Kötü biri değildi ama hakkında iyi şeyler düşünmek

söyleyeceğim biri de olamadı o an. Bakışları yanıma kaydı, Şafak'ı görme çabasına karşılık gülümsedim.

"Şafak biraz gecikecekmiş, ben sizi bekletmek istemedim." Kadın başını salladı, içeriye girdim. Kadının beni yönlendirdiği yere doğru geçtiğim sırada babam lavabodan çıkmıştı. İçerisini görmemiştim ama bizim evle kıyaslayınca aynı yerde lavabo vardı. Ellerini ovuşturdu, beni görünce yüzünde garip bir gülümseme oluştu. Sanki bir şey onu şaşırtmış gibi görünüyordu, belki de ona tanıdık geliyordum ama nereden olduğunu kestiremiyordu. Uzanıp elimi sıktı. "Hoş geldin kızım, geç bakalım." Elini sırtıma koyarak beni salona yönlendirmek isteyince omzumu silkerek öne doğru hızlı bir adım attım ve elinden uzaklaştım. Bunu fark edince istemsizce o da ben de gerildik. Koltuğa doğru yürürken biraz daha arkamdan gelmeyi tercih etti.

Çantamı kenara koyup koltuğa oturduğum sırada babam da karşımdaki koltuğa geçti. Karısı da hemen arkasından gelip benim yanımdaki koltuğa geçti ve uzanıp elimi sıktıktan sonra "Gelmeyi kabul ettiğiniz için çok memnun oldum!" dedi. "Biz uzun zamandır bu evde yaşıyoruz ve boştu alt katımız. Hep biri gelsin istiyorduk."

"On dört yıldır oturuyorsunuzdur herhalde."

Bir an babamla göz göze geldik, kadın güldü ve biraz geveleyip şöyle bir düşündükten sonra, "Aa, evet. O kadar olmuş Halit sahiden," dedi. Güldüm. Babam gözlerimin içine baktı. Ben de inatla en dibine baktım gözlerinin, öfkeyle dişlerimi sıksam da dudaklarımdaki alaycı gülümsemeyi bozmadım.

"Güzel tahmin," dedi babam, sanki anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kadın her şeyden habersizdi. Gülerek karşılık vermekle yetindim. "Şafak Bey nerede?" Ona neden bey diyordu bilmiyordum ama gözlerinin içine bakarken Şafak'ın yokluğunun göğsümde sızladığını fark ettim.

Neredeydi sahi? Beni yalnız bırakmayacağını söylememiş miydi?

"Biraz gecikecekmiş." Kadın benim yerime cevapladı. Babam başını sallayarak onayladığı sırada kadın başka bir konu açtı. Gündelik mevzular hakkında konuşsak da konuşmalara kendimi veremiyordum, konuşmalara öylesine cevaplar verirken zihnimin içinde Şafak'ı düşünüyordum. Bana söz vermişti, beni burada yalnız bırakmayacağımı söylemişti.

Yanlarından Şafak'ı arayacağımı söyleyerek ayrıldım ve koridora çıkarken onlar da yemeği yemeğe karar vermişlerdi. Şafak geldiğinde ona tabak çıkarıp devam edecektik. Böyle olsun istemiyordum. Kolumu diğer kolumun altına sıkıştırarak telefonu kulağıma yasladım. Artık çalmıyordu bile telefonu, mesaj bırakın diyordu. Yapabileceğim en iyi şey şu an sesli mesaj bırakmaktı.

"Şafak." Kısa bir sessizlik oldu. "Neredesin, ne yapıyorsun bilmiyorum ama beni yalnız bırakmayacağını söylemiştin. Keşke en azından gelip gelemeyeceğini söyleseydin..." İç çekerek alnımı ovuşturdum. "Lütfen en kısa sürede ara."

Yeniden salona döndüm. Masaya oturduk, zaman öyle hızlı akıp gidiyordu ki yapmayı, söylemeyi düşündüğüm hiçbir şeyi söyleyemedim. Babamın da şüphesi bir zaman sonra ortadan kalkmıştı. Sohbet ediyorduk, onlara adımın Buse olduğunu söylemiştim. Henüz hazır değildim, adımı söylersem beni büyük ihtimalle tanıyacaktı. Şu an bununla yüzleşmek istemiyordum. Şafak'ın varlığına gerçekten ihtiyacım vardı.

Yemeğin ortalarına doğru lavaboya gitmek için izin alıp kalktım, lavaboda tekrar Şafak'ı aradım.

Mesaj bırak sesi geldikten sonra bir süre sadece nefes alıp verdim, sessizlik dört yanı kuşatırken zorlukla yutkundum ve babamla karşılıklı oturup ona baba diyememiş, onun karısına ne kadar aşkla baktığını gördüğüm halde tek kelime edememiş olmanın öfkesi ve üzüntüsüyle titreyen sesimi umursamadım. "Neredesin?" diye sorabildim sadece.

Telefonu kapatıp tezgâha koydum ve yüzümü hafifçe ıslatıp boynumu da suyla nemlendirdikten sonra ellerimi tezgâha

yaslayarak başımı eğdim. Hâlâ ne telefonu açılmıştı ne de geri dönüş yapmıştı. Korkuyordum. Bir şey olmuş olabilir miydi?

Güven'i aradım.

Birkaç çalıştan sonra açmıştı.

"Güven nasılsın?"

"İyiyim Bendis, sesin durgun geliyor. Bir şey mi oldu?" Alnımı ovuşturup gözlerimi yumdum.

"Bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama görünüşe göre senin de haberin yok." Kaşlarını çattığını hayal edebiliyordum. Dudaklarımı ıslattığım sırada, "Neden haberim yok? Ne bilmem gerekiyor?" diye sordu. "Bendis neler oluyor?"

"Güven saatlerdir Şafak yok."

"Nasıl?"

"Yaklaşık üç saat önce evden çıktı. Bir planımız vardı, sekizde buluşacaktık ama telefonu kapalı. Gelmedi. Telefonunu da açmıyor."

"Tamam, kapat. Arayacağım seni." Tam o kapatacağı sırada zil çaldı. Kaşlarımı çattım ama zili duyunca Güven telefonu kapatmamıştı. "O mu geldi? Neredesin sen?"

"Bekle."

Kapıyı açıp lavabodan çıktım, telefonu kulağımdan indirmiştim. Babamın karısı yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü, bana gülümseyerek, "Şafak geldi herhalde," dedi. Bir şey söylemeden ona baktığım sırada kapıyı açtı ve gözleri bir anda dehşetle aralanırken bir elini dudaklarının üzerine yerleştirdi.

"Şafak Bey?" Kadın korkuyla inleyince telefonu tekrar kulağıma koyarak, "Şafak geldi Güven, sonra arayacağım," deyip kapattım. O koridoru nasıl aşıp kapıya ulaştığımı bilmiyorum. Ellerim buz kesmişti, elimi duvara koyup koridoru döndüğümde Şafak'ı bir elini kapının pervazına yaslamış, yüzünde yara izleri ve omzuna aldığı deri ceketinin altından görünen kolunda kıpkırmızı ip kesikleriyle görünce boğazım düğümlendi.

Ne olmuştu ona böyle?

★★★

"Şafak?"

Birkaç adım atıp ona uzanamadım sanki. Ayaklarım olduğum yere çakılırken Şafak'ın dudaklarında keyifli bir gülümseme oluştu. Dudağının bir kenarı yukarıya doğru kıvrılıp benim aklımdaki soru işaretleri gibi havada asılı kaldığında kaşlarım çatılmıştı. Sonunda kendimde hareket edecek gücü bulup birkaç adım attım ve ellerimi ona doğru uzattığımda tek eliyle ellerimi kavradı. Beni kendisine doğru çekerken, "Gecikmedim umarım," dedi. Hâlâ gülümsüyordu. Hiçbir şey anlamayarak tam önünde durup ellerimi ondan kurtardım ve yavaşça yanaklarına koyarken sıcacık teninin buz kesmiş parmaklarımın altında kıvrılışını izledim.

"Şafak ne oldu sana böyle?" Parmaklarım dudağının kenarında ve gözünün biraz altındaki çizikten geçip kurumuş kanın üzerine geldiğinde yavaşça eğilip dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Bir şey yok güzelim," Korkuyla parmaklarım yüzünde dolaştı, daha yeni yeni geçen yaralarının yerini yenisinin aldığını görünce içim sızladı. Parmaklarım boynuna oradan da göğsüne kayarken gömleğinin sağ tarafında yoğun bir kan lekesi vardı. Elim oraya kaydı, parmaklarım ne olduğunu anlamak için oraya baskı uyguladığında dişlerini sıktı. Kısık sesli bir küfür savururken başını eğmişti. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda kısılmış gözleriyle yüzüme baktı.

Yaralanmıştı. Ne yarasıydı bilmiyordum ama yaralanmıştı, boynundaki ve alnındaki ter damlalarının başka bir anlamı olamazdı.

Bir şey söylemek istemediği ortadaydı. Yalnız olmadığımız için o an üstelemedim. Yutkunarak derin bir nefes aldıktan sonra arkamı döndüm. Elimi havaya kaldırdım, kelimeler dilimde paramparça oldu. Elimi üzerinden çekip birkaç adım atarak içeriye girdim ve, "Ben çantamı alayım," dedim kekeleyerek. Kimse bir şey söylemedi, içeriye girip çantamı aldım, hızlı adımlarla döndüğümde Şafak sırtını duvara yaslamış beni bekliyordu.

Öyle yavaş nefes alıp veriyordu ki benim nefeslerim bile onun yüzünden yavaşlamıştı.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim onlarla özel olarak göz teması kurmadan. "İyi geceler."

Dışarıya çıkıp Şafak'ın kolunu kavradığımda elini belime doladı. Beni kendisine çekerek merdivenlere yöneldiğinde babam, "Yardıma ihtiyacınız olursa buradayız!" diye seslendi arkamızdan. Teşekkür ettim. Merdivenleri inerken ikimiz de hiçbir şey konuşmuyorduk. Kapıya geldik, Şafak belimi bıraktı, ben de anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım ve kapıyı sonuna kadar ittikten sonra kolunun altına girdim.

Birlikte eve girdik, Şafak benden önce davranıp kapıyı kapatıp bir anda sırtımı kapıya yasladığında ve alnını da eş zamanlı olarak alnıma dayadığında nefes nefese bir şekilde gözlerimi yumdum. Şafak bir elini kapıya yaslamış, diğerini de belime koymuştu. Nefeslerimiz birbirine karışırken ellerimi kaldırıp zorlukla karnına koydum.

"Özür dilerim Gece..."

Kaşlarım çatıldı. Her şey kafamın içinden uçup gitmişti sanki. Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, yüzünde gerçekten kötü hissettiğini belli eden durgun bir ifade vardı. Gözbebeklerinin yandığını görebiliyordum. Birkaç saniye sonra gelemediği için özür dilediğini fark edince ellerimi göğsüne doğru kaydırdım, gömleğini kavrayıp onu kendime doğru çektim ve yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırırken parmaklarım saçlarının arasına karıştı.

Şafak dudaklarımı tüketircesine, sert bir şekilde öpmeye başladığında gözlerimi sıktım, kollarımı boynuna dolayarak onu öpmeye devam ettiğimde kapıdaki elini de belime düşürdü. Birkaç saniye sonra nefes nefese ayrıldığımızda kollarımı sıkarak ona sıkıca sarıldım.

"Sen delirmiş olmalısın..." diye inledim ağlamamak için kendimi sıkarken. "Şu haline bak! Gelemediğin için özür mü diliyorsun?" Bir elini saçlarımın arasına attı, saç tutamlarını sertçe kavrayarak beni kendisine bastırıp, "Orada olacağıma söz vermiştim," dedi kısık bir sesle. "Seni yalnız bırakmayacaktım."

Ellerimi yavaşça ayırdım, göğsüne koyarak onu hafifçe ittim ve yalnızca ayın ışığının vurmasını umursamadan gözlerine baktım. Ağladığımda daha kötü olduğunu bildiğim için kendimi sıkarak burnumu çektim. Ağlamayacaktım.

"Şafak sen... Sen ne halde olduğunun farkında mısın?"

"Bir önemi yok."

Bir anda kendimi kontrol edemedim. "Bir önemi var!" Ellerimi sertçe göğsüne vurarak gömleğini kavradım ve onu kendime çektikten sonra dişlerimin arasından, "Bu can benim canım! Var! Bir önemi var Şafak!" diye tısladım. Şafak gözlerini kapatıp burnundan derin sıkıntılı bir nefes aldıktan sonra ellerini ellerimin üzerine koyarak yavaşça indirmemi sağladı. Ardından boynumu tutup beni kendisine çekti ve alnımı öperken, "Tamam," dedi. "Tamam, sakin ol Gece."

"Bana sakin ol deme, sakin ol deme!" Ellerimi yüzüme kapatarak kendimi geriye çektim ve yavaşça gerileyip aramıza mesafe koyduktan sonra, "Nasıl oldu bunlar?" diye sordum bedenine bakarak. Ellerimi kollarına koydum ve onu ilk gördüğümde kendisini apaçık belli eden ip izine dokundum. Hâlâ dokunduğumda pürüzlü geliyordu. Parmaklarımı ipin sarıldığı yerde dolaştırırken o da başını eğip diğer eliyle alnını ovuşturdu. Elimi karnına atıp oradaki kan izine dokundum ama bu kez bastırmadım, sadece hâlâ etrafa yayılmaya devam eden kana dokundum.

"Şafak..." Gözlerimi kapatıp ellerimi saçlarımın arasına attım. Çıldıracakmış gibi dişlerimi sıktığım sırada Şafak kollarımı kavrayarak ellerimi indirmemi sağladı ve beni salona doğru çekmeye başladığında çantamı yere bırakmıştım. Şafak önce beni koltuğa oturtup hemen ardından kendisi de oturduğunda saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Onun bir şey söylemesine izin vermeden uzanıp omuzlarındaki ceketi kavradım ve çekerek çıkarıp koltuğun kenarına koydum. "Bekle, ilk yardım çantasını alayım... Tanrım..."

Tam yerimden kalkacağım sırada kolumu tutarak beni engelledi ve yerime geri oturttuktan sonra yüzümü kavradı, ken-

disine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu kısa sürse de dudaklarının dudaklarımı yumuşak bir şekilde öpüşüne ihtiyacım varmış gibi omuzlarım gevşedi. Fakat bu gevşeme beraberinde çokça gözyaşı da getirdi. Gözlerim doldu, kirpiklerim hızla ıslandığında Şafak yavaşça geriye çekildi. Başparmağıyla yanağıma ilk düşen damlayı silerken, "Sakin ol," diye fısıldadı. Kelimeler dudaklarından eskisi gibi net çıkmıyordu, gözleri daha kısık duruyordu. Çok kötü görünüyordu. "Korkacak bir şey yok. İyiyim ben. Telaşlanma."

"Nasıl telaşlanmam Şafak..." Ellerimi göğsünden karnına indirdim. "Daha önceki yaraların tamamen iyileşmemişti... Neler oluyor? Kim yaptı bunu sana?" diye sordum. Parmaklarım kirli gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Düğmelerin hepsini açtığımda Şafak bana yardımcı olarak gömleği kollarından sıyırdı ve koltuğun kenarına, ceketin yanına bıraktıktan sonra geriye doğru uzanıp, ensesini koltuğun başlığına yasladı.

O başını tavana kaldırıp derin bir nefes aldığı sırada dehşete düşmüş bir şekilde yarasına bakıyordum. Hiç de korkmamamı gerektirecek türden bir şey değildi. Kirpiklerim titredi, dehşete düşmüş bir şekilde elimi koltuğa koydum ve yerimden kalkıp telefonumu almak için çantama koştum. Telefonumu çıkartırken koşarak Şafak'ın başına geri döndüm, gözleri yarı açık yarı kapalı bir şekilde kıpırdamadan uzanırken adımı söyledi.

"Şafak!" Ellerimi yanaklarına koyarak eğildim ve terlerle kaplı ıslak alnını öperken "Buradayım," diye fısıldadım. "Buradayım sevgilim, geçecek, bak bana Şafak!"

Gözlerini araladı, ilk geldiği ana nazaran daha bitkindi, alnındaki ter damlaları iki katına çıkmıştı sanki. Elini kaldırdı, arkaya doğru, bana uzattığında parmaklarını sardım. O sırada telefon çalıyordu. Delirecek gibiydim. Parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyordum. Eğilip dudaklarımı parmaklarına bastırırken gözyaşları artık sessizce yanaklarımdan dökülüyordu.

"Güven!" Onun bir şey söylemesine izin vermeden devam ettim. "Şafak bıçaklanmış Güven, acil bir şeyler yap!"

***

Güven kolumu kavradı. Beni kenara doğru çektiği sırada Sedat da Şafak'ın başındaydı. Yatak odamızdaydık. Beni dolabın önüne çekti, ardından önüme geçip Şafak'ı görmemi engelledikten sonra, "Ne olduğunu sana söyledi mi?" diye sordu. Başımı iki yana sallayarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve sırtımı dolaba yaslayarak burnumu çektim.

"Hiçbir şey söylemedi."

Elini ensesine attı, hafifçe ovuşturduktan sonra öne doğru eğildi. "Çıldıracağım."

"Bir de bana sor Güven, bir de bana sor! Delireceğim... Ağzını bile açmıyor, ne yaptığını nelere sebep olduğunu biliyor ama söylemiyor."

Güven bir şey söylemeden yanıma geldi, Şafak'a bakmaya başladık. Uzanıyordu, Sedat sıyrık olduğunu söylemişti ama bu olay her nerede yaşanmışsa oradan buraya kadar yürüyerek geldiğini duyunca bu kadar zorlanmasının sebebini anlamıştık. Vücudunda çok sayıda yara izi vardı, Sedat kolundakinin halat izi olduğunu ve karın boşluğu çevresinde de aynı izlerden olduğunu söylemişti. Sedat'ın tahmini tek koluyla tavana asıldığıydı fakat karnındaki izlerin nasıl oluştuğunu o da çözemiyordu. Karnını sarmıştı, ona ağrı kesici verip biraz uyuması için yataktan kalktığında bakışlarımı Sedat'a çevirdim. Yanımıza geldi, kollarını göğsünde birleştirirken, "Tamam," dedi. "Şu an iyi, kanamayı durdurdum. Ama vücudu çok güçsüz düşmüş, ikisi çok kısa sürede gerçekleştiği için bir tanesini daha kaldıramaz. Acilen ona ne olduğunu, neden olduğunu bulmalısınız. Birisi Şafak'a sürekli işkence ediyor. Şafak salak değil, neye yürüdüğünü eminim biliyordur, öfkesini bastırmasının sebebi de bu. İkiniz de çoktan kendisine bunu yapanı bulup öldürmüş olacağını biliyorsunuzdur."

Yutkundum. Bayılacaktım. Gerçekten bayılacaktım. Bir an elim Güven'in koluna kaydı, tişörtünün kolunu kavradım, parmaklarım bacaklarımın güçsüzlüğüyle ona sımsıkı sarıldığında

başım dönüyordu. Gözlerimi yumdum, bir an sonra dünya ayaklarımın altından kaydığında kulaklarımdaki uğultu yüzünden anlayabildiğim tek şey Güven'in beni kavrayışı ve adımı söyleyişiydi.

Kendime geldiğimde duyumsadığım ilk şey Güven'in sesi olmuştu. "Önder'le konuşuyormuş birkaç haftadır."

Arkasından Sedat konuştu. "Nasıl ya? Saçmalama, imkânsız bu."

Güven derin bir nefes aldı. "Ciddiyim. Kendim duydum. Telefonda konuşurlarken oradaydım."

"Güven saçmalama, adam... Adam Sezin'le yatıyordu lan. Şafak onunla konuşuyor olamaz, yanlış duymuşsundur."

Hiç sesimi çıkarmadım, yerimden kıpırdayamıyordum. Değil kıpırdanmak dudaklarımı bile aralayamıyordum. Başım hâlâ o kadar çok ağrıyordu ki... Güven derin bir nefes aldı.

"Ben yanlış duymadığıma eminim, göreceksin. Bir bağlantısı var bu olayla."

Sedat bir şey söylemedi. Sanki bana bakıyorlarmış gibi hissettim, konuşmanın bittiğini anlayınca zorlukla başımı kıpırdattım. Elimi kaldırmaya çalıştığım sırada kaşlarım çatıldı, zorlukla nefes alabildim. Güven elini başımın altına koyup doğrulmama yardımcı olunca elimi koltuğa yaslayarak sırtımı yastığa yasladım. Gözlerimi zorlukla aralayabildiğimde Sedat karşımdaki koltuktaydı. Güven yüzümdeki saçları geriye iterken, "Bendis?" dedi sakin bir sesle.

"Şafak." Dudaklarımdan çıkan ilk kelime onun adı oldu. Güven saçlarımı çekti, çok terlemiştim, saç tutamlarım yüzüme yapışmıştı. Güven güldü.

"O iyi, hâlâ uyuyor."

"Yanına gideceğim."

"Bendis biraz daha uzan. Sen de iyi değilsin."

Yavaşça ellerimi kaldırıp yüzümü sıvazladım ve uyuşan parmak uçlarımı saçlarımın arasına daldırıp ıslak tutamları geriye doğru ittim. Yutkundum.

"Çok yorgun görünüyorsun." Sedat öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Çok dikkatli bir şekilde yüzümü izliyordu. "En son ne zaman yemek yedin?"

Düşündüm. Şafak'ın yokluğu iştahımı kesmişti, akşam yemeğinde hiçbir şey yememiştim, sabah yediğim küçük bir parça simitle duruyordum.

"Sabah simit yemiştim, onunla duruyorum." Sedat derin bir nefes aldı. Güven iç çekerek yan taraftaki tekli koltuğa geçerken Sedat, "Tansiyonun düşmüştür, bir şeyler yemelisin," dedi.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi ovuşturdum. "Hiçbir şey istemiyorum."

"Bendis." Güven'in sesi uyarır tondaydı. "Bu seçim yapabileceğin bir konu değil, bir şeyler söyleyelim." Cep telefonunu çıkarmak için elini cebine attığında onu durdurmadım. "Ne yemek istiyorsun?"

Omuz silktim. Önemli değildi, canım hiçbirini istemiyordu. O kadar yorgun hissediyordum ki kendimi.

Bir şey söylemeyince, "Pizza söylüyorum," dedi. Yerinden kalkıp balkona çıktı. Sedat sessizce beni izlemeye devam ediyordu.

"Neler olduğuna anlam vermeye çalışıyorsun, biliyorum. Ama biraz ara ver, Şafak kendisine geldiğinde anlatacaktır. Anlatmak zorunda."

"O hiçbir şeye zorunlu olmaz," dedim. "Bunu kabul etmiyor. Kendi istediği neyse o oluyor her zaman."

Başını salladı.

"Biliyorum. Ama sen istersen anlatabilir. Seni seviyor." Yüzümü sıvazladım. Masanın üzerinden peçete alıp ensemi ve avuç içlerimi kuruladım. Yutkundum. Başım çatlıyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Güven içeriye girdi. "Söyledim." Yerimden kalktım, koltuğa tutunarak birkaç adım attım ve kendime gelmek için durduğum sırada Sedat, "Nereye?" diye sordu.

"Yemek gelene kadar yanında uzanacağım." Bir şey söyleme-

diler. Koridoru geçip yatak odamıza geldiğimde Şafak uyanmamıştı. Girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra yavaş adımlarla yatağın diğer tarafına dolaştım. Onu izliyordum. Nefes alışverişleri daha normaldi. Onu ilk tanıdığım güne nazaran teni daha solgun görünüyordu. Günden güne daha da zorlanıyordu bunları taşımakta. Yatağa tırmandım, onu uyandırmamak için yavaş bir şekilde kaydım, başımı yastığa koyup kuru dudaklarını, titreşen uzun kirpiklerini, yüzündeki yaralarla kızarmış tenini izlemeye başladım. Ellerimi başımın altına koyup yanında uzanmaya başladığımda sanki orada olduğumu hissetmiş gibi kıpırdandı, elini kaldırıp yarasının üzerine koyduğunda bunu acı çektiği için istemsizce yaptığını anlamıştım. Uyanmamıştı. Onu izlemeye devam ettim. Zihnimin içinden biri sürü soru geçiyordu. Neden bunu yapıyordu? Ona bunu kim yapıyordu? Neden kimseden yardım istemiyordu? Neden bize anlatmıyordu? Düşündükçe her şey daha da işin içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Onu böyle görmek beni düşündüğümden daha fazla yıpratıyordu. Karşıma çıktığı o anları unutamıyordum. Elimi yavaşça kaldırdım, uzanıp parmak uçlarımla yanağına dokundum, teni hâlâ sıcacıktı. Artık terlemiyordu. Şekilli dudakları hafif aralık duruyordu.

"Şafak..." diye fısıldadım çok kısık bir tonda. "Benim canıma kim zarar veriyor?"

Sessizlik.

Sessizlik umut eden bir insan için en büyük cezaydı.

Gözlerimi kapatıp elimi indirdim. Omzuna koydum, ona dokunmak istiyordum. Güçlüydü. O... Çok güçlü bir adamdı. Hem ruhsal olarak hem de fiziksel olarak aklımın almayacağı kadar güçlüydü. Nasıl bıçaklanmış bir şekilde buraya kadar yürümüştü? Ne kadar acı çektiğini düşünmek bile sinirlerimin bozulmasına sebep oluyordu.

Gözlerimi kapatıp başımı eğdim. Ay odamızın içindeydi, geceyle kucak kucağa uzanıyorduk.

Orada uyuyakalmıştım. Ama tam olarak dalamamıştım, bir

şeyleri duyabiliyor fakat cevaplayamıyordum. Sessizliği dinliyordum zaten. Sadece uykuya dalamıyordum.

"Bendis?" Güven'in sesiyle gözlerimi araladım. Kaşlarım çatıldı. O kadar zamandır burada yatmadığıma emindim, yemek gelmemiş miydi? "Gel."

Bir şey söylemedim, Şafak'ı uyandırmak istemiyordum. Yavaşça yataktan kalktım. Odadan çıktığımızda, "Ne oldu?" diye sordum.

"Kapıda bir adam var, seni görmek istiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Üst komşunuzmuş."

Hiçbir şey söylemeden salona gittim. Kapıya yürüdüğüm sırada Sedat kapıdaydı. Babamı görünce, "Tamam Sedat, Halit Bey üst komşumuz, sorun yok. Sen salona geç lütfen," dedim. Sedat başını sallayarak yanımdan geçip salona gittiğinde kapıyı kavradım. "Buyurun Halit Bey?" Güçlü durmaya çalıştım. Açıkçası şu an umurumda değildi. Şafak için güçlü olmak istiyordum.

"Bendis." Şaşırmıştım. Kaşlarımı çatarak yüzüne bakmaya başladığımda, "İçeride biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Kenara kayarak içeriye girmesi için yolundan çekildim. O içeriye girdiğinde kapıyı kapattım ve önüne geçip salona yürüdüm. Sedat ve Güven telefonlarıyla uğraşıyorlardı.

Üçlü koltuğu göstererek, "Buyurun," dedim, beni tanımasına rağmen aramızdaki iletişimin bundan fazlası olmayacağını anlamasını umarak. Babam koltuğa oturup bakışlarını Sedat'a ve Güven'e çevirdiğinde, "Özel konuşabilir miyiz?" diye sordu. Tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne attıktan sonra Sedat ve Güven'in yerlerinden kalktıklarını görünce elimi kaldırarak onları durdurdum.

"Bizim özel konuşacak hiçbir şeyimiz yok Halit Bey. Buyurun, dinliyorum. Benim kimseden gizlim saklım yok." İnatla gözlerinin içine baktım. Başımı çevirip çocuklara baktıktan sonra, "Oturun," dedim. Gözlerimin içinde içimde taşıdığım Şafak gücünün farkında oldukları için bir şey söylemeden otur-

dular. Babam gergin bir şekilde pantolonunu düzeltip boğazını temizledi.

"Kızım-"

Başımı iki yana sallayarak araya girdim.

"Bendis'i tercih ederim." Güldüm. Sinirlerim öyle bozuktu ki alay etmekten kendimi alamıyordum. Çocuklara döndüm. "Bu arada sizi tanıştırmadım." Babamı gösterdim. "Babam, Sedat ve Güven. Güven ve Sedat, bu da babam. Onu daha önce tanımamanızın nedeni de ben on iki yaşımdayken bizi terk etmiş olması."

Bunu öyle rahat bir tavırla söylemiştim ki babamın gerginlikten terlediğini görebiliyordum. Çocuklar da çok şaşırmışlardı. Dirseğimi dizime yaslayarak çenemi avucuma koydum ve kibirli bir şekilde gülerek babama döndüm.

"Evet," dedim devam etmesi için. "Dinliyorum."

Babam başını eğdi, eliyle alnını ovuşturarak derin bir nefes aldığında sessizce izlemeye devam ettim. Hiçbir şey söyleyemedi. Daha fazla sessizliğe tahammül edemedim.

"Sizin yerinize ben konuşayım mı?" diye sordum. Cevabını umursamadan anlatmaya başladım. "Ben dünyanın en kötü babasıyım, çünkü çocuklarımı ve bana delicesine âşık olan karımı terk ettim. Eski karım meme kanseri olduğunda onu arayıp sormadım, bu çocuklara kim bakıyor, nasıllar diye hiç düşünmedim. Eski karım ölüm döşeğinde sesimi son kez duymak için beni aradığında telefonu suratına kapattım. O da bana olan aşkından öldü. O öldüğünde çocuklarımı yine aramadım, neredeler, nasıl yaşıyorlar, ceplerinde para var mı yok mu diye düşünmedim. Kendime yeni bir hayat kurdum, şimdi yeni bir karım var. Ve kızım bir gün alt komşum olunca kendimde ona 'kızım' deme hakkı buldum."

Odada hâkim olan ölüm sessizliğini yine ben bölüp güldüm. Dudağımın kenarı keyifle yukarıya kıvrıldığında kalbimin ne kadar parçalandığını umursamadım.

"Ah, dur, bir de şey var. Bu sabah kızımın kapısına gelip onu

yeni karımla evimize yemeğe davet ettim ama kızımı tanımamıştım. Kendi kızımı tanımamıştım!" Elimi yavaşça alnıma vurup alaycı bir şekilde üzülüyormuş gibi yaptım. "Ben dünyanın en iyi babasıyım."

Avuç içlerimi bacaklarıma sürttüm.

"Söyleyecek farklı bir şeyiniz yoksa, sevdiğim adam içeride yaralı bir şekilde yatıyor. Sizin aksinize ben nasıl insan olunması gerektiğini, nasıl sevilmesi gerektiğini öğrendim. Hem de yaşayarak. Kimse bana doğruyu yanlışı öğretmedi. Öğretecek kimsem yoktu."

Dudaklarımı ıslattım. Yutkunarak ona baktığımda, yüzünde üzgün bir ifadeyle beni izliyordu. Gözleri dolmuştu. Ben öyle ruhsuz bir şekilde yüzüne bakıyordum ki dışarıdan bakan birinin duygularımın olmadığını düşünmesine neden olduğuma emindim.

"Özür dilerim," dedi babam üzgün bir şekilde. "Böyle olmasını istemedim-"

Dilimi şaklattım. "Hayır," dedim ona doğru eğildikten sonra. "Hayır, tam da böyle olmasını istiyordun." Güldüm. "Ama merak etme, sana kızgın ya da kırgın değilim. On sekiz yaşıma kadar bu duygulara değeceğini düşünürdüm ama artık buna bile değmediğini biliyorum."

Boğazım düğümlendi. Omuzlarım kasılırken, dudaklarımı ıslattım. Daha fazla söyleyecek bir şey bulamıyordum.

Babam eliyle gözlerinden akan yaşları silerken kendi dolan gözlerimi gülümseyerek yok etmeye çalıştım.

"Böyle söyleme. Bana bir şans ver. Bak abini kurtardım, yanlış bir anlaşılma yüzünden hapse girecekti, ona yardım ettim. Senin de hayatında olmama izin ver."

Güldüm. "Aferin sana." dedim aşağılayıcı bir tavırla. "Oğlun bana zarar verdiği için hapse girecekti! Oğlun beni annemi öldürmekle itham ederek yıllarca benden para sömürdü, vermediğimde bana şiddet uyguladı ve evden kovdu. Oğlun beni yaraladı, o yüzden hapse girecekti ama senin yüzünden, şimdi

dışarıda ve gözü dönmüş bir deli olarak beni arıyor." Yüzümü buruşturdum. Gözlerindeki korku ve şaşkınlık benim sadece daha çok midemi bulandırdı. Bir damla daha yanağından dökülürken "Bendis..." diyebildi. "B-ben bilmiyordum kızım, ben... Kandırdı beni... Hiçbirinden haberim yoktu..."

"Ben de bundan bahsediyorum işte!" diye tısladım dişlerimin arasından. "Ben öldüm mü kaldım mı haberi bile olmayan bir adamsın sen, benim babam değilsin. Ve asla olmayacaksın. Yirmi altı yaşındayım ben, bu yaşıma kadar sensiz yaşadım. Bundan sonra da yaşarım."

Elimle gözlerimi sildim ve gözyaşlarımı yok ederken, "Beni gördüğünde başını çevir, yolunu değiştir. Nasıl bunca yıl görmezden geldiysen, devam et. Çünkü bu saatten sonra yapacağın her şey sadece senden daha çok nefret etmeme neden olacak," dedim.

Tam yerimden kalkmak için hazırladığımda Şafak'ı koridorun başında omzunu duvara yaslamış beni izlerken görünce gözlerim büyüdü. "Şafak?"

Yerimden kalktım, onun bakışları babamda olduğu için önce bitirmem gereken bir konuşma olduğunu hatırladım. Yutkundum. Boğazımı temizledim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Kapının yerini biliyorsunuz. Karınıza selamımı söylersiniz."

Babam hiçbir şey demedi. Birkaç adımda koltuğun arkasına geçtim, hızlı ama sağlam adımlarla Şafak'ın yanına yürüdüm. Benim için kolunu kaldırdı. Elimi beline koyup başımı kaldırdım. "İyi misin?" diye sordum. Eğilip alnımı öptü.

"İyiyim güzelim."

"Hadi, içeriye geçelim. Üzerini değiştirmene yardım edeyim." Şafak beni onayladı, muhtemelen odadan ayrılmak istediğimi anlamıştı. Arkamızı dönüp yatak odamıza doğru yürümeye başladığımızda babamın derin bir nefes aldığını ve "Memnun oldum çocuklar." dediğini duymuştum. Gözlerimi devirdim. Odanın kapısını açıp içeriye girdiğimizde Şafak kolumu tutup

beni kapının yanındaki duvara yasladı. Şaşırmıştım, ellerimi omuzlarına koyarak ona tutulduğunda bir kolunu belime dolayıp beni güçlü bedenine yasladı. Yavaşça yüzüme doğru eğildi, dudaklarını usulca çeneme dokundurdu. Nefesinin tenimi okşadığını hissediyordum.

"Bütün konuşman boyunca oradaydım," diye fısıldadı tenime doğru. Güldü, dudağının kenarı havada asılı kaldı. "Sanki kendimi izliyormuşum gibi oldum."

Hiçbir şey söylemeden gözlerimi yumdum, omuzlarına tutunurken derin bir nefes aldım. Şafak dudaklarını hafif aralık dudaklarıma bastırdığında ellerimi saçlarına çıkardım ve onları kavrarken bedenimi ona yasladım. Onu ihtiyaçla öptüm.

Dudaklarımız ayrıldığında Şafak alınlarımızı birbirine yasladı. Güldüm.

"Çok mu sertti?" diye sordum omuzlarına tutunurken. Alt dudağımı dişlerimle kıstırdığımda Şafak bir elini yavaşça dudaklarıma koydu, başparmağı alt dudağımı çekerek kurtardığında, "Çok sertti Gece," dedi. "Onu salona gömdün."

Güldüm. "Sanırım deliriyorum. Buna neden güldüğümü bilmiyorum. Oysa ağlayacak gibiyim..."

"Ağlamak içinden geliyorsa, ağlayacaksın," dedi. "Ama benim kollarımda olacaksın. Benden uzakta değil."

Başımı iki yana sallayarak alnımı çenesine yasladım ve ellerimi göğsüne indirirken, "İçimde çok gürültülü bir sessizlik var Şafak," diye fısıldadım. "Bağırıp çağırmak, parçalamak istiyorum... Öfkeden ölüyorum aslında, içimde bir şey acıyor onu gördüğümde..."

Beni kendisine çekti, kollarıyla etrafımı sarmaladı. Çenesini başımın üzerine yaslayıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Biliyorum güzelim," dedi. "Ama ne kadar bağırırsan bağır, içindeki bu öfke dinmeyecek. Sadece zaman bunu geçirebilir."

"Sen geçirsen..."

Güldü. "Gel buraya."

Eğildi, bacaklarımın altından tutup beni bir anda kucakla-

ynca kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım. "Ya!" Şafak yatağa doğru yürüyüp dizini yatağa koyduğunda ve beni yatırdığında onu da üzerime çektim. Bir elim yanağına dokundu, yavaşça tenini okşamaya başladığımda eğilip köprücük kemiğimi öptü. Burnunu tenime yaslayıp kokumu içine çektikten sonra, "Çok güçlü bir kadınsın," dedi. "Bunu tek başına aşabilecek kadar güçlüsün ama bundan sonra asla yalnız taşımak zorunda kalmayacaksın."

Yanaklarımızı birbirine yaslayarak boynunu kavradım. Derin bir nefes alıp iç çekerek kokusunu derinlerime hapsettim.

"Beni yalnız bırakma."

"Asla."

Gülümsedim. O üzerime eğilmiş bir şekilde dururken bir anda onun yaralı olduğunu hatırladım. Ellerimi göğsüne koyarak onu sertçe geriye itip üzerimden kaldırdığımda kaşları çatıldı. Yatakta oturur pozisyona geldiğinde ben de onu taklit ederek doğruldum.

"Şafak!" Omuzlarına bastırarak uzanması için ittim. "Yaralı yaralı beni kucağına almak nereden çıkıyor ya? Of, ne düşüncesizim... Özür dilerim, özür dilerim, uzan hadi."

Bileğimi tuttu, geriye doğru uzanıp beni de üzerine çekince ona zarar vermemek için dizlerimin üzerinde üstüne eğildim. Elimi başının diğer tarafına yaslarken yüzlerimiz çok yakın bir seviye durdu. Şafak'ın gözleri dudaklarımdaydı.

Gözlerimi yumdum. "Şafak..."

"Söyle Gece."

"Evlensene benimle."

Önce şaşırdı, kaşları yükseldi. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülerek başını geriye attı ve kahkaha attığında, "Ne gülüyorsun?" diye sordum. "Şaka yapmıyorum ben..."

"Biliyorum." Yeniden başını kaldırdı, gözleri gözlerime çevrildiğinde elini yavaşça bel çukuruma yerleştirip tenimi okşamaya başladı. "Biliyorum, ben de ona gülüyorum."

"Nesi komik bunun?" Kendimi geriye çekmek istedim ama

izin vermedi. Tenime bastırarak beni kendisine bastırdığında dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı.

"Ceketim nerede?" diye sordu. Kaşlarımı çatarak ona baktığım sırada, "Ceketim Gece, ceketimi getir," dedi, belimi bırakmıştı. Anlamsız bir şekilde yüzüne baktım. Ama söylediğini yaptım. Yataktan kalkıp, masanın üzerine koyduğum ceketini alıp yatağa çıktım. Elimden ceketini almadan elini cebine soktu. Ben hâlâ anlamayarak onu izlediğim sırada bir anda cebinden kırmızı, kadife bir yüzük kutusu çıkardı.

Kutuyu avucuna alıp ceketi elimden aldı ve yatağın ucuna bırakırken elim havada askıda kalmıştı. Donuk bir ifadeyle elindeki kutuya bakarken dilim tutulmuş gibi, dudaklarım hafif aralık onu izliyordum. Uzanıp elimi kavradı ve ikimizin arasına çekti. Parmaklarım titriyordu. Yutkundum.

"Bendis."

Kaşlarım havalandı, anlamsız bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı.

"Güzelim."

"Hı?"

Güldü. "Ben de bu gece sana, evlenme teklif edecektim."

"Sen ciddi olamazsın. Benimle dalga geçiyorsan öldürürüm seni Şafak." Parmakları parmaklarımdan bileğime kaydı ve tenimi kavrayıp usulca okşarken, "Dalga geçmiyorum Gece. Böyle bir konuda dalga geçmem," dedi.

Elimi çektim, ellerimi göğsümde birleştirip bir anda arkamı döndüm ve yatakta bacaklarımı sarkıtarak oturmaya başladım. Gözlerim ayın ışığının süzüldüğü camdaydı. Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu sanırım. Öyle hızlı nefes alıp veriyordum ki, sanki az sonra damarlarım parçalara ayrılacaktı.

Yataktan kalktım. Ellerimle yüzümü sıvazladım. "Hayır, dur, ben bayıldığımda kafamı falan vurdum değil mi?"

"Bayıldığımda derken?" Yataktan kalktığını görsem de o an idrak edemedim.

"Şafak, kendine gel. Sen benden uzak duran adamsın. Biz,

şey, biz... Hadi ya." Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Biz... Ciddi misin sen? Allahım hayal görüyorsam bir an önce ayılmamı sağla."

"Bendis!" Uzanıp kollarımı kavradı ve tenimi sıkarak kendime gelmemi sağladıktan sonra "Bayıldım," dedin. "Ne zaman oldu bu? Neden bana haber vermediniz?" diye sordu.

"Şafak bir dakika ya. Lütfen şu an başka bir şey konuşuyorduk."

"Gece!" diye hırlayınca somurttum.

"Ya tamam, sen uyuduğun sırada oldu, çok bir şey yememiştim, seni öyle görünce de tansiyonum düşmüş." Gözlerini yumdu. Öfkeli bir şekilde burnundan nefes alıp verdiğinde aklım hâlâ elindeki kutudaydı. "Sedat!" diye bağırdı bir anda. "Güven!"

Birkaç saniye geçmedi ki Güven ve Sedat kapıda belirdi.

"Ne oldu?"

"Ona yemek yedirdiniz mi?" diye sordu onlara hiç bakmadan doğrudan bana bakarken. Ben mala bağlamıştım, sadece onu izliyordum. Öfkeli bir şekilde kaşları çatılmış, boynundaki damar belirginleşmişti.

Sedat, "Yemek söylemiştik, az önce geldi," dedi. "Durumu iyi Şafak, sadece dinlenmesi gerekiyor."

"Neden bana haber vermiyorsunuz lan?"

"Tamam Sedat, siz çıkın." Onları kovdum. Onlarda gitmek için can çekişiyorlardı zaten. Kapıyı kapattıklarında, "Çünkü yaralıydın aptal!" diye tısladım. "Baygın bir şekilde yatıyordun, önemsiz bir bayılma için neden uyandıracaklardı seni?"

"Önemsiz değil!" diye tısladı üzerime doğru bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Uzanıp belimi kavradı beni kendisine çekerken, "Önemsiz değil!" dedi. "Senin canın, asla önemsiz olmayacak."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, ellerimi omuzlarına koyarak ona tutunduğumda, "Beni çıldırtıyorsun," diye tısladı.

"Sen de beni çıldırtıyorsun," dedim homurdanır gibi.

Başını iki yana sallayarak güldü. "Seninle ne yapacağım lan

ben?" Gözlerini kapatıp alınlarımızı birbirine yasladığında gülerek saç köklerini okşadım. Başımı omzuna yaslayarak gözlerimi kapattım.

"Bilmiyorum Tekand. Birbirimizle ne yapacağız bilmiyorum. Bildiğim tek şey, asla pes etmeyeceğimiz."

"Asla pes etmeyeceğiz."

Gülümsedim. Boynumu öptü.

"Şimdi..." Yavaşça geriye çekilip belimi bıraktı ve sol elindeki kutuyu sağ eline aldı. "Bu çok ani bir karar gibi görünebilir, belki gerçekten çok ani bir karar ama bir süredir içimden bu geliyor. Ve tanıdığım günden bu yana ağzına ne gelirse hiç çekinmeden söyleyen bir kadın, bana hayatta önemli olanın doğru kararlar vermek değil, doğru anı yakalamak olduğunu söylemişti," dedi. "Ben de kendi kendime, bugün değilse ne zaman diye sordum."

Yutkunamadım. Şafak Tekand altı boş, kalp atışlarınızı bir anlık değiştirecek sözlerin adamı değildi. O daha çok, kalbinizin bir ömür herkesinkinden farklı bir şekilde atmasına neden olacak, dürüst ve gerçekçi sözlerin adamıydı.

"Ve yanımda şartlar ne olursa olsun benimle kalacağını bildiğim bir kadın olsun istiyorum."

"Şafak..."

"Ben diğerlerinin yalnızca görebileceği gökkuşağını kendime istiyorum. Ve alacağım. Benim olmadan o gökkuşağını bırakmak gibi bir niyetim yok." Bileğime yükselen elleri yeniden parmak uçlarıma doğru indi. Ardından beni kendisine çekip bir anda bedenine çarpmama neden olduğunda nefesim kesildi, göğsüm şişerken Şafak dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Benim ol."

Gözlerimi kırpıştırarak dudaklarımı araladım ve onun dudaklarına gitmekle cevap vermek arasında çırpındım. Cevap vermek için dudaklarımı aralarken parmaklarım göğsünden boynuna tırmandı.

"Seni evlilik teklif ederken milyonlarca kez hayal etmiş ol-

mama rağmen, hiç böyle bir konuşma düşünmemiştim... " Başımı eğip güldüm. "Beni heyecandan öldüreceksin..." diye fısıldadım. Bir elimi göğsüme koyup derin derin nefes almaya çalıştığım sırada, "Gece," diye fısıldadı. "Evet diyeceksin, hadi." Gülüyordu, dudaklarında kibirli, kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Elimi göğsüne vurup başımı geriye çektim ama bir şey söylemek yerine ellerimi yüzünü sarmak için kullandım.

"İltifat etmeyi beceremediğin gibi evlenme teklif etmeyi de beceremiyorsun Tekand ama her ne kadar bir soru sormamış olsan da evet diyorum. Olurum, sen ne olmamı istersen, senin için o olurum. Söz veriyorum."

Sakalları avuçlarımın içini gıdıklarken parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına bastırırken şu an nişanlı olduğumuz ihtimalini sindirmeye çalıştım. Şafak Tekand... Onun adıyla evliliği yan yana koymak o kadar da zor değildi, hayatta her zaman bir duruşu olmuştu, zor şeyler yaşamış bu yüzden bazı şeyleri sindirmiş olsa da onun adı geçiyorsa hiçbir şey imkânsız değildi. Hatta o, her şeyi imkânlı kılan güçtü.

Şafak belimi sarıp dudaklarımı sert bir şekilde öpmeye başladığında bir eli saçlarımın arasındaydı. Çekti, dudaklarım hazla aralanırken dişleriyle tenimi kavrayıp çekiştirdi. Genzimden yükselen boğuk sesle birlikte ondan ayrılıp nefes nefese gözlerine baktığımda, "Ben normal bir adam değilim, kabullen," dedi. Dudaklarımı yalayarak güldüm. Kabullenmiştim. Yavaşça geriye çekildi, kutunun içinden eski tarz, ortasında soluk siyah renkli bir taş olan yüzüğü yerinden çıkarırken, "Bunu annem verdi," dedi, dudağının bir kenarı yukarıda asılıydı. "Babam aracılığıyla mesaj göndermiş bana, seni kaçırmamı istemiyormuş."

Kıkırdadım. Şafak yüzüğü parmağıma takarken dikkatle yüzüğe bakıyordum. Çok eski fakat çok değerli görünüyordu.

"Beni kaçırmamalısın," dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. "Annen haklı."

Gözlerini devirdi, yüzüğü taktıktan sonra elimi kaldırıp göğsüne koydu.

"Seni kaçırmayacağım," dedi. "Kaçıracak olsaydım bile, peşini asla bırakmazdım."

Göğsündeki elimi hafifçe bastırdım ve gözlerimi kapatıp ona doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi tamamen kapattım.

"Şaka bir yana..." Derin bir nefes alıp huzurla gözlerimi yumdum. "Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum." Büyük elleri yanaklarımı kavrarken gözlerimi usulca araladım. Gözlerine baktım, birkaç hafta öncesine kadar beni sevsin, bir damla aşk göreyim diye can çekiştiğim yoğun topraklarına baktım. Şimdi bana duyduğu aşkın ayak izleriyle dolu olan gözlerine...

"İnan Gece. Benimle olduğun sürece hiçbir şey seni şaşırtmasın."

Güldüm. Dudaklarımız yoğun bir öpücük için kısa bir an birleşti. Ellerim omuzlarındaydı. Tam ayrıldığımızda kapı çalındı. Ben gülerek başımı eğdiğimde Şafak gözlerini devirerek, "Ne var?" dedi yüksek sesle. Omzuna vurup geriye çekildim ve kapıya doğru yürüyüp açtım. Sedat elinde pizza kutusuyla bana bakarken Şafak da bize doğru dönmüştü.

"Artık bir şeyler yemen gerekiyor, soğuyacak."

Güldüm. Elimi koluna koyarak güldükten sonra, "Hadi," dedim, Şafak'a bakarak. "Gidelim, ikimizin de bir şeyler yemesi gerekiyor."

Ben odadan çıkmak için birkaç adım attığımda Şafak, "Siz geçin, geliyorum," dedi. Arkasını dönüp yeniden yatağa doğru yürüdü, komodinin üzerindeki telefonuna doğru gittiğini görünce durdum. Yüzümdeki gülümseme yavaşça yok olurken, "Neden?" diye sordum. Başını bana çevirdi, yüzünde donuk bir ifade vardı. Gözlerimin içine baktı.

"İşim var Gece. Hadi, gidip bir şeyler ye." Yutkundum. Sedat uzatmamam için kolumu kavrayıp beni koridora çekince bir şey söylemeden söylediğini yaptım. Kapıyı arkamdan çekip kapattım ve salona doğru Sedat'ın peşinden yürüdüm.

İçeriye girdiğimizde Güven koca bir pizza dilimini sanırım tek hamlede yiyebilir miyim diye yarışıyordu kendisiyle. Bizi

görünce koparıp yarısını kutunun içine geri koyunca Sedat gözlerini devirdi. Güldüm ama aklım hâlâ içerideydi.

Tekli koltuğa oturup kutuyu kucağıma koydum ve bacaklarımı ortadaki masaya uzattım. Tam o sırada Güven öksürmeye başladı. Gözleri üzerimde olduğu için ne olduğunu anlamayarak kaşlarım çatılınca Sedat, "Hadi canım..." diye fısıldadı. O sırada elimdeki yüzüğü hatırladım, elimi hafifçe kaldırıp gözlerimin önüne getirirken Sedat ve Güven aynı anda, "Ciddi misin sen?" diye sordu. Güldüm.

"Evet," dedim yüzüğe dokunurken. "Ani oldu değil mi?"

Güven, "Ani olmadı, zaten biliyorduk. Sadece şimdi olması şaşırtıcı oldu. Bu konuşmaya nasıl gelmiş olabilirsiniz..." diye alay edince gülerek gözlerimi devirdim. Sedat arkasına yaslanmış keyifli bir şekilde yemeğini yiyordu.

"Ne zamandır düşünüyordu?" diye sordum onlara bakarken. Sedat düşündü. Güven yeniden yemeğine dönerken, "Size ne zaman söyledi?" diye sordum.

Sedat, "Evi aldığınızda?" diyerek emin olmayarak da olsa söylediğinde Güven onu başını sallayarak onayladı. Gülümseyerek başımı arkaya yasladım ve keyifle yüzüğe bakarken o anları düşündüm. Bir anda ne kadar yol aldığımızı düşündüm. Şafak için sanırım sevdiğini anladıktan sonra diğerleri sorgulanacak türden şeyler değildi. Sadece birine âşık olmak fikri zaman alıyordu ya da bunu kendi kendisine söyleyebilmesi...

Tam önüme dönüp kutuyu açacağım sırada Şafak'ın odasının kapısı açıldı. Koridoru aşıp odaya girdiğinde az önceki donukluğu kaybolmuştu. Sedat diğer koltuğa kaydı, Şafak yanıma oturup beni kolunun altına aldığında kayarak ona yer açmak ve aramıza biraz mesafe koymak dışında hiçbir şey yapmadım. Kutudan çıkardığım bir parça pizzayı yemeye başladım. O bir şey yemiyordu.

Güven ağzındakini bitirmeyi bekliyormuş gibi, "Tebrik ederim!" diye şevkle ayılınca ister istemez güldüm. Şafak keyifle güldü. Uzanıp ellerini birbirine vurdular, şu erkeksi şeylerden

biriydi. O sırada Sedat da tebrik etti ikimizi, elini uzatıp ona da teşekkür ettiğinde pizzayı kutuya geri koydum.

Bir şey söylememiştim. Şafak burnunu saçıma yasladığında gözlerimi kapattım. Yutkunarak iç çektim.

"Neyin var?" Omuz silktim.

"Hiçbir şey." Uzatmak istemiyordum ama az önce bana evlenme teklif etmişti, benden bir şeyler gizlemeye devam ederse bunun yürümeyeceğini bilmeliydi. Yine de bir şey söylemedim, o da geriye çekildi ve başka bir şey söylemedi. Yemeklerimizi yerken sohbet ettik, ben boşalan kutuları toplamak için yerimden kalktığımda sessizlik oluşmuştu fakat bütün konuşma boyunca çocukların nasıl soracaklarını bilemediklerini ve ters tepki almamak için sormadıklarını anlamıştım. Kutuları toplayıp mutfağa götürdüm. Şafak iki parça ancak yemişti, yemesini söylesem de Sedat şu an bir şey istememesinin normal olduğunu söylemişti. Ben de üstelememiştim. Ellerimi lavaboda yıkadım. Döndüğümde Güven dolaptan dört bira almış salona dönüyordu. Şafak'ın yanına yerleşip bize uzattıklarını aldım, kapaklarını açmıştı. Şafaka birasını uzatırken parmaklarımız birbirine sürttü, daha doğrusu Şafak parmaklarımı tutarak bira şişesini kavradı. Bu gözlerine bakmama neden olmuştu. Gözlerimiz birbirine çarpınca Şafak ne olduğunu sorar gibi baktı gözlerimin içine, dökülmemi söylüyordu. Hiçbir şey yapmadan gözlerimi ve elimi aynı zamanda çektim. Biramı alıp sırtımı onun göğsüne yasladığım sırada Sedat, "Doğuş'la konuşan var mı aranızda?" diye sordu.

"Doğuş kim?"

Güven büyük bir yudum aldığı birasını sehpaya bırakırken, "Bizim dördüncümüz," diyerek aydınlattı beni. Kaşlarımı kaldırarak ilgiyle onlara baktım.

"Sahi hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl tanıştınız? Sedat doktor, sen polissin, Şafak da polisti. Tamam sizi anlıyorum ama Sedat? Doğuş ne iş yapıyor?"

Hepsi keyifli bir şekilde güldü. Ne olduğunu anlamaya çalışarak onlara bakarken Güven işaret parmağıyla Sedat'ı gösterdi.

"O benim kardeşimle evli."

"Yaaa! Ciddi misin?" Sedat'a döndüm. Başını sallayarak bira sından bir yudum daha aldıktan sonra, "Hastaneye beni vurma ya geldiğinde tanıştık," dedi, alaycı bir tavırla. Güven sırıtaral ellerini iki yana kaldırdı ve, "Hak etmediğini söyleyemezsin," dedi.

"Ciddi misin? Neden?" diye sordum. O sırada öne doğru kayacağım sırada Şafak kolunu belime dolayarak kalkmamı engelledi. Yutkunarak eline baktım ama o kadar kısa sürdü ki muhabbetten kopmamıştım. Güven açıklamaya başladı.

"Kız kardeşimle birlikteydi çünkü. Kardeşim de benden saklamıştı zaten, sonra duyunca kafam attı. Hastaneye gittim. Odasına girip dayadım kafasına silahı."

"Şaka yapıyorsun?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Sedat dilini şaklattı. "Hayır, yapmıyor. Zar zor elinden kurtuldum, konuştuk. Benim iyi bir adam olduğumu görünce parazit yapmayı bıraktı."

"Sensin parazit." Güven homurdanmıştı. Gülerek elimi yüzüme kapattım. "Siz delirmiş olmalısınız ya, kız kardeşinle birlikte diye niye öldürmeye kalktın adamı!"

İkisi de güldüler. Şafak hiçbir şey yapmadı.

"Bizde öyledir," dedi Güven omuzlarını dikleştirirken. "Ben abisiyim onun, kimle birlikte bilmeliyim, saklamasına izin veren bir adamla olmasına izin vermezdim. Sedat da istiyormuş söylemeyi kardeşim hazır olmadığı için söylememiş."

İstemsizce arkama yaslanıp dikkatle ona baktım. Güven de hiç böyle bir ağabey tipi yoktu ama öyleydi, çok garipti.

"Siz, Sedat ve Şafak nasıl tanıştı?"

"Ben Sedat'ı Güven›den koruyan kişiyim," dedi Şafak arkamdan. Güven güldü. Sedat başını iki yana sallayarak, "Ne koruması birader, ben kendi kendimi korurdum," dediğinde Şafak gülerek başını olumlu anlamda salladı.

"Ondan Güven kafanı tutup masana yasladığında hiçbir şey yapmıyordun değil mi?" Sedat gözlerini devirdi. Güven devam etti.

"Biz de Şafak'laydık. Benim bir delilik yapacağımı anlayınca peşimden geldi. Sonra öyle böyle görüşe görüşe arkadaş olduk."

"Peki Doğuş? O kim?"

"Doğuş en küçüğümüz. 27 yaşında. Polis o da. Onu Şafak tanıştırdı bizimle."

"Siz nasıl tanıştınız?" diye sordum hevesle Şafak'a dönerken. Gözlerimin içine baktı, dudaklarında keyifli bir gülümseme belirirken gözleri dudaklarıma düştü. Titredim. İrkilerek bakışlarımı gözlerinden kaçırarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Şafak sırıttı. "Benden akademiden mezun olanlarla görüşmemi onları motive etmemi istemişlerdi. O sırada tanışmıştık. Garip bir hayat hikâyesi vardı."

Başka bir şey söylemedi. Derin bir nefes alıp yeniden önüme döndüğümde Güven, "Bu arada, Şafak ve ben yirmi dokuz yaşındayız. Sedat otuz bir, Doğuş da söylediğim gibi yirmi yedi yaşında," diyerek açıkladı. Güldüm. Şafak'ın yaşını bilmediğimi o an fark etmiştim. Çok fazla şey hakkında sohbet etmiş olmamıza rağmen birbirimize yaşımızı hiç söylememiştik.

"Yaşımı biliyor musun?" diye sordum başımı arkaya çevirip Şafak'a bakarken. Beklemeden cevapladı.

"Yirmi altı."

"Ya, sana bunu söylememiştim." Güldü. Gülümsedim. Başımı göğsüne doğru yaslarken keyiflenmiştim. Çocuklar bir saat kadar daha bizimle kaldılar. Başka bir sürü şeyden sohbet ettik, bana anılarını anlattılar. Çok gülmüştüm bazılarına. Gözlerim dolmuştu gülmekten. Bir saatin sonunda kalkmak için ayaklandıklarında onları kapıya kadar geçirdik. Şafak'la Sedat birkaç saniyeliğine sohbet etmeye başladıklarında Güven beni kenara çekmişti.

"Ona ne olduğunu sor," dedi. "Onu bir daha böyle bulmak istemiyorsan öğrenmen gerekiyor."

Ona bir cevap veremeden yanımıza gelmişlerdi, veda edip kapıyı kapattıktan sonra ben önde Şafak arkamda salona döndük. Sehpanın üzerindeki bira şişelerini alıp tam arkamı dön-

düğümde bedenim Şafak'ın bedenine çarpınca irkildim. Orada olmasını beklemiyordum. Korkuyla bir adım geriye çekildim.

"Şafak?" dedim gözlerine bakarken. "Ne oldu?"

"Sen söyleyeceksin."

Anlayınca bir şey söylemeden başımı eğdim ve yine bir şey söylemeden yanından geçip mutfağa doğru yürümeye başladım. Olduğu yerde kaldığını görebiliyordum. Şişeleri masanın üzerine bıraktım, sabah temizleyecektim, çok yorgundum. Yeniden salona döndüğümde ellerini beline koymuş beni bekliyordu. Derin bir nefes alıp, "Bana anlatman gerektiğini düşündüğün hiçbir şey yok mu?" diye sordum. Gözlerinin içine baktım. Gözlerini kıstı, kaşlarının ortasında koca bir cehennem çukuru oluşurken, "Sorun bu mu?" diye sordu.

"Sorun sürekli yaralanman ve benim bunu kimin yaptığını bilmiyor oluşum, Şafak. Bu gece bana evlenme teklifi ettin." Yüzünü buruşturdu. Yanıma doğru yürümeye başladığında kollarımı kendime sardım. Dikkatle onu izlediğim sırada tam önümde durdu.

"Ne yaptığımın farkındayım," dedi. "Ama anlatabileceğim fazla bir şey yok."

"Ben bu konuda pek emin değilim." Gözlerimin içine baktı, orada yanan öfkenin alevini görebiliyordum ama durmadım. "Seni tanımıyor muyum ben? Sen hiç bilmediğin bir yolda bu kadar emin adımlarla yürür müsün? Her şeyi biliyorsun en azından bir fikrin vardır, her zaman bir tahminin vardır Şafak."

"Sana yalan söylemem," dedi. "Ne zamandır söyleyebileceğimi düşünüyorsun?" Bir anda allak bullak oldum.

"Düşünmüyorum," dedim. "Yalan söyleyeceğini düşünmüyorum."

"O zaman cümlelerine dikkat et." Üzerime doğru bir adım daha attı. Bakışlarımı gözlerine çevirip öfkeyle baktım. Dişlerimi sıktım.

"Cümlelerime dikkat mi edeyim?" dedim bir adım da ben atarak mesafeyi yok ederken. "Sen de davranışlarına dikkat et o zaman!"

"Gece!"

"Ne var? Ne!"

Bir anda yanaklarımı kavradı, dudaklarını kurumuş dudaklarıma bastırdığında kendime engel olamadım. Dudaklarım elimde olmadan dudaklarına karşılık verse de kendimi sıkarak kendime onun yaralarını hatırlattım. Ellerimi göğsüne koyup onu sertçe iterken zorlukla kendimden uzaklaştırabildim. Nefes nefese, "Bırak!" diye tısladım yüzüme düşen saçları geriye iterken. "Ya bana her şeyi anlatırsın-"

"Ya da ne?" Öfkeyle kısılan gözleri resmen siyaha dönmüştü. Göz kenarlarının bu kadar gerildiğini daha önce hiç görmemiştim. Şakağındaki damar patlayacak gibiydi. "Ya da ne Gece?"

Öfkeyle burnumdan derin bir nefes aldım. Nefeslerimin sakinleşmesini beklerken bir adım daha geriye atıp acı ve öfkeyle yüzüne baktım.

"Ben banyoya giriyorum." Öfkeyle yere sert bir şekilde basa basa yanından geçeceğim sırada kolumu sert bir şekilde tutarak beni yerime geri getirdi. Tenim parmaklarının arasında kızardı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tısladı dişlerinin arasından.

"Şafak bırak."

"Bırakmıyorum." Onun biraz çaprazında durduğum için beni kendisine doğru çekti ve dudakları kulağımın üzerindeyken, "Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu. Dişlerimi sıktım, gözlerimi yumup derin bir nefes aldıktan sonra aklıma gelen fikirle yavaşça başımı ona doğru çevirdim. Bir an sonra nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Gözlerimi usulca kaldırıp gözlerine çevirdiğimde hâlâ çok öfkeli görünüyordu. Ama ben daha öfkeliydim. Dudaklarımı ona yaklaştırdım, ardından hafif aralık olan dudaklarını öpmeye başladığımda aynı anda ellerimi kollarına koydum. Şafak tavrımı kavramıştı, dudaklarımı sertçe öpmeye başladığında ellerimi kollarından eline doğru indirdim ve kolumdaki parmaklarına okşar gibi dokundum. Öpüşmemiz daha derin bir hal alırken aklını aldığımı fark ettim, parmaklarımı parmaklarının arasına geçireceğim sırada diğer kolunu bir anda belime doladı ve dudaklarımız ayrıldığında öfkeyle güldü.

"Beni kandırabileceğini mi sandın?" diye sordu. "Sana olan arzumu ilk kez bu şekilde kullanıyorsun."

Güldüm. Elimi kaldırıp yumruk yaparak sertçe göğsüne vurdum. "Beni mecbur bırakıyorsun. Bırak kolumu Şafak. Bana her şeyi anlatacağın ana kadar hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Her şeyi anlatacağım!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Arkanı dönüp durma bana."

Göğsüm öyle hızlı kalkıp iniyordu ki elimde olmadan gözlerimi yumdum. Sakinleşmeye çalışarak burnumdan birkaç nefes aldıktan sonra yumruk olan elimi yavaşça açıp göğsüne yasladım. Alnımı göğsüne yaslayarak, "Beni bunları yapmaya sen zorluyorsun," dedim. "B-benim... Eşin olmamı istiyorsun Şafak. Farkındasın değil mi?"

"Uzun zamandır tek başınayım," dedi, şakağını saçlarıma yaslamıştı. Derin sıkıntılı bir nefes aldı.

"Artık değilsin, ben buradayım. Koşullar ne olursa olsun yanında olmak için. Sana yardım etmek için."

"Bana yardım edemezsin," dedi. "Kimse edemez."

"Nereden biliyorsun?" Ellerimi omuzlarına çıkartıp tenini sıktım ve hafifçe ovuştururken, "Nereden biliyorsun sevgilim?" diye sordum. Güldü. Belimi kavrayıp beni daha sıkı bir şekilde kendisine çekti. Bedenim bedenine yaslanırken ellerimi sırtına kaydırdım ve görkemli bedenini küçük kollarımla sarmaya çalıştım. Başını boynuma yasladı. Ben de başımı boynuna koydum. Birkaç dakika sonra elimle yüzümü kapatmaya çalışarak, "Ben cidden onu söyledim değil mi?" diye sordum. Ona sevgilim demiştim... Hem de aynı gün içinde ikinci kez! Ah...

Şafak güldü. "Evet, sanırım."

Utanarak boynuna daha çok sarıldım. "Eğer rahatsız olursan söylemem..." Parmakları saçlarımın arasına girdi. Dudaklarını boynuma bastırırken, "Neden rahatsız olacakmışım?" diye sordu. Omuz silktim.

"Bilmiyorum..."

"Olmam Gece. İstediğin şekilde hitap etmekte özgürsün."

Nefesi boynumu yalıyordu. İçim titredi. Gözlerimi kapatıp bizi düşündüm. Onunla tartışmaktan nefret ediyordum, sadece her şeyden uzak, kollarında uzanmak geliyordu içimden.

"Seninle kötü olmaktan nefret ediyorum..." dedim içimdekileri saklamaya dayanamayarak. "İçim üşüyor Şafak..."

Başını kaldırdı, dudaklarını başımın üzerine bastırdı. Kokumu içine çektikten sonra, "Ben de sevmiyorum güzelim," dedi.

Tereddüt etmeden çıplak göğsüne küçük bir öpücük bıraktım. "Olmayalım o zaman." Yavaşça geriye çekildim. Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine çevirdiğimde devam ettim. "Anlat bana," diye fısıldadım, ellerimi ellerine indirip parmaklarımızı birbirinin içine geçirdim. "Sana yardım edebilirim. Biliyorum, ben senin dünyanı anlayamıyorum bazen, fiziksel olarak da elimden bir şey gelmeyebilir ama içinde her ne tutuyorsan seni yaraladığını görebiliyorum. En azından... İzin ver, ruhuna yardım edeyim... Yalnız olmadığını göstereyim sana..."

Ellerini kaldırdım, dudaklarımı usulca parmaklarının üzerine bastırırken gözlerimi yummuştum.

"Aç kalbini, dokunmama izin ver."

***

"Tamam," dedi derin bir nefes alıp burnundan sıkıntılı bir şekilde verirken. "Geç."

Önümden çekilip geçmem için yol açtığında beklemeden hareket ettim. Koltuğa oturdum. Başımı kaldırıp ona baktığımda elleriyle yüzünü sıvazladı. Bandajını kontrol ettim, biraz kaymıştı ama kanaması yoktu. Bedeni çok gergindi. Güçlü göğsünün parçalara ayrılacakmış gibi gerginleştiğini görebiliyordum.

Derin bir nefes aldı, ellerini ensesine indirip saçlarını karıştırdıktan sonra yanıma geldi. Karşımdaki tekli koltuğa oturduğunda dudaklarımı ıslatarak alt dudağımı ağzıma çektim ve dirseklerimi dizlerimde birleştirdikten sonra, "Dinliyorum," dedim. Bana baktı, o da benim gibi dirseklerini dizlerine yasladıktan sonra gözlerini kapattı.

"Sezin'i ve bebeği kimin öldürdüklerini bilmediklerini söylemiştim sana, hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, kelimeleri kullanmakta zorlanacağım ilk kelimeyi duymuştum bile. Kendime hâkim olabilmek için parmağımdaki yüzüğe dokundum. Sakinleş kızım... Adam zaten zor anlatacak oldu.

"Beş yıl boyunca her Allahın günü, ortak arkadaşlarımız, Sezin'in ailesi, en yakın arkadaşlarım, dostum sandığım insanlar tarafından katil damgası yedim. Kaza sırasında ne kadar öfkeli olduğumu, bu yüzden gözümün dönmüş olabileceğini, arabayı görmeme rağmen durmadığımı söyleyerek beni onu öldürmekle itham ettiler. Hepsi, onu o gece benim öldürmek istediğime inandılar. Benim de aksini kanıtlayacak bir şeyim yoktu. Herkesten uzaklaşıp kendime başka bir hayat kurmak için buraya geldiğimde onların etkisinden çıkıp kendimle yüzleştiğim zamanlarda onları öldürmeyi istediğimi fakat öldürmediğimi anlamıştım. Hatırlıyordum, Sezin'i korumak için özel bir şey yapmamıştım. Arabayı onlara bir zarar gelmesine neden olacak kadar hızlı kullanmıyordum ve eğer onu öldürmek istiyor olsaydım, asla bu şekilde yapmazdım. Kendimi kaybetmiştim ama kontrolümü asla tamamen yitirmem. O gece de yitirmemiştim. Kaza sırasında bile ne düşündüğümü hatırlamam için çok zaman geçti. O gece beklenmedik bir şeylerin olduğunu anlamıştım ama bunu kendime bile zar zor söylerken, onları öldürmediğimi kanıtlayacak hiçbir kanıtım yoktu. Bir zaman sonra onlar yüzünden inancımı kaybettim, ben yapmışımdır dedim ve kafamdaki o geceye dair her şey anlamını yitirdi."

Yutkundum, zorlukla, acı çekerek.

"Tamamen suçlu olduğumu söyledim kendi kendime. Meseleyi kendi içimde kapatmayı umdum. Sorun ölmüş olmaları ya da bunu benim yapıp yapmamam değildi, mesele kendime olan inancımdı. Gerçekten öfkeden gözü dönmüş bir şekilde onlara zarar verecek hale gelmiş miydim, gelmemiş miydim hiçbir zaman bilememek, mesleği bırakmama sebep oldu."

"Şafak..."

"Sözümü kesme." Derin bir nefes aldım, tenim yanıyordu. Ellerimi dudaklarımın üzerine kapatıp onu dinlemeye devam ettim ve ağzımı bir daha hiç açmadım.

"Bir ay öncesine kadar da böyleydi. Eminim bara gelip seninle saçma sapan konuşan adamı hatırlıyorsundur." Yutkundu. Doğrulup arkasına yaslanırken biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Fakat gözlerinde soru işaretleri görüyordum. Sanki o da, hâlâ neyin peşinde olduğunu anlamamıştı. Bu beni şaşırtsa da o açıklamadan bir şey söylememe kararı almıştım. "O adam eski emniyet müdürü. Bir uyuşturucu davasına adı karışmış, hapse girecekmiş, beni görmeye geldi. Bana o gece o kazanın planlandığını söyledi. Araştırıp üzerine düşmemem için de bu psikolojik algı oyununu oynamışlar."

Kaşlarımı çattım, hiçbir şey anlamıyordum ve bu benim aptallığımsa birkaç kat daha kötü hissedebilecek haldeydim.

"Nasıl yani?"

"Sana Sezin'in yattığı adamın benim arkadaşım olduğunu söylemiştim. Adı Önder. Benim emrimde çalışıyordu. Sezin'in ölümünden sonra bir dedikodu olarak, onun beni aldattığını bu yüzden benim onu öldürmek istediğimi söylemiş. Dedikodu beklemediğim bir hızla büyüdü, benim bile kendime inanamayacağım boyuta geldi her şey. Çığ gibi büyüdü. Karşı tarafın açıkça suçlu olduğu bir kaza olmasına rağmen son anda direksiyonu kıramadığım için, onları ben öldürmüş oldum. Adam para cezasıyla kurtuldu, benim için de bu işten sıyrıldı, dediler."

"Şafak." Ellerimi yüzüme kapatıp derin bir nefes alıp öfkeyle boğuk bir ses çıkardım. Onun, o zaman yaşadığı çaresizlik göğüs kafesimdeydi. Ne yapabilirdi? Hiçbir şey yapamamıştı. Ben de hiçbir şey yapamıyordum.

Devam etti, her şeyi şimdi anlatmazsa anlatamayacak gibiydi. Başını sağa sola eğerek güç topladı. Yoğun kahverengi gözlerine düşen geçmişin yangınının ortasında kendimi görebiliyordum.

"Ben kendi içimde nasıl biri olduğumu biliyordum Bendis,

içimdeki her şeyi biliyordum. Bu yüzden belki benim kendimden şüphe etmem onlarınkine nazaran daha kolay olmuştu ama Sezin'in ölümüne kadar ben defalarca ödül almış iyi eğitimli bir polistim. Katil değildim, kimseye bilerek zarar vermedim. Ama herkes, sanki daha öncesinde zaten buna eğilim gösteriyormuşum gibi kolayca ikna oldu. En komik yanı da, içimde yaşadıklarımdan hiç kimsenin haberi olmamasıydı. O adamı öldürdükten sonra herkes beni tebrik etti, bir dosyayı kapatmıştım, herkes iyiydi ama kimsenin bunun bana nasıl hissettirdiğinden, o an gerçek bir katil gibi elimdeki silaha bakarak bunun nasıl hiçbir şey hissettirmediğinden haberleri yoktu. Olay ne biliyor musun? Onun ölüşüne karşı duydukları öfkeyi birinden çıkarmak istediler, o da ben oldum. İnsanlar hep, bir olay karşısında öfkelenecek birini bulamadıklarında, o kişiyi kendileri yaratmaya çalışırlar."

Yüzünde nefret dolu bir ifade oluştu. Ardından başını iki yana sallayarak alaycı bir şekilde güldü.

"Ama şimdi hepsine aksini kanıtlayacağım," dedi. Araya giren sessizliği değerlendirip sordum.

"Peki... O adam neden bu kadar zaman sonra gelip sana bunu söyledi, hiç düşündün mü?"

"Daha önce canını yaktığım biri için çalışıyormuş, o ana kadar böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. Daha önce de içeriye girmesine neden olduğum çok adam olmuştu ama hiç böyle bir şey yaşamadığım için bu ihtimali düşünmemiştim bile."

Kendisine öfkelendiğini fark edince, "Şafak," dedim tok bir sesle. "İki ay komada kalmışsın, uyandığında Sezin'i kaybetmiştin, ailen de yanında değilmiş, herkes sana katil gözüyle bakıyormuş. Nasıl düşünebilirsin ki? Nasıl düşünebilir bir insan bunu?"

"Ben düşünmeliydim."

"Hayır!" diye bastırdım. "Hayır, düşünmek zorunda değildin! Düşünememiş olabilirsin... Bu o kadar normal ki!"

Gözlerimin içine baktı, derin bir nefes alıp yüzünü sıvazladıktan sonra anlatmaya devam etti.

"Bilmiyorum. Kim olduklarını söylemedi, sadece artık gerçeği bilmeyi hak ettiğimi söyleyerek bana bir isim bıraktı. Oradan yola çıkarsam doğruya ulaşacağımı, ulaştığımda da hak edene hakkını vermemi söyledi."

"Ve sen de ona güvenip bu işin içine mi girdin?" diye sordum öfkemi tutamayarak. Şaşkınlıkla gözlerim ona çevrildiğinde dudaklarını ıslattı.

"Bir süre araştırdım, kendimi belli etmeden ortalığı yokladım. Hemen atlamadım tabii ki. O görüşmediğimiz süre içinde halletmem gereken bir iş de buydu, güçlü deliller bulmuştum. Onların peşinde olduğumu öğrenmişler, o gün beni o yüzden aldılar."

"Peki şimdi? Şimdi neden oldu?"

"Delillerin beni götürdüğü diğer adamı buldum." Sağ gözüm seğirdi, yüzümde allak bullak olduğumu gösteren saçma bir ifade oluşurken, "Devam mı ettin?" diye sordum kendimi tutamayarak yüksek sesle. Odada kısa süreli bir sessizlik oluştu. Hiçbir şey söylemeyeceğini anlayınca ellerimi yüzüme örtüp ayağa kalktım ve odanın içinde dolaşmaya başladığımda sırada kendimi tutamayarak söyleniyordum. Delirmiş olmalıydı. Onu her seferinde daha kötü hale getiriyorlardı, bir zaman sonra ayağa kalkacak gücü kalmayacaktı, birkaç haftadır zayıfladığının bile farkında değildi. Güven de Sedat da benimle aynı şeyi düşünüyorlardı, bunun birkaç kez daha yaşanması durumunda ölebilirdi, vücudu bu kadarını kaldıramayabilir. Yüzümü sıvazlayarak ona daha ılımlı yaklaşmaya karar verdim, bu şekilde ters tepeceğine emindim. Yeniden koltuğa oturduktan sonra derin bir nefes alıp, "Kim bu adam?" diye sordum. "Bu canını yaktığın adam, kim?"

"Bilmiyorum." Başını eğip bir süre düşündü. "Birkaç ihtimal var, hatta bir tanesi çok güçlü bir ihtimal ama henüz karşıma çıkmadı. Kim olduğunu bilmiyorum ama doğru yolda olduğuma eminim. Bulduğum kanıtlar beni kime götürse hemen arkasından bu şekilde bıçaklanıp eziyet edilmek üzere altı yedi

adam tarafından bir yere götürülüyorum. Bu yüzden şu an duramam."

"Ne demek duramam Şafak?"

Gözlerimin içine baktı. Öfkeden gülecek gibi oldum.

"Duramam Gece. Her şeyi bitireceğim, bir daha başlamamak üzere." Masanın üzerindeki sigarasına uzandı, içinden bir dal çıkarıp dudaklarının arasına koyduktan sonra çakmağıyla yaktı. Yaralı parmakları çakmağı masaya geri bırakırken canım yanıyordu. Ne söyleyeceğimi bilmeme rağmen onun kararlığı tarafından vurulmuştum.

"Ölebilirsin," dedim soğukkanlı kalmaya çalışarak. "Seni öldürürler Şafak."

"Öldürmeyecekler," dedi. "En azından henüz değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni öldürecek olsalar peşine düştüğüm ilk anda öldürürlerdi. Ama başka bir planları var. Bu yüzden sadece gözümü korkutup yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapıyor."

Hiçbir şey anlamayarak ellerimi saçlarımın arasına daldırdım ve ellerimle başımı ovuştururken delirecek gibiydim. Bile bile ölüme yürüyordu. Bir sonraki adımının sonucunu ilk kez o da bilmiyordu. Çok zekiydi, o da karşılık olarak çok zeki adımlar atıyordu, her şeyin farkında olması bunun için yeterli bir kanıttı ama ben... Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Nasıl buna göz yumacaktım?

"Şafak... Yapma. Şafak karşı karşıya kaldığın adamlar yüzünden şu an ne halde olduğunun farkında değil misin sen? Lütfen, üç gün boyunca aç ve susuz kaldın, halatla kollarından tavana bağlandın, günlerce eziyet gördün... Nasıl hâlâ devam edeceğini söylersin? Bak artık katil olmadığını biliyorsun, diğerlerinin ne düşündüğü bu kadar önemli mi?"

"Ben polistim," dedi sakin bir tavırla. "Bırakmış olmam, o ruhu öldürdüğüm anlamına gelmez. Göz göre göre, suçlu olmasına rağmen dışarıda kalmasına izin veremem."

Gözlerinin içine baktım, canım öyle çok yanıyordu ki, ağ-

layamıyordum bile. Kafamın içinde çok yüksek sesli bir uğultu vardı, kulaklarım tıkanmıştı sanki. Kelimelerin zihnimin içinde bir o yana bir bu yana çarparak parçalandıklarını ve gözlerimin önüne kan damlaları saçtıklarını görebiliyordum. Bedenime saplanacak olan binlerce bıçağı umursamazdım ama gözlerinde gördüğüm yakıcı kararlılık ve intikam tutkusu boğazıma dizilmişti, beni boğuyor, alaşağı ediyordu.

"Seni bu konuda ikna edemeyeceğim değil mi?" diye sordum gözlerine ummadığım bir acıyla bakarken. Göğsümün sol yanında yanan bu ateş, beni küle çevirebilirdi. Korkuyla titredim, iç geçirdim.

Başını iki yana sallarken hiçbir şey söylemeden sigarasından bir nefes daha aldı. Dumanı üflerken sessizdi. Onu ikna edemeyeceğim ortadaydı. Mümkün olsa onun kendi kendisini ikna edeceğini biliyordum. Şu an onun için en mantıklı yol buydu.

"Bunun başka bir yolu yok mu?"

"Başka bir şekilde onları ortaya çıkaramam. Sonunda her şey iyi olacak Gece. Halledeceğim, bunu biliyorum. İnanıyorum, sen de dene."

Alt dudağım titreyince dudaklarımı birbirine bastırmakla yetindim. Başımı aşağı yukarı salladım ve yere eğdim. Halıyı izlerken canımdan can kopuyormuş gibi derin bir sızı içindeydim.

"En azından çocuklara söyle, sana bir şey olursa... Yani yine... Haberimiz olsun." Bunu söylediğime inanamıyordum ama en azından o ölmeden bir şeylere karşı çıkmak derdindeydim. Ellerime yalnızca bunu bırakmış olması öyle acı bir şeydi ki, kelimelerin gittikçe anlamsız ve boş göründüklerine emindim.

"Söyleyemem, beni alıkoymaya çalışırlar. Güven polisi işin içine katacaktır. Bu riski alamam. O zaman hepiniz tehlikeye girersiniz." Sigarasını kül tablasına bastırıp söndürdükten sonra elini dizine doğru hafifçe vurdu, ardından ayağa kalktığında oturduğum yerde kalmayı sürdürdüm. Hareket edecek gücüm yoktu. Hiçbir şey söylemedim. Başımı kaldırıp yüzüne bile ba-

kamadım. "Daha fazla düşünme bunları," dedi bana doğru yürürken. "Yatalım, çok yoruldun."

Başımı salladım, ayağa kalktım. İç çekerek bana uzattığı elini tuttuktan sonra peşinden yürümeye başladım. Sırtında derin bir cehennem vadisi açılmıştı, aldığı kararların, gittiği yolların sonuçlarını gören bir adam olmasına rağmen, bunun canımı nasıl yaktığını göremiyor muydu? Canımın yanması onun için önemli değil miydi? Benim onun canı yandığında geleceğim hali umursamıyor muydu gerçekten?

Zorlukla yutkunabildim.

Yatak odasına geldiğimizde başka hiçbir şey söylemedim. Düşündüklerimin ağırlığı dilimi bir yere bastırıp ezilmesine neden oldu. Bu da beni suskunluğun yollarına mahkûm ederken üzerimdekileri çıkardım. O pantolonunu çıkarıp yatağa girmeden önce dizlerimi yatağa koyarak diğer tarafa kaydım ve o uzandığında ona arkamı döndüm. Şafak alışkın olduğumuz gibi belimi kavrayıp beni kendisine çekti ve bana arkadan sarıldı. Genelde böyle uyuyorduk, nefesini omzumda hissetmek hoşuma gidiyordu, varlığının bana verdiği gücü bu şekilde daha net hissediyordum.

O olmadan yapamazdım. Göz göre göre bunu yapmasına nasıl izin verecektim?

"Şafak?" dedim belli belirsiz sesim ayın şahitliğinde gökyüzüne dağılırken. Gözlerimi yumup burnumu çektim ve yanağımdan dökülen yaşı belli etmeden silip dudaklarımı birbirine kenetleyerek sesimin titreyişini bastırmaya çalıştım.

"Söyle Gece."

Araya uzun bir sessizlik girdi. Onu yerde kanlar içinde yatarken hayal ettim. Sokağın ortasında nasıl yere yığılıp kaldığını, üç gün boyunca nasıl gözlerini zorlukla açtığını, susuzluktan, açlıktan ne hale geldiğini, teninin nasıl bembeyaz kesildiğini. Gözlerimin ardında oluşan geçmişin yankısı kulaklarımızı sağır edecek kadar yüksek sesle adımızı söylerken, kapıya kadar gelip o acıyla nasıl beni düşündüğünü hatırladım. Sonra nasıl

beni yalnız bıraktığı için özür dilediğimi, kanlı gömleğim, izler dolu gövdesini... Her şey öyle ağır bir hal aldı ki, dudaklarımız tutkal bastırılmış gibi birbirine yapıştığını ve geçmişin ayak izleriyle yoluma zift gibi kazındığını hissettim.

"Ölme."

Burnundan sıkıntılı bir nefes aldı. Yavaşça belimi kavrayıp beni kendisine doğru çevirdiğinde bacaklarımız birbirine sürttü, tenim teniyle yangın ateşinden bir parça kapıp gittikçe harlanırken umutsuzca gözlerine baktım. Ona yalvarıyordum, yalvarıyorum Şafak, gitme... Bu can benim canım değil miydi?

Yüzüme düşen, ıslak yanaklarıma yapışan saçlarımı parmak uçlarıyla geriye doğru iterek kulağımın arkasına sıkıştırdığında titrek bir nefes alarak yeniden burnumu çektim. Bu kez parmak uçları ıslak yanaklarımı kurulamaya koyulduğunda ellerimi göğsüne yerleştirerek yalvardım. "Ölmeyeceğim de."

"Şşş!" Uzanıp çenemi kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma sürtmeden önce içimi paramparça edici bir tonda, "Ölmeyeceğim Gece," dedi. "Korkma."

***

Mutfaktaydım, Şafak duş almak için yanımdan ayrıldığından beri elimdeki domatesi doğramaya çalışıyordum fakat ellerim öyle çok titriyordu ki bıçağı bir türlü doğru yere bastıramıyordum. Dudaklarımı ısırarak bıçağı bıraktım. Ellerimi tezgâha yaslayıp yavaşça öne doğru eğildim ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapatırken ağlamamak için dişlerimi sıktım.

Dün geceden sonra iyi olabilmek o kadar zordu ki!

Her şey o anlarla ilgili değildi. Tıpkı görüntülerin bir türlü zihnimden yok olmayışı gibi, geçmişin kaldırdığı tozun nefesimden gitmeyişi, intikamın küflü tadının dilimden yok olmayışı da beni alaşağı edebilirdi.

Şafak dün gece ilk kez, ben iyi olayım diye bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetmişti. O an için iyi hissetsem ve uyuyabilsem de sabah uyanıp onu lavabonun kenarına yaslanmış bir şekilde

yüzüme bakarken gördüğümde her şey yenilenmişti. Yüzündeki yaraları izlediğimi görmüştüm. Nasıl yaralandığımın aslında o da farkındaydı fakat o hırs, her şeyin, benim bile önüme geçebilecek kadar güçlüydü.

Bıçağı tekrar aldım.

Tam yeniden bastırmayı deneyeceğim sırada bıçak kaydı ve tenimi hafifçe yararken bir anda ortaya çıkan kan, gözlerimi sımsıkı yumup dişlerimi sıkmama neden olsa da yerimden kıpırdamadım. Elimi hafifçe yan tutarak kanın hem avucuma doğru kaymasına hem de yere akmasına neden olurken bakışlarım, buğulanmış bir şekilde kan damlalarını izliyordum. Diğer elimi yavaşça tezgâha yaslayıp kendime ayakta kalmak için bir dayanak yaratırken gözlerimi kapattım. Akan kan, bana onu hatırlatıyordu.

Onun akan kanını.

"Gece?" Bir anda Şafak'ın bir eli belime yerleşti, diğeri elimin altına kaydı ve onu kaldırıp dik tutmamı sağladıktan sonra beni lavaboya doğru götürüp suyu açtı. Kendime gelerek başımı salladım, açtığı su elimin üzerine akarken acıyla dişlerimi sıktım. Şafak dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı, yavaşça elimi kendi parmaklarıyla yıkayıp kanın dağılıp gitmesine neden olduğunda, "Korktun mu?" diye sordum başımı ona doğru çevirirken. Yüz yüze değildik, daha arkamdaydı ama sanki yüzünü görebiliyormuşum gibi hissediyordum.

"Neden duruyordun?" Elimi suyun altından çekti, alttaki tezgâhın kancasında asılı olan havluyu alıp ellerimi kuruladı fakat kan hâlâ akmaya devam ediyordu. Ona doğru dönerken Şafak benden ayrıldı. Mutfağın çıkış kapısının yanındaki dolapta duran ilk yardım çantasından yara bandı alıp yanıma geri döndüğünde dikkatle yüzünü izliyordum. Elmacık kemikleri sanki parmağımdan akan kanla bezenmişti, ilahi bir güzelliği vardı. Bunca acıya ve bunca yaraya rağmen üstelik...

"Getir." Elimi kaldırıp ona doğru uzattım, yavaşça kuruladı ve ardından yara bandıyla parmağımın etrafını sararken gözleri

dikkatle işine odaklanmıştı, kaşlarının ortasında derin bir çizgi oluşmuş ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Bir an için onun güzelliğinin ve hayvanlığının etkisiyle çarpıldım. Ruhum boynundan ellerimin arasından kayıp gittiği sırada Şafak başını kaldırıp bana bakmıştı.

"Neden durmuyordun Cece? Neden bir şey yapmadan durmuyordun?" Sesi kızgındı ama patlamamıştı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Elimi peçeteye çekip tezgâha yaslanırken dudaklarımı birbirine bastırarak derin bir nefes aldım.

"Korktun mu?" diye sordum ben de onu taklit ederek tekrarlarken. Başını yana eğerek kaşlarını çattığında ben de dikkatle onu izliyordum. Çenesi belirginleşti, yutkunmaya ademelmasının kıvrılışını görebiliyordum. "Benim canım için endişelendin mi?"

"Korktum," dedi, sessizliğim sonunda. Beklemeden cevapladım.

"Ben de korkuyorum," dedim dudaklarımın titremesini ve dilimin uyuşmasını umursamadan. "Ben de canım için korkuyorum." Gözlerimin en derininde bir anda yanan ateş beni de içine alırken, bakışlarında gördüğüm yüz benim yüzüm değildi. Gözbeneklerine yansıyan yüz bir cesedin yüzü olabilecek kadar soluktu. Yutkundum.

"Bunu yapman bir işe yaramayacak," dedi. "Kendine zarar vermekten vazgeç, hem fiziksel hem de ruhsal olarak. Bununla yüzleş, daha kolay olacaktır."

Arkasını dönüp yürümeye başladığında, "Bu kadar kolay mı gerçekten?" dedim kendimi tutamayarak gözyaşları içinde kalırken. "Benim nasıl hissedeceğimin, sen o haldeyken ne hale geleceğimin hiç mi önemi yok Şafak? Sen ölürsen benim geride kalacak olmamın hiç mi önemi yok?"

Kapının aralığında bekledi. Bir süre bana arkası dönük bir şekilde durduktan sonra yeniden bana döndü, eliyle ensesini ovuşturduktan sonra dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Sen de yapıyorsun," dedi. "Zor olana mahkûm seçmek yerine basit olana sığınıyorsun. Neden ölmeyeceğini düşünmek senin için bu kadar zor?"

Hüküm onunla bir alakası olmadığını görmüyor muydu? Kaşlarım çatılırken dudaklarını aralamış, hıçkırıklarını boğazıma dizilmişti. Umutsuzca çırpınan kalbini olumun sessizliğiyle kucaklaşırken, "Çünkü biri ölüme nasıl yürür biliyorum," dedim, anılarımın arasından sızan geçmişin kötü kokusuyla sarhoş olurken. Annemin yorgun, çökmüş ve bitkin bakan gözlerini anımsadım, gözlerimin önündeki o kanıksanmış görüntü boğazıma dizilen kelimelerin birer birer kanamasına neden olduğunda şu hiç durmak bilmeyen kalbimde umutsuz bir kuştum. Nefessiz ve soğuktum.

Gözlerimin içine baktı.

Yüzündeki o ifadesizlik, kalbimin orta yerinde açtığı yarığa düşen su damlası gibiydi.

"Bir gün ölürsem, benimle güzel şeyler yaşayarak geçireceğin zamanı bu şekilde konuşarak geçirdiğin için hiç pişmanlık hissetmeyecek misin?"

Dişlerimi sıktım, dudaklarımda duygusuz bir gülümseme oluşurken, "Ciddi misin?" diye sordum, alt dudağımın titremesini durduramayarak. "Bu kadar mı imkânsız seni vazgeçirmek? Konuşmaya bile değmeyecek kadar mı?" Dolan gözlerim beni beklemedi, yanaklarımı hızla ıslatırken burnumu çekerek elimle zorlukla tezgâhı tutabildim. Ayaklarım titriyordu.

Çenem titredi.

Islak kirpiklerimin tenime usulca çarpışı, bir kuşun güçsüzce kanat çırpışı gibiydi.

"Evet," dedi. "Konuşmaya bile değmeyecek kadar imkânsız."

Yanıma doğru geri yürümeye başladığında başımı yere doğru eğdim ve ellerimle yüzümü örterken hıçkırarak ağlamaktan kendimi alamadım. Söyleyeceğim hiçbir kelimenin onu durduramayacağını bilmek kendime dair duyduğum bütün inanç duvarlarını yıkarken, onu bir gün kaybedebilecek olma düşün-

cesi kalbimi vurdu. Şafak'ın elleri birden iki yanımdan tezgâha yaslandığında başım göğsüne yaslanmıştı. Ellerimi yüzümden çekip güçsüz yumruklarımı karnına koydum.

"Şafak..." diye fısıldadım acıyla tenine tutunmaya çalışarak. "Ben sensiz yapamam."

Dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettim, alnıma dokunan çenesi kaskatıydı. Gözlerimi yumup başımı göğsüne yasladım ve iki yana doğru salladığım sırada Şafak üzerime doğru biraz daha eğilerek ona daha çok sığınmama neden oldu. Bir eli saçlarımın arasına girip boynumdan kavradığı gibi beni kendisine çekti ve, "Bana inan," dedi, tek söyleyebileceği buymuş gibi. Vazgeçmedi. Ağlamam onun için hiçbir şey ifade etmiyordu... İçindeki merhametin, acıma duygusunun gerçekten yokluğunu hissediyordum şu an... En azından benim için biraz olsun içinin acımasını ummuştum.

Olmadı.

O başından beri aynı adamdı.

Bana güneşli bir gökyüzü yerine gecenin en koyu tonlarını vaat eden adam. Bana karanlığı ve acıyı sunan adam.

Mesleğine duyduğu aşkı o an daha gerçekçi bir şekilde gördüm, bir haritanın kabartmasına dokunur gibi dokunmak mümkündü ruhunda taşıdığı adaletin terazisine. O an, sevdiğim adamı kaybetmektense dünyanın kötü bir yer olmasını tercih ettiğimi fark ettim... O benim bu yanıma tutunmuştu. Benim, kötülük için döktüğüm gözyaşına tutunmuştu. Buna inanıyordu.

Ve belki de hayatta bazen, kendi hayatından çok, sonrasında başkalarına gelecek zararı düşünerek hareket etmek en büyük bencillikti. En büyük günahtı.

Dünyadaki kötülüğün bitmesini isteyen yanım saniyeler içinde suyun altına gömülürken ona daha sıkı sarıldım.

Benim dünyamın sahip olduğu tek iyilik yok olacaksa, bu bencillik bile olsa, bütün dünyanın bataklığın içinde kaybolmasını tercih ederdim.

"Şafak..." Gözyaşlarımın onun üzerine bulaştığını görebiliyordum ama umursamadım. Ona öyle sıkı sarıldım ki, kimse bedenlerimizin bir olmadığını söyleyemezdi. "Benim dünyamın ışıklarını söndürme..."

Beni sıkıca sardı. Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırırken, "Sen çok güçlüsün," diye fısıldadı. "İçinde seni yiyip bitiren düşüncelerle savaşabilirsin, kendini rahat bırak, o kadar kötü olmadığını göreceksin."

Ona olabildiğince sıkı bir şekilde sarıldım.

"Seni seviyorum Şafak. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Gece."

***

Zorla da olsa kendimi onun iyi olacağına dair ikna etmeyi başardım. Şafak biraz olsun sakinleştiğimi görünce gitmekten vazgeçmişti, beni yalnız bırakmak istemiyordu. İstemediğini görebiliyordum. Sadece kendimi kontrol edemiyordum. Kaybettiğim bunca insandan sonra bu korkumu nasıl aşacağımı bilmiyordum. Haklı mıydım haksız mıydım bilmiyordum ama bunu zamanın belirlemesine izin veremezmişim gibi geliyordu. Bir kez daha göz yumamazdım. Dur demeliydim ama belki de bunu, bu yoldan yapmak yanlıştı. Ona dünyanın güzel bir yer olduğunu, hiçbir şey uğruna ölüme yürünmeyecek kadar değerli olduğunu gösterirsem, benimle kalmak ister miydi?

Adımlarını yavaşlatabilir miydim? Kulaklarımda duran adım sesleri bir an olsun diner miydi?

Hiçbir fikrim yoktu ama denemeye değerdi.

Kahvaltıdan sonra Şafak bara gideceğini, biraz ortalığın toparlanmasına yardım edeceğini söylediğinde ben de onunla geleceğimi söylemiştim. Üzerime siyah gündelik bir elbise ve botlarımı giydim, üzerime kısa deri ceketimi alıp saçlarımı yukarıda topladıktan sonra kâkülümü düzelttim. Salona geldiğimde Şafak gömleğini giymeye çalışıyordu. Çalışıyordu çünkü kolunu kaldırdığı anda sızıyla dişlerini sıkıyordu. Küfür ederek kolunu indirdiği sırada hızlı adımlarla yanına gittim.

Yumuşacık bir tavırla uzanıp gömleğinin kolunu kavradığımda irkilse de yüzündeki ifade daha katı bir hal almaktan öteye gitmedi. Kesinlikle yardım edilmesinden hoşlanmıyordu. Gömleğini çektim. Önüne doğru geçtikten sonra elimi göğsüne koyarken, "Ben giydirebilir miyim?" diye sordum. Parmaklarımı göğsü boyunca dolaştırırken gözlerime etkileyici bir ifade yerleştirmiştim. Kaşları çatılsa ve dudaklarının bir köşesi keyifle yukarıya kıvrılsa da yüzümdeki ifadeyi bozmadım. Alt dudağımı ağzıma çekip ıslatırken göğsündeki elimi koluna kaydırdım ve gömleği çekip yavaşça kaldırmasını sağladıktan sonra öne doğru çektim. Dikkatle işimi yaparken onun beni izleyen gözlerini hissedebiliyordum ama hiçbir şey söylemedim.

Gömleğinin yakalarını düzelttiğim sırada Şafak bir anda belimi kavradı ve bedenlerimizin arasındaki uzaklığı yok edip ona yaslanmamı sağladığında heyecanla gözlerimi yumup genzimden haz dolu bir ses çıkardım. Ellerim omuzlarına tutunurken kelimelerin dilimden aşağıya kendilerini astıklarını hissedebiliyordum. Hiçbir şey söylemeden ona sarılı bir şekilde durduğum sırada Şafak dudaklarını alnıma yaklaştırdı ve, "Bana bak," diye fısıldadı. İçim titredi. Onu öyle çok özlemiştim ki... Tüm bunlardan sonra ona olan özlemim, ihtiyacım sanki mümkünmüş gibi, daha öncekine nazaran üç kat daha fazlaydı.

Bakışlarımı zorlukla kaldırıp onun gözlerine çevirebildiğimde gözlerinde yanan ateşin içinde kendimi gördüm. Öyle güzeldi ki, gördüğüm şeyin bu kadar güzel olması mümkün müydü? Yutkunarak dudaklarımı ıslattığım sırada bakışları yavaşça dudaklarıma kaydı. Belimi saran eli beni kendisine bastırmaya devam ederken tırnaklarımı yavaşça gömleğin üzerinden tenine sürttüm. Kendimi durdurmaya çalışıyordum. Yaralıydı, bu halde üzerine gitmek istemiyordum.

Başını yana doğru eğdi ve dikkatli gözleri usulca benim derinlerime kazdığı çukurdan çıkardıklarını incelerken, "Neden zorluyorsun kendini?" diye sordu. Kelimeler dudaklarından çıkarken öyle tasasızdı ki, sanki düşündüğüm şey dünya saçma-

sı bir şeydi. Gözlerine bakarken yavaşça kaşlarımı çattım. "Ne istediğini öyle iyi biliyorsun ki... Hem ruhunun hem de bedeninin istediğini..."

"Şafak." Zorlukla nefes aldım.

"Yanılıyor muyum Gece?" Gözlerimi kapattım, usulca başımı iki yana sallarken içimde kaplana dönüşmeyi uman tarafımın çıkmasını bekliyordum ama ona zarar vermek istemiyordum. Dün geceki hali gözlerimin önüne geldi. Yüzünün nasıl solduğu, yanaklarının nasıl şekilli yüzünde çöktüğü, gözlerindeki o yorgunluğu... Bedeninin ne kadar bitkin olduğunu düşündüm.

Yapamazdım.

"O halde neden hâlâ duruyorsun güzelim?"

"Yapamayız."

Ellerimi göğsüne indirip kendimi geriye doğru ittim ve kollarının arasından çıkarken ne kadar şaşırdığını hissedebiliyordum. Ellerimi zorlukla terleyen enseme atıp yavaşça terimi sildiğim sırada arkamı dönmüş, çantamı almak için yürümeye başlamıştım.

Bedenimdeki hareketlenmeyi, hızlanan kanımın akışını yavaşlatmaya çalışarak derin bir nefes aldığım sırada, "Gece," dedi, bunun durmam için sessizliğin arkasından gelecek son uyarı olduğunu belli eder gibi. Olduğum yerde kaldım, ayaklarım bir adım daha gitmemek üzerine anlaşmışlardı sanki onun emrine uyuyorlardı.

Yutkunarak başımı yere doğru eğdim.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Gece." Bu kez dişlerinin arasından tıslamıştı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve ona doğru döndükten sonra, "Seni yormayacağım," dedim. "Ben sana zarar vermeyeceğim."

Gözlerini burnundan aldığı derin nefes eşliğinde kapatırken yumruklarını sıktı. Ardından bir anda aramızdaki mesafeyi büyük adımlarla kapatırken beni belimden kavradı ve sertçe arkadaki duvara doğru ittikten sonra sırtımı çarpmadan birkaç

saniye önce belimi kavrayıp durdurdu. Ardından yavaşça sırtımı duvara yasladıktan sonra kendi bedenini de benim bedenime yasladı. Aramızdaki mesafenin ne ara yok olduğunu anlamayan ruhum sendelerken ellerim havada asılı kalmıştı. Şafak başını boynuma doğru eğerken yüzlerimiz yan yana geldiğinde, "Beni yormuyorsun," dedi çok sert bir sesle. "At şu düşünceyi kafandan artık!"

Kükremişti.

Ellerimi omuzlarına koyup onu geriye itmeye çalıştım. "Şafak, bırak. Bedenin yeterince yorgun, istemiyorum. Dur."

Ellerimi bileklerimden kavrayıp bir anda duvara yaslayınca yükselip alçalan göğsüm parçalara ayrılacak gibiydi. Onun göğsüne çarptıkça kelimelerimin anlamını kaybettiklerine şahit oluyordum. Bileklerim duvarın pürüzlü teniyle sıyrılırken Şafak dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırarak, "Gücümün kalmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu. Dudaklarında kalbime saplanıp sırtımdan çıkan oklarının ucundaki kan kadar zehirli bir gülümseme oluşurken, "Beni fazla küçümsüyorsun güzelim," diye fısıldadı. Kulak mememi dişlerinin arasına alınca başım geriye düştü, inlememek, ona istediğini vermemek için kendimi sıkmaya çalıştım. Ellerimi yumruk yaparak bileklerimdeki elini çekmeye çalışırken kendimi ona doğru bastırdım. Duvardan ayrılmaya çalışıyordum.

"Şafak!" diye tısladım dişlerimin arasından. "Ne yapıyorsun, bırak!"

Dişleriyle kavradığı kısmı yavaşça dudaklarının arasına alınca daha da hırçın bir şekilde kollarından çıkmaya çalıştım fakat gücüm kesilmişti, bacaklarım pelte haline gelirken Şafak kulağıma doğru güldü.

"Sana gücümün hiç bitmeyeceğini göstereceğim."

İki elimin bileğini tek eliyle kavradı ve başımın üzerine kaldırırken diğer elini yavaşça boynuma yasladı. Tenimi parmaklarıyla sarmaladığında gözlerinde tutkunun yükselen ateşini görebiliyordum. O ateşte yanıp küle dönüşecek olan kendimi de...

Eli boynumu sıktı, inleyerek başımı geriye ittim. Kendimi tutamıyordum, gerçekten hâlâ tüm bunlara nasıl güç bulabiliyordu bilmiyordum. Benim yaşadıklarımda kolay şeyler değildi ama onun düşüncelerini, tavrını, yaşadıklarını düşününce hayat gözüme imkânsız görünüyordu. İçindeki acının birazı bile benim içimde olsaydı yataktan bile kalkacak gücü bulamayacağıma emindim ama o... Yutkunarak gözlerimi yumdum. Bana dokunması için ölmüyormuş gibi davranacak halim kalmadı.

Şafak elini göğüslerimin arasından karnıma doğru kaydırırken başımı yavaşça indirdim, ağır ağır nefesleri yüzüme vururken benim aceleci nefeslerim onun çenesine çarpıyordu. Ellerimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Mıhlanmıştım.

Parmakları karnıma ulaştı, ardından yavaşça aşağıya inmeye devam endi ve uyluklarıma ulaştığında boğazından hırıltılı bir nefes çıktı. Dişlerini sıkarak yüzünü yüzümün yakınına getirdi ve dişlerini sıkarak, "Beni deliye çeviriyorsun!" diye tısladı. Parmakları ustaca tenimin üzerinde ilerlerken gözlerimin önüne düşen siyah perde duruşumun kıvrılmasına, kalçamın duvara yaslanmasına ve göğsümün ona doğru yükselmesine neden olmuştu.

"Şafak." Her şeyi biliyordu. Benim hakkımda, ne hakkında ne kadar hassas olduğumu, bana nasıl dokunursa tükeneceğimi çok iyi biliyordu. Ölüyordum. Bacaklarım öyle şiddetli titriyordu ki, kendimi kontrol edemiyordum, Şafak güçsüzlüğümü kullanarak parmaklarını hareket ettirirken sonunda başımı geriye doğru atarak derin bir hırıltı çıkardım. Bedenim yulaf ezmesi gibi kıvrılırken Şafak ellerimi bıraktı ve istemsizce omuzlarına yaslandığımda elini çekip kalçama koydu, beni kaldırıp bir anda bacaklarımı beline dolamamı sağladığında zorlukla ona tutundum ama o, ona yeterince iyi tutunamayacağımı düşünmüş olacak ki elleriyle bacaklarımın altından tutmaya devam ediyordu.

Beni kucakladı, kucakladığı gibi yatak odamıza götürürken, "Göreceksin," diye fısıldadı, belki ilk kez bu kadar açıkça söylemişti. "Biri göğsüme bıçak da saplasa sana gelmenin bir yolunu bulurum."

***

"İşe ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?" Azra'nın telefondaki boğuk sesi, telefonu kulağı ile omzu arasına sıkıştırmış halde oje sürmeye çalıştığını anlamama neden olmuştu. Açar açmaz sorduğu sorunun etkisiyle günüm bir anda mutluluk yüzdemi sıfırın altına indirdi. Koltuğa oturup dirseğimi yastığa koydum ve yanağımı da avucuma yasladıktan sonra, "Günaydın moral bozucu arkadaşım," diye homurdandım. Derin bir nefes aldı. "Bir dakika." Telefon gıcırdadı, karşıdan gelen sesleri kulağımı doldurunca telefonu geriye çekerek bekledim, yeniden sesini duyduğumda yaklaştırmıştım.

"Moralini bozmak için söylemiyorum. Dün Sinem'den, patronun iş başvuruları almaya başladığını duydum. Çıkan kimse yok Bendis, günlerdir gelmiyorsun diye senden ümidi kesecek. Seni seviyor doğru ama burada yürümesi gereken bir iş var. Sabrı tükenmek üzeredir."

Omuzlarımı düşürüp derin bir nefes aldım ve omuzlarımı düşürdükten sonra, "Haklısın," dedim. "Ama şu sıralar gidemem, Şafak'ı yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yıllık iznini dene."

"Bitmek üzere. Kaç gün kaldığını saymadım bile ama ikiden fazla olmadığına eminim."

O da benim gibi sıkıntılı bir şekilde nefes alıp verdikten sonra, "Tamam neyse," dedi. "Bakacağız bir yoluna. İş ilanlara bakmamı ister misin? Uygun olduğunda çalışmaya başlarsın."

"Senden ayrılmak istemiyorum."

Derin bir nefes alıp dilini şaklattı. "Ayrılmayacağız, hep görüşeceğiz. Söz veriyorum, şu an işine odaklanman gerekiyor."

Başımı sallayarak dirseğimi çektim ve yanağım bu kez koltuğun yastığına dayandığında yüzümü yastığa gömerek bağırdım ama yastık dudaklarımı örttüğü için yalnızca boğuk bir inilti çıkmıştı.

"Dertlenme," dedi. "Buluşup bunu konuşuruz. Siz ne yapıyorsunuz? Durumu nasıl oldu? Yaraları geçti mi?"

"Daha iyi," dedim bakışlarımı kaldırıp banyonun kapısına çevirdiğimde. Olayın arkasından geçen dördüncü gündeydik. "Yüzündeki izler geçmek üzere, vücudu çok güçlü. Sanki yaralara karşı bağışıklık kazanmış gibi, iyileşmesi, kendisini toplaması saatler bile almıyor."

"Bu iyi bir şey."

"Hayır değil."

"Ne? Neden?"

"Çünkü yaptığı şey her neyse ona daha çabuk dönmesine sebep oluyor, kendinde olmasa, vücudu iyileşmemiş olsa kendisini yormaz, evden çıkmasına izin vermemem anlaşılabilir olur ama şu an hiçbir şey söyleyemiyorum. Kafasına koymuş, delireceğim. Öldürtecek kendisini!"

"Şşş!" diye ciyakladı karşıdan. "Bir sakin ol kızım ya, ne ölmesi. Ne çabuk öldü senin Polyanna kalpli?"

"Polyanna'ya şimdi..." diye tısladım dişlerimi sıkarken. Azra güldü.

"Delirmişsin sen, seni iyi deniyor olmalı."

"Sabrımı çok zorluyor Azra, gerçekten. Bir gün şöyle yumruğu o güzel suratının ortasına yiycecek, görecek o zaman!" Karşıdan kahkaha attı.

Alnımı yasladığım yastıktan kaldırdığımda Şafak'ı kapının pervazına yaslanmış beni izlerken bulunca bir an sinirim boğazımda kaldı. Öksürerek söylediklerimi bastırmaya çalıştım. Şafak dikkatle beni izlerken, yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı ama dudaklarının düzlüğü beni ürkütmeye yetiyordu.

"Azra ben seni sonra arayacağım," dedim ve cevap vermesini beklemeden telefonu kapattığımda Şafak kollarını hâlâ su damlaları akan göğsünde birleştirdi. Bakışlarım vücudu boyunca dolaşınca yutkunmam daha da zorlaşmıştı. Havluylaydı. Yutkunarak bakışlarımı arkasındaki duvara çevirip dudaklarımı ıslattığım sırada, "Yumruk?" dedi, kaşlarını kaldırdığını görebiliyordum.

Gözlerimi yeniden zorlukla yüzüne çevirdiğimde dudakları da o kıvrıma sahip olmuştu.

"Güzel yüzün?" diyerek konuyu iyi bir tarafa çekmeye çalıştım. Dudakları yeniden düzleşirken kaşlarını çatarak başını yana doğru eğdi. Bir süre sessizce beni izlediğinde ben de yerimden kalkarken buldum kendimi. Sanki gözleri öyle söylüyormuş gibi gelince ayaklarım yerden kesildi, bir hayal gibi ona doğru süzüldüm. İlk güne nazaran aramız daha iyiydi. Yine de hâlâ düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Günlerdir uyumuyordum.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi, dikkatle yüzümü izlerken. Tam önünde durduğumda ellerini göğsünde birleştirmekten vazgeçip ellerimi tuttu ve beni kendisine doğru çekerken "Bu ara çok sık makyaj yapıyorsun," dedi. Bunları farkında olmadığını sanmak aptallıktı değil mi? Bu adamın dikkat etmediği hiçbir şey yoktu. "Lavabonun kenarlarında boya izleri bırakıyorsun." Parmaklarımı okşadı başparmaklarıyla. "Geceleri yataktan kalkıp resim çizmeye gidiyorsun."

O uyuduktan sonra onu izliyor, yüzünü seviyordum. Onun resmini çiziyordum. Şehrin her yerine onu yazmak, onu çizmek, onu anlatmak istiyordum sanki...

"Farkında mıydın?"

"Zamanla geçeceğini düşünmüştüm ama resim odanda kan damlaları görünce geçici bir şey olmadığını anlamak zor olmadı."

Bir anda ne yapacağımı bilemeyerek başımı yere eğip gözlerimi ondan kaçırdığımda ellerimi kaldırıp göğsüne koymamı sağladı. Yutkunarak gözlerimi kapattığımda, "Bana bak Gece!" diye uyardı. Dudaklarımı ıslatarak başımı iki yana salladığımda, "Burnun mu kanadı?" diye sordu. Hiçbir şey söylemeden yere bakmaya devam ederken başımda yoğun bir ağrı hissediyordum. Dudaklarım kupkuruydu.

Şafak, "Bana cevap ver," dediğinde başımı yavaşça kaldırıp ellerimi göğsünden çektim. Arkamı dönüp saçlarımı geriye ittim ve terlediğim için ıslanan avuçlarımı pantolonuma sürter-

ken. "Evet," dedim, koltuğun hemen yanındayken tekrar ona dönmüştüm. "Önemli bir şey değil."

"Kendine zarar vermekten vazgeç."

"Sen geçecek misin?"

"Bendis! Yeter artık. Kes şunu."

"Sen kesecek misin?"

İnatla ona bakıyor ve sabrını zorladığımın farkında bir şekilde ipin üstünde yürüyordum. Şafak öfkeyle burnundan derin bir nefes aldığında ve sıktığı dişlerinin arasından hırlayarak verdiğinde, "Kendin yapamadığın şeyler için beni suçlama," dedim. Arkamı döndüm. Koltuğun üzerine koyduğum telefonumu aldım, çantamı da alıp, "Çıkmalıyız, bizi bekliyorlar," dedim. "Kapının önünde olacağım."

Hiçbir şey söyleyemedi. Çünkü haklıydım. Haklı olduğumu o da çok iyi biliyordu. Üzerimde beyaz salaş bir gömlek, onun altında kot pantolonum, onun altında da siyah topuklu ayakkabılarım vardı. Ceketimi üzerime giydiğim sırada beni sessizce izlemeye devam ediyordu.

"Ne için savaşıyorsun anlamıyorum," dedi beni izlerken, daha sakin bir sesle. "Olmayacağını bile bile, neden savaşıyorsun?"

Güldüm. "Başta sen de öyleydin. İmkânsızdın. Ama şimdi bak, neredesin? Bendesin. Benimlesin. Ben bizden hiç ümidimi kesmedim, senden de kesmeyeceğim. Eğer kendime zarar verişimi görmek hoşuna gidiyorsa, devam et. Çünkü sen bırakana kadar, ben de bırakmayacağım."

"Öyle mi?"

"Aynen öyle." Omuzlarımı dikleştirdim, kuyruğumu yaptığım gibi. Meydan okuyordum. Gözlerime bakarken dudaklarında hoş bir kıvrım oluştu, aklım kaymasın diye gözlerimi dudaklarına kaydırmamak için çok savaştım ama pek mümkün olmadı. Baktığım anda dudaklarımdaki kıvrım gücünü kaybetti.

"Bana bağlılığını iştahla karşılıyorum," dedi. "Ama kiminle karşı karşıya olduğunu unutuyorsun."

"Sen de öyle."

Dudağının kenarı yukarıya kıvrıldı ve bu benim gücümün üzerine gölge düşürürken nefessiz bir şekilde orada dikilmeye devam ettim. Yutkundum.

"Dışarısı soğuk, içeride bekleyeceksin." Kapıya doğru yürüdü, anahtarı kapıya takıp üç kez çevirdikten sonra hem benim hem de kendi anahtarını avucuna alıp karşıma geri geldi. "Çünkü ben öyle istiyorum."

Anahtarlarla birlikte arkasını döndü ve yatak odamıza girene kadar öfkeden dişlerimi sıkarak, hırsla ve öfkeyle arkasından baktım. Beni çıldırtacaktı! Gerçekten... Kendi üstünlüğünü öyle bir kanıtlıyordu ki, insanın dili damağına yapışıyor, tek kelime etmeye utanır hale geliyordu. Fakat durmayacaktım. Peşinden yürümeye başladım. Kapattığı kapıyı sertçe açıp içeriye girdiğimde dolabı açmış içine bakıyordu.

"Ver anahtarları Şafak."

Cevap vermedi. Ona doğru yürüyüp yanında durdum ve elimi uzatıp "Ver şu lanet olası anahtarları!" diye tısladım dişlerimin arasından. "Ver! Alı mı koyacaksın beni? Zorba mısın sen? Bu mu senin bir şeyleri çözme anlayışın?"

Seçtiği şeyleri arkasını dönüp yatağın üzerine koydu ve dolabın kapağını kapatıp tam karşımda ellerini beline koyarak durduktan sonra, "Benim bir şeyleri çözme anlayışım bu değil," dedi. "Ben daha çok o sürekli bağırmak için açtığın güzel dudaklarını kendimle örtmeyi tercih ederim, üstelik öfkeliyken daha güzel oluyor."

Kollarını göğsünde birleştirirken, "Ama şu an ortada bir sorun görmüyorum," dedi. "Görseydim, emin ol çözme şansını hiç kaçırmazdım."

"Böyle konuşma," dedim, ses tonum öyle hızla sıfırın altına düşmüştü ki gücümü yeniden bulabilmem zorlaştı. Fakat boğazımı temizleyip işaret parmağımı ona doğrulturken gözlerine bakmamak işime yaramıştı. "Yani, böyle konuşarak yaptığın şeyi unutturabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun." Gözlerine ye-

niden döndüğümde nefesim teklese de devam edebilme gücü buldum. "Neden sen yapınca kahramanlık oluyor da ben yapınca sorun haline geliyor?"

"Ben yaparken de kahramanlık olması gerekmiyor," dedi, olayı başka bir tarafından tutarken. "Yapmaya çalıştığım şey kahramanlık değil, bunu anladığını sanıyordum."

"Hayır, anlamıyorum. Neden bu işi polislere bırakmıyorsun? Nasılsa sen artık polislik yapmıyorsun değil mi bay ne yaptığımı bilmediğim için polisliği bıraktım ama bırakamadım?"

"Komikti."

"Eğlenmene sevindim!" diye hırladım. Gözlerini devirdi.

"Polislere verebileceğim hiçbir şey yok. Versem de adam daha önce bir polisle işbirliği yapmış, kim bilir kaç tanesi daha onun kölesi olarak çalışıyor." Başını yana eğerek gözlerini kıstı. "Bu işi benim halletmem gerekiyor, o adam yarın bir gün başka bir insanın daha canını yaktığında sen burada vicdan azabı duymadan yaşayabilecek misin?"

"Mantıklı mantıklı konuşup durma!" diye ciyakladım ona doğru atılırken. Onu göğsünden itip arkadaki aynalı dolaba yaslarken, "Delirtme beni!" diye bağırdım. "Delirtme! Duydun mu? Gerçekten, o yumruğu suratına indireceğim Şafak! Gerçekten, indireceğim! Ya bak beni bu şekilde vurma anladın mı? Ben annemi kaybettim, babamı kaybettim, kardeşimi kaybettim, her şeyimi kaybettim ben! Ben bunların üstesinden kendim geldim, tek başınaydım, yapayalnızdım! Beni bununla vurma. Ben buna dayanamam!"

Hiçbir şey söylemeden sırtı cama yaslanmış bir halde dururken ben delirmenin eşiğindeydim.

Ellerimi saçlarıma atıp tutamları çekiştirirken, "İstemiyorum!" diye bağırdım. "Gerekirse seni eve kelepçelerim duydun mu beni! Ölmeyeceksin! Ölmeyeceksin Şafak! Eğer ölürsen... Seni öldürürüm duydun mu?"

Şafak yüzümün önüne kapattığım kollarımı kavrayıp beni kendisine doğru çektiğinde kollarımı sallayarak onu savuştur-

dum. Birkaç adım uzaklaşırken, "Dokunma," diye fısıldadım nefes nefese. "Dokunma Şafak. Dokundukça daha büyük yaralar açıyorsun, yapma. Bakma öyle gözlerimin içine, bana ne kadar çaresiz olduğumu hatırlatıyorsun." Gözlerim dolsa da ağlamadım, yine de çenemin titremesini durdurmamıştı ağlamamak. "Bu bizim cezamız değil mi? Kendi kendisini onarmayı bilen insanların yan yana geldiklerinde birbirlerini sadece daha fazla yaralamaları. Bu bizim cezamız."

Burnumu çekip yüzümü sıvazladım ve sakin bir şekilde arkamı döndüm. Odadan çıktım, kapıyı arkamdan kapattıktan sonra salona döndüm. Koltuğa oturduğumda bacaklarımı birleştirmiş, başımı tavana kaldırmıştım. Yavaşça gözyaşlarım kururken gözlerimi yumdum ve başımı eğerken mesaj sesiyle irkildim.

Azra'dandı.

Telefonumu alıp mesajı açtım. Başım çok kötüydü gerçekten.

Nerede buluşuyoruz?

Ah bir de şu mesele vardı. Güven, Sedat, Şafak ben dışarı çıkma kararı almıştık, ben de Azra'ya bizimle gelmesi için dışarı çıkma teklifi sunmuştum. Oraya gittiğimizde karşılaşacaklar, o an haberleri olacaktı.

Eğlenceli olacaktı, atışmaları hoşuma gidiyordu ve sonunda iyi şeyler olabileceğini hissediyordum. Azra geçimsiz biri değildi, sadece zordu. Gerçekten zordu ama Güven üstesinden gelebilirdi.

O sırada Şafak siyah pantolon, siyah tişört ve deri ceketiyle odadan çıktığında başımı ona çevirip gayet normal bir tavırla sordum.

"Nerede buluşacağız?"

Gözlerime baktı, şaşırdığını belli edercesine içe bükülen kaşlarını izlerken yine ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Sonra bu düşünce zihnimdeki kırıkların üzerine gölgesini düşürünce kendime gelmeye çalıştım.

"Barda."

Botlarını giyerken başka bir şey konuşmadık. Azra'ya yeri söyledikten ve görüşmeyeceklerini kesinleştirdikten sonra telefonu cebime koyup kalktım ve çantamı alıp beni kapının önünde bekleyen Şafak'ın yanına yürüdüm. Anahtarla kapıyı açtığında bir eli belimdeydi. Bir şey söylememiştim. Birlikte çıktık, asansörü beklerken de hiç konuşmadık. Motora binerken de. Kafeye gidene kadar da tek kelime etmemiştik. Bu sessizliğin onu rahatsız ettiğini biliyordum ama sonucun hep aynı olacağını bildiği bir meselede sürekli konuşmak onu daha çok geriyordu. Beni böyle görmeye dayanamadığını biliyordum. Ben de kendimi böyle görmeye dayanamıyordum. Ama oluyordu işte. Sanki bütün yaşama sevincim emilmiş gibi hissediyordum.

Barın önüne geldiğimizde motordan indim. Tam yanından geçeceğim de bileğimi kavradı, onun sıcacık teninden benim soğuk tenime akın eden ısı göğsümü çalkalarken Şafak gözlerini bana çevirmişti. Başımı ona çevirdiğimde, "Gül biraz," dedi, gözleri dudaklarımdaydı.

"Neden?" diye sordum sakince onu izlerken.

Bir süre duraksadı, ardından yutkundu ve dudaklarımı izlerken, "İhtiyacım var çünkü," dedi, diğer eli de belime kaydı ve beni yavaşça tutup kendisine çekmesine izin verdim. O hâlâ motorda olmasına rağmen aramızda fazla mesafe yoktu. "Gül Gece, yıldız döküyorsun avuç içlerime."

"Sen ayı parçaladın," dedim tereddüt etmeden gözlerinin içine bakarken. "Artık yıldız göremeyeceksin."

Kolumu yavaşça elinden kurtardım ve motorun yanından geçerken ona bakmadım. Kapının yanında durup Azra'yı beklemeye başladığımda bir süre bana baktı fakat bir şey söylemeyeceğini ve yapmayacağını anlayınca motordan indi, park edip yanıma doğru yürümeye başladı. Yanıma geldiğinde, "Ben çocuklara haber vereyim," dedi. Başımı sallayarak onu onayladığımda bir süre daha yanımda kaldıktan sonra arkasını dönüp içeriye girdi. Sırtımı bir anda duvara yasladım ve başımı gökyü-

züne kaldırıp sıktığım dişlerimi rahat bırakırken çığlık atmamak için zorladım kendimi.

Dudaklarımın arasından kayıp gökyüzüne karışan havayı izlerken yumruklarımı sıktım. Başımı yeniden eğdiğimde sokağa bir taksi girdi, Azra gelmişti. Tam önümde taksiden indiğinde gülümsemeye çalıştım. Ona doğru yürüyüp onu kollarımın arasına aldıktan sonra sımsıkı, ihtiyaçla sarıldım.

"Geldim güzelim." Saçlarımı okşadı. "Ah, sal omuzlarını artık. Ağrımıyorlar mı?"

Bir anda gevşedim kollarında. O saçlarımı öperken ben de sımsıkı sarılmış boynuna gömülmüştüm. Ben ondan daha hassas olandım her zaman. Ben ağlardım. O öfkelenirdi. Ben gerçekten öfkelendiğimde dünya ters dönmüş falan olmalıydı, çok zordu. Ve şu an dünya gerçekten ters dönmüştü. Benim dünyam tepetaklak olmuştu.

Biz tam sarılmayı bırakacağımız sırada Güven, Sedat ve Şafak içeriden çıktıklarında Azra bir anda gerginleşti. Sırtının bile gerildiğini hissedebilmiştim. Ayrılıp yanına doğru geçtiğimde üçü karşımızda durmuş bize bakıyorlardı.

Güldüm. "Size de mi söylememiştim ya?" dedim sanki söylemediğimi unutmuşum gibi. "Azra da bu gece bize katılacak."

Azra'nın ve Güven'in gözleri aynı anda büyürken, "Yani benim fikrim değildi!" dedim ikisi de bana bozuk atmasına diye. "Şafak davet etti Azra'yı, değil mi Şafak?"

Şafak kaşlarını çatıp bir anda şaşkın bir şekilde bana bakınca gülümseyerek ona baktım. Bu tehdit barındıran bir gülümseme olduğundan Şafak başını çevirip kendisine küfürler yağdıran Güven'e baktı. Gözlerini devirip, "Ya, evet," dedi. "Çok seviyorum Azra'yı, Azra'sız olmaz."

Ardından sanki sizinle mi uğraşacağım der gibi arkasını döndü ve motora doğru yürüdüğü sırada Azra kolumu sıktı. Sedat ve Güven de Şafak'ı taklit ederek arabalarına doğru yürümeye başladıklarında, Azra kolumu çekerek beni kenara aldı ve, "Seni öldürürüm!" diye tısladı. "Bilmiyor muyum kızım senin yaptığını ben? Ah Bendis, ben bunu unutur muyum?"

"Güzelim ben yapmadım cidden Şafak davet etti yani, dedi o gelmezse ben gelmiyorum." Koluma çimdik attı. İnleyerek geriye çekildiğimde kolumu tekrar tutup kendisine çekti ve, "Yolarım o saçlarını senin!" diye tısladı. "Ben eve dönüyorum, gelmiyorum sizinle!"

Tam arkasını dönecceği sırada kolunu tuttum. "Azra n'olur gel, Azra. Beni yalnız bırakma hadi sen en iyi arkadaşsın ya bu senin görevin!"

"Senin görevin de beni onunla karşı karşıya getirmemekti güzellik, hadi öptüm." Yeniden arkasını dönünce gözlerim Şafak'a kaydı, dikkatle bizi izliyordu. Kolunu tekrar tutup kendime çevirdikten sonra, "Azra n'olursun diyorum bak, tamam özür dilerim ama şu an onunla yalnız kalamam, çok kötü kavga ettik. Lütfen lazımsın bana," diye yalvardım.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp dişlerini sıktıktan sonra, "Tamam!" diye tısladı. "Ama hayatta onun arabasına falan binmem." Göz ucuyla Güven'e baktığımda camın arkasından dikkatle bizi izlediğini görebiliyordum, ben ona bakınca başını eğerek telefonuna bakıyormuş gibi yapmıştı.

"Tamam o zaman, sen Şafak'ın arkasına bin. Ben de Güven'in arabasına binerim."

Göz ucuyla Şafak'a baktı.

"Yok kızım o da yemedi, ben binmem o manyağın motoruna falan. Sen git sevgilinle."

"Ama-"

"Git Bendis, alacağım ayağımın altına şimdi. Korkak mıyım ben ya? Binerim gayet arabasına. Ne olacakmış?" Kararlılıkla göğsünü kabarttı ve yanımdan geçip Güven'in arabasına yürümeye başladığı sırada ben durmuş onları izliyordum.

"Bendis?" Şafak'ın sesiyle irkilerek kendime geldiğimde başıyla arkasını işaret etti. Yutkunarak başımı hafifçe salladım ve omuzlarımı dikleştirirken motora yürüdüm. Arkasına bindiğimde kaskı bana uzattı, elinden aldığımda, "Bunu unutmayacağım," dedi, Azra'yı kast ederek.

"Ya ne olacak? Siz takmazsınız ki öyle şeyleri, Güven canıma okurdu."

"Çok inandı sanki benim davet ettiğime."

"Olsun. En azından 'Bendis etti'den iyidir."

Gözlerini devirdiğini hissettim ama bir şey söylemedim. Kaskı taktım, beline sarıldığım anda motor öne doğru atıldı. Feryat ederek sokakta biz önde arkada iki araba halinde ayrıldığımızda, biz nereye gidersek onlar da bize uyacaklarmış gibi görünüyordu. Başımı arkaya çevirip baktığımda arkamızdaki araba Güven'lerin arabasıydı. İkisini görebiliyordum ama konuşup konuşmadıklarını seçmek için biraz uzaktaydık. Şafak çok hızlı sürüyordu. Arabaların arasından adeta kayar gibi geçiyorduk.

Beline daha sıkı tutunurken başımı çevirdiğimde Sedat Güven'i geçmişti. Boş otoyolda birbirleriyle yarışıyorlardı şimdi de. Güven'in güldüğünü görebiliyordum. Arabayı hızlandırdığında biz çoktan epey fark yaratmıştık. Üstelik Şafak yavaşlamıştı, buna rağmen ikisi de yakın değildi.

Sonunda deniz kenarında güzel bir mekâna geldiğimizde, hepsinin gelmesini beklemiştik. Onlar arabalarından inip arabayı valeye teslim ederken, Şafak'ın bir eli benim belimdeydi. Bana doğru eğilip, "Nasılsın?" diye sorduğunda başımı sallamakla yetindim. Ağzımı açmamıştım, tek kelime bile etmiyordum. Hepsi yanımıza gelmişlerdi. Sedat karısını yoldan almıştı, ikisi birlikte içeriye geçerlerken Şafak'ın eli de benim belimdeydi. Beni sıkıca tutuyordu. Sanki bu onun olduğumu hatırlatmanın bir yoluymuş gibi...

İçeriye girdik, bizim için ayarlanan masaya geçerken hepimiz çiftler olarak karşı karşıya oturmuştuk. Şafak'ın tam karşımda olması bu gece yüzümde asmayı sürdürdüğüm sessizliğin kemiklerini çatırdatsa da aldırmamaya kararlıydım. Ne yapabilirdim? Ruhum, karanlığın ruhunu kendi üzerine bir palto gibi giyerken, elimden alınacak olan her şey adına mutsuzluğumu asmıştım ruhumun iplerine.

Yemek siparişleri verirken herkes sessizdi. Sanırım bu hem

Güven ve Azra'nın gerginliğinden hem de bizim sessizliğimden dolayıydı. Sonunda Güven sıkılmış olacak ki, "Karar verdiniz mi?" diye sordu boğazını temizledikten sonra. Şafak'ın üzerimdeki gözlerinin etkisiyle hiçbir şey söylemeden durduğumda o da beni izlediğinden bir karar vermemişti zaten. Kimseden ses çıkmayınca, "Hadi, hep bildiğiniz şeyler işte, seçin şunu!" diye çıkışınca Azra, "Azarlayıp durma!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Kontrol hastası."

Güven kıstığı gözlerini Azra'ya çevirirken, "Ne?" dedi yalnızca, duymuştu ama emin olmak istiyordu. Azra sırtını ve omuzlarına dikleştirip, kuyruğunu havaya dikti. Kaşlarını kaldırıp başını hafifçe yana eğdiğinde Güven tekrar, "Ne dedin?" diye sordu.

"Dedim ki, azarlayıp durma, kontrol hastası." İrem, Güven'in kardeşi, sertçe yutkundu ve boğazını temizlerken, "Ben salata alacağım sanırım," dedi, başımızda bekleyen garsona menüsünü uzattığı sırada ikisi birbirlerine bakmaya devam ediyorlardı. Gerildim, başımı Şafak'a çevirdiğimde hâlâ dikkatle beni izlediğini görmek bakışlarımı Azra'ya çevirmeme neden oldu. Uzanıp elinin üzerine elimi koyduğumda gözlerini ondan ayırmadan dişlerinin arasından yalnızca benim duyabileceğim bir tonda, "Onu öldürmek istiyorum," diye tısladı. Güven'in korkunç bakışları Sedat'ın onu kendine getirmeye çalışmasıyla dağılırken başını eğdi Azra ve ağlayacak gibi sesi titrerken, "Ama onu seviyorum, lanet olası!" diye tısladı. Bakışlarım yeniden Şafak'a kaydığında onun da duyduğunu anladım.

"Özür dilerim Azra, büyük bir hataydı. Gitmek ister misin?" diye sordum ona doğru eğilirken. Başını iki yana sallayarak yeniden başını kaldırdı ve sırtını dikleştirerek yeniden gözlerini dosdoğru Güven'e çevirdiğinde onun da altta kalır yanı yoktu. Fakat yine de sessiz kaldılar. Buna rağmen birbirlerine laf sokmadılar. Hepimiz siparişlerimizi verdik, yemekleri beklerken ben İrem'le sohbet ediyordum, Sedat ve Güven konuşuyor arada Şafak'ı da dahil etmek için adını söylüyorlardı ama o pek

yanaşmıyordu. Önden istediği rakısını içiyordu. Ve beni izliyordu. Herkes bir sorun olduğunun farkındaydı.

Bir sorun vardı.

Fakat bütün gece aldırmamaya çalışmıştım. Yemeklerimiz geldi, İrem bana bir şeyler anlatırken ben de hem onu dinliyor, hem kendi yemeğime bakıyor gibi yaparak Şafak'ı izliyordum. Bütün bir gece, yemek boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadı, en azından kelimeleri hiç kullanmadı ama tenimin üzerinde koca yarıklar açan, tenime tutunan uçurtmaların iplerini bir bir kesen bakışları üzerimden bir an dahi çekmedi.

Herkes sohbet ediyordu, Azra ile İrem'de çok iyi anlaşmışlardı, onlar sohbet ederken ben arkama yaslanmış şarabımı içiyordum. Aynı zamanda Şafak'ı izliyordum, ikimiz de ellerimizde içki birbirimize bakıyorduk. Bakışlarında içimi daha büyük bir boşluğa dolduran o parçayı görmeyi reddetsem de işte oradaydı.

Tam şarap kadehimi masaya bıraktığım sırada Güven'in Azra'ya bakmaya başladığını, daha doğrusu karşılıklı bir bakışmaya geçtiklerini görünce kaşlarım kalktı. Onları izledim fakat birkaç saniye sonra kaşları çatılınca gözlerimi devirerek yine arkama yaslandım.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Azra, Güven'e bakarken. Sessiz bir şekilde sormuştu ama söz konusu o ikisi olunca masa derin bir sessizliğin boyunduruğu altındaydı. Güven rahat bir tavırla arkasına yaslanırken, "Nasıl bakıyorum?" diye sordu. Kollarımı göğsümde birleştirmiş onları izlerken Azra masaya doğru eğildi ve dirseklerini masaya yaslayıp ellerini de çenesinin altına yasladığında gözlerindeki bakış Güven'in bakışlarında hoşuna giden bir şey gördüğünü belli ediyordu. Güven bozguna uğramış gibi yerinde doğruldu, sırtını dikleştirerek boğazını temizledikten sonra, "Yanlış görüyorsun," dedi kısık bir sesle ama hepimiz duymuştuk.

Azra dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle ellerini indirdi ve yeniden çatalını kavrarken sol omzunu kaldırıp indirerek,

"Öyle diyorsan," dedi. Yemeğinden bir çatal alıp ağzına attığında Güven hâlâ dikkatle onu izliyordu. Dişlerini sıktığını görebiliyordum. Aslında gülümsemek istiyordum ama şarap bardağına yansıyan ifademde hiçbir ifade yoktu, duygusuz bir şekilde bakıyordum.

Aralarında başka bir konuşma geçmedi. Yemeğin sonlarına doğru mide bulantısı hissiyle masadan kalkmak için izin aldım. Ama onlara midemin bulandığını söylemedim. Fazla gergindim, stres dolu bir gündü. Bu yüzden üzerine fazla düşünmedim. Sandalyeden kalktığımda belli belirsiz başım döndü fakat sandalyeye tutunarak onların görmediğine emin olduğum bir anda sıkıca tutundum ve yavaşça yürüyerek koridora geçtiğim sırada arkamdan gelen adım seslerini duymamla durmam bir oldu. Birkaç saniye sonra Şafak yanımdaydı. Elimi kavradığında bir ona bir ellerimize baktım. Birleşen ellerimize.

Bir açıklama yapmadan beni bir yere doğru sürüklemeye başladığında peşinden ilerlemeye ve ona yetişmeye çalışıyordum ama attığı büyük adımlar yüzünden imkânsızdı.

Sonunda lavaboların olduğu koridora gelmiştik, Şafak erkekler tuvaletinin kapısını itti, beni içeriye sokup kapıyı arkamızdan kilitlemeden önce kabinlerin hepsini kontrol etti. Adamın biri o sırada yeni çıkıyordu. Şafak bağırma sayılmasa da yüksek sesle, "Çık," dedi adama bakarak. Adam kaşlarını çatarak ne olduğunu sorgularken Şafak dayanamadı ve öfkeli bir şekilde üzerine yürüdüğünde, "Çık!" diye kükredi. Adam bir an irkilerek yanımızdan geçip kendisini dışarıya attığında Şafak kapıyı üzerimize kilitledi ve anahtarı cebine koyarken elini karnıma yaslayarak beni sert bir şekilde kapıya yasladı. Öyle sertti ki, sırt kemiğimin boylu boyunca kırıldığını sandım. İnleyerek başımı öne eğdiğimde, "Canın mı yandı?" diye sordu dişlerinin arasından. "Söyle! Canın mı acıdı?"

"Evet!" diye tısladım onu itmeye çalışırken. "Evet acıdı Şafak, ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Acısın!" diye hırladı omzumu tutup beni tekrar kapıya sert-

çe yaslarken. "Belki daha fazla acı seni kendine getirmenin yoludur!"

"Kes şunu!" diye bağırdım ellerini itmeye çalışırken. "Kes, bırak kollarımı Şafak! Bırak!"

"Bırakmıyorum," dedi bedenini bedenime yaslarken. "Bırakmıyorum seni, ne yapacaksın?" Hırlayarak onu göğsünden itmeye çalıştım ama milim kıpırdamadı. Bir anda eliyle çenemi tutup ona bakmamı sağladıktan sonra, "Böyle olmana dayanamıyorum lan!" diye hırladı dudaklarımın üzerine. "Güleceksin! Soldurmayacaksın gülüşünü asla! Duydun mu beni? Güleceksin! Gül!"

Emrediyordu. Gülmeyi emrediyordu.

Sinirle güldüm. Başımı çevirerek elinden kurtulmaya çalıştığım sırada daha sıkı sardı çenemi. Bedeni yüzünden kenara da çekilemiyordum. Kendisini bana bastırıyordu, delirecek gibiydim.

"Sen çıldırmışsın!" diye tısladım onu itmeye devam ederken. "Gülmemi emrediyorsun! Gülmem için bana emir mi veriyorsun? Şafak hastasın sen, hasta! Çekil!"

"Hastayım! Hastayım ne olmuş? Deliyim kızım ben, manyağın önde gideniyim ne olmuş? Sen yaptın bunu bana. Senin yüzünden!"

"Niye benim yüzümden oluyormuş ya?" dedim güçsüzlüğümün bedelini kapıdan geçmeye çalışarak öderken. Her yerim ağrımıştı onu itmeye çalışırken. Ellerimi iki yanımdan serbest bıraktım ama öfkeyle onu izlemeye devam ediyordum. "Ne yaptım ben sana? Ben âşık oldum sana sadece. Başka hiçbir şey yapmadım."

"Bu yüzden lan işte! Bu yüzden... Aşkın yüzünden... Ulan nasıl bu kadar imkânsız bir şey bu kadar güzel olabilir? Vazgeçemiyorum! Benim kararlarıma saygı duymadı diye ailemi bıraktım seni bırakamıyorum lan. Senden geçemiyorum, yok edemiyorum hayalini gözlerimin önünden!"

İşte yine oluyordu. Birkaç cümle dünyanın dönüşünü yavaş-

latıyordu. Parmaklarım titredi, tıpkı bacaklarım gibi. Şafak derin bir öfke ve acıyla ellerini iki yanımdan kapıya yasladı, başını da ellerinden birine yaslayarak başımın sol omzuna denk gelmesine neden olduğunda başımı eğip alnımı omzuna yaslayarak derin derin nefes aldım.

"Aldığın kararların hiç mi suçu yok Şafak?" Sesim öyle güçsüz, öyle cılız ve zayıf çıktı ki, etimin altında atan nabız bile duraksadı. Hiçbir şey söylemedi. Kalbimi ağrıtan kelimelerini görmezden gelmeye çalıştım ama beceremedim. Her şey gittikçe daha kötü bir hal alıyordu. Parçalara ayrılıyorduk. Tüm bunlar üzerimize gölgesini düşürüyor, bizi alçaltıyor ve farkında olmadan birbirimize düşman ediyordu.

Sessizliğimizi parçalayan ses Azra'nın sesi oldu. "Bırak kolumu Güven!"

Kaşlarımı çattım, dudaklarımı ıslatarak kulak kesildiğimde Şafak da doğrulmuştu. Doğrudan kapıya bakıyordu.

"Umurumda değil Güven, çek elini."

Elimi Şafak'ın cebine sokup anahtarı aldım ve hiçbir şey söylemedi. Kapıyı açtıktan sonra lavaboların olduğu koridora çıktım. O sırada Azra çıkışa doğru yürüyordu. Güven'in sesi çok kısık geliyordu, ne söylediğini anlamamıştım.

Şafak'ın arkamda olduğunun bilincinde restoranın içine geçtim. Lavabo kapısı dış kapının hemen orada olduğu için Azra beni görünce, "Benimle geliyor musun?" diye sordu. "Gidiyorum ben, daha fazla kalamam."

Elini uzattı. Onu yalnız bırakamazdım. Uzanıp elini tuttum ve onun yanına doğru geçtiğimde kısa bir an arkama bakmıştım. Şafak kolunu kapının pervazına yaslamış bize bakıyordu. Güven'e baktım. O da benim gözlerime baktı. Sonra Azra beni çekti ve restorandan çıktık. Kapının önünden gelip geçen taksilerden birini durdurup onun evine gittik.

O gece ve ertesi gün Azra'nın yanında kaldım. Bir şeyi yoktu, iyiydi. Hatta kavgaları aralarını düzeltmelerinde işe yaramıştı, Güven ertesi gün eve gelmişti, konuşmak istemişti. Biraz tartış-

mışlardı yine ama Azra pek bir şey anlatmadı. Şafak beni arıyordu. Konuşuyorduk da. Sadece artık her şeyin içi boş geliyordu. Bu bizim sınavımızdı ve görünen oydu ki, biz kaybetmiştik.

Aklımda her şey yerli yerine yavaş yavaş oturuyordu. Azra'nın evinde, bir koltukta oturup saatlerce boşluğu izlediğim o anlarda, kelimelerin zihnimin içinde boşluklarına oturmalarına, tırnak uçlarıma kazınan geleceğin artık yalnızca bir lekeden ibaret olduğunu anlamama neden oldu.

"Ben biraz uzanacağım," dedim koltuktan kalkarken. Çok karın ağrım vardı, sürekli omzuma kramp giriyordu, etimin sıkıştığını hissediyordum. Bunların ruhsal şeyler olduğunu düşündüm, başka türlü bir olabilecek bir şey gelmiyordu aklıma.

"Konuşmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım ama yürümedim, öylece durunca Azra derin bir nefes alarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Hadi anlat Bendis, çok kötü görünüyorsun."

"Ben bir karar verdim."

"Ne kararı?"

Koltuğa tutunduğum sırada o da oturduğu yerden kalkıp karşıma geldi. Bir elinin tersini yanağıma yaslayarak, "Çok kötü görünüyorsun, aldığın karar doğruymuş gibi hissettirmiyor," dedi. Başımı iki yana sallayarak elimi koluna koydum ve hafifçe gülümsemeye çalıştım.

"Daha fazla böyle devam edemeyiz."

"Bendis..."

"Anneme bakıyormuş gibi hissediyorum ona baktığımda... Her gün giderek nasıl daha kötü bir hal alacağını izliyorum. İçindeki öfke... Gözlerini kör ediyor."

"Bunu onunla konuşmayı denedin mi?"

"Beni dinlemiyor," dedim. "Canım çok yanıyor Azra." Koluna tutunarak zorlukla ayakta kaldım. Beni tutmaya çalıştı fakat birkaç saniye sonra hıçkırarak ağlamaya başladığımda tutamadı. Dizlerimin üzerine yere çökerken ellerimi yüzüme örttüm. Saatlerce ağlamak, nefessiz kalana kadar hıçkırmak istiyordum.

Sanki ancak bu şekilde göğüs kafesimi bana dar eden bu histen kurtulabilirdim. "Beni görmüyor... Bana evlenme teklif eden adam değil sanki... İncinmeme izin vermeyeceğini söyleyen adam değil..."

Başımı kollarının arasına alıp göğsüne yaslamamı sağladığında, "Onu çok seviyorum," diyerek hıçkırdım. Yanaklarımdan akan yaşlar boynuma akıyor sanki köprücük kemiğimde birikip beni o suda boğmak istiyordu... Umutsuzca içimde çırpınan kalbim, bedenimi parçalara ayırabilecek kadar güçlü atıyordu. İçimde mesken edinen korku, dilimi damağımı kuruturken, kelimelerin ruhumun kapılarını tekmelediklerini hissediyordum. Her şey, her şey bulanıklaşıyordu.

Ondan vazgeçmek öyle zordu ki, bunu kendi bencilliğim için yaptığımı görmek beni daha da kahrediyordu.

Fakat ben bunu yapacak kadar güçlü değildim. Onun ölümünü izleyemezdim. Onun her gün, her gün ruhunun bir parçasını daha kaybedişini izleyemezdim, bedeninin gücünü kaybedişini, bana dokunurken bile binlerce kez düşüneceğim o hale gelişini, kendime zarar vermeme sebep olacak kadar çaresiz kalışımı bir kez daha yaşayacak halde değildim.

Saatlerce orada ağladım. Belki bu, bana bir kez daha ağlamamam gerektiğinin bir işaretiydi. Ruhumda çarmıha gerilen düşüncelerin ilahi bir güçle sarsılışının, sonsuza kadar sürmesini umduğum hayalimin, bir gün bu şekilde ellerimde dağılışının işaretiydi.

O adam, daha önce kim bilir kaç kişinin canına kast etmişti. Şafak'a da öyle çok zarar vermişti ki, bir sonraki adımın silahı kafasına dayayıp onu orada öldürmek olmadığını nasıl bilebilirdim? Her gece gözlerimin önüne gelen o anın etkisiyle göğsüm sıkışıyordu, hissettiğim kasılmanın, bunun gerçekliğini düşündüğüm o anla nasıl yarışabileceğini bilmiyordum.

Onun öldüğünü düşünüyordum ve bu, benim ölümüm oluyordu.

Ertesi sabah, yataktan kalktığımda Azra uyanıktı. Mutfakta

oturuyor, kahve içiyordu. Telefonumda bir şey yoktu. Bu iyiydi. Kendimi bugün Şafak'la konuşabilecekmiş gibi hissetmiyordum. Buna hiç gücüm yoktu. Azra'nın yanına geldiğimde gözlerinden ne kadar uykusuz olduğu belli oluyordu. Saçlarını yukarıda dağınık bir şekilde toplamıştı, kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra, "Günaydın," dedi. Gözleri üzerimde dolaşırken derin bir nefes aldı. "Hazır mısın?"

İçimden başımı iki yana salladım.

Ama başımı olumlu anlamda sallayarak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve yanına gittim. Sandalyeye çökerken yüzümü sıvazladım, berbat hissediyordum. Sanki birisi ruhumu emiyormuş ve ben de yalnızca izlemek zorunda bırakılmışım gibiydi. Ellerime kelepçe vurmuşlardı sanki.

Ruhuma vurulan kelepçenin yanında, ellerimdeki bir hiçti.

Üzerimi değiştirdim, kısaca bir şeyler atıştırdık. Bara gitmek üzere evden çıktım. Taksiye binip bara gittiğimde Güven tezgâhın arkasındaydı, elindeki kahve bardağıyla telefondaydı. Beni görünce telefondaki kişiye veda edip kapattı. Yanına yürürken ikimiz de boş bir ifadedeydik.

Yanına gelince bir anda bana sıkıca sarıldı. Kollarını etrafıma öyle sıkı sarmıştı ki, kelimelerimin kapana sıkıştığını hissettim ama ağlamadım. Kendimi sıktım, zorladım. Ağlamadım. Dik durmaya çalışarak ben de ona sarıldım. Aramızda tek kelime geçmedi. Ayrıldığımızda Güven gözlerimin içine bakıyordu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama başımı iki yana sallayarak buna cevabını vermiştim. Çantamın içinden çıkardığım mektubu ve içindeki yüzüğü tezgâhın üzerine koydum.

"Bunu ona ver Güven," dedim yutkunduktan sonra. "Teşekkür ederim. Hoşça kal."

Çıkmak için arkamı döndüğümde Güven, "Bendis," diyerek beni durdurdu. Başımı tavana kaldırdım, dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi sıkmaya çalışsam da gözlerimin dolmasını engelleyememiştim. Titreyen sesimle, "Efendim?" diye fısıldadım.

"Bunu ikinize de yapma."

Hiçbir şey söylemedim.

"Dağılacak, toparlayamayabiliriz. Sen... Şu an bile darmadağın görünüyorsun."

"Öyleyim," dedim yutkunarak ona doğru dönerken. "Beni bu hale o getirdi. Ben sadece kendimi koruyorum."

Başını eğdi, derin bir nefes alıp elini ensesine atıp hafifçe ovuşturduktan sonra, "Son kararın mı? Yapılacak hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

"Onu vazgeçirebilir misin?" diye sordum. Gözlerini kaçırdı. Başımı iki yana salladım. "Yapılacak hiçbir şey yok."

Arkamı döndüm ve başka hiçbir şey söylemeden bardan çıkıp taksiye bindim.

O gün Güven'i son görüşümdü.

Şafak'ın adını ağzıma son alışımdı.

Zihnimde onu ilk öldürüşümdü.

TEKAND

Genç adam öfkeli ruhunun sızısıyla yerleri parçalayacakmış gibi adımlarını bara yönlendirdiğinde kafasının içinde, ruhunu iki perçin arasında sıkıştırılıyormuş hissiyle sarmalayan yokluğu unutmaya çalışıyordu. Kendisine ne zaman döneceğini istemsizce soruyordu. Her şeyi bitirmenin ne kadar zor olduğunu görebiliyordu, onun da gördüğünü fakat önceliğine kendisine verdiğini görmek, ona karşı duyduğu aşkın, göğüs kafesini çatırdatmasına neden oluyordu.

Barın kapısını sertçe itip içeriye girdiğinde arkadaşı tezgâhı temizliyordu. Onun içeriye girdiğini görünce başını kaldırmış, Şafak onun gözlerinde gördüğü ifade yüzünden tökezlemişti. Güven ilk kez gözlerini kaçırmıştı Şafak'ın karşısında. Bir sorun olduğunu anlamıştı. Mekânın içine doğru korkunç bir acıyla

yavaşlayan adımları Güven'in başını eğip derin bir nefes alışıyla iki kat daha da büyümüş, çatılan kaşlarının ortasında beliren çukur gittikçe derinleşmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Güven'e doğru adımlarını hızlandırırken. "Ne bu suratının hali?"

Güven yutkundu. Tezgâhın arkasına koyduğu mektuba baktı, dudaklarını ıslatarak uzanıp mektubu aldı ve yavaşça tezgâhın üzerine koyup Şafak'a doğru itti. Parmaklarının uçlarından kan akıyordu sanki. Zorlukla bakışlarını mektuptan ayırıp Güven'e çevirdiğinde Güven çenesiyle mektubu işaret ederek, "O bıraktı," dedi. Kelimeler gözlerinin önünde büyürken bir süre sadece mektuba baktı. Okuyacağı, göreceği şeylerin farkında olması, içinde bir anda meydana gelen bu güçlü kasırganın dağılmasına neden olmamıştı. Aksine, içinde bitmek bilmeyen bu korkunç hezeyan ruhunun çatılarını parçalıyordu.

Öfkelenmeye çalıştı. Bu şekilde yıkılışını durdurabilecekti sanki. Dişlerini sıkarak burnundan öfkeli bir nefes aldı ve elini sertçe mektubun üzerine koyup sürüyerek aldı ve arkasını dönüp barın arka kapısından dışarıya çıkana kadar adımlarının yeri delmesine neden olmayı sürdürdü. Ruhunun ateşinden yere düşüp ortalığı alevlerle saran adım seslerini sonunda sokağın ortasında durduğunda avuçları arasında sıktığı mektubun parçalanacak bir hale geldiğinin farkındaydı.

Gitmişti.

Şimdiden ruhunun yokluğunu hissedebiliyordu.

Başını gökyüzüne çevirdi, genzinden, derin, acı dolu hırıltılı bir kükreyiş yükseldi. Sıktığı yumruklarından aldığı güç, ruhunu örseleyen acıyla birleştiğinde o kükreyiş, birkaç sokak öteden bile duyulacak bir yardım çağrısına dönüşmüştü. Dişlerini sıkıyor, hızlı hızlı nefes alıp verirken şişen kaslarını, şakağında ve boynunda atan damarını fark etmiyordu. Sanki bedeni birisi altındaki yeri sarsıyormuş gibi titriyordu, ruhu seğiriyordu. Devinim halindeki acı yeniden boğazına nüksettiğinde bu kez başını yere eğerek dişlerini sıktı ve acının getirdiği gücün etki-

siyle alnında nabız gibi atan damarı ortadan ikiye çatlatmak ister gibi hırladı.

Sanki hissettiği acıyı yok etmeye çalışıyordu.

Şu an bütün bedenini alev alev yapan şeyin acı olduğunu bile yeni anlıyordu üstelik. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, ne bu duyguları, ne de böyle bir vazgeçişi tanıyordu.

Parmakları zorlukla mektubu kaldırabildi, yırtar gibi açtığı sırada fazla sıktığı için kenarından açılan delikten zemine ona verdiği yüzük akıp gitti. Çıkan çınlama sesi ruhundaki uğultuyu bile bastırabilecek kadar ağırken, bunu görmek her şeyin parçalanmasına neden olmuştu. Kelimeler anlamsızlaştı ama o yine de onun kelimelerinin bir şekilde kendisine can vereceğini biliyordu.

O satırlarda, ikisi için bir açık kapı bulabilmek umuduyla yırtarcasına çıkardı mektubu zarfın içinden. Açarken soyduğu parmak uçlarının tıpkı onun ruhuna yaptığı gibi mektubuna da kan bulaştırdığını görebiliyordu.

Şafak,

Bunları yüzüne söyleyemeyeceğimi bildiğim için yazıyorum. Eğer karşına geçersem, başından beri bir damla aşk, biraz sevgi ve umut görebilmek için çırpındığım gözlerine bir an dahi bakarsam kendi içime gömdüğüm bütün umutların fitilini ateşleyeceğimi biliyorum. Gözlerine bir saniye dahi bakmak bana gelecekte dünyadaki bütün kötülükleri iyiliğin yeneceğini düşündürtürken, bizden ümidimi kesip nasıl giderim?

Gidemezdim. Şimdi bile ellerim öyle şiddetli bir şekilde titriyor ki, saniyede bir kalemi bırakıp yeniden almak zorunda kalıyorum. Gözlerimin önüne sen geliyorsun, bu mektubu yazarken salonumuz canlanıyor gözbebeklerimde; teklide oturuşun, elinde senin bir parçan haline gelen kadehinle, dikkatli bir şekilde önündeki bilgisayardan bir şeyleri okuyuşun. Gözlerimi yumuyorum, bunları yazarken ağlamamak için, uzun zamandır daldığım her noktada seni düşünüp ağlıyorum. Ve şimdi... Ağlamıyorum. Çünkü kendime bir söz verdim: Senin için bir daha asla ağlamayacağım.

Bu bizim için bir son mu, bilmiyorum. İlk kez bir şeyin sonunu görebilmeyi arzuluyorum... Ama sen benim görmek istediğim sona ait değilsin. Senin hayatın, bambaşka suçlar, bambaşka acılar ve sorumluluklarla dolu. Geçmişin, ruhunda bıraktığı her ateş parçası zamanla seni olduğundan daha zor birine çevirmiş. Sırlarla, acılarla ve intikamla tıka basa dolusun.

Öyle dolusun ki yolun sonunda senin için biriken kan denizini görmüyorsun.

Ben senin için savaştım Şafak, senin için seninle savaştım. Sonunda seni yendim ama içindeki intikam hırsını alt edemedim. Hatta o beni zamanla parçalara ayırarak ruhuma uzun yosunlar gibi dağıldı, her yanıma kızgın uçlu demirlerle senin geçmişinin resmini çizerken, kaybettiğim her şeyin nasıl gözümün önünde durduğunu fark ettim.

Sen benim her şeyimdin Şafak. Kaybettiğim her şeydin. Herkestin.

Ve bana asla yapmaman gereken bir şey yaptın.

Senden tek istediğim, asla gitmemen, beni hiç bırakmamanken; beni her şeyimi kaybetmekle karşı karşıya bıraktın.

Beni, hiç geçmeyecek yaralarının yara bandı yaptın. Geçmişinle olan savaşımda yalın ayak bıraktın.

Sen beni yarım bıraktın Şafak. Yolun sonunda ölümün olacağını bile bile, bir intikamın peşinden yürüdün; ardında bıraktığın büyük yangınları görmedin, büyük kül oluşları, kayboluşları...

Ben o kül oluşların, senin cehenneminde kayboluşların, o büyük yangınların ta kendisiydim Şafak.

Senin ateşini hiç düşünmeden sırtlandım. Ayaklarımın altındaki yara izlerini umursamadan yürüdüm çakıllarla dolu yollarında. Dilinden dökülecek her şeyi açlıkla bekledim.

Ruhumun rengiyle tezatlığını umursamaksızın sana bembeyaz bir aşk verdim.

Ve sen beni yarı yolda bıraktın.

Benim de bu yolun kalanını yalnız başıma, üstelik dizlerimin üzerinde yürüyecek halim kalmadı. Seni, her seferinde ruhumda çetelesi tutulan acılara acılar ekleyen yaralarınla daha fazla görecek halim kalmadı.

Yüzüğü buraya bırakırken, parmağıma taktığın o anı düşünüyorum. 'Her koşulda yanımda olacak bir kadın istiyorum,' demiştin. O an anlamamıştım ne söylemek istediğini, şimdi anlıyorum.

Özür dilerim Şafak... Ben senin için her şey olurdum ama o kadın olamadım.

Bu koşullar altında, seninle daha fazla kalamam.

Göz göre göre ellerimle her gün ölüme uğurlayamam seni. Günden güne eriyen ruhunun ateşini ben daha fazla tutamam. Ben olduğumdan daha fazla kül olamam Şafak. Sen benden vazgeçemedin, ben senin yerine ikimizden de vazgeçtim.

Özür dilerim.

Beni şimdi affeder misin bilmiyorum ama bir gün kalbindeki katran karası geçmiş eriyecek, intikamının ateşi sönecek.

Belki o zaman affetmek daha kolay olur senin için.

Ama benim için hiçbir zaman kolay olmayacak. Ben, beni bunları yazdırmak zorunda bırakan adamı ölsem unutmam.

Hoşça kal.

Gözlerini kapattı, acı kemiklerinin arasında sürünen bir yılan gibi bedenini ele geçirirken onu asıl öfkelendiren sevdiği kadına kızamıyor oluşuydu. Her şeyini ve güvendiği herkesi kaybetmiş bir kadındı o, başından beri öyleydi. Bunların hiçbirini yaşamayı hak etmemişti.

Ama... Bunlar gidişinin ağrısını hafifletecek miydi? Kendisine bile itiraf edemediği fakat bundan sonraki her gün, kalbini içten içe zifiri siyaha boyayacak olan bu duygunun geçip gitmesi için yeterli miydi?

Yetmeyecekti.

Her gün yaptıklarına ve onun gitmesine izin vermesinin nedenine daha çok asıldı. Ölmeyecekti. Onun için ölmeyecekti. Ve noktalanmış gibi görünse de, yarım bıraktıkları her şeyi yeniden başlatacak, o yangının fitilini o ateşleyecekti. Onun için savaşan, onun için ondan vazgeçen kadın için bu kez o savaşacaktı.

Mektubu katlayıp ceketinin iç cebine koyarken yere eğildi,

yüzüğü aldı. Avucuna aldığında bir an, onun ellerinin sıcaklığını hatırlayınca gözlerini yumdu, dudakları hafifçe aralanıp havayı alabildiğine ciğerlerine çektikten sonra fısıldadı:

"Ben çok şey kaybettim ama sen kaybedişlerin en güzelisin."

BENDİS

Yalnızlığımı besleyen sessizlik, damarlarımda ilerlerken tenimin altında çırpınıyor ve ruhumda yarıklar açarak kanımı kucağına doldururken içime sirayet eden umutsuzluğun tenimde ayak izlerini bırakmasına neden oluyordu.

Zamanla, uğruna savaştığımız, yarıştığımız her şeyin bolluktan fazlası olmadığını, savaştıkça hayatta kazandığımızı sandığımız her an insanlığımızı, bilincimizi kaybettiğimizi gördüğümde daha önceleri keyifle gittiğim, zamanla ruhumdan parçaları çalıp sonra onları sanki bana cennetten bir tas suymuş gibi sunduğunu anladığım mesleğimi bırakmıştım. Küçükken annemin sahibi olduğu çiçekçi dükkânında durur, sabahtan akşama annemin çiçekleri nasıl sulayıp ilaçladığını ve sattığını izlerdim. Ona imrenirdim, onun sahip olduğundan daha büyük bir çiçek bahçesine sahip olmak isterdim. Bu yüzden gerçekten kendimi vererek çizdiğim ilk resim büyük bir çiçek bahçesinin resmiydi.

Kanımı emen işimden ayrılıp bir çiçekçi dükkânında işe girmiştim. Annemin hastalığı boyunca dükkâna hep biz bakmak zorunda olduğumuz için az çok anlıyordum bu işten. Ve orada olmak huzurlu hissetmeme neden oluyordu. Aslında bakarsanız iki iş birden yaptığımı söylemek doğru olurdu. Çiçekçi dükkânının bitişiğindeki kitapçıda da çalışıyordum, çiçekleri sabahtan sulayıp ilaçladıktan sonra yan tarafa geçip gün boyu kitap satıyordum. Kitapçının sahibi olan kadın bana çok güvenmişti, çok da sevmişti. Bu yüzden işimi keyifle yapıyordum. Çiçekçide süsleme işlerini yapıyorduk, çelenk hazırlıyorduk. Bu beni

eğlendiriyordu. Kafamı dağıtmama neden oluyordu. Geri kalan zamanımı da kitap okuyarak geçiriyordum. Gelen müşterilerle kitaplar hakkında sohbet ediyordum, kahveyle koltuğa çöküp bazen saatlerce oturuyordum. O evimi bırakmama neden olduğu için eşyalarımı satmıştım, bir tek resim malzemelerimi almıştım, yatağımı ve dolabımı. Diğer her şeyi satmıştım. Elime geçen parayı da kenara ayırmıştım. Bir hayalim için.

"Bakar mısınız?" Genç bir adamın sesiyle daldığım kitabın sayfasından başımı kaldırdım ve gözlerim kapıya kaydığında Güven'i karşımda bulmayı beklemiyordum. Dalgınlığımdan olacaktı ki, sesini tanıyamamıştım. Yutkundum. Yüzünün yerinde onun yüzü oluşurken kendime sakin olmayı telkin ettim. Bunu aştın Bendis. Onu aştın. O bitti.

Kitabı yavaşça koltuğun üzerine koyup yerimden kalktım ve üzerimi düzeltip saçlarımı geriye iterken Güven bana doğru geliyordu.

"Hoş geldiniz," dedim mesafeli bir tonda. Bu onu güldürdü.

"Böyle olmak zorunda mıyız?"

Masanın üzerindeki evraklara ve siparişlere çevirdim gözlerimi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra yutkunarak dudaklarımı ıslattım ve, "Hayır," dedim. "Hayır senin bir suçun yok, gel buraya."

Kollarımı açarken masanın arkasından çıktım. Güven gülümseyerek yanıma geldi, kollarıyla beni sardığında beklemeden başımı göğsüne yasladım. O ağabeyim gibiydi. Huzurlu hissettim. Uzun zaman sonra ilk kez, ona dair tanıdık biriyle karşılaşıyordum ve bu beni şimdi bile içten içe hırpalıyordu.

Tam derin bir nefes alacağım sırada burnuma onun kokusu çarptı. Bedenim kollarının arasında kaskatı olurken dişlerimi sıktım, ellerimi karnına yaslayarak ondan biraz uzaklaştığımda allak bullak olmuştum. Bu öylesine bir koku değildi, bir anda gelen diğer seferler gibi değildi. Çok yoğundu. Sanki burnumu onun bende kalan gömleğine bastırmışım gibi yoğun bir kokuydu. Bakışlarımı üzerindeki kazağa çevirirken zorlukla yutkundum ve elimi masaya koyup ayakta kalmak için tutunurken,

"Bu, bu kazak..." diyebildim zorlukla. Ciğerlerime hava doldurarak onun kokusunu yok etmeye çalışsam da nafileydi, sanki hava gibi ciğerlerime yapılmıştı, gitmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. Başımı kaldırıp bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gülümsemeye çalışarak, "Hiç," dedim. "R-rengi çok güzel."

Gülümsedi. Sanki görüşmediğimi süre boyunca büyümüştü, Azra ile tekrar birlikte olmaya başlasalar da ben evde olduğum için hiç Azra'ya gelmiyordu. Genelde dışarıda ya da Güven'in evinde oluyorlarmış. O yüzden hiç görüşmemiştik.

"Oturalım mı biraz?" diye sorduğunda elimi tutmuştu, beni koltuğa doğru çekerken sertçe yutkundum, hâlâ kokusunu alabiliyordum ve bundan nefret ettim! Ağlamak istiyordum. Kendimi tuttum. Ağlamayacaktım. Söz vermiştim. Avuçlarımı sıkarken içlerine bastırdığın tırnaklarım kan akışımı kesiyordu. Koltuğa oturduğumuzda Güven yavaşça bileğimi bıraktı. Gözleri dikkatle beni izlemeye son verip mekâna döndü ve bir süre inceledikten sonra, "Değişmişsin," dedi. Derin bir nefes aldım.

"Düşündüğün kadar değil," dedim yalnızca. Bakışları yeniden bana döndüğünde, "Ne oldu Güven?" diye sordum. "Gördüğün gibi çalışıyorum, anlatacak mısın?"

Yutkundu. Yavaşça dudaklarını ıslatırken, "Tamam," dedi. "Anlatacağım."

"Onun hakkında mı?" Gözlerine baktım. Başını olumlu anlamda salladığında hızla yerimden kalktım ve arkamı dönüp saçlarımı yüzümden çekmeye çalışırken, "O halde konuşma bitti," dedim sert bir şekilde.

"Bunları duymak isteyebileceğini düşünmüştüm." İyi şeyler olmuştu demek ki, kalbimdeki kırıklar, açılan yarıkların üzerinde ateş üstünde yürürken umutsuzluk kalemimi kırdı. Mutluydum, ölmediği için sevinmiştim.

"Duymak isteseydim, yanında kalırdım."

Ona döndüğümde yüzümde kaskatı bir ifade vardı fakat altında yüzüm gözaltlarından çatlamaya başlamıştı, canımın acısı karnımdan kalbime doğru ilerlerken acıyla gözlerime baktı.

"O iyi," dedi. "Adamlar hapse giriyorlar, mahkeme bugün sonuçlandı. Kasten adam öldürme ve yaralamaktan, uyuşturucu tacirliğinden ve daha birçok suçtan dolayı. Çıkmaları imkânsız, bütün adamları da emniyetten temizlendi."

Başımı olumlu anlamda sallayarak yeniden koltuğuma geçtim. Bir süre sessiz bir şekilde önümdeki dosyaları izledikten sonra samimi bir şekilde gülümsemeye çalıştım.

"Güzel." Titreyen ellerimi belli etmemek için masaya bastırdım. "Çok güzel, onu tebrik ettiğimi söyle." Alay ediyordum ama gerçekten iyi durumda değildim. Omuzlarım kasıldı, karnımdaki dalgalanma kusma hissini beraberinde getirirken Güven gülerek yerinden kalktı.

"Buna devam etmek zorunda değilsin. Sana gelecektir, burada olduğumdan haberi yok. Sana geldiğinde bunu daha fazla uzatmayın."

"Neyi daha fazla uzatmayalım?" diye tısladım elimi masaya bastırarak yerimden kalkarken. Diğer elimi de karnıma yasladıktan sonra, "Ben her şeyi bitirdim," dedim. "Yarım bırakmadım."

Bakışları ellerime kaydı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ama o yarım bıraktı," dedi. "Yarım kaldı."

"Umurumda değil Güven." Karnımdaki elimi tekrar masaya yasladıktan sonra, "Düşünmem gereken daha önemli şeyler var," dedim. "Şimdi, işimi yapmam gerekiyor."

Ona kibarca gitmesini söylediğim için burnundan sıkıntılı bir nefes aldı ve yavaşça yerinden kalktı. Masanın önüne geldi, ellerini ceplerine soktuktan sonra, "Gerçekten kötüydü," dedi. "Sen yokken ayakta kalmaya çalışmasını izlemek gerçekten kötüydü."

Hiçbir şey yapmadan bir süre yüzüne baktıktan sonra ona doğru eğildim. "Her şeyle tek başıma yüzleşirken onun yokluğunu atlatmaya çalışmak da çok kötüydü Güven. Bir gün bana öldüğünü haber vereceksiniz diye telefonları, kapıları korkuyla açmak da çok kötüydü," dedim. "Şimdi lütfen git."

Acının gözlerindeki damarlarda ince ince kıvranışını ve kırı-

lışını gördüm. Yutkundu, başını aşağı yukarı sallayarak ensesini ovuşturduktan sonra, "Tamam," dedi. "Tamam, kendine çok dikkat et. Belki sonra... Yine uğrarım."

Başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. O dükkândan çıkana kadar nefes bile almadığımı, o çıktıktan sonra anlamıştım. Yutkunamadım, konuşamadım, yerime bile oturamadım. İçimden yükselen binlerce sesin ve ruhun, karnımda filizlenmekte olan canın sesiyle kulaklarım uğulduyordu. Canım yanmasın, gözlerim dolmasın diye bedenimi sıktıkça sıktım. Yeniden koltuğa yığılana kadar bacaklarımın titreyip güçsüzleştiğini fark etmemiştim. Öğürme hissi boğazıma tırmanırken kusmamak için yutkundum fakat bu her şeyi daha da kötü hale getirdi. Yerimden hızla kalkıp lavaboya giderken gözyaşları çoktan gözlerime dolmuş hatta yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı. Üzerimdeki geniş elbisenin izin verdiği ölçüde eğilip içimdeki zehri akıttığımda kelimeler de akıp gitti. Aklımı kaybedecektim sanki. Onu terk edişimin üzerinden iki ay kadar geçmişti. Her şeye yeni yeni başlama imkânı bulmuşken tekrar üzerime gölge düşürmesine katlanamıyordum. Sonunda bittiğini anladığımda doğruldum ve elimi karnımın üzerine koyup usulca çıkıntıyı okşarken, "Hepsi geçecek bebeğim," diye fısıldadım. "Söz veriyorum, annecik her şeyi iyileştirecek senin için."

Hıçkırarak elimin tersiyle yanaklarımı sildim. Yüzümü yıkadım ve yeniden dükkâna geçmeden önce, "Sen iyi ol diye herkesi öldürebilirim," diye fısıldadım. "Kendimi bile."

TEKAND

Geçmiş

Şafak büyük demir kapıyı iterken günden güne daha da güçlenen vücudunun ağrıdığını hissedebiliyordu. Uykusuzluk boğazında demir bir halka gibi dururken, onun yan odada bile olsa

uyuduğunu bildiği zamanların özlemiyle ruhunu perçinleyen azgın bir hayvan gibi saldırıyordu anılar. Güven ona biraz ailesiyle zaman geçirmeyi önermek yerine direkt annesini arayıp bu gece onlara geleceğini söylediğinde aylardır saklandığı mağarasından başını uzatıp yakıcı, kavurucu güneşe çıkmak zorunda kalmıştı. Omzundaki yaralar iyileşiyordu, bu bir ay içinde üçüncü kez ortalıktan kaybolmuştu, adamlar peşini bir nefes için bile olsa bırakmıyorlardı ve bedeni için her şey kolay olsa da, zaten yarım yamalak adımlayan ruhu için eve döndüğünde bulamadığı kadının anısı kahrediciydi. "Şafak Bey, hoş geldiniz, sizi bahçede bekliyorlar." Hava iyiydi bu yüzden yemeği bahçede yemek istemişlerdi. Ellerini siyah pantolonun ceplerine yerleştirdi, şekilli taşların üzerinden geçerek arka bahçeye ulaştığında kız kardeşi ve kocası, annesi ve babası yan taraftaki çardakta oturuyorlardı. Geldiğini fark etmemişlerdi. Duvarın kenarında durdu, bir zamanlar onları karşısına alarak evlendiği kadının yanına Bendis'in yüzünü yerleştirince nefesi kurudu. O masada onunla oturmayı hayal ederken buldu kendisini. Onunlayken ertelediği, yok saymaya çalıştığı her şey için ruhu azap çukurunda yangınlara gebe kalırken annesinin sesiyle daldığı yerden ayrıldı. "Şafak!" Annesinin sesi endişeliydi, belli ki Güven onlara durumdan bahsetmişti. Bendis gittiğinden beri sadece telefonda konuşmuşlardı, onları katlanılabilir kılan tek şey o küçük kızdı. Şafak'ın ailesi olabilirdi ama o, bu hayatta hep tek tabanca olduğuna inanmıştı. Başını annesine çevirdiğinde dudakları kıpırdamadı bile, annesi gelip kollarını kendisine dolayana kadar hareketsiz kaldı. Annesine sarılırken arkasında ayağa kalkan kız kardeşine baktı, dudakları aşağıya doğru kıvrılan kardeşi en az onun kadar kötü görünüyordu. Bunun sebebinin kendisi olduğunun farkındaydı, hiçbiri onu böyle görmeye dayanamıyordu. Önemi yoktu, alışkındı. En başında da alışkını olduğunu sanmıştı. Ama onun yokluğu gibisini görmemişti... Annesi yavaşça geri çekilirken, "Hoş geldin," dedi, gözleri Şafak'ın arkasında küçük bir beden ararcasına dolaştı.

Yoktu, artık emindiler. Bendis gitmişti, bu adam yine yapayalnızdı. Ama geride bıraktığı hiçbir şey bitmemişti. Şafak başını sallayarak onayladı. Ardından annesini kolunun altına alarak yürümeye başladılar. Fakat babası yanlarına ulaştığında annesi yanından ayrıldı, adam kendisine tıpatıp benzeyen ama aynı zamanda ondan bu kadar aykırı olan oğlunu izlerken, hiç kimseye göstermemek için bütün duygularından vazgeçtiği fakat kendisinin hiç zorlanmadan görebildiği, şakaklarından başlayan yangın yerini izlerken, kaşlarında oluşan kıvrımın bile ne kadar acı bir tablo çizdiğini anlayabiliyordu. Ona bakarken, içinde daha önce hiç hissetmediği bir acı hissediyordu. İzlediği oğlu, güçlü görüntüsünün bir parçası olan omuzlarını dikleştirse de bunun yalnızca korunma amaçlı olduğunu biliyordu. Annesiyle evlenirken, eve geri dönemeyeceği düşüncesiyle kaç gece savaştığını hatırladığında kendisi de bu acıya böyle karşı koyuyordu. Uzandı, oğlunu omuzlarından tutup kendisine çekti ve sımsıkı sarılırken Şafak başını dik tutarak duruşunu bozmadı. "Oğlum." Şafak gözlerini kapattı. Bir güvercin baş üstü süzülerek yere çakıldı gökyüzünden. Siyah bir ip, bir katilin boynuna dolandı. Yeniden açtığında babası yavaşça geriye çekildi. "Hoş geldin." Gözlerine baktı, hep ayaz gördüğü ormanlarda şimdi bulutlu bir gökyüzü görüyordu. Ama o gökyüzünün altında olmak için çok geçti, büyümüştü. Altında serpileceği bir ormana ihtiyacı yoktu artık. Şafak başını salladı, hiçbir şey söylemedi. Babası bu sessizliği önemsemedi. Ne kadar yaralı olduğunu görebiliyordu, onu masaya çekti. Şafak kız kardeşiyle sarılırken kocasıyla selamlaştı. "Abi, hoş geldin."

"Hoş bulduk güzelim." Sesi solgundu, bembeyaz yüzünü simgeleyen kelimeler düştüğünde kız kardeşi durumun ciddiyetiyle kıvrandı, onu böyle görmek acı veriyordu.

Masaya oturduklarında herkes bir anlamda Şafak'ın bir şeyler söylemesini bekliyordu ama o, bunu istemiyordu. Konuşacak bir şey yoktu. Kaybetmek böyleydi, susardınız. İşin aslı, bu sizin tercihiniz olmazdı. Suskunluk, kaybederek kazanılan tek

sevdi. Derin bir nefes aldı. Ardından masadaki çatalların, kaşıkların ve bıçakların yerlerine baktı. Yanındaki sandalye boştu, belli ki gerçekten inanmamışlardı ayrıldıklarına, Bendis içinde bir yer bırakmışlardı. Başını çevirdi, boş sandalyeye bakarken, yıllarca kendisinin bile ir yer edinemediği o aile masasında onun için ayrılan yere baktı. Sevdiği kadını ailesi de sevmişti. Bu kez ters giden hiçbir şey olmayacağını düşünmüştü, bu kez kazanacağını sanmıştı. Zihninde bir ses ona, vazgeçmiş biri gibi düşünmemesini söylüyordu, geri dönecekti ve ölmeyecekti.

Bendis'ine dönecekti.

Gece'sine.

Belki sandığından daha fazla yaralanacaktı ya da acıyacaktı canı ama olacaktı.

Babası öksürdü, bütün bir yemek boyunca da herkes birbirinin nabzını tutmuştu, ortalığı bıçak darbesiyle parçalayan yokluk, sadece Şafak'ın değil, ailesinin de boynundaki damarda keskinleşmişti. Yemeğin bitişine doğru başını kaldırdığında kız kardeşini onu ilerken bulduğunda düşüncelerinden sıyrıldı, toparlanmaya çalıştı.

"Sorun ne?"

Sorun kendisiydi.

Kız kardeşi omzunu silkerek bakışlarını üzerinden çekip tabağına çevirdiğinde, "Hiçbir şey," dedi. "Özlemişim."

Gülmeye çalıştı, belki Bendis burada olsaydı bu cümle onu gülümsetebilirdi. Dudaklarını ıslattı. Elindeki peçete parçasını kaldırıp masanın üzerine attıktan sonra, "Ben gidiyorum," dedi, sesinden akan öfke, özlemi ve acıyı bastıra yegâne duyguydu. Annesi ve babası da onunla birlikte ayaklanırken babası elini Şafak'ın omzuna bastırdı.

"Şafak, oğlum otur."

"O gitti."

"Şafak." Babası bir kez daha uyardı ama amacı, onu yok saymak değil, Şafak'ın bu halde göründükten sonra hissedeceği yıkılışı gizlemekti.

Şafak yeniden "O gitti." Dedi, sanki kelimeler damağına yapışıyormuş gibi zor çıkıyordu. Babası gözlerini kapatıp masanın yanından ona doğru geçtiğinde Şafak, "Gitti!" diye bağırdı ve masa örtüsünü kavrayıp çekerek yerlere dökerken ve her şeyi alaşağı ederken kendisine duyduğu öfke ve nefret artık katlanılamaz bir haldeydi. Babası Şafak'ı kollarından kavrayarak kendisine çekti ve etrafını sararken Şafak, "Gitti," diye fısıldadı. Babası, "Tamam, Şafak, oğlum," diyerek onu bastırmaya çalışsa da içinde yükselmekte olan öfke ve ateş, durdurulamaz bir şekilde bariyerlere çarpıyor ve buz sarkıtlarını zihnine saplıyordu. Korku kan damlası gibi avuçlarına damlarken, "Ölmeyeceğim," dedi, sıktığı dişlerinin arasından.

Babası elini sırtına atmış onu kendisine çekerken, "Ölmeyeceksin," dedi, oğlunun nasıl bir cehennemin içine düştüğünden habersizdi. Onu kavradı, masadan ve ailenin kalanından uzaklaştırıp eve çıkardı. Şafak sessizdi, ilk kez böyle bir şey yapmıştı ve öfkesini kontrol etmekte öyle çok zorlanıyordu ki, kendisini zayıf hissediyordu.

Gitmesine izin verdiği için kendisinden nefret ediyor ama bunun doğru olan olduğunu biliyordu.

Bendis doğru bir karar vermişti ve onu bunun için suçlayacak kadar aptal değildi.

Üst kata çıktıklarında Şafak koltuğa oturdu, babası ikisi için birer bardak viski doldurdu ve koltuğa yanına geçerken derin, burnundan sıkıntılı bir nefes verdi. Oğlunu ilk kez böyle görüyordu, bu bir öfke gösterisi değildi. Acı açığa çıkmak için çarpacak duvar arıyordu. Şafak acı içindeydi, gün geçtikçe parçalanıyor ve ayağa kalkacak gücü bulamıyordu.

"Kal dedin mi?"

İki adam, camlarla örülü bir duvarı izlerken sessizliğin içine doğru bir yudum aldılar ellerindeki içkilerden. Şafak bardağı masanın üzerine bırakarak elleriyle yüzünü sıvazladı, yorgun bir şekilde yüzünü buruşturup alnını ovuşturduktan sonra "Hayır," dedi. "Bana bir seçme hakkı vermedi."

"Öylece gitmesine izin mi verdin?"

Derin, sıkıntılı bir nefes alıp gözlerini yumdu ve ona anlatamayacağı gerçeklerle yeniden yüzleşirken "Bir şey yapamazdım," dedi. "Gitmek istemekte haklıydı, zaten gitmeliydi."

"Neden?"

"Ben iyi değilim." İçkisini alıp büyük bir yudumda hepsini içti. Bardağı büyük parmaklarıyla çevirirken " Ben onun için iyi değilim, iyi bir seçenek değilim," dedi. "Çok uzun zaman önce gitmeliydi." Hızla oturduğu yerden kalkarak cama doğru yürümeye başladı, bir elinde içki bardağı, diğer elinde ona kalanlar... Avucunda çok kısa zamanda yaşanan ama hayatı boyunca hissetmediği kadar gerçek hissettiren bir ilişkinin kanı vardı. Yaptığı şeyin doğru olduğunu biliyordu, bu yüzden geri adım atamıyordu ama onu öyle çok özlüyordu bazen, sadece onu hayal ederek sabahı ediyordu. Eğer devam edebilselerdi... Nasıl olacaklarını hayal etmeden duramıyordu.

"Bir polis olarak onun için doğru seçenek olmadığına emin misin? Bana tam da korunmaya ihtiyacı olan bir kadınmış gibi gelmişti." Korunmaya ihtiyacı vardı evet, kendi kendisini koruyabilecek kadar güçlü bir kadın olmasına rağmen bir yanı böyle bir şeye açtı. Şafak onu koruyordu, tüm bu pisliğin içine de sırf onu koruyabilmek adına girmişti zaten. Ama anlamayacağını biliyordu. Dışarıda bir yerde kendisinden nefret eden gözü dönmüş bir adam varken, onunla kuracağı hayatın çatısında delikler olurdu ve o bunu yapamazdı.

"Ben polis değilim baba, artık değil."

"Polislik meslek değildir, Şafak. Polislik ruhtan gelir, koruma içgüdüsüyle var oluruz biz."

İç çekti, bardağı avuçlarında çevirmeye devam ederken bakışlarını camın arkasındaki ormanlık manzaraya çevirdi. Korkunç şeyler düşünüyor ve hissediyordu. Boştaki elini yavaşça ceketinin iç cebine soktu, zarfı çıkardı. "Onu bırakamıyorum," diye fısıldadı, sesinden parçalanıp yere akan acı, bir kalbi bir ömür çürütmeye yetecek güçteydi. Elindeki zarfa bakarken içinde gördüğü fotoğraflar gözlerinin önünden akıp gidiyordu.

"Hiçbir şey anlamıyorum Şafak, o kız seni seviyordu. Sen yokken ne hale geldiğini hepimiz gördük, şimdi sensiz nasıl nefes alıyor? Senden uzakta nasıl yaşıyor?" Babası durdu, sesindeki düşüncelerin bas bas soru işaretleri bağırdığını duyabiliyordu. "Sen onsuz nasıl yaşıyorsun? Nasıl hâlâ ona giden yollarda değilsin?"

Bendis onsuz nasıl yaşıyordu bilmiyordu ama iyi olmadığına emindi. Neler yaşadığını, nasıl hissettiğini düşünmeye çalışmak bile onu mahvediyordu.

"İkimizde yaşamıyoruz." Emin olduğu tek şey buydu. "Ve birbirimize gelen yolları ateşe verdik."

Babası başını eğdi, eliyle yüzünü sıvazlayarak derin bir nefes aldıktan sonra yerinden kalktı ve Şafak'a doğru yürürken Şafak zarfı yeniden ceketinin içine koydu. Babası camın önünde, oğlunun yanında dururken, "Benim oğlum, sevdiğini sandığı bir kadın için bile ailesini geride bıraktı. Gerçekten sevdiği kadın için..." dedi, sesindeki anlamlar Şafak'ın zihninde bir rüzgârgülü gibi akıp gitti. "Benden bir şeyler saklıyorsun Şafak. Ondan vazgeçtiğine inanmıyorum. Bir şeyler için savaştığını görebiliyorum, içinde sadece onun yokluğuyla değil aynı zamanda başka şeylerin ağırlığıyla uğraştığını görebiliyorum. Her ne için savaşıyorsan, kazanacak kadar güçlüsün. O kadınla bir geleceğin olsun istiyorsun oğlum," Uzanıp Şafak'ın omzunu sıktı. "Ve benim oğlum bunun için her şeyi yapar."

Şafak başını eğdi. Gözlerini kapatıp kaşlarını çatarken, "Yaparım." Diye fısıldadı. "İlk kez..." Başını kaldırdı, bakışlarını babasına çevirdi ve "İlk kez kızımı düşünüyorum baba, oğlumu düşünüyorum," dedi. "Kendimi onların olduğu bir evi hayal etmekten alamıyorum."

Babası güldü.

"Bende hayal ediyorum oğlum, torunlarımı." Oğlunun omzunu sıktı. "Annende az vazgeçip gitmedi benden, bu hayat zor Şafak, polisler için daha da zor. Ama biz savaştık, çok sevdik birbirimizi. Sevginiz eğer düşündüğün kadar güçlüyse, her şeyin üstesinden gelecektir."

"Gelir mi?"

"Gelir."

Babasına doğru döndü. Babası elini yavaşça Şafak'ın göğsüne vurdu.

"Benim oğlum olduğun için değil, çok güçlü bir polis ve çok kudretli bir adam olduğun için, teşekkür ederim." Gözleri dolmuştu, bu oğluyla ilk baba-oğul konuşmalarıydı. "Sen çocuklarına, benim sana olabildiğimden daha iyi baba ol."

Şafak güldü. Elini yavaşça babasının omzuna koyduktan sonra sıktı. Bu konuşma belki bakıldığında hiçbir şey ifade etmeyecek kadar anlamsızdı ama o an, Şafak'a savaşmaya başladığı şeyleri hatırlattı, ne istediğini ve ne almayı beklediğini hatırlattı. Kimin için yaralandığını hatırlattı.

Babasının yanından geçti ve salondan çıkarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Umut dolu bir gülümseme.

***

Üç gün sonra, arkada koltuğa uzanmış kitabımı okuyordum. Bazen sesli bir şekilde bebeğime okuduğumu hayal ediyordum, onu sevdiğimi, öptüğümü... Eğer babası onu bilseydi, onun da çok seveceğini söylüyordum ona. Çünkü babasının onu seveceğini bilmeliydi. Bir gün karşısına çıkıp ona çocuğumuz olduğunu ve görüşmesi gerektiğini söyleyecektim ama henüz ben bile bu düşünceye yeni yeni alışırken adım atmak istemiyordum. Azra'ya bile, artık kusmalarımdan şüphelenmeye başladığında söylemek zorunda kalmıştım. Geniş şeyler giydiğimden pek fark edilmiyordu göbeğim. Ayrıca Şafak'tan ayrıldıktan sonra girdiğim depresyon sürecini bildiğinden kilo almam ya da kusmam başlarda sorun olmuyordu. Sinir ve stresin sebep olduğunu düşünürdü ama sonra kontrol edemez hale gelmiştim. Söylediğimde kimseye söylemesin diye söz verdirtmiştim ona. Söylerse kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gitmekle tehdit etmiştim onu. Ve yapardım. Şafaktan sonra gücümün farkın-

daydım, ben onun bahsettiği her şeye gücü yeten kadındım ve onu unutacak gücü bulmuştum, öyle ya da böyle.

Çınlama sesi.

Gözlerimi aralamamamın sebebi buydu. Çiçekçi dükkânının kapısındaki zilin çınlayışı. Başımı uyuyakaldığım yerden kaldırdım, karnımın üzerindeki kitabı koltuğa koyup kalktım. Çiçekçi ve kitapçının sahibi olan kadınlar çok iyi anlaştıklarından ortadaki duvarı yıkıp mutfaklarını birlikte kullanmaya başlamışlardı. Duvarın içindeki kapıya doğru yürüdüm, kapıya gerilmiş olan küçük boncuklu perdeyi kenara çekip çiçekçiye indiğim anda, olduğum yeri sarsan, kelimelerin üzerine indirdiği balyozla ruhumdan kan akıtan o adamı gördüm. Yeni bilenmiş bir bıçakla kesilmiş gibi boğazıma kan doldu.

Kendimi sıkarak onun güzel yüzüne, sımsıkı bir duvarla önüne set kurduğu, artık hiçbir duygunun geçmeyeceğini belli eden kahredici gözlerine, kıvırdığı gömleğine, bedenini saran siyah pantolonuna baktım. Ruhumda yara izleri açan, yanağımda, tenimin üzerinde hissetmek için yanıp tutuştuğum ellerine baktım. Bedeni biraz daha güçlü görünüyordu sanki. Onu vücut çalışırken gördüğüm birkaç seferi hatırladım, sanırım üzerine düşmüştü. Onun beni görebileceği bir yerde değildim ama ben onu görebiliyordum. Yavaşça aşağıya bir adım daha attım, ardından bir adım daha atıp tamamen karşısına çıktığımda bakışları bir anda gözlerime saplandı. Avuç içlerimi elbisemin üzerine sürttüm. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Bunu böyle hayal etmemiştim, tenimin altında ateşin yandığını hissedebiliyorum. O ateş ondan gittiğimde söndü sanmıştım ama yanılmışım, hâlâ oradaydı. Onun içindi fakat kendimi sıkarak masaya doğru yürüdüm.

"Buyurun, hoş geldiniz."

Tavrım onu şaşırtmışa benziyordu. Ellerini ensesine atıp hafifçe ovuşturduktan sonra bana ona özel adımla sesleneceğini fark edince uyarma ihtiyacı hissettim.

"Bendis, Bendis Akman. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bendis." Sesi öyle boğuk ve ihtiyaç dolu geldi ki, koltuğa attım kendimi. Zorlukla masanın üzerindeki kalemi titreyen parmaklarımın arasına aldıktan sonra, "Dinliyorum," dedim. Başımı kaldırıp korkmadan, gece yanımın beni ele geçirmesine izin vererek gözlerine baktım. "Size nasıl hitap etmemi istersiniz?"

"Gece." Beni uyarıyordu ama bu öfkeli bir şekilde değildi. "Konuşacağız."

"Düğün, sünnet, nişan, kutlamalar için çiçek hazırlıyoruz," dedim mekanik bir sesle onu bilgilendirirken. "Ücretleri hakkında Berfin Hanım'la görüşebilirsiniz."

"Bendis, kes şunu."

"Hangi çiçekleri istersiniz?" Oturduğum yerden kalkıp çiçeklere doğru yürüdüğüm sırada peşimde olduğunu biliyordum. Çiçeklerin yanına geldiğimde yeniden ona döndüm ve, "Düğün mü?" diye sordum. "Gelinimiz nerede? Onlar böyle şeylerle daha çok ilgilenirler."

"Kes şunu!" diye kükredi üzerime doğru birkaç adım atarken. "Ne gelini ne düğünü lan! Nefes bile almıyorum ben."

"Uzak dur benden." Öfkeyle ve hırsla gözlerine baktım. "Yaklaşma." Birkaç adım geriye kayarak kendimi ondan uzaklaştırdım. Şafak öfkeyle başını eğdi, hırsla derin bir nefes aldıktan sonra söylediklerimi umursamadan üzerime doğru birkaç adım atarak mesafeyi yeniden kapattı.

"Sen benimsin." dedi dişlerin arasından. "Benimsin, hiçbir şey bitmedi, ben bittiğini söylemeden de bitmeyecek."

"Evet," dedim elimi arkamdaki duvara yaslarken. "Seninim, inkâr edecek değilim. Bedenimin sahibi sensin ama ruhumu çoktan terk ettin."

"Hayır!" dedi sertçe.

"Çoktan bitti Şafak. Kabullen."

"Hayır!" Dişlerini sıkarak üzerime eğildi.

"Ben kendi yolumdayım." Bir anda başımın hemen yanında, duvarı titretip parçalara ayıracak bir gürültü oluştu. Şafak'ın yumruğu duvarı ortadan ikiye çatırdatacak kadar güçlü bir şe-

kilde duvara indiğinde, "Hayır!" diye hırladı. "Benim olmadığım hiçbir yolda olamazsın sen!"

Korkuyla ellerimi karnıma yerleştirip gözlerimi kısarak eğildiğimde, Şafak hırlayarak, nefesini kontrol etmeye çalışarak başını eğdi. Göğsü öyle hızlı inip kalkıyordu ki titreyerek karnıma sarıldığımı bile çok sonra fark etmiştim. Şafak'ın nefesleri sakinleşmeye başlayınca şaşkın bir şekilde bakışlarımı kaldırdım. Gözleri karnımdaki ellerimdeydi. Bastırdığım için karnımı belirginleşmişti. Bir anda eli duvardan ayrıldı. Kendisini arkaya atarak üzerimdeki gölgesini çekerken elini arkaya atıp zorlukla tezgâha yaslandı.

Kaşları çatılmış, arasında derin bir cehennem vadisi oluşmuştu.

"O... O ne?" diye sordu ilkel bir tavırla. Şafak Tekand'ın ilk kez sesi titremişti. Bebeğini gördüğünde. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve yeniden gözlerimi araladığımda, "Seni ilgilendiren bir şey değil," dedim. Yanından geçip yeniden masaya doğru yürüdüğüm sırada bir anda kolumu kavrayıp durmamı sağladı. Beni kendisine doğru çekip bedenimin onun heybetli bedenine yasladığında gözlerim acıyla yumuldu. Olmasın diye yalvararak uyuduğum şey oldu. Kokusu burnumdan içeriye sızarken zihnimin damarlarını çatırdatan mistik melodi kulaklarımı uğuldatıyordu.

"Gece..." diye fısıldadı, eli yavaşça karnıma doğru ilerlemeye başladığında kendimden beklemediğim bir şey yaptım. Kendimi sertçe geriye iterek elinden kurtuldum ve ondan hızla uzaklaştıktan sonra, "Bırak!" diye tısladım. "Sakın ellerini sürme ona."

Dağıldı. Omuzları güçsüzce çöktüğünde, "Onu asla terk etmeyecek insanları hak ediyor." dedim, sesimin titremesini umursamadan. "Onu kimsenin ağlatmasına izin vermeyeceğim."

"O... O bizim..." Gözleri karnımdan yükselip gözlerime dokunduğunda, "Hayır," dedim bastırarak. "Benim."

Ellerini ensesine attı, şoke olmuştu. Pazusundaki damarları

belirginleşmişti. Anlamıyordu. Zorlukla derin bir nefes alıp yeniden başını kaldırdıktan sonra, "Bana nasıl söylemezsin?" diye sordu dehşet içinde. "O benim de çocuğum Bendis. Bana nasıl söylemezsin?"

"Ne olacaktı söylediğimde? Uğruna savaştıklarını onun için bırakıp bana gelecek miydin? Sana yalvardım! Bırakman için yalvardım... Beni dinlemedin, benim acıma göz yumdun. Benim çocuğumun babası değilsin sen."

"Senin acına göz falan yummadım!" diye hırladı. "Senin için ölürüm ben, sana kulaklarımı kapatmadım. Haklı olduğumu biliyorsun, içinde savaştığın şey yüzünden, geçmişte yaşadıkların yüzünden kabullenemiyorsun o kadar. Ben kötü bir şey yapmadım Gece. O gün ben o adamı hapse attırmasaydım, belki yarın benim çocuğumun canını yakacaktı. Dışarıda kalamazdı, sen tehlikedeydin... Yapmasaydım o da tehlikede olacaktı..." Bakışları karnıma düştü. Bana doğru birkaç adım attığı sırada, "Git buradan," dedim. "Git buradan! Görmek istemiyorum seni, duydun mu? Etrafımda olmanı istemiyorum! Bana zarar veriyorsun, beni incitiyorsun, uzak dur bizden!"

Arkamı döndüm, yine hareket etmeme izin vermedi. Fakat bu kez her şey daha karmaşık ve duygu yoğunluğuyla çatırdayacak haldeydi. Belime sarıldı, beni kendi bedenine öyle sıkı bastırıyordu ki, kalbinin atışı sırtımdaydı. Ağlamaya başlamıştım, kendimi tutamadım. Gücüm kesilmişti.

"Şafak... Bırak beni."

"Bir daha asla."

"Bırak... Ölüyorum Şafak..." Hıçkırarak başımı eğdiğimde dudakları başımın üzerindeydi.

"Ölmüyorsun, ölmeyeceksin... Her şeyi toplayacağım, söz veriyorum."

"Bırak..." Kıpırdanıp kaçmaya çalıştım, kurtulmak istedim ondan. "Bırak beni..." Durmadım. "Ben çok yaralandım... Zor örttüm yaralarımın üstünü... Bırak beni Şafak, biz ancak daha fazla yara oluruz birbirimize bundan sonra."

"Yanılıyorsun..."

Hıçkırdım, başımı eğip tamamen ağlamaya başladığımda hıçkırıklar ve acı dudaklarımdan bir feryat gibi çıkıyordu.

"Yanılmıyorum... Sen bana ancak daha fazla yara olursun... Her baktığımda yokluğunda nelerle yalnız başa çıktığımı hatırlatacak ve sürekli kanayacak olan derin bir yara." Dudaklarını saçlarıma bastırdı, parmakları yavaşça çıkık karnımın üzerine kaydı ve parmakları bebeğimizi okşadığında hıçkırarak, "Seni hiç tanımaması en doğrusu olacak," dedim. "Öldüğünü söyleyeceğim."

"Ama ölmedim Gece. Senin için ölmedim."

"Öldün, bizden vazgeçtiğinde bitmişti."

Gözlerini yumup burnundan sıkıntılı bir nefes alırken avucu karnıma yaslıydı.

"Asla vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı. "Daha fazla ağlama... Seni duyuyorsa, onun da canı yanacak." Dudaklarını kulağıma bastırıp kokumu içine çekerek öptü beni. "Ama sakın unutma, siz bana aitsiniz ve ben asla sizi yarı yolda bırakmayacağım. Sen bitirmiş olabilirsin ama ben sadece yarım bıraktım. Şimdi yarım bıraktıklarımı toparlayacağım." Parmakları tenimde hareket etti. Dudakları omzuna doğru kaydığında gülümsediğini hissetmek beni daha çok yaraladı. "Baban burada," diye fısıldadı. "Seni asla terk etmeyecek."

Bir anda karnımı bıraktı. Beni bırakırken bedenini isteğim üzerine benden uzaklaştırdı. Kapıya yürüdü, ben orada gözyaşları içinde bir elim ağır ağır karnıma uzanır halde dururken kapıyı açıp o çınlamayı umursamadan çıkıp gitti.

★★★

Salondaki koltukta uzanmış karnıma masaj yapıyordum, biraz ağrım ve kasılmalarım olduğu için işe gitmemiştim. Patronum anlayışla karşılamıştı, halimden anlıyor, beni de çok destekliyor ve seviyordu. Bu yüzden mutlu olduğum bu yerde çalışıyordum. Bebeğimin kötü hiçbir şey hissetmesine izin vermek istemiyordum.

Kremle yavaşça karnımı ovuştururken gülümsedim, "Bebeğim..." diye fısıldadım onu severken. "Doğduğunda da seni böyle seveceğim... O zaman her yerini öpebileceğim... Sana dokunmak için sabırsızlanıyorum..."

Karnımı okşamaya son verdim, tişörtümü çekip yavaşça yerimden kalktım. Lavaboya gidip ellerimi yıkadıktan sonra altımdaki şortu çekiştirerek salona yürümeye başladığımda kapının çalışıyla durdum. Azra Güven'le birlikte dışarıda olacaktı, erken gelmeyeceğini söylemişti.

Kapıya doğru yürüdüm, ayaklarım çıplaktı, üzerimde kısa bir şort ve geniş bir tişört vardı. Delikten baktığımda Şafak'ı görmeyi beklemiyordum, sanki bir anda saç köklerimde onulmaz bir acı hissettim. Boğazım acıdı. Dilim uyuşurken elimi kapıya yasladım. Kapıyı tekrar çaldı. Dudaklarımı birbirine bastırarak yavaşça elimi kapının koluna indirdim. Fakat açmadım.

"Git buradan," demekle yetindim, sesim titremesin diye dişlerimi sıkmak zorunda kalmıştım. Elimi karnıma yasladım. Kötü hissetmemek için birkaç kez derin nefes aldığım sırada, "Aç kapıyı," dedi sertçe. "Aç kapıyı Bendis, bütün apartmanı ayağa kaldırtma!"

"Git Şafak! İstemiyorum!"

"İstiyorsun, istediğini biliyorum, aç şu kapıyı! Çıldırtma beni!" Kükrüyordu ama hâlâ apartmanı ayağa kaldıracak kadar güçlü değildi. Avucuyla sertçe kapıya vurduğunda gözlerimi kapatıp sırtımı kapıya yasladım ve omuzlarımı sıkarken, "Konuşacağız," dedi. "Bak, eğer gerçekten istemezsen bir daha seni rahatsız etmeyeceğim ama bırak şimdi konuşayım. Seni aklımdan çıkaramıyorum kadın, aç şu kapıyı!"

Yutkundum. Karnımda bir sızlanma hissettim. Sanki küçük bebeğimiz benimle konuşuyormuş gibiydi. Omuzlarımı sıkarak gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Sen de mi istiyorsun bebeğim?" diye sordum. "Babacığı sen de mi özledin?"

Sırtımı kapıdan ayırdım. O sırada Şafak'ın umutsuz bir şe-

kilde sertçe nefes aldığını duymuştum. Yavaşça kapının kilidini açtım ve kapıyı çekip açarken Şafak bir elini kapının pervazına yaslamış bana bakıyordu.

Dudaklarında ağır ağır oluşan, onsuz geçen her gecenin ağırlığıyla dolu gülümsemesine baktım. Onu affetmek için yanıp acıyla kıvranan yanımı bastırmaya çalıştım. Gün yüzüne çıkmasın diye çırpındığım duyguların arasında yüzmeye başlamıştım.

Yolundan çekilip içeriye girmesi için ona yol açtığımda bakışları kısa bir an bedenimde dolaştı. Ardından yeniden yüzüme çıktığında yavaşça yanımdan geçti ve ben kapıyı kapatana kadar bekledi. Kapıyı kapatıp uzayan saçlarımı topladığım kalemi çıkardım ve tekrar toplarken salona doğru yürümeye başlamıştım.

Peşimden geliyordu. Bu bana evimizi hatırlattı. Bizim evimizi.

Boğazımı temizleyip salona girdiğimde az önce oturduğum koltuğa geçmek üzere yürüdüğüm sırada Şafak'ın sesiyle duraksadım.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" Kaşlarım çatıldı, Şafak Tekand benden bir şey mi rica ediyordu? Başımı yavaşça ona çevirdiğimde bakışları doğrudan ayaklarımdaydı. Kaşlarım biraz daha çatılırken, "Ne?" dedim ilkel bir tavırla.

"İsteyebilir miyim?" Doğrudan gözlerime bakınca bir anda gafil avlandım. Yutkunarak tamamen ona döndüm ve kaşlarımı gevşetirken başımı olumlu anlamda sallayarak, "Evet?" dedim.

"Çorap giyer misin?" Bakışlarım ayaklarıma düştü. Giymeliydim ama neden söylemişti bunu şimdi? "Hasta olmamalısın." Şimdi gözleri karnımdaydı. Ah... Kelimeler yutkunmamı güçleştirdi. Bebeğimizi mi düşünmüştü?

Dudaklarımı ıslatarak yavaşça yerime çöktüm. Yastığın altına koyduğum çorabımı çıkardım, pofuduk çoraplarımı giyerken o da tam karşımdaki koltuğa oturdu. "Teşekkürler."

Çoraplar dizimden biraz aşağıya kadar uzanıyordu. Çorapları giyip başımı kaldırdığımda bakışları bacaklarımdaydı. Yutkunarak gözlerini çektiğinde, "Dinliyorum," dedim mesafeli bir tonda.

Derin bir nefes aldı. "Ne zaman öğrendin?"

Karnıma bakınca ellerimi karnıma koyarak rahatsızca kıpırdandım. "İki aydan fazla oldu." Başını eğip gözlerini yumdu ve boğazından şaşırmış gibi bir ses çıkardı.

"Bana gelmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sordu gözlerimin içine bakmaya başladığında. Dudaklarımı ıslattım. "Hayır." Her gece düşündüm. "Sen baba olamazsın Şafak. Babaların önceliği ailesidir."

"Çok keskinsin," dedi yutkunurken. "Sanki seni ikinci plana atmışım gibi konuşuyorsun."

"Bu konuda haksız olduğunu söylemeyeceğim, bu kişisel bir şey. Sana göre sen haklısın, bana göre ben haklıyım. Bunu daha fazla tartışmanın bir anlamı yok. Seni suçlamıyorum."

"O halde neden yanında değilim?"

"Çünkü bana artık güven vermiyorsun." Önüme düşen tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bir gün kendi öncelikleri için çocuğumu yarı yolda bırakacak bir adamı istemiyorum. Ona yaşadıklarımı yaşatmayacağım."

"Onu asla yarı yolda bırakmam!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Seni de bırakmadım! Önceliğim her zaman sendin! Hep sendin ve her zaman da sen olacaksın!"

Sessiz kaldım. Dudaklarımı ıslattım, ardından yavaşça omuzlarımı dikleştirdikten sonra, "Ben yalnızdım," dedim. "Sen yanımda yoktun."

"Hayır." Elini cebine soktu, ceketinin cebinden iki tane zarf çıkardı. Birisi benim ona verdiğim zarftı, diğeri de ona nazaran daha büyük bir zarftı. İkisini de masanın üzerine attı. "Aç."

Zarflara baktım. "Neden?"

"Aç!" Titredim. Uzanıp büyük zarfı aldım, merakıma yenik düşmüştüm. Zarfı hızla açtığımda içinde fotoğraflar olduğunu görmüştüm. Parmaklarım titreyerek içine uzandığında gözleri zarftaydı. Fotoğrafları çektim, ilk beliren görüntü çiçekçide çiçekleri suladığım bir ana aitti. Gözlerim büyürken yavaşça hepsini çıkardım. Üç yüze yakın fotoğraf vardı. Öndeki fotoğ-

rafı çekip arkadakine baktığımda o da kitapçının kapısından çekilmiş bir fotoğrafımdı, koltukta uzanıyordum. Dudaklarımın aralığından sızan nefes, geçmişin paslı zemininde parmak izleri bırakırken Şafak yavaş, sakin bir sesle düşüncelerimin arasına girdi.

"Hiçbir anında bensiz değildin, ben her anında oradaydım, seninleydim. Bunu kalbinde hissettiğini biliyorum. Hiçbir zaman yalnız olmadın, gece yatağına uzandığında bile arkandaydım, nefesim saçlarının arasındaydı. Yalnız uyumadın Gece, hayallerinde olduğumu biliyorum. Kendini daha fazla kandırma. İkimizi de mahvediyor."

Titreyen ellerimle zorlukla fotoğrafları geçmeye devam ettim, ultrason için gittiğim gün de dahil, her günün birkaç resmi vardı. Her gün aslında yanı başımdaymış... Ruhumda hissettiğim yakınlık bu yüzdenmiş...

Fotoğrafları yavaşça masanın üzerine bıraktım. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda ruhumdaki uğuldayan acı, onun nefesinden akan özlemle birleşiyordu. Şafak uzandı, masanın üzerindeki diğer zarfı alırken gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. "Sen de hep benimleydin." dedi zarfı ceketinin iç cebine koyarken. "Yanımdan ayırmadım, sana ne kadar acı verdiğimi hatırlamak senin için savaşmam gerektiğini hatırlattı. Gözlerin hiç gitmedi gözlerimin önünden. Senin çaresizliğini bir an bile unutmadım ama Gece, yemin ederim, ne yaptıysam bizim için yaptım. Seni düşünmeden aldığım tek bir karar bile olmadı. Haklıydın, ölebilirdim, başıma çok kötü şeyler de gelebilirdi ama en azından, ben ölürsem sen güvende olurdun. Kimse benim yüzümden canını yakmak için zaman kollamazdı. Güvende olurdun."

Ensesini ovuşturdu, başını eğip derin bir nefes aldıktan sonra, "Gitmemi istersen, gideceğim. Senin hayatına bir daha dahil olmayacağım ama benim olanı benden alıkoymaya gücün yetmez. Bunca zaman her şeyi kaçırdım ama bundan sonra kaçırmayacağım," dedi. "O bizim bebeğimiz sen ne söylersen söyle

ve babasının gölgesinde büyüyecek. Sen de buna engel olamayacaksın."

Ona baktım. Ona hiçbir zaman yaptığı seçimden dolayı öfkelenmemiştim, ona insanları kurtarmayı seçtiği için kızmamıştım da. Bu benim hayata bakış açımla çarpışan ilk şey olmuştu, dünyayı iyilikle sarmalamak isteyen ben, ilk kez iyilik yapmasını kendi bencilliğim yüzünden istememiştim. Tekrar yarım kalmaktan kaybolmaktan ölesiye korkmuştum. Ve kaçmıştım. Belki yanlıştı, belki yapılmaması gereken bir şeydi ama yapmıştım. Birini daha kaybetmeyi göremeyecek kadar berbat haldeydim ve bu yüzden suçluluk hissetmedim ama şimdi karşıma geçip her şeyi bu şekilde anlattığında, bana hâlâ aynı aşkla baktığını gördüğümde her gece yatağıma girip hayalini kurduğum anın etkisiyle kendimi sıkamadım, gözlerim doldu. Onu seviyordum, ona o kadar çok âşıktım ki, onun çocuğundan vazgeçememiştim bile. Hayat insanı her zaman asla yapmam dedikleriyle sınıyordu sanırım. Ben de tam o çizginin üzerinde durmuş, acıyla kıvranıyordum.

"Tamam," dedim, sakince. "Kontrollere giderken sana haber veririm."

"Hayır."

"Ne?"

Ellerini dizlerine koyarak doğruldu. "Evimizde kalacaksın."

Kaşlarımı çatarak yerimde doğruldum. "Nedenmiş o?"

"Yakında aşermeye başlayacaksın, daha iyi koşullarda, daha iyi doktorlarla olman gerekiyor. Bu benim çocuğum olduğu için, itiraz etme şansın yok."

"Şafak," diye tısladım dişlerimin arasından. "Bunca zaman o bu evdeydi ve ben gayet iyiyim, ben iyi olduğum için o da iyi. Doktorum da gayet iyi. Bir anda geri gelip her şeye hükmedebileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun!"

"Yanılmıyorum, hükmetmek de değil derdim, çocuğum için en iyisini istiyorum o kadar."

"O zaman işe hükmedici biri olmakla değil iyi bir baba olmaya çalışmakla başla, çünkü görünüyor ki pek beceremiyorsun."

"Sana dokunmama bile izin vermiyorsun!" diye tısladı üzerime yürürken. "Ona nasıl babalık yapmamı bekliyorsun?" Gözlerinin içine bakarak bir adım geriye çekildim ve sırtımı dikleştirsem de bir şey söyleyemedim. "Şimdi, hazırlan. Sizi götüreceğim."

Dişlerimi sıkarak yüzüne baktım. "Gelmiyorum."

"Hızlı ol."

"Şafak! Beni duymazlıktan gelme!" diye bağırdım ona doğru bir adım atarak üzerine yürürken. "Senin çocuğunu taşıyorum, senin kölen değilim!"

"Benimsin."

"Ruhuma eziyet etmekten vazgeç."

"Ruhunu geri istiyorum." Başımı sallayarak güldüm ve arkamı dönüp elimi alnıma koyarken "Daha eve gitmeden her şey yolundan çıktı, işte sen bunu yapıyorsun. Hiç ayarın yok!" diye bağırdım.

"Sen benimsin, karnında taşıdığın can da benim canım, ikinizin de iyi olmasını istiyorum. Bunu istememde bir sakınca yok."

"Benimle oynama!" diye tısladım yeniden ona dönerken.

"Kartlarımı açık tutuyorum. Sana bilmediğin hiçbir şey söylemedim, seni kandırmıyorum. Seni seviyorum ve çocuğuma babalık yapacağım, bu yüzden sizi evimize götüreceğim."

Dişlerimi sıkarak ellerimi saçlarıma attım ve dişlerimi sıkarak boğazımdan derin bir hırıltı çıkardıktan sonra, "Ben istemediğim ve bir ihtiyacım olmadığı sürece eve gelmeyeceksin," dedim. İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Bana dokunmayacaksın, bebeği sevmek istediğinde söyleyeceksin, onun dışında temas yok."

Gözlerimin en içine baktı, orada tüm bu kurallardan pişman olacağımın yankısını görsem de bu beni vazgeçirmedi.

"Tamam," dedi. "Temas yok." Bunu söylerken bile gözlerinin bana temasını hissedebiliyordum. Omuzlarımı düşürdüm. Yutkundum ve dudaklarımı ıslattıktan sonra hiçbir şey söylemeden yanından geçip yatak odama yürüdüm.

Peşimde olduğunu sesini duyduğumda anlamıştım. "Hiç kontrole gittin mi?"

"Gittim." Bu işleri bilmediği belliydi. Arkamı dönüp ona baktım. "Neden peşimden geliyorsun Şafak? Orada beklesene."

"Onu göreceğim," dedi durmadan yürümeye devam ederken. Tam önümde durduğunda "Ne?" diye sordum.

"Bebeğimi. Ultrason fotoğrafını. Göster."

Burnumdan derin bir nefes aldım ve kalbimi parçalayan bu hissi yok saymaya çalışarak iç çektim ve yeniden arkamı dönüp odaya geçtim. Şafak peşimizden kapıyı kapattığında komodine yürüdüm, içinden bebeğime bıraktığım notların olduğu defteri çıktım, ona arkamı döndüm, defteri göstermeden arasına bıraktığım ultrason fotoğrafını çıkardım. Defteri kapatıp yatağın üzerine koydum ve yavaşça ona döndüğümde bakışları doğrudan üzerimdeydi fakat aramızdaki mesafeyi korumuştu. Küçük bezelyemin ultrason fotoğrafını ona uzattım. Birkaç saniye bakabildi yalnızca. Gözlerinin nasıl kardığını gördüm, kalbinin üzerine çöken geçmişin gölgesi dağıldı. Umutsuzluk kemik gibi her yanımıza batmaktan vazgeçti. Şafak'ın güçlü elleri umutsuzluğu parçaladı ve yerine umut dolu bir tas su uzatırken uzanıp elimdeki fotoğrafı aldı.

"Ben hazırlanayım," dedim arkamı dönerken. Şafak yürüyüp defteri kenara aldı ve yatağa oturdu. Kıyafetlerimi toparlarken göz ucuyla onu izliyordum. Altıma bir pantolon geçirdim. Ona baktığımda etkilenmiş görünüyordu, parmağının ucu bebeğin üzerindeydi. Küçük bezelyem babasını hissetmiş gibi içimde bir kıpırtı oluştu.

"Küçük bir bezelyeye benziyor," dedi, sesi gittikçe kısılmıştı. Kaşlarım kalktı, gözlerim onda takılı kalırken elimde katlamakta olduğum elbisenin kenarlarında duraksadı. Yutkundum. Hiçbir şey söyleyemedim. O... Kelimelerimi parçaladı. Ona cevap vermeden arkamı döndüm ve bir elimi zorlukla dolaba yaslayarak ayakta kalmaya çalıştım. Onun yakınında, kokusunun her bir zerresine bedenime nüfuz ederken ondan uzak durmak öyle

zordu ki. Ayrıldığım an gözlerimin önünden gidebilseydi şayet, onu affetmiştim. Bir an bile düşünmezdim.

Kıyafetlerimi topladım. Şafak, "Sen nasılsın?" diye sordu bir anda. Bavulun fermuarını çektim, olduğum yerde doğrulurken, "İyiyim," dedim. "Bulantılı bir süreç, fazla yiyorum ama o sağlıklı olduğu sürece iyiyim."

"Onu sormadım." Yatağın üzerindeki defteri almak için eğildiğimde gözlerimiz birleşti. Yutkundum.

"Ben ondan ibaretim," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Kendimi hâlâ gözlerinin içinde görebiliyorum," diye fısıldadı parmakları bana uzanırken. Yavaşça yüzüme düşen tutamı parmak uçlarıyla arkaya ittiğinde gözlerimi yumdum. İçim titredi, kendimi kontrol etmeye çalışarak yanağıma yerleştireceği elini kavrayıp zorlukla aşağıya indirirken, "Tek bağımız o, başka bir şey düşünme," dedim. Olduğum yerde doğrulup ultrason fotoğrafını alıp çantamın içine koyduğum sırada Şafak da ayaklandı. Valizi aldığında bir şey söylemedim. O benden önce çıktı ve ben de peşinden yürüdüm.

O kapıyı açıp çıkarken, "Sen git, geliyorum," dedim. Telefonumu çıkardığım sırada kapının önünde durduğunda, "Ne oldu Şafak?" diye sordum.

Elimdeki telefona baktı. "Azra'yla konuşacağım," dedim gözlerimi devirirken. "Git hadi."

Şafak asansöre geçtiğinde Azra'yı aradım. Birkaç çalıştan sonra açtı.

"Bendis?"

"Şafak beni eve götürüyor," dedim pat diye. "Buraya geleceğinden haberin var mıydı?"

"Seni eve mi götürüyor? Hayır, hayır yoktu." Durup Güven'e sordu. O da bebeği söylememişti. Yanaklarımı şişirip derin bir nefes aldıktan sonra, "Tamam," dedim. "Tamam, sonra konuşuruz." Telefonu kapattım. Evden çıkıp kapıyı kilitledikten sonra asansöre bindim ve Şafak'ın yanına gitmek üzere binadan çıktım. Binadan çıktığımda açıkçası görmeyi beklediğim şey son model bir araba değildi. Şafak içindeydi.

Benim çıktığımı gördüğünde arabayı direkt evin önüne yani önüme çekti. Yutkunarak kaşlarımı çatıp kapısını açtım, yavaşça eğildiğimde, "Bu..." dedim, şaşırmış bir şekilde ona bakıyordum.

"Bin." Yavaşça açıp bindim ve kapıyı kapattığımda Şafak kilitleri kapattı. Koltukları öyle rahattı ki, başımı yaslayıp gözlerimi ona çevirdiğimde bu halim onu gülümsetti. "Güzel, amacına hizmet ediyor."

"Ne demek istedin?" Kemerimi takarken Şafak arabayı çalıştırdı.

"O kazadan beri araba kullanmıyordum," dedi. "Ama bebek için almam gerekti, ben de senin rahat edebileceğin bir tane seçmeye çalışmıştım."

"Ciddi misin?" dedim ilgiyle gözlerimi yüzünde tutarken. Dikkatli bir şekilde yolu izliyordu. Başını bana çevirdi, dudağının kenarı usulca yukarıya kıvrılırken, "Neden olmayayım?" dedi. "Hastaneye gidip gelirken rahat olman gerekecek."

Parmaklarımın üzerine örtülen geçmiş, uçlarını sıyırdığım tırnaklarımın altından yeniden doğarken, tenime kazınan korkunun ve acının etkisi narkoz gibi uyuşturuyordu. Hiçbir şey söylemedim, karşısında sımsıkı tutunduğum sessizlik, kelimelerime balyoz darbesi vuran tavırlarının etkisiyle güçlenirken ellerimi bacaklarıma koyarak oturmayı sürdürdüm.

Bir süre sessiz kaldık, araba yolun üzerinde adeta kayarak ilerlese de Şafak çok hızlı kullanmıyordu. Motoru kullandığı kadar hızlı değildi en azından. Ama çok dikkatli görünüyordu. Bir süre başımı arkaya yaslayıp sessizce onu izledim.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda başını bana doğru çevirdi. Gözlerim çok kısık bir şekilde aralık duruyordu. Uyumak üzereydim, koltuklar çok rahattı gerçekten. Yumuşacık olmuştum. Terlediğimi hissediyordum, saçlarım boynuma doğru yapışmışlardı.

"Hep haklıymışım..." diye fısıldadı beni izlerken. "Sen imkânsızmışsın. Hissettirdiğin her şey gibi." Elini uzattı, gözlerim

kapanırken bir şey söylemedim. Yavaşça yüzüme düşen tutamları geriye itip parmağının ucuyla tenimi okşadıktan sonra, "Ama yürekten istiyorum Gece, yürekten istersen imkânsız yoktur demiştin," dedi. Titreyen göz kapaklarım tamamen kapanırken, karnımda hissettiğim kıpırtının bu kez bebeğimiz olmadığını biliyordum. Onu öyle çok özlemiştim ki dokunuşlarını arıyordum. Elini üzerimden çekti, arkasına yaslandığını ve derin bir nefes aldığını duydum. "Haklıydın..."

TEKAND

Geçmiş

Damarları parçalayan hırçın bir öfke, terli, yaralarla ve acılarla örülmüş ruhunun yalnızca yansıması olan çatlamış ayna gibi gerçekliği çarpıtan güçlü bir beden. Tutunduğu demiri parçalamak ister gibi bedeni yukarıya doğru çekiş, sanki bütün hırsını o demir parçasından alabilecekmiş gibi kudretli bir hırlayış. Yukarıya kıvrılan, kıvrıldıkça pazularında ve karın kaslarında yoğun bir sızı oluşan genç adam, sıktığı dişlerinin arasından fışkıran tükürüklerini, yanağından hızla kaslı bedenine doğru süzülen ter damlalarını umursamadan kendisini bir kez daha yukarıya çekti.

Onu tam karşısında izleyen siluet, sol yanında hissettiği bıçağı ruhunu ele geçiren bir acıyla yavaşça çevirdi. Kalbini parçalayacaktı. Günden güne zayıflayan ruhuna ve duygularına inat, bedeni güçleniyor, belki eskisini ikiye katlıyordu. Duygularını köreltirken, yumruklarını bilemekle uğraşıyordu.

"Git!" diye hırladı dikkatinin dağıldığını fark ettiğinde demiri rahat bırakırken. Kaslı omuzları çökerken "Git!" diye kükredi siluete doğru. "Gitmiştin! Git..."

Dilinin kıvrılamadığı her yer gitmemesini isterken hayalini değil, gerçeğini, gerçeğinin sıcacık ellerini, bedenini, onu arzu-

layan tenini, nefesini, onun için çarpan, başını oraya yasladığında sanki kendi teninin altındaymış gibi güçlü atan kalbini istediğini bir kez daha anlıyordu.

Karşısındaki siluetin dudakları acıyla kıvrılırken Şafak bunu görmeye katlanamıyordu. Hissettiği özlemin etkisiyle dudaklarını birbirine bastırırken, "Git!" diye hırladı. "İzin ver... Yapmak zorundayım..."

Onu görmeyeli bir aydan fazla zaman oluyordu. Tek düşünebildiğinin o olduğu koca bir ay. Genç kız yok olmak bilmiyordu. Şafak'ın onun gitmesini isteyen yanının gücü zaten öylesine azdı ki sözünü dinlemeyen bu arsız hayal çukurunun gittikçe genişlediğini gördüğünde ellerini yüzüne kapattı ve gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. Hâlâ oradaydı. Sanki gerçek gibi... İçi yanıyordu. Bu nasıl bir acıydı bilmiyordu, sanki ciğerlerindeki hava bile ona fazla geliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu hayale doğru birkaç adım atarken. Genç kızın hayali özlem ve acıyla onu izlerken Şafak ona uzanmaktan ölesiye korkuyordu. Bu onu yok edecek, tıpkı başında da olduğu gibi dokunduğu yeri kana bulayacak diye korkuyordu. Ölümden bile korkmazdı ama onu kirletmekten korkuyordu.

"Seni." Genç kızın sesini ilk kez duyuyordu. Bir ayın sonunda yeniden o sesi duymak kelimelerin parçalanmasına neden olmuştu. "Sevdiğim adamı istiyorum."

"Buradayım." Siluetin üzerinde siyah bir elbise vardı, parmakları karnının üzerindeydi. Şafak bedeninin acıyla sarsıldığını hissetti. "Buradayım Gece." Ona doğru birkaç adım daha attı fakat genç kız yok olmuyordu. "Hâlâ aynı adamım ben." Genç kız bir an sonra gözlerinde donuk bir ifadeyle ona bakmaya başladığında Şafak kaşlarını çattı.

Genç kızım yüzünde çatlayan yaşam, damarları çekiliyormuş gibi teninin altından kayarken güzel yüzü beyaza döndü. Şafak şaşırmış bir şekilde başını eğdiğinde, genç kızın karnında beliren o büyük kan çukurunu görebilmişti. Ve bir an sonra tit-

reyerek, yüzü terler içinde uyandı. Dudaklarından dökülen ilk kelime o olmuştu: Gece.

BENDİS

Kendime geldiğimde Azra'nın sesini duyuyordum.

"Onu bir kez daha incitme." Ses tonu ilk kez çok sert ve emrediciydi. "Ona hak ettiği hayatı vermeyeceksen bırak kendi hayatını kursun."

"Onun ben olmadan bir hayatı olamaz," dedi Şafak güçlü ve otoriter bir sesle. "Ben olmasam benden bir parça hep onunla olacak. Ama ben de orada olacağım. Onun da çocuğumuzun da hiçbir anını kaçırmayacağım."

Azra homurdandı. "Kaçırdıklarını nasıl yerine koyacaksın?"

Şafakın dişlerini sıktığını tahmin edebiliyordum, yine de Azra'ya karşı olmadığı kadar sakin yaklaşıyordu.

"Orası beni ilgilendirir Azra, ben yokken onlara iyi baktığın için teşekkür ederim ama bundan sonrası benim."

"Sen olsan da olmasan da, onunla evli bile olsanız-"

"Olacağız." Azra sustu. Kelimelerin ağzına yığıldığını hissedebildim, çünkü ben de aynı durumdaydım. Bir süre oluşan sessizlikten yararlanarak birkaç adım daha attım, mutfağın kapısına gelip kollarımı göğsümde birleştirdim ama Şafak'ı bozacak bir şey söylemedim. Boğazımı temizlediğimde bir anda hepsinin bakışları bana döndü. Azra beni görünce yerinden kalktı, yanıma gelip kollarını bir anda bana doladığında Şafak elini masaya yaslamış bana bakıyordu. Ona bakarken kollarımı dolayıp sarılışına karşılık verdim. Azra, "İyi olacaksın," dedi. "Ben her gün geleceğim, seni yalnız bırakmayacağım."

"Her gün gelmene gerek yok, senin yanında nasılsa hayatım öyle devam edecek, işe gidip geleceğim."

"Ne işi?" Şafak araya girdiğinde beklemeden cevabını verdim. "Ne evliliği?"

Güven araya girdi. "Azra, hadi güzelim. Biz gidelim." Azra benden ayrılıp başını salladı ve uzanıp yanaklarımı öptüğünde ben de karşılık verdim ama gözlerimi Şafak'tan ayırmıyordum. Güven de beni tek koluyla sıkıp saçımı öptü. "Dikkatli ol, annesi."

Gülümsedim. Hafifçe omzuna vurdum. "Sizde dikkatli olun." Onlar evden çıkana kadar ikimiz de yerimizden kıpırdamadık. Kapı kapandığında Şafak, "İşe gitmeyeceksin herhalde," dedi.

"Neden gitmeyecekmişim?"

"Bendis hamilesin, farkında mısın?"

"Hamileyim, felçli değilim Şafak. Çocuğum için ne zaman işi bırakacağımı ben bilirim."

Derin bir nefes alıp ensesini ovuşturduğu sırada, "Ayrıca benim hakkımda kararlar almaktan vazgeç," dedim. "Evlenip evlenmeme kararını sana bıraktığımı hatırlamıyorum."

"Biz zaten evlenecektik," dedi yanıma doğru birkaç adım atarken. "Sen benim yüzüğümü takmıştın."

"Söylediğin gibi bu geçmiş zamana ait bir olay."

"Bendis."

"Sadece..." Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Sadece hakkımda kararlar almadan önce bana danışmayı öğrenmen gerekecek."

Gözlerini yumdu ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırırken başını salladı. "Tamam!" Gözlerini gözlerime çevirirken devam etti. "Tamam, sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

Başımı salladım. Zihnimin içinde derimi sıkan bir ağrı vardı.

"Kendime çay hazırlayacağım, sonra eşyalarımı yerleştiririm," dedim mutfağa doğru hareket ederken.

"Azra yerleştirdi." Tezgâhın önüne geldiğimde durdum, dudaklarım mutlulukla kısa bir an kıvrıldığında Şafak bana doğru dönmüştü. "Ağrın mı var?"

Başımı olumlu anlamda salladım. Çay için su koydum ve bardağımı hazırlarken ikimiz de sessiz kaldık. O mutfak sandalyesine oturup beni izlerken ben çayımı hazırladım, içine birkaç

parça limon parçası attıktan sonra arkamı döndüğümde dikkatle ne yaptığımı izliyordu.

"İşin yok mu senin?"

"Yok."

Gözlerimin içine bakıyordu. Bu şekilde her şey sadece daha da zorlaşacaktı fakat yine de o haklıydı, burada olmam her şekilde daha sağlıklıydı.

"Karnın aç mı?" diye sordum.

"Bana yemek mi hazırlayacaksın?"

"Zorlama." Elimde çay, kalçam tezgâha yaslanmış bir halde ona bakmaya başladığımda güldü, başını eğerek saçlarını karıştırdıktan sonra, "Hayır," dedi. "Aç değilim."

Başımı salladım. "Ben odadayım."

Yürümeye başladım, mutfaktan çıktığımda Şafak'ın da peşimde olduğunu fark etmiştim. Derin bir nefes alıp, "Ne oldu Şafak?" diye sorduğumda, "Yanında uzanacağım," dedi. Arkamı dönüp koridorun ortasında durduğumda bir anda beklemediği için sendeledi ve geriye düşmemem için belimi kavrarken bedenlerimiz birbirine çarptı. Kokusu burnumu ele geçirdiği anda nefesim bıçakla kesilir gibi kesildi. Göğsüm onun göğsüne çarptığında Şafak'ın nefesini alnımda hissedebiliyordum. Uzaklaşamadım. Kendimi geriye çekmeye çalışsam da sanki biri bizi birbirimize tutkalla yapıştırmış gibi ona çekiliyordum. Titreyen nefesimi çaktırmamaya çalışarak dudaklarımı araladım ve, "Bırak," diye fısıldadım zorlukla ellerimi göğsüne koyarken. "Temas yok Şafak."

Belimdeki tutuşu yumuşayınca kendimi geriye itmeyi başardım. Birkaç saniye nefes nefese orada durduktan sonra yutkunarak kendimi toparlamaya çalıştım ve arkamı dönüp odaya hızlı adımlarla yürüdüm. Elimdeki çayı dökmemem mucizeydi resmen. Çayı koyduğum büyük kupayı komodinin üzerine koyduğum sırada Şafak kapıyı kapattı. Yatağa oturdum, Azra kitaplarımı komodinin kenarına bırakmıştı. Titreyen ellerimi ve heyecandan körük gibi inip kalkan göğsümü belli etmeme-

ye çalıştım ve kitaplardan birini alıp yatağa uzandığımda Şafak üzerindeki tişörtü çıkartıp kenardaki koltuğun üzerine bıraktı. Gözlerimi ona çevirmemeye çalışsam da gözlerime inen perde de bana dokunan elleri, üzerimdeki bedeni canlanıyordu. Yavaşça yatağa uzandığında başı tavana dönüktü.

"Onunla hiç konuşuyor musun?" diye sordu, tavanı izlerken.

"Kitap okumaya çalışıyorum," diyerek onu bastırmaya çalıştım, çünkü sesim titriyordu ve heyecandan elim ayağım buz kesmişti.

"Sence kız mı erkek mi?"

Durmayacağını anlayınca kitabı yavaşça kucağıma bıraktım ve saçlarımı kaldırıp ensemi serinletirken, "Bilmiyorum," dedim.

"Tahmin et."

"Kız."

Başını bana çevirdi. Dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı. Dudaklarımı ıslatırken, "Öyle geliyor," dedim. "Ama bilmiyorum."

"Kız... Kızımız." Sessiz kaldım fakat ben de yatakta kayıp tavanı izlemeye başladığımda gözlerimin önünde kucağımda kızımla, Şafak'ın bizi izlediği bir sahne canlanınca, zihnim alışkın olduğu bu an karşısında umutsuzca çırpındı. "Umarım sana benzer."

Güldüm. "Görünüş olarak? Bilmiyorum ama kaderi benzemeyecek."

"Çok güzel bir anne olacaksın."

"Annem gibi olmazsam bu bana yeter."

Sessiz kaldı. O bana bakıyordu, ben tavanı izliyordum. Şafak gözlerini kapattığında derin bir nefes aldım. Defterimi nereye koyduğunu merak ettim. Yataktan kalkmadan eğilip çekmeceyi açtığımda kaşlarım çatıldı. Beyaz ilaç kutusuna uzandığım sırada Şafak uykulu ve boğuk bir sesle, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Yavaşça yatakta doğrulup ilacın üzerini okuduğumda bunun uyku ilacı olduğunu anlamıştım.

Şafak elimdeki kutuyu görünce yavaşça yerinde doğruldu.

"Bu ne?" diye sordum ona doğru dönerken. Uzanıp kutuyu elimden aldı, kendi tarafına dönüp komodinin üzerine koyduğunda, "Bir şey değil." dedi.

"Şafak hap mı kullanıyorsun?"

"Uyuyamıyordum." Hâlbuki az önce neredeyse uyumuştu...

"Uyuyamıyor muydun?" Gözlerime baktı. Yutkundum.

"Ben olmadığım için mi?" Kirpiklerim titredi. Ruhumun en ince kıvrımına kadar beni ele geçiren anlık huzur etrafımı çepeçevre sardığında Şafak bir şey söylemeden geri uzandı. "Şafak, benim yüzümden mi?" Ona doğru kaydım.

Gözlerime baktı.

"Ne önemi var?"

"Bir önemi var."

"Niye?" Yutkundum, dudaklarımı ıslatıp gözlerimi kırpıştırdıktan sonra, "Benim yüzümden mi?" diye sordum tekrar.

"Sen yoksun diye evet, senin yüzünden değil."

İçim aktı. Ona dair duyduğum acı damarlarımı çatırdatıp dışarıya akmak ve bitmek isterken, "Az önce neredeyse uyuyordun..." diye fısıldadım. Başını sallarken gözlerini kapattı.

"Kokun şimdiden her yere sindi." Kendimi toplamaya çalışarak arkaya yaslandım ve yeniden yatağa uzandım. Ona bakmadım. Ellerimi karnımın üzerine koyduktan sonra, "Nasıl bir adam olduğunu unutmuşum," diye fısıldadım. Sizi anlık değil, bütün bir ömür çarpacak sözler söyleyen o adamdı.

"Hatırlatırım." Başını bana çevirdiğini hissettim. "Vaktimiz var."

***

Bir süre ikimiz de hiç konuşmadan, daha önce konuşulanların etkisiyle yatakta sessizce uzandık. Omuzlarımızdan aylar sonra kalkan yükün etkisiyle ikimiz de biraz rahatlamış bir

haldeydik. Şafak, henüz nasıl olduğumu bilmesem ve sormayı unuttuğumu şu an fark etsem de, çok zorlu bir süreci yalnız atlatmak zorunda kalmıştı. Ben de ruhsal anlamda çok sarsıcı birkaç ayı onsuz geçirmek zorunda kalmıştım. Her şey çok tazeydi, üzeri toz bile bağlamamıştı henüz.

"Nasıl yaptın?" diye sordum. "Yani yalnız başınaydın, nasıldı?"

Derin, sıkıntılı bir nefes aldığı sırada gözlerimi ona çevirmiştim, burun kemerini sıkarak bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Zordu," dedi. "Sen gidene kadar seni gücümün merkezi yaptığımın farkında değildim, bununla yüzleşmem zaman aldı."

Ben de sessizliği mesken edinirken Şafak devam etti ama soracağım bütün soruları bildiğine emindim.

"Ama sen gittiğinde bile gücümün merkezi değişmedi. Hep sendin, sadece bu kez varlığın değil, bıraktığın acıydı. Sana yaşattığım acıydı."

Parmaklarım yatağın zeminine yaslanırken ben de ona eş sıkıntılı bir nefes alıp verdim. "Mektubu ilk okuduğunda nasıl hissettin?"

"Benden birkaç gün uzak kaldığında zaten böyle bir şeyin geleceğini düşünüyordum. Her ne kadar kabullenemesem de gideceğini biliyordum."

"Nasıl?" Sesim soluk soluğa çıkmıştı.

"Uğruna savaştığın insanın kendi emelleri uğruna, sonunda ölebileceği bir savaşa girmesi, senin bile katlanabileceğin bir şey değildi. Senden, kimsenin sırtlanamayacağı bir acıyı sırtlanmanı istemek doğru olmazdı. Yanımda kalmaman senin için en doğrusuydu, sana bunun için hiçbir zaman kızmadım, kızamazdım."

"Beni anlıyor muydun?" İlk kez başını bana çevirdi. Gözlerimin içine bakarken dudaklarında güzel bir gülümseme oluştu. İnsanın içine umut tohumları bırakan bir güvercin gibiydi.

"Seni her zaman anlarım Gece." Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Sen ne hissediyorsan ben onun bin kat fazlasını hep içimde hissederim."

Yutkundum, dudaklarımı ıslatıp gözlerimi ondan kaçırdım ve yeniden tavana çevirirken, "Başarılı oldun," dedim, kısık bir sesle. "Savaşı sen kazandın."

"Evet." O da başını tavana çevirdi. "Sonunda ölümü getirebilecek kadar tehlikeli bir plandı ama iyi sonuç verdi. Yapmak istediğimi yapmayı başardım."

"Bana anlatır mısın? Her şey geçtiğine göre artık bir tehlikesi kalmadı."

"İstediğin takdirde senin için yapmayacağım hiçbir şey yok." Yutkundum, kelimeleri beni öldürüyordu. Ah... Şafak Tekand'ın beni seven yanı... Öyle kutsaldı ki...

"İstiyorum." Yavaşça uzandığım yerden doğruldum ve ona doğru dönüp bağdaş kurduktan sonra ellerimi karnıma koyarak ona bakmaya başladım. Benim doğruluşum onu da yerinden kaldırdı ama o sırtını yatağın başlığına yaslamayı tercih etti.

Ellerini kucağında birleştirirken başı hafifçe yana düşmüştü, karnıma ve bana bakıyordu.

"Eski emniyet müdürü gelip bana doğruları anlattığında birinden bahsetmişti, kendisi gibi işbirlikçi olan ama adı henüz açıklanmayan. Bana da o gün adını söylemedi ama tanıdığım ve güvenmemek konusunda haklı olduğum biri olduğunu söylediğinde o kişinin Önder olduğunu anlamıştım. Şu Sezin'le olan adam." Gözlerime baktı, hatırlayıp hatırlamadığımı kontrol ediyordu. Başımı sallayarak onu onayladığımda devam etti. "Ben de bir plan yaptım, başlarda emin olmak için birkaç kez denemem gerekti. Önder'e ulaştım, ona Sezin'i kimin öldürdüğünü bildiğimi, intikam alacağımı bu yüzden ondan yardım istediğimi söyledim. Kabul etti. Beni dosya hakkında bilgilendirecekti. Ama aslında ben dosyada neler yazdığını zaten biliyordum. Kimsenin adı geçmiyordu, kimse hakkında bilgi verilmemişti. Üzerini örttükleri bir dava hakkında Önder'in bilgi sahibi olması imkânsızdı. Ama o keriz, bunların hiçbirini bilmiyordu. Bana verdiği isimleri bulduğumda, onlar da beni buldular, sonrasında birkaç gün süren eziyetler oldu. Sorun değildi, bu yüzden

hakkında hiçbir şey yapmıyordum. Beni nereye götürdüklerini biliyordum ama polisi bu işe bulaştırmak doğru olmayacaktı. Güven'i, seni, arkadaşlarımı güvende tutmanın yolu buydu."

"Yani Önder denen adam aslında sana bildiği bilgileri verdi, dosyadan gördüklerini değil. Böylece sen de onun o adamların işbirlikçisi olduğuna emin oldun. Peki neden sana zarar vermelerine izin verdin?"

"Başka türlü nasıl inandırıcı olacaktım? Önder'in benim sadece onun bilgileriyle hareket ettiğime inanması gerekiyordu. Bu şekilde Önder'in de işbirlikçi olduğunu ortaya çıkaracak telefon kayıtlarım vardı. İçeride kimseyi barındırmayacağıma emin olmalıydım. Aksi halde yine davanın üzerini kapatabilirlerdi. Beş yıl geçti, zor olmazdı."

Anladığımı göstermek için başımı sallasam da gözlerim büyümüş, ister istemez hayranlık göstermiştim.

Devam etti.

"Son hamleme kadar beni bulmalarına izin verdim. Beni buldukları her sefer bir öncekinden daha kötü bir şekilde dönsem de amacıma doğru yürüdüğüm için buna fazla takılmıyordum. Gücümü kaybetmemek için çok fazla vücut çalışmam gerekti, aksi halde yaptıklarına katlanmak çok zorlaşmıştı."

"Anlamıyorum... Seni öldürüp neden her şeyi direkt güvenceye almadılar?"

Güldü. "Bunu ben de kendime sorup durdum. Nedeni bana acı çektirmekmiş, onlar istemezse ben onlara asla ulaşamazmışım bunu göstermek istemişler. Biraz intikam düşkünü bir itti." Elimde olmadan tavrının rahatlığına güldüm, şaşırmıştım ama o eğleniyor görünüyordu. "Gösterişçinin tekiydi, beni öldürmek için kafama silahı dayadığı andan itibaren her şeyi öyle bir döküldü ki, aslında böyle itiraf almayı beklemesem de benim için çok iyi olmuştu."

"Nasıl yani?"

"Kaldığım yerden devam ediyorum."

Başımı salladığımda beklemeden devam etti. "Önce dosya-

nın üzerini kapatan insanları tek tek buldum, dosyada adı geçen adamın her şeyi yalandı. Dosyayı kapatanları bulup hepsinden teker teker isim aldıktan sonra sonunda o gece bize çarpan otomobili kullanan adamı bulabilmiştim. Şehrin biraz dışında bir oto tamirci dükkânı vardı. Önder bana o ismi vermeden önce ben ismi zaten öğrenmiştim, bu yüzden adamı Önder'in beni göndereceğinden daha önce ziyaret ettim. Döve döve her şeyi itiraf ettirdim, hepsini ses kaydına aldım."

"Yani sen zaten her şeyi biliyordun... Onlar seni bir adım gerilerinde sanırken sen hep bir adım öndeydin..."

Başını salladı.

"Etkileyici," dedim onu izlerken. Hiçbir tepki vermeden gözlerime baktığı sırada, "Devam et," dedim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Adamın yanından ayrılmadan önce mekâna bir kamera yerleştirdim. Önder'le görüştüm, bana itiraf aldığım adamı söyledi. Ben de gideceğim günü ona söyledim. Bu sırada emniyet müdürüyle görüştüm, ona olanları anlattım, yarın gideceğimi, gittiğimde canlı olarak itirafı alacağımı söyledim. Birkaç polis arabası o adamı tekrar görmeye gideceğim gün biraz uzağımızda benim yerleştirdiğim kamera vasıtasıyla mekânı izliyordu," dedi.

"İçeriye girdiğimde beklediğim gibi o adam da oradaydı. O gece kazayı yapmamıza sebep olan, Sezin'i ve bebeği öldüren adam. Beni bir sandalyeye bağladılar, silahı kafama dayadı. Bu an için sabırsızlandığını, babasını öldürdüğüm için benim de elimdeki her şeyi almak istediğini söyledi. Yaptığı her şeyi böbürlene böbürlene anlattı. Birkaç dakika sonra da polisler içerideydi. Elimizde kamera kaydı vardı, ses kayıtları vardı, görüntüler vardı. Ben kazanmıştım, içeride bununla işbirliği yapan bütün polisler açığa alındı, çoğu hapse girdi. Bu adamın başka bir sürü işini de örtbas ettikleri için yardım ve yataklıktan hem de. Çok savaştılar, delilleri karartmaya çalıştılar fakat sonunda doğru karar verildi. Adam hapse girdiğinde de kafasına sıkmış sanırım, öldürmüş kendisini."

"O bana öldürdüğünden bahsettiğin adamın oğlu muy-

muş?" Gözlerim büyümüş, dikkatle ona baktığım sırada yavaşça elini bana doğru uzattı ve kolumu kavrayıp beni kendisine doğru çekerken başını sallayarak onayladı.

"Hani sana, birini öldürürsen o da senin kanın olarak geri döner demiştim. O zaman aslında sana kim olduğunu söylemiştim."

"Hiç düşünmemiştim..." dedim şaşkın bir şekilde başımı yastığa koyup yanına uzanırken. Şafak yatakta kaydı, ellerini başının altına yerleştirdikten sonra tavanı izlemeye koyuldu. Ben de başımı çevirmiş, onu izliyordum.

"Çok zekice," dedim, dudaklarımı ıslatırken. Gerçekten bedeni söylediği gibi güçlenmişti, pazularının ne kadar sert göründüğünü anlatamazdım. "Gözü karasın, sadece birkaç saniye geç kalsalar kafana sıkılmış olabilirdi."

Güldü. "Beni sandalyeye bile öyle beceriksiz bir şekilde bağladı ki, beni vurmadan önce onu öldürmüş olurdum."

Nefesimi tuttum. Başını bana çevirdi. "Çünkü sen gittiğinde kendime söz verdim, ölmeyecektim. Sana geri gelecektim."

Yutkundum, gözlerimi çevirip yeniden tavana dikerken zihnimin içinde patlayan düşüncelerin kanını parmak uçlarımda hissediyordum. O adam bugün dışarıda olsaydı, bize zarar verebilirdi. Bebeğimize ve bana. O durumda Şafak'ın ne halde olacağını düşündükçe o an içinde bütün organlarım parçalandı. Ayakta kalamazdı, daha önce onu durdurduğum için benden nefret ederdi. Ama bu şekilde, yaşadığımız şeyi hatırlamak beni daha çok üzüyordu. Onsuz ne kadar acı çektiğimi, onun gözü dönmüş hallerine bir saniye bile dokunamamış olmak hatırıma geldikçe, boğazımda bir yumru hissediyordum.

Sadece merak ediyordum.

Ben başından beri onun için savaşmıştım.

O benim için savaşabilecek miydi?

***

"Gece..." diye fısıldadı. "Benim Gece'm." Yorgunluk bilin-

cimi yavaş yavaş serbest bırakırken, karnımın üzerindeki elimin üstünde Şafak'ın elini hissettim. "Benim Gece'min küçük yıldızı." Kelimelerinden akan kan yüzüme bulaşırken gözlerimi yavaşça araladım. Kuruyan dudaklarım zorlukla aralanırken ne olduğunu anlamaya çalışarak, "Şafak?" diye fısıldadım.

"Efendim güzelim?" Parmaklarımı okşuyordu. Bedenim hareketleriyle sürekli gevşerken, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Ne zaman geldin?" Bu evde kalmaya başlayalı bir haftadan fazla olmuştu. Şafak eve arada bir uğruyordu, çoğu zaman işte ve uyuyarak geçirdiğim için bazen sadece birlikte akşam yemeği yiyorduk. Bizimle zaman geçirmek istediği ve benim de bununla bir sorunum olmadığı için kalmasına bir şey demiyordum. Sadece bir gece burada uyumuştu, o da birlikte koltukta otururken başını göğsüme koymak istediği zamandı. Öyle yorgun ve bitkin görünüyordu ki hayır diyememiştim. Oradan uyuyakalınca da uyandırıp göndermek istemedim. Bütün gece onu izledim, saçlarını kokladım, okşadım...

"Bir saat oluyor, bugün randevumuz vardı, seni almaya gelmiştim."

Bugün pazartesi miydi? Bir anda gözlerim aralandı. Uyku sersemi bir şekilde yerimde doğrulduğumda "Geç mi kaldık?" diye sordum telaşlı bir şekilde. "Dur, hazırlanayım hemen. Neden daha önce uyandırmıyorsun Şafak?"

Yataktan kalktığımda çöktük bir şekilde durmaktan vazgeçip doğruldu ve ellerini yatağın üzerine yaslayıp bana kafes yaparken dudakları kulağımın üzerindeydi. "Geç kalmadık güzelim, sakin ol."

"Şafak..." Titrek bir nefes aldım. "Ne yapıyorsun?" Ellerimi kaldırıp omuzlarına koydum ve onu yavaşça iterken yakınlığına aldırmamaya çalışıyordum.

Yavaşça üzerime doğru biraz daha eğildi, dudaklarını saçlarımın üzerine bastırıp kokumu içine çektikten sonra, "Uzak durmamı isteme benden," diye fısıldadı. "Adımı sayıklıyordun... Daha fazla set kurma aramıza..."

"Şafak..." Omuzlarını sıktım. "Geri çekil, lütfen."

"Beni istemiyor musun?" diye sordu tenimin üzerine. Onu öyle çok istiyordum ki bu bana zarar veriyordu. İç çekerek titrek bir şekilde nefes aldım. "Eğer istemediğini söylersen bir daha denemeyeceğim."

Nefesi bile beni zorlarken söyleyemeyeceğimi biliyordum. Gözlerimi kapattım.

"Temas yok, demiştik..." diye hatırlattım, söyleyemeyeceğim için. Başını eğip burnundan sıkıntılı bir nefes verdi. Başını hafifçe iki yana salladıktan sonra, "Rüyamda ne gördüm?" diye sordu, yavaşça geriye çekilmişti. Rüyamı hatırlıyordum fakat bunu ona asla söyleyemezdim. Yatakta yanıma oturduğumda uzanıp komodindeki suyu aldım, bir dikişte neredeyse tamamını bitirdiğimde keyifli gülüşünü duydum.

"Epey susamışsın."

"Şafak!"

Bardağı komodine geri bırakırken, "Ben bir şey yapmıyorum," dedi. "Bedeninin susuzluğu bu."

"Böyle konuşma."

"Bana açlığını duymak hoşuna gitmiyor mu?"

"Lütfen çıkar mısın?"

"Üzerine mi?"

Gözlerim kocaman oldu. Kalbim kan yerine heyecan pompalamaya başlamıştı. Başını çevirip gözlerine baktığımda dudağının kenarı ilgiyle kıvrıldı, ardından eğilip saçlarını karıştırdı ve göz kırpıp yanımdan kalkarken, "Şaka yapıyordum ama heyecanlandığını görmek beni de heyecanlandırdı," dedi. Kapıya doğru yürümekten vazgeçip yeniden bana döndükten sonra, "İstediğin kadar inkar et," dedi. "Kendini bana teslim edene kadar, ne uyurken ne de uyanıkken kurtulabileceksin benden."

***

Arabadayken hiç konuşmamıştık. Doktora geldiğimizde ikimiz de haddinden fazla gergindik. Ben gördüğüm rüyanın et-

kisindeydim, Şafak'ın sessizliğinin sebebi de bendim. Asansöre bindik.

Kata geldiğimizde birlikte çıktık, Şafak bir elini belime yerleştirdi. Randevu saatinde geldiğimiz için beklemeden içeriye girdik. Doktorum Şafak'ı görünce şaşırmıştı. Ona ayrıldığımızdan bahsettiğim için şaşırmasını normal karşılaşmıştım. "Hoş geldin." Elimi sıktığında gülümsemiştim. Çok cana yakın bir adamdı. Ben ceketimi çıkarırken Şafak öyle güçlü, öyle kendinden emin bir tavırla adama elini uzattı ki ona bakarken içim titredi. Ben koltuğa uzanmak üzereyken doktorum, "Siz de Şafak Bey olmalısınız," dedi. Dişlerimi alt dudağıma geçirdiğimde Şafak göz ucuyla bana bakıp güldü. Başını sallayarak onayladıktan sonra doktorum gülümseyerek, "Memnun oldum Şafak Bey," dedi. Elini çekip bana doğru gelmeye başladığında Şafak sırtını duvara yaslamıştı. Dikkatle beni izlerken karnımı açtı, yağı sürdüğünde Şafak'a göz ucuyla bakmıştım. Adamın karnımdaki elini izliyordu. Adam ultrason cihazını karnıma koyduğunda, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Güldüm.

"İyi, bulantılarım daha az. Kramplar da eskisi kadar uzun sürmüyor."

"Bak bu güzel bir haber." Ultrason cihazında onu yine gördük. Benim küçük bezelyemi. Dudaklarımı hafifçe kıvrılırken doktorum da gülümsüyordu. "Ufaklık da iyi görünüyor."

"İyi olsun," dedim elimi göğsümün altına yerleştirirken. "Küçüğüm."

Başımı kaldırdığımda Şafak'ı yanıma doğru gelirken görünce yutkundum, dudaklarımı ıslattım. Derin bir nefes aldım, elimi yavaşça ona doğru uzattım yanıma gelmesi için. Gözlerini ekrandan bana çevirirken elime baktı. Uzanıp parmaklarımı kavradı ve yanıma geldiğinde elini hafif şişmiş olan karnımla göğsümün arasındaki boşluğa koydum. Şafak'ın gözleri gözlerime dokunduğunda yavaşça gülümsedim. Bu onu da gülümsetti.

Doktor, "Yemek düzenine dikkat et, bir süre sonra aşermeye başlayacaksın, aşerdiğin her şeyi yemeye çalış. Bu süreçte yalnız

kalmaman önemli, ayrıca herhangi bir ilaç kullanmamaya çalış," dedi. Başımı salladım, Şafak'ın eli hâlâ oradaydı, adam bana peçete uzatıp ultrason cihazını çektiğinde Şafak benim yerime aldı peçeteyi. Benim için karnımı sildiği sırada doktor sandalyesinin üzerinde geriye kaydı ve, "Şu an için her şey yolunda, bol bol dinlenmeye ve meyve tüketmeye gayret et," dedi, bir şeyler yazarken Şafak karnımı temizlemişti. Tişörtümü çekip tenimi kapattığında başımı salladım. "Teşekkür ederim." Bir şey söylemedi. Doğrulmama yardımcı olduktan sonra, "İşe gitmek konusunda kararlı," dedi. Doktorum bana baktı. "Ona gitmemesi gerektiğini söyleyin."

Gözlerimi devirdim. Doktorum güldü.

"Bu süreç biraz daha zor geçecektir Bendis, yalnız kalmaman önemli. Bir süre işine ara ver, Şafak Bey haklı."

Şafak bana baktı, gözlerinde kendini beğenmiş bir ışıltı vardı. Dil çıkardım. Gözlerimi devirip, "Peki," diye homurdandım. "Tamam, gitmem." Doktorum tekrar güldü. Şafak sırıtarak saçlarımı geriye iterken elimi tutup doğrulmama yardımcı oldu. Üzerimi düzelttim, koltuktan indiğim sırada doktorum bir sonraki kontrol için gün veriyordu.

İşimiz bittiğinde, "Şafak, şey sen, sen çık. Benim bir şey sormam gerekiyor, geleceğim hemen," dedim. Başta biraz garipsese de hamileliğin neler getirdiğini bilmediğinden bir şey söylemedi. Odadan çıkmadan önce doktorumla tekrar el sıkıştılar. Şafak çıktığında doktorum, "Nasıl oldu?" diye sordu Şafak'la düzelmemizi kastederek. İç çektim.

"Biraz garip."

Güldü. "Belli. Ama sevinmiş, gerçekten mutlu olduğu belli oluyor."

"Öyle mi?"

"Görmediğini söyleme."

"Duyguları konusunda emin olmak zaman alır." Güldü.

"Ee, sen ne soracaktın?"

Yanaklarım kızardı, yüzüm mosmor kesilse de sonunda so-

rabildim. Çantamı alıp odadan çıkarken bana gülümsedi, kendime dikkat etmemi ve kontrolü kaçırmamı söylediğinde onu onayladım ve odadan çıktım. Şafak beni kapının yanında duvara yaslanmış bekliyordu. Yanına gittim. "Tamam, sorun yok." dedim gülümseyerek. "Gidebiliriz."

***

Sonraki hafta hiçbir şekilde evden çıkmadım. Bu tamamen benim seçimimdi, çünkü gerçekten biraz fazla ağrım vardı ve bedenimin gittikçe ağırlaştığını hissediyordum. Bu da beni geriyordu, sanki onu taşıyamayacakmışım da düşecekmiş diye ödüm kopuyordu. Bunu Şafak'a söylediğimde bana gülmüştü ama ben gayet ciddiydim. Bedenim gittikçe şişerken zaten giyecek bir şey bulamıyor, bu yüzden sürekli bol tişörtlerimi ve altına da iç çamaşırımı giyip öyle dolaşıyordum. Arada bir Şafak'ın eşofmanlarını ve tişörtlerini giyip kokusunu tenimde saklasam da o geleceği zaman çıkartıyordum, katlayıp aynı şekilde yerine koyuyordum.

Ama bu, her şeyin eski yerini alması durumu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Bebeğimizle çok ilgileniyordu. Her gün uğrayıp bir şey isteyip istemediğimi, istediğimde onu aramazsam çok kızacağını söyleyip duruyordu. Sanki canıma kastım vardı da ona bebeğinin istediği şeyleri söylemeyecektim.

Koltukta oturmaktan sıkılıp güç bela yerimden kalktım, doktorum karnımın büyümesi için erken olduğunu fakat karın büyüklüğünün bazı kadınlarda biraz daha erken gerçekleşebileceğini söylemişti. Yani üçüncü ayımıza yaklaşırken karnımın gerçekten belirgin bir hal almasının sebebi büyük ölçüde o kadınlardan biri olmamdan dolayıydı. Bu yüzden oturup kalkarken de epey zorlanıyordum, bedenim alışkın olmadığı için birkaç dakika sonra orada olduğunu unutabiliyordum.

Ama küçük bezelyem beni hiç üzmüyordu.

Üstelik bazen içeride kıpırdandığını bile hissediyordum,

tıpkı benim gibi o da dışarıya çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Gülümseyerek mutfağa girdim, Şafak'tan istediğim ekleri buzdolabından çıkarıp kendime bir bardak su doldurduktan sonra tekrar salona gittim ve koltuğa oturup bacaklarımı uzatırken su bardağımı hafifçe karnıma yaslar halde tutuyordum. Ağzım sürekli kuruyordu ve ayaklarımın altı hep üşüyordu. Bu yüzden cebimde bir çift çorap olmadan evin içinde dolaşmıyordum, dolaştığımda Şafak çok kızıyordu, bir de durup onun için azarlamıyor muydu beni böyle yüzünü tutup dudaklarımızı birleştirmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu halleri o kadar etkileyici geliyordu ki hamilelik sırasında artan hormon ihtiyaçları bazen kendini çok sık gösteriyordu. Koltukta oturup bir şeyler izlerken bile ona bakmaktan, kendimi onun üzerinde hayal etmekten alamıyordum. Bu hisler bir zaman sonra öyle yoğun bir seviyeye taşınmıştı ki, ikinci bir doktor kontrolüne kadar buna nasıl bir çözüm yaratacağımı şaşırmış durumdaydım.

Eklerimden büyük bir parça koparıp yerken, televizyonda kanalda kanala atlıyor fakat şu aptal kadın programları dışında bir şey bulamıyordum. İşte evde olmaktan bu yüzden nefret ediyordum. Ev kadını değildim ben, öyle bütün gün evde popomu devirip bunları izleyecek türden biri değildim. Şimdi işte olsaydım kim bilir kaçıncı kitabımı okuyor olacaktım. Yanıma aldığım kitapların hepsini bitirmiştim, bu yüzden dün Şafak yanımdan ayrılırken ondan kitap istemiştim.

Ama o da birlikte çıkıp alırız demişti.

Gözlerimi devirdim. Eklerimi yemeye devam ederken bir çocuk kanalında durup çizgi film izlemeye başladım. Bir an sonra gözlerimin önünde halının üzerinde bacaklarını önlerine çekmiş, dikkatle televizyonu izleyen küçük bebeğim gelince istemsizce duygulanmıştım. Onu öyle hayal etmek bile beni şimdiden bu kadar mutlu ediyorsa, gerçekleştiğinde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Tam eklerin olduğu tabağımı masaya bırakmak için eğildi-

ğimde kapının kilidi çevrildi. Şafak içeriye girdiğinde elimi koltuğa koyup ona doğru döndüm.

"Hoş geldin."

"Artık hoş geldin de diyorsun." Şaşırmış bir tonda konuşmuştu. Yalan söylüyordu, o kadar da kaba davranmıyordum.

"Çok zorluyorsun," diye homurdandım önüme dönerken. "İyi yanıma denk gelmişken sus işte."

Güldü. Yanıma gelip saçlarımın üzerini öptüğünde gözlerimi kapattım, bir şey söylemeden çizgi filmi izliyormuş gibi yapmaya devam ettiğim sırada koltuğun arkasında durdu, yüzü yüzümün yanına eğilirken elini uzatıp karnıma dokundu. Yutkundum, yüzümün yanındaki sıcak tenini düşünmemeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdığım sırada elleri karnımın üzerinde okşar gibi dolaştı.

"Nasılsınız bakalım?"

"Sen gelene kadar iyiydik."

Gözlerimi devirdim. Benden uzaklaşmasını sağlamaya çalışıyordum.

Şafak güldü. "Şimdi daha iyisiniz demek."

Olayı kendisine çevirmekte üzerine yoktu gerçekten. Gözlerimi bir kez daha devirdiğim sırada yavaşça tişörtümü sıyırdı, parmakları çıplak tenime dokunduğunda bir an nefesim boğazımda takılı kaldı. Omuzlarım dikleşirken gözlerim kocaman aralanmıştı. Şafak buna hiç takılmıyormuş gibi tenimi okşamaya başladığında başımı yavaşça ona doğru çevireceğimde dudaklarım usulca sakallarına sürttü. Yutkunarak başımı geriye çekmeye çalıştığımda Şafak başını bana doğru çevirdi ve gözleri dudaklarıma kayarken onun dudakları da aralanmıştı.

"Neyin var güzelim?"

Ağzımın içini dişledim.

"Hiç."

"Kalp krizi geçirecek gibisin." Bir an sanki transtan çıkar gibi başımı salladım ve gözlerimi onun dudaklarından, kıvrımlı güzel yüzünden koparıp aldım. Gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes alarak başımı tekrar çizgi filme çevirdim.

Söylediği şeye karşılık bir şey söylemeyince gülerek başını geriye çekti. Karnımı bıraktı, koltuğun yanından geçti. Ben gözlerimi hiç ayırmadan çizgi filme bakar gibi yaparken gözlerimin önünde beliren o yoğun sahneleri yok etmeye çalışıyordum. Şafak yanıma oturdu, tişörtümü tutup biraz daha kaldırdıktan sonra bu kez dudaklarını karnımın üzerine bastırdığında, "Ah!" diye inledim belli belirsiz. Ellerimi saçlarının arasına atmamak için koltuğu kavradığımda Şafak tenime doğru güldü.

Başını ağır ağır kaldırıp gözlerini kısarken, "Canını mı yaktım?" diye sordu, yakmadığını adı gibi bildiği halde. Dişlerini sıkarak başımı iki yana salladım. Kalın dudaklarını ıslatarak geriye çekildiğinde ve sırtını koltuğa yasladığında, "Bunu mu izliyorsun Gece?" diye sordu.

Kumandayı bulma çabasıyla elimi koltuğun üzerinde dolaştırsam da gözlerimi ekrandan alamıyordum.

Sanki başımı çevirsem üzerine atlayabilirmişim gibi geliyordu. Şafak benim çabama karşılık eğlendiğini belli ederken yavaşça üzerimden uzandı ve kumandayı kolaylıkla bulup alırken göğsüm onun gücü altında ezilmişti.

"Yeter!" diye inledim kısık bir sesle. Şafak'ı kolundan tutup geriye doğru ittikten sonra kendimi bir anda koltuktan kaldırdım. Derin bir nefes alıp hızlı adımlarla salondan ayrılmak için odamıza doğru yürümeye başladığımda hiçbir şey yapmadı. Sanki biliyordu onu delicesine arzuladığımı, delirip ona saldırayım diye beni deniyordu. Odaya girip kapıyı kapattım ve dolaba gidip giyecek bir şeyler ayarlamaya çalışırken kendime sakinleşmeyi telkin ettim. Fakat beceremedim. Hızlı hızlı nefes alıp verirken elimi dolaba yasladım ve başımı eğip nefes nefese gözlerimi yumduğumda gözlerimin önünde ilk gecemiz canlandı. Zihnim benimle alay ediyor olmalıydı. Gerçekten, her şey öyle bir şekilde ilerliyordu ki, benim ölümüm kusursuz cinayet olabilirdi.

Odanın kapısı açılınca başımı kaldırdım, gözlerimi Şafak'a çevirdiğimde bir anda kaşları kalktı, aralarında derin bir çizgi

oluşurken birkaç adımda yanıma gelip çenemi kavradı ve başımı kaldırmamı sağladığında elimi dolaptan çektim.

"Gece..." Dolan gözlerimi izlerken gözbebeklerinde kendi yansımamı gördüm. Acı ilmik ilmik sökülürken ona olan özlemim bedenimden taşacak gibiydi. Şafak gözlerini yumdu, beni kendisine doğru birkaç adım çektiği sırada eli çenemden yanağıma kaymıştı. Yüzlerimiz birbirine yakınlaşırken, "Neden ağlıyorsun?" diye fısıldadı. Nefesi tenime vuruyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladığında gözlerimi yumdum ve alnımı çenesine yaslarken ellerimi kaldırıp tişörtünü zorlukla kavrayarak ona tutundum.

Kendimi tutamayarak, "Seni istiyorum," diye fısıldadım. Tişörtünü çekiştirip yırtmak istiyordum sanki. Şafak gözlerini yumdu, burnundan rahatlamış gibi bir nefes verdikten sonra elini belime kaydırdı, dudakları kulağıma doğru kaydıktan sonra, "Bu kötü bir şey değil," dedi. "Benim seni ne kadar arzuladığımı tahmin bile edemezsin."

Parmaklarım tişörtünün yakalarından içeriye sızdı, ona kanca gibi takılırken burnumu çektim.

"Canım çok yandı Şafak..." Kendim kabullenemiyordum, onunla olmak istemeyi fakat bu sadece hamilelikten dolayı olmuyordu. Onu ilk gördüğüm andan beri içimde kontrolünü zorlukla sağladığım bir tutku vardı. Onun yanında kaldıkça, kokusunu alıp, bedenini gördükçe bu daha da katlanılmaz bir hal alıyordu.

"İzin ver," diye fısıldadı burnunu saçlarıma bastırıp kokumu içine çekerken. Dilimde ete kemiğe bürünemeyen kelimelerin boyunduruğu altında umutsuzca kıvrandım. "Acını alayım, ben yaptım, bırak düzelteyim..."

Ellerimi zorlukla göğsüne yerleştirdim, titreyen parmaklarımla göğsüne baskı uygulayarak başımı geriye çektim ve aldığım titrek nefesleri sorgulamadan başımı iki yana sallayarak bir adım geriye çekildim. Zorlukla dolabın zeminine tutunarak bir adım daha çekildikten sonra, "Hayır," diye fısıldadım oldukça kısık bir sesle. "Git Şafak..."

Yapamazdım, her şeyi iyileştirecek olan şeyi bildiğinizde halde bazen ona yürüyemezdiniz, çünkü daha önce ona giden yollar cam parçalarıyla kaplıydı, geçtiniz, yandınız, acıdı canınız. Şimdi aynı yollarda yürümekten ölesiye korktunuz, üstelik karnınızdan kendi canınızdan bile çok sevdiğiniz bir parçanız varken o yolların vereceği zarar korkuttu sizi.

Arkamı döndüm, tam yatağa doğru yürüyeceğim sırada Şafak bir anda kolumu kavrayıp beni kendisine çekti ve nemli dudakları kupkuru dudaklarıma kapanırken belimi sertçe kavradı. Benim bir şey yapmama kalmadan dudakları dudaklarımı esir alırken ve savaşını benim dışımda yürütürken bedenim titredi. Ellerimi zorlukla omuzlarına koyarak ona tutunduğumda titreyen bacaklarımı umursamamaya çalıştım.

"Şafak..." Dudaklarımız ayrıldığında alınlarımız birbirine yaslanmıştı. O an, o yumuşacık anda bile içim öylesine derin bir aşkla doldu ki, küçücük anın bile nasıl iyileştirici olduğunu yeniden hatırladım. Şafak dudaklarını dudaklarıma sürterek belimdeki ellerini sıktı ve, "Bir şans ver," diye fısıldadı. "Kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmadı."

Bir elim benim inisiyatifim dışında boynuna doğru yükseldi, sıcacık teni parmaklarımın altında bir nabız gibi atarken dudaklarımı ıslattım, öyle hızlı nefes alıp veriyordum ki söylediğini kabul etmemenin imkânsız olduğu bir kapıdan çoktan başımı uzatmıştım. Başımı belli belirsiz aşağı yukarı sallamamla Şafak'ın bacaklarımı tutup beni bir anda kucağına alması bir oldu. Parmaklarım tişörtünü sıkıca kavrarken zorlukla ona tutundum fakat bir eli belime kayınca bütün korkum yerle bir oldu. Şafak... Sevdiğim adam. Tenini tenimde hissetmek için, bütün bir yangına yalın ayak yürüdüğüm adam.

Dudaklarımız yeniden arzu ve aşkla birleşirken Şafak yatağa doğru yürüyordu. Sonunda yatağın önüne geldiğinde dizini yatağa koydu ve sırtımı yavaşça, nazik bir şekilde yatağın yumuşak zeminiyle birleştirirken, "Gece," diye fısıldadı. Bedeni bedenimin üzerine uzanırken, hızlı, sert davranmak istese de

bebeğimiz için kendisini tuttuğunu görebiliyordum. Ben de olabildiğine sakin kalmaya çalışsam da gözlerimin önünde patlayan volkanlara dur diyemiyordum. Sanki dünya bir anda rengârenk bir hal almış gibi birbirimize tutunduk. Çok yüksek bir uçurumdan hiç korumasız düşüyormuşuz gibi...

Şafak ellerini iki yanıma yerleştirerek üzerime uzandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni tutkuyla öpmeye başladı. Ellerimi omuzlarına oradan boynuna ve saçlarının arasına attığımda dudakları çeneme kaydı, çukurumu hafifçe öperken dudaklarının nemini hissedebiliyordum. Başımı geriye atarak ona boynumda yer açtığımda dudakları açlıkla boynuma kaydı ve tenimi öperken bir eli yavaşça bacaklarıma indi. Çıplak bacaklarım sıcak avuçlarıyla sarmalandığında genzimden yükselen sesi durdurmadım. Onu öyle çok özlemiştim ki... Dayanabileceğim son sınıra kadar kendimi durdurmaya çalışmıştım.

Yavaşça belimi kavradı, yatakta doğrulmamı sağladı ve tişörtümü başımdan çıkardıktan sonra yere fırlattı. Üzerindeki tişörtü benim parmaklarım yardımıyla çıkardıktan sonra dudakları bu kez çıplak göğüs çatalıma kaydı. Burnunu yasladı, özlemle kokumu içine çekerken, "Delireceğim!" diye tısladı. Tenimi öptü, kokladı, bu şekilde kendi imzasını bırakarak karnıma inmeye başladığı sırada bir anda durdu.

Dudakları karnımın üzerindeyken duraksayınca nefes nefese başımı zorlukla kaldırarak ona baktım.

Yalın ayak yürüdüğüm ateş bütün bedenimi ele geçirirken, içimde çırpındıkça o ateşe daha çok bulanan ruhumu dizginlemeye çalıştım.

"Şafak..." Ellerimi ona uzatmaya çalıştım. "Ne oldu? Neden duruyorsun?"

Burnundan sıkıntılı bir nefes alıp verdikten sonra, "Bebek..." diye fısıldadı. "Doktorunu arayıp sormalıyız, ona zarar vermek istemiyorum."

Başımı geriye atarak inledim. "Şafak..." Onu çağırdığımı anlayınca ona uzattığım ellerimi avuç içlerimde öptü, ardından

üzerimde yükseldiğinde ellerimi çıplak omuzlarına koyarak sertçe sıktım. Henüz hiçbir şey olmamasına rağmen hissettiğim hazzın etkisiyle sırtım yataktan yükselirken dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "Ben sordum," diye fısıldadım. "Sorun yok, devam et..."

Başım yeniden yatağa düştüğünde saçlarım yosun gibi yatağın üzerine dağılmıştı. Terden sırılsıklam olmuştum. Şafak kaşlarını çatmış, dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle bedenini bana sürttüğünde dişlerimi sıkarak ellerimi saçlarımın arasına soktum ve tutamları sertçe çekiştirdim. "Şafak!"

"Sordun mu?" Gülümsüyordu. "O gün sorduğun şey bu muydu?"

Bir süre sessiz kaldım, kendisini bana tekrar bastırınca kontrolsüz bir şekilde hırıltıyla, "Evet!" diye tısladım. "Evet, lanet olası, hadi!"

Ellerimi tekrar kaldırıp omuzlarına geçirdim ve tırnaklarımla teninde izler bırakacak kadar sert bir şekilde ona tutunurken, Şafak dudaklarını tekrar karnıma kadar indirip tenimi öptü, kokladı. O yavaş yavaş aşağıya inerken başım geriye düşmüştü.

Uzun bir ayrılığın sonunda, uzun süre özlem gidermişti... Bedeni bedenimin üzerinde devinirken, ruhunun ruhumu bir değirmen gibi öğüttüğünü hissedebiliyordum. Kendimi, bedenimi, ruhumu yeniden ona teslim ederken, düşündüğümün aksine, bu daha büyük soru işaretlerine neden olmamıştı.

Aksine, onun ruhumdaki iyileştirici etkisini yeniden hatırlamıştım.

O benim hem derdimdi, hem de dermanım.

Bedenimi tüketen ve yoran da oydu, yeniden doğuran ve yaşatan da.

O yalnızca benim değil, benim olan her duygunun da sahibiydi.

Şafak Tekand benimdi. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin bizim aşkımız asla eskimeyecekti.

★★★

Şafak belimi sıkıca tutmuş beni asansöre soktuğunda hâlâ gülüyordum. O içmişti ama ben sarhoş olmuştum sanki. O gün, birlikteliğimizin üzerinden her şeyin gayet güzel ilerlediği dört ay geçmişti. Karnım gittikçe belirginleşti, Şafak'ın ilgisi günden güne azalacağına daha da büyürken artık gördüğüm duyduğum her şeye gözlerim dolar, burnumu çeker ve hemen ucu kızarır hale gelmişti. Şafak bu hallerime gülüp eğlense de bazen bu gaddar dünyada bebeğimin akıbetini düşünüp ağladığım bile oluyordu.

Kendi geçmişim önümde kalın duvarlar ve aşılması zor imkânsızlıklar oluştururken aynılarının onun da başına gelmesinden delice korkuyordum ama Şafak korkularıma geçit vermiyordu. Elini karnımın üzerine koyduğu anda sanki her şey yeniden güzel görünüyordu gözlerime. Bana dokunduğunda ve beni öptüğündeyse, cennetin yeşilliklerini, güzelliklerini bu acımasız dünyada dahi yaşar oluyordum.

Asansörden indiğimizde sırada Şafak cebinden anahtarı çıkardı ve kapıyı açarken belimi sıkıca tutmaya devam ediyordu. Ben de diğer kolumu ona dolamış sıkıca tutunuyordum geniş kollarına. Düğünümüz için tarihi ben doğumu yaptıktan sonrası için ayarlamıştık. Bu gece de bebeğimizin cinsiyetini öğrenmemizi kutluyorduk.

Başından beri kız olacağını hissetmiştim ama bunu duyduğumda çok şaşırmıştım. Elimde değildi, küçük kızımı hayal ettikçe mutluluktan dudaklarımın kıvrılışını kontrol edemiyordum.

Şafak çok sevinmişti. Oğlumuz olsa da çok sevinecekti biliyordum ama bana benzeyen bir kız çocuğu onu çok heyecanlandırıyordu. Kızımızın odasını şimdiden hazırlamaya başlamıştık. Üstelik Şafak'a akşam internetten birkaç şey göstermiştim, daha sonra detaylı konuşmak üzere anlaşmıştık. Şafak kapıyı açıp beni içeriye soktu ve ben gülerek boynuna daha sıkı sarılırken, "Acaba kızımız senin gibi bir adam bulacak mı

kendisine?" diye mırıldandım. Şafak sırtımı duvara yaslayıp kapıyı kapattıktan sonra beni bedeniyle kendi arasına sıkıştırdı ve hızlı solukları tenimi sıyırıp geçerken, "Mümkünse bulmasın," diye homurdandı. "Onu benim seni incittiğim kadar incitecek adamın alnını karışlarım."

"Öküz," diye homurdandım. "Sen de incitmeseydin o zaman."

"Hayatımın kadını olacağını bilseydim, parmak uçlarımdan sakınırdım seni. Benim aptallığım."

Alnını alnıma yasladı, dudaklarımız derin bir öpüşme için birleşmeden önce ellerimi omuzlarına koydum ve ona sıkıca tutunurken, "Kızımız..." diye fısıldadım. Gözlerini sımsıkı yumdu, beni usulca, şefkatle ve aşkla öptükten sonra, "Bizim," diye fısıldadı. Çenemi öpüp oradan boynuma kayarken elleri üzerimdeki ceketi çıkarmakla meşguldü. Üzerimdeki elbisenin geniş yakasından köprücük kemiklerimi öpmeye başladığında ellerimi saçlarının arasına attım.

"Şafak..."

"Çok mu yorgunsun?"

"Biraz sancım var..." Tenimi koklayarak öptü, ardından başını kaldırdıktan sonra, "Tamam güzelim," diye fısıldadı. "Gel bakalım buraya." Beni bir anda kucaklayıp kaldırdığında hâlâ bu kadar güçlü olması beni şaşırtıyordu. Gerçekten çok şişmiştim, inanılmaz bir hızla kilo alıyordum ama doktorum bunun normal olduğunu söylüyordu. Bense artık aldığım kıyafetlerin bile içine sığmadığımdan kendimi çok kötü hissediyordum.

Yine de Şafak bana güzel hissettirmeyi hiç unutmuyordu. Beni hâlâ aynı şekilde, aynı aşkla sevmesi belki bunun en büyük kanıtıydı.

Bizi yatağa götürürken başımı boynuna yaslamış, kokusunu içime çekerek öpmüştüm tenini. Odamıza girdi, ayağıyla kapıyı kapattıktan sonra beni yatağa yatırdı. Üzerimdekileri tek tek, gözlerindeki tüm arzu ışıltılarına rağmen şefkatle çıkarıp beni zorlamadan yere bıraktıktan sonra çıplak karnıma küçük sevgi dolu birkaç öpücük bıraktı.

Yanıma uzanıp beni kollarının arasına aldığında, "Şafak?" diye mırıldandım başımı kaldırıp.

"Hı?" Yorgunluğunu hissedebiliyordum. Biraz fazla içmişti ama onun mutluluğunu görmek ona öfkelenmeme engel oluyordu.

"Seni çok seviyorum, benimle olduğun için çok teşekkür ederim. Senden önce hiçbir anlamı olmayan hayatıma anlam kattın..."

Güldü. Üzerindeki tişörtü çıkartıp yere attıktan sonra beni kendisine doğru çekip tekrar sardı.

"Gece..." Saçlarımı kokladı. "Önceleri karanlığımla barışıktım, siyah olmak bir problem değildi. Ama senden sonra, gökkuşağını gördüğümde hiçbir zaman arzulamadığım cenneti istedim. Senin cennetini istedim. Sen... Senin yüce kalbinin yanında benim kararmış kalbim bile beyaz göründü. Sen, bir lütuf gibi geldin bana... Serinletici, rahatlatıcı bir lütuf. "

Huzurla derin bir nefes aldım.

"Seni seviyorum," dedi.

"İyi geceler."

"İyi geceler bebeğim."

***

Yaklaşık iki saat sonra bir anda irkilerek uyandım. Nedenini bilmiyordum, sadece bir şey uyanmamı sağlamıştı. Artık sırtım Şafak'a dönüktü ve Şafak'ın eli belime dolanmıştı. Başını boynumda hissedebiliyordum. Bir süre sessizce karanlığı izledim. Neden uyandığımı anlamaya çalışarak zihnimi karıştırdım, kötü bir rüya görmemiştim. Zihnimi karıştıran elin geçmişe uzanan kanlı parmakları aklımın kirli raflarında takvim yapraklarını çevirirken bir anda kafamın içine düşen bombanın etkisiyle sarsıldım.

Yutkunarak Şafak'ın komodinin üzerinde duran telefonuna uzandım. Ayın kaçı olduğuna baktım. Tenimin altında zonklayan nabzım yavaşlarken gözlerim öyle bir hızla doldu ki, hassasiyetim bütün bedenimi çepeçevre sarmalamıştı.

Dişlerimi sıkarak Şafak'ı uyandırmamaya çalışarak kendimi yataktan attım, altıma bir pantolon geçirdim, hıçkırarak tişörtümü giydim ve telefonumu ve arabanın anahtarını alıp evden çıktım. Koşarak merdivenleri inerken ağlamaya devam ediyor ve aynı zamanda içimden yalvarıyordum. Bunu nasıl unutmuştum? Kalbim paramparça olurken elimi karnıma yerleştirerek zorlukla son merdiven basamağını da inip kendimi sokağa attım.

"Anne," diye inledim arabaya doğru koşarken. "Anne özür dilerim!"

Arabanın kapısını açıp hızlı bir şekilde bindim ve arabayı feryat ederek kaldırdıktan sonra ağlamamı durdurmaya çalıştım. Burnumu çektim, elimin tersiyle gözlerimdeki ıslaklığı sildikten sonra telefonumu aldım. Şafak uyanırsa nerede olduğumu bilsin diye ona ses kaydı bırakacaktım.

Telefonu açıp direksiyona yasladım ve hıçkırarak ağlayışlarımı durdurmaya çalışırken, "Şafak," diye inledim. "Beni göremediğin için korktuğunu biliyorum, sana haber vermediğim için bana öfkeleneceksin ama lütfen çok kızma." Yutkundum, ağlamaya başlamıştım yeniden. "Şafak... Şafak annem, annemin ölüm yıldönümüydü... Şafak... Unuttum, onu ziyaret etmeyi unuttum... " Hıçkırarak telefonu yan koltuğa atmadan önce, "Seni seviyorum," diye inledim. "Seni seviyorum."

Başka bir şey söyleyemedim, telefonu yan koltuğa atıp gaza biraz daha yüklendim. Sanki zihnimi yöneten başka bir şeyin etkisi altındaydım. Direksiyon ellerimin altında kayarken boş sokaklarda hızla ilerledim ve sonunda mezarlığa ulaştığımda hiç beklemeden telefonumu alıp çıktım.

Anne... Ben geldim.

Geç oldu ama özür dilerim.

Geldim.

Yalnız da değilim üstelik.

★★★

Gece çok hızlı adımlarla dökülüyordu gökyüzünden. İç içe

geçen iki bıçak gibi birbirini bileyen ay ve gece, mezarlığın içinde yükselen hıçkırık sesleriyle sarsılırken, genç kadının omuzlarına dökülen anıların etkisiyle suskunluğu mesken ediniyordu.

Bendis, elleriyle yüzünü kapatırken biraz önce mezara dayadığı avuçları onun tenini de toprağın rengine boyuyordu. "Anne..." Anne olacağı için içi daha fazla sızlıyordu bu kez. Sanki bu gelişi diğer her gelişinden önemliydi ama o... İlk kez unutmuştu annesini... İlk kez onun öldüğü günü unutmuştu... Yüzündeki ellerini karnına indirirken küçük kızını parmaklarıyla okşadı. "Anne bak... Bak ben... Ben kiminle geldim bu sefer..."

Gözlerinden akan yaşlar direkt kucağına, bebeğine düşüyordu. Dizlerinin üzerine oturduğu toprak sanki bu gece onun içindi. Bendis hıçkırarak, "Özür dilerim anne," dedi. "Geç kaldım, mazur gör..."

Öne eğildi ve elleriyle mezarı tutarken, "Kızımı da getirdim," diye fısıldadı toprağın üzerine. Yanaklarından dökülen yaşlar, teninin altında yatan onulmaz acıyı hafifletmiyordu. "Keşke burada olsaydın anne."

Hıçkırdı, nefesi yüzünden toprak havalanıp yeniden mezara dökülürken, "Beni neden yalnız bıraktın anne?" diye fısıldadı. "Neden bizi seçmedin?"

"Öldürdüğün halde bir de bunu soruyor musun?" Bendis ağabeyinin sesiyle kendisine geldiğinde dudaklarını birbirine bastırdı ve elini zorlukla mezarın üzerine koyup kalkarken arkasını döndü. Ağabeyi... Daha iyi görünüyordu ama gözlerindeki ifade hiç yok olmuyordu. "Onu öldürdün," dedi Barış, hiçbir zaman bir hiçten fazlası olmamanın verdiği acıyla. "Şimdi yeni bir can yaratabileceğini mi sanıyorsun?"

Bir an sonra Barış'ın elinde geçmişin acısı ve korkusuyla bilenmiş bıçak parladı mezarlıkta. Bendis onu gördüğü anda sonun yakınlığını anlamıştı. Kendisi için bir korkusu yoktu artık, tek düşünebildiği küçük kızıydı. Elini karnına koydu.

"Barış," diye fısıldadı titreyen sesini umursamadan. "Barış... Bak o yeğenin senin... Lütfen..."

Arkaya doğru bir adım attı. Barış'ın umutsuzlukla örselenen

gülüşü mezarlığın köşelerinde yankı bulurken, "O benim hiçbir şeyim değil!" diye bağırdı. "O senin elinin kiri!"

Bendis'in göğsü yandı. Kaçması gerektiğini anladığında gözyaşları artık kontrolsüz bir şekilde yağan yağmur gibiydi.

Birkaç adım daha geriye gitti, Barış da ona yaklaşıyordu. Başını etrafa çevirdi, yardım isteyebileceği kimse yoktu. Genç kadın arkasını dönüp kaçmak için atıldığında, aldığı darbenin etkisiyle attığı çığlık onu ölümün elinden kurtaramayacaktı. Bedeni yavaşça yere yığılırken, bütün dünyanın yükünü sırtlanan o küçücük omuzları acının ve korkunun etkisiyle titredi. Her zaman, iyilik taşımak üzere yeminlenmiş dudakları kupkuru bir toprak gibi çatırdarken, kader çizgisinde oluşan kandan ayak izleri üzerine örtmüştü geceyi.

Genç kadın, o gece orada, kimsesizliğin koynunda acı içinde yatarken, sevgilisini, bebeğini ve dünyayı düşünüyordu.

Zalim, acımasız ve korkak dünyada, gücü ve korkusuzluğuyla onu sımsıkı sarmalayan sevgilisini ve henüz daha gözlerini bile aralayamamış olan küçük masum meleğini.

Gözleri geceye kapanırken ölümün böyle soğuk ve varlık ile yokluk arasında sızım sızım inleten bir his olduğunu ilk kez fark etmişti.

Annesinin gidişinde hissettiğinin acı olmadığını anladı.

Şafak haklıydı.

Gitmek kolaydı, zor olan geride kalandı.

Ve Şafak Tekand, bu kez geride kalan olacaktı.

Kaybeden.

Sonsuza kadar.

TEKAND

Bir elinde sevdiği kadının fotoğrafı, diğer eli belindeydi. Silahını kolluyordu.

Bomboş bakan kahverengi gözleri kurbanının üzerindeydi.

Onu arayan polislere yerini bilmesine rağmen nerede olduğunu söylememesinin sebebi buydu. Kendi intikamını kendisi alacaktı. Kulaklarında sevdiği kadının onun için bıraktığı ses kaydı, gözlerinin önünde onun morgda yatan cansız bedeni varken dünyanın dönmeyi bıraktığını biliyordu. En azından kendisi için artık yaşamın tek amacı o adamı öldürebilmekti.

Sokağı döndü, tam önünden yürümekte olan adamı bir hayalet gibi bir süre takip ettikten sonra durdu. Sevdiği kadını öldüren adam takip edildiğini anlamış gibi durdu ve başını arkaya çevirdiğinde görmeyi beklemediği bu yüz karşısında gerildi.

Her şeyin sonu geldiğini, tıpkı kız kardeşi ölürken hissettiği gibi kader çizgisinin çukurlarında hissetti. Şafak elindeki resmi bırakmadan elini belime attı ve silahı çıkarırken ona doğru yürümeye başladı. Silahı doğrulttu ve ucunu hafifçe yere doğru çevirip ona dizlerinin üzerinde çökmesini işaret etti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Barış sanki o yapmamış gibi rahattı.

Şafak, "Çök!" diye hırladı bir el ateş ederken. "Çök yere!"

Bağırmıyordu, yalnızca gür sesi boş sokakta yankı buluyordu. Barış zorlukla yutkundu, ellerini havaya kaldırıp dizlerinin üzerinde yere çökerken, "Ona nasıl acımadıysan, ben de sana acımayacağım," dedi Şafak, tam önünde durmuş ve silahın namlusunu tam alnına yaslamıştı. "Sen onun canını nasıl aldıysan ben de zevkle senin canını alacağım."

"Bu onu geriye getirecek mi?"

"Deneyelim mi?" Dudaklarında duygusuz kibirli bir gülümseme belirdiğinde Barış, artık karşısında tamamen duygusuz ve acıyla güçlenmiş bir adam olduğunu anlamıştı. Şafak gözlerinin içine baktı.

"Sen böyle boş bir sokak arasında, kimsesiz ölmeyi hak ediyorsun," dedi. "O en azından annesinin yanındaydı..."

Başını iki yana sallayarak güldü. "Sana o kadar çok acıyorum ki, bu rezil hayat annenin belki en büyük hayal kırıklığıdır. Seni hiçbir zaman sevmediklerini biliyorsun değil mi Barış?" Tama-

men ruhuna oynuyordu. "Anne ve baban seni hiç sevmedi, bu yüzden hep seni terk etmeyi seçtiler. Annenin hep Bendis'i senden daha fazla sevdiğini bildiğin için böyle öfkelisin değil mi?"

Doğru yere oynadığını biliyor ve bu aşağılayıcı tavrı bir ödül olarak görüyordu. Parmağını titremeden tetiğe getirdikten sonra, "Bir hiç olarak öleceksin," dedi. "Hatta kimse ölmüş olmanı umursamayacak."

"Yanılıyorsun, sen hep hatırlayacaksın," dedi Barış öfkeyle. "Sevdiğin kadını öldüren o adam olarak öleceğim."

"Senin benim yüce kalpli sevgilimi öldürmeye gücün yeter mi?"

Barış bozguna uğramıştı. Şafak dişlerini sıktı.

"Gözlerime iyi bak, bu gözler senin sonun olacak. Bu gözlerde var olup bu gözlerde yok olup gidecek ve asla bu sokakta ölen basit bir adamdan öteye gidemeyeceksin."

Ve tetiği çekti.

Barış önce bir süre dizlerinin üzerinde seğirdi, ardından bedeni yana doğru devrilip saniyeler içinde ölümün acı tadıyla buluştuğunda Şafak silahını yere bıraktı.

Şimdi her şey bitmişti.

Şafak Tekand hapse girecekti ama elindeki kanın her damlasının değdiğini bilecekti.

Kurbanını iyi seçmiş bir katil, parmaklıkları ödül olarak görürdü. Kendi azabını durduracak bir ödül.

Ve o azap, gözlerinin önünden bir saniye bile gitmeyecek olan sevgilisinin görüntüsüydü.

Bazen bazı ruhların sonu uçurumdur, kurtuluş yoktur. Dipsiz bir cehennem kuyusudur kalpleri.

İyi olanlar kötülüğün gölgesinde can verirken; kötü olanlar iyiliğin azabıyla örselenirler.

Bazen kurtuluş yoktur.

Tek çare, ölümün olduğunu kabullenmektir.

Kurtuluş budur.

Kurtuluş sizsinizdir.

Nefes almak değil, birlikte ölmek.
Birlikte yaşlanmak değil, birlikte yaşamak.
Yaşamı birlikte tadabilmek, yaşamın azabıyla can vermek.
Kurtuluş sizsinizdir.
Kurtuluş içimizde beslediklerimizdir.

BENDİS'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Gecenin yıldızlarını döktüğü ilk pazartesi,

Bugün bir bebeğim olacağını öğrendim. Hissettiğim açlığın ve yokluğun arasında yürüdüğüm ince ipin üzerinde artık yalnız olmadığımı, çektiğim acıyı sırtlanmak isteyen küçük bir bebeğimin olacağını öğrendim. Yaralarımın yara bandı olacak küçük bir bebek. Onu aldırmayı düşünmedim. Sadece bir saniye aklımdan geçti ama sonra elimi karnıma koyduğumda, ona annelik bağıyla değil, ona duyduğum aşk ile de bağlı olduğumu fark ettim. Henüz büyümesi için çok zamana ihtiyacımız olmasına rağmen sanki onu hissedebilmiştim, kalbinin atışını, dudaklarını kıvrılışını görmek için, onu sağlıklı bir şekilde, onu seven insanların olduğu bir hayata getirebilmek için içimdeki bütün acıyı ve korkuyu tavan arasına kaldırdım. Ona sağlıklı ve mutlu bir hayat vermek istedim. İnternette onun hakkında bir şeyler araştırdım, ne zaman orada olduğunu belli edeceğini, cinsiyetini ne zaman öğrenebileceğimi, onu nasıl tutmam gerektiğini bile öğrendim.

Doğduğunda onu şimdi karnımda tuttuğum gibi tutamayacaktım... Oraya benim damarlarımla ve damarlarımdan akan kanla bağlıydı; ama doğduğunda bana ruhuyla ve sevgisiyle bağlı olacaktı.

Ruhumun ve sevgimin dallarını onun etrafına çevirirken, canı yanmasın diye bütün dikenlerimi kesebileceğimi fark ettiğimde, bütün gece ağladım. Ona sarıldım, varlığının ne kadar iyi hissettirdiğini ruhumun derinliklerinde bağıran, çıldırmış gibi duvarlarımı yumruklayan Bendis'in sesini nasıl bastırdığının farkındalığıyla, saatlerce ağladım.

O beni iyileştirecekti.

Ama ona, beni iyileştirsin diye sahip olmayacaktım.

Onu çok sevecektim.

Hayatına kim girerse girsin, saçlarının uçlarıyla kendime yeni kökler yaratacağım bu hayatım var olduğu sürece, kimsenin onun parmağının ucunu ateşe vermesine izin vermeyecektim.

Çünkü bilirdim.

İnsanın önce parmak uçları yanardı.

Önce parmak uçları.

Gecenin yıldızlarını döktüğü ilk cuma,

Bugün onu duydum. Kalbinin o tatlı ritmini. İçimde yaşayan canın tatlı mırıltısını. Doktordan çıkıp eve geldim, yatağa uzandığımda kulaklarımda hâlâ o sesi duyabiliyordum. İlk ultrason fotoğrafımızı alıp göğsüme bastırırken kulaklarımda onun sesiyle bir süredir ilk kez huzurla uyudum. Onun o küçük kıpırdanışlarını o küçük ekrandan izlerken, gözlerimin önünden elini tutuşu gelse de ağlamadım. Onun için üzüldüm yalnızca. Küçük bebeğimizin ilklerini kaçırdığı için yaşayacağı üzüntüyü düşündüm ve onun için üzüldüm. Gözlerim dolmadı, onun için ağlamadım.

Küçük bebeğimi izledim, doktorumuz sağlıklı ve üç haftalık olduğunu, bu yüzden çok küçük göründüğünü söylediğinde gözlerim doldu, yalan değil. Eğer küçük bebeğim, bunları okuma şansı elde edersen, annenin içinde hissettiği onulmaz acıya rağmen senin için mutluluktan ağladığını bilmeni istiyorum. Sana sahip olduğum için hiçbir zaman kötü hissetmedim. Sana yaşayabileceğin en iyi hayatı vermek için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsin.

Bugün sana bakarken küçük bir bezelye tanesi gibiydin.

Benim küçük, parmak uçları öpülesi bezelye tanem.

Doğduğunda, hayatımın ışığı parmak uçlarından içeceğim.

Ve kalbimin en derinlerinde senin için büyüttüğüm sevgiyle yolunu her daim aydınlatacağım.

Söz veriyorum.

Gecenin yıldızlarını döktüğü ikinci pazartesi,

Ben mükemmel bir kadın değilim. Büyük ihtimalle de senin için yeterli bir anne olamayacağım. Ama söz veriyorum, asla annem ya da babam gibi olmayacağım. Koşullar ne olursa olsun seni terk etmeyi bir seçenek olarak görmeyeceğim. Bugün Azra halana seni söyledim. Mutluluktan ağladı ama sen eminim bunu görmüş ve hissetmişsindir. Doktorumuz telefonda öyle söylemişti, hissedebiliyormuşsun etrafında olanları, duyabiliyormuşsun.

Sana onu anlattığımı da duydun mu peki? Onu... Babanı.

Duyduğunu biliyorum. Onu arıyorsun değil mi? Ben de onu arıyorum. Altını eşelediğim her toprakta onu arıyorum, kendi geçmişimdeki babasızlığımı düşünüyorum. Merak etme küçük bebeğim. Baban burada olsaydı eminim seni çok severdi. Bana burada olsaydı bizi çok severdi küçüğüm, ben öyle sevilmiş bir kadın olurdum ki o zaman, bunun hissiyle çok mutlu bir çocuk olurdun içeride.

Ben tamamlanmış değilim küçüğüm, belki de bundan sonra bir daha öyle olmam da pek mümkün değil.

Ama sana onun yokluğunu hissettirmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

Hem Azra halan da seni çok sevdi şimdiden, bir an evvel çıksan da seni şöyle seve seve bitirse diye yüreği hopluyor. Korkuyor biraz, bazen gözlerinde görüyorum. Ben de korkuyorum. Korkuyorum ama vazgeçemem ki senden. Geçmem asla. O zihnimden gitse, anıları küle dönüşse de sen benimsin.

Benimlesin. Kalbin benimkiyle eş.

Kalbimiz eş, küçüğüm.

Canımın acısını hissediyorsan dert etme olur mu?

Geçecek. Söz veriyorum, hepsi geçecek.